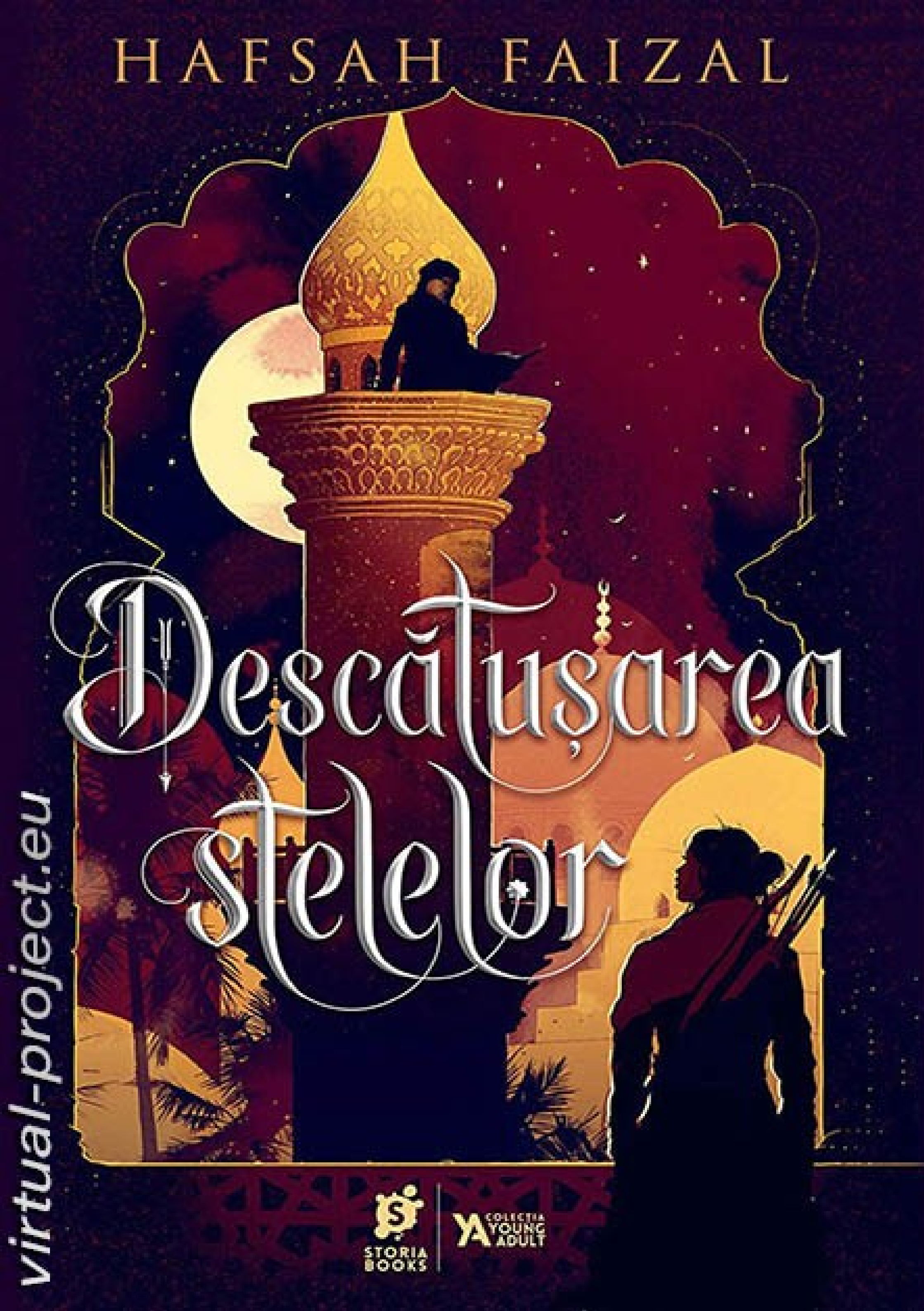

HAFSAH FAIZAL
Descătușarea stelelor
STORIA BOOKS
YA COLECȚIA YOUNG ADULT
virtual-project.eu

HAFSAH FAIZAL

DESCĂTUŞAREA STELELOR

Seria Nisipurile din Arawiya #2

Original: *We Free The Stars* (2021)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN VOICULESCU

virtual-project.eu

STORIA BOOKS

— 2021 —

Pentru Azraa,
Uneori prietenă,
Uneori adversar,
Uneori nemiloasă,

Veşnic sora mea.

Onoarea înaintea inimii, a spus fata.
Delicateţea aduce moarte, a spus leul.
Întunericul aduce dezastre, a spus băiatul.
Puterea aduce durere, a spus regele.
Şi toţi spuneau amarnicul adevăr.

Arawiya
Alderamin
Almas
Sharr
Pelusia
Zaram
Demenhur
Ghuljul
Leil
Sultan
Naid
Marna Baran
Fortune Shoals

— PARTEA ÎNTÂI —
ÎNTUNERIC CA ÎNTR-UN MORMÂNT GOL

Capitolul 1

Întunericul îi roia în vene. Scotea rotocoale de fum din degetele lui şi îi umbrea privirea. Şi, când gândea prea mult şi prea repede, întunericul îi urca pe braţe, sângerând în şuvoaie negre.

Frica îţi şade bine.

Sorele din înaltul cerului întindea umbra lui Nasir Ghameq pe scândurile corabiei lui Jinan şi, parcă pentru a mia oară de când plecaseră de pe Sharr, Nasir a pus la loc capacul cutiei. Un zvâcnet constant pulsa sub degetele lui, emanând de la cele patru inimi dinăuntru. Inimi care cândva le aparţinuseră Surorilor Veşniciei, fondatoarele Arawiyei, inimi care furnizau magia regatului din minaretele regale ale celor cinci califate, amplificatoare care distribuiau porţii de magie maselor. Şi până când organele aveau să fie restituite, magia era ca şi dispărută – aşa cum era de nouăzeci de ani.

Şi totuşi magia dăinuia în el, un fapt pe care nu putea să-l ascundă din cauza umbrelor care-l urmăreau.

— A cincea inimă n-o să apară din neant, oricât te-ai uita la ele. N-o să apară nici el, la o adică, a spus Kifah, coborând sprinten din cuibul corbului.

Cercul de pe braţul ei lucea şi suliţele încrucişate gravate pe el aminteau cine era cândva: una din Elita celor Nouă, care păzea califa Pelusiei. Cu durere în suflet, Nasir şi-a dat seama că aştepta replica unui anumit general cu păr auriu la cuvintele ei iuţi ca fulgerul. O replică ridicolă sau isteaţă, încheiată cu un *Una dintre cele Nouă* fermecător.

Tăcerea ţiuitoare era la fel de zgomotoasă şi de tulburătoare precum valurile spumegătoare ale Mării Baran.

Nasir s-a dus la Jinan. Tăietura lungă de la piciorul său, primită în dar de la un ifrit[1] pe insula Sharr, îl silea să traverseze corabia şchiopătând.

---

[1] Personaj din mitologia arabă, un fel de spirit supranatural (n. t.).

— Suntem pe mare de două zile. De ce durează atât de mult?

Aflată la timonă, tânăra zaramează a mijit ochii la el. Bucle negre şi dezordonate îi ieşeau printre benzile turbanului în pătrăţele, a cărui stofă îi împrumuta ochilor ei căprui o strălucire roşiatică.

— *Anqua* e cea mai rapidă corabie din câte există, Înălţimea Ta.

— Nu că ar *exista* alte corăbii, puştoaico, a observat Kifah.

Nasir a aşezat cutia cu inimile lângă Jinan, într-un ungher ferit, şi aceasta s-a încruntat.

— Nu sunt puştoaică. *Anqa* înseamnă phoenix. Ştii, pasărea de foc nemuritoare? Numită după steaua mea preferată. Tatăl meu…

— Nu interesează pe nimeni, a spus Nasir, apucându-se de lemnul aspru când corabia s-a zguduit.

Jinan a oftat ostentativ.

— Cât mai durează?

— Cinci zile, a declarat ea, dar mândria i s-a risipit sub privirea usturătoare a lui Nasir. Corabiei Înălţimii Tale cât i-a luat, vreo şase zile? Iertaţi-mă că eu n-am în spate puterea sultanului.

— Corabia mea, a spus el încet, a ajuns la Sharr în mai puţin de două zile şi am şi învins un dandan[2] pe drum.

Jinan a fluierat.

— Atunci vreau să arunc şi eu o privire pe planurile corabiei ăleia când ajungem la palatul tău simandicos. Ce atâta grabă?

Iritarea a izbucnit sub pielea lui Nasir şi o dâră neagră s-a deşirat din vârfurile degetelor lui. Jinan s-a holbat. Kifah s-a prefăcut că nu observă, fapt ce n-a făcut decât să-l irite şi mai tare.

— N-ai făcut şcoală?

Jinan a mijit ochii.

— Ce legătură are?

---

[2] Creatură mitologică marină, care apare în *O mie şi una de nopţi* şi care poate înghiţi o corabie cu tot cu echipaj (n. t.).

— Atunci ar trebui să înţelegi cât de gravă e situaţia când îţi spun că Leul Nopţii e în viaţă, a spus Nasir şi asasinul din el s-a bucurat de teama care a făcut-o să se holbeze.

Nu i-a spus despre inima pe care o furase Leul. Nu-i păsa de asta şi nici de magie – nu atât de mult cât îi păsa de Altair, dar fata nu ar fi înţeles. Nici Nasir nu înţelegea imboldul ăsta nestăvilit şi ciudat din sângele lui, preocuparea asta pentru binele altei persoane, pe care o credea dispărută în urma morţii presupuse a mamei sale.

— Ai impresia că Benyamin a murit pentru că s-a împiedicat de-o piatră?

Jinan s-a întors încruntată şi Kifah s-a rezemat de arbore, privindu-l cu braţele încrucişate.

— O să-l salvăm.

Nu se referea la Benyamin.

— Nici nu-mi făceam griji.

Nu s-a uitat la ea.

— Nu, evident că nu, a tărăgănat Kifah. Doar îmi amintesc cu voce tare că e vorba de Altair şi că el ştie să-şi poarte singur de grijă. Ar fi în stare să vorbească atât de mult, încât Leul s-ar ruga de noi să-l luăm înapoi. Nu m-aş mira dacă l-ar abandona undeva pe nătărăul ăla, cu un semn pe care scrie „E al vostru”.

Era o minciună şi o ştiau amândoi. Neliniştea răsuna dureros în vocea ei, care de obicei era hotărâtă.

Nasir a privit dincolo de ea, pe mare, spre insula Sharr. O parte din el se aştepta să zărească o corabie pe urmele lor, întunecată şi înspăimântătoare ca Leul însuşi. Cu două săptămâni în urmă, Nasir era pregătit să-l omoare pe Altair – era pregătit să omoare pe *oricine* i-ar fi stat în cale, dar acum, când închidea ochii, vedea razele de lumină orbitoare ţâşnind din palmele întinse ale acestuia. Vedea faţetele clar conturate ale toiagului negru al Leului înfipt în inima lui Benyamin.

Sacrificiul, şoptise Benyamin. Sacrificiul nu era altceva decât o parodie romantică a morţii. Nasir ştia – se născuse pentru moarte şi întuneric şi i-ar fi fost greu să aibă inimă

după ce le făcuse să se oprească pe ale atâtor altora. Era greu să faci bine când binele ăsta era umbrit pentru totdeauna de atâtea fapte rele.

Corabia s-a clătinat şi Nasir s-a apucat de balustradă, smerindu-se cu gândul următor: undeva, pe Sharr, inima lui îşi regăsise pulsul, iar Nasir era hotărât să-l apere. Voia să se facă vrednic de el, chiar şi cu preţul recuperării magiei, aceeaşi care-i distrusese familia.

Şi primul pas era să-l salveze pe Altair şi să-l înfrângă pe Leu.

S-a uitat la Jinan.

— Cinci zile e prea mult. Să fie trei.

Jinan s-a bâlbâit.

— E imposi…

Nasir deja pornise spre treptele care coborau sub punte.

— Fă în aşa fel încât să ajungem în trei zile şi voi dubla arginţii pe care i-ai primit de la Benyamin.

Strigătele tânărului căpitan au izbucnit pe loc. Haosul s-a dezlănţuit şi echipajul ei pestriţ a luat imediat poziţie de drepţi la auzul accentului ei aspru de zarameză, care pe marea învolburată răsuna ca la el acasă. Nasir nu înţelegea ce putea să facă fata asta cu atâţia bani, dar nici nu prea îi păsa. Tronul avea destulă avere.

Nasir a coborât scările şchiopătând. Chiar şi în trei zile ar fi ajuns cu trei zile prea târziu. Din moment ce Leul nu mai era legat de Sharr, nu avea niciun motiv să rămână acolo, mai ales când Jawaratul[3] – cheia împlinirii celei mai arzătoare dorinţe a lui – se îndepărta de el tot mai mult. Zumra[4] trebuia să ajungă la ţărm înaintea Leului, altfel ar fi avut probleme infinit mai mari, iar persoana care ar fi putut să le grăbească această călătorie nu era tânăra muritoare din Zaram.

Mirosul de ulei ars plutea în aerul sărat dinăuntrul corabiei. În lumina pâlpâitoare a lămpilor, Nasir a trecut pe lângă cabinele înghesuite laolaltă ca măselele, cu paturi fixate şi câteva obiecte răzleţe de mobilier ascunse în

---

[3] *Bijuterie,* în limba arabă (n. t.).
[4] *Trupă, gaşcă,* în limba arabă (n. t.).

lumina chioară, amintindu-i de palat.

Respiraţia i s-a oprit şi, brusc, s-a găsit din nou înaintea lui Ghameq, înştiinţându-l despre mersul misiunii. Îi spunea că nu reuşise să-l ucidă pe generalul sultanului. Că nu reuşise să-l ucidă pe Vânător. Că nu reuşise să recupereze Jawaratul.

Eşuase, eşuase, eşuase.

S-a scuturat de gândurile astea. Lucrurile stăteau altfel acum, şi-a amintit el. Lesa care-l lega de tatăl lui se încâlcise, încurcată printre vieţile multor altora. A Zafirei, a lui Altair, a lui Kifah, a mamei lui şi, cel mai important, a Leului Nopţii, care îşi înfipsese ghearele în Ghameq, controlându-i fiecare mişcare.

Privirea i-a fugit înspre capătul holului, unde se afla cabina Zafirei, ca o buză de prăpastie la care nu reuşea să ajungă cu degetele.

În momentele rare când urca pe punte, Zafira strângea întotdeauna Jawaratul la piept şi avea o privire distantă şi detaşată. Nasir se neliniştea când vedea cum gheaţa din ochii ei se stingea şi altceva îi lua locul. Dar, din laşitate, nu izbutea să se apropie de ea şi, pe când nebunia ultimelor clipe petrecute de ei pe Sharr se retrăgea în trecut, Nasir nu ştia cum să oprească distanţa care se căsca vertiginos între ei.

S-a oprit ca să-şi odihnească piciorul, rezemându-se de o grindă crăpată. Vrăjitoarea Argintie – *mama lui*, *rimaal*[5] – alesese o cabină la fel de îndepărtată ca a Zafirei şi, când Nasir a ajuns în sfârşit la uşa ei, s-a oprit, zărind un luciu întunecat pe podea.

Sânge?

Şi-a scos o mănuşă şi a atins pata cu două degete, ducându-le la nas. Acru şi metalic – cu siguranţă sânge. Şi-a şters degetele de robă şi a ridicat privirea, urmărind firul dârei inegale.

Până la capătul ei, în dreptul uşii ultimei cabine: a Zafirei.

---

[5] *Nisipuri,* în limba arabă; cuvânt folosit ca înjurătură (n. t.).

Capitolul 2

Puterea i se scurgea din oase. Curgea din sufletul ei şi rămăşiţele alunecau într-un abis nevăzut. Golind-o. Zafira Iskandar se aventurase în pădurea blestemată numită Arz de când se ştia şi magia îi pătrunsese treptat sub piele, mereu prezentă, la îndemână.

Şi acum nu mai era.

Era îndesată într-o cutie, vârâtă într-un ungher putrezit, lângă o zarameză prea sigură de sine. Jawaratul îi oglindea gândurile mânioase.

— Aveam de gând să distrug cartea aceea după ce recuperam magia.

Anadil, Vrăjitoarea Argintie, Sultana Arawiyei şi una dintre Surorile Veşniciei, şi-a ţuguiat buzele cu ochii la tomul din poala Zafirei. Lampa umbrea contururile chipului ei şi părul alb îi sclipea în tonuri aurii. Cabina Zafirei pălea pe lângă splendoarea ei.

Nu ne are la inimă, i-a amintit Jawaratul.

Zafira nu mai tresărea la auzul vocii lui. Nu semăna deloc cu şoaptele liniştitoare care o mângâiaseră cândva din umbră în preajma Arzului, despre care crezuse că erau ale unui prieten, până când a aflat că erau ale Leului Nopţii.

Nu, vocea asta era fermă şi poruncitoare, dar umplea golul lăsat de risipirea magiei şi Zafira nu avea de ce se plânge.

Nu, nu ne are la inimă.

Zafira începuse, în schimb, să-i vorbească, la rândul ei.

După toate eforturile depuse pentru a găsi blestemăţia asta, Zafira refuza să-i permită unei vrăjitoare urâcioase s-o distrugă. Ceruri mari, pentru asta venise femeia în cabina ei?

— Te temi de el.

— Jawaratul e întruparea amintirilor surorilor mele, a spus Vrăjitoarea Argintie de pe pat, cu o privire usturătoare.

Ştiind acum că femeia asta era mama lui Nasir, Zafira observa asemănarea în privirea ei.

— De ce să mă tem?

Nu ştie. Nu îşi dă seama ce am descoperit pe Sharr.

Tremurul din plămânii ei era o poruncă de tăcere, dar şi un avertisment: nici *Zafira* nu înţelegea câte descoperise pe Sharr când, din greşeală, se tăiase în palmă şi se legase de cartea asta. Căci Jawaratul era mai mult decât suma amintirilor Surorilor.

Zăcuse nouăzeci de ani pe Sharr, alături de Leul Nopţii. Purta o parte din amintirile lui şi Vrăjitoarea habar nu avea. *Nimeni* nu ştia.

Spune-le. Conştiinţa ei era o şoaptă stinsă în prezenţa apăsătoare a Jawaratului, dar nu din cauza asta nu i-a dat ascultare. Pur şi simplu *nu putea*. Nu putea să le spună despre Jawarat, aşa cum nu putea să le spună nici de întunericul care-i vorbise cândva. Frica stâlcea orice cuvinte ar fi încercat să formuleze. Se temea de ei. Se temea de modul în care ar fi privit-o ceilalţi.

Îi ajunsese cât fusese judecată pentru simplul fapt că se născuse femeie.

— Dar avem nevoie de el, a spus Zafira în cele din urmă, înmuindu-şi trăsăturile chipului.

Cufărul de sub ea era prins de corabie, dar stomacul îi tresărea sub impactul valurilor.

— Ca să *restaurăm* magia.

— Sunt una dintre Surorile Veşniciei, fătucă. Ştiu cum trebuie restaurată magia. În schimb, despre carte ştiu prea puţine, pentru că a fost creată în ultimele lor momente, în ultima lor încercare de a-l învinge pe Leu.

Şi chiar îl învinseseră. Nu fuseseră suficient de puternice încât să-l distrugă, dar îl legaseră de Sharr şi creaseră Jawaratul. Din câte înţelegea Zafira, cartea fusese creată cu un singur scop: să le păstreze amintirile, pentru ca, într-o bună zi, povestea lor să poată fi spusă. Să explice de ce magia fusese separată de Arawiya în acea zi hotărâtoare, de ce muriseră şi, cel mai important, unde se aflau inimile lor.

— Înlăturarea inimilor din minarete a lăsat Arawiya fără magie, dar vraja care l-a ferecat pe Leu a consumat atât de multă, încât a adus blestemul asupra regatului, luând energie de la fiecare califat şi provocând dezastre. Zăpadă în Demenhur. Întuneric în Sarasin. Sharr a încremenit în timp, a spus Vrăjitoarea Argintie, observând surprinderea Zafirei. Chiar aşa, acolo viaţa s-a lungit în mod nefiresc. Moartea a devenit o năzuinţă imposibilă. Eliberând Jawaratul şi inimile, ai eliberat Arawiya, inclusiv pe cei închişi pe insulă. În sfârşit, au primit pacea sperată.

— Atunci kaftarii[6]…

Zafira a tăcut, ciupind marginea eşarfei din jurul gâtului.

Nu îi plăcuseră privirile lacome ale bărbaţilor care se puteau preface în hiene, dar ei săriseră în ajutorul zumrei. Ajutaseră în lupta împotriva gloatei de ifriţi a Leului.

— Sunt morţi.

Zafira a oftat. Cât timp ar fi trebuit să trăiască pentru ca moartea să devină o năzuinţă?

Strigătele lui Jinan răsunau în liniştea din jur şi zgomotul valurilor înăbuşea paşii zoriţi de pe punte. Înţelegerea ei cu Benyamin era să-i ducă doar până la Fortăreaţa Sultanului, dar se îndreptau spre continent, apropiindu-se de Demenhur suficient cât să stârnească sângele Zafirei.

— Dacă ştii cum să restaurezi magia, atunci nu aveţi nevoie de mine, a spus ea.

Şi nici de carte.

— Pot să mă întorc acasă.

Lăsase în urmă tot ce cunoscuse vreodată de dragul magiei. Traversase Marea Baran. Călătorise pe înfiorătoarea insulă Sharr. Dar asta înainte ca distanţa şi timpul să fi stârnit în inima ei un dor neostoit, amestecat cu frică.

Pentru că trebuia s-o înfrunte pe Yasmine.

— La ce să te întorci? a întrebat Vrăjitoarea Argintie, fără niciun pic de bunăvoinţă. Arzul a dispărut. Poporul tău

---

[6] Creaturi mitologice din tradiţia Orientului Mijlociu, bărbaţi care se pot transforma în hiene (n. t.).

nu are nevoie de vânători.

Cuvintele ei erau pragmatice, raţionale. *Crude*. O despuiau pe Zafira, reducând-o la o firimitură neînsemnată într-un deşert vast. Îndurerată, a dus mâna la inelul de la pieptul ei...

Şi a lăsat mâna la loc pe Jawarat, plimbându-şi degetele pe încreţiturile cotorului. Aproape imediat a cuprins-o o senzaţie de pace. Ceva îi alina neliniştea.

— Paginile o să se topească dacă fac baie?

Lujeri de amar zăboveau în marginile minţii ei, prea departe de ea. Îşi uitase tristeţea. Uitase de ce fusese tristă. Jawaratul torcea.

Vrăjitoarea Argintie a tăcut.

— Uneori uit că eşti doar o copilă.

— Lumea fură copilăriile, a spus Zafira, gândindu-se la arcul lui Baba[7], pe care îl luase în mâini într-o vreme când acestea încă erau catifelate.

Gândindu-se la Lana, care ştergea fruntea lui Umm[8] cu un ştergar cald. La Deen, care rămăsese o fantomă după ce părinţii lui ajunseseră trupuri înfăşurate în giulgiuri.

— Adevărat. Jawaratul e o creaţie magică, imună la elementele naturii, altfel s-ar fi făcut praf încă din primul deceniu petrecut pe Sharr. Dar acum forţa lui vitală e legată de a ta, pentru că ai avut nesăbuinţa să te legi de el. Dacă rupi câteva pagini din el, s-ar putea să-ţi pierzi o mână sau un picior.

Zafira nu ceruse să fie legată de o carte. Vrăjitoarea Argintie era cea care îi ceruse unei *copile* să pornească în călătoria asta. Din vina ei era legată acum Zafira de tomul ăsta străvechi şi Vrăjitoarea nici măcar nu avusese *nevoie* de ea în misiune. Îi trebuia doar cineva suficient de puternic ca să reziste influenţei Leului. Spre deosebire de Vrăjitoarea Argintie însăşi, care decăzuse chiar mai mult decât îşi dădea seama vreunul dintre ei.

Zafira avusese convingerea că Sharr le oferise toate revelaţiile pe care şi le-ar fi putut dori în viaţă, dar asta era

---

[7] *Tată,* în limba arabă (n. t.).
[8] *Mamă,* în limba arabă (n. t.).

înaintea întrebării ţintite a lui Kifah. Înainte să fi descoperit că Altair nu era doar fiul Vrăjitoarei Argintii, ci şi fiul Leului. Ciudat lucru, aflând despre originea lui, Zafira se simţise *şi* mai apropiată de general. Acum îl înţelegea ceva mai bine.

Şi-a muşcat limba.

— Şi nu se poate rupe legătura?

— Prin moarte, a spus Vrăjitoarea Argintie, de parcă Zafira ar fi trebuit să ştie asta. Înfige un pumnal în centrul tomului şi te vei elibera de el.

— Ce frumos, s-a răstit Zafira. Mă voi „elibera" şi de toate câte există.

Şi-a plimbat degetele pe pielea verde a cărţii, apăsând cu degetul coama înflăcărată a leului ştanţată în centru. Vrăjitoarea Argintie doar a mormăit, privind-o pe fata care-l cunoştea pe Leu aproape la fel de bine ca ea însăşi.

Ne invidiază.

Zafira a fost pe cale să încuviinţeze, dar a încleştat din dinţi, împotrivindu-se şoaptelor Jawaratului. Unele erau trase de păr, a observat ea. De ce ar invidia o fată muritoare pe o Soră a Veşniciei?

Ne vom alinia veacurilor.

Asta ce-o fi însemnând?

A tresărit când cele două lămpi s-au ciocnit deodată zgomotos. Tolba ei s-a răsturnat şi săgeţile s-au împrăştiat, stârnind un praf ca nisipurile de pe Sharr. Vrăjitoarea Argintie nu a tresărit, dar Zafira a observat încordarea umerilor ei, atât de neobişnuită pentru nemuritoarea asta liniştită, după care uşa s-a dat în lături, dezvăluind o siluetă pe coridor.

Zafira a recunoscut părul ciufulit şi nemişcarea desăvârşită pe care o mai văzuse doar la cerbi cu o clipă înainte ca ea să elibereze săgeata fatală.

Un văl de umbre a intrat în urma prinţului moştenitor al Arawiyei. Se deplasa fără efort, ca întotdeauna. Aproape cu neglijenţă, dacă n-ai fi fost atent la mişcările lui calculate. Ochii lui cenuşii au traversat spaţiul înghesuit şi Zafira nu şi-a putut stăpâni freamătul din piept când i-a

întâlnit privirea.

Şi au coborât asupra gurii ei preţ de o clipă.

— Eşti rănită? a întrebat Nasir cu vocea aia a lui care se unduia odată cu umbrele, catifelată şi poruncitoare.

Dar în tonul lui se observa o încordare, o stânjeneală care a făcut-o pe Zafira să conştientizeze faptul că Vrăjitoarea Argintie urmărea fiecare moment al conversaţiei.

Cândva Zafira cunoscuse contextul întrebării respective. Când ea era un bun de valoare care trebuia protejat. O busolă care îl îndruma pe Nasir pe drumul lui distrugător. De ce se interesa de ea acum, după ce găsiseră obiectul căutat, eliminând astfel rostul ei – pe Sharr, în Demenhur… ceruri mari, în *lume?*

Înainte ca Zafira să-şi găsească cuvintele, Nasir s-a întors spre Vrăjitoarea Argintie şi a indicat pe duşumea o dâră întunecată, care nu fusese acolo înainte. Degetele lui erau pătate de sânge.

— Deci de asta nu merge mai repede corabia.

Valurile se spărgeau în tăcere.

— Mă descurc cu sarcinile banale care sunt la îndemâna oricărui miragi, a spus mama lui în cele din urmă, dar pentru iluzia timpului îmi trebuie concentrare şi putere, pe care în clipa de faţă nu le am.

— Mai exact, de ce?

Nasir vorbea fără răbdare, cu replici scurte.

Vrăjitoarea Argintie s-a ridicat şi, în ciuda înălţimii lui Nasir, toate s-au făcut mici în faţa ei. Şi-a deschis mantia, dezvăluind rochia stacojie de dedesubt, sfâşiată şi pătată de sânge închegat.

Zafira a sărit în picioare.

— Pumnalul negru al Leului. Când eram pe Sharr, a spus ea.

Sub umărul drept avea o rană adâncă, pe care o primise ca să-l salveze pe Nasir. Era o pată neagră şi supurândă, aducând cu o gaură cu margini zimţate.

— Acelaşi, a spus Vrăjitoarea Argintie şi încă un strop de sânge a picurat din rochia ei năclăită. Nu se cunoaşte

niciun leac pentru rănile provocate cu minereu blestemat. Vechii tămăduitori trăiau ascunşi pe Insulele Hessa şi, dacă o mai fi rămas vreunul dintre ei, singura mea speranţă ar fi acolo.

— Dar la Bait ul-Ahlaam? a întrebat Nasir stăruitor.

Zafira a tradus numele din vechea safaitică[9]. *Casa Viselor*. Nu mai auzise de ea.

— Poţi foarte uşor să traversezi strâmtoarea de la Fortăreaţa Sultanului şi să găseşti acolo ce-ţi trebuie.

— Dar cu ce preţ? Nu voi pune piciorul acolo, a răspuns ea, iar Zafira a sesizat şi cuvintele nerostite: *Din nou*.

Vrăjitoarea mai fusese acolo şi era limpede că preţul nu avea nicio legătură cu dinarii.

Vrăjitoarea Argintie nu se agita cu una, cu două, aşa că străfulgerarea de mânie din privirea ei şi colţurile căzute ale gurii erau nefireşti. Extrem de nefireşti.

— Atunci vei pleca dintre noi, a spus Nasir şi Zafira a tresărit, observând indiferenţa crudă din glasul lui.

— Voi fi un rezervor ambulant de magie. Ţie nu-ţi sunt de niciun folos, dar îi voi fi foarte utilă Leului când, inevitabil, o să pună mâna pe mine, a răspuns Vrăjitoarea Argintie. Dacă se foloseşte de sângele meu şi de cunoştinţele lui de dum sihr[10], nu va mai exista niciun loc sigur în Arawiya. De sângele fiilor mei pe jumătate si'lah se poate folosi până la un punct.

Nasir şi-a privit mâinile, din pielea cărora ieşeau şi dispăreau rotocoale negre. Ca şi când ar fi respirat. Umbrele lui nu dispăruseră, aşa cum dispăruse simţul de direcţie al Zafirei. El nu avea nevoie de magia inimilor, o avea pe a lui. Nu era nevoit să îndure pustiul pe care îl simţea ea.

Înăuntrul ei a răsărit ceva hidos, sugrumându-i plămânii, şi, de spaimă, Zafira aproape că a scăpat Jawaratul. Furia i

---

[9] O formă de scriere folosită în dialecte vechi ale limbii arabe, înainte de introducerea alfabetului arab. În opera de faţă, se referă la limba veche a Arawiyei (n. t.).

[10] *Magie a sângelui,* în limba arabă. Vrajă considerată blestemată (n. t.).

s-a risipit la fel de repede şi inima ei şi-a domolit bătăile.

Ce... Respiraţia îi tremura.

— Am ajuns aici din cauza ta.

Vorbele lui Nasir erau prea reci şi Zafira a trebuit să-şi aducă aminte că nu i se adresa ei, ci mamei lui.

— L-am părăsit pe Altair în ghearele Leului din cauza ta.

Vrăjitoarea Argintie i-a întâlnit privirea.

— Cândva tăişul privirii tale era îndreptat în altă parte. Pe mine mă priveai cu iubire, duioşie şi grijă.

Nasir nu a răspuns, dar lujerii întunecaţi care-i creşteau din pumnii încleştaţi indicau că vorbele ei îşi atinseseră ţinta. O iubea, Zafira ştia asta; de aceea cuvintele lui exprimau atâta ură.

— Te-am învăţat tot ce ştii, a spus mama lui cu blândeţe. Mai avem timp – te voi învăţa să stăpâneşti întunericul. Să supui umbrele voii tale.

— Aşa cum l-ai învăţat pe el?

Tăcerea a răsunat ca un urlet. Nasir n-a mai zăbovit ca să audă răspunsul. S-a întors şi a plecat şchiopătând, urmat de o trenă de umbre. Zafira a vrut să-l urmeze, atentă să nu privească după el, conştientă fiind că Vrăjitoarei Argintii nu-i scăpa nimic.

— Ascultă-mi sfatul, Vânătoreaso, a spus aceasta. Să porţi mereu cu tine un cuţit şi o inimă bună. Nu ştii niciodată de care o să ai nevoie.

Ascultând-o, Zafira a simţit că se deşteaptă ceva înăuntrul ei.

— Şi acasă nu te poţi întoarce.

Un ţel. Asta simţea. Ceva ce o scotea din mocirla înăbuşitoare şi scormonitoare a senzaţiei de nimicnicie.

— Dacă te-ai întoarce, toată călătoria ta pe Sharr – inclusiv moartea prietenului tău, uciderea lui Benyamin şi capturarea lui Altair – ar fi zadarnică.

Poate că Vrăjitoarea ştiuse de la început că nu era nevoie de cineva cu puterea rară de a găsi orice îi dorea inima – adică de o da'ira. Poate că văzuse în Zafira ceea ce Zafira nu reuşea să vadă în ea, dar amintirile Jawaratului îi dezvăluiau ca fiind adevărat. Văzuse o persoană îndrumată

de o inimă bună şi de intenţii curate, aşa cum fusese şi Vrăjitoarea înainte să fi căzut victimă unei limbi de argint.

— Inimile sunt pe moarte. Sunt organe separate de locaşurile lor şi se deteriorează cu fiecare clipă. Înapoiază-le la minaretele lor, altfel magia va dispărea pe vecie.

Capitolul 3

În concepţia lui, privirea retrospectivă e premergătoare ridurilor. Totuşi, ferecat şi vârât în pântecul umed al corabiei, Altair al-Badawi nu avea nimic altceva de făcut.

Îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă luptând pentru dragostea mamei lui, străduindu-se să ispăşească strâmbătura pe care o căpătau buzele ei de fiecare dată când dădea cu ochii de el. Deşi înţelesese repede că mama lui vedea în el punctul culminant al eşecurilor ei, Altair pricepuse anvergura lor abia pe Sharr: aflase că era una dintre Surorile Veşniciei, din cauza căreia dispăruse magia, că…

Cu o grimasă, Altair şi-a stăvilit gândul.

Nu se întâmpla în fiecare zi să afli că eşti fiul Leului Nopţii.

Soarele s-a strecurat prin minuscula aşa-zisă fereastră, indicând că trecuseră două zile de când Altair muncise pe Sharr alături de ifriţi ca să recondiţioneze corabia cu care călătoreau acum. Şi în aceste două zile primise de mâncare şi un scaun pe care să stea. Ca prizonier, n-o ducea tocmai rău.

Mai bine zis, n-ar fi dus-o rău dacă nu l-ar fi muls ca pe o capră de preţ.

Din când în când, venea un ifrit care-i lega lanţurile de perete, imobilizându-l, după care îl tăia în palmă şi umplea o cană înaltă din care să se îmbete Leul. Ura faptul că servea drept combustibil pentru dum sihr-ul tatălui său, magia interzisă cu ajutorul căreia puteai să depăşeşti limitele afinităţii tale naturale. Dar mai chinuitoare decât lanţurile şi vărsarea de sânge se putea să fie cătuşele, care se întindeau cel puţin pe un sfert din lungimea antebraţelor lui şi-i înăbuşeau puterea. Minereu negru şi greu, gravat cu cuvinte în vechea limbă safaitică.

Smucirile ciudate pe care le simţea în sânge îl istoveau. Îi încetineau mintea, fapt ce îl nelinişte a mai mult decât pierderea forţei sale fizice – pentru că astfel Leul avea să

fie mereu cu un pas înaintea lui.

Laa[11]. Cu *o jumătate* de pas.

S-a ridicat un zăvor şi Altair s-a rezemat pe spate în scaunul lui şubred, proptindu-şi picioarele pe masa veche, în ciuda lanţurilor zăngănitoare care-l ţineau captiv. Când Leul Nopţii a intrat în cală, Altair s-a bucurat nespus văzând cum i se înfoaie nările.

— Gloata ta abia se mişcă, a declarat Altair de parcă s-ar fi adresat soldaţilor săi.

Nu era nevoie să-şi sacrifice demnitatea doar pentru că era în lanţuri. Bogaţii mereu îşi etalau lanţurile.

— Suntem la cale lungă de ţărm şi, dacă Nasir o are de partea lui pe Vrăjitoarea Argintie, care urzeşte iluzii la fel de uşor cum urzeşti tu umbre, sigur vor ajunge pe continent înaintea ta. Timpul nu e decât încă un miraj pe care îl poate modela după bunul ei plac. Când vom acosta acolo unde ai vrea să acostezi, vei descoperi că te aşteaptă fratele meu.

Aici încrederea lăudăroasă a lui Altair s-a poticnit.

Pentru că fratele lui era acelaşi Prinţ al Morţii pe care-l însoţise pe Sharr, ştiind bine că acesta avea ordine să-l îngroape pe Altair pe insula aia blestemată. În loc să-l îngroape, îl abandonase.

Nasir şi zumra, străini care-i deveniseră familie, îi întorseseră spatele şi fugiseră, lăsându-l în mâinile duşmanului. Laa, nu avea de unde şti că fratele lui chiar avea să-i aştepte.

Dar la un singur lucru se pricepea mai mult decât la păstrarea unei ţinute impecabile – şi anume la blufuri.

— Libertatea ta, Leule, va fi scurtă, a încheiat Altair cam fără tragere de inimă.

Akhh[12], şi aşa bravura îl ispitea prea puţin.

Leul i-a adresat un zâmbet afectat pe care şi Altair însuşi îl afişase de prea multe ori. *Aşchia nu sare departe de trunchi*. Îl descumpănea gândul că omul ăsta era tatăl lui, pentru că nu arăta nici cu o zi mai în vârstă decât el.

---

[11] *Nu,* în limba arabă (n. t.).

[12] Exclamaţie exprimând de obicei frustrarea (n. t.).

Pe de altă parte, şi Altair avea nouăzeci de ani, exact câţi trecuseră de când Arawiya îşi pierduse magia. Era aproape de patru ori mai în vârstă decât Nasir, dar ar fi zis că părea mai tânăr cu un an decât arţăgosul ăla – şi asta dacă era să fie modest.

— De unde să încep? a întrebat Leul. În trei zile, Anadil va muri.

Poate că şi el se pricepea la fel de bine la blufuri.

— După aceea, când prietenii tăi vor ajunge la ţărm, noi doi o să le luăm Jawaratul şi celelalte inimi.

Leul a înclinat capul.

— Vezi tu, eu gândesc temeinic, Altair. Cred că ştii şi tu cum e.

Altair nu gândise niciodată temeinic pentru propriul câştig şi nici dintr-o asemenea lăcomie greu de înţeles. Strânge o echipă, salvează magia. Un plan simplu, conceput de el şi de Benyamin, care se complicase tot mai mult de la o zi la alta.

Refuza să creadă că mama lui era pe moarte. Refuza să creadă că zumra era depăşită, pentru că avusese grijă ca la Fortăreaţa Sultanului să îi aştepte aliaţi pregătiţi cu dum sihr să le apere sălaşul. Mai mult: Nasir avea magie. Zafira avea legată de sângele ei puterea Jawaratului.

Trebuia să fie suficient. Pentru întâia oară după multă vreme, Altair a fost nevoit să-şi amintească să respire.

— De ce? a întrebat el.

Asta nu reuşea să desluşească – cauza ambiţiilor Leului. Refuza să creadă că sânge din sângele lui ar fi putut să tânjească, pur şi simplu, după putere. Nu exista niciun ţel mai plictisitor de atât.

Privirea tatălui său a devenit de gheaţă, chihlimbar strălucitor ferecat în sticlă, dar a dispărut repede, înainte ca Altair să o poată înţelege.

— Pentru răzbunare, a spus Leul, dar cuvintele au fost spuse pe un ton obişnuit să le rostească.

Fără ură, fără elan. Doar din obişnuinţă.

— Şi pentru altele, fireşte. Trebuie să existe ordine. Magia trebuie să rămână în mâinile celor capabili. Crezi că

oamenii de rând au înţeles valoarea adevărată a darului de care Surorile Veşniciei s-au lipsit cu atâta generozitate?

Egalitate. Asta dăruiseră Surorile Veşniciei Arawiyei, în ciuda greşelilor lor.

— Akhh, câtă imaginaţie au oamenii când vine vorba de vicii, a spus Altair plictisit, fără să se mire.

Ordine, în situaţia de faţă, nu era decât un sinonim pentru *lăcomie*.

— Dar, dacă ăsta e într-adevăr motivul pentru care tânjeşti după magie, atunci, cu toată setea ta neostoită de învăţătură, ar trebui să cunoşti vechea zicală: „Magie pentru toţi sau deloc”. Nu există cale de mijloc.

Mai puţin în cazul în care erai si’lah, aşa cum era Vrăjitoarea Argintie. Aşa cum erau Altair şi Nasir, pe jumătate. Încă o revelaţie primită pe Sharr – toată viaţa crezuse că era pe de-a întregul safin, că *Nasir* era safin pe jumătate, în ciuda rotunjimii urechilor lui.

Şi-a spus că trebuia să fie recunoscător pentru faptul că nu semăna prea mult cu tatăl său – omul ăsta nici măcar nu avea inimă. Leul a deschis uşa spre puntea superioară. Era ciudat că-l vizita pe Altair atât de des, aparent fără niciun motiv. Thobul lui întunecat a căpătat o nuanţă discretă de violet în lumina pe cale să se stingă şi, spre consternarea lui, Altair n-ar fi voit să plece.

Tăcerea era prea zgomotoasă, stafiile – prea vii.

Buzele lui Altair s-au mişcat fără voia lui.

— Îl jeleşti?

Sentimentele celor vii nu prea aveau valoare pentru morţi, dar, petrecând tot mai mult timp de unul singur, se gândea tot mai mult la fratele inimii lui.

— Ştiu totul despre cercul de înalţi safini al lui Benyamin, a continuat Altair, chiar dacă vorbele îi sfâşiau bătrâna inimă. Te-a primit între ei împotriva dorinţelor lor, iar tu l-ai ucis cu minereu blestemat. Ştii precis cât de mult a suferit în acele ultime clipe.

Leul s-a întors înspre el, cântărindu-l cu sânge-rece. Ca şi când s-ar fi aşteptat ca Altair să vorbească.

— N-ar fi trebuit să încerce să salveze pe cineva atât de

neînsemnat.

Benyamin nu-l avusese niciodată la inimă pe Nasir. Chiar şi în anii în care îşi urziseră planurile, când ţelul lui Altair era să-l urce pe Nasir pe tron, Benyamin se împotrivise. Undeva, pe insulă, atitudinea lui se schimbase. Atât de mult, încât safinul hotărâse că merita să-şi sacrifice nemurirea pentru el.

— Chiar că eşti lipsit de inimă, a spus Altair, râzând amar.

Leul i-a adresat un zâmbet sardonic.

— Mi-ar trebui o inimă ca să te pot contrazice.

L-a privit îndelung pe Altair şi acesta i-a întors privirea.

— Morţii nu simt durere, a spus el cu blândeţe şi ochii lui Altair s-au închis de la sine.

Poate că această dovadă de emoţie l-a îndemnat pe Leu să vorbească în continuare.

— În schimb, prietenii tăi ştiau precis cât vei suferi când te-au părăsit. Tu ai dat spectacolul ăla mic cu lumini şi i-ai salvat, dar pentru ce? Cum te simţi ştiind că ai fost abandonat?

Altair a încremenit. Îi plăcea să creadă că era pregătit pentru orice. Dar acesta încă era un subiect teribil de dureros. A izbucnit în râs, pe unul dintre multele tonuri care-i stăteau la dispoziţie.

— Vrei să-ţi vorbesc ţie despre sentimente.

Ochii Leului au scăpătat şi corabia s-a clătinat, iar pârâitul parâmelor care se legănau stăruia în linişte dimprejur.

— Tatăl tău ar trebui să te poată înţelege cel mai bine.

— Sunt măgulit, a spus Altair tărăgănat, zornăind lanţurile.

În prima noapte umpluse camera de lumină, dar apoi aflase ce-i făceau cătuşele.

— Dar nu aşa ar trebui să te porţi cu propriul fiu.

Leul doar l-a privit.

— Te-au părăsit, Altair.

Altair a strâns din buze. Nu voia să-i dea satisfacţia unui răspuns, dar, la fel ca fiul lui, Leul era tenace.

— Ştiind că îţi vei găsi refugiul doar alături de mine.

Altair nu avea nevoie să închidă ochii ca să-şi aducă aminte cum fugiseră spre corabie. Lăsând nisipul răscolit în urma lor. Nasir. Zafira. Kifah. Mama lui, care nu-l iubise niciodată. Nu l-au căutat cu privirea nici măcar o dată.

Nici în timp ce distanţa creştea între ei.

Nici când au ridicat ancora corabiei lui Benyamin.

— Au luat ce le trebuia şi au lăsat resturile, a spus Leul cu vocea lui de întuneric catifelat şi Altair şi-a muşcat limba ca să nu-i răspundă. Fără să privească înapoi.

Nici măcar când Altair a fost îngenuncheat, sugrumat de umbre.

— Nu s-au sinchisit nici de cadavrul lui Benyamin.

În cele din urmă, Altair a cedat.

— Am fost şi eu de faţă. Nu-i nevoie să retrăiesc clipele.

Leul nu a zâmbit. Nu s-a fălit. Nu, l-a privit pe Altair cu compătimire, de parcă i-ar fi înţeles durerea. Apoi l-a lăsat în întuneric.

Altair a trântit picioarele pe podea şi şi-a prins capul între mâini.

Capitolul 4

Moartea a început cu un zbucium în pragul zorilor. Zgomotul a devenit asurzitor şi cala s-a scuturat cu atâta putere, încât Zafirei aproape că i-au căzut dinţii. Lămpile se clătinau, înfăţişându-i umbre care-i închipuiau pe membrii zumrei căzând în ghearele morţii. Şi inimile, sfărâmându-se ca praful.

A aruncat Jawaratul în desagă, şi-a adunat săgeţile în tolbă şi s-a repezit în sus, pe scări, cât pe ce să se împiedice. Parcă nu putea gândi limpede decât atunci când nu ţinea cartea în mâini.

Zafira petrecuse ultimele trei zile frunzărindu-i paginile roase, străduindu-se fără succes să se concentreze asupra scrisului în vechea safaitică, motiv pentru care bănuia că tomul nu *voia* să fie citit. Voia să fie ţinut în braţe, să-i fie deschise paginile, să-i fie privite unduirile abrupte şi semnele i’jam[13] care-i punctau literele. Zafira a descoperit că înţelegea năzuinţa asta, chiar dacă era absurd ca o carte să-şi dorească asemenea lucruri. La fel de absurd ca existenţa unui obiect care putea să vorbească.

Şi să influenţeze.

Zafira nu era proastă; şoaptele Jawaratului se jucau cu ea, îşi dădea seama, şi, cu cât asculta mai mult de el, încercând să discearnă ce urmărea, cu atât acţiunile ei deveneau mai periculoase. Era precaută, pentru că acum nu mai ţinea în mâni doar un arc: ţinea în mâini nu doar soarta vreunui cerb sau iepure lipsit de noroc, ci viitorul Arawiyei. Ţinea inimile care cândva le aparţinuseră chiar Surorilor Veşniciei.

Problema era că nu se putea abţine să asculte.

Pe punte, strigătele zarameze aspre nu erau animate de frică sau de haos şi, când vibraţiile s-au oprit, Zafira s-a încruntat la numeroasele chipuri luminoase şi zâmbete obosite.

---

[13] Semne diacritice ce disting consoane cu forme asemănătoare în scrierea arabă (n. t.).

— Ce-a fost zgomotul ăsta? a întrebat ea în vuietul vântului.

— Ancora, a spus Nasir pe un ton distant şi atunci Zafira a văzut motivul.

Marginea mării şerpuia leneş de-a lungul unei coaste nisipii. Dunele vălureau spre interiorul continentului şi nisipul colora orizontul care prindea viaţă cu dâre aurii ce-i aminteau de cârlionţii lui Deen şi de buclele Yasminei, înălţându-se şi plutind în bătaia vântului.

Zafira a înghiţit un amestec de teamă şi dor la amintirea prietenilor ei. Voia s-o vadă pe Yasmine, să-i ceară iertare pentru faptul că nu reuşise să-l salveze pe fratele ei. Să-i ceară iertare pentru că nu-l iubise suficient de mult. Dar, oricât ar fi tânjit s-o revadă – şi pe ea, şi pe Umm, şi pe Lana –, nu-şi putea ascunde neliniştea.

— Fortăreaţa Sultanului. Oraşul care nu aparţine nimănui şi totuşi îi stăpâneşte pe toţi, a anunţat Jinan.

Toţi copiii arawiyani ştiau despre Fortăreaţa Sultanului. Studiau hărţi la şcoală, învăţau istoria de pe papirusuri. Înainte de apariţia Arzului, la marginea oraşului se afla un port animat şi viaţa se revărsa dinspre ţărm – tarabe pline de stofe colorate, şiruri de ferestre boltite, minarete care străpungeau cerul.

Toate erau şi acum aici, dar mai şterse şi aproape fără viaţă. Pe lângă şoimul leneş care zbura deasupra lor în cercuri, numai fantomele mai locuiau aici.

— Poporul a ales să se teamă de Arz, în loc să se teamă de sultan, a explicat Nasir.

Zafira a văzut cetatea în zare, nisipul răscolit departe de tot, semn de viaţă, unde minaretele se înălţau ca prin ceaţă şi freamătul cotidian plutea în vânt.

— Oamenii se vor întoarce aici în curând, a spus Kifah şi atunci li s-a alăturat şi Vrăjitoarea Argintie. Acum, că a dispărut Arzul.

Arzul într-adevăr dispăruse.

În urma lui rămăsese dezordine – mărăcini şi beţe, pietre şi hoituri. Nu trecuse nicio săptămână de când Arawiya scăpase de blestem şi totuşi nisipul înghiţea deja

ce mai rămăsese din pădure. Copacii întunecaţi erau de negăsit, de parcă ar fi intrat în pământ după eliberarea din ghearele insulei Sharr – sau poate din ghearele Leului.

— Niciun animal cât vezi cu ochii, Vânătoreaso, a tachinat-o Kifah. Încep să cred că ai fost doar o legendă.

— Probabil că s-au retras în interiorul continentului, a spus Vrăjitoarea Argintie.

Zafira simţise dispariţia Arzului chiar când au luat cele cinci inimi dinăuntrul marilor copaci de pe Sharr. Când Leul a furat una dintre ele şi zumra a fugit, lăsându-l în urmă pe Altair. Fiecare avânt al corabiei i-a amintit că Arzul, acel mormânt care zi după zi îi împresura tot mai mult, pădurea întunecată şi neîmblânzită care definise existenţa Zafirei, se prăbuşise.

Altceva era să vadă absenţa Arzului cu ochii ei. Certitudinea dispariţiei lui rodea, căscând un gol undeva, înăuntrul ei. Ca un cuţit, cuvintele Vrăjitoarei Argintii i-au săpat şi mai adânc în inimă şi Zafira s-a cutremurat, observând atmosfera de nemişcare. Schimbarea.

Cine sunt? s-a adresat ea mării. Aceasta i-a răspuns în şoapte neinteligibile şi Zafira şi-a adus aminte de un moment asemănător, când se aflaseră pe ţărm, printre pietre negre şi netede.

Şi-a amintit cum Yasmine îi făcuse cu mâna, îmbrăcată cu rochia ei albastru-pal. Cum scumpa ei Lana se agăţa de ea. Cum Misk i-a urat drum bun cu un semn din cap, un spion pe care nu-l bănuise nimeni şi pe care Zafira nu l-ar fi bănuit nici acum, dacă Benyamin nu i-ar fi vorbit despre el pe Sharr. Prevestirea tulburătoare a safinului cu privire la soarta Demenhurului îi răsuna în gânduri. Că sultanul ar fi pus ochii pe a doua cea mai mare armată din Arawiya şi şi-ar fi propus s-o stăpânească, aşa cum făcuse în Sarasin.

— Ar fi trebuit să mergem în Demenhur mai întâi, a spus Zafira pentru a mia oară, în timp ce Nasir o urma spre barcă, cărând inimile, şi, pentru că nu voia să pară la fel de egoistă cum se simţea, a adăugat: Şi să cerem ajutorul califului. Cine ştie unde o fi Leul?

Şi-a luat ochii de la cutia mică, apăsată de remuşcări.

Oare era egoism să se gândească la familia ei? Să-şi dorească să vadă dacă erau teferi? Oare era egoism să acorde mai multă importanţă înapoierii inimilor muribunde, în *defavoarea* familiei ei?

— Timona o învârte cel care plăteşte, a recitat Jinan, iar Effendi Haadi ne-a cerut să venim aici.

Dar şi el e mort, a evitat să mai spună Zafira. A păşit în barcă oftând şi toată fiinţa ei a tresărit când, aşezându-i-se în faţă, Nasir şi-a atins genunchiul de al ei. *Vino-ţi în fire*!

Erau în drum spre Fortăreaţa Sultanului, unde lumea avea să i se închine la picioare şi să-i aşeze o coroană pe cap. Purta moartea la brâu şi avea stăpânire peste întuneric.

Totuşi, când soarele blând a lucit în părul lui, când Nasir a apucat vâsla şi o amintire pierdută i-a ridicat colţul stâng al gurii, încreţindu-i pielea ca ambalajul unei bomboane, Zafirei i s-a tăiat respiraţia.

Atunci Nasir s-a uitat la ea şi Zafira a ferit ochii, întorcând privirea spre o scânteiere argintie de pe puntea corabiei lui Jinan, când barca a început să coboare spre apă. A înţeles că aici se despărţeau de Vrăjitoarea Argintie.

Anadil a plecat capul şi Zafira a descoperit cu surprindere că avea să-i simtă lipsa. *Doar puţin*.

Vrăjitoarea Argintie a întâlnit privirea fiului ei în semn de rămas-bun şi Nasir a împietrit, strângând din buze. Îşi ţinea emoţiile în frâu, ascunse în spatele cenuşii din ochii lui.

Barca s-a lăsat pe marea liniştită, în umbra galionului corabiei. Aceasta se scălda în lumina soarelui, ciocul ei încovoiat, de pasăre, radia sclipiri aurii şi aripile ei împănate se unduiau ca nişte flăcări. Un phoenix. Mai sus de vele flutura un steag de culoarea verde a mării, cu stema Zaramului, un topor auriu şi trei stropi de sânge. Vâslele se învârteau ritmic în apele azurii, domolind spiritele, dar apoi Jinan a început o conversaţie, pentru că echipajul ei era la fel de nerăbdător ca şi ea să vorbească vrute şi nevrute.

— Cum poate cineva atât de mic să vorbească atât de

mult? a întrebat Kifah în cele din urmă, lovită de o epuizare aproape comică.

Zafira nu a auzit răspunsul lui Jinan. Apropiindu-se de ţărm, a simţit un fior pe şira spinării. În aer se simţea o apăsare, un avertisment, iar vânătorii – *vânătoresele* – ascultau întotdeauna de semnalele pământului.

— Ceva nu-i în regulă, a şoptit ea.

Kifah a început să-şi lovească suliţa de coapsă şi a clătinat din cap.

— De ce să ne temem? Suntem strigoi veniţi să răzbune nedreptăţi. N-o să lăsăm nimic să ne stea în cale.

— Vorbele frumoase n-au salvat niciodată pe nimeni i-a atras atenţia Jinan când barca s-a înfipt în nisipul de pe mal.

— Păcat că nu l-ai cunoscut pe Altair, a răspuns Kifah.

Zafira a coborât prima, dar neliniştea ei s-a înteţit şi i s-a făcut pielea de găină. Şi-a smuls piciorul din nisip cu un *plici* şi echipajul a pornit vâslind înapoi spre corabie, luându-şi un rămas-bun zgomotos. Jinan, la fel de oarbă ca şi marinarii ei, şi-a întins picioarele.

— Nimic nu-mi place mai mult decât să simt marea sub picioare, dar ar fi o minciună să spun că nu e frumos şi aici.

— Akhh, pasăre mică şi înflăcărată. Vorbeşti ca un om bătrân, a spus Kifah.

Eliberată de spaţiul înghesuit de pe navă, în voce i se simţea acum entuziasmul.

— Ia stai, tu de ce nu te întorci cu ei?

— Mă tem că o să vedeţi în continuare înălţimea mea modestă până când îmi primesc banii. Între timp, echipajul meu o s-o ducă pe Vrăjitoare la Insulele Hessa şi înapoi. Nu ştiu dacă se poate avea încredere în banii vrăjitoarelor, dar oferta era prea bună ca s-o refuz.

— Ce ai de gând să faci cu atâţia arginţi? Să-ţi cumperi un scăunel?

— Linişte, a spus Nasir şi Zafira a încordat arcul într-o clipă, bucurându-se de atingerea familiară a corzii lui întinse.

Kifah şi-a învârtit suliţa şi Nasir a trecut nesigur cutia la subraţ, scoţându-şi iataganul cu cealaltă mână.

Lumina soarelui sclipea pe nisipul mişcător şi printre clădirile părăsite. Abia când ceva a înţepat-o în gât a văzut Zafira siluetele cu capetele acoperite cu glugi şi lumea s-a cufundat în beznă.

Capitolul 5

Liniştea care a urmat coborârii asurzitoare a ancorei corabiei a fost infinit mai chinuitoare decât toate tăcerile suportate vreodată de Altair. Mai chinuitoare decât tăcerea aşternută în urma ungerii unui cadavru proaspăt. Mai chinuitoare decât tăcerea care se lasă după refuzarea unei oferte.

Sau poate că cea din urmă ar fi fost mai chinuitoare. De unde să ştie el? Nimeni nu refuza pe cineva ca el.

A recunoscut imediat nisipurile întunecate şi cerurile tulburi ale Sarasinului. Cu toate că acum era mai luminos şi nisipurile erau mai puţin negre, ţinutul ar fi fost un locaş ideal pentru neamul ifriţilor şi foamea din stomacul lui s-a amestecat cu o presimţire tulburătoare. Ce o fi simţit mama lui când a fugit de pe Sharr, după ce Surorile fuseseră înfrânte şi Leul fusese închis, când o povară nouă îi creştea în pântece? Ce o fi simţit când şi-a însuşit o identitate nouă, când le spunea fiilor ei că aveau sânge de safin, o zestre cu mult inferioară celei a rarelor fiinţe si'lah?

Altair şi-a legat gândurile şi le-a ascuns.

A traversat scândura de debarcare în urma Leului, vânturând braţele încolo şi-ncoace şi zăngănindu-şi lanţurile cu atâta zgomot, încât ar fi putut să-i trezească până şi pe morţii din Zaram. Cu un aer perfect degajat, chiar şi când a cercetat cu privirea casele părăginite ivite aproape de ţărm, în căutarea vreunui semn de ajutor, în timp ce singurătatea îi pătrundea în oase.

Nimic. Nimeni. Încă nu sosiseră, altfel ar fi fost aici. *Nu?* Ştia că Nasir şi ceilalţi porniseră spre Fortăreaţa Sultanului, dar... Dacă *el* ar fi pierdut pe unul de-ai lui, ar fi cutreierat lumea întreagă ca să-l găsească.

— Nu sunt aici.

Auzind vocea Leului, Altair a tresărit. În mâna lui întinsă avea o bucată de lipie. În cealaltă mână ţinea restul de lipie, pe care o păstra pentru sine. Numai Nasir îşi

înjumătăţea mâncarea cu o simetrie atât de perfectă.

— Şi totuşi continui să scrutezi orizontul, căutându-i pe cei care nu vor veni niciodată.

Şşş, şşş, făcea apa. Mângâia nisipul, nerăbdătoare să descopere secrete pe care să le poarte spre alte ţărmuri.

— Sunt general, a răspuns Altair în cele din urmă.

A acceptat mâncarea şovăitor, prudent, pentru că foamea îi ştirbise simţul demnităţii.

— Îmi stă în obicei să fiu vigilent.

Leul a mormăit.

— Îi vom găsi, nu te teme. Dacă nu vor să vină ei la tine, vom merge noi la ei.

— Şi cum vrei să facem asta? a întrebat Altair obosit.

— Folosindu-ne de sângele tău şi de al meu. Dum sihr. Există o vrajă care imită puterea Vânătoresei. Trebuie doar s-o găsesc.

Leul s-a încruntat la gluma sa involuntară.

Altair a păşit de pe scândură cu uşurare. Deşertul era departe de a fi pământ solid, dar nu se unduia ca marea şi nu se agita ca valurile. Însă era la fel de sterp. *Nimicul* se întindea la nesfârşit. Goliciunea îi strivea pieptul.

— De ce? l-a întrebat Leul deodată, înclinând capul curios.

Soarele a întins o rază, aprinzând liniile groase ale tatuajului lui în sclipiri iridescente.

— Nu ai nume. Nu ai tron. Arawiya nu ţi-a dat nimic, iar tu i-ai dăruit totul.

Pentru ce? voia el să ştie.

Altair ştia de multă vreme că nu va fi rege niciodată. Mama lui îl ascunsese în umbre mult prea mult timp. Nu l-a numit fiu pe băieţelul de lângă ea nici măcar o dată. Niciodată nu a luat masa cu el şi nici nu l-a ţinut de mână.

Era prea dureros pentru ea, era un păcat prea mare să se uite la el.

Zeci de ani mai târziu, Ghameq a fost ales să-i fie succesor, primul muritor cu drept asupra tronului. Dar soarta lui Altair fusese pecetluită cu mult înainte, când s-a născut moştenitorul lor: cu păr negru şi ochi cenuşii. Un

băiat foarte promiţător, cu un viitor strălucit, până a fost transformat într-o armă.

Altair se gândea că ar fi fost gelos dacă ar fi fost o persoană diferită, dacă l-ar fi interesat tronul, dacă n-ar fi ştiut că acel jilţ aurit venea cu propriile provocări şi suferinţe.

Dar Altair avea o minte ageră.

Mama lui obişnuia să privească spre umbre – nu pentru a se asigura că Altair nu se clinteşte de acolo, ci pentru a se convinge că era în siguranţă. I-a dăruit cele mai scumpe odăi de la palat şi toată libertatea de care s-ar fi bucurat un prinţ. I-a asigurat cea mai bună educaţie şi îndrumare. Erau doar fărâme de dragoste, dar fiecare bucăţică oferită îi răscolea inima şi îi demonstra cât de preţios şi de rar era sentimentul respectiv.

Altair iubea Arawiya şi, pentru că pe el nu-l iubea nimeni, se iubea singur pe sine. Într-atât încât îşi dedicase viaţa efortului de a merita această iubire, ferindu-se să devină năpasta pe care o întrezărea în el mama lui.

— Crezi că voia să te ascundă de mine? a întrebat Leul şi tonul lipsit de ură l-a descumpănit pe Altair.

De data asta se referea la Vrăjitoarea Argintie, dar Altair nu credea că ea avusese asemenea temeri. Până când Leul a înfipt ghearele în Ghameq.

— Păi, nu prea i-a reuşit, a răspuns Altair, lăsându-se pe spate.

Şi-a înfundat călcâiele în nisip.

Pe chipul Leului a apărut o umbră de zâmbet.

— Într-adevăr. În final, te-a abandonat şi ea, la fel ca ceilalţi. Te-a abandonat şi Benyamin, într-o anumită măsură. L-a ales pe prinţ când a sărit.

Altair era obişnuit să fie trecut pe plan secundar în toate. Îşi spunea că nu-l deranjează.

Atunci de ce se simţea de parcă nişte cuţite i-ar fi sfârtecat inima? De ce i se zbăteau deodată venele braţelor pe sub piele?

— Pe când tu m-ai ales pe mine? a întrebat el batjocoritor. Despre asta-i vorba? Dacă m-ai fi ales, nu m-ai

fi încătuşat ca pe-o fiară.

Leul şi-a plecat ochii de chihlimbar la lanţuri, chibzuind.

— Poate că a sosit momentul pentru o alianţă nouă.

Altair i-a aruncat o privire, ignorând freamătul din sângele lui, elanul. Senzaţia stârnită la gândul unei schimbări, la faptul că cineva… avea nevoie de el.

— Răzbunarea nu mi se potriveşte, Baba.

Leul a cântărit cuvintele lui, şi-a privit fiul în vreme ce soarele se înălţa şi vânturile se stârneau între ei.

Apoi s-a întors şi Altair abia a auzit porunca lui şoptită – „Dă-te din cale” –, după care un val negru a năvălit pe lângă el, dezlănţuindu-se asupra ţinutului Sarasin. Hoarda sub forma ei adevărată. Fiinţe schimbătoare şi lipsite de formă, din foc fără fum, dintre care unele aveau aripi şi gheare şi nu erau îngrădite de limitările umane.

Leul a zâmbit.

— Înainte, fraţii mei, s-a auzit porunca lui în surdină.

Altair nu a fost tocmai mândru de uluirea sa.

— Arawiya e a noastră.

Capitolul 6

Moartea comandă tremurul din cei vii.

Trăieşte ca şi când ai fi moartea însăşi. Comand-o ca şi când i-ai fi stăpân. Nu te bizui pe nimeni, căci şi umbra ta te va părăsi în momentele tale cele mai întunecate.

Până la urmă, nu moartea îi stârnea frică lui Nasir, pentru că mama lui îl instruise bine. Ci întunericul. Izolarea pe care i-o aducea, amintindu-i că era mereu singur. Faptul că-l lăsa fără vedere, că era un hău care avea să-i împărtăşească un coşmar:

Un băiat, cu fruntea înconjurată de argint, încătuşat de umbre.

Un soare, înghiţit cu totul de nişte fălci căscate.

O fată, cu părul împletit regeşte, precum coroana unei regine, cu flăcări în gheaţa din ochi care-l îngenuncheau.

Şi o voce care spunea: *Nu ai de ce să te temi de întuneric când ai putea să-l întrupezi.*

Nasir şi-a venit în simţiri cu lumina serii în ochi, răsuflarea lui stârnea vârtejuri de praf şi la gât simţea un zvâcnet molcom de durere lăsat de înţepătura unui ac. A înfipt degetele în covorul de sub el – urzit din lână de oaie de cea mai bună calitate – şi a observat lustrul desăvârşit al podelei de piatră. Nu recunoştea nimic, dar, oriunde s-ar fi aflat, locul nu ducea lipsă de dinari.

Şi nici de cutezanţă, era limpede. Nu oricui i s-ar fi năzărit să-l răpească pe Prinţul Morţii. Nu se aşteptase să fie primit cu braţele deschise la Fortăreaţa Sultanului, dar nici nu se aşteptase să aibă probleme *atât de curând*.

Zafira s-a deşteptat şi hainele i-au foşnit. Părul ei se despletise şi se răsfira pe lâna palidă, iar ridicarea şi coborârea pieptului ei l-au adus în pragul nebuniei. Covorul de sub ea s-a prefăcut în cearşafuri de qutn[14] din Fortăreaţa Sultanului. Părul ei împletit s-a prefăcut în diademă de argint şi şal de mătase. Nasir a tras şovăitor aer în piept.

---

[14] Bumbac, în limba arabă (n. t.).

Nu-i stătea în obicei să viseze. Să dorească.

A durat doar câteva clipe, dar Zafira i-a întors privirea cu flăcări în ochii adumbriţi de glugă, ca şi când ar fi înţeles ce-l chinuia. Ca şi când ar fi vrut să-i pună o mie şi una de întrebări, dar, din vina lui, tăcerea îi ţinea ferecaţi. Cele trei cuvinte se făcuseră o zi întreagă, se întinseseră până la răsăritul lunii şi tot mai departe, erau lucruri urâte care putrezeau odată cu trecerea zilelor. *Asta nu înseamnă nimic*.

Nasir nu se pricepuse vreodată la cuvinte, dar niciodată nu se gândise că o va regreta.

Kifah a gemut de cealaltă parte a lui şi Nasir a întors privirea primul când ea s-a ridicat în capul oaselor, fără să înţeleagă de ce era atât de iritat. Şi-a rotit încheieturile mâinilor libere. Ghetele lui dispăruseră, la fel şi ale celorlalţi. Obiceiul era să te descalţi înainte să păşeşti în spaţii interioare, dar nu se obişnuia să *fii descălţat* de altcineva.

— Inimile! a spus Zafira subit, ridicându-se în capul oaselor.

Nasir a tresărit şi s-a lovit cu cotul de o cutie aşezat lângă el. *Cutia*. A împins capacul la o parte şi a răsuflat uşurat când a văzut toate cele patru organe pulsând înăuntru. Suspiciunile lui s-au triplat.

— Oi! Unde-i Jinan? a întrebat Kifah, privind prin camera spaţioasă, din ce în ce mai neliniştită.

În colţ, locurile de şezut, ca într-un majlis[15], se întindeau la nivel cu podeaua şi pernele erau aproape ca noi, ca şi când locuitorii acestei clădiri n-ar fi şezut niciodată mult timp. Hărţi împrăştiate, papirusuri vechi, tocuri de trestie, un astrolab şi bileţele scrise pe jumătate. De-a lungul peretelui opus se întindeau rafturi încovoiate sub greutatea cărţilor şi a unor obiecte vechi care parcă mai aveau puţin şi se făceau bucăţi. Singura uşă era în lateral şi era închisă.

Căpitanul zaramez nu era de găsit.

---

[15] Salon pentru primirea musafirilor, mobilat adesea cu perne de şezut (n. t.).

— Locul ăsta.

Kifah a vorbit mai încet. Mai lent.

— Îmi aminteşte de casă.

Stânjeneala ei amintea de motivul pentru care nu avea imprimată cerneala eruditilor peluziani pe ambele braţe.

Zafira s-a ridicat cu acea agilitate care făcea mereu ca lui Nasir să i se pună un nod în gât şi acesta a observat cât de iute s-a întins după desaga ei, ca să se asigure că Jawaratul era în continuare înăuntru. *Ce carte norocoasă*.

Nasir a dat la o parte draperiile uneia dintre ferestrele înguste şi a privit afară: curmali, grădini bine îngrijite, marginile ornamentate ale unei clădiri întinse. Nu vedea mare lucru, dar era clar că nu erau într-o mahala. Probabil că palatul nu era departe. *Tatăl lui* nu era departe, manipulat de un medalion şi de un monstru.

— Răpiţi, a spus Kifah cam zgomotos. Din atâtea câte se puteau întâmpla în Fortăreaţa Sultanului.

— Ştii unde suntem? a întrebat Zafira.

Luat pe nepregătite de ochii ei ca de gheaţă, lui Nasir i-au trebuit câteva clipe ca să înţeleagă că întrebarea îi era adresată lui. Rimaal, îşi pierdea exerciţiul.

— Nu ştiu cum arată interiorul tuturor caselor din Fortăreaţa Sultanului, a spus el puţin cam aspru.

— Dacă ar fi fost aşa, m-aş fi întrebat dacă eşti prinţul sau un intendent foarte ambiţios.

Nasir a strâns pumnul în jurul unei erupţii de umbre.

— Nu, nu ştiu unde suntem.

— Ei, a fost aşa de greu?

Pe buzele ei a apărut un rânjet satisfăcut şi pieptul lui a sfârâit.

— Bărbaţii sunt ca peştii, a spus Kifah şi tremurul din voce i-a dezvăluit neliniştea.

— Lucioşi şi cu creier mic? a răspuns Zafira.

După o clipă, Kifah a ridicat cutia.

— Parcă mă aşteptam la o replică de la Altair.

Acesta era semnalul lui, amintirea cutremurătoare care l-a dezmorţit: irosiseră destul timp. Nasir a încercat clanţa de bronz a uşii, oprindu-se când a descoperit că era

descuiată.

— Poate că Leul e aici, i-a avertizat Zafira.

A ridicat arcul şi a făcut un semn spre sabia lui şi spre suliţa lui Kifah.

— Jinan a dispărut. Suntem dezlegaţi, teferi şi, *pe deasupra*, încă înarmaţi. Oricine ar fi după uşă, nu se teme de noi.

Nasir nu a luat în seamă cuvintele ei reci.

Coridorul mic ducea într-o încăpere scăldată în lumina serii. Aroma de carne de vânat condimentată şi de pâine caldă i-a copleşit simţurile, stârnindu-i stomacul, şi atunci murmurul îndepărtat al unei melodii teribil de deprimante a îngreunat aerul. Zafira a încremenit, încordând umerii.

Şi aerul a tresărit când cineva necunoscut a inspirat. Cât ai clipi din ochi, Nasir s-a răsucit şi a dus vârful lamei din manşetă la gâtul străinului.

— Iertare pentru această libertate pe care ne-am luat-o din motive de precauţie.

Benyamin, a spus partea somnolentă din creierul lui, evocând ochii galben-bruni şi surâsul felin, dar, deşi cuvintele erau inutil de languroase şi atât de tipice safinilor, tonul lor nu era la fel de prietenos.

Şi străinul nici nu era intimidat de lama de la gâtul lui. Parcă nici nu o observase şi Nasir s-a simţit ridicol înaintea reflexiilor luminoase ale celor două inele strălucitoare prinse în vârful unei urechi alungite.

Pielea lui era la fel de întunecată ca a lui Kifah, de un cafeniu şters, accentuat de tatuajul auriu care-i înconjura ochiul drept. Văzându-l, Nasir s-a relaxat puţin, dar apoi a descifrat tatuajul: *Nuqi*. Pur. O amintire a faptului că nu toţi safinii erau la fel de prietenoşi ca Benyamin. Mulţi preţuiau aşa-zisele puritate şi perfecţiune ale rasei lor, privindu-le de sus pe toate celelalte. De parcă tatuajul n-ar fi fost o dovadă suficientă de înfumurare, thobul cu guler înalt al safinului era împodobit cu petice în nuanţe de crem şi de auriu şi majoritatea nasturilor erau descheiaţi, descoperindu-i pieptul.

— Ar fi putut foarte bine să se descheie până la capăt, a

şoptit Kifah în spatele lui Nasir, prea încet ca să poată fi auzită.

De un om.

— Pot să o fac dacă doreşti, a răspuns leneş safinul şi Nasir a fost cât pe ce să-şi sacrifice demnitatea şi să se întoarcă ca să vadă stânjeneala ei evidentă. Un prinţ pleacă spre Sharr şi se întoarce ca un sălbatic. Nu pot spune că mă mir. Aşa te porţi cu gazda ta?

— O gazdă nu-şi închide musafirii, a observat Zafira.

— Şi totuşi iată-te, muritoareo! Dezlegată şi teafără, a spus el, repetând cuvintele ei de mai înainte.

Cu dosul a două degete a atins şnurul care-i lega mijlocul bărbii întunecate. Avea aceeaşi culoare ca turbanul lui ivoar.

— Atunci unde-i fata zarameză care era cu noi? a întrebat Kifah.

— Dacă e să ghicesc, aş spune că s-a întors pe mare. După ce a băgat în buzunar suma fabuloasă de arginţi care-i fusese promisă, a plecat fără să privească înapoi. Te aşteptai la altceva din partea unei zarameze?

Nasir ştia cum gândeau oamenii ahtiaţi după bani. Îşi îngroşau buzunarele şi dădeau bir cu fugiţii, chiar şi când angajatorul lor murise pe o insulă infamă.

— Cine ziceai că eşti? a întrebat Kifah.

— Seif bin Uqub, a răspuns el.

Cu asta, bunăvoinţa lui aproape inexistentă a dispărut cu totul.

— Dă-te înapoi, Prinţe. Se poate să ai sânge regal în vene, dar eu am decapitat oameni şi mai răi.

Tăcerea zvâcnea, prevestind vărsare de sânge. Şi chiar s-ar fi vărsat sânge, dacă Nasir n-ar fi călătorit pe Sharr. Dacă acolo n-ar fi descoperit un frate şi prieteni şi pe o anumită vânătoreasă cu ochi albaştri, care-l fixa cu priviri poruncitoare. A scrâşnit din dinţi şi a coborât sabia, aruncându-i safinului o ultimă privire mânioasă, după care a păşit în spate, între Kifah şi Zafira.

— Ce vrei? a întrebat el.

— Unde e Altair al-Badawi bin Laa Shayy?

Fiul nimănui.

Ce voia un safin de la Altair?

— Te referi la Benyamin? a întrebat Kifah, stârnind în sfârşit o reacţie în ochii lui tulburători.

Erau de o culoare aurie foarte palidă, atât de deschisă, încât se pierdeau în mod straniu în albul înconjurător.

— Tatuajul, a explicat ea, cu sabia încă ridicată. Şi Benyamin avea unul. Faci parte din cercul lui de safini.

— De *înalţi* safini, a corectat-o el, de parcă vreunuia dintre ei i-ar fi păsat de cele mai vechi familii ale Arawiyei – bogate, influente şi învăţate. Suntem de viţă veche. Conduşi de Benyamin, am protejat secretele Arawiyei şi am fost sfetnici şi în Alderamin, şi dincolo de el, până când ne-am despărţit, când Benyamin a primit un trădător în rândurile noastre. Înaltul Cerc s-a strâns din nou, destul de recent, la solicitarea lui Altair al-Badawi.

Ceva a tremurat în pieptul lui Nasir.

Altair îi adunase? Înseamnă că Benyamin pornise spre Sharr datorită lui Altair, şi nu invers, aşa cum presupusese Nasir. Înseamnă că Benyamin era păianjenul lui *Altair*. Aşa cum era şi fata din tavernă, Kulsum – poate chiar şi Jinan.

Preţ de o clipă, mintea lui Nasir s-a golit, lăsând loc unor amintiri în care Altair se purta ca un beţiv şi un fustangiu ordinar. Aproape că a râs de propria ignoranţă, de sentimentele acestea care-i striveau plămânii.

Bineînţeles că era mâna lui Altair. Nimeni altcineva nu mai avea o poziţie atât de bună pe lângă tronul Arawiyei. Nimeni altcineva nu era un general liber să traverseze califatele. Altair trăsese sforile încă de la început. Urzise cu migală o pânză de secrete şi de minciuni ascunse sub zâmbete lipsite de griji şi cuvinte mieroase. Numai el îşi calcula fiecare respiraţie.

Altair plănuise totul şi până şi faptul că devenise un ghimpe în coasta sultanului fusese menit să asigure trimiterea lui pe Sharr împreună cu Nasir. Nasir a încercat să înăbuşe focul care-i mocnea în gât – cum putea el să fie mândru de un nătărău cum era fratele lui vitreg*? Îl iubeşti*. A rupt gândul în două.

Rimaal, şi îl lăsaseră pe Altair, cu tot cu potopul lui nesfârşit de secrete, în mâinile Leului Nopţii.

— Şi totuşi niciunul dintre ei nu e aici, iar pe tine nu mă bucur să te văd, Prinţe.

— Din câte îmi amintesc, tu m-ai atacat şi m-ai adus aici. Aşa că mai scuteşte-mă cu ura ta, a spus Nasir încet.

— Seif, l-a avertizat o voce nouă.

O safină a intrat în încăpere ca un vârtej roz-palid.

— Marhaba[16], dragii mei, a spus ea cu un zâmbet abia schiţat. E o bucurie să vă primesc în casa mea.

Vocea ei era ca scoasă dintr-un vis, abstractă şi melodioasă. Ochii ei mari şi căprui ar fi părut inocenţi, dacă urechile alungite şi tatuajul tipic din jurul ochiului ei drept n-ar fi dezvăluit vârsta ei înaintată. Faţa ei era conturată de pometi ascuţiţi şi părul ei arămiu, lăsat liber, era împodobit cu o puzderie de perle. Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse Nasir vreodată.

— Mica voastră tovarăşă a plecat după ce i-am oferit răsplata. Acum e în drum spre Insulele Hessa, împreună cu Anadil.

Se pare că cineva îşi schimbase planul, dar Nasir a recunoscut că respira mai uşor ştiind că Jinan o ducea la Insule pe mama lui rănită.

— Din păcate, nu am la îndemână resursele necesare pentru a vindeca o rană lăsată de minereu blestemat, altfel aş fi îngrijit-o eu, a adăugat ea.

Nasir a ridicat din sprâncene, dar în vocea ei nu se simţea nicio urmă de înfumurare, doar un simţ practic neobişnuit printre safini.

— Iertaţi-ne pentru maniera în care aţi fost primiţi. Oraşul nu mai e sigur şi discreţia e de cea mai mare însemnătate.

— Fortăreaţa Sultanului a fost sigură vreodată? a întrebat Kifah şi Nasir a săgetat-o cu privirea.

Se puteau spune multe despre Ghameq, dar niciodată nu încercase să controleze poporul prin frică. De aceea era atât de util un asasin ca el.

---

[16] *Bun venit, în* limba arabă (n. t.).

— Mai sigur decât e acum, a recunoscut safina. Sultanul tocmai a anunţat o creştere abruptă a taxelor şi se vorbeşte despre răzvrătire pe măsură ce oamenii se întărâtă. Gărzile Sultanului cutreieră străzile şi oraşul stă cu sufletul la gură. Până şi Sarasin o duce mai bine în ultima vreme.

Înainte ca Nasir să întrebe ce motive aveau să-i dea crezare, a observat-o: diadema simplă şi neagră de pe fruntea ei. O mai văzuse cândva, pe capul unui safin cu rânjet felin şi ochi înţelepţi, de culoarea nisipului.

Capitolul 7

În clipa în care cântecul melancolic a lovit urechile Zafirei, aceasta s-a regăsit acolo, în balconul aurit din Alderamin.

— Tu eşti, nu-i aşa? a întrebat ea şi a simţit că se relaxează întâia oară de când coborâseră de pe corabia lui Jinan. Soţia lui Benyamin.

— Nu-i pângări numele cu gura ta muritoare, s-a răstit safinul pe nume Seif şi Zafira s-a luptat cu imboldul de a se răsti la rândul ei.

Frumuseţea nu-ţi permitea orice.

— Priveşte-i, Aya.

— Ai prefera să-i silabisesc numele când mă refer la el? a izbucnit Zafira.

A întâlnit privirea soţiei lui Benyamin. Privirea *Ayei*.

— Ţi-am auzit vocea. În… în călătoria în vis a lui Benyamin.

— A călătorit cu tine printre vise? a întrebat ea, înclinând capul surprinsă.

Brusc, Zafira a avut senzaţia că făcuse ceva necuviincios. Benyamin avusese dreptate: chiar *era* cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse Zafira vreodată. Avea şi un fel de aură eterică şi visătoare. Ca şi când ar fi existat într-o lume separată de a lor.

— Numai despre asta vorbea înainte să fi plecat din Alderamin, să poată călători din nou printre vise. El şi Altair erau convinşi că magia şi cauza decăderii Arawiyei se găseau pe Sharr, pentru că acolo începuse. Ne-am despărţit în Pelusia – a rămas acolo ca să ceară ajutorul uneia din Elita celor Nouă; eu şi Seif am pornit călare spre Demenhur în căutarea ta, dar am ajuns după ce plecaseşi. Trebuia să ne întâlnim aici, în Fortăreaţa Sultanului, după căderea Arzului.

Dar el nu era aici. Nu avea să vină niciodată.

Aya s-a străduit să le zâmbească, dar nu a reuşit.

Hanan, arăta tatuajul ei în safaitica veche. Însemna,

simplu, „dragoste” – caldă şi milostivă. Binevoitoare. Literele i se curbau în jurul ochiului şi se potriveau pe pielea ei.

Poc, poc, poc-ul suliţei lui Kifah a umplut tăcerea lăsată subit şi Zafira nu se încumeta să vorbească, să răspundă întrebării tacite a Ayei, gândindu-se la Umm şi la Baba. Cum ar fi suportat cineva vestea morţii unui soţ iubit timp de *secole?*

— Se odihneşte alături de Surorile Veşniciei, a spus Nasir în cele din urmă şi Zafira s-a cutremurat auzind blândeţea din tonul lui.

Aya a suspinat încet. Seif a înlemnit şi surpriza i-a îngheţat privirea.

— A… a avut parte de o moarte nobilă.

— Nobilă? a izbucnit Seif, iar Nasir a tresărit, fără îndoială amintindu-şi *cum* murise safinul. Moartea e o batjocură inevitabilă pentru soiul vostru. Numai muritorii decorează cadavrele cu titluri de nobleţe. Auzi cum vorbesc despre soţul tău iubit, Aya?

Dacă Zafira ar fi fost să ghicească ce iubea Seif mai mult decât pe sine însuşi, ar fi fost cuvântul „muritor”.

— Îţi aminteşti cum ai vorbit *tu* despre el, Seif? Cum Înaltul Cerc l-a dispreţuit pe soţul meu iubit când a acţionat din bunătatea inimii lui? a întrebat Aya încet.

A închis ochii şi a inspirat încet pe nas.

— Cum? Cum a ajuns Benyamin să sufere… o moarte nobilă?

Nasir s-a poticnit în tăcere, cu ochii aprinşi de tulburare. De data asta a răspuns Zafira.

— A sărit în calea unei suliţe din minereu blestemat.

Nu a spus că suliţa îi aparţinea Leului Nopţii, pe care Benyamin îl ajutase cândva din mărinimie, pierzând totodată aprecierea oamenilor săi. A simţit că nu trebuia s-o spună, de vreme ce era limpede că Seif încă îl ura din această cauză. Laa, Zafira nu avea să păteze astfel numele prietenului ei.

— Nu am fi reuşit să străbatem Sharr fără îndrumarea lui şi nu am fi reuşit să părăsim insula fără sacrificiul lui.

Zafira şi-a muşcat limba. Fusese prietenul ei. Îndrumătorul şi mentorul ei. Nu înţelegea cum reuşea Aya să se stăpânească, când ea însăşi încă se cutremura la gândul pierderii lui.

— S-a sacrificat pentru Arawiya.

A ignorat inhalarea scurtă a lui Nasir, pentru că era adevărat. Benyamin îşi pusese încrederea în zumra să ducă misiunea până la capăt. Îi considera capabili, altfel n-ar fi făcut ce făcuse, nu? Căci, la fel ca Altair, nu făcea nimic fără un scop precis, cu toate că acţiunile lui păreau mai mărinimoase.

Nici nu a spus că Benyamin murise ca să-l salveze pe prinţul pe care Arawiya îl detesta şi de care se temea. Acelaşi pe care Zafira îl dispreţuise pentru că nu era stăpân pe propria viaţă. În final, Benyamin descoperise ceva de valoare la Nasir. Ceva pentru care merita să-şi sacrifice viaţa.

Aya şi-a înăbuşit un suspin.

— Altair e în viaţă, a adăugat Zafira, dar nici el nu o duce bine. L-a capturat Leul Nopţii.

Seif a schimbat priviri cu Aya.

— Haider?

— Chiar aşa. Prietenul vostru drag e viu şi nevătămat, a spus sec Kifah şi, când a observat încruntarea Zafirei, a şoptit: E numele adevărat al Leului.

A ridicat braţul tatuat.

— Sunt pe jumătate erudită, ai uitat?

Seif şi-a trecut mâna peste faţă.

— Am ştiut de la început că planul ăsta era prea tras de păr. N-ar fi trebuit să ne punem încrederea în Altair…

— Ajunge!

Vocea stinsă a lui Nasir l-a întrerupt. Pe Zafira o uluia cât de mult se schimbaseră sentimentele prinţului faţă de Altair.

— De cât timp plănuia? De ani întregi? Nimeni nu se aştepta să-l găsim pe Leu în viaţă, aşteptându-ne. Am găsit Jawaratul şi am găsit inimile Surorilor Veşniciei. Am luptat împotriva celui mai mare duşman al Arawiyei şi voi n-aţi

făcut decât să vă plimbaţi de colo-colo, aşa că te sfătuiesc, safinule, să-ţi ţii gura.

Seif a încrucişat braţele la piept şi, deşi probabil că avea mai mult de un secol de viaţă, arăta ca un copil bosumflat.

— Inimile lor? a întrebat Aya vlăguită.

— Inimile erau cele care aprindeau minaretele regale şi alimentau magia, a explicat Zafira.

Se pare că toţi ştiau că minaretele erau aprinse de ceva – doar că nu ştiau de *ce* anume.

— Şi sunt pe moarte.

Kifah s-a întors imediat spre ea.

— Ce?

Zafira le-a spus ce aflase de la Vrăjitoarea Argintie.

— Oi, staţi aşa. Cum puteau sta inimile Surorilor în minarete în timp ce ele conduceau Arawiya? a întrebat Kifah, încreţindu-şi fruntea.

Zafira n-ar fi ştiut, dacă n-ar fi fost Jawaratul. A tresărit sub puhoiul subit de amintiri care nu-i aparţineau.

— Nu aveau nevoie de inimi ca să trăiască.

Laa, inimile erau ca nişte bijuterii pentru acele femei puternice. Podoabe care le dădeau putere, nimic mai mult. Nu aveau nevoie de ele ca să respire, să trăiască, să simtă. Spre deosebire de oameni şi de safini.

Le puteau scoate la fel de uşor cum şi-ar fi smuls un ghimpe din palmă şi la fel de uşor le-ar fi putut pune la loc.

— Dar, punând inimile în minarete, nu în propriile trupuri, şi-au diminuat puterile, a adăugat Zafira, uluită din nou de sacrificiul Surorilor pentru binele regatului. Au devenit aproape ca noi.

Se întreba dacă şi Vrăjitoarea Argintie îşi înlăturase inima. Dacă era ca surorile ei sau îşi iubea puterea prea mult.

Lui Nasir nu părea să îi pese de magie mai mult decât până atunci.

— Nu mai avem magie de nouăzeci de ani. Inimile pot supravieţui încă o săptămână. Întâi mergem după Altair.

Kifah şi-a rezemat de perete suliţa de culoare crem şi bogat ornamentată şi şi-a masat tâmplele.

— Vreau să recuperăm magia din motive pe care nu le poate înţelege niciun safin, dar sunt de acord cu prinţul. Întâi Altair, apoi magia.

Seif i-a privit atent.

— S-ar putea ca inimile să nu reziste.

E adevărat, a spus Jawaratul. Inimile aveau două lăcaşuri: în Surori şi în minaretele regale create de ele.

— Aşa cum a spus şi Nasir, au rezistat bine-mersi pe Sharr timp de aproape un secol, a spus Kifah.

Dar rămăseseră *înăuntrul* Surorilor. Acei cinci copaci uriaşi de pe Sharr erau formele în care se transformaseră Surorile, păzitorii Jawaratului, protectorii inimilor lor, chiar şi când acestea îi ţineau în viaţă.

Trebuia să fie duse la minarete, altfel s-ar fi prefăcut în praf. Totuşi Zafira nu a spus nimic, de teamă să nu pară lipsită de inimă. Nici nu voia să-l lase pe Altair în mâinile Leului.

— Altair şi-ar dori să le înapoiem la minarete, a spus Aya, exprimându-şi părerea.

Kifah s-a uitat la Zafira, de parcă răspunsul ei ar fi putut îndupleca doi safini din cercul străvechi de înalţi safini al lui Altair. *Acasă*. Acolo voia să meargă, dar nu putea spune asta acum, când trebuia să acţioneze dezinteresat. Zafira acţionase dezinteresat o viaţă întreagă. Ce mai contau încă o zi, două?

— Ceea ce nu v-am spus mai devreme, a spus ea în schimb, e că nu avem decât patru inimi. Leul o are pe a cincea.

Seif a încruntat puternic din sprâncene, enervând-o într-o clipă.

— Ai pierdut a cincea inimă.

— *Am* pierdut-o, Seif. Şi nu am pierdut doar inima unei Surori, i-a amintit Aya încet, înainte ca Zafira, Nasir şi Kifah să-i frângă gâtul odată.

Sfântă zăpadă. Aya s-a uitat pe rând la fiecare.

— Nu a fost vina voastră.

— Nici nu ne-am gândit că ar fi fost, a spus Kifah jignită.

— Restituirea e importantă, a continuat Zafira cu calm,

dar patru inimi nu ne vor pune în avantaj.

Aya a răsuflat încet, înţelegând logica.

— Magie pentru toţi sau deloc.

— Chiar dacă s-ar fi putut, niciunul dintre voi nu ştie să folosească magia, a bombănit îngâmfat Seif.

Zafira ştia. Îşi folosise magia multă vreme înainte chiar să fi aflat ce era.

— Fiecare inimă înflăcărată ar incendia totul pe o rază de o leghe, a continua Seif.

— N-oi fi fost în viaţă pe vremea când aveam magie, dar până şi eu ştiu că magia e înnăscută, a spus Kifah. Va trebui să ne-o perfecţionăm, doar nu înseamnă că o să umblăm toţi prin Arawiya cu vezica liberă.

— Nu puteai găsi altă analogie? a întrebat Seif.

Kifah a dat ochii peste cap.

— Pudicule.

— Leul va veni să ia şi celelalte inimi, a spus Aya, revenind la problema curentă. O singură inimă e inutilă fără celelalte.

Era o observaţie logică, Zafira îşi dădea seama, dar avea senzaţia că inimile nu erau o prioritate pentru el. Nu încă. A scos Jawaratul din desagă şi şi-a plimbat degetele pe coama Leului, liniştindu-se îndată. Chiar şi pe Sharr, Leul fusese interesat în primul rând de carte – altfel, Zafira se îndoia că ei ar fi reuşit să fugă cu atâtea inimi.

Încrederea ta în sine e uluitoare, bint Iskandar.

— Arawiya nu ştie mai nimic despre inimi, a atras atenţia Zafira. Surorile au păzit ştiinţa lor.

— Şi acum ştiinţa asta e cuprinsă în Jawarat, a dedus Nasir.

Zafira a încuviinţat amar din cap.

— Va veni întâi să ia Jawaratul, chiar şi pentru faptul că asta e năzuinţa lui principală: cunoaşterea.

Chiar dacă n-ar fi văzut tatuajul care înconjura ochiul Leului, cuvântul *’ilm*, din safaitica veche, scris cu linii de bronz îngroşate, ar fi ştiut asta, pentru că le spusese Benyamin. Asta preţuia Leul mai mult decât orice altceva.

Seif a pus ochii pe carte şi a întins mâna.

— Atunci trebuie supravegheată strict.

Nu, bint Iskandar.

O fi fost o carte nemuritoare, dar avea tendinţa să vorbească precum un copil bosumflat.

— Crezi că nu voi proteja obiectul ăsta care e legat de mine? Dacă s-ar întâmpla ceva cu el, s-ar putea să mor, s-a răstit Zafira. Sunt cât se poate de capabilă să am grijă de el.

Seif a râs zgomotos.

— Te-ai *legat* de un *hilya*[17]*?*

Zafira habar nu avea ce era un hilya, dar expresia de pe chipul safinului a fost suficientă ca să-i zdruncine încrederea.

A tras aer în piept, gata să verse şi alte ocări, dar Aya a vorbit prima.

— *Ajunge*! Protejeaz-o bine, Vânătoreaso!

Zafira a încuviinţat din cap o dată, fără să ştie dacă sentimentul îngâmfat de victorie era al ei sau dacă era inspirat de cartea din mâinile ei şi de uşurarea ei veselă.

Seif dădea impresia că ar fi vrut să mai spună ceva şi, văzându-l cum îşi întoarce privirea palidă spre Aya, Zafira a bănuit că voia în mod greşit să dea vina pe Benyamin, safinul căzut care în ultimele nouă decenii se învinuise pentru trădarea Leului, făcând tot ce-i stătea în putere ca să îndrepte tragedia provocată de bunele lui intenţii. Era limpede că se şi pusese în fruntea pânzei de păianjen a lui Altair ca să-l protejeze, pentru că trebuie să fi fost greu să fii în acelaşi timp stăpânul spionilor şi general, mâna dreaptă a sultanului.

Aya l-a luat de mână pe Seif şi l-a tras deoparte.

— Mai avem o problemă, a spus Nasir încet, oprindu-i, şi Zafira şi-a dat seama că subiectul respectiv avea să-l coste o parte preţioasă din demnitatea lui. Leul îl manipulează pe… tatăl meu. Dacă aveţi safini de încredere, ar fi ideal să-i împrăştiaţi prin oraş. În preajma palatului, a Marii Biblioteci, în toate locurile importante.

Inima Zafirei a tremurat la auzul încă unui loc pe care

[17] *Ornament,* în limba arabă (n. t.).

Baba sperase să-l vadă. Era istoria întrupată, suluri şi pergamente în care era păstrată fiecare fărâmă de cunoaştere care avusese vreodată însemnătate. Zafira se întreba dacă Leul se folosise de ea prin intermediul lui Ghameq. Probabil. Lăcomia nu avea limite.

Seif a strâns din buze şi i-a vorbit Ayei în şoapte pe care nici Zafira nu le-a descifrat. Apoi a pornit agale, fără să privească în urmă.

Kifah a înălţat o sprânceană.

— Guljul blestemat, şi Benyamin mi s-a părut îngâmfat, dar tipul ăsta nici nu poate să-şi ţină hainele pe el.

— Nu înseamnă că trebuie să-l şi priveşti, i-a întors-o Zafira şi Kifah i-a aruncat o privire ucigaşă.

— Seif e căpitanul gărzii regale a Alderaminului şi se va ocupa de toate. Îmi pare rău că nu e cel mai prietenos dintre noi, a spus Aya.

A arătat spre cutia cu inimi, pe care Nasir o ţinea strâns în mâini.

— Până când vom hotărî calea de acţiune cea mai bună, vom ţine inimile aproape şi în continuă mişcare. Treceţi-le de la unul la altul la fiecare jumătate de zi. Nu le lăsaţi nesupravegheate nicio clipă.

A făcut o pauză.

— Benyamin avea o mare apreciere pentru voi. El şi Altair au făcut atâtea pentru a împiedica năruirea Arawiyei, aşa cum a făcut şi Sultana, dar niciodată nu a fost suficient. A spus mereu că lumea trebuia să fie salvată de cei pe care îi nedreptăţise. Viaţa ne batjocoreşte, nu-i aşa?

Moartea, a corectat-o Zafira în gând, pentru că ea era muritoare. *Moartea ne batjocoreşte*.

Aya şi-a acoperit gura cu dosul palmei, dar nu înainte să-i scape o şoaptă. *Roohi*.

Afară, ultimele raze de soare scăldau lumea într-un auriu intens. Nimeni nu ştia ce să spună în acea tăcere. Cum era să fii împovărată de o veşnicie de amar? Îl jeleau pe Benyamin, dar niciunul dintre ei nu putea înţelege cât de mult îl jelea soţia lui.

Aşa avea să trăiască Zafira până la capătul zilelor ei, împovărată de moartea celor dragi ei?

— Okhti[18]?

Zafira a încremenit. *Acum am halucinaţii*. Dar Nasir a privit pe lângă ea, apoi şi Kifah.

— Regatul chiar este mic, a spus Aya cu un zâmbet firav.

Dar Lana nu putea să fie aici; era în Demenhur, cu Yasmine şi Umm şi Misk. Unde era în siguranţă. Zafira s-a întors ţinându-şi respiraţia, de parcă, răsuflând, ar fi pierdut cadenţa delicată a vocii surorii ei.

O fată, prea mică pentru cei paisprezece ani ai ei, stătea nemişcată în pragul uşii, cu şalul alunecându-i de pe părul întunecat. Era pistruiată şi subţire, cu ochi căprui, mari şi increduli, trăsături pe care Zafira le-ar fi putut picta şi fără să o aibă în faţa ochilor.

Lana.

Zafira a fugit la ea, lăsând arcul şi tolba să cadă pe piatra lustruită, şi a luat-o în braţe pe sora ei, îndesându-şi nasul în părul ei, cu suspine întretăiate.

— Ya, draga mea.

Lana a râs, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Zafira le-a şters cu degetele mari de la mâini. A sărutat-o apăsat pe frunte.

— Ce cauţi aici?

— Te aşteptam pe tine, a spus Lana cu un zâmbet timid, în timp ce ceilalţi se holbau la ele în continuare. Mi-a fost dor de tine, Okhti. M-am simţit groaznic de singură.

— Mincinoaso, a tachinat-o Zafira, gândindu-se că niciodată nu se mai bucurase atât de mult că o vede. Te-am lăsat pe mâini bune. Pe tine şi pe Yasmine şi pe Misk şi sunt sigură că ai fost ocupată cu Ummi. Eu eram cea care…

Zafira s-a oprit când culoarea s-a scurs de pe faţa Lanei. S-a dat înapoi şi stomacul i s-a strâns de spaimă când a observat povara care se agăţase de sora ei, prudenţa pe care n-ar fi trebuit s-o suporte.

— Ce e? Lana, ce s-a întâmplat?

---

[18] *Soră,* în limba arabă (n. t.).

— Ummi, a spus ea, aproape fără sunet. E moartă. A murit în ziua în care ai plecat.

Capitolul 8

Nasir nu a auzit ce a spus sora ei, dar, când Zafira a căzut în genunchi şi jambiya[19]-ul ei din teacă s-a lovit de podea, a fost suficient de limpede. *Du-te la ea, idiotule*! Picioarele lui au prins rădăcini, legându-l de pământ, şi cutia din braţele lui era gată să se spargă, atât de tare o strângea. Aya a tras sacadat aer în piept. Dacă între zidurile astea ar fi fost şi cu un strop mai multă melancolie, s-ar fi năruit.

Kifah a rupt tăcerea, înaintând cu paşi mici şi făcându-l să se simtă infinit mai prost.

— Zafira…

— Cum? a şoptit ea, trăgând de eşarfa de la gât ca de un ştreang.

Ochii surorii ei s-au făcut mari de fiică şi de durere.

— Lana, a izbucnit Zafira răguşit, ridicând capul, şi Nasir a fost surprins de mânia ei. *Cum*?

— Okhti, a şoptit ea, cu privirea fugindu-i de la Nasir la Kifah şi la Aya. Nu aici…

— *Spune-mi*!

Nu era mânie, a înţeles Nasir. Era o încercare de a se păstra întreagă, de a nu se frânge. Îşi încorda umerii, deşi el vedea cum se mişcă, le vedea tremurul, care se înteţea cu fiecare bătaie de inimă. S-a gândit să se apropie de ea, să întindă mâna şi să-i maseze umerii, să risipească încordarea din ei. Aşa procedau oamenii, nu?

Nasir a strâns cutia şi mai tare. Nu avea de unde şti – de obicei el dădea lovitura de moarte, dispărând din calea consecinţelor. Altair ar fi ştiut ce să facă şi ce să spună, cum să facă să-i reînvie dorinţa de viaţă.

— Îţi aminteşti când a reapărut Arzul? a întrebat Lana.

Avea aceleaşi trăsături delicate ca ale Zafirei, dar, pe când chipul Zafirei era mai tăios datorită coloritului lui mai rece, al fetei mai mici era cald, până la luciul arămiu din părul ei.

---

[19] Cuţit cu lama curbată, din tradiţia arabă (n. t.).

— Imediat după ce aţi plecat tu şi Deen.

Nasir şi-a încleştat falca la auzirea numelui lui Deen. Umerii Zafirei s-au lăsat şi mai mult.

— Nişte soldaţi au năvălit pe străzi, cu uniforme negre şi argintii şi... cu *măşti*. A... Oamenii s-au oprit din ce făceau. Nu puteau respira, s-au prăbuşit în mijlocul străzii şi s-au sufocat, până când plămânii lor au cedat. I-am auzit. I-am văzut.

Şi plămânii lui Nasir au cedat, punând cap la cap cuvintele fetei.

— Cum e posibil? a spus Kifah în şoaptă.

— Era un vapor, a şoptit Lana pe un ton tăios. A distrus întregul sat. Am văzut cum mureau oamenii.

Nasir nu mai detestase nimic atât de mult cum se detesta pe sine în clipa aceea. Pentru că, deşi nu se amestecase în problema vaporilor, a gazelor exploatate în Sarasin, era vinovat pentru laşitatea lui. Pentru neputinţa lui de a i se împotrivi tatălui său.

Kifah s-a ghemuit lângă Zafira. Aya s-a dus la ea îndată, mângâindu-i părul. Lana îi ţinea mâinile într-ale ei. Nasir a rămas pe loc, cu cutia în mâini, cu umerii împovăraţi de adevăr.

Pentru că el era de vină. El o omorâse pe mama Zafirei.

Capitolul 9

Zafira s-a gândit la poporul ei, la oamenii pe care-i dispreţuise pentru jubilarea lor, pentru râsetele şi privirile lor strălucitoare, când zăpada le îngreuna vieţile şi Arzul se apropia încet. S-a gândit la uşa de culoarea lavandei de la intrarea în Bakdash. La magazinul de dulciuri al lui Araby şi la taraba bătrânului Adib. La Pădurea Pustie, unde Deen tăia lemne, şi la micile lui creaţii împrăştiate prin casa lor şi prin cea a fraţilor Ra'ad.

S-a gândit la toate, mai puţin la Umm, la orice ar fi ajutat-o să se ţină în viaţă încă puţin.

Negre şi argintii, spusese Lana. Sarazini.

Zafira şi-a amintit avertismentul lui Benyamin, cum că sultanul avea să-şi îndrepte atenţia spre Demenhur odată ce pusese stăpânire pe Sarasin. Erau arawiyani, ca toţi ceilalţi, a căror singură crimă era pământul pe care stăteau casele lor.

Ummi, Ummi, Ummi. Cu ochii ei de un albastru rece şi zâmbetul ei cald. Cu puterea şi tăria ei. Cu sângele lui Baba pe mâini.

— Şi mama voastră, a întrebat-o Kifah pe Lana cu blândeţe, din dreapta Zafirei. Nu a reuşit să se salveze împreună cu tine?

Lana s-a ghemuit şi marginea largă a abayei[20] ei de culoarea jadului, pe care Zafira n-o mai văzuse, s-a răsfirat în jurul ei.

— E ca tine, Okhti. Laa, *tu* eşti ca ea.

Zafira s-a străduit să nu asculte cuvintele. S-a străduit să stăvilească durerea.

— S-a dus la şcoala veche. Ştii, aia de lângă strada noastră? A adunat treisprezece bătrâni şi şase copii şi toată mâncarea pe care a izbutit s-o găsească şi a ajutat la baricadarea ferestrelor şi a uşii.

---

[20] *Abaya,* rochie simplă şi largă, ca o robă, care acoperă tot trupul, mai puţin capul, mâinile şi picioarele, purtată în mod tradiţional peste alte haine de către femeile dintr-o parte a lumii musulmane (n. t.).

Lana a coborât ochii la mâinile ei.

— Apoi s-a dus la fântână să mai ia apă.

Aceasta era acea Umm pe care o ţinea minte Zafira, cu fruntea sus şi cu mâna strânsă bine pe cuţit. Acea Umm pe care Lana o cunoştea mai puţin. În tăcerea care a urmat, Zafira şi-a dat seama că o aştepta pe Lana să spună mai multe. Ca un copil care spera ca adevărul să nu fie adevărat.

— Poate că s-a ascuns altundeva.

Zafira avea să pornească spre satele vestice. Doar era o daama da'ira şi putea să găsească orice, pe oricine.

— Poate că ea încă…

Lana a oprit-o, clătinând din cap.

— A găsit-o Misk. Umm i-a salvat cu preţul propriei vieţi.

Zafira s-a blocat la auzul cuvântului „găsit”. Aşa ar fi vorbit cineva despre vreun pui de pasăre căzut în zăpadă. Despre o pungă pierdută şi descoperită cu toţi banii cheltuiţi.

— Yasmine? a întrebat ea, simţind o presiune pe coaste.

— E în viaţă, a spus Lana. În siguranţă. E la palatul demenhun.

Uşurarea Zafirei s-a revărsat cu un oftat greu, pe care l-au observat toţi. Brusc, atenţia lor era de nesuportat. Ochii fixaţi asupra ei, compătimirea care înceţoşa încăperea, grija tăcută a Jawaratului. A sărit în picioare şi s-a răsucit pe călcâie spre Aya, dar a fost cât pe ce să se izbească de Nasir.

— Îmi pare rău.

Zafira s-a încruntat nedumerită, mai mult de amarul din ochii lui decât de cuvinte.

— De ce? a întrebat ea. Ai avut vreun amestec în moartea ei?

Nasir a tresărit.

Blestemăţie, a tresărit. Zafira s-a oprit. Dacă în spatele vaporului fusese mâna sultanului, oare Nasir chiar jucase un rol? Şi-a curmat gândurile negre. *Ceruri mari*. Probabil că plecase din Fortăreaţa Sultanului când ea a plecat din Demenhur. Înseamnă că în vremea aceea se pregătea

pentru călătoria pe Sharr, nu punea la cale masacrarea unui sat.

Zafira a plecat ochii, iritată şi ruşinată şi îndurerată şi toate la un loc.

— Vino, a spus Aya, înţelegând ce-i trebuia. Te voi conduce la camera ta.

Capitolul 10

Nasir s-a rezemat de uşa netedă a camerei primite de la Aya. Era spaţioasă şi bogat decorată, dar patul era simplu şi curat, luminat de luna care se strecura prin fereastra deschisă. Nu realizase cât de mult timp petrecuse în spaţii mici alături de ceilalţi – excluzând cabinele strâmte de pe corabie – decât atunci când Aya închisese uşa în spatele său şi aerul a tremurat doar sub respiraţia lui.

S-a dezbrăcat şi şi-a împăturit hainele, după care a păşit în cada din care se ridicau rotocoale leneşe de abur. Ca de obicei, când s-a curăţat, frecându-se bine, şi-a amintit tot ce ura la el însuşi – cicatricele de pe spinarea lui, viaţa lui cum nu trebuie. Avea o cicatrice nouă acum, lângă claviculă, unsuroasă încă de la unguentul cu care o oblojise Zafira. S-a cufundat în apa călduţă încă, amintindu-şi atingerea pe piele a degetelor ei. Greutatea ei. Privirea fierbinte cu care-l descosea.

Durerea ei de acum. Felul în care plecase ochii când a înţeles profunzimea monstruozităţii lui, pentru că el nu făcuse nimic să-şi împiedice tatăl să exploateze vaporii care răpiseră viaţa mamei ei.

Hainele lăsate pentru el erau cele mai ţipătoare din garderoba lui: un qamis[21] vişiniu-închis, o robă întunecată cu margini albastre şi argintii. Hainele acestea n-ar fi putut ajunge aici decât pe o singură cale şi Nasir şi l-a închipuit pe Altair scotocind prin şifonierul lui, rânjind ca un nebun când le-a descoperit îndesate într-un colţ. Nasir şi-a tras qamis-ul pe gât şi a atârnat roba de spătarul unui scaun. A îndreptat cărţile de pe raft şi a aliniat vasele de pe masă.

Aflat aici, atât de departe de Sharr, atât de aproape de tatăl său şi într-o atmosferă încă sufocată de durerea Zafirei, se simţea pierdut. Nu ştia să funcţioneze fără ordine. Să acţioneze fără să i se spună.

Fără să se gândească, a ieşit din cameră, a traversat

---

[21] *Cămaşă,* în limba arabă (n. t.).

holul cu podeaua acoperită de un covor şi s-a oprit în faţa altei uşi. A bătut o dată, încet.

Uşa s-a deschis aproape imediat.

Avea părul dezlegat şi buclele ei discrete îi mângâiau faţa. În ţinuta asta părea mai tânără, mai vulnerabilă, şi imediat Nasir s-a simţit uşurat observând că se uita la el fără acuzaţii în privire.

Îmi pare rău, îi venea să spună. S-o facă să înţeleagă.

Eşti bine? s-a străduit din răsputeri să spună, dar n-ar fi fost insensibil să întrebe ce-i spunea deja greutatea din ochii ei?

— Mă pregăteam să fac o baie. Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în cele din urmă.

Era o întrebare precaută. Jawaratul era în mâinile ei.

Nimic.

Totul.

— N-am vorbit serios, a spus el dintr-o răsuflare, ca şi când inima lui se hotărâse că ascultase destul de creierul îndărătnic.

Idiot egoist. Ea era în doliu şi Nasir nu se gândea decât la el, dar era obosit. Atât de obosit din cauza cârceilor pe care îi urziseră între ei acele cuvinte.

Zafira a înclinat capul, ca o gazelă curioasă ce era.

— La ce te referi?

Nasir a încercat, fără să reuşească, să oprească umbrele ce i se prelingeau din degete. Cum se putea ca vorbele să fie imposibile, în vreme ce nu era cu neputinţă să scoţi sabia şi să curmi viaţa cuiva?

Pentru că vorbele taie mai adânc decât săbiile.

A inspirat încet şi a dus o mână la ceafă. A lăsat-o jos.

— La ce am spus pe Sharr. Că… că nu înseamnă nimic.

Abia după ce a spus-o a izbutit să se uite la ea din nou.

La timp ca să vadă cum ochii ei se coboară înspre gura lui, apoi spre pânza vişinie a qamis-ului, pentru ca apoi să urce din nou.

— Atunci ce a însemnat?

Totul, voia el să spună, dar avea o cârpă în gură, ţesută din teamă şi din reprimare.

Ce spusese era o prostie, îşi dădea seama. Eliminase distanţa dintre ei ca să oprească pornirea ei distrugătoare, s-o aducă în simţiri, să-i *distragă atenţia*. Nu se aşteptase deloc să simtă atât de multe, să dorească atât de profund, iar acel val de emoţii îl îngrozise.

Zafira a scos un sunet din fundul gâtului văzând că Nasir nu spune nimic, damnându-l cu dezamăgirea ei, şi apoi a început să închidă uşa, puţin câte puţin, ca şi când l-ar fi aşteptat să întindă mâna şi s-o oprească.

Era prinţul moştenitor, născut pentru a domni, dar silit să se supună iar şi iar, toată viaţa lui.

Aşa că nu a făcut nimic.

Capitolul 11

Zafira şi-a sprijinit capul de lemnul neted şi a auzit oftatul lui greu de cealaltă parte, amintindu-i cât de uşor se putea destrăma masca lui distantă.

Apoi, după mult timp, uşa lui s-a închis încet.

Zafira ştia că Nasir ar fi vrut să spună mai multe. Era haos în ochii lui şi buzele lui erau zăvorâte. Ar fi putut să-i dea o mână de ajutor, dar el era prinţul. Ar fi trebuit să fie cât se poate de capabil. Ceruri mari, era la fel de supărăcioasă ca Seif.

— Cine era? a întrebat Lana din pat, unul mai lat decât toate paturile în care dormise Zafira vreodată.

Vorbea de parcă Zafira tocmai s-ar fi întors după o zi de peregrinare printre tarabele din sooq[22]. De parcă nu s-ar fi întins vreo două morţi între ele şi n-ar fi răsărit o lume nouă la orizont.

Zafira a aşteptat din nou să simtă arsura lacrimilor. În loc de asta, a simţit o dezlegare ciudată în piept, care i-a permis să respire mai lejer.

Lana a înclinat capul, repetând întrebarea în tăcere. Ce putea spune Zafira – că el era un prieten pe care şi-l făcuse? Un băiat pe care-l sărutase? Un prinţ înaintea căruia trebuia să se închine? Asasinul al cărui tată era vinovat pentru moartea mamei lor, printre sute de alte morţi?

— Nasir, a răspuns Zafira, aşezând Jawaratul deoparte.

Aşa. Lumea era plină de Nasiri, nu?

Lana s-a ridicat în capul oaselor într-o clipă.

— Adică Prinţul Morţii?

Evident, nu erau destui Nasiri.

— Nu… i-aş spune aşa, a spus Zafira când Lana i-a întors spatele pentru ca ea să-şi poată lăsa hainele să cadă grămadă şi să se cufunde în baia răcoroasă.

— Nu mă aşteptam să arate bine, a observat Lana.

Zafira şi-a muşcat buza de jos, gândindu-se la stofa de in

---

[22] *Piaţă, bazar,* în limba arabă (n. t.).

stacojie întinsă pe umerii lui, la micul triunghi de piele încadrat de gulerul lui descheiat. La pânza şalvarilor lui strânsă pe coapse. Nu arăta bine, arăta... Zafira şi-a dus mâinile la obraji.

Faptul că era dezbrăcată la o distanţă mică de el o îngrozea cumva mai mult decât o îngrozise vreodată Arzul. O *tenta* mai mult decât o tentase Arzul vreodată.

Lana a venit lângă cadă.

— Eşti frumoasă când eşti fericită.

Zafira şi-a rezemat capul de marginea căzii.

— Nu sunt.

Vocea lui catifelată i-a mângâiat urechile. *N-am vorbit serios.*

O parte din ea înţelesese că era o minciună, chiar şi atunci. Momentul acela, între coloanele de marmură, fusese prea real, prea autentic, încărcat cu prea multe. O supărase uşurinţa cu care Nasir rostise minciuna. Cu câtă uşurinţă se dezisese de ea şi de el însuşi.

— Dar i-ai captat atenţia prinţului!

Tocmai asta era, nu? Fusese atrasă de el aşa cum şi el fusese atras de ea – şi doar pe Sharr nu fuseseră multe femei care să-l farmece. Situaţia avea să fie diferită acum.

— Adineauri nu i-ai spus Prinţul Morţii?

— Prinţul Morţii, Vânătorul demenhun. Titlurile nu-ţi spun nimic despre cei care le poartă.

Zafira a oftat.

— Cum să fiu fericită, Lana? Am pierdut prieteni pe Sharr. Ummi a murit. Satul nostru nu mai e.

Lana s-a holbat la mâinile Zafirei un moment.

— Deen era unul dintre acei prieteni?

Zafira s-a smucit şi a împroşcat-o cu apă pe faţă, iar Lana i-a adresat un mic zâmbet timid.

— Am avut un presentiment când l-am văzut păşind în urma ta şi urcând pe corabie. Niciodată nu a fost atât de... rezistent ca tine. Tu te-ai lupta şi ai ieşi şi din mormânt pentru noi. Ai *ucide* pentru noi. El se mulţumea cu şansa de a muri pentru cei iubiţi.

Zafira s-a uitat la Lana: stratul mai adânc de tristeţe din

cuvintele ei, strălucirea din ochi. Sfântă zăpadă, sora ei îl *iubise* pe Deen. Nu aşa cum îl iubise Zafira, căci fusese unul dintre prietenii ei cei mai dragi. Nu aşa cum Deen însuşi o iubise pe Lana, cu afecţiunea unui frate mai mare. Ci mai mult.

Deen fusese moale, pe când Zafira era tare. El era gata să vadă ce-i mai bun în lume, pe când Zafira vedea numai întuneric. Să fie oare o surpriză că Lana se îndrăgostise de el?

— Eram în siguranţă, a spus Zafira încet, dar în clipa următoare au zvâcnit trei coarde de arc în acelaşi timp.

Nu avea să uite sunetul acela niciodată – şi nici absenţa sufocantă de sunete care a urmat. Degetele ei au apucat inelul care-i atârna la gât de un lanţ de aur şi Lana le-a urmat cu privirea.

— Îmi pare rău.

Gâtul Lanei s-a mişcat. S-a străduit să-şi găsească cuvintele, căci suferinţa din cărţi era doar o fărâmă din cea pe care o provoca lumea reală.

— Era menit să se întâmple, chiar dacă aş fi vrut să nu fie aşa.

Poate dacă Zafira l-ar fi iubit. Dacă i-ar fi acceptat propunerea. Dacă s-ar fi măritat cu el.

S-a scuturat, eliberându-se de firul acesta de gânduri, şi s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Cum ai scăpat după atac?

— Misk, a spus Lana sumbru.

Şi-a stăpânit amarul răsuflând îndelung.

— Era pregătit când au apărut soldaţii. Ca şi când ar fi ştiut înainte să se întâmple. Câţiva prieteni de-ai lui i-au condus pe calif şi pe sayyidi[23] Haytham la trăsura lor.

Bineînţeles că ştia. Pentru că era păianjenul lui Altair, trimis să spioneze Vânătorul demenhun, şi probabil că a primit de veste, aşa cum făceau spionii. Era clar că nu aflase suficient de repede, dacă nu a apucat decât să-l evacueze pe bigotul de calif şi pe nimeni altcineva. Zafira a avut o senzaţie absurdă de trădare, de parcă, aflând cu

[23] Formulă de adresare respectuoasă, în limba arabă (n. t.).

câteva momente înainte, Misk ar fi jucat cumva un rol în masacru.

Jawaratul a murmurat. Apa picura din părul ei. *Pic, pic, pic.*

— Am încercat să mă întorc după Ummi, dar Misk nu m-a lăsat şi, când s-a dus *el*, ea dispăruse. Nu am avut timp s-o căutăm, pentru că trebuia să pornim spre palat.

Exista un soi de nisip, întâlnit rar în deşert, care părea la fel de inofensiv ca nisipul obişnuit, până când se afunda sub picioarele tale, înghiţindu-i pe oamenii neatenţi, strângându-i mai tare cu cât se zbăteau mai mult, slăbindu-şi strânsoarea numai când făceau invers. Aşa era şi durerea suferită după pierderea cuiva drag. Cu cât mai mult te lăsai cuprins de ea, cu atât durerea devenea mai lacomă.

Zafira a aruncat prosopul pe scaun şi a îmbrăcat haine curate.

— Mă aşteptam să fie mai dureros, a spus Lana, căutând o cale de a înţelege, în timp ce Zafira o conducea înspre pat.

— Când l-am îngropat pe Baba acum cinci ani, am îngropat şi o parte din Ummi. Era moartă de când murise Baba. Ne iubea, dar nu aşa cum îl iubise pe Baba, a spus Zafira cu atenţie, ca şi când şi ea s-ar fi străduit să înţeleagă de ce se simţea mai mult uşurată decât amărâtă, mai mult vinovată decât îndurerată. El era viaţa ei. Noi am fost doar resturile acesteia.

Lana a întors privirea.

— Nu, a spus Zafira, luând-o de bărbie. Nu te-ai clintit de lângă Ummi şi ai făcut ceea ce aveai de făcut. Nu ai niciun motiv să te simţi vinovată.

Spre deosebire de Zafira, care se împăcase cu mama ei, ca imediat s-o piardă.

— Cum ai ajuns aici? Cum m-ai găsit?

Lana se juca cu uşiţa lămpii, răsfrângând umbre prin încăpere.

— Arzul a erupt încă o dată imediat după ce ai plecat din Demenhur. Soldaţii au venit după numai câteva momente

şi a fost haos, Okhti. Oamenii alergau şi ţipau şi apoi se… opreau, pur şi simplu. Unii oameni au puterea asta, nu? Trebuie doar să existe şi toţi din jurul lor aruncă raţiunea în vânt. Aşa s-a întâmplat când a venit Ammah Aya. Înaltă şi frumoasă, o făptură de vis. Am văzut-o ajutând oamenii, îndrumându-i la adăpost. Atunci Yasmine m-a urcat cu de-a sila în căruciorul nostru, dar am văzut-o pe sub acoperitoare. Era aplecată asupra unui băiat întins pe spate şi-i apăsa pieptul, ţinându-i ceva la nas. Când am ajuns la palat, am aflat că băiatul supravieţuise.

Zafira a clipit. Culoarea a izbucnit în obrajii Lanei. *Sfântă zăpadă*.

— Eram atentă la tine şi la Aya, dar poate că am greşit. Să-mi fac griji din cauza… băiatului ăstuia?

Lana i-a aruncat o privire.

— E un prieten. Nu vorbim mult, pentru că mereu poartă o mască să-şi protejeze plămânii, dar îmi ţine de urât când muncesc.

— *Munceşti* la palat? a întrebat Zafira.

Asta nu făcea parte din înţelegerea pe care o făcuse cu califul când acceptase să călătorească pe Sharr.

— Ajung şi acolo, a spus Lana sever, trăgându-şi cuvertura peste picioarele mici. După ce Ammah Aya l-a vindecat pe băiat, tămăduitorii palatului n-au mai lăsat-o să plece. A îngrijit toţi oamenii pe care îi aduceau la ea. Şi soldaţi. Califul şi majoritatea bărbaţilor de la palat strâmbau din nas văzând cât era de lăudată, dar ei nu i-a păsat. Şi nu prea aveau ce să-i facă, doar e *safină*.

Lana radia de admiraţie, fapt care o bucura pe Zafira, chiar dacă îi provoca şi o înţepătură de gelozie, pentru că, de regulă, admiraţia Lanei îi revenea numai ei.

— Am încercat să o ajut aşa cum făceam cu Ummi şi cred că i-a convenit, a continuat Lana. I-a convenit să aibă pe cineva care ştia ce-i trebuie chiar dinainte să ceară. Era o armonie deplină între noi. Toţi ceilalţi mai mult o sâcâiau cu tot felul de întrebări, ştii? I-am ajutat pe oameni, Okhti. În sfârşit am înţeles cum e să fiu în locul tău.

Zafira şi-a înăbuşit zâmbetul atunci, stăvilindu-şi

mândria şi licărul de jenă la gândul că altcineva îi luase locul.

— Seif susţine că Ammah Aya e cea mai bună tămăduitoare din câte a văzut Arawiya vreodată, a continuat Lana, iar Zafira şi-a amintit de fiul lui Benyamin, de cântecul melancolic al Ayei din călătoria în vis.

Cât de pricepută putea fi Aya ca tămăduitoare dacă nu izbutise să-şi salveze propriul fiu? Sau poate că ăsta era răul mai mare, să ai putere în mâini, dar să fii neputincioasă să schimbi realitatea.

— Şi nici n-ar fi putut găsi o ucenică mai bună, a spus Zafira cu sinceritate.

Lana a plecat capul, zâmbind timid.

— Ei bine, acum ştiu la ce sunt bune jumătate din ierburile din dulăpiorul lui Ummi, dar n-am avut ocazia să mă întorc şi să-l iau. Am învăţat atât de multe, Okhti. Ammah Aya a rămas la palatul demenhun până când a căzut Arzul.

Şi probabil că atunci Aya a venit aici, la Fortăreaţa Sultanului, ca să-l revadă pe soţul ei iubit. Avea însă să afle că murise departe.

— Şi Yasmine te-a… lăsat să pleci cu ea, pur şi simplu?

— Îmm, nu, nu m-a lăsat.

Lana nu a intrat în detalii, dar Zafira o ştia pe Yasmine.

— Înţeleg. Dacă n-ai făcut-o până acum, ştii că o să suferi pentru asta, nu?

— Aşa cum o să faci şi tu când o să-i spui despre fratele ei, a tachinat-o Lana şi Zafira a observat că se străduia să facă să pară de mică însemnătate ceva pentru care încă nu era pregătită.

Zafira i-a aruncat o privire.

— Vreau să spun că, poate, Aya era o ucigaşă căreia i se pusese pata pe tine. La asta te-ai gândit?

Lana a râs, dar apoi şi-a dat seama că Zafira vorbea serios.

— Şi tu ai fi putut să mori pe Sharr, dar asta nu te-a oprit.

A strâns mâinile ei mici în jurul mâinilor Zafirei.

— Nu mai aveam nimic de pierdut.

Întotdeauna mai era ceva de pierdut.

— Oricum, a adăugat Lana, strâmbând din nas. Ammah Aya nu-mi pare genul de persoană cu porniri ucigaşe. Am încredere în ea.

Zafira a oftat. Important era că Lana era teafără şi că Aya nu era vreun monstru în slujba Leului sau a cuiva la fel de groaznic. Şi Zafira avea încredere în Aya. În fond, era nevasta lui Benyamin.

— Cuiva capabil să vindece trupuri trebuie să i se pară la fel de fascinant să le distrugă, a tachinat-o Zafira şi, văzând că Lana n-o contrazice, a înghiontit-o. Sunt mândră de tine, Lana. Foarte mândră.

Fata radia de bucurie.

— Tu eşti cea care a dărâmat Arzul. Tu ai salvat Arawiya.

Zafirei îi lipsise admiraţia nestăvilită a surorii ei, pe care o păstra doar pentru ea.

— Mă tem că nu sunt atât de grozavă ca eroii din poveştile tale. Şi nu am făcut nimic de una singură, a spus ea.

Şi totuşi ea şi ceilalţi *nu* salvaseră Arawiya. Încă nu. A strâns mâna în jurul Jawaratului, întâlnind privirea curioasă a Lanei. Avea dreptul să ştie, nu? Că sora ei se legase de un tom străvechi. Că sora ei trăia şi respira cu amintirile Surorilor Veşniciei.

— Nici nu m-am întors neschimbată.

I-a povestit Lanei despre călătorie. Despre întâlnirea cu Leul Nopţii. Despre Jawarat şi ifriţi. Despre Vrăjitoarea Argintie. Lana a ascultat cu nesaţ fiecare cuvânt şi, când Zafira şi-a încheiat povestea, şi-a dat seama că unele destine erau mai cumplite decât Arzul.

A observat asta când lumina lămpii a aprins chihlimbarul din ochii Lanei. Gândindu-se că o fată atât de mică cususe trupuri de bărbaţi, fără a se lăsa descurajată de sânge.

Lana era departe de colţişorul ei pentru citit din holul casei lor micuţe, se afla în inima pericolului, dar era o binecuvântare, nu? Leul le luase căminul, părinţii, satul,

dar Lana era teafără şi asta însemna că Zafira putea să ducă la capăt ceea ce începuse: să-l distrugă, să-l găsească pe Altair, să readucă magia şi apoi s-o înfrunte pe Yasmine, o încercare mai înspăimântătoare decât toate celelalte luate împreună.

Chiar şi numai gândul de a-i spune despre soarta lui Deen o umplea pe Zafira de frică şi de groază şi de o durere adânc înrădăcinată, care-i strângea gâtul.

Lana o privea şi Zafira s-a silit să zâmbească.

— Fortăreaţa Sultanului e aşa cum ţi-ai imaginat-o?

Preţ de o clipă, s-a temut că Lana va insista. Că o va pisa cu întrebări despre şoaptele Jawaratului, despre călătoria printre vise alături de Benyamin. Despre mantia lui Baba, pe care n-o va mai vedea niciodată.

— Mi-era teamă că n-o să am ce face aici, a spus însă Lana. E oraşul sultanului! Eu sunt o săteancă fără o leţcaie. Dar ştii cum cresc buruienile indiferent unde prind rădăcini? Aşa sunt eu.

Zafira nu i-a atras atenţia că era una dintre cele mai frumoase buruieni din Arawiya.

— Mi-am făcut de lucru.

— Da?

Lana a încuviinţat din cap.

— Se pare că sultanul o ia razna. Lumea se revoltă şi tot mai mulţi oameni apar în spitale cu prea puţini medici. Eu şi Ammah Aya i-am ajutat. Îmi ţine lecţii dimineaţa, iar după-amiaza ajutăm în diferite spitale. Ne şi plătesc câte puţin. Îţi închipui că am strâns destui bani ca să-mi cumpăr ceva, Okhti? Banii mei.

Lana s-a aplecat în faţă, amintindu-şi ceva. A coborât vocea.

— A, şi când am cusut braţul unui om cu priceperea unei croitorese, Ammah Aya a spus că am un talent înnăscut. A spus că, atunci când se va întoarce magia, s-ar putea ca afinitatea mea să fie de tămăduitor. Închipuie-ţi!

Zafira a simţit atât o mare mândrie, cât şi un uşor sentiment de… pierdere. Ca şi când sora ei nu mai avea nevoie de ea. Ca şi când Lana îşi găsise ţelul, pe când ea îl

pierduse pe al ei. *Ce şir de gânduri egoiste*.

— Şi Sukkar? E…?

Nu a putut duce întrebarea la capăt.

Lana a zâmbit cu blândeţe.

— E bine. A rămas cu noi, ai uitat?

Cineva a bătut din nou la uşă, înainte ca Zafira să poată întreba unde era calul ei, la fel de încet şi de şovăitor ca înainte.

Lanei i s-au luminat ochii.

— El e, nu? Prinţul.

A înghiontit-o pe Zafira.

— Nu deschizi?

— Nu.

Lana a sărit jos din pat.

— Atunci deschid eu…

— Nu, nu deschizi. Stai jos!

Zafira s-a încruntat la Lana şi aceasta i-a întors gestul. Zafira a scrâşnit din dinţi.

— Fie!

A deschis uşa cu inima în gât. Privirea lui Nasir a căzut pe părul ei umed, pe qamis-ul ei şifonat şi, la urmă, pe chipul ei. Încă era îmbrăcat numai pe jumătate.

— Eşti obosită? a întrebat el.

Zafira s-a încruntat.

— Nu? Cred că m-am odihnit suficient pe corabie.

— Vino cu mine.

Nasir deja îi întorcea spatele şi ea ar fi refuzat să primească ordine dacă n-ar fi surprins licărul din ochii lui. O urmă de sfială. Răbufnirea de umbre care au ieşit din degetele lui înainte să le poată opri.

— Unde? a întrebat ea, ignorând „Yalla![24]„-ul şâşâit de Lana din vârful patului.

Zafira nu trebuia să-i facă pe plac. Nu trebuia să-şi facă *sieşi* pe plac.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Rar se întâmpla să folosească cuvântul „vreau”. Poate că se întâmpla rar să şi *facă* ce voia.

---

[24] *Haide, să mergem,* în limba arabă (n. t.).

— Dar sora mea…

Lana a sâsâit. Ceruri mari, fata nici nu-l cunoştea.

Zafira s-a întors în cameră cu o privire încruntată.

— Credeam că ţi-e dor de mine.

— Bineînţeles. Şi, dacă nu-ţi pierzi capul prea mult, a spus Lana zâmbind larg, o să te întorci repede.

— Să-mi pierd capul? a întrebat Zafira, ridicând sprâncenele.

Ori Yasmine îşi găsise cui să-şi împărtăşească istorisirile preferate, ori lecturile cuiva nu se mai limitau la poveşti cu aventuri.

Lana doar a ridicat din umeri.

Zafira a înfăşurat Jawaratul într-o eşarfă şi l-a ascuns într-un ungher. *Ia-ne cu tine, bint Iskandar*. A strâns din dinţi la auzul vocii şi a privit spre chipul curios al Lanei.

— Nu te atinge de el.

— Desigur, sayyida, a răspuns ea cu un aer solemn.

Zafira l-a urmat pe Nasir până la camera lui. Ochii i-au alunecat de la roba atârnată pe spătarul unui scaun la prosopul întins cu grijă sub turbanul care încă se usca pe raft şi apoi la pat, ale cărui aşternuturi erau împrăştiate în urma unei încercări agitate de somn.

— Unde sunt inimile? a întrebat ea.

Erau la el ultima oară.

— La Kifah, a răspuns el şi a închis uşa în spatele ei, izolându-i de restul lumii.

Toate grijile legate de Lana, de Leu şi de Jawarat s-au risipit, înlocuite de o senzaţie fierbinte în adâncul stomacului.

Nasir s-a oprit şi a tras scurt aer în piept observând acelaşi lucru, apoi a trecut pe lângă ea.

În dreptul ferestrei i-a înmânat două articole din piele de viţel moale, ceva între şosete şi încălţăminte. Cu mişcarea asta, i-a alunecat mâneca şi, văzând că Nasir nu se sinchiseşte să ascundă lacrima tatuată la fel de repede ca înainte, Zafira s-a simţit… N-a ştiut ce simţea, dar senzaţia era amestecată cu frică.

Cu un soi de frică după care tânjea.

— Poţi să te caţări?
Zafira a privit afară şi aerul rece al deşertului a ciupit-o de nas, iar stelele erau limpezi şi luminoase şi atât de reale, încât le-ar fi putut prinde cu mâna. Siluetele clădirilor se înălţau în noapte, vigilente precum bufniţele pe care le văzuse uneori în Pădurea Pustie. Se aflau la două, trei etaje bune de pământ, dar Zafira şi-a scuturat freamătul din sânge.
— Bineînţeles. Regula numărul unu e să nu priveşti în jos, laa?
— Privitul în jos face jumătate din distracţie, a strâmbat din nas Nasir, dar în vocea Zafirei a observat o încordare care i-a trezit simţurile.
— Distracţie. Tu.
Îi venea să râdă.
S-a întors spre ea brusc, înghesuind-o între perete şi căldura trupului lui. Mâinile şi picioarele ei au îngheţat. Aroma de mir şi chihlimbar s-au împletit când Nasir a plecat capul abia perceptibil şi gura lui a ajuns atât de aproape de a ei, încât buzele au început să-i tremure şi mintea să i se învârtă.
Colţul drept al gurii lui s-a ridicat.
— Pot fi foarte distractiv, Zafira.
A înghiţit în sec, auzindu-şi numele pronunţat lent, şi ochii lui s-au întunecat urmărind tresărirea gâtului ei. Zafira voia să se împotrivească rânjetului lui ştrengar cu propriul ei rânjet, conştientă de atracţia simţită în trupul ei, care ameninţa să se aplece în faţă şi să elimine distanţa dintre ei.
— Numai la asta am putut să mă gândesc. La tine. La noi. La cuvintele acelea care m-au blestemat, a spus el încet, iar vocea îi era întuneric curgător.
— Dar le-ai spus, a şoptit Zafira.
— Le retrag.
— Aşa spui că-ţi pare rău?
— Pot să mă pun în genunchi pentru tine, frumoasă gazelă, i-a şoptit el lângă obraz, dacă asta doreşti.
Nu erau pe Sharr. Erau într-o cameră cu uşa încuiată şi

un prinţ dezbrăcat pe jumătate şi un pat la care ar fi putut ajunge printr-o uşoară îmbrâncire. Aerul clocotea din cauza cuvintelor lui periculoase, din cauza gândurilor ei alunecoase şi a încordării care-i îngreuna respiraţia.

— Măsor distracţia după zvâcnetul pulsului meu.

Vocea lui a coborât şi mai mult. A devenit şi mai răguşită.

— Îl simţi?

A plimbat dosul degetelor pe încheietura mâinii ei, în sus, urmate de rotocoale de umbre precum flăcările sunt urmate de fum, şi a plecat capul, atingându-şi buzele de interiorul cotului ei, respirând sacadat.

Zafirei i se uscase gâtul.

— Asta nu-i distracţie. E… e…

Ceruri mari, care era cuvântul? Nasir a murmurat încet, parcă răspunzându-i.

Cum ar fi fost să-şi dea frâu liber? Să ignore prudenţa şi să trăiască această clipă fără rezerve?

— Înveţi să te bucuri de ce poţi, a şoptit el, după care s-a urcat pe pervaz şi a dispărut.

Zafira s-a sprijinit de perete.

Sfântă zăpadă.

Braţul îi luase foc. Cum era posibil ca o mână de cuvinte aspre şi o scurtare a distanţei să-i facă picioarele şi braţele să cedeze ca ale unui pui de cerb? A tras aer în piept cu nesaţ. De fapt, ce rost avea să se caţăre acolo, sus? Abia după trei încercări a reuşit să-şi tragă în picioare papucii puţin cam mari şi apoi s-a urcat pe pervaz, la timp ca să-l vadă pe Nasir căţărându-se până-n vârf ca un păianjen. A sărit şi s-a făcut nevăzut.

Zafirei i-a trecut prin gând să se întoarcă şi să se caţăre în pat – în patul *ei*. A mârâit.

Să-mi pierd capul.

Inspirând încet, ca să se echilibreze, s-a apucat de ieşindurile curbe de piatră şi s-a tras în sus, găsind un punct de sprijin cu degetele picioarelor şi răsuflând uşurată. *Nu privi în jos*. A apucat următoarea piatră, a urcat încă puţin şi aproape a alunecat când Nasir s-a ivit

iar cu capul peste margine.

— Zorii vor ajunge înaintea ta, a şoptit el ironic.

Zafira l-a săgetat cu privirea şi a ajuns în sfârşit la un pervaz suficient de lat încât să-şi poată odihni degetele încordate de la picioare. El şi distracţiile lui blestemate. A întins mâinile pe perete şi i s-a tăiat respiraţia văzând că nu găseşte nimic.

Nasir s-a aplecat spre ea.

— Va trebui să sari.

Nu era în toate minţile. Zafira nu avea de gând să sară pe întuneric, la o asemenea distanţă de pământ, ca apoi să-i rateze…

— Ai încredere în mine, a spus el încet, iar cuvintele aveau ceva solemn.

Ascundeau o întrebare în spatele lor.

Ea nu era în toate minţile. Aruncându-i încă o privire mânioasă, a îndoit genunchii, a inspirat adânc şi a sărit. Mâinile lui i-au prins braţul aproape imediat, calde şi ferme, şi Nasir a ridicat-o expirând greoi.

Atingerea lui a zăbovit încă o fracţiune de secundă şi Zafira, regăsindu-se pe piatră solidă, a simţit o uşurare atât de mare, încât a fost cât pe ce să se sprijine de el, dar s-a oprit. Draperii împănate erau întinse între stâlpi pe acoperişul descoperit. Arcade zăbrelite, cu forme minuţios decupate, aruncau umbre îmbietoare pe pernele şi covoarele din interior, adierea lunii şerpuia printre ele ca un şal sfios şi întregul ansamblu nu contrazicea cu nimic concluziile pe care Zafira le-a tras într-o clipă. O fi fost ea lipsită de experienţă, dar nu era proastă.

— Aproape am ajuns, a spus el cu un zâmbet superior, pentru că, spre deosebire de ea, Nasir nu era nici prost, *nici* lipsit de experienţă.

— Cred că mi-a ajuns distracţia asta a ta.

Nasir a răspuns ridicând din umeri încet, sesizând minciuna. Stelele îi încoronau părul. Luna grea transforma lumea într-o imitaţie a crepusculului.

— Ştii cum să te întorci, Vânătoreaso.

Zafira a mârâit.

— Deschide calea, Sultani.

Nasir s-a topit în întuneric alergând pe marginea acoperişului, iar picioarele lui abia atingeau pământul. Inima i-a îndesat Zafirei o jumătate de icnet în gât când, în capăt, Nasir a sărit, întinzând braţele în lături, ca un şoim în zbor preţ de o fracţiune de scundă, după care s-a rostogolit pe acoperişul următor, care se contura pe fundalul întunecat.

Dacă un băiat poate s-o facă, eu de ce să nu pot? Zafira era fata care cucerise Arzul, care îmblânzise întunericul de pe Sharr. Să sară pe acoperişuri era o joacă de copil.

A păşit în spate, simţind calcarul aspru sub papuci. Inspirând scurt, a străbătut distanţa în fugă şi hăul s-a apropiat pulsând cu fiecare bătaie a inimii ei. *Nu te opri*. *Nu te opri*. A sărit chiar de pe margine şi a ajuns în aer. O spaimă înăbuşitoare i-a străpuns venele, amintindu-i de fragilitatea vieţii. A savurat momentul în care frica a balansat spre adrenalină şi a explodat în euforie.

Definiţia distracţiei în concepţia lui.

Şi atunci s-a izbit cu picioarele de pământ, zgâriindu-şi palmele pe piatră, şi impactul i-a zguduit maxilarul.

În viaţă. Chiar dacă îşi lăsase inima în urmă, pe celălalt acoperiş.

S-a ridicat pe picioarele nesigure, cu sângele bubuindu-i în urechi. Acum se aflau pe un acoperiş circular, cu un minaret zvelt în centru. Lumina lunii scălda treptele tăiate în pereţii ei exteriori, oglindindu-se în plăcile de obsidian lucios.

— Frumoasă gazelă, a spus Nasir şi tachinarea din tonul lui a făcut-o să încremenească. Nu vrem ca oamenii să creadă că a aterizat un rukh[25].

Zafira s-a încruntat.

— Încă o insultă şi te arunc de pe marginea acoperişului ăstuia.

Nasir a afişat acel zâmbet pe jumătate al lui şi Zafira s-a întrebat dacă avea să se ridice vreodată mai sus. Dacă Nasir va găsi vreodată suficientă fericire cât să-i întindă

---

[25] Pasăre gigantică de pradă din mitologia Orientului Mijlociu (n. t.).

acel zâmbet până la ochii cenuşii.

— Te-aş trage după mine.

Tonul ăsta.

— Atunci am muri amândoi.

— Oricum mă omori încontinuu fără nicio remuşcare.

Se uita la ea cu privirea aceea ciudată a lui, de parcă Zafira s-ar fi pierdut printre stele dacă ar fi întors ochii. O privea aproape cu reverenţă. Visător. Zafira a eliberat aerul din plămânii încordaţi şi şi-a ferit privirea. În cele din urmă, când vor duce călătoria şi misiunea asta la bun sfârşit, nimic din toate astea nu va mai avea importanţă, nu?

Nasir era viitorul ei rege şi ea era supusa lui.

Capitolul 12

Nasir a observat schimbarea bruscă din ea. Prudenţa subită care a estompat lumina din ochii ei. Nu înţelegea cu ce greşise de data asta.

— Aproape am ajuns, a spus el din nou, pentru că nu ştia ce altceva să spună, şi a pornit în sus pe scările care urcau în spirală în jurul minaretului abandonat.

Uitase de picior şi îşi amintise abia când a început să zvâcnească dureros sub el pe al doilea acoperiş, dar n-avea de gând să cedeze ca un bătrân neputincios pentru că un ifrit îl dovedise pe Sharr.

Spre deosebire de cele cinci califate, Fortăreaţa Sultanului nu avea un minaret regal care cândva adăpostise magie, doar o mare nesfârşită de turnuleţe care se întindeau spre cer, căutând ceva ce n-aveau să găsească niciodată. Vârful acestui minaret era cel mai înalt punct din care se puteau vedea palatul şi împrejurimile lui. O privelişte care-ţi tăia respiraţia când luna era în faza ei cea mai luminoasă, aşa cum era acum.

Obişnuise să vină aici, înainte. Cu câte o arsură proaspătă pe spate şi cu sângele care curgea din limba lui muşcată picurându-i din gură. Când mama lui plângea şi tatăl lui lua vătraiul, cu ochi cenuşii mult prea bătrâni pentru un muritor. Venea aici şi înainte de asta, cu un bărbat căruia îi spunea Baba, care-l lua de mână şi-l privea cu mândrie.

În vremea aceea Nasir cunoscuse iubirea. Şi acum îşi amintea cum îi umplea pieptul până la refuz.

De aceea, îndată ce văzuse silueta cunoscută de la fereastră, Nasir se dusese degrabă la Zafira, pentru că altfel ar fi trebuit să-şi retrăiască amintirile, cu umbrele sângerându-i din degete. În sfârşit era acasă, în locul în care nu voia să fie niciodată, dar, în preajma ei, întunericul se retrăgea şi din mâini îi alunecau fuioare subţiri de fum precum ultimele rotocoale de abur dintr-un dallah[26] lăsat

[26] Recipient pentru cafea, *ibric,* în limba arabă (n. t.).

să se răcească.

În preajma ei, putea să-şi îndrepte atenţia la lucruri noi Cutele dintre sprâncenele ei buza de jos strânsă sub scrâşnirea dinţilor. Felul în care luna îi mângâia unghiurile chipului.

— Nu pot să cred că la întoarcere trebuie să fac iar drumul ăsta, a bombănit ea şi Nasir a adăugat glasul ei melodios pe lista sa.

Putem sta aici, a fost cât pe ce să spună, ca un nătărău neajutorat care ignoră realitatea.

Nasir s-a căţărat apucându-se de marginile festonate, adunând firimituri de calcar pe palme. Balconul minaretului era acoperit cu o streaşină, aşa că peisajul se vedea cel mai bine de deasupra ei, de pe acoperişul mic şi înclinat. A ajutat-o să urce.

Şi adierea vântului i-a luat Zafirei respiraţia.

Cerul senin se desfăşura în nuanţe violete, presărat cu stele argintii. Torţe aprinse reliefau contururile arcuite ale palatului, făcând clădirea vastă să strălucească într-o lumină magnifică, auriu-portocalie, şi proiectând umbre tremurătoare pe sculpturile ei elaborate.

Căminul lui. Cuşca lui urzită din mătase şi glorie.

În jurul palatului, ca braţul unei mame, se înfăşura Marea Bibliotecă, cu ferestre cu geamuri întunecate şi lucitoare, protectoare ale cunoaşterii nesfârşite dinăuntru. Fiecare fărâmă din istoria Arawiyei şi fiecare petic de papirus de orice valoare erau păstrate în interior. Un sanctuar pentru cei ca Leul, care adunau cunoştinţe aşa cum avarii adunau bani. Nasir nu căuta să adune cunoaştere, dar acele rafturi îi fuseseră refugiu cândva. Evadări ţesute în filele legate de papirus. Mintea trebuia ascuţită la fel de mult ca sabia, spunea mama lui, aşa că petrecea la fel de mult timp din zi citind cât petrecea antrenându-se, chinuit de vină că îi făcea plăcere.

Casele dimprejur se mândreau cu cupole din cupru şi obsidian şi faţetele lor se îmbuibau lacom din abundenţa lunii. Arcadele erau cufundate în lupta dintre lumină şi umbră şi, din loc în loc, se legăna leneş câte un felinar.

Peisajul era presărat cu dune de nisip, cu depresiuni colorate în albastru şi câte o tabără de beduini luminând ca nişte stele căzătoare.

— E minunat, a şoptit ea şi, stând aici, alături de ea, Nasir i-a dat dreptate.

Luna îi înconjura capul cu o coroană de stele şi o învăluia în magie. Stelele păleau, invidioase pe strălucirea ei. Într-adevăr, nu exista nimic – *nimeni* – mai frumos decât ea.

Şi atunci, de ce l-a cuprins deodată o durere pustiitoare?

— Îmi pare rău, a spus el din nou. Pentru mama ta.

Cuvintele au curs din el pe nepregătite şi remuşcările îi rodeau inima ferecată.

Zafira a strâns din buze.

— M-am gândit să mă întorc şi s-o caut, dar e limpede că…

— Nu poţi, a spus el înainte ca ea să încheie fraza.

Zafira a înlemnit, ca un vânător în sălbăticie, şi inima lui şi-a regăsit stăpânirea de sine, zvâcnindu-i între coate de parcă ar fi gonit pe acoperişuri.

— Nu poţi să pleci.

— De ce nu? a întrebat ea circumspectă şi Nasir a înţeles în sfârşit că urma să spună: *Dar e limpede că a murit*.

Se *gândise* să se întoarcă. Nu avea s-o facă de fapt. Rimaal, şi acum întrebarea ei atârna între ei doi, cerând imperios un răspuns.

Putea să răspundă într-o mie şi unu de feluri, aşa că Nasir a ales cuvintele care îi erau cel mai puţin pe plac:

— Trebuie să înapoiem inimile.

Zafira s-a strâmbat, pentru că nici ea nu dorea un asemenea răspuns. Vântul îi adia prin păr şi Nasir ar fi vrut să-i aşeze şuviţele răzleţe după ureche. A strâns pumnul.

— N-o să plec. Nu înainte de a-l găsi pe Altair. Nu înainte să revină magia şi să moară Leul, a spus e. Sora mea e aici şi prietena mea e în siguranţă. Nu mai am pe nimeni altcineva.

Mă ai pe mine, a vrut el să spună.

Ea a întors capul, ca şi când ar fi auzit cuvintele nerostite. În lumina lunii, Nasir a surprins crâmpeie din emoţiile care i se perindau în privire. Mânie. Amar. Durere. Dorinţa ei arzătoare îi dădea speranţă. Îndărătnicia ei îl îngrozea.

— Satul meu s-a dus, viaţa mea a fost dată peste cap, a zis Zafira cu un râs dogit. Mama mea a murit, iar eu n-am vărsat nici măcar o lacrimă. Atât de mult mi-a împietrit inima.

Nu. Nasir ştia ce înseamnă să ai inimă de piatră, să răpeşti suflete şi să laşi în urmă orfani şi văduve şi destine ruinate. Şi totuşi el plânsese când mama lui a murit cu moartea ei simulată. Simţise o durere atât de mare, încât l-a uimit tăcerea rămasă în urma ei, o linişte asurzitoare care se spărgea doar când Zafira era în preajmă.

— Cinci ani, a spus ea încet. Nu mai ieşise din casa noastră de cinci ani şi, brusc, a găsit puterea să se aventureze afară când moartea era sigură.

După ce ucideai atâţia oameni câţi ucisese el, nicio misiune nu părea mai semnificativă decât alta. Nasir nu avea capacitatea să se simtă vinovat sau cuprins de remuşcări pentru uciderea cutărei femei, a cutărui fiu sau a cutărui iubit. Toţi formau o amintire colectivă care-l marca cu fiecare suflu: el respira, pe când alţii, nu. Expira, pe când alţii nu aveau s-o mai facă niciodată.

Până acum.

Până la această singură moarte cu care nu avea nicio legătură, doar că nu o împiedicase.

De ce? întreba ea în tăcere.

— Pentru că e mama ta, a spus el încet şi, chiar dacă observase emoţia încordată din vocea lui, Zafira nu a spus nimic.

Nu-l învinuia pentru vapori şi ar fi fost o prostie din partea lui să-i schimbe părerea. Îl ştia un ucigaş, un criminal, mai rău decât oricare altul, şi totuşi alegea să vadă în el un om. Nu avea de gând să forţeze acele limite. A închis gura, şi-a înfierat inima şi a ascuns adevărul.

Lumea îi tremura înaintea ochilor.

Zafira a respirat încet, o dată, de două ori.

— A fost.

— Lacrimile nu sunt o măsură a inimii. Fiecare ne purtăm durerea în felul nostru.

Nasir a privit spre palat şi spre luminile lui magnifice. Faptul că nu putea plânge nu însemna că avea o inimă de piatră.

— E greu să nu ţii la familie, din câte am descoperit.

A aşteptat valul de scârbă de sine care ar fi trebuit să urmeze cuvintelor lui, dar tăcerea s-a dovedit a fi ciudat de liniştitoare.

— Vrei să-l revezi? a întrebat ea.

— Da, a spus el, ştiind bine la cine se referea. Chiar… chiar dacă nu va mai redeveni omul de altădată.

Nasir avea anumite gânduri şi ipoteze legate de tatăl său, dar nu a dat glas niciuneia.

— Dar mai întâi Altair.

De-ar fi ştiut Altair că era dispus să facă orice, numai să-l aducă înapoi. De-ar fi putut să-i spună Zafirei că ar fi făcut orice ca să răscumpere crimele pe care le înfăptuise toată viaţa.

Voia să facă chiar mai mult de atât. Ştiind acum adevărul, că ani de-a rândul Leul Nopţii îşi înfipsese încet ghearele în mintea şi sufletul Sultanului Arawiyei, nutrea o dorinţă arzătoare de a pune capăt situaţiei.

— Şi magia, a spus Zafira.

— Şi magia, a încuviinţat el, dar numai de dragul ei.

Pentru că acum aflase preţul magiei, ştia ce-i făcuse tatălui său şi mamei sale şi nu privea cu ochi buni vrăjitoria care-i distrusese familia.

Dar, de dragul ei şi al acelora faţă de care greşise, avea de gând să ducă misiunea la îndeplinire.

Capitolul 13

Lumina pătrunsă printre draperiile întinse aproape cu totul vărga sufrageria precum barele unei celule de închisoare, pe când căldura deşertului se deştepta din somn. Nimănui nu-i convenea să se ascundă de soarele dimineţii, dar atitudinea secretoasă a Înaltului Cerc nu era efectul paranoiei – când Zafira privise pe furiş pe fereastra odăii ei, zărise luciri argintii pe toate străzile umbrite şi pe acoperişuri.

Zafira nu-şi închipuise niciodată că va vedea Gărzile Sultanului cu ochii ei, cu mantiile lor sclipitoare ca nişte faruri printre nuanţele brune şi aurii ale deşertului. Nu-şi închipuise nici că avea să devină ţinta căutărilor lor. Erau în alertă, îi avertizase Aya, în căutarea zumrei şi a prăzii lor.

Afară s-a iscat larmă, un vânzător ambulant se tocmea cu o femeie pentru fructele din căruciorul lui. Aşa se tocmea şi Deen, pentru ca oricum, la urmă, să strecoare vânzătorului câţiva bani în plus. *Trebuie să-i plăteşti pentru bătaia de cap*.

— Mănâncă, a spus Lana din stânga Zafirei, împingându-i o farfurie cu turte harsha[27] unse cu unt, pe faţa de masă cu margini franjurate întinsă pentru micul dejun.

Kifah a încuviinţat din cap lângă ea, cutia cu inimi fiind aşezată între ele.

— Ai nevoie de hrană ca să-ţi păstrezi puterile.

Aya urmărea conversaţia cu zâmbetul acela visător şi straniu al ei.

— Cu toţii avem nevoie de putere. Prin hrană şi solidaritate, căci suntem mai puternici împreună. Ideea asta a stat la baza Înaltului Cerc. Şi la început, când era un consiliu pentru îndrumarea safinilor, sub conducerea lui Benyamin, şi mai târziu, când a devenit cea mai mică dintre armate sub conducerea lui Altair.

A întors privirea, încordându-şi maxilarele sub apăsarea

[27] Turtă marocană, făcută din griş şi cimbru (n. t.).

amintirilor.

Zafira n-a înţeles ce a împins-o pe Lana să se întindă după mâna Ayei, dar atunci Aya a întors palma şi şi-au înlănţuit degetele. Una fusese să afle despre apropierea dintre ele din gura Lanei, altceva era s-o observe cu ochii ei.

— Iertaţi-mă, iubiţii mei, a spus Aya.

Ochii ei erau umezi, chiar şi când i-a adresat Lanei un zâmbet afectuos.

— Dintre toate pierderile suferite, pe aceasta… pe aceasta încă nu ştiu cum s-o depăşesc.

— Poate că mai curând ar trebui s-o accepţi, a observat Nasir încet. Nu e nevoie mereu să lupţi, cu atât mai puţin în cazul unei astfel de dureri.

Aya a reflectat la cele spuse de el.

— Ai vorbit ca unul care a suferit.

Roohi. Asta spusese cu o seară în urmă.

Aşa vorbea şi Baba şi Umm îi adresa acel zâmbet plin de iubire pe care i-l dedicase numai lui.

Habibi. *Hayati*. *Roohi*.

Dragostea mea, *viaţa mea*, *sufletul meu*, însemnau cuvintele, dar sensul lor era mai adânc.

Habibi era pentru prieteni şi pentru cei iubiţi.

Hayati era folosit când iubirea devenea atotcuprinzătoare. Din ce în ce mai adâncă, până când viaţa celuilalt devenea a ta.

Roohi apărea când un suflet se îngemăna cu perechea lui şi îl iubea cu puterea a o mie de sori. Când iubirea se strecura dincolo de inimă şi se amesteca în însăşi urzeala existenţei.

Asta fusese cândva între Baba şi Umm. Asta îşi dorise Zafira când era mică, înainte ca iubirea dintre părinţii ei să-i frângă pe amândoi, împrăştiind cioburile sufletelor lor pe întinderea pustie a pământului.

Se gândise la ei noaptea trecută, stând sub stele, alături de un băiat cu părul neîngrijit şi cu o întrebare în ochii lui atât de cenuşii. În sfârşit văzuse palatul întins al sultanului, cu luminile lui suspendate prin puterea

intelectului, ceva mult mai magic decât putea fi magia vreodată, şi totuşi…

Păleau pe lângă el, pe lângă prinţul ei.

— Eşti bine?

Ceruri mari. Trebuia să stea atât de aproape de ea? Harsha din mâna lui era ruptă în jumătăţi perfecte. Observase asta la el. Faptul că-şi atârna hainele pe scaun, pe când ea se mulţumea să le adune grămadă. Modul în care rupea meticulos pâinea în bucăţi, înainte de a le duce la gură, fie că era vorba de manakish[28], de pită sau de harsha.

— Mai bine decât oricând, a spus Zafira şi Lana a scos un sunet semănând periculos de mult a pufnit.

— Parcă mai curând te-ar mânca pe tine, i-a şoptit Kifah la ureche şi şi-a dat ochii peste cap când Zafira s-a făcut mică. Glumeam, Vânătoreaso.

Uşile din faţă s-au dat de perete şi Zafira şi-a înşfăcat desaga când Seif a dat buzna înăuntru. Aya a eliberat mâna Lanei şi s-a grăbit să ascundă vederii farfuria cu carne marinată. Se pare că safinii, cu al lor sânge-rece, nu priveau cu ochi buni consumul de carne, de fapt, nici vânarea animalelor.

A trântit ceva pe servantă şi Aya s-a făcut albă la faţă când a văzut. Zafira a mijit ochii – era o sticlă mică, goală, cu excepţia unei dâre roşii. *Sânge*?

— Nu am găsit nimic. Nicio corabie în port, nici urmă de Leu. Am muncit toată noaptea.

Seif s-a plimbat cu paşi agitaţi şi i-a aruncat lui Nasir o privire mânioasă.

— Pe când ţie ţi-a năzărit să te duci…

— Ai grijă, safinule, a spus Nasir încet. E periculos să laşi gura să ţi-o ia înainte, iar nemuritorii cad ca muştele în zilele astea.

Aya s-a întors spre Nasir cu ochi mari şi curioşi.

— Unde ai fost? Nu trebuia să ieşi din casă.

— Am cercetat împrejurimile din punctul cel mai înalt

---

[28] Pâine turtită pe care se presară cimbru, brânză sau carne tocată (n. t.).

din oraş.

De-aş putea şi eu să mint cu atâta uşurinţă, şi-a spus Zafira. Totuşi nu era *întru totul o* minciună.

Seif a strâmbat din nas.

— Cu tot cu ea?

— Sugerezi că femeile nu sunt în stare să se caţăre?

Nasir l-a secerat cu privirea, înainte ca Zafira să poată răbufni.

Seif şi-a exprimat frustrarea mârâind şi, privind umbra de rânjet de pe chipul lui Nasir, Zafira a observat că înţelesese în sfârşit de ce Altair se purta de parcă arta înfurierii altora era singurul scop al vieţii lui. Lana a încercat să-şi stăvilească un râset.

— Poate că încă nu a sosit, a spus Kifah, dar asta nu neagă inevitabilul.

Vine după noi. *Safinii nu ştiu*.

— Leul Nopţii, a şoptit Lana şi Seif i-a aruncat Ayei o privire care spunea: *Ar fi trebuit s-o lăsăm în zăpadă*.

Zafira a hotărât pe loc că Seif va fi ultima persoană pe care o va proteja şi prima pe care o va da de mâncare unui dandan.

Kifah a studiat faţa Lanei.

— Pe străzi o să se dezlănţuie haosul odată ce veştile o să se răspândească prin Arawiya.

Haosul plutea *deja* în aer, în praful stârnit de revolta oamenilor, în taxele care îi sufocau.

— Totuşi Sarasin va rezista, a mormăit Seif.

— Cum? a întrebat Zafira agasată. Cine îi va apăra poporul?

Sarazinii suferiseră încă de când califul lor fusese asasinat. Califatul fusese mereu un loc sumbru – şi la propriu, cu nisipurile lui întunecate şi cerurile ca de cenuşă –, dar, după ce tronul fusese eliberat cu sânge-rece la ordinul sultanului şi acesta pusese stăpânire pe armate, incertitudinea stârnise o încordare apăsătoare şi înfiorătoare.

Seif nu a luat-o în seamă. Tipic.

Aya s-a ridicat.

— Un muritor anume desemnat, pe nume Muzaffar. Era cunoscut în cercurile negustorilor, dar, cât timp ai fost plecată pe Sharr, a început să câştige renume şi printre oamenii simpli. I-a împăcat, a avut grijă de ei. Oamenii lui au menţinut pacea, ceea ce mulţi n-ar fi sperat.

— O pace fragilă, a spus Nasir încet. Abia va rezista Leului.

— Nu toţi se vor teme de Leu. Chiar şi în trecut, în timpul domniei lui întunecate, unii oameni au crezut că vestea începutul unei ere noi, a spus Aya, cu perlele ei sticlind, şi, dacă ar fi fost o persoană mai puţin gânditoare, Zafira ar fi interpretat greşit fervoarea ei ca pe o dovadă de susţinere a cauzei lui. Aceşti oameni susţineau că Leul aducea cu sine o epocă de aur glorioasă şi că, dacă Surorile n-ar fi ţinut cu încăpăţânare la orânduielile vechi, n-am mai fi ajuns în acest punct sumbru.

— Mda…

Kifah şi-a şters mâinile de praf şi s-a ridicat.

— Ne trebuie sânge.

— E un spital în apropiere, a spus Lana fără ezitare.

— Sânge de *si'lah*, a lămurit-o Kifah, pierzându-şi puţin răbdarea. Sânge cu puteri magice. Din ăsta nu se găseşte în spitale.

— Pentru ce? a întrebat Zafira, deşi groaza din vene îi oferea deja răspunsul.

Kifah i-a întâlnit privirea.

— Pentru tine. Ca busola noastră să funcţioneze din nou. Îţi va fi uşor să-i găseşti şi pe Altair, şi pe Leu, *şi* inima, toate odată.

Uşor. De parcă aşteptau frumos într-un coş ca ea să vină şi să-i ia.

— Pentru asta ar trebui să facem dum sihr, a spus Zafira.

Văzând că Kifah nu-şi pusese problema că ar fi putut să nu fie de acord cu folosirea magiei interzise a sângelui, Zafira a strâns din buze, cuprinsă de remuşcări pentru iritarea resimţită.

— Nu.

Porunca a fost severă, dată pe un ton îndurerat. Toţi s-au întors spre Aya, care a clătinat din cap, cu un fel de nebunie în privire.

— Nu. Fără dum sihr.

Lana a făcut un pas în faţă.

— Ammah...

— E mai îngrozitor decât orice plan al lui.

Vocea Ayei a spintecat aerul ca un bici. Zafirei i-a trebuit o clipă ca să priceapă cine era *el*: Leul.

Preţul dum sihr-ului e întotdeauna imens. Cuvintele lui Benyamin pe Sharr. Şi-a amintit atunci că el folosise magia sângelui în încercarea de a-l salva pe fiul lui şi al Ayei. Că nu reuşise. Că durerea îi transformase pe toţi în nebuni nechibzuiţi.

— Ceea ce urmăreşte el, a aruncat Kifah printre dinţi, e răzbunare împotriva poporului vostru şi o Arawiya ferecată în întuneric.

Un cămin pentru poporul lui, a spus Jawaratul.

Căminul nu ţi-l stabileşti prin violenţă.

Aya a dat din cap în continuare, cu un tremur isteric în ochi. Lana s-a întins iar după mâna ei şi atunci Zafira a văzut-o pe Umm, strânsă în braţele surorii ei, fragilă şi pierdută. Lana a spus ceva în şoaptă, prea încet ca să fie auzită, şi Aya a strâns din ochi, stăpânindu-se suficient cât s-o sărute pe Lana pe frunte.

Brusc, membrele Zafirei nu mai aveau astâmpăr şi o înţepau ochii.

Nasir era tăcut şi ochii lui cenuşii erau indescifrabili. A ridicat braţul şi apoi l-a lăsat. A oftat şi a întors capul.

— Mama mea şi-a trucat propria moarte. Tatăl meu a îndesat un vătrai în foc şi m-a înfierat. De patruzeci şi opt de ori. M-a umilit. M-a asemănat unui câine.

Vorbea pe tonul acela care se unduia odată cu întunericul, în acelaşi timp liniştit şi poruncitor.

— Magia a fost de vină. Magia i-a oferit Leului o cale spre tatăl meu. Magia a silit-o pe mama mea să părăsească Tronul de Aur.

Şi-a privit mâinile, care scoteau fuioare de umbră. Când

a dat drumul unui râs spart, întunericul s-a prelins din gura lui.

— Şi totuşi sunt aici şi contribui la restaurarea ei.

Zafira ştia că suferise, văzuse cu ochii ei în palatul Leului de pe Sharr. Dar niciodată nu făcuse legătura între suferinţa lui şi magie.

Cum se putea ca acel lucru pe care-l dorea atât de mult, după care tânjea cu atâta patimă, să-i fi provocat lui o asemenea durere de netăgăduit?

Aya parcă ar fi vrut să întindă mâna spre el, dar apoi şi-a amintit cine era Nasir şi doar a zâmbit.

— Lupta asta nu e o bătălie obişnuită, a încercat ea să-l împace cu blândeţe.

A inspirat tremurător, cu mare grijă.

— Trebuie să facem ce se cere din partea noastră.

Seif a clătinat din cap şi a arătat spre sticla goală pe care o adusese cu el.

— Am avut sânge. Am folosit ce ne mai rămăsese din el ca să protejez casa şi protecţia se va risipi în curând. Vrăjitoarea Argintie e în drum spre Insulele Hessa. Până să ajungem la ea şi să extragem o sticluţă din sângele ei, e foarte probabil ca Leul să vină el la noi. Mai rău, cu fiecare clipă petrecută separate de minarete, inimile riscă să piară. Aţi călătorit cu ea atâta vreme şi nu v-aţi gândit să-i cereţi sânge?

— Ai dobândit o eternitate de cunoştinţe magice, dar nu te-ai gândit să mai aduni sânge de unul singur? a ripostat Zafira.

Ceruri mari, safinul ăsta…

— Ce-ar fi să mergem la Bait ul-Ahlaam? a întrebat Lana şi Zafira a tăcut o clipă, pentru că numele acela îi părea cunoscut.

Casa Viselor. Nasir o întrebase pe Vrăjitoarea Argintie despre ea pe corabie şi Zafira şi-a amintit răspunsul iritat al acesteia. S-a simţit ca o proastă descoperind că nu ştia nimic despre ea, pe când micuţa savantă care era sora ei ştia.

Seif a închis ochii şi a răsuflat încet şi exasperat.

— Am văzut ilustraţii cu ea într-o carte, s-a grăbit să explice Lana. E în Alderamin, nu? Acolo poţi găsi orice.

Aya a înclinat capul într-o parte.

— Casa Viselor prosperă datorită exagerărilor cu care se vorbeşte despre ea, micuţa mea. Nu cred că cineva de acolo are sânge de si'lah.

— Nu. Bait ul-Ahlaam e o poveste exagerată pentru cei care nu caută nimic în mod special, a spus Kifah, spre uşurarea Lanei. Tatăl meu a călătorit până acolo din Pelusia de mai multe ori şi mereu a găsit ce căuta. De fiecare dată. Din nefericire.

— Credeam că tatăl tău nu agreează magia, a spus Zafira.

— N-o agreează, a spus Kifah sec. E o prăvălie cu tot felul de ciudăţenii, şi magice, şi nonmagice. Are toate tincturile şi ierburile care se găseau cândva peste tot în Demenhur. Cenuşă de la vulcanii din Alderamin. Minereu negru. Şi e foarte vechi. Dacă există vreun loc în care am putea găsi sânge de si'lah, acela ar fi un loc la fel de străvechi precum Surorile Veşniciei.

— E posibil, a recunoscut Seif şi Lana nu şi-a putut stăpâni zâmbetul larg.

Ceva din privirea lui sugera că Seif nu cunoştea locul acela doar din auzite. Poate că şi el fusese acolo, aşa cum fusese şi Vrăjitoarea Argintie.

— Se ştie că custodele e dispus să… negocieze.

Şi el vorbea cu aceeaşi reticenţă. Ca şi când amândoi ar fi găsit ce căutau şi dăduseră la schimb mult mai mult decât se aşteptaseră.

Totuşi, oricât de mult ar fi îndrăgit Zafira magia, nu era convinsă că ar fi fost dispusă să comită crima folosirii dum sihr-ului doar pentru o fărâmă din ea. Ultima dată când se tăiase în palmă, se legase de o carte nemuritoare. Seif şi-a reluat plimbarea agitată şi Zafira a luptat să respire. A pornit spre hol, căutând Jawaratul în desagă.

Te temi, bint Iskandar.

— N-ar trebui? a bălmăjit ea.

Vorbind cărţii cu voce tare, se simţea mult mai puţin

nebună decât atunci când îi vorbea în capul ei şi blestemăţia aia îi răspundea.

Suntem de-ale tale. Te vom proteja.

De parcă o carte ar fi putut s-o protejeze de ceva. Din câte spusese Vrăjitoarea Argintie, *Zafira* trebuia s-o protejeze pe *ea*, altfel ar fi murit amândouă.

Teama e doar un avertisment care-ţi cere să asculţi de sfaturi.

— O carte care povăţuieşte la propriu. Yasmine te-ar plăcea la nebunie, a spus Zafira pe un ton sec, descoperind cu o clipă prea târziu că ceilalţi veniseră după ea.

— Muritorii ăştia. Vieţile lor sunt atât de scurte, încât recurg la conversaţii cu sine, i s-a adresat leneş Seif Ayei.

Zafira aproape că a răcnit.

— *Numele meu* e Zafira.

— Nu-ţi bate capul, a întrerupt-o Kifah. Se uită la urechile noastre rotunjite şi deodată devenim nişte cadavre ambulante. Măcar *noi* pricepem când a venit vremea să intrăm în mormânt.

Nu vom ajunge nicăieri cu discuţiile astea inutile, bint Iskandar.

— Încercăm prăvălia? a întrebat Lana.

Respiră.

— Care dintre noi va face călătoria? s-a auzit distorsionat vocea lui Kifah.

Inspiră.

— Podul care traversează strâmtoarea e încă întreg.

Cuvintele Ayei veneau plutind de departe.

Expiră.

— Daţi-ne inimile şi Jawaratul, a spus Seif, în vreme ce Nasir o privea pe ea, numai pe ea. Ne-am încrezut prea mult în muritori şi…

Ceva s-a rupt înăuntrul Zafirei. Un urlet zbiera în venele ei. Mâna ei a zvâcnit după o săgeată.

Nu suntem muritoare.

Toţi şi toate au încremenit.

Zafira a tresărit, simţind atenţia lor subită şi pătrunzătoare. Sângele îi vuia în urechi şi perdelele

fluturătoare râdeau.

— Okhti? a întrebat Lana.

Zafira a clipit. Kifah a scos un sunet înăbuşit, dar primul care a făcut un pas precaut spre ea a fost Nasir. Ca şi când Zafira ar fi fost un animal pe care se temea să-l stârnească.

— Eşti sigură că eşti bine?

Se uita la ea ca şi cum n-ar mai fi existat niciun alt suflet pe pământ.

Zafira nu a putut să-i întâlnească privirea.

— De ce n-aş fi?

— Ai… a început să spună Nasir. Ai spus că nu *sunteţi*. Ai vorbit de parcă ai fi două persoane. Ai spus că nu sunteţi… muritoare.

— N-am spus asta. N-am spus nimic.

A simţit o greutate în stomac. Toţi cinci se holbau la ea de parcă s-ar fi aflat pe o scenă, făcându-se de râs. A păşit în spate, spre intrare, şi mânerele lungi şi curbe ale uşilor duble au împuns-o în spate.

Nasir s-a apropiat cu un pas.

— Dă-mi Jawaratul.

— Nu-i la mine, a minţit ea.

Era în desaga ei; nu trebuia să-l vadă.

— Zafira.

După ton, Nasir parcă vorbea unui copil neascultător.

— E în mâinile tale.

Zafira a coborât ochii. Razele de lumină care cădeau pe coperta Jawaratului aprindeau coama leului. A strâns mâinile în jurul cărţii care se folosise de gura ei ca să rostească cuvinte fără noimă. Sfântă zăpadă, ce i se întâmpla?

A privit când curiozitatea Ayei, când mutra încrezută a lui Seif, confuzia de pe chipul lui Kifah, grija de pe chipul Lanei şi, la urmă, s-a uitat la Nasir. Mila din ochii lui cenuşii a terminat-o.

Stăpânirea ei de sine s-a fracturat. A cedat.

Lasă-i. Libertatea ne aşteaptă dincolo de uşile acestea.

Zafira a împins uşile şi a luat-o la fugă, resimţind panica din momentele când alerga prin oază, pe Sharr. Cu vântul

suflându-i pe braţe. Cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Cu integritatea ei psihică ameninţând să se destrame.

Îi era ruşine că o văzuse Lana. Şi Kifah.

— E numai vina ta, a şuierat ea.

Opreşte-te.

De proastă ce era, a ascultat de el, oprindu-se imediat după porţile casei, şi şi-a amintit brusc că se afla în Fortăreaţa Sultanului. Pavelele din piatră cioplită erau calde sub tălpile ei goale. Sfântă zăpadă, satele vestice din Demenhur erau mahalale în comparaţie cu locul ăsta. Era o operă desăvârşită, creată cu răbdare şi sârguinţă, de la detaliile pavajului şi până la fiecare centimetru sculptat din casele întinse care o înconjurau. Până şi cerul părea mai bogat, de un albastru limpede şi vast. Nu era nicio diferenţă între ea şi un vagabond pitit în partea mai înstărită a unui sooq. Qamis-ul ei negru-albăstriu, croit dintr-o rochie care costase prea mulţi dinari demult, în Demenhur, parcă era o cârpă.

Ei…

— Încetează, a sâsâit Zafira. Nu-mi spune nimic.

Liniştea subită era îngreunată de bosumflarea Jawaratului şi de sentimente de ruşine şi de vinovăţie. *Minunat*. S-au ivit umbre întinse, avertizând-o că nu mai avea să fie singură multă vreme. Auzea voci. Mai departe, de-a lungul străzii, a recunoscut tarabele unui sooq ascuns între clădiri, la umbră, şi nu era momentul să fie acostată şi întrebată cine era.

A pornit în grabă în direcţia opusă, găsind un mic spaţiu retras în unghiul format de trei case masive. Lumina soarelui pătrundea între limitele pietrei nisipii, căzând asupra unei bolţi construite într-unul dintre ziduri din plăci smălţuite sclipitoare, în nuanţe albastre şi roşii şi aurii, ca o intrare într-o lume ascunsă. Zafira s-a apropiat, descoperind că nu era o intrare, ci adăpostul unei fântâni, la picioarele căreia tremura un bazin cu apă verzuie strălucitoare.

Era un soi de frumuseţe delicată, un moment suspendat în timp. O frumuseţe a cărei valoare nu o cunoştea.

— Nu ştiu de ce am ascultat de tine, a şuierat ea.

Jawaratul nu a răspuns şi Zafira s-a rezemat de zid, trăgându-şi sufletul. O pisică a deşertului s-a ridicat din culcuşul ei din apropierea fântânii, urmărind-o cu neîncredere.

E adevărul. Nu suntem muritoare.

Sudoarea a alunecat pe ceafa Zafirei, sub lumina tot mai fierbinte a soarelui.

Suntem nemuritoare.

— Şi aşa, deodată, sunt şi eu nemuritoare? a întrebat ea furioasă.

Suntem legate una de alta, tu şi cu noi. Lungimea vieţilor noastre e şi a ta.

— Nu… nu funcţionează aşa.

Oare măduva plantelor prefăcută în papirus ar putea vorbi unei fete neghioabe?

Zafira a strâns din dinţi, pregătită să arunce Jawaratul în fântână.

— Ce vrei de la mine?

Trebuia să existe un motiv pentru care îi vorbea şi o îmboldea. Ea nu era ca Leul sau ca întunericul în care Jawaratul zăcuse putrezind. Era neputincioasă, după cum tot spunea Seif. Poate că era timpul să-i dea cartea Ayei şi…

Un şuier i-a răsunat în urechi şi de spaimă a scăpat Jawaratul. A căzut deschis pe piatra prăfoasă. Zafira a privit repede în jur, dar a auzit doar murmurul stins al fântânii şi a văzut doar praful jucând în lumina care cădea de sus.

Apoi cartea s-a închis de la sine.

Bint Iskandar.

Cuvintele erau un geamăt teribil. Spaima i-a pătruns în vene.

Lasă-ne să-ţi arătăm ce putem face.

Enclava a dispărut încet şi lumina crescândă a format siluetele înzăpezite ale unui sat şi o femeie cu capul acoperit sub gluga unei mantii în centrul lui. Sooq-ul îi părea cunoscut, la fel şi copacii rari şi subţiri. *Demenhur.*

Dar Zafira nu era *în* califat. Mai curând parcă ar fi privit o lume străină printr-un binoclu, ca spectatoare.

Femeia ţinea strâns în mâna stângă pielea verzuie a Jawaratului, iar degetele mâinii drepte îi erau înălţate răsucit spre ceruri şi din limba ei se urzeau cuvinte pe care Zafira nu le înţelegea. Aproape că era o incantaţie. O vrajă.

Au izbucnit strigăte şi oamenii fugeau din sooq îngroziţi, fugind de ea – de femeie – până când a coborât brusc pumnul.

Şi pământul a răsărit.

Jumu'a[29]-ul circular, pentru adunări, a erupt. Pietre şi moloz au fost azvârlite peste tarabele înconjurătoare şi au doborât sătenii care fugeau urlând. Câţiva bărbaţi s-au repezit la femeie, unii cu tabare[30] şi săbii, alţii cu cărămizi şi cu tot felul de arme improvizate pe care puseseră mâna.

Chiar şi când s-au apropiat, femeia nu s-a clintit. Mantia ei a fluturat în frigul înţepător.

N-a făcut decât să deschidă Jawaratul la altă pagină şi, după câteva clipe încordate, sub ochii Zafirei, femeia a coborât mâna în arc.

Spintecând

bărbaţii

în două.

Ţipetele au izbucnit din nou şi cadavrele s-au prăbuşit cu bufnituri îngrozitoare. *Nu*, a încercat Zafira să strige, să oprească violenţa asta absurdă, dar buzele ei erau ferecate. S-a luptat să respire, legată de viziunea asta cumplită, laa, de coşmarul ăsta. Pentru că asta era.

Un coşmar.

Bărbaţii cădeau, unul câte unul. Tăiaţi în două de puterea ei incredibilă. De puterea *Jawaratului*. Imaginea aceasta îngrozitoare a înfierat pielea Zafirei. Alţi bărbaţi cădeau în genunchi, cu propriile săbii înfipte în vintre.

---

[29] În tradiţia islamică, *jumu'a* se referă la rugăciunile practicate în comun în zilele de vineri. În opera de faţă se referă la pieţele în care se dau anunţuri şi se organizează evenimente în oraşe (n. t.).

[30] *Topor,* în limba arabă (n. t.).

Sooq-ul ruinat s-a înroşit, sângele se vărsa puhoi, adunându-se la picioarele femeii.

S-a lăsat tăcerea şi, murmurând mulţumită, femeia s-a întors, dându-şi gluga pe spate cu o mână însângerată.

Şi Zafira s-a holbat la ea însăşi.

Ea era, de la gheaţa din ochi şi până la încruntarea mânioasă dintre sprâncene. Arăta *exact* ca ea, cu o singură diferenţă.

Părul îi era de culoarea oaselor sfărâmate.

O sticluţă argintie plină cu o substanţă groasă şi stacojie atârna la gâtul ei şi, când versiunea ei cu păr alb a ascuns Jawaratul sub mantie, Zafira a văzut o tăietură proaspătă în palma ei, în mijlocul unei întinderi de cicatrici, răni închise. Dum sihr. S-a dus cu paşi mari la un armăsar negru, spintecând zăpada cu cizmele, a încălecat şi a dispărut pe străzi.

Lăsând în urmă un mormânt.

Uşa de culoarea lavandei de la intrarea în Bakdash atârna de balamalele strâmbate. Magazinul colorat cu dulciuri al lui Araby era o grămadă de dărâmături. A văzut bărbaţi, băieţi, copii – morţi. Toţi. Zdrobiţi de pietre, tăiaţi în două, cu măruntaiele şi organele revărsate, sângerând, sângerând, sângerând.

Din cauza ei.

— Te rog, a implorat ea.

Nu ştia cui se ruga; doar a repetat cuvintele până când împrejurimile s-au înceţoşat şi şi-a pierdut echilibrul.

Apoi nimic.

Zafira s-a sprijinit de piatră cu podul palmelor şi a ridicat capul respirând greu. Enclava o înconjura. Jawaratul era lângă genunchii ei.

Vezi, bint Iskandar?

Vedea doar ceva mult mai sinistru decât Leul Nopţii. Ceva mic şi aparent fără importanţă, plin de secole întregi de amintiri ale celor mai puternice fiinţe din Arawiya şi cu aproape încă un secol de ceva mult mai cumplit: de răul care se scursese în pământul insulei Sharr.

Şi o manipulase.

— De ce? a şoptit ea. De ce eu?

Inimile cele mai pure vor triumfa mereu asupra celor mai întunecate suflete.

De după colţ s-au auzit paşi grăbiţi. Zafira a închis ochii, şi-a tras sufletul şi a luat Jawaratul, după care s-a ridicat şovăitor în picioare. Se apropiau trei siluete, cu mantii de un argintiu scânteietor. Gărzile Sultanului. *Khara*[31]*.* Zafira s-a lipit de zid, dar ei au trecut în grabă pe lângă enclavă, fără măcar să privească în direcţia ei, şuşotind încordat, cu mâinile în jurul mânerelor simple şi negre ale iataganelor.

— Arată-mi ceva util, s-a stropşit ea la Jawarat. Arată-mi ce poate să facă Leul cu o singură inimă de si'lah.

Nimic.

Laa, o tăcere îmbufnată.

Mârâind, Zafira a alungat din minte viziunea Jawaratului şi s-a furişat în urma gărzilor, moment în care au izbucnit scandări şi vântul a purtat până la ea crâmpeie de ţipete şi cereri mânioase. Glasul poruncitor al Jawaratului a răbufnit peste ele.

Ne vor vedea.

— Acum ştii să vorbeşti? a şuierat Zafira.

A alergat printre umbrele clădirilor, dar nu era nevoie să fi locuit aici ca să înţeleagă că străzile erau neobişnuit de pustii. Era oraşul sultanului. *Trebuia* să forfotească permanent, nu să fie spaţii ciudat de tăcute într-un loc şi altele zgomotoase în altul. S-a oprit la marginea unei străzi înguste, mijind ochii la piaţa din faţă.

Groaza i-a tăiat respiraţia. Scandările i-au ajuns la urechi.

Jos taxele. *Ne-omoară zilele*.

Proteste. Oamenii protestau, mărşăluiau – *alergau* spre palat. Spre ea.

Inima i s-a urcat în gât şi, cu degetele transpirate alunecându-i pe Jawarat, s-a întors şi a pornit spre casa Ayei, pavelele încinse arzându-i tălpile goale. S-a împiedicat de o pietricică şi a blestemat. *Să nu cazi, să nu cazi*. S-a dus cu gândul la Arz şi la vânătorile ei, când nici

---

[31] *Rahat!* în limba arabă (n. t.).

măcar prada nu îi auzea paşii agili.

Distanţa dintre ea şi mulţime a crescut şi Zafira s-a încumetat să se odihnească un moment. O greşeală cumplită.

O explozie a zguduit pământul, Zafira a căzut în genunchi şi o gloată de oameni înnebuniţi au năvălit spre ea.

Capitolul 14

Sub pământ. Aici se afla Nasir acum, într-o încăpere baricadată şi fortificată pentru a înăbuşi orice altceva. După ce-şi luase privirea de la uşile duble pentru cine ştie a câta oară, cu umbrele şiroind din mâinile lui ca o lampă cu ulei tocmai stinsă, Aya i-a propus să se antreneze.

Ar fi fost o propunere, dacă Aya ar fi acceptat refuzul lui Nasir.

— Trebuie să ne hotărâm dacă mergem în Alderamin, a mormăit Kifah.

Nasir nu înţelegea de ce.

— O călătorie atât de lungă în căutarea a ceva ce s-ar putea să nici nu existe e riscantă, de vreme ce am putea foarte uşor să adunăm trupe şi să ne pregătim pentru sosirea Leului aici.

Kifah i-a aruncat o privire.

— Mereu mi-ai părut genul de persoană care nu acceptă să aştepte cu mâinile în sân.

Aşa era. Nasir prefera să aibă o misiune de îndeplinit, o sarcină care să-l ţină concentrat. Dar, în absenţa Leului îmbrăcat în pielea tatălui său, care să-l ameninţe cu curmarea unor vieţi nevinovate, Nasir nu avea niciun motiv să umble după magie. Mai ales că un asemenea plan ar fi fost la fel de periculos ca alternativa.

— Indiferent de decizia noastră, a spus Aya, strângând în mână un toiag, nu vom pleca fără Zafira, laa? Haide!

Nasir a rămas pe poziţie la intrarea în încăperea largă, ţinând cutia strâns la subraţ, şi rândurile de arme de pe pereţi au sclipit în lumina torţelor. L-a privit în ochi pe Seif, provocându-l să facă vreo observaţie pe seama rotocoalelor negre care-i ieşeau din mâini. Aproape că-i venea să râdă din cauza ironiei: magia sălăşluia în oasele lui, aceeaşi care îi distrusese viaţa. Sângele lui era prea muritor ca să poată fi folosit pentru dum sihr, dar zestrea lui de si’lah însemna că avea să aibă magie mereu, chiar şi fără minarete.

— Dacă Zafira se întoarce şi nu e nimeni s-o primească, va crede că am plecat, a spus el.

— Respiră, Prinţe, a spus Kifah. Aşa cum a putut să vâneze în Arz şi să se întoarcă în patul ei în fiecare noapte, aşa o să se descurce şi în oraşul sultanului.

— Uneori simte nevoia să petreacă timp singură, cu gândurile ei, a spus Lana liniştită.

— A vorbit despre sine de parcă ar fi fost două persoane, a spus Nasir sec, strângând buzele când i-a scăpat un fir de negură. Voi n-aţi auzit-o?

— Nu ea vorbea, a spus Aya, ci Jawaratul. E un hilya, un obiect creat prin puteri imense, purtător al acestora. Există puţine astfel de hilya, căci Surorile au interzis crearea lor după ce, departe de ţărmurile Arawiyei, un tiran a exploatat magia unui hilya şi a transformat în praf şi cenuşă o întreagă civilizaţie.

— S-a întâmplat pe vremea când safinilor li se părea o idee bună să vândă hilya în afara Arawiyei, a spus Kifah cu o bunăvoinţă prefăcută. Şi totuşi, deşi ştiau de ce sunt în stare, tocmai Surorile au creat unul.

— N-au avut de ales, a spus Seif aspru.

Kifah s-a rezemat pe spate, uitându-se cu înţeles, de sus până jos, la roba lui descheiată, luând în gură o migdală glazurată şi întinzând punga Lanei.

— Întotdeauna ai de ales.

— Cum, mai există şi altceva pe lângă Arawiya? a întrebat Lana, făcând ochii mari.

— Mereu a existat. Arawiya e un colţ mic de lume. Nu numai magia a dispărut acum nouăzeci de ani. Lumea *noastră* s-a făcut mică când a răsărit Arzul, pentru că înconjura marginile regatului, îngrădindu-ne. Sunt o grămadă de ţinuturi şi popoare în afară. O insulă pe care vegetaţia nu se limitează la oaze, unde frunzele sunt mai mari decât oamenii în toată firea şi unde fiarele au tuburi în loc de nas. Într-un alt regat mai îndepărtat, în nord, oamenii sunt mai palizi decât demnhunii şi la fel de neînduplecaţi.

Nasir se mulţumea cu mărimea lumii ăsteia, shukrun[32].

— Ce a spus Zafira e adevărat? a întrebat aspru, revenind la subiectul principal.

— Într-un anumit sens, a spus Aya, aplecând capul. Jawaratul e nemuritor. Vânătoreasa e muritoare. Hilya sunt făcute din putere şi amintiri, sunt fiinţe conştiente. Rar se întâmplă să se lege de bunăvoie de muritori, ba chiar şi de nemuritori. Cele mai sinistre dintre ele îşi doresc să ocupe un trup; altele îşi doresc doar un tovarăş. E ciudat că Jawaratul a ales-o pe ea, dar ce a spus ea – ce au spus *ei* – e adevărat. Însă trupurile muritoare nu sunt create astfel încât să poarte suflete la nesfârşit. De aceea nemurirea Jawaratului îi va acorda o viaţă mai lungă decât va avea vreun muritor vreodată.

— Khara, a şoptit Lana.

— Oi! a izbucnit Kifah.

— Vezi cum vorbeşti, a avertizat-o Nasir şi Lana s-a uitat la el de parcă i-ar fi încăruntţit părul.

— E o sabie cu două tăişuri, a spus Aya, ignorându-i intenţionat. Safinii înţeleg nemurirea. Inimile noastre încetinesc la maturitate, trupurile noastre nu sunt afectate de afecţiunile muritorilor, dar nemurirea nu conferă imunitate faţă de moarte şi riscul ca ea să moară a crescut. Să ai viaţă veşnică nu înseamnă să ai o viaţă indestructibilă şi e mult mai uşor să distrugi o carte decât un om. Dacă e distrusă cartea, va muri şi ea.

— Jawaratul e un obiect nepreţuit. Nicio persoană cu scaun la cap nu-l va distruge, a spus Seif fără milă şi Nasir a expirat încet, stăpânindu-se să nu-l decapiteze. Fiecare secundă petrecută aici e o insultă la adresa veşniciei mele. Leul nu va pregeta să-şi înfăptuiască urgia.

— Nu e vorba de urgie, a spus Kifah clătinând din cap. Urgia şi mânia se consumă repede ca focul. Dorinţa de răzbunare e singurul combustibil care poate rezista mai bine de un secol. Cu cât durează mai mult, cu atât mai dulce va fi răzbunarea.

— A avut ocazia, a spus Seif.

---

[32] *Mulţumesc,* în limba arabă (n. t.).

Dacă cumva el sau Aya observaseră tonul pătimaş al cuvintelor lui Kifah, niciunul dintre ei nu a făcut vreo observaţie.

— De mai bine de o mie de ori.

Kifah a ridicat din umeri.

— Poate că a vrut să aştepte până când va fi aflat totul. Cine ştie? E greu să-ţi dai seama unde se opreşte dorinţa de răzbunare şi unde începe cea de putere şi bărbaţilor le e greu să priceapă limitele.

— Eu nu… a dat să protesteze Nasir.

— Tu eşti un prieten. Pe tine nu te pun la socoteală, i-a spus ea repede.

Seif s-a lansat într-o nouă tiradă, dar Nasir abia dacă l-a auzit, pentru că acele trei cuvinte – *Eşti un prieten* – se repetau întruna, ameţitor, în mintea lui.

— Vorbeşti serios? a întrebat el încet, prea obosit ca să-şi înăbuşe curiozitatea.

— De ce să nu vorbesc serios?

Kifah a înclinat capul ei chel spre el.

— Oi, linişteşte-te. N-aveam de gând să-ţi împletesc o brăţară. Nu te obligă niciun contract. Nu-i nevoie să…

— Nu, nu. Am… Nu contează, a spus repede Nasir şi Kifah a ridicat dintr-o sprânceană, pe când el se străduia să desluşească freamătul din pieptul său.

Rimaal. Întâi un frate, apoi o mamă şi acum o prietenă.

Ce urma?

Aya a învârtit toiagul într-un arc larg.

— Mă voi antrena dacă ăsta va merge deasupra şi o va aştepta, a spus Nasir, făcând semn cu bărbia spre Seif.

Zafira se descurca şi singură, Nasir ştia asta. Nu era nici copil, nici un bătrân sfrijit. Era fata care pe Sharr îl înfruntase fără teamă tocmai pe Leul Nopţii. Asta nu însemna că puteau s-o abandoneze. *Prostule. În curând vei cânta cântece în cinstea ei*.

Seif nu s-a clintit, dar Lana, care se juca cu o ghioagă subţire de pe perete, s-a întors spre ei.

— Mă duc eu. Pot să iau asta?

— Nu, au spus toţi deodată, cu excepţia lui Seif.

Lana s-a îmbufnat şi a aşezat ghioaga înapoi pe perete. Când uşa s-a închis în urma ei, Seif s-a aşezat confortabil pe o grămadă de trei perne cu un teanc de misive şi Nasir a simţit că-i revine în forţă dorinţa de a-l decapita.

— Mă bucur să te văd în mediul tău natural, Aya, a spus safinul.

Aya a râs, observând surpriza de o clipă a lui Nasir. Cu abaya ei liliachie şi cu degetele ei delicate, nu prea părea la locul ei aici.

— Am deprins mii de afinităţi de-a lungul anilor pe toată întinderea regatului, tinere prinţ. În primul rând sunt tămăduitoare şi, în al doilea rând, îndrumătoare în ale magiei. Nu mă ridic nicidecum la nivelul lui Anadil, dar îmi place să mă consider demnă de apreciere.

A luat o poziţie de luptă.

— Acum să vedem ce poţi.

Rotocoale de umbre i s-au desprins din palme când toţi şi-au îndreptat atenţia asupra lui. În momentul de faţă, Nasir nu avea chef să arate nimănui ce putea.

— În orice caz, îţi e uşor să-ţi chemi puterea. Trebuie s-o perfecţionezi. Să ascuţi întunericul până când capătă tăiş. Să-l transformi într-o sabie pe care să o poţi mânui.

Nasir a închis ochii, căutând sursa acelei flăcări întunecate, încercând să găsească venele din fiinţa lui prin care curgea sânge negru, dar parcă ar fi încercat să apuce aer gol. Kifah a pufnit şi imediat Nasir a deschis ochii. Umbrele dispăruseră.

— Îmi aminteşti de o invenţie a tatei care se voia întunecată şi de efect, dar care s-a prăbuşit într-un nor de fum, a spus ea.

Nasir îşi amintea vag că tatăl ei era un înalt-inventator. Îşi amintea şi instrumentul mic de sticlă pe care-l furase de la el. *Merge cel mai bine când îmi imaginez că lui îi dau foc.*

— Tatăl tău te-a pus să-l şi aclami? a întrebat Nasir istovit.

Pentru întâia oară de când o cunoscuse pe acea războinică îndrăzneaţă, privirea ei înfocată a cedat, lăsând

loc unei aparenţe de vulnerabilitate. Nasir vorbise prea repede, pe necugetate. Kifah nu era acel anumit general zgomotos cu părul de aur obişnuit cu zeflemeaua senină. Fuseseră gata să se sfâşie unul pe celălalt în bucăţi, şi totuşi Altair lăsase în urmă un gol prăpăstios, de care Nasir era cât se poate de conştient.

A deschis gura, vrând să-şi ceară scuze, dar Kifah i-a luat-o înainte, ridicând din umeri.

— Aşa ar fi trebuit să facă. Pierderea lui.

Aya l-a atins cu toiagul ei şi acesta a devenit suliţa Leului. Benyamin a sărit în faţa lui. Altair legat de Leu – blestemăţie, de propriul lui tată.

A durat doar o clipă. Un scurt moment în care şi-a pierdut concentrarea, dar a fost suficient. Umbrele s-au revărsat, ţâşnind ca fumul unui incendiu. Camera s-a întunecat.

Respiră.

S-a gândit la liniile subţiri şi negre care străbăteau ochii albaştri ca gheaţa. Părul împletit ca o coroniţă pe capul ei. Aya i-a strigat un avertisment. A simţit din nou toiagul ei pe umăr şi a trebuit să se încordeze tot împotriva impulsului de a răbufni. De a ucide. Umbrele s-au ascuţit.

Nu. Fără ucideri.

Respiră.

Era de necontrolat. *Un monstru*. Ce rost avea o viaţă pe care n-o putea stăpâni? Seif sărise s-o tragă pe Aya deoparte. O scenă pe care o văzuse de nenumărate ori când Prinţul Morţii colinda străzile.

Se înşală cei care cred că puterea e rege. *Stăpâneşte-te şi vei triumfa*.

Ajută-mă, mamă.

Ascultă, a fost singurul ei răspuns şoptit.

Nasir şi-a umplut plămânii şi a deschis pumnii încleştaţi. Întunericul murmura, fredona un cântec abia auzit. *Ascultă*. A închis ochii şi *s-a întins*, trăgând de şoaptele încâlcite şi desluşind haosul.

— Aşa, a spus Kifah cu prudenţă.

Întunericul se aduna în toate crăpăturile din fiinţa lui,

umflându-i plămânii şi organele prea mult, dar Nasir a tras în continuare de rotocoalele vijelioase, până când lumina a revenit încet în încăpere.

Ultimul fir de fum s-a făcut mic şi a dispărut şi Nasir a răsuflat. Umbrele se risipiseră. Şi-a întors mâinile pe toate părţile – întunericul îi dispăruse şi de pe piele şi mâinile şi încheieturile lui pătate reveniseră la culoarea lor iniţială.

Nasir a ridicat ochii în tăcere.

Zâmbetul Ayei a tremurat.

— La timp.

Nasir nu şi-a putut stăpâni un râset scurt, observând atmosfera din încăpere. *Înţelegeau.* Parcă în sfârşit ar fi înţeles de ce Arawiya se temea de el. Aya îi evita privirea. Seif avea o postură pregătită de luptă. Măcar Kifah nu părea alarmată.

Nasir trăise toată viaţa fără magie. *Îşi înăbuşise* magia toată viaţa, ceea ce, era clar, nu-i ajutase, pentru că, pe măsură ce-şi folosea umbrele, respira din ce în ce mai uşor şi cu atât mai uşor, a înţeles el, avea să-i fie să le stăpânească.

— Nu e timp pentru asta.

Poate că ar fi deprins repede orice altceva, dar stăpânirea întunericului năbădăios? Pentru asta era nevoie de timp. Mai mult timp decât îşi permitea.

— A exersat şi el a zecea parte din zi şi crede că poate cuceri lumea, a spus Seif. Ai uitat că tatăl tău…

— Să nu-ţi închipui că uit ceva, safinule, a spus Nasir cu răceală în glas.

Îl urau pe Ghameq, dar niciunul nu trăise cu el. Niciunul nu suferise vătraiul şi ani întregi de abuzuri. Niciunul nu holbase ochii la medalionul de la gâtul tatălui lui, dorind să i-l smulgă.

— Nu te poţi stăpâni, a spus Seif.

— Mă tem că are dreptate, a spus Aya încet.

Lui Nasir nu-i păsa. Nu avea nevoie de umbre ca să-l salveze pe Altair. Nu avea nevoie de întuneric ca să prevină moartea inimilor. Şi, când Nasir a aruncat o privire fugară spre Kifah, care i-a întâlnit ochii fără

ezitare, a înţeles: nu avea nevoie de Înaltul Cerc când avea şi el aliaţii lui.

Capitolul 15

Zgomotul nu se mai oprea. Răsuna întruna, oricât ar fi înghiţit ea ca să-l oprească. Zafira auzise de detonări, de legături de fitiluri şi scântei şi foc închis în cutii, o invenţie peluziană, fascinantă ca oricare alta. În clipa de faţă nu-i mai erau dragi inovaţiile. Răsunau ţipete ca de la leghe depărtare şi pământul tremura sub sutele de picioare care-l izbeau. Apropiindu-se.

Ridică-te! a poruncit Jawaratul. *RIDICĂ-TE*!

Zafira se clătina. S-a ridicat pe picioarele tremurătoare, urând Jawaratul şi urându-şi prostia, din cauza căreia ieşise pe străzi. O învăluiau umbre şi nisipul îi înceţoşa vederea, dar ţiuitul provocat de explozia aia blestemată era cel care o orbea, pentru că mereu privise atât cu ochii, cât şi cu urechile. Sticlă care se făcea ţăndări. În alt loc ţipa o femeie. Bărbaţii răcneau. Privind ca prin ceaţă, a văzut licărele unor mantii argintii şi iatagane scoase. Gărzile Sultanului.

Nu-şi permitea să fie văzută, necum să fie capturată. Nişte mâini au apucat-o de umeri şi Zafira s-a smucit, fiind târâtă înapoi spre enclava din preajma casei Ayei.

— Uşurel, a spus o voce slabă.

Zafira auzise cuvântul acela, rostit pe acelaşi ton, de nenumărate ori când se ascundea în camera ei, pe când sora ei o îngrijea pe mama lor.

A clipit, limpezindu-şi vederea, şi ţiuitul s-a estompat.

— Ce cauţi aici?

— Te aşteptam şi am auzit explozia, a spus Lana agitată, cu privirea fugindu-i la haosul din spatele Zafirei. Am venit cât de repede am putut. Du-te înapoi în casă.

Lana nu a pornit după ea. În obrajii ei se vedea o încordare încăpăţânată, pe care Zafira a recunoscut-o, de vreme ce ea însăşi o afişase de sute de ori. Abia atunci a văzut trusa din mâinile Lanei, o cutie de lemn abia închisă peste instrumentele şi bandajele şi unguentele dinăuntru.

— Du-te, Okhti, a îndemnat-o Lana, arătând spre un

spaţiu îngust din apropierea fântânii.

Abia acum Zafira a înţeles că era o scurtătură: de cealaltă parte avea să găsească casa Ayei.

— Te aşteaptă.

— Ai înnebunit? Nu te las aici. E periculos, a spus Zafira, clătinând din cap.

A mutat Jawaratul în mâna cealaltă şi a apucat-o pe Lana de braţ.

Sora ei s-a smucit şi s-a eliberat. Zafira a încremenit.

Lana o privea cu ochi severi.

— Ai o datorie de îndeplinit, aşa cum o am şi eu pe a mea.

Nu datorezi lumii nimic, a fost cât pe ce să spună Zafira, dar asta nu era replica ei. Fusese a lui Deen, când încercase s-o înduplece să nu plece spre Sharr. Era menită să oprească, să încurce, să închidă. Şi totuşi voia s-o spună – să spună *ceva*, căci cuvintele nerostite ale Lanei erau la fel de răsunătoare şi de limpezi precum ţipetele şi strigătele care veneau chiar de după ungherul acesta de spaţiu.

Zafira o părăsise zi după zi după zi, alegând o pădure monstruoasă în locul surorii care avea nevoie de ea. O părăsise iarăşi ca să plece spre o insulă ticăloasă, ştiind prea bine că ar fi putut să nu se mai întoarcă la sora care nu mai avea pe nimeni.

— Aya ţi-a spus asta? Aici nu e infirmerie. Aya nici măcar nu-i aici.

Lana nu a răspuns. Oamenii ţipau în continuare. Încordarea încăpăţânată din obrajii surorii ei s-a transformat în altceva. Într-o expresie ciudat de asemănătoare cu a Ayei, denotând prea multă experienţă pentru un copil.

Dă-i o şansă, a spus Yasmine în mintea ei. Nu mai auzise în cap vocea prietenei ei de mult timp. Auzea numai vocea Jawaratului sau, şi mai puternic, tăcerea lui. Zafira a făcut câţiva paşi în spate şi fântâna a clipocit, un public potrivit de o singură persoană. *Ai grijă*. *Fii atentă*. *Cască ochii* – perechi de cuvinte pe care voia să le spună, dar care ştia

că erau nepotrivite în momentul acesta.

— Iartă-mă, a şoptit ea în loc de asta şi a dispărut pe cărarea îngustă.

Nu a găsit pe nimeni în hol la întoarcere. Ca şi când nimeni în afară de Lana nu se sinchisise să-şi facă griji pentru ea. S-a spălat pe picioare şi a urcat scările în grabă, ghemuindu-se lângă pat cu gândul la inimi, aflate în siguranţă alături de asasinul cel mai periculos din Arawiya.

Atâta drum bătut ca să ajungă pe Sharr şi inimile doar *zăceau* între pereţii ăştia.

Atâtea eforturi ca să găsească Jawaratul şi făcuse greşeala cumplită de a se lega de el.

Atâta bătaie de cap ca s-o protejeze pe sora ei şi acum fata alerga spre pericol cu capul înainte. Nu ştia cu ce încredere de sine o hrănise Aya, ce poveste îi spusese despre datorie şi obligaţii, dar Zafira nu prea era de acord. *Ceruri mari, ascultă ce spui*. Zafira dispăruse în Arz cam la aceeaşi vârstă. Ce drept avea s-o refuze pe Lana?

S-a auzit o bătaie în uşă, la fel de încet ca în noaptea trecută, ca şi când o parte din el ar fi vrut s-o vadă, dar cealaltă parte nu era de acord cu niciun chip. Zafira a vârât sub pernă Jawaratul, a cărui viziune încă o chinuia, şi a deschis uşa.

Lumina pătrunsă prin fereastra ei a căzut pe cicatricea lui Nasir şi s-a oglindit în ochii lui.

— Nu ştiam dacă te-ai întors. Mă antrenam cu Aya şi e imposibil să aud ceva acolo, jos.

Deci de aceea nu venise când a izbucnit explozia.

— A izbucnit o revoltă, a spus ea. Lana încă e afară.

Nu înţelegea de ce i se părea că i-ar fi păsat lui Nasir – de Lana, de mama ei moartă, de orice. Nu înţelegea de ce cuvintele se revărsau din ea fără avertisment când el se uita la ea cu privirea aceea a lui.

— Trebuia să te aştepte în hol, dar ne-am gândit că a plecat când Aya a observat că-i dispăruse trusa. O s-o găsească ea.

Nu te teme, sugera tonul lui, chiar dacă limba nu voia s-

o spună.

Zafira a încuviinţat din cap, amintindu-şi că asta făcuse Lana cât ea fusese plecată, iar ziua de azi nu făcea excepţie. Coridorul era pustiu, se auzeau doar voci de la parter. Cuvintele lente ale lui Seif şi replicile fulgerătoare ale lui Kifah.

— E rândul meu să păzesc inimile? a întrebat ea.

Nasir a coborât ochii la cutia din mâini şi Zafira s-a oprit când a observat cum i se încordase maxilarul, privirea lui fugară la mâinile ei, căutând… *Jawaratul*.

— I le duc lui Seif. E rândul lui.

A avut bunăvoinţa s-o spună cu regret, dar asta n-a ştirbit durerea înţepăturii, a revelaţiei. Pe buza ei s-au adunat cuvinte – *Nu ai încredere în mine*? – pe care i le-a furat demnitatea. De fapt, nu-l putea învinui; Jawaratul se folosise de ea ca să *vorbească*. Dacă ar fi folosit-o pentru ceva mai cumplit? Să abuzeze de inimi?

Dacă vor găsi sticluţa aceea cu sânge şi Jawaratul o va împinge să facă ceva de nedescris?

Ceruri mari, ce doreşti? s-a stropşit ea în gând. Cartea s-a prefăcut că nu aude.

O linie de încordare i-a apărut lui Nasir pe obraji.

— Eşti bine?

Nu, voia ea să spună.

— Nu mă întrebi asta mereu?

Sprâncenele lui întunecate s-au încruntat.

— Nu asta ar trebui să te întreb? După cele întâmplate?

— Ar trebui, trebuie, e nevoie, a spus ea exasperată, simţind că i se iuţeşte pulsul.

Îi era uşor să-l întărâte când părea atât de descumpănit.

— Te-ai gândit vreodată ce *vrei,* Prinţe?

Nasir a coborât ochii la buzele ei şi Zafira a simţit că i se înfierbântă gâtul, după care prinţul a întors privirea, atât de năucit de întrebarea ei, încât un râset a răsărit în gâtul ei şi i-a murit pe limbă.

— Care e culoarea ta preferată?

A înşirat cuvintele fără pauză.

De data asta, râsetul ei uimit i-a scăpat înainte să-l poată

stăpâni şi ochii lui au sclipit la auzul lui, după care a ezitat.

— Oamenii nu-şi pun unul altuia întrebarea asta?

— Poate copiii, a răspuns ea.

O urmă de durere a apărut pe chipul lui şi Zafira şi-a dorit să-şi poată retrage cuvintele. Era fiul unui tiran. Zafira se îndoia că toată copilăria lui Nasir fusese mai *copilăroasă* în vremea când Vrăjitoarea Argintie încă era sultană decât în urma morţii ei simulate. Fusese doar mai sigură. Departe de susţinerea şi afecţiunea pe care ar trebui să le ceară copiii.

— Albastru, a spus ea încet.

Un zâmbet discret s-a ivit pe chipul lui şi a dispărut.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nuanţa preferată a lui Baba. Ca a „apelor Mării Baran în zilele ei cuminţi, sub cerul cel mai înnorat”. S-a dus şi el. Sunt oficial orfană.

Mâna îi alunecase la jambiya, strângând degetele în jurul mânerului ros. Ştia că Nasir o citea în tăcere.

— Cum?

Zafira s-a întrebat ce cuvinte să lege între ele, dar apoi şi-a dat seama că nu era nevoie să îndulcească. Nu pentru el.

— A intrat în Arz când eu n-am mai putut şi s-a întors abia după luni întregi Nebun. Aşa că Ummi l-a înjunghiat în inimă, pentru că… pentru că n-a avut de ales.

— Poate că a vrut să te vadă pentru ultima dată.

Zafira şi-a fixat privirea la luciul pardoselii de piatră, la modelul discret al robei lui, la sticlirea mânerului de onix al jambiyei lui. A inspirat mirosul cald de pâine proaspăt coaptă. Nu voia să plângă în faţa lui. Viziunea Jawaratului i-a fulgerat înaintea ochilor minţii şi ea a strâns din dinţi.

— Rândul tău. *Ţie* ce culoare îţi place cel mai mult?

Nasir a făcut ochii mari înainte să-şi poată ascunde surprinderea. Nu se gândise că o să-l întrebe şi ea? Mereu era un joc să surprindă micile semne de emoţie de pe chipul lui Nasir Ghameq. Un joc care-i plăcea, a observat ea. Pe care l-ar fi putut juca la nesfârşit, fără să se sature.

— Îmi place de tine, a spus el, atât de încet, încât

cuvintele erau doar sunet.

Fervoarea din privirea lui i-a smuls aerul din plămâni. A clătinat din cap.

— Nu…

— Toate culorile care te compun pe tine.

Zafira şi-a ţinut respiraţia, aşteptând, sperând, tânjind după mai mult. Dar Nasir a închis gura şi o parte din el s-a retras în sine.

— Mai spune-mi, l-a rugat ea încet.

S-a apropiat şi Nasir a ridicat brusc capul, cu ochii auriţi de lumina soarelui.

— Vreau să…

A strâns din buze şi masca s-a lăsat din nou cu grijă pe chipul lui, ochii lui cenuşii au împietrit şi sunetul de paşi urcând scările a anunţat întreruperea momentului lor de intimitate.

— Altă dată, a spus el pe tonul cu care se adresa tuturor, mai puţin ei, prin care parcă nu îi făcea o promisiune, ci mai curând anunţa că încheiaseră socotelile.

A strâns pumnul în jurul unei izbucniri de umbre şi, cu o ultimă privire, a plecat.

Capitolul 16

Altair stătea cu coatele sprijinite pe masa scundă, aşteptând mâncarea. În mod surprinzător, tatăl lui nu-i mai luase sânge de când îi vorbise, cu prudenţă, despre o alianţă. Altair nici nu avusese parte de multă libertate, cu lanţurile prinse de perete.

Când îi vorbise lui Benyamin despre planurile lui de a restaura Arawiya, măreţe şi cam trase de păr, se gândise că avea să fie mereu posibil ca, într-o bună zi, să fie nevoit să le ducă mai departe de unul singur. Se pregătise destul de bine – până la acele zile blestemate petrecute pe Sharr. Cu Nasir şi apoi cu Zafira. Cu Kifah şi cu Benyamin însuşi.

În acele câteva zile încropise o familie şi găsise în ea un loc pentru sine. Erau oameni cu visuri la fel de smintite ca ale lui, motivate de factori de care alţii ar fi râs.

Cel puţin asta simţise el. Acum îl rodea sentimentul de pustiire şi singurătatea era o minge legată cu o sfoară pe care o aruncase departe de tot, pentru ca apoi ea să se întoarcă cu toată forţa.

Singurul lui tovarăş a ieşit tiptil dintr-o gaură din perete, căutând resturile pe care Altair le lăsa pentru el de obicei.

— E atât de frumos din partea ta să mă vizitezi, Nasir, dar, vezi tu, am rămas fără mâncare, i-a spus el micului şobolan care umbla în cerc, căutând ceva de negăsit. *Akhh, Nasir până-n măduva oaselor*.

Şobolanul a zbughit-o chiţăind şi Altair s-a ridicat în picioare, auzind apropierea unor paşi. Locaşul lui strâmb, din lut, duhnea a mucegai şi colţurile încăperii erau năpădite de pânze de păianjen. Era şubred şi părăginit şi în mod clar foarte puţin întărit, dar zumra nu-l găsiseră *nici acum*.

Asta dacă mă caută.

Leul a trecut pragul uşii deschise cu paşi mari, urmat de un ifrit care aducea două vase cu shorba[33] şi pâine nedospită. Mâncarea ţăranilor, fără niciun pic de carne de

[33] Supă de linte specifică Orientului Mijlociu (n. t.).

oaie.

— Ai început să vorbeşti singur? l-a întrebat Leul, aşezându-se pe pământul tare şi rece.

Ifritul a aşezat mâncarea şi a plecat.

— Aşa îţi păstrezi tinereţea corzilor vocale, a spus Altair zâmbind.

A rămas în picioare încă o clipă, după care s-a aşezat la loc pe podea.

— Dacă preferi, aş putea să cânt.

Astea erau momentele care-l speriau. Cele în care tatăl lui îi căuta compania fără niciun motiv deosebit.

Momente care-l înspăimântau, pentru că-i făceau plăcere. Şlefuiau lentile noi prin care monstrul, crud în ambiţiile lui, apărea ca un om, curios şi liniştit.

Leul nu prea se atingea de mâncarea pe care o aducea cu el. Altair fusese bănuitor la început, dar, dacă s-ar fi tot temut de otravă, ar fi murit de foame. Trupurile precum al lui nu se puteau susţine de la sine.

— Ai ochii tatălui meu, a spus Leul.

Altair a oprit mâna cu bucata de pâine la jumătatea drumului spre gură.

Leul s-a încruntat, de parcă s-ar fi surprins şi pe sine însuşi.

— Uneori îi uit chipul. Şi anumite evenimente. Şi am senzaţia ciudată că erau… importante cumva. Trecerea timpului a estompat aceste amintiri.

Ceea ce considera Leul că-i estompase amintirile nu era trecerea timpului şi Altair observa că problema îl tulbura, într-atât încât aducea o ceaţă de nebunie în privirea lui. Aceeaşi sticlire din momentul în care vorbise despre răzbunare, de parcă şi-ar fi dorit-o cu o năzuinţă atotmistuitoare, dar fără să înţeleagă *de ce*.

— Ţi-ai iubit tatăl, a remarcat Altair şi a ridicat braţele, arătându-şi încheieturile legate în cătuşe. Al meu mă ţine în lanţuri.

Leul a zâmbit.

— Pot să le dezleg. Să te transform din prizonier în fiu. În aliat. Ne vom înscrie numele în istorie şi vom trăi şi noi

veşnic.

Cuvinte grele, spuse în culmea dogorii zilei. Cât de uşor ar fi, a gândit Altair, să transfere zeci de ani de muncă în favoarea tatălui său. Ar fi împlinit acelaşi scop: Arawiya nepângărită de Arz, eliberată de blestemele lăsate în urmă de absenţa magiei.

Şi-a golit castronul şi l-a tras pe al tatălui său, neatins, spre sine.

— Nu te voi lăsa să pleci Altair, şi ei nu vor veni, a spus Leul hotărât. Dacă vor învinge datorită drumului pe care i-ai pus în mişcare, de ce îţi închipui că ţi se va recunoaşte meritul? Nu sunt clarvăzător, dar până şi eu îmi dau seama ce va ieşi.

— Aşa? a replicat Altair, deşi n-ar fi trebuit.

Pereţii au duduit din cauza zgomotului asurzitor făcut de nişte cai care treceau undeva afară, pe stradă.

Leul se uita la el cu o îndârjire ciudată, de parcă fiul lui ar fi fost un puzzle pe care era pe cale să-l rezolve. De parcă l-ar *fi rezolvat* deja în timpul celor câteva mese pe care le luaseră împreună.

— Te vor uita.

Existau cuvinte care îndoiau scuturi şi încetineau limbi iuţi. Înnodau aţe în jurul degetelor şi le făceau să freamăte, unu, doi, trei, zece. Înăbuşeau aerul tras în piept, pentru ca acesta să vibreze când era dat afară.

Cuvinte precum acestea.

Altair a aşezat vasul cu un zgomot prea puternic, evitând privirea tatălui său. Şi-a plimbat mâinile pe braţele goale şi deodată reci.

O întrebare s-a rostogolit din el:

— Ai găsit zumra?

Leul a înclinat capul într-o parte, aşa cum făcea mereu când i se stârnea curiozitatea.

— Am cerut un pergament de la palat. Descrie în detaliu o vrajă care va simula afinitatea Vânătoresei. De ce?

Vom trăi şi noi veşnic.

Altair şi-a apăsat pumnii pe masa dintre ei. Praful a sărit din crăpăturile mici. Şi-a aţintit privirea în ochii de

chihlimbar ai Leului, curioşi şi sobri.

Nu, Baba. Nu aveau să-l uite. Nu atâta vreme cât îşi trudea plămânii. Îşi petrecuse o parte prea mare din viaţă muncind pentru scopul contrar.

— Dezleagă-mă, a spus el, chibzuind atent, şi-am să-ţi spun unde sunt.

Capitolul 17

Când Zafira era mică şi degetele ei deveniseră suficient de lungi ca să cuprindă mânerul jambiyei lui Baba, a strâmbat din nas şi a întrebat de ce era atât de simplă şi de veche. Venise cu el şi cu Umm la sooq, unde bărbaţii îşi purtau jambiyele cu mândrie. Mânere din piatră şlefuită sau din lemn lustruit, incrustate cu nestemate, cioplite cu grijă, fiecare cuţit curbat mai simandicos decât celălalt.

— Cuţitele sunt menite să ucidă şi să schilodească, i-a spus el. Al meu îmi aminteşte de tot ce am făcut. De fiecare cerb căruia i-am scos măruntaiele, de fiecare iepure căruia i-am curmat viaţa. Vieţile nu trebuie furate, mica mea abal[34].

— O să-mi dai un cuţit al meu?

Umm a zâmbit.

— Fetele nu trebuie să mânuiască jucăriile bărbaţilor.

Baba fusese de altă părere.

— Fata mea va mânui *arme* şi le va mânui cu pricepere, pentru că e nevoie de un anumit soi de curaj pentru ca, atunci când ai putere, să ştii când nu trebuie să te foloseşti de ea.

Atunci i-a dat cuţitul lui, cu mânerul de piele uzat de îndelungata întrebuinţare. Însă tăişul încă era ascuţit. Suficient cât să-i ciupească degetul când Zafira l-a scos din teacă.

Nici până în ziua de azi nu uitase râsetul lui Baba. De parcă şi el s-ar fi mirat că scotea un asemenea sunet, de parcă toate ar fi fost bune în lume.

— Te place, a spus el după aceea şi Zafira îşi amintea şi asta.

Pentru că şi ei îi plăcuse de el. Atât de mult, încât îl purta cu ea oriunde se ducea. Când făcea duş. Când o ajuta pe Umm să frământe aluatul de pâine în bucătărie. Când a început să vâneze şi să adune hrană pentru poporul ei.

---

[34] *Trandafir sălbatic,* în limba arabă (n. t.).

Când Baba s-a întors din Arz.

Acum purta cu ea Jawaratul aşa cum purtase cuţitul acela, aşa cum îl purta *şi acum*, numai că Jawaratul nu o făcea să se simtă nici bună, nici curajoasă, nici dreaptă. Era o parte din ea. Despărţirea de el o tulbura aşa cum se tulbura altădată când îşi dezbrăca mantia.

— Inimile pure nu trebuie să se dedea la masacre, i-a spus Zafira şi amintirea momentului în care Nasir a refuzat să-i dea inimile a îndurerat-o din nou.

Ne respingi, bint Iskandar.

— Nu, a spus ea hotărât.

Poate că Jawaratul înmagazinase rea-voinţă în acel aproape un secol petrecut pe Sharr, dar anii aceia trebuie să fi fost neînsemnaţi pe lângă amintirile Surorilor.

— Nu voi face rău niciodată poporului meu. Resping haosul ăsta după care tânjeşti. Suntem legaţi unul de altul – cum rămâne cu dorinţele *mele?*

Crepusculul se întindea pe cer şi soarele îşi trimitea ultimele raze de căldură. Lana se întorsese şi, în ciuda uşurării care a făcut să iasă aerul tremurător din ea, Zafira refuza să o vadă, pentru că iritarea şi mânia ei impuneau ca sora ei să vină la ea. Jawaratul doar murmura acel murmur dezaprobator pe care-l scotea de fiecare dată când emoţiile Zafirei se învolburau şi o luau razna.

A întors în mâini jambiya lui Baba. Oare chiar ar fi putut ajunge să uite de propriul ei popor? Să le facă rău? S-a gândit la gazare. Poate că era un deznodământ milostiv, dispariţia satului ei, faptul că oamenii cu care trăise erau morţi şi nu mai aveau de ce să se teamă că vor fi spintecaţi în două tocmai de fata care le asigurase hrana.

Jawaratului nu-i păsa de ea. Căuta pe cineva care să-i înfăptuiască voinţa, să dezlănţuie un haos pe care ea nu putea să-l aprobe.

Aşa se pare.

Zafira s-a cutremurat auzind tonul lui lugubru.

— Dacă e să continuăm cu legătura asta absurdă, n-o să mă mai influenţezi şi nici n-o să-mi mai împărtăşeşti furia ta hidoasă.

Ceruri mari, parcă era nebună, poruncea unei cărţi. Unei cărţi inteligente, dar…

Legătura noastră este ireversibilă. Nu există niciun „dacă”.

— Nu, a încuviinţat Zafira, dar aş putea să sap o groapă şi să te arunc în ea, ca să nu mai vezi lumina zilei niciodată.

Nici tu nu o s-o mai vezi, a exultat Jawaratul.

Zafira a mârâit:

— Ştii bine ce vreau să spun.

Jawaratul a tăcut, căzând pe gânduri, şi Zafira s-a întins iar pe pat cu un sentiment de mândrie, ridicându-se când o bătaie a răsunat din nou în uşă. A ignorat înţepătura dezamăgirii când a observat că nu era vorba de bătăile discrete pe care începuse să le aştepte cu entuziasm. Era Lana, fata aia…

Ah!

Nu şi-a putut stăpâni zâmbetul.

— N-am recunoscut bătăile.

— Nu se cade să fiu previzibil, nu? a întrebat Nasir, uitându-se repede prin cameră şi apoi întorcând privirea la ea, puţin cam nerăbdător. Pot să intru?

Zafira a înclinat capul într-o parte, dar după o clipă de ezitare i-a făcut loc şi a închis uşa în urma lui.

— Cred că e cea mai îndrăzneaţă întrebare pe care ai pus-o vreodată.

Nasir a ridicat un colţ al gurii.

— Pot să fiu şi mai îndrăzneţ.

Zafira a râs şi atunci ochii lui s-au întunecat. Şi apoi a întins mâinile spre ea, s-a lipit de ea şi cu un sărut a înghiţit icnetul ei surprins, îndrumând-o în spate, în spate, în spate, spre pat.

Nasir era rece. Atât de rece, încât Zafira simţea frigul prin pielea ei. L-a apucat cu degetele de umeri şi l-a împins, cu buzele aprinse de senzaţii, cu pulsul gonindu-i ca un armăsar. S-a holbat la el.

Spune ceva.

— Nu credeam că te vei întoarce, a izbutit ea să spună.

Fusese atât de convinsă că vorbele lui dinainte erau un refuz şi se gândea că Nasir se temea de ea.

— De ce să nu mă întorc? a răspuns el, de parcă întrebarea ei ar fi fost ridicolă, şi asta a oprit-o să-l întrebe despre Lana şi Aya.

Nasir a observat şovăielile ei şi s-a grăbit să zâmbească.

— Eşti ca o cameră plină de cărţi. De fiecare dată când te văd, descopăr ceva nou.

Ochii lui erau luminoşi. În liniile buzelor lui se observa un fel de îndrăzneală. Atingerea lui era prea sigură. Parcă îi citea chipul, aşa cum începuse s-o facă din ce în ce mai des în ultimele zile, şi, din prudenţă, a făcut un pas în spate.

— Să plec?

Nu. Dar cuvântul ar fi fost prea îndrăzneţ în acel moment, aşa că a îngenuncheat pe pat şi i-a făcut semn să i se alăture.

— Şezi, a spus ea, deşi ştia că Lana ar fi putut intra în orice clipă, doar că nu se simţea în stare să se sinchisească de ea.

Ea, Leul, Jawaratul, inimile – toate puteau să aştepte.

— Mai pune-mi întrebări.

Capitolul 18

Toate culorile care te compun pe tine. Rimaal, n-avea decât să renunţe pe loc la drumul lui şi să se facă bard.

Dar era adevărat. Culorile nu avuseseră nicio valoare până la ea. Ea era tot ceea ce nu era el. Îl văzuse pe tatăl ei murind, înjunghiat în inimă de propria ei mamă – o oroare pe care Nasir n-ar fi ghicit-o niciodată, pentru că ea îşi lua durerea şi amarul şi le prefăcea în mânie şi furie şi *acţiune*.

Pe când Nasir era mereu obosit şi trist şi... *prezent.*

Era atras de ea ca o molie de foc şi, cu câte se apropia, cu atât se înflăcăra mai tare – dar ce se întâmpla când aripile unei molii luau foc?

A urcat scările anevoie, ştiind că în curând trebuia să acţioneze dacă voiau să găsească sticluţa aceea cu sânge atât de rar şi pe Altair. Nasir nu mai fusese în Alderamin şi nu-i surâdea ideea de a merge acolo. Nu i se părea corect nici să se folosească de Zafira pentru afinitatea ei, de parcă ar fi fost un instrument la dispoziţia lor.

Tocmai tu vorbeşti.

S-a oprit în dreptul uşii lui, dar s-a apropiat de a ei, sprijinindu-şi fruntea de abanos. Mereu bătea încet, ca să n-o deranjeze, în caz că ar fi fost ocupată.

Până acum, îi răspunsese la bătăi de fiecare dată.

Şi, în loc să se liniştească şi să simtă o satisfacţie uriaşă, când o vedea îl cuprindea o spaimă după care tânjea, dar pe care n-o înţelegea. Era un fel de obişnuinţă care risca să devină dependenţă.

Dar acum, înainte să poată atinge lemnul, a auzit-o: vocea stinsă a unui bărbat care vorbea de cealaltă parte a uşii, urmată de sunetul ameţitor al râsului ei.

I s-a şters totul din minte. A păşit înapoi repede, împiedicându-se de covor.

Safinii nu erau vestiţi pentru castitatea lor. Desfrâul şi pofta lor de petreceri erau neîntrecute – oricare dintre ei ar fi putut s-o farmece. Khara, până şi pisicile deşertului de

pe stradă erau mai fermecătoare decât el.

Zafira a râs din nou, atât de delicat, încât parcă era un păcat s-o asculte.

Nasir a intrat împleticit în camera sa. Umbrele s-au desfăşurat din mâinile lui înainte să le poată opri şi a râs amar, aşezat pe marginea patului, cu gândul la controlul pe care îşi închipuia că-l câştigase.

A expirat încet, scoţând lama din manşetă, apoi retrăgând-o şi repetând mişcarea iar şi iar. Un ucigaş, asta era el. Un tăiş menit să curme vieţi. Un monstru legat în lesă. Prin ce diferea momentul ăsta de ultima dată când se aflase în Fortăreaţa Sultanului?

Oricine ar fi putut s-o facă să râdă cu atâta dezinvoltură, atât de frumos, era mai bun decât ar fi putut fi el vreodată.

Dar, vai, cât îşi dorea să şi acţioneze cu egoismul pe care-l simţea.

Capitolul 19

Fusese o idee proastă să-l invite să ia loc pe patul ei, Zafira ştia. Sclipirea din ochii lui îi îngreuna mintea şi cuvintele şi, blestemăţie, chiar şi respiraţia. Nasir s-a oprit, observând schimbarea subită din gândurile ei.

— Nu-i nevoie s-o spui. Chipul tău o face de la sine.

S-a apropiat de ea, plimbându-şi degetele pe obrazul ei, şi Zafira s-a cufundat în familiaritatea atingerii lui, conştientă că fiecare clipă era răpită. Era *prinţul*. După povestea asta, avea să-şi aducă aminte că erau mult mai multe femei pe lume.

— Să mă opresc?

Da, a gândit ea, dar o parte din ea s-a bucurat auzind tremurul din vocea lui.

— Nu, a spus ea şi a întors buzele spre palma lui cu îndrăzneală.

Şi-a trecut degetele în sus, peste perii scurţi ai bărbiei lui, şi apoi le-a împletit încet în părul lui. Buzele lui le-au atins pe ale ei, erau calde şi moi, străine şi familiare în acelaşi timp, şi nu exista nimic altceva în afară de el şi de ea şi de momentul ăsta.

A lăsat-o încet cu spatele pe perne şi Zafira a simţit că ameţeşte din cauza parfumului discret şi dulce de rodie şi a greutăţii lui. I-a scăpat un murmur când Nasir s-a dat înapoi, răsuflând sacadat, şi şi-a plimbat mâna pe toată lungimea trupului ei, zăbovind pe coapsă.

— Stai, a icnit ea.

Avea să explodeze. Iritarea i-a fulgerat în ochii cenuşii şi Zafira a simţit înţepătura lor ca pe a unui cuţit.

— Ce-i?

— Dacă facem totul acum, atunci...

Nu mai văzuse pe nimeni atât de nemişcat, până şi inima lui parcă se oprise la porunca ei.

— Atunci ce? a întrebat el.

— Nimic, a spus ea repede.

Pulsul îi zvâcnea la gât. Nu se simţea puternică, aşa cum

se întâmpla de obicei în prezenţa lui. Nu simţea niciun dor. Se simţea… depravată. Toate păreau *greşite* şi Zafira ar fi vrut să dispară.

— Interesant, a mormăit el.

S-a dat jos din pat şi ea a văzut o dungă mov-întunecat pe roba lui, care nu fusese acolo înainte.

— Credeam că nu vei face niciodată greşeala de a te îndrăgosti.

Zafira a îngheţat auzind schimbarea bruscă a vocii lui. Auzind-o îngroşându-se precum catifeaua. Cu o stăpânire de sine pe care numai nemurirea o putea dărui. Într-un singur loc rostise ea acele cuvinte cu voce tare: în Arz. O singură persoană le auzise din adâncul lui. Care se împrietenise cu ea, aşa cum şi ea se împrietenise cu el.

Ochii lui, care nu mai erau cenuşii luceau precum chihlimbarul în lumina lămpii.

Un ţipăt i-a urcat în gât şi a încercat, a încercat şi iar a încercat să strige, dar vocea ei era stinsă de oroare şi de senzaţia ameţitoare a buzelor lui. O mie şi una de emoţii o încetineau: frica, scârba, mânia şi – mai rău – dorinţa.

Înainte ca un semnal de alarmă să le înăbuşe pe toate: Jawaratul era la vedere.

— Eşti cât se poate de decăzută, aşa cum mă aşteptam, Vânătoreaso.

Vocea Leului era o mângâiere şi încăperea roia de umbre, întunecate ca un mormânt gol.

Pulsul ei zvâcnea în ritm cu singurul ei gând: *Leul*. *Leul*. *Leul*.

— Mi-a fost dor de tine, azizi[35], a spus el încet, plimbându-şi ochii pe trupul ei întins.

Draga mea.

A descoperit un lucru groaznic, dezgustător: o parte sucită din fiinţa ei simţise şi ea dorul de el. De fapt, niciodată nu mai trăise fără el. Întotdeauna îi fusese aproape, prezenţa lui emanase din copacii ciudaţi şi din întunericul impenetrabil şi umbrele lui se încolăceau în jurul membrelor ei, liniştind-o.

---

[35] *Draga mea,* în limba arabă (n. t.).

Un rânjet răutăcios i-a strâmbat gura.

— Ţie nu ţi-a fost dor de mine? Suntem legaţi unul de celălalt, eu şi cu tine.

— Nu eşti primul care-mi spune asta, s-a răstit ea, apăsând podurile palmelor în aşternut şi forţându-se să se ridice în capul oaselor şi apoi să se scoale din pat.

El a înclinat capul şi s-a apropiat, dând la iveală o şuviţă albă în părul lui negru. Trăsăturile chipului lui s-au transformat încet în cele adevărate şi Leul a apărut înaintea ei, cu tatuajul lui auriu lucind în lumina lămpii.

Scria *Ilm*. Cunoaştere. Şi foamea lui de cunoaştere nu avea să fie satisfăcută niciodată.

— Dar eu sunt cel care a făcut din tine ceea ce eşti, busola mea tăioasă şi, datorită acestui fapt, ai avut inspiraţia să te legi de Jawarat, descoperind cu succes cunoştinţele Surorilor Veşniciei.

A ridicat din sprâncene, observând ezitarea ei.

— Ţi-e teamă de el, a priceput el, ţâţâind încet şi încolţind-o la perete.

Zafira l-a lăsat s-o facă, pentru că aşa îl lua de lângă Jawarat.

— Te temi de uşile pe care le deschide cunoaşterea. Primeşte-o cu braţele deschise, azizi. Nu există dar mai de preţ.

— Niciodată nu voi…

— Şşş, a murmurat Leul, ducând degetul mare la gura ei şi tăindu-i vorba, iar bătăturile lui aspre i-au atins buzele. Promisiunile nechibzuite ne duc foarte repede în direcţii nedorite.

Zafira s-a cutremurat.

— Şi acum, a spus el, abia şoptit.

Zafira a simţit cuvântul şi gustul de rodie când a tras aer în piept.

— Dă-mi Jawaratul.

Nu căutase inimile, nici pe safinii pe care-i detesta, nici măcar pe Vrăjitoarea Argintie, care era mai puternică decât ar fi putut ajunge el vreodată. Voia Jawaratul şi comoara de cunoştinţe pe care o conţinea.

— Şi apoi?

Cuvintele Zafirei erau aproape stinse.

— După ce voi cuceri Tronul de Aur, te voi face regina mea şi voi clădi un cămin pentru neamul meu. Lumea va fi a noastră şi o vom modela după placul inimii.

Tronul. Pentru că cunoaşterea era putere şi întruparea perfectă a puterii era tronul.

— Nici după atâţia ani... a spus ea, apucând jambiya cu o mişcare lină.

Avea de gând să protejeze cartea, chiar dacă ar fi fost ultimul ei gest pe lumea asta.

— ...nu ai observat că nu m-au interesat niciodată coroanele.

A apăsat lama pe gâtul lui, devorând surpriza lui fulgerătoare. A apărut pe chipul lui şi imediat a dispărut, şubrezind hotărârea Zafirei.

— Gândul la sângele meu îţi aduce bucurie?

A aplecat capul pe spate şi jambiya ei a oglindit lumina slabă, sclipind pe carnea lui.

Nu bucurie – *putere*. O rămăşiţă a viziunii Jawaratului, singura parte pe care o dorea nespus într-un colţ întunecat al sufletului ei.

Vocea lui i-a cântat molcom în ureche.

— Spintecă-mă, azizi. Taie-mi gâtul şi vezi dacă sângele vărsat e negru sau roşu.

Mai important era sângele vărsat de el: al lui Baba, Deen, Benyamin, al Surorilor Veşniciei, al altor o mie şi una de persoane.

— Te voi distruge, a şoptit ea.

Mâna i-a tremurat, cedând sub un imbold ameţitor şi lugubru. Leului i s-a tăiat respiraţia, spre încântarea ei, şi un bob negru s-a umflat pe pielea lui aurie în locul în care l-a atins cuţitul.

Sânge de ifrit, în ciuda originii lui pe jumătate safină.

Era motivul pentru care nu pulsa nimic sub degetele ei în clipa asta, pentru care nu bătea nimic în pieptul lui. Avea un trup de om, de safin – oase şi tendoane şi organe –, dar era lipsit de inimă, ca orice ifrit, în sensul propriu.

Râsetul stins cu care a răspuns era spart, suna ca o bucată de stofă târâtă peste spini. Prima fisură în calmul lui netulburat.

— Spui tu asta, a zis el, ca un leu care încerca să înţeleagă un şoarece. Dar, când ţi-am strigat din întuneric, ai răspuns. Zi după zi, an după an, cu mult timp înainte să te aventurezi pe tărâmul meu, ai stat în zăpadă şi mi-ai vorbit. Nu-ţi aminteşti, azizi?

Fusese mică şi singură atunci, când se dusese întâia oară înaintea Arzului şi îl întrebase ce voia de la ea. Ştia doar că Arzul îi răspunsese. Nu ştia că vocea era a Leului Nopţii, care o pregătea să-i îndeplinească scopurile.

— Unde-i Altair? a întrebat ea poruncitor.

Nu voia să arate nicio reacţie la cuvintele lui, la stârnirea amintirilor.

— Ce ai făcut cu ultima inimă?

Leul însă a ignorat-o.

Dar ea nu accepta să nu fie luată în seamă.

— De ce faci toate astea?

Atunci a încremenit. Perla neagră i-a alunecat pe marginea gâtului, o lacrimă neagră, neagră. Zafira nu înţelegea de ce îşi dorea magie, de ce era atât de ahtiat după cunoaştere.

— De ce? a repetat el, atât de delicat, încât parcă ar fi fost un oftat.

A încruntat din sprâncene şi în ochii lui de chihlimbar a apărut confuzie şi o urmă de teamă, încă o fisură în calmul lui studiat, care pe Zafira a îmbătat-o.

Aproape că… parcă nu şi-ar fi putut aduce aminte.

Privirea lui a fugit spre colţul patului.

Amândoi au sărit după Jawarat în aceeaşi clipă. Leul i-a azvârlit cuţitul din mână. Zafira s-a strecurat pe sub braţul lui cu toată agilitatea ei dar el o cunoştea la fel de bine cum ea se cunoştea pe sine însăşi şi s-a ferit de ea cu o mişcare sprintenă.

— N-o să te ajute, a izbucnit ea istovită, disperată.

E al meu.

— Nu poate fi citit. Îşi împărtăşeşte cunoştinţele celor pe

care-i agreează.

Ajutor, s-a rugat ea de Jawarat, dar, când Leul Nopţii a strâns degetele în jurul lui, prefăcându-se din nou, încet, în Nasir, Jawaratul nu a făcut nimic. A tăcut.

Laa, s-a *bucurat*. L-a simţit fremătând în propriile vene, înfiorând-o până-n măduva oaselor. Pentru că ea refuzase haosul şi violenţa lui. Îl refuzase pe *el*.

Zafira a ridicat ochii la Leu, hotărâtă să nu-i îngăduie să-i vadă oroarea.

— N-o să mă mai încred în minciunile tale, a jurat ea cu o trufie nesigură.

Leul doar a zâmbit.

— O s-o faci, azizi. Toţi o s-o faceţi. Ascultă cuvintele mele, căci va fi cel mai măreţ de până acum.

S-a uitat repede prin încăpere, căutând ceea ce ea, cu mintea înceţoşată, a înţeles că erau inimile, după care a dispărut cu obiectul râvnit, lăsând-o paralizată de emoţiile pe care i le stârnise cu un zâmbet şi un sărut.

Capitolul 20

— Cum?

Ochii palizi ai lui Seif erau plini de furie şi mânia lui sfărâma şi resturile de dârzenie ale Zafirei.

Camera mică se îngusta cu fiecare zvâcnet al pulsului ei şi rafturile de pe pereţi se transformau în gratii de închisoare care o ţineau captivă.

— Cum se poate una ca asta? Cum a intrat în casă?

Aya era şocată şi abaya ei galbenă părea incoloră în lumina slabă.

Lana prinsese rădăcini alături de Aya şi Zafira a simţit distanţa dintre ele cu brutalitatea unei lovituri de topor.

— Răspunde la întrebare, Vânătoreaso, s-a stropşit Seif.

— De unde să ştiu eu? a izbucnit ea. Eram în camera mea. Din câte ştiu eu, se poate foarte bine să-l fi primit chiar tu.

— Păzeşte-ţi limba, a şuierat el şi Zafira s-a simţit ca o copilă. Se poate să se fi consumat dum sihr-ul care proteja casa, dar *tu* i-ai dăruit hilya legat cu o fundă argintie.

S-a întors spre Aya.

— Ştiam că nu trebuia să avem încredere că-l va proteja. O muritoare. *O copilă*. Tocmai de asta ne temeam.

Aya s-a făcut albă la faţă şi mânia Zafirei s-a scurs la fel de repede precum răbufnise. Nasir nu era de faţă. Era mai bine aşa, pentru că n-ar fi putut să-l privească în ochi, altfel şi l-ar fi închipuit în camera ei, i-ar fi văzut cicatricea în lumină şi mâna lui pe coapsa ei. *Mâna Leului*.

— N-am ştiut că era el, a şoptit ea.

— Cum…

— Guljul blestemat, oţi fi voi safini nemuritori, dar sunteţi tari de cap, s-a răstit Kifah. E pe jumătate ifrit. Nu v-aţi gândit că ar fi putut să-şi schimbe înfăţişarea, cum pot face cei care sunt ifriţi pe deplin?

— Al cui chip l-a luat? a întrebat Aya.

Îi era din ce în ce mai greu să respire. Să gândească dincolo de apăsarea trupului lui, de chihlimbarul din ochii

lui cenuşii falşi.

Zafira a expirat sacadat.

— Ce contează? a întrebat Lana, venind lângă Zafira şi luând-o de mână.

A fost ca o pătură întinsă pe pulsul ei, o linişte subită.

— Putem încerca să-l luăm înapoi fără să stăm degeaba, la taclale. *Nu*. Okhti, dacă-l distruge? Vei...

Zafira a clătinat din cap.

— N-o să-l distrugă. Dacă există ceva sacru pentru el, acel lucru e cunoaşterea.

De lucrul ăsta era sigură şi, din puţinul pe care reuşise să-l înţeleagă despre eluzivul Jawarat, înţelesese că cunoaşterea lui era nesfârşită.

— Dar va cuceri tronul.

Nu a vorbit despre faptul că Leul jurase s-o ia de regină şi că ea se cutremurase, dar nu numai de dezgust şi de furie.

Ruşinea îi oprea limba, împiedicând-o să le spună că Leul promisese ceva mult mai cumplit decât îşi putea închipui oricare dintre ei. Laa, nu era ruşine, ci frică. Cum ar fi privit-o dacă ar fi aflat că nu numai că-i dăduse Jawaratul, ci şi *vorbise* cu el? Că-l *sărutase?*

Exact din acelaşi motiv nu le putea spune despre reaua-voinţă a Jawaratului. Despre viziunea şi şoaptele lui. În ochii lor, ea era fata cu inima pură. Cu intenţii perfecte.

Frică. Ruşine. Erau ace care-i legau buzele cu aţă.

— După cum era de aşteptat.

Seif a reacţionat la cuvintele ei cu dispreţ şi iritare.

— Asta urmărea şi acum un secol. Credeai că s-a schimbat? Că dorinţele lui se vor termina la Jawarat şi la o singură inimă? Laa.

— Atunci ar trebui să mergem la palat. Unde se află tronul, a spus Lana şi nimeni nu a făcut nicio observaţie cu privire la faptul că spusese „să mergem” la plural.

De parcă şi ea ar fi luat parte la povestea asta. De parcă ar fi găsit o ramură pe copacul zumrei şi s-ar fi cocoţat pe ea, alăturându-li-se cum putea.

— Dar nu poate cuceri tronul, a spus Kifah, încruntând

sprâncenele. Orice copil ştie asta. Tronul de Aur primeşte doar sângele Surorilor sau pe cei desemnaţi de ele.

Seif şi Aya au schimbat priviri.

— Poate, a spus Seif. Dar nu avem idee ce-i va dezvălui Jawaratul, ce chichiţe ştiute de Surori pe care acum le va şti şi *el*. În orice caz, ar fi o prostie din partea lui să atace palatul înainte de a înţelege Jawaratul. Am pus safini să caute prin oraş, fără rezultat.

Şi-a frământat maxilarul.

— Voi trimite după mai mulţi soldaţi.

Istovirea din vocea lui răsuna ca un clopot. Ştreangul se strângea în jurul lor şi era vina ei, Zafira îşi dădea seama.

— Mă duc eu.

Cuvintele s-au revărsat din ea. Şi-a dres glasul şi a înălţat bărbia, dar a descoperit că nu putea privi în ochi pe niciunul dintre ei.

— Mă duc eu în Alderamin. La Bait ul-Ahlaam. Voi găsi sticluţa cu sânge de si'lah şi o voi folosi ca să-l găsesc pe Altair, inima, Jawaratul şi pe Leu, înainte să atace palatul. Înainte să poată face ceva. Voi rezolva situaţia.

Imposibil. Ecoul vocii Jawaratului o urmărea şi acum.

S-a scuturat de batjocura lui. Se poate să fi fost o listă lungă, dar toate patru aveau să fie în acelaşi loc. În privinţa asta era convinsă.

— Okhti, nu, a şoptit Lana.

Dar ea ce să înţeleagă? Se putea repezi în mijlocul unei revolte şi putea să vindece oamenii, dar nu putea înţelege ce însemna cu adevărat povara îndelungată a responsabilităţii. Zafira purtase de grijă poporului ei ani întregi, îi ajutase iar şi iar.

Până în ziua de azi. Când Jawaratul vorbise folosindu-se de vocea ei. Când dăruise Leului Jawaratul legat cu o fundă argintie, aşa cum spusese Seif. S-a holbat la mâinile ei, amintindu-şi ce făcuseră în coşmarul acela îngrozitor. Brusc, viziunea Jawaratului nu mai era atât de neverosimilă.

Va pleca în zori. Laa, va pleca acum.

— Mai e ceva, a spus Kifah, întorcându-se spre Zafira.

Mă pregăteam să vin după tine – uite!

A luat cutia de pe masa scundă şi a deschis-o. Inimile luceau tenebros în lumina oblică a lămpilor. *Nu*. Nu lumina le făcea să pară întunecate, erau întunecate.

— Sunt pe moarte.

Lana a privit în cutie, vorbind încet.

Inima Zafirei s-a poticnit şi respiraţia i-a devenit aproape dureroasă. Pentru magie pornise pe calea asta, pentru ea îşi părăsise căminul, viaţa, familia.

Murea sub ochii ei.

Atunci au intrat, nouă cu totul, îmbrăcaţi în culori vii şi croieli parcă scoase din fanteziile unui croitor. Înaltul Cerc al lui Benyamin. Frumoşi şi nemiloşi, înarmaţi şi cruzi. Ochii lor drepţi erau încercuiţi cu tatuaje care-i însemnau cu valorile la care ţineau mai mult decât la orice altceva. Zafirei i se păruse că auzise şi alte persoane plimbându-se prin casă iniţial, la sosirea ei, dar, văzând că nimeni nu li se alătura la mese, îşi spusese că o înşelau urechile. *Mândrie*. Nici măcar Seif nu mânca împreună cu ei. Zafira s-a stăpânit, ascunzând uimirea plină de admiraţie care ameninţa să pună stăpânire pe chipul ei.

Kifah a vorbit încet.

— Vor lua inimile.

Zafira a clipit la ea. Cuvântul „lua” îi zornăia în cap.

Primele ei gânduri s-au îndreptat spre părinţii lui Deen şi Yasmine, care se ţinuseră cu ghearele de singurul lor fiu când armata demenhună a venit după el, cu luni bune înainte ca ei înşişi să fie înregimentaţi ca spiţeri.

Ceruri mari, calmează-te. Inimile nu erau copiii ei. Erau doar marfa neînsemnată pentru care îşi riscase nenorocita de viaţă pe o insulă de coşmar. Nimic mai mult.

— N-ar trebui să le ducem noi? a întrebat ea prosteşte.

Kifah s-a uitat la ea.

— Nu putem fi peste tot în acelaşi timp. Oricum, lor le lăsăm sarcina mai uşoară. Să călărească, să urce nişte trepte, să introducă o inimă printre coastele pustii ale unui minaret. Khalas[36].

---

[36] *S-a săvârşit, gata,* în limba arabă (n. t.).

Rânjetul ei s-a lăţit când unii dintre safini i-au aruncat priviri duşmănoase.

Lana, care uitase să închidă gura după apariţia safinilor, şi-a regăsit în sfârşit simţul decenţei.

— Asta va împiedica inimile să…

A tăcut, fără să poată duce întrebarea la capăt.

Seif a înfăşurat cu grijă trei dintre inimi şi le-a împărţit safinilor, care aşteptau în grupuri de câte trei.

— Nimeni nu ştie dacă înapoierea a patru dintre inimi va opri deteriorarea lor în absenţa celei de-a cincea, care va pune în mişcare magia Surorilor. Cert e că nu mai sunt în siguranţă aici. Înaltul Cerc va înapoia fiecare inimă şi le va păzi până la victoria noastră.

Leul şi-a plimbat iar privirea prin camera Zafirei, căutându-le, după care s-a transformat din nou în Nasir.

Înfiorată, Zafira a privit cum safinii au luat inimile şi le-au aşezat în cutii cu mişcări delicate, purtându-le cu grijă. Şi-a muşcat limba ca să nu-i avertizeze să fie atenţi. Cum putea pretinde de la ei să fie atenţi când ea aproape că dăruise Jawaratul Leului de bunăvoie?

Seif a păstrat a patra inimă pentru sine.

Luaţi-le, a gândit Zafira. Le va îngădui această mică victorie lui Seif şi Înaltului Cerc. Laa, victoria nu era a lor; le va permite s-o facă pentru ea şi, după ce va obţine a cincea inimă, împreună cu reuşita de a fi furat de la Leul Nopţii, o va înapoia ea însăşi.

Datorită ei va reveni magia.

Seif s-a întors spre ea, ştirbindu-i clipa de încântare cu privirea lui crudă.

— Ei? Pornim spre Alderamin?

Noi? Ah – de aceea păstrase o inimă pentru el. Avea s-o înapoieze la minaretul regal din Alderamin.

Văzând că nu răspunde, Seif a adăugat:

— Sau poate că proclamaţia aceea a fost doar încă o sarcină prea dificilă pentru tine?

Zafira a plecat capul, pentru că eşecul ei încă era prea recent şi prea dureros ca să-i îngăduie o ripostă. Câţiva dintre safini au chicotit şi ea s-a întrebat cum puteau să

dorească binele Arawiyei şi în acelaşi timp să se poarte atât de exasperant de urât.

Unul câte unul, grupurile de câte trei membri ai Înaltului Cerc au plecat şi, una câte una, cele trei inimi menite pentru Pelusia, Zaram şi Demenhur au dispărut în noapte.

Respiră, şi-a spus Zafira. Kifah i-a urmărit cu privirea, cu chipul împietrit, până când şi-a venit în fire şi s-a întors spre Zafira cu o urmă de zâmbet. Pe Zafira o liniştea cumva să ştie că nu numai ea suferea din cauza pierderii. Din cauza dorului simţit încă din clipa în care inimile au trecut pragul casei.

— Nu pleca, a spus Lana.

Ţinea în mâini trusa Ayei.

— Atunci vino cu mine şi nu va mai trebui să fim despărţite niciodată, a spus Zafira.

Imediat ce Lana şi-a muşcat buza, Zafira şi-a dat seama că era o dorinţă prea trasă de păr. Dintotdeauna urmaseră drumuri diferite, ea cu săgeţile ei şi sora ei cu tincturile.

— Nu pot.

— De ce nu? a întrebat Zafira, fără să-i pese de frenezia care se strecura în vocea ei.

Fără să-i pese de nerăbdarea lui Seif şi de compătimirea lui Kifah.

Lana doar a clătinat din cap, privind timid spre Aya.

Era încă o lopată care săpa în inima ei şi aşa scobită.

★

Până şi atingerea vătraiului fusese mai puţin dureroasă decât golul acesta din inima lui Nasir. Nu-şi dorea decât ca sentimentul de pustiire să se sfârşească. Asta îşi dorea *dintotdeauna*, şi-a dat el seama, şi nimic altceva. Să fie văzut. Să fie înţeles.

Să fie nevoie de el şi să fie dorit.

A început procesul lung de dezbrăcare, începând cu armele şi apoi dezlegând cingătoarea robei, netezind cutele cămăşii şi atârnând-o de spătarul scaunului. Boarea dinspre fereastra deschisă număra cicatricile nesfârşite de pe spatele lui cu atingeri curioase.

Foşnetul stins al unor tălpi goale a rupt tăcerea şi Nasir a încremenit cu mâna pe cureaua pantalonilor. Nu s-a obosit să se întindă după sabie. Îi ajungeau mâinile goale.

— Nu te ajută cu nimic să te ascunzi, a spus el cu voce joasă, mormântală, şi, aproape pe dată, o siluetă s-a ivit din umbrele din preajma paravanului cu zăbrele, luminată de numeroasele lămpi.

Nasir putea recunoaşte oriunde trupul acela mlădios.

— Kulsum.

Aceasta şi-a dat jos şalul ocru de pe cap şi părul ei întunecat a lucit în lumină.

Preţ de o clipă, Nasir nu a putut decât să se holbeze. Inima îi era o ruină curăţată cu peria până la sânge, mintea, o harababură de durere şi amintiri. Asta era fata pe care o iubise, al cărei trup îl cunoştea la fel de intim ca pe al lui. A cărei voce fusese cea mai melodioasă din câte auzise, până când tatăl lui a aflat că fiul lui găsise un mijloc de evadare. Laa, *Leul* fusese cel care îl descoperise, Leul controlase mâna lui Ghameq, smulgând limba din gura ei.

Ca şi cum Nasir nu s-ar fi detestat suficient de mult până atunci, gestul acela crud l-a înecat într-un puţ adânc al urii de sine. Păstrase distanţa, se învinuise pe sine şi făcuse jurăminte inutile până în acel moment pe Sharr, când a aflat că Kulsum era spioană. Însă nu ştia de cât timp îi slujea lui Altair – cu mult înainte de prima lor întâlnire? După moartea mamei lui? De când îşi pierduse limba?

— Ai venit pentru Altair, a spus Nasir.

Kulsum a dat din cap încet, *da şi nu*, amintindu-i dureros de ceea ce ea nu avea să mai aibă parte niciodată. Cum intrase în casă – scriindu-i Ayei?

— Atunci ar trebui să ştii că nu e aici, a spus el.

Aya i-ar fi spus. Ochii ei întunecaţi s-au aprins de reproşuri şi Nasir a râs amar.

— Nu te teme, nu l-am omorât, dar, după cum ştii, unele sorţi sunt mai cumplite decât moartea. E cu Leul Nopţii.

Şi apoi, pentru că era crud şi abominabil şi îndurerat, a spus:

— Mă tem să nu-ţi spun prea multe, pentru că slugilor le place să bârfească, nu-i aşa?

Monstrul dinăuntrul lui a întins buzele într-un zâmbet.

— Dar ştim amândoi că nu poţi să le spui nimic.

Nicio emoţie nu a străfulgerat pe chipul ei.

Era mai iscusită decât şi-ar fi imaginat Nasir vreodată. S-a apropiat de el şi Nasir s-a minunat câtă ură îşi putea răscoli faţă de o persoană atât de frumoasă, dar oare era ură faţă de ea sau faţă de el – sau faţă de amândoi?

Privirea ei a coborât înspre pieptul lui, la arsura proaspătă de lângă claviculă. Nasir ar fi trebuit să-şi ia cămaşa, dar ce rost avea? Kulsum îl văzuse astfel de nenumărate ori. Văzuse chiar mai multe.

— De ce ai făcut-o? a întrebat el încet.

Nu a răspuns. Nu avea să răspundă nici într-o mie de ani.

— Ce te-a înduplecat să mimezi iubire pentru un monstru?

I-a studiat postura, cum îşi ţinea spatele drept. Mersul ei, cu fruntea sus, cu rochia liberă în jurul picioarelor.

Nu era de obârşie umilă, fapt pe care ar fi trebuit să-l observe cu ani în urmă. Şi din prietenia lui cu Kifah învăţase un lucru, că oamenii puteau face multe de dragul răzbunării.

— Nu ai fost mereu spioana lui Altair. A sesizat o ocazie şi a profitat de ea, dar tu… a spus el încet şi fire subţiri de umbră i-au colorat braţele.

În urechi i-a răsunat râsetul catifelat al Zafirei. *Respiră*.

— Ţi-ai făcut planurile tale.

Sclipirea din ochii ei a fost o confirmare suficientă.

— Am ucis pe cineva, a dedus el.

Ce altceva să fi făcut? Niciodată nu complotase, nu urzise şi nu ruinase pe nimeni. Ucidea oamenii, nimic mai complicat.

— Pe tatăl tău.

Kulsum a clătinat din cap.

— Pe mama ta?

Iarăşi a clătinat din cap. Nu – renunţase la o viaţă bună

cu scopul de a se apropia de el. De a-l face s-o iubească, cu gândul să-i frângă inima.

— Pe iubitul tău, a priceput Nasir, cu un râset sec şi plin de căinţă. L-am ucis pe cel pe care-l iubeai, aşa că ai renunţat la viaţa ta pentru a porni pe un drum al răzbunării. Admirabil. A meritat, iubire? Ai râs când tatăl meu mă înfiera? Ţi-a crescut inima când mă întorceam din misiunile mele, lipsit de încă o fărâmă din sufletul meu? Durerea mea ţi-a făcut plăcere, Kulsum?

A întins mâna spre el şi Nasir s-a dat înapoi.

— Mai curând aş alege moartea decât să mă atingi.

Nasir nu era nicidecum un sfânt. Era perfect conştient de ironia dezgustului său.

— Ar fi trebuit să gândeşti lucrurile până la capăt. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că sultanul mă ura mai mult decât m-ai fi urât tu vreodată. Atunci poate că ţi-ai fi păstrat limba.

Nasir a clătinat din cap în tăcere.

— Nimic nu m-a durut mai mult, ştiai?

Nimic nu-l duruse mai mult decât credinţa că Kulsum îşi pierduse limba pentru că îndrăznise să iubească un monstru, când, de fapt, acela era preţul răzbunării ei. Perdelele fluturau, poftind şi mai multe, şi boarea a tras de uşa pe care Nasir, zăpăcit, n-o mai închisese.

— Dar, dacă ai acceptat să faci atâtea sacrificii ca să-mi aduci aceeaşi durere pe care ai simţit-o tu, atunci mabrook[37]. Răzbunarea ta e împlinită.

O parte din el se bucura de conversaţia asta, se bucura că în sfârşit avea ocazia să dea la o parte ceea ce fusese cândva între ei.

— Acum ieşi, a poruncit el. Când se va întoarce Altair, oamenii vor forma o coadă. Să te prezinţi şi tu.

Dar Kulsum nu s-a clintit. Doar îl privea, cu ochii ei întunecaţi strălucind. Plini de remuşcări, aproape… flămânzi. Nasir şi-a imaginat ce ar fi spus, dacă ar fi putut vorbi. Poate că, în ciuda dorinţei ei de răzbunare, o parte din ea chiar îl *iubise*, cu o iubire pe care o putea nutri doar

[37] *Fii binecuvântată,* în limba arabă (n. t.).

timpul îndelungat petrecut de două persoane în izolare.

Nasir a întors privirea.

Şi, de parcă – *vezi să nu* – ziua lui nu fusese suficient de nefericită, a auzit uşa deschizându-se încă puţin şi o inspiraţie scurtă, pentru că nimeni nu se gândea să bată în casa asta blestemată.

Khara.

Zafira încremenise în prag, cu părul ciufulit, cu gura umflată. Imaginea ei l-a sfâşiat în bucăţi în timp ce fata se uita când la Kulsum, când la bustul lui gol, coborând genele ca două tăieturi frânte.

Nu e ceea ce pare, a vrut să spună Nasir, dar oare îi ieşeau lui bine lucrurile vreodată?

Capitolul 21

Sfântă zăpadă. De-ar fi ţinut uşa închisă, nu i-ar fi văzut. Nasir, fără cămaşă, fără umbrele Sharrului care să-l ascundă. Lumina lămpilor îl picta în dâre aurii până la cureaua joasă, joasă a şalvarilor, aprinzând ceva în venele ei.

Şi ea: fata subţire cu şalul galben, mai frumoasă decât ar fi visat Zafira să fie vreodată – cu corpul ei vânjos şi înălţimea nefeminină. Când o mai deranjase ideea frumuseţii? Ochii i s-au înfierbântat.

Gelozia întuneca inima şi Zafira nu era geloasă. Avea inimă pură.

Gândul i-a zburat la buzele Leului apăsate pe ale ei. La Nasir, fără niciun petic de stofă pe spinarea lui. Până aici. Îşi pierdea minţile.

Mersese acolo doar ca să vadă ce face, să-i spună despre planurile lor. Să-i spună că pierduse Jawaratul şi să-i explice că, *da*, avusese dreptate să nu-i încredinţeze inimile, care acum fuseseră luate. Pentru că o parte stupidă, naivă, copilăroasă din ea crezuse că-i va păsa, că va înţelege.

Cât de mult se înşelase.

A pornit iarăşi fără zgomot pe coridor, plimbându-şi degetele pe lambriul pereţilor, conştientă că nu mai pătrunsese atât de departe în casă, unde îşi aveau camerele mulţi dintre membrii Înaltului Cerc. Oare mai rămăsese vreunul, după ce plecaseră cei nouă? Nu ştia. Dar majoritatea uşilor erau închise şi nu voia să deschidă una şi să dea cu ochii de încă o scenă pe care n-ar trebui s-o vadă.

Şi acum din spatele ei se apropiau paşi grăbiţi. *Perfect*.

A grăbit pasul pe sub o boltă şi a intrat într-o încăpere cu tavanul înalt. Probabil pentru banchete. Nu avea de unde şti. Spaţiul cel mai mare din satul ei din Demenhur era jumu'a, iar blestemăţia era în aer liber.

— Zafira.

A încremenit, simţind piatra rece sub tălpile goale.

— De ce fugi?

S-a întors. Pusese pe el o cămaşă, dar nu avusese timp s-o încheie. Muşchii bustului i se unduiau când respira şi Zafira şi-a imaginat mâinile ei pe pielea lui, vocea lui în urechea ei. S-a închipuit întorcând gura spre a lui. Mâinile Leului pe coapsele ei. *Nu*.

Furie. Asta trebuia să simtă acum. Nu… asta. Dar torţele pâlpâitoare luminau durerea din ochii lui şi-i tulbura gândurile.

— Vă ofeream intimitate.

Vocea îi era tăioasă ca oţelul.

A încolţit-o la perete, fără să-i pese că uşile s-ar fi putut deschide în orice clipă. A vorbit încet.

— Nu vreau să am intimitate decât alături de tine.

— Nu, nu vrei asta, a spus ea pe nerăsuflate, fără a lua în seamă ce ar fi putut însemna cuvintele ei.

Nu era nici pe jumătate la fel de frumoasă ca fata cu şalul galben. *Khara*. N-ar fi trebuit să-i pese.

Nasir s-a apropiat, atingându-şi vârfurile degetelor goale de la picioare de ale ei. Privea în pământ. Zafira a simţit deruta şi fierbinţeala trupului lui ca şi când ar fi fost ale ei.

— *Ce* vrei? a şoptit ea.

Timpul petrecut împreună pe Sharr legase o sfoară între ei, noduroasă şi încurcată, ale cărei margini se rodeau pe măsură ce-i apropia.

Nasir a scos un sunet, ca o jumătate de suspin sau de râs, şi asta a fost tot. *Spune-mi*, s-a rugat ea în tăcere. Întunericul se holba la ea. Niciodată nu ajungeau mai departe – ea întreba şi el se retrăgea.

— Am pierdut Jawaratul, a spus ea deodată.

Pentru că erau o zumra şi atâta lucru îi datora şi ea.

— Leul a venit la mine, deghizat în… altcineva.

Nasir a ridicat ochii la ea deodată şi Zafira şi-a ferit privirea, răscolită de jenă şi de mânie. Mintea îi zbura la fata cu şalul galben, cu pielea ei aurie, trăsăturile armonioase şi buzele pline. Cu ea îi era greu să-şi găsească cuvintele? Postura ei fusese relaxată, ca şi când i-ar fi ştiut

secretele. Ochii ei întunecaţi îi contemplaseră pieptul gol, de parcă ar fi ştiut cum e să-l atingi.

Nu, a hotărât Zafira. Nu-i era greu.

— Dacă nu poţi spune ce vrei atunci poate că…

S-a oprit şi a încercat din nou.

— Poate că n-o vrei atât de mult.

S-a depărtat de perete. Nasir a lăsat mâna să-i cadă în lături.

— Poate că n-o meriţi.

Oare avertismentul Vrăjitoarei Argintii se referea la el? La propriul ei fiu?

Şi-a lăsat inima la picioarele lui şi-a pus creierul la adăpost şi se apropia de uşă când el a vorbit.

Încet. Frânt.

— Tu ce vrei?

Moartea Leului. Salvarea lui Altair. Revenirea magiei. Dreptate pentru Baba. *Pe tine*. *Pe tine*. *Pe tine*. Nasir era un ritm în sângele ei.

— Onoarea înaintea inimii a spus Zafira.

Va face singură ceea ce trebuia făcut.

Ca de obicei.

Capitolul 22

Era întuneric când s-a întors Leul şi victoria îi întipărise un zâmbet lucitor ca noaptea. O veselie în privire care a făcut ca inima lui Altair să se oprească o fracţiune de secundă, după care a simţit în acelaşi timp un *nimic* adânc şi amorţitor şi un tot care se dilata tumultuos.

Dintre faldurile robei, Leul a scos Jawaratul cu mişcări grijulii. Verde, cu pagini jerpelite şi o coamă înflăcărată imprimată în relief în centru.

Nu numai că zumra – cu tot cu safinii lor bătrâni, cu prinţul mânuitor de umbre şi cu dum sihr – nu-l găsise pe Altair, dar fusese şi neglijentă.

Leul îl privea atent, dar ce era de văzut? Dezamăgirea lui Altair din cauza incompetenţei lor? Satisfacţia datorată reuşitei unui plan?

— Dezlegaţi-i lanţurile, a spus tatăl lui grijuliu şi un ifrit a apărut cu cheia.

O bucată mică şi neînsemnată de fier turnat care avea să-i dăruiască libertatea. *Jawaratul*, amintirile întrupate ale Surorilor Veşniciei, în schimbul libertăţii lui.

Ca să nu fie uitat niciodată.

Nici tatăl, nici fiul nu au vorbit până când au fost dezlegate lanţurile.

— Oare n-ai putea să-mi scoţi şi cătuşele? a făcut Altair o încercare, cu o voce cam răguşită, cu privirea aţintită la carte.

Leul a zâmbit. Era ceva deosebit să fii cauza bucuriei altuia.

Să fii mândria ochilor cuiva, chiar şi pentru o clipă trecătoare.

Altair i-a zâmbit cu aceeaşi măsură.

— Akhh, ştiam că cer prea mult.

— Mi-ai făcut un serviciu, Altair. Pentru asta, eşti liber să te plimbi prin casă după bunul plac.

Halal libertate.

— Ah, Baba. Chiar că mi s-a luat o povară de pe inimă –

adică de pe braţe, a spus Altair cu dezinvoltură, flexându-şi muşchii.

A tăcut câteva momente, apoi a spus:

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Să-l învăţ, a spus simplu Leul. Nu-mi stă în fire să mă feresc de farmecele cărţilor.

Altair s-a gândit la asta.

— Atunci Marea Bibliotecă te-ar ucide.

Leul a râs încet, îngândurat.

— O cred în stare. Nimic nu se compară cu traversarea unei uşi care promite să-ţi deschidă calea către infinit.

Erau în altă casă acum, care îi aparţinuse unei safine cu o experienţă profesională ce avea să le lipsească nespus multora.

— Cum erau? a întrebat Altair înainte să se poată opri.

A observat că membrele i s-au încordat în aşteptarea răspunsului.

Leul a tăcut un moment. Era straniu, pentru că nu avea puls, deşi fremăta de entuziasm.

— În viaţă. Sănătoşi. Parcă nu aveau nicio grabă. Totul e spre bine, nu? Încep să savurez alianţa noastră, Altair.

Altair şi-a coborât privirea la cătuşele din jurul încheieturilor sale, care-i înăbuşeau puterea şi-i iritau pielea necontenit. Ce ar fi trebuit să mai destăinuie ca să scape de ele?

După ce Leul a plecat, Altair s-a oprit în pragul uşii. Dădea într-un coridor şi spre casa scării, urmată de un labirint de camere. O comoară de secrete.

Capitolul 23

Până să găsească Nasir un şir de cuvinte potrivite ca să-şi ceară iertare cum trebuie, a fost prea târziu. Nu era în camera ei. Nu era în holul principal. Nu era nicăieri în casă şi, când a fugit afară, prea grăbit ca să-şi mai încalţe ghetele, a văzut slugile calmând cei doi armăsari rămaşi în grajd, unde înainte văzuse paisprezece.

Pulsul nu-i mai zvâcnise niciodată atât de iute ca acum. Niciodată nu mai simţise un asemenea amar, o durere atât de adâncă, până-n măduva oaselor. Ar fi trebuit să-şi pună cămaşa, ar fi trebuit s-o alunge pe Kulsum, ar fi trebuit să răspundă la întrebarea Zafirei. Regretul era prietenul cel mai bun al lui Nasir.

Luna s-a retras după nori, deznădăjduită, şi un aer rece s-a coborât din ceruri, înfigându-şi colţii în oraş. S-a întors în camera sa, descoperind cu uşurare că era goală, şi şi-a luat armele, după care s-a spălat pe picioare şi şi-a tras ghetele, fiind cât pe ce să plece cu gheata dreaptă pe piciorul stâng şi cu cea stângă pe piciorul drept, apoi, împreună cu slugile, s-a străduit să liniştească unul dintre armăsarii agitaţi, deşi i s-a spus că era cel mai slab dintre toţi caii.

Nasir nu s-a mirat. Ăsta era norocul lui. A scos busola roşu cu argintiu pe care i-o dăduse Vrăjitoarea Argintie înainte de plecarea spre Sharr şi şi-a plimbat degetul pe suprafaţa ei. Îl îndrumase până la Zafira de mai multe ori.

Tu *ce vrei?*

Mai multe decât îi putea duce inima. Mai multe decât ar fi putut să înţeleagă.

Când în sfârşit a încălecat animalul şi porţile s-au deschis scârţâind, Aya a ieşi valvârtej. Nasir se întreba dacă rămăsese în urmă de dragul lui, de vreme ce toţi ceilalţi plecaseră, cu excepţia surorii Zafirei. *A rămas de dragul Lanei, potaie*. Nasir a tresărit sub lovitura propriilor gânduri, ecouri ale insultelor tatălui său.

— Noaptea jeleşte.

Auzindu-i vocea, Nasir şi-a stăpânit un tremur şi a condus calul spre străzile întunecate. Clădirile din calcar luceau negru-albăstriu. Felinarele străluceau ca nişte ochi veşnic vigilenţă. Ecourile negustorilor şi ale oamenilor care se plimbau printre tarabele lor i-au amintit că oraşul ăsta nu dormea niciodată. În celălalt capăt al străzilor întortocheate şi al caselor întinse se afla palatul. Nu vorbise nimănui despre planurile pe care începuse să le înfiripeze, dar acum ce importanţă mai avea? Trebuia să găsească zumra. Trebuia s-o găsească pe Zafira.

De ce? i-a şoptit o voce din fundul capului.

Aya a observat şovăiala lui.

— Unde te duci?

— În Alderamin, a spus el când tăcerea a devenit insuportabilă. Să mă alătur Zafirei.

— Nu e nevoie. Seif şi Kifah sunt cu ea. După cum ai spus şi tu, trebuie făcute pregătiri aici.

Nasir s-a oprit, chibzuind la cuvintele ei logice.

— Intră înapoi, l-a îndemnat Aya. Dacă nu vrei să te odihneşti, putem continua antrenamentul.

Rimaal. *Uită-te la tine*. Nu era vorba despre călătoria în sine, pentru că încă era de părere că un drum până în Alderamin în căutarea unei sticluţe care poate că nici nu exista era o pierdere de timp. Nu era vorba despre câţi oameni erau cu ea; era vorba despre Zafira însăşi. Voia să-i spună cuvintele pe care nu reuşise să le rostească înainte. Chiar dacă el considera că ar fi avut şanse mai mari să-l găsească pe Altair aici. Mai exact, la palat.

O siluetă scundă a dat buzna pe poartă. Lama de la manşeta lui Nasir a zvâcnit pe încheietura lui, dar apoi a recunoscut şalul verde-luminos. Lana s-a oprit în dreptul calului lui, cu ochii holbaţi şi fără aer.

Aya a alergat la ea.

— Ce e, micuţo?

— O… o Gardă a Sultanului, a strigat ea.

Nasir a coborât de pe cal într-o clipă. Dacă bărbatul se atinsese de ea, chiar şi dacă *încercase* să se atingă de ea, avea să-şi piardă degetele şi apoi limba. Şi după aceea

capul.

— Am venit cât de repede am putut.

Avea un sul în mână.

Nasir a răsuflat uşurat, dar nu era nevoie să citească sulul ca să-şi dea seama de unde venise. Era prinţul şi nuanţa asta de pergament îi era cunoscută. Ceea ce nu a împiedicat şocul de spaimă să-i străbată membrele când Aya l-a desfăşurat, l-a citit şi i l-a întins lui fără niciun cuvânt. Pentru că, atunci când se abătea asupra lui vreun dezastru, aproape întotdeauna urma un potop de alte nenorociri.

— De unde ştia cine sunt? a întrebat Lana, fără să se preocupe de ceea ce primise de la el.

Abia atunci Nasir a observat că tremura.

A privit dincolo de porţi. Nu a simţit pe nimeni, dar, dacă cineva ţinea socoteala plecărilor şi sosirilor Lanei, atunci era evident.

— Suntem supravegheaţi.

Nasir a dus înapoi calul în grajd; apoi el şi Aya au condus-o pe Lana înăuntru şi au aşezat-o pe pernele majlis-ului cu o pătură. O slugă i-a adus ceai. Aya a ţinut-o la piept, şoptindu-i ceva, prea încet ca s-o poată auzi Nasir prin vâjâitul pe care i l-a stârnit în urechi citirea misivei.

Era o invitaţie la un ospăţ, trimisă nu doar prinţului moştenitor, ci şi tuturor conducătorilor Arawiyei, pentru sărbătorirea restaurării iminente a magiei.

Numai că magia era încă departe de a fi restaurată. Ar fi putut să nu fie restaurată *niciodată*, în ciuda succesului aproape deplin al zumrei pe Sharr.

— Vom merge, a spus Nasir sub licărul lămpilor suspendate de tavan.

— E o capcană, a spus Aya, surprinsă că Nasir voia să accepte invitaţia.

— Nu-i o capcană dacă suntem conştienţi de ea.

Deja avea câteva motive pentru care dorea să meargă la palat, ipoteze pe care voia să le testeze, şi acum planul lui era cât se poate de justificat. Medalionul de la gâtul lui Ghameq îi fulgera gândurile. Şi gândul că Leul era la palat,

ascunzându-se la vedere.

— *Noi* ştim că Leul îl ţine captiv pe tatăl meu, a spus el. Dar delegaţii nu ştiu.

— Putem trimite şi noi misive ca să le spunem că e o capcană, a propus Lana.

Nasir şi-a imaginat o asemenea misivă, care-i avertiza pe delegaţi cu privire la moartea ce-i aştepta, semnându-se „Prinţul Morţii”. A clătinat din cap.

— Nu vor ajunge la timp.

— Te gândeşti să-i protejezi, a spus Aya.

De data asta, surprinderea ei l-a rănit, dar Lana i-a adresat un zâmbet abia schiţat. Se pare că reputaţia lui ajunsese până şi în cele mai îndepărtate sate din Demenhur.

— Dacă e o capcană, e posibil să ne confruntăm cu Leul, a continuat Aya.

— Nu-şi va arăta mâna atât de curând, a spus Nasir, nu înainte de a descifra Jawaratul. Tatăl meu organizează petrecerea.

— Şi e controlat de Leu, a spus Aya, cu blândeţe, dar ferm. Singuri nu ne putem măsura cu el.

— În afară de cazul în care luăm medalionul, a ripostat Nasir.

Chipul Ayei s-a încordat, arătând limpede că nu era de acord, dar nu a răspuns. Nasir a strivit sulul în pumn. Leul juca cu pricepere şi nimeni nu ar fi îndrăznit să refuze invitaţia asta.

Nici măcar Nasir.

Capitolul 24

Dacă Zafira era obosită, trupul ei nu dădea niciun semn. Furia îi încorda toate vasele de sânge şi venele şi înţelegea în sfârşit energia neostoită cu care trăia şi respira Kifah.

Zorii învăluiseră întunericul când briza mării a semnalat că se apropiau de graniţa Fortăreţei Sultanului. Luminile oraşului s-au împuţinat şi pustietatea se întindea pe distanţe şocant de mari. Chiar era un şoc, s-a gândit Zafira, pentru că nimeni nu se aşteptase ca Arzul să dispară vreodată.

Seif ţinea pasul în faţa lor, de parcă Zafira l-ar fi implorat să meargă cu ea şi el îşi arăta tuturor agasarea. Când, de fapt, *el* o întrebase pe *ea* dacă era gata în clipa în care Zafira se năpustise în holul principal, cu desagă cu tot.

Kifah privise în spatele ei, spre scări, aşteptând.

— Unde-i Nasir?

— E ocupat, a răspuns Zafira şi mintea ei caraghioasă şi-a amintit toate poveştile Yasminei, făcând-o să se întrebe dacă cumva chiar *era* ocupat.

Kifah a privit-o cu o dezinvoltură care i-a furnicat pielea şi a hotărât că tăcerea era cel mai bun răspuns.

O pasăre ţipa acum în zare, smulgând-o din gândurile ei. Zafira i-a urmărit furioasă zborul îndepărtat. Calul a nechezat şi Zafira s-a supărat şi pe el. Era puţin mai închis la culoare decât Sukkar, dar cu toate astea îi amintea de el. Cât de mult se învăţaseră unul cu altul, cât de line erau mişcările lui. Zafira şi-a muşcat limba. Mai bine durere fizică decât durerea fără leac a inimii.

Simţea lipsa Jawaratului. A cinismului şi a observaţiilor lui. A căutării lui constante după haos şi control – chiar dacă ea nu era de acord cu el, i-ar fi distras în chip binevenit atenţia.

— O să-mi fie greu să mă obişnuiesc să stau degeaba fără bătăile altor patru inimi, a spus Kifah îngândurată.

— O sarcină mai puţin pentru când o să recuperăm

ultima inimă, le-a amintit tăios Seif.

Dacă, a fost cât pe ce să-l corecteze Zafira. Îndrăzneala Leului o uluise la fel de mult cum o uluise prezenţa lui în camera ei şi asta spunea multe despre încrederea ei în sine. Măcar era împăcată la gândul că fata cu şalul galben părăsise casa cu puţin timp înainte de plecarea ei şi a lui Kifah. Altfel, prezenţa ei i-ar fi îngreunat călătoria la fiecare pas.

Dar de ce? s-a întrebat Zafira. De ce emoţiile, gândurile şi faptele ei erau atât de intense când venea vorba de Nasir?

— Oi! Nu fi aşa tristă, a spus Kifah, apropiindu-şi calul de al Zafirei în timp ce treceau pe lângă şiruri de spice unduitoare de orz, culturi delimitate cu mici garduri de o parte şi de alta a drumului. Dacă Leul ar fi intrat pe uşa mea cu faţa fratelui meu, Tamim, i-aş fi dat Jawaratul fără nicio ezitare. Şi fratele meu e mort.

Dar persoana din camera Zafirei nu fusese nici sora, nici mama sau tatăl ei mort, nu? A fost un băiat pe care-l cunoştea de doar câteva săptămâni de care se simţea totuşi legată parcă de-o viaţă.

— Te mai gândeşti la Tamim? a întrebat ea.

În unele zile ea uita să se gândească la Baba, alteori abia se gândea la Deen, a cărui respiraţie aburise aerul demenhun rece cu mai puţin de o lună în urmă.

— Mereu, a spus Kifah.

Iapa ei de culoarea castanelor fornăia, mergând la trap pe drumul pietruit.

— Dar sunt momente când Altair are întâietate. În ultima vreme, din ce în ce mai des.

— Îţi place de el, a spus Zafira.

Kifah a pufnit.

— Să nu-mi spui că ţie nu-ţi place. Călătoreşti spre *Alderamin* de dragul lui.

Nu mergea acolo numai pentru Altair; ci şi pentru vinovăţia ei, pentru Jawarat, pentru inima furată de Leu. Totuşi Zafira n-o putea contrazice.

— Dar îl… iubeşti?

— Încerci să ne cuplezi, ah? Mă tem că afecţiunea mea nu funcţionează aşa. Îl iubesc, da. Pătimaş.

A înclinat capul.

— Încep să iubesc zumra noastră – până şi pe Nasir – la fel de mult cum îl iubesc pe Tamim, dar niciodată nu m-aş apropia de Altair aşa cum îţi închipui. Pentru mine, afecţiunea nu se măsoară şi nu se defineşte prin contacte tangibile.

Zafira s-a gândit la cuvintele ei.

— Văd cum ţi se învârt rotiţele, Vânătoreaso. Nu am fost mereu atât de sigură. Într-o vreme mă gândeam că încă nu găsisem persoana potrivită. Se presupune că e o dorinţă înnăscută a tuturor să-şi găsească pe cineva, nu? Că asta e menirea noastră. Eu... nu am simţit imboldul ăsta niciodată. *Nevoia* asta. Laa, am crezut că eram defectă. Lipsită de inimă.

Zafira a privit-o atent.

— Dar nu mai cred asta.

Kifah şi-a îndreptat umerii şi şi-a îmboldit calul înainte zâmbind.

— Nu, nu mai cred asta.

Zafira şi-a strâns coapsele şi calul ei leneş a nechezat din nou, pornind apoi după Kifah. Era un soi deosebit de putere, să-ţi cunoşti inima atât de bine pe cât şi-o cunoştea Kifah pe a ei.

Ce vrei? Ceruse un răspuns de la Nasir, dar nici ea nu reuşea să-l formuleze pe al ei.

Seif îi aştepta în faţă, unde nisipul se înălţa şi cobora în dune ordonate. Cuiburi de umbre încă se agăţau de sfârşitul nopţii coborând din ce în ce mai mult cu cât se apropiau Zafira şi Kifah, până când întinderea aurie s-a cufundat în azur, luminându-se şi oglindind cerul, murmurând un cântec diferit de cel al nisipurilor mişcătoare.

Strâmtoarea lui Hakim.

Încă un loc pe care Zafira nu se gândise că-l va vedea vreodată cu ochii ei. Încă un loc pe care Deen, care visase să călătorească, nu avea să-l vadă niciodată.

Şi-a apăsat monturile mâinii pe durerea din piept, atingând inelul lui cu degetele. *Iat-o*! Amarul pierderii, pe care credea că-l uitase. Durerea pe care credea că o depăşise. Chipul Yasminei i-a străfulgerat în minte, cu ochii de culoarea mierii lăcrimând de necaz.

Kifah a fluierat.

— Dacă apa asta nu te îmbie la înot, nu ştiu ce ar mai putea s-o facă.

Zafira nu ştia să înoate. Nu cunoştea multe dintre plăcerile şi lucrurile simple ale vieţii. Apele erau străvezii ca sticla şi trăgeau în adânc lumina soarelui tocmai deşteptat, amestecând-o într-o culoare albastru-verzuie fermecătoare.

Seif privea malurile, pustiul.

— Cândva, comerţul era înfloritor prin părţile astea. Rarităţi de pe Insulele Hessa. Bunuri transportate din Fortăreaţa Sultanului înspre Alderamin şi invers. Târgurile se întindeau pe ambele coaste.

Cuvintele lui ardeau de resentimente şi Zafira se întreba pe cine învinuia pentru decăderea Arawiyei. Dacă se învinovăţea pe sine în vreun fel, de vreme ce, aşa cum ştiau toţi arawiyanii, cruzimea safinilor îl crease pe Leu.

— Vom traversa pe acolo.

A arătat spre ţărm, în amonte, unde un pod se întindea peste orizont ca un zâmbet întins prea tare. Era construit din lemn alb, de genul celui pe care-l puteau exploata în Demenhur sau poate chiar şi în Alderamin, un teritoriu pe care nu-l cunoştea. Nituri de fier sclipeau intermitent pe lungimea lui, întrecându-se cu apele pentru atenţia lor. Se putea spune că o linişteau oarecum pe Zafira, pentru că podul trebuie să fi avut o vechime de un secol, pe puţin.

— Aş prefera să înot, a spus Kifah încet, trecându-şi o mână peste creştetul pleşuv.

Zafira ar fi preferat să treacă cu barca. Lui Seif nu-i păsa.

— Poate că nu-ţi pasă de siguranţa *ta*, a început să spună Zafira, înţelegând cât de neadevărate erau aceste cuvinte când Kifah a izbucnit în râs.

Era uluitor faptul că putea să fie şi profund îngrijorată, şi nespus de veselă în acelaşi timp.

— Dar noi nu traversăm podul ăla cu inima.

Seif nici măcar nu le-a întors privirea.

— Eu şi Aya l-am traversat când ne-am întors acasă ca să-i găsim pe ceilalţi membri ai Înaltului Cerc, după căderea Arzului, şi pentru mine ea valorează mai mult decât toată magia Arawiyei la un loc.

Auzind tonul lui grav, cele două fete au schimbat priviri şi râsul lui Kifah s-a stins la fel de repede cum izbucnise. Seif trebuie să fi simţit că-l priveau în tăcere, pentru că s-a întors înspre ele cu iritarea lui caracteristică în ochii palizi, cu tatuajul strălucind pe pielea întunecată.

— Yalla, muritoarelor.

Podul arăta şi mai rău văzut de aproape, dar nici Zafira, nici Kifah nu au făcut vreo observaţie şi au descălecat, conducându-şi caii pe nisipul umed. Lemnul alb era pătat de putregai şi din loc în loc se ivea imaginea limpede a strâmtorii, acolo unde lipseau scânduri.

Bine, atunci.

Seif s-a pregătit să pornească primul, ţinând strâns la brâu inima înfăşurată în mătase, iar Zafira s-a întrebat dacă ţinuse vreodată în braţe un copil. Era mai puţin probabil decât dacă ar fi fost muritor, şi-a dat ea seama. Safinii plăteau pentru nemurirea lor cu şanse mai mici de a procrea. Foarte puţini safini năşteau vreodată – era o binecuvântare, după cum se învăţa la şcoală, pentru că altfel fiinţele astea înfumurate ar fi năpădit Arawiya. Pentru că nu mai întâlnise niciun safin, Zafira nu avusese niciun motiv să *nu* fie de acord cu textele părtinitoare pe care le citise.

Înţelegând acum cât de preţios fusese copilul Ayei şi al lui Benyamin, a simţit o durere în piept. I-au apărut înaintea ochilor un zâmbet felin şi ochi nisipii. Şi-a amintit cuvinte mânioase, rostite de o fată muritoare înaintea morţii lui. Oare morţii simţeau suferinţă?

— Le-ai fost alături? l-a întrebat ea pe Seif.

Acesta i-a aruncat o privire.

— Când a murit copilul lor?

Chipul lui s-a făcut ca o stană.

— I-am fost ei alături în absenţa soţului.

— Nu pot să cred că Benyamin şi-a abandonat soţia, a spus Kifah aspru.

— Moartea i-a distrus pe amândoi le-a dezvăluit Seif, aţintindu-şi ochii în zare. Benyamin a avut norocul să se afunde în muncă, dar Aya încă rătăcea după pierderea magiei. Era mijlocul ei de trai, căci Aya era şi tămăduitoare, şi îndrumătoare în problemele magiei. Pierderea fiului a fost dificilă, dar pierderea lui Benyamin a devastat-o. Era în preajmă, bineînţeles. O iubea. Dar Ayei îi trebuia mai mult şi viaţa lor nu a mai fost niciodată ca înainte.

Aşadar mai exista un motiv pentru care Seif era supărat pe el. Parcă nu i-ar fi stat în fire lui Benyamin să-şi abandoneze nevasta în favoarea muncii, dar Zafira văzuse cu ochii ei ce efect putea avea moartea asupra unei familii. Cum aceasta putea să înfigă cuţite în relaţii, să ascută durerea şi să o transforme în arme.

Gândul i-a zburat la momentele de dinaintea plecării din Fortăreaţa Sultanului, când Zafira îşi lega şireturile cizmelor, având în minte imaginea vie a fetei cu şalul galben. Lana venise la ea pentru că, în sfârşit, Aya nu mai era aproape ca s-o poată auzi.

— Are nevoie de mine, a spus Lana atunci.

— Are *nevoie* de tine?

Zafira nu şi-a putut stăpâni emoţiile.

— Are zeci de ani de viaţă şi acum, deodată, are nevoie de *tine*?

Lana nu s-a clintit.

— Îi amintesc de copilul ei. E frântă, Okhti. Şi noi ştim cum e, nu? Ştim cum e să fii frântă. Suntem la fel, noi şi ea.

Zafira şi Lana erau surori. Lumea le rănise şi le chinuise şi le sfâşiase sufletul, dar ele se puseseră pe picioare şi înduraseră. Răzbiseră şi îşi văzuseră mai departe de drum. Dacă Aya avea nevoie de Lana din cauza fiului mort de

care îi amintea, atunci, laa, safina nu era ca ele. Dar Zafira era prea supărată ca s-o facă pe Lana să înţeleagă, prea îndurerată după ce o văzuse pe fata din camera lui Nasir.

— Oi, Vânătoreaso! a strigat Kifah.

Zafira a clipit şi şi-a alungat gândurile. Din faţă Seif o privea cu aceeaşi expresie agasată pe care i-o adresase după ce îi dăduse Jawaratul Leului. *Incapabilă*, spunea privirea aceea.

Fără nicio ezitare, a păşit pe pod şi a ajuns-o din urmă pe Kifah.

Podul se clătina sub ei şi din lemn ieşea un sâsâit slab. S-a oprit. *Sâsâit*?

Şuierat?

Kifah a lăsat hăţul calului şi a apucat suliţa. Seif a scos două coase curbate şi Zafira a privit în jur, potrivind o săgeată în coarda arcului. A simţit vag că aştepta altceva. Nu vreun inamic, ci sunetul unui iatagan scos din teacă şi ca un asasin mortal de silenţios să devină şi mai silenţios în preajma pericolului.

Kifah a scos un sunet. Zafira s-a întors îndată spre ea.

Dar… erau singuri.

— Maride[38], a şoptit Seif.

Şi ceva a licărit în apă.

[38] *Duhuri rele* în mitologia arabă (n. t.).

Capitolul 25

În timp ce mânau caii prin porţi, pe pământul pavat şi presărat cu nisip aspru, căldura tot mai dogoritoare s-a lăsat peste Nasir ca o mantie subţire. Ar fi ajuns mai repede sărind peste acoperişuri, dar, de data asta, voia să fie văzut. Sosirea lui era aşteptată şi nu avea motiv să se furişeze.

Văd că-l maimuţăreşti pe fratele tău preferat, l-a tachinat vocea lui Altair în mintea lui. Poate că asta făcea.

Aya insistase să meargă cu el, ceea ce însemna că venise şi Lana. Mergea pe calul safinei, holbând ochii pe măsură ce Nasir îi conducea printre clădiri de calcar răsfirate, cu iazurile lor verzui. S-ar fi putut crede că erau mamă şi fiică dacă n-ar fi fost luate în seamă urechile ascuţite, a observat el. Semănau destul de mult la chip, prin ochii căprui prin părul de nuanţe aproape identice.

Lana s-a întors spre Aya cu un zâmbet mai nevinovat decât o ştia el – o auzise sâsâind când Zafira s-a ferit să meargă singură cu el. Dar privirea Ayei s-a înmuiat, visătoare, şi Nasir şi-a amintit: Benyamin şi Aya avuseseră un copil cândva. Asta vedea Aya când se uita la Lana, tânără şi ascultătoare.

Dimineaţa a fost liniştită până când au ajuns pe Calea Sultanului, o vastă întindere de piatră fără niciun obstacol care să strice priveliştea palatului, care tremura în arşiţă. De o parte şi de alta a drumului se întindea câte un şir de curmali, ca nişte santinele, ale căror frunze se legănau în adierea dimineţii, accentuând frumuseţea palatului.

A trecut pe lângă oameni în drum spre piaţă şi pe lângă gărzi. Slugile se târguiau pentru fiecare din bucatele pe care le puneau în coş. Treceau oameni călare şi încă mulţi alţii la pas, unii alături de cămile care înaintau greoi. Unii negustori trăgeau cărucioare, pe când alţii ridicau produsele pe umeri şi porneau târşâindu-şi sandalele şi stârnind praful.

Şoaptele s-au răspândit într-o clipă, plutind pe boarea

uscată drept până la urechile lui.

S-a întors prinţul.

Treci în spatele meu, copile.

De s-ar fi întors generalul.

Altair era un ucigaş la fel de redutabil precum Nasir, dar pe el îl adorau. El îi apăra, spuneau ei. Le zâmbea. Îi fermeca.

Spre ruşinea lui, Nasir se alăturase maselor.

Continuându-şi drumul, Lana a chicotit la un comentariu mai indecent. Oamenii se zgâiau la fel de mult şi la Aya, căscând gura uluiţi, pentru că era frumoasă şi graţioasă şi zâmbetul ei era blajin spre oricine ar fi fost îndreptat.

Când curiozitatea ridica ochii unora la ai lui, teroarea îi înceţoşa îndată. Îi stârnea un sentiment de putere, deşteptând umbrele din sângele lui. O parte din el simţise lipsa fricii cuvenite, dar nu dusese dorul reverenţei. Detesta momentele când oamenii cădeau în genunchi şi plecau capetele, declarându-şi şoptit respectul.

Acum simţea tăcerea Ayei şi a Lanei, când vedeau cum se uitau oamenii la el, la Prinţul Morţii.

Amir al-Maut.

Numele submina schimbările meticuloase din caracterul lui, pe care le cultivase pe Sharr.

Atunci cine sunt? întrebase el pe Sharr. Atunci Zafira i-a răspuns scurt şi succint. Dacă adevărul ar fi fost atât de simplu.

Un şoim a plutit la orizont, coborând după unul dintre minaretele palatului. Nasir a încetinit calul la trap şi a descălecat înaintea porţilor palatului, a căror grandoare era la fel de infamă ca întotdeauna. Dacă gărzile au fost surprinse să-l vadă, n-au arătat-o. Şi-au şi continuat sporovăiala, iar unul dintre ei s-a apropiat ca să ia hăţurile calului cu o îndrăzneală care i-a displăcut lui Nasir.

Şi-a lăsat gluga şi a intrat cu paşi mari pe porţile negre, din ce în ce mai atent în jur, observând totul, de la picăturile de apă care se prelingeau peste buza fântânii în formă de leu tolănit la unghiul adierii dinspre deşert.

La uşile palatului, cele două gărzi l-au salutat solemn,

plecând capetele, dar la niciunul nu se vedea frica obişnuită şi Nasir a încetinit paşii, ducând mâna la sabie şi apoi numărându-şi din nou cuţitele de aruncat prinse de curea.

În interior, palatul, de obicei pustiu, era acum învăluit într-o linişte şi mai profundă. Era prea devreme să fi sosit demnitarii. Laa, capcana asta era pentru el şi Nasir refuza să cadă în ghearele ei. Neliniştea s-a prins de pielea lui şi puterea întunecată din sânge l-a ajutat să vadă mai bine în lumina obscură a holului principal, aşa cum îl ajutase şi în palatul Leului de pe Sharr.

Şi i-a adus în lumină pe cei cinci bărbaţi înveşmântaţi în culorile argintii ale Gărzii Sultanului.

Capitolul 26

— Nu vă mişcaţi, a poruncit Seif din centrul podului, pe când Zafira căuta detalii despre maride în poveştile lui Baba.

Erau amfibii şi se hrăneau cu sânge. Aveau trupuri de femeie şi cozi de peşte şi…

— Văd mai bine sub suprafaţa apei, a şoptit Seif.

Cu colţul ochiului, Zafira a zărit noi luciri în apa albastru-verzuie şi creaturile au început să se învârtă în cerc sub ei, după care o voce distorsionată a răsunat de sub apele strâmtorii. Calul Zafirei s-a smucit din strânsoarea ei, simţind pericolul, fără să asculte de şoaptele ei liniştitoare. Nu din cauza soarelui îi aluneca pe gât un fir de transpiraţie.

Apoi s-a lăsat împrejur o tăcere funebră. Apele s-au liniştit şi caii s-au potolit.

Zafira a răsuflat sacadat, uşurată. În faţă, Seif s-a relaxat. A atins cu degetele desaga de piele care-i atârna de umăr, căutând pulsul slab al inimii. Abia atunci a cuprins-o groaza pe Zafira. Pentru că inima, cel mai puternic obiect din Arawiya, era acum mai slăbită decât oricând.

— Yalla, a şoptit Seif fără să se întoarcă şi toţi trei au pornit din nou încet, trăgând caii după ei.

Zafira tresărea de fiecare dată când zgomotul făcut de copitele lor răsuna ca zvâcnirea unei corzi de arc.

Un pleoscăit a tulburat apa în stânga ei. Ea şi Kifah au schimbat priviri, dar nu s-au oprit din mers. Seif aproape că ajunsese în capătul podului şi numai asta conta.

Încă un pleoscăit.

Inima, inima, inima.

Nici măcar nu ştia să înoate. N-ar fi putut nici să înoate, darămite să supravieţuiască fălcilor lacome ale unei maride, dar numai inima era importantă.

Zafira a ţipat când ceva s-a izbit de stâlpii cufundaţi sub apă. Podul a scârţâit. S-a apucat de balustrada putrezită şi

propria ei inimă zvâcnea suficient de puternic cât pentru două.

Kifah a şoptit:

— Caii noştri.

De parcă ar fi fost stârnit de vocea ei, unul dintre cai a dat capul pe spate, smucind de hăţuri. Celălalt a călcat agitat. Aerul s-a îngroşat de fornăielile şi protestele lor subite. Apa s-a tulburat cu o fervoare înnoită. *Khara*. Zbierete înăbuşite au acoperit pulsul bubuitor al Zafirei.

— Fugiţi! a strigat Seif prin gălăgie.

— Ai înnebunit? a izbucnit Kifah când Seif a luat-o din loc, legând coasele la loc şi trăgându-şi calul după el.

A blestemat încet.

— Măcar călăreşte blestemăţia aia!

Le *abandona*. Zafira nu se aşteptase la altceva din partea unui safin ca el. *Numai inima e importantă*, şi-a amintit ea, dar, ceruri mari, n-ar fi stricat să vadă la el măcar un *dram* de grijă.

Seif s-a oprit şi s-a întors, iar spaima ei a revenit şi mai violent când a văzut inima atârnând de şoldul lui, la un braţ distanţă de orice s-ar fi trezit să sară la el din apă în orice moment. Zafira a decis că nu avea nevoie de grija lui, shukrun.

— Pleacă! a strigat Kifah. Nu-i momentul să te gândeşti la alţii, safinule.

Ochii lui palizi au licărit, dar s-a întors spre ţărm.

Prea târziu.

Ceva întunecat s-a mişcat lângă picioarele lui. Mâini, păr – *un chip*. Seif s-a oprit când creatura a sărit din apă, şuierând şi cârâind şi înghiţind fiecare strop de aer din plămânii Zafirei. O maridă, deşi vedea o parte foarte mică din ea. Braţe lungi şi subţiri, albăstrite după o viaţă trăită sub suprafaţa apei, au ţâşnit înainte, râcâind lemnul alb cu ghearele mâinilor şi întinzându-se spre Seif. Acesta a scos imediat coasele şi a şoptit calului, singurul dintre ei care îşi păstrase calmul.

Înainte să poată fugi la el, un chip a răsărit înaintea lui Kifah, cu ochi mari şi întunecaţi, cu părul încâlcit, din care

şiroia apa, cu gura neagră deschisă într-un ţipăt neauzit şi emanând o foame cumplită. Zafira nu putea să respire.

Marida avea aproximativ mărimea şi forma unui om, cu excepţia cozii ei, care se zbătea în locul picioarelor.

Kifah a ţipat şi a scăpat suliţa, căzând pe spate şi lovindu-se de cal.

Dezlănţuind haosul.

Calul a zbierat. Orbit de groază, s-a izbit de balustrada podului, frângând-o, ca apoi să-şi găsească direcţia şi s-o taie drept spre Alderamin. Direct spre Seif. Podul s-a umplut de apă când alte maride s-au aruncat asupra lui.

Cu ochii minţii, Zafira a văzut roşul pulsatil al inimii de si'lah căzând în tăcere şi făcându-se praf.

Calul ei s-a ridicat pe picioarele din spate şi a nechezat, întorcându-se spre Fortăreaţa Sultanului în momentul în care două dintre maride s-au năpustit dintr-o parte şi alta a podului, scoţând nişte ţipete de să-ţi spargă urechile.

Sângele fierbinte a împroşcat-o dintr-odată pe Zafira pe faţă. În fracţiunea de secundă care i-a trebuit ca să ridice arcul, maridele au spintecat burta calului, din care s-au revărsat măruntaiele.

Seif a strigat ca să acopere hărmălaia. Zafira s-a răsucit pe călcâie, gâfâind sec, şi a văzut încă o maridă apropiindu-se târâş de Kifah. A lansat o săgeată cu mâini tremurătoare, gâfâind din nou când aceasta a lovit aproape de degetele palmate ale monstrului. S-a întors spre ea cu ochi mari şi flămânzi.

— Kifah!

Zafira s-a repezit la suliţa lui Kifah şi i-a aruncat-o, sărind din calea unui braţ care a ţâşnit orbeşte printr-un gol între scândurile podului. A tras încă o săgeată când marida a început să se târască spre ea şi s-a temut că inima avea să-i fugă din piept şi să ajungă în gura căscată a creaturii. Marida a urlat şi s-a retras în strâmtoare.

Cizmele Zafirei pleoscăiau în apă. Se simţea ruptă în două – se temea pentru sine şi se temea pentru inima de si'lah. Podul a pârâit din nou. Dincolo de tot vacarmul, a auzit un sunet mai cumplit decât toate celelalte: un zgomot

înfundat de surpare.

— Podul! a strigat ea.

Calul lui Seif a luat-o razna, dar safinul l-a protejat, ţinând strâns inima la brâu. Coasele lui scânteiau lovind la fel de iute cum se mişcau în apă branhiile tăioase ca nişte lame ale maridelor şi o baltă de sânge albastru năclăia spaţiul din jurul lui.

Zafira a tras încă o săgeată. Monştrii roiau acum, atât de mulţi încât nu le mai putea ţine şirul, se urcau târâş pe pod, în capătul dinspre Fortăreaţa Sultanului, şi întreaga structură s-a aplecat. Cozile lor loveau, luând nişte nuanţe de azuriu prea frumoase pentru feţele lor oribile. Zafira a înghiţit fiere când calul ei a alunecat pe pământul ud spre apă, lăsând în urmă o dâră de sânge şi trăgându-şi măruntaiele după el.

Zafira şi Kifah au luat-o la fugă înspre Seif, care mai avea doar câţiva paşi până la malul de pe partea cu Alderamin. Încă un stâlp a trosnit şi toţi trei s-au împiedicat. Calul lui Seif a intrat în panică, lovind cu picioarele din spate, şi podul s-a cufundat cu încă un lat de palmă. Kifah a smucit-o pe Zafira din calea braţului unei maride, atât de subţire şi de un albastru atât de bolnăvicios, încât aproape că nu l-a văzut.

S-a ivit capătul podului – şapte paşi. Cinci. Zafirei i s-a strâns stomacul.

— Seif! a strigat ea când o maridă a lovit cu ghearele în dreapta lui. Inima!

Şi atunci podul s-a prăbuşit, înghiţindu-i cuvintele cu tot ce se afla pe el.

Capitolul 27

— Marhaba, a spus căpetenia celor cinci gărzi cu mantii argintii.

Îi era vag cunoscut, probabil un acolit care cu o lună, două în urmă umblase cu misive de la un stăpân la altul şi acum avea o suită a lui. La Palatul Sultanului, funcţiile erau la fel de nestatornice ca nisipul.

Nasir i-a întâlnit privirea şi a simţit o clipă de satisfacţie când bărbatul a ferit ochii.

Monstrule! Râsul lui Altair i-a răsunat în cap.

Am o reputaţie de păstrat. Rimaal, trebuia să-l găsesc pe nătărăul ăla cât mai repede, altfel Nasir ar fi înnebunit, vorbindu-i când nu era de faţă.

Laa, golul din el era de vină. Gustase din opusul lui, din bucurie şi satisfacţie şi împlinire, şi începuse să uite sentimentul vidului. Senzaţia pe care i-o dădea, ca şi cum ar fi existat în afara persoanei lui. Ca şi cum n-ar fi existat deloc.

Viaţa era un dans după o melodie pe care el nu o auzea. În jurul lui, lumea năvălea ca un râu, pe când el rămânea nemişcat, un sâmbure de care nu era nevoie în niciun plan măreţ. Acestea nu erau sentimente noi, ci sentimente estompate. Adevăruri tăioase care se temperaseră când apăruse cineva care să-l caute.

Era un sentiment fără egal, să fii căutat de cineva.

Gărzile s-au dat în lături.

— Sultanul aşteaptă sosirea amirului.

Nasir a ridicat din sprâncene înaintea acelei aparenţe de respect.

— Sultanul sau Leul?

Aya a încremenit. Garda doar a clipit.

— Sultanul, sayyidi. Ni s-a spus că vei veni cu o suită mai numeroasă.

— De aceea a trimis oameni înarmaţi să ne întâmpine? a întrebat Nasir şi bărbatul s-a zăpăcit.

Ayei i s-a făcut milă de el.

— Ceilalţi din grupul nostru nu au vrut să vină.

Cinci perechi de ochi au studiat-o pe ea şi tatuajul ei. Foarte puţini oameni ştiau despre Înaltul Cerc şi Nasir se întreba dacă observaseră că Aya nu era om, în ciuda şalului ivoriu care-i acoperea urechile. Atenţia lor a trecut la toiagul din mâna ei.

— Ca sprijin, a spus ea.

Garda a încuviinţat din cap, mulţumit de zâmbetul de vis, şi i-a condus prin hol, au urcat douăzeci şi trei de trepte pe scara în spirală şi au făcut şase paşi până la uşile duble, sculptate în alabastru şi încadrate de calcar şlefuit. Nasir ştia palatul ca în palmă – poate chiar mai bine. Niciodată nu se uita la mâinile cu care ucidea.

S-au oprit înaintea uşilor şi Nasir a privit înapoi, spre Lana.

— Eşti bine?

Lana a încuviinţat din cap, holbând ochii de frică, şi lui Nasir i-a părut rău că o adusese. Ar fi trebuit s-o lase jos, în bucătărie, unde în cel mai rău caz ar fi spălat podelele.

După un răgaz prea scurt, gărzile au deschis uşile greoaie şi huruitoare.

Nasir a clipit în faţa revărsării neaşteptate de lumină. Aproape toate draperiile întunecate din sala tronului erau trase în lături şi lumina sculpta umbre neliniştitoare pe pereţii ornaţi. Ferestrele erau construite astfel încât să lumineze Tronul de Aur şi chiar asta făceau, înconjurându-l în mod ironic pe Sultanul Arawiyei cu o aureolă.

Cinci bărbaţi cu glugi stăteau în dreapta podiumului şi alţi cinci în stânga. Purtau manşete de armură şi robe strânse pe corp şi stăteau nemişcaţi ca nişte statui. Hashashini.

Nasir a intrat. A pornit cu paşi silenţioşi ca şoaptele pe covorul negru care traversa alabastrul ca o dâră de întuneric, simţind cu o limpezime dureroasă că Ghameq era atent la fiecare respiraţie a lui. Aya şi Lana îl flancau şi bocănitul ritmic al toiagului safinei îi bubuia în cap.

La picioarele podiumului alb s-a oprit. Un iz discret de

bakhour[39] i-a atins simţurile, cu mirosul familiar de mosc şi de iasomie. Din trei paşi ar fi putut ajunge la acelaşi nivel cu tronul.

Sultanul Ghameq s-a uitat la el pe sub gene. Ochii cenuşii pe care-i moştenise Nasir erau plini de dispreţ şi nemulţumirea îi strângea buzele.

Nu e el, şi-a amintit Nasir.

Doi oameni împărţeau tronul: unul muritor, celălalt veşnic. Unul care-i dăduse viaţă şi unul care-l răpise pe Altair. Laa, Leul răpise mult mai mult de atât.

— Nu mă aşteptam să vii, a spus Ghameq.

Fără salut. Fără rânjete. Nimic. Medalionul atârna între faldurile mantiei lui brodate cu aur, lesa cu care îl ţinea Leul. Nasir ştia cum să rezolve problema. Cum să-i protejeze pe demnitari.

A înălţat iar privirea la ochii tatălui său.

Sultanii nu poartă turbane, îl tachinase mama lui cândva.

Întâi sunt sarazin, *abia apoi sultan*, a răspuns tatăl lui. Un keffiyah[40] şi o coroană îţi dădeau un aspect regal, dar niciodată unul de om practic. Schimbul de replici avusese loc cu mult timp în urmă, când ochii aceia cenuşii încă nu ascundea ochi de chihlimbar. Când tatăl lui încă se mândrea făţiş cu zestrea lui, ca un portdrapel pornit la război.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu măgulit că m-ai invitat, a răspuns Nasir.

Batjocura care s-a revărsat din gâtul tatălui său a fost atât de familiară, încât ar fi putut s-o imite. Dar, de data asta, nu mai simţea imboldul copleşitor de a-şi stăpâni cuvintele. Nu avea să dea înapoi înaintea Leului.

— Sharr ţi-a dăruit o limbă obraznică.

Ghameq s-a ridicat.

— Sau e de vină fata?

Nasir a încremenit.

---

[39] *Beţişor parfumat,* în limba arabă (n. t.).

[40] Eşarfă în pătrăţele, purtată de obicei de bărbaţi, sub formă de turban (n. t.).

A auzit icnetul Ayei, căreia i s-a tăiat respiraţia. A simţit panica ce curgea în valuri din Lana.

— Uiţi ceva, băiete. Sunt tatăl tău.

Până şi râsul lui Ghameq avea un efect umilitor şi în mintea lui Nasir au izbucnit răcnete.

— Puţini oameni sunt atât de neghiobi ca tine. L-am văzut pe Vânătorul demenhun cu ochii mei. Te-ai gândit să vii fără ea ca s-o protejezi?

Nasir a simţit fiori reci când privirea lui Ghameq a căzut asupra Lanei. Tatăl lui nu avea de unde s-o ştie pe fată, dar Leul, da – aşa cum ştiuse şi de Zafira înainte de Sharr. Pericolul electriza aerul. Răcnetele s-au înteţit.

— Aveai poruncă s-o omori. Aveai poruncă să-i omori pe toţi şi nu te-ai supus. Ai găsit curajul rătăcit al altcuiva şi ai îndrăznit să te arăţi la faţă aici.

Ca şi când Nasir n-ar fi avut niciun drept să fie în sala tronului. Ca şi când n-ar fi avut dreptul să stea pe Tronul de Aur făurit de Surorile Veşniciei, al căror sânge ardea în venele lui. Ca şi când n-ar fi fost chemat aici.

Respiră, şi-a spus Nasir. Nu era un om meschin. Insultele erau litere înşiruite în cuvinte care nu aveau puterea să rănească. O minciună şi o luptă pe cale de a fi pierdută.

— M-ai adus aici ca să-ţi baţi joc de mine, a spus Nasir fierbând, abia reuşind să-şi stăpânească emoţiile care ameninţau să i se scurgă în cuvinte.

Sultanul a strâmbat din nas.

— Te aşteptai să te felicit, potaie?

Ceva

înăuntrul lui

s-a rupt.

Întunericul a erupt din degetele lui ca nişte corbi care-şi luau zborul. Ca de la o mare depărtare, a auzit ţipătul surprins al Lanei. Hashashinii s-au încordat şi Nasir s-a luptat ca să controleze masa întunecată. Presiunea creştea în pieptul lui şi Aya încerca să-l liniştească. Putea să înfrunte zece hashashini – dar nu putea s-o şi apere pe Lana.

Nu e el. Nu e tatăl tău.

Vocea i-a mângâiat urechile, i s-a înfăşurat în jurul membrelor. Calmându-l. Îndemnându-l să-şi limpezească gândurile, chiar şi acum, când ea era undeva, foarte departe. Inima lui a suspinat. Umbrele s-au condensat ca o ceaţă.

Nu eşti suma înjosirilor lui.

Era Leul, i-au amintit cuvintele Zafirei. Leul încerca să-l momească, aşa cum făcuse înainte şi aşa cum făcea în continuare – exact ca animalul care îi inspirase numele, jucându-se cu prada lui.

Nasir şi-a calmat zarva din sânge şi l-a găsit: vasul prin care curgea sânge negru. L-a legat şi umbrele au dispărut, iar satisfacţia lui a fost urmată de mândrie. Mândria i-a înălţat privirea la ochii tatălui lui, suficient de repede cât să vadă surprinderea care i-a străfulgerat chipul.

— Ieşi, pota…

— Da, tată, a răspuns Nasir.

Îi dădea o senzaţie grozavă să-l întrerupă pe tatăl lui, dar ştia mai bine ca mulţi alţii că era mai uşor să nu simţi nimic decât să te bizui pe euforiile emoţionale. În spatele lui, uşile sălii tronului s-au deschis huruitor, drept semnal nerostit că întrevederea luase sfârşit. În câteva clipe, hashashinii şi-au reluat poziţiile în şiruri ordonate. Medalionul s-a legănat ademenitor. Umbrele stăruitoare se făcuseră nevăzute, alungate de lumină. De parcă n-ar fi ajuns în pragul unei debandade cu neputinţă de stăvilit.

Ghameq a zâmbit şi, în zâmbetul lui, Nasir l-a văzut pe Leu.

I-a răspuns la zâmbet, închipuindu-şi medalionul în mâinile sale.

Capitolul 28

Un val a lovit ţărmul Alderaminului când podul s-a prăbuşit şi Strâmtoarea lui Hakim a înghiţit maridele şi lemnul alb putrezit deopotrivă.

Zafira ţinea strâns arcul într-o mână tremurătoare şi în cealaltă avea săgeţi. Apa albastru-verzuie s-a învolburat, luând nuanţe stacojii, şi trupul calului ei dispăruse. Abia reuşise să se salveze nevătămată.

Kifah gâfâia lângă ea, udă leoarcă şi…

Zafira s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde-i Seif?

— Unde-i inima? a dat glas Kifah cuvântului care bubuia în capul Zafirei.

Apa s-a retras, şoptind scuze.

— „Unde-i inima?”, întreabă ea. Niciun cuvânt pentru safinul care a salvat-o, în ciuda morţii ei inevitabile.

Kifah s-a uitat la Zafira şi Zafira s-a uitat la Kifah, de parcă vorbele acelea leneşe ieşiseră din gura celeilalte. S-au întors amândouă încet şi au dat cu ochii de Seif, întins pe nisip, fără cămaşă – de data asta, cu bustul complet dezgolit – şi gâfâind, ţinând delicat inima în mâinile lui întunecate. Până şi blestematul lui de cal scăpase cu viaţă.

Zafira s-a strâmbat la el.

— A fost un efort colectiv.

— De ce mi-oi fi făcut griji? Am văzut că ai sărit când am sărit şi eu, a spus Kifah, dând ochii peste cap.

Zafira nu-l văzuse şi era convinsă că nu-l văzuse nici Kifah. Tot alunecaseră şi săriseră şi căzuseră în acele ultime momente de dinaintea prăbuşirii podului.

— E pe moarte, a spus Seif încet.

Zafira s-a apropiat de el încordată, pentru că stătea dezbrăcat, fără ruşine, cu roba întinsă la uscat în apropiere, în susul ţărmului, unde nisipul era ferit de apă. Inima se înnegrise şi mai mult de când porniseră în călătorie. Zvâcnea cumplit de rar şi între bătăile muribunde se întindeau intervale asurzitoare de

nemişcare.

— Nu poate să moară, a spus ea.

Simţea înţepături în ochi şi Seif s-a uitat la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile, dar Zafira a clătinat din cap.

— *Nu poate să moară*. Nu după ce am trecut prin atâtea ca s-o găsim pe ea şi celelalte inimi. Nu poate să ne lase fără magie pe vecie.

Kifah a înfipt suliţa în nisipul umed.

— Până când o să moară, inima e încă în viaţă. Acum yalla, nemuritorule. Ai de găsit un minaret şi noi, Vânătoreaso – Kifah a împuns cu suliţa înspre Zarifa –, avem de vânat nişte sânge.

Zafira s-a bucurat de dogoarea soarelui pe hainele ei ude. Modul în care îşi plimba degetele pe spinarea ei, în sus, făcând-o să-şi arcuiască spatele sub atingerea lui caldă. Îi amintea de altă atingere, de altă căldură plăcută după care tânjea.

Greşea să se oblige să creadă că fusese chiar el în camera ei? vorbindu-i cu îndrăzneală. Sărutându-i gâtul. Punându-şi mâna pe coapsa ei. Mâna lui, nu a Leului. Greşise când s-a detaşat de toate după aceea, de fata cu şalul galben, de nereuşita lui de a nega ceea ce părea dureros de limpede?

I-a revenit în minte momentul acela, când uşa s-a deschis de la sine. Când Nasir o privea pasiv pe fată, nicidecum aşa cum se uita la ea. Cu atâta înflăcărare în ochii lui cenuşii cât să întreacă soarele.

A mârâit, vrând să ţipe. Vrând să-l izbească de pământ şi să-l rupă în bucăţi cu mâinile şi unghiile şi gura şi limba ei.

De pământ sau de patul tău? a tachinat-o Yasmine în mintea ei.

— Uşurel, a cloncănit Kifah, aruncându-i o privire Zafirei.

Aceasta a mângâiat grumazul calului, cerându-i iertare. Era rândul ei pe armăsarul lui Seif şi o uimea comportamentul lui potolit, după ce aproape că fusese rupt în bucăţi de monştrii furioşi ai mării. Muritorii îi erau

antipatici lui Seif, dar era clar că ştia cum să se poarte cu animalele.

Nisipul lăsase locul pietrei, care pocnea sub copitele calului. Apoi, în scurt timp, Zafira a zărit zidul. Era o construcţie uriaşă albă, pe puţin de patru ori mai înaltă decât ea. Din loc în loc, zidul era întrerupt de câte o boltă lată, ascuţită şi elegantă, intrări în califatul pe care mulţi doar visau să-l vadă.

— Tipic pentru ăştia din Alderamin, a pufnit Kifah.

Furia a cuprins-o pe Zafira, fierbinte şi aprigă. Învăţase despre zid, îşi vărsase supărarea la adresa lui cândva, dar asta se întâmpla când stătea izolată în micul ei sat. Îl privea altfel acum, după ce văzuse mai mult din Arawiya, ştiind că măreţii locuitori al Alderaminului se ascundeau după nişte piatră, fără să se preocupe de nimic altceva.

— Dacă aţi fi trăit şi voi o eternitate în faţa unor ţărmuri irizate, şi voi aţi fi ridicat un asemenea zid, a spus Seif ursuz. Orice, numai să ascundeţi vederii copacii ăia blestemaţi.

— Să nu mai trebuiască să vedeţi nici Arzul, nici suferinţa noastră? s-a răstit Zafira.

Seif nu a băgat-o în seamă, după cum îi era obiceiul. Pentru că era o muritoare cu viaţă trecătoare, pe când el era nemuritor, un rege în propriii lui ochi. Zafira a simţit un fior de mândrie, stând pe cal şi silindu-l să ridice privirea la ea, cu roba lui încă umedă şi cu inima în mâini.

În continuarea nisipului sterp au apărut arbuşti veştejiţi şi apoi, treptat, tot mai multă verdeaţă şi copaci care se înălţau pe trunchiuri groase şi zdravene, aruncând umbre răcoroase şi suficient de întinse pentru a-i feri pe copiii care se jucau. Iasomia înflorea ca zăpada. Păsările îşi trimiteau chemări din copaci şi o cămilă înainta alene împreună cu fraţii ei de o parte a drumului. Şi Zafira nici măcar nu se apropiase de zidurile ţinutului Alderamin.

— Safinii sunt binecuvântaţi, a spus Seif.

Ceva din tonul vocii lui a împiedicat-o să strâmbe din buze, indignată de vanitatea lui, când a făcut schimb de locuri cu Kifah, descălecând şi întinzându-i hăţurile.

— Avem o vigoare fără pereche. Agilitate, auz ascuţit. Viaţă lungă. Când Arawiya a fost blestemată, suferinţele fiecărui califat le-au fost specifice. Zăpada admirată de toţi o dată pe an în Demenhur a devenit un blestem neîntrerupt. Pelusia, pe ale cărei ogoare putea creşte orice sământă, a suferit o scădere a fertilităţii.

Privea drept înainte, spre zid. Zafira desluşea acum detalii, nisipul sclipitor care tremura la baza lui. Şi freamătul vieţii dincolo de bolţile late.

— Alderamin nu are nimic unic în afară de noi înşine, fiinţe eterne, la fel de bătrâne ca tărâmul în sine. Safinii, din fire, au o fertilitate mai scăzută decât a oamenilor.

A făcut o pauză, cântărindu-şi cuvintele următoare.

— Am început să murim. În califat s-au răspândit molime. Moartea, nemaiauzită la noi decât în lupte şi în război, a devenit un lucru obişnuit. Am ales să ne izolăm din necesitate. Înfruntam o ameninţare mai mare decât pierderea pe vecie a magiei: chiar dispariţia rasei noastre.

Zafira a tăcut uluită. Kifah a oftat incredulă, o dovadă că minciunile învăţate de Zafira nu se limitau nici la satul, nici la oraşul şi nici măcar la califatul ei.

Toată Arawiya credea că safinii se izolaseră în spatele zidurilor lor din vanitate şi din dorinţa egoistă de autoconservare. Chiar *era* vorba despre autoconservare, dar nu şi despre insensibilitate. N-o făcuseră ca să-şi apere resursele.

O făcuseră pentru că nu aveau de ales.

Sufereau izolaţi în tăcere, cu curaj. Era uşor să crezi că, dacă cineva nu vorbea despre suferinţă, însemna că nu avea parte de ea.

Ca în cazul Lanei. Ca în cazul prinţului ei cu ochi de cenuşă.

— De ce aţi lăsat regatul să creadă altceva? a întrebat Kifah.

— Aţi fi vrut să ne recunoaştem înfrângerea? a întrebat Seif de parcă i s-ar fi propus să omoare pe cineva.

Kifah, care, îngrijorată, aştepta un răspuns sumbru, a dat ochii peste cap. Zafira a izbucnit în râs şi a observat cu

surprindere o urmă de zâmbet în colţul gurii lui Seif.

Capitolul 29

Era atât o binecuvântare, cât şi un blestem să aibă simţăminte atât de profunde. Era cu totul altceva să vadă Alderamin cu luciditatea unei călătorii prin vise decât să-l vadă aievea. Fusese o greşeală din partea ei să creadă că n-o va afecta să dea piept cu realitatea aşa cum era ea.

O greşeală amarnică.

Periferiile califatului erau la fel de maiestuoase precum capitala însăşi. Era de zece ori mai frumos decât Fortăreaţa Sultanului. La fel ca în călătoria în vis, Zafira nu putea scăpa de sentimentul că aici viaţa era mai vie decât oriunde altundeva. Viaţa pulsa pretutindeni de la şopârlele cu coadă ţepoasă care se căţărau iute în curmali până la copiii care strigau şi râdeau, fugărindu-se între ei pe sub o boltă, păşind în spate de pe marginea unui acoperiş jos, ca apoi să sară într-un bazin cu apă albastru-verzuie. De la culorile hainelor de pe umerii bărbaţilor până la feluritele şaluri atârnate de frânghii întinse în zigzag, care se legănau în adierea molcomă a vântului.

Oricât ar fi strâmbat din nas şi ar fi bombănit pe seama safinilor refugiaţi în spatele zidurilor lor, trebuia să admită că diversitatea de oameni era mai mare decât în alte locuri. În Demenhur, toţi cei care purtau blestemul zăpezii se opreau şi se zgâiau la oricine ar fi avut pielea cu o nuanţă mai întunecată decât a lor. În Sarasin, safinii erau întâlniţi rar, dacă nu chiar deloc. În Alderamin, peluzianii şi safinii se plimbau umăr la umăr. O femeie demenhună a ieşit pe poarta ei de un verde intens împreună cu soţul ei zaramez.

Problema nu era că safinii nu erau bine-veniţi în alte ţinuturi. Pur şi simplu nu aveau niciun *motiv* să trăiască altundeva decât la adăpostul desăvârşit oferit de Alderamin. Spre deosebire de toţi ceilalţi, care credeau că numai în Alderamin ar fi găsit viaţa pe care Arawiya o oferise cândva în mod liber şi echitabil. Credeau asta cu atâta tărie, încât traversau Pustiul sterp ca să aibă şansa

de a trăi aici. Deen văzuse dovada când venise aici, cu mulţi ani în urmă.

Iată o mare de oameni cu pielea de culori diferite, cu inflexiuni diferite în vorbire şi cu ritmuri diferite care împreună formau întregul care era Arawiya.

Şi totuşi, în ciuda sentimentului că însuşi pământul parcă era viu şi respira, Zafira simţea o singurătate ciudată. Pentru că, şi-a dat ea seama cu oarecare sfială, o parte din ea se obişnuise să privească lumea minunându-se şi să fie privită la rândul ei.

Ca şi când şi el ar fi observat aceeaşi minunăţie când se uita la ea.

Degetele au prins să i se mişte pe lângă corp. Ceruri mari, îi era dor de el.

— Aici ne despărţim, a spus Seif, ţinând inima cu grijă. Vedeţi caravanseraiul acela cu vitralii la fereastră? Ne întâlnim acolo la apus.

Era imposibil să nu vezi fereastra: era *imensă*, arătând mai curând ca o intrare pentru uriaşi, cu geamul ei boltit fixat într-o armătură complicată şi încadrat cu motive florale sculptate în piatră. Kifah a oprit calul.

— Atât de puţin timp o să-ţi ia să duci inima la Almas şi să te întorci?

— Sunt safin, a spus Seif şi, fără alte cuvinte, a încălecat şi s-a întors în direcţia capitalei din Alderamin.

Acum, după ce i se uscase roba, îşi recăpătase şi ultimul strop de vanitate şi privea drumul care i se întindea înainte cu atâta indiferenţă, încât era jignitor. Safinii erau rapizi, dar chiar *atât* de rapizi?

— Şi Bait ul-Ahlaam? a întrebat Zafira, începând să atragă curiozitatea localnicilor.

Oamenii de aici se trăgeau din toate părţile regatului, dar aici locuiau. Zafira cunoştea ferocitatea cu care satele le purtau de grijă alor lor. O respecta.

Seif a strâns din buze.

— Trebuie să te găsească ea pe tine.

Şi ticălosul le-a părăsit.

— Oi! Ce înseamnă asta? Întoarce-te! s-a stropşit Kifah.

Şi mai mulţi oameni ieşiseră din case ca să le vadă, iar curiozitatea aprindea aerul. Trăiseră în preajma graniţei, aproape de Arz, care înainta veşnic. Satul fusese vizitat rar de străini, dacă nu chiar deloc. Kifah i-a observat şi s-a învârtit încet în cerc, arătându-şi colţii.

— *Ce-i?*

Mamele şi-au strâns odraslele lângă ele. Taţii priveau suliţa lui Kifah şi săgeţile de la spatele Zafirei, precum şi jambiya cu mânerul ros de la brâul ei.

— Poate că ar fi bine s-o luăm din loc, a spus Zafira încet.

Kifah s-a uitat la ea încruntată.

— Da? Încotro?

Zafira a privit în jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca acea Casă ascunsă să-i facă cu mâna şi s-o cheme la ea. Oriunde ar fi fost, trebuia s-o găsească mergând pe jos, din moment ce caii lor fuseseră devoraţi de maride. Ceruri mari, Lana nu putuse să le spună mai multe?

— În sooq, a spus un bărbat, făcând un pas în faţă şi arătând de-a lungul drumului.

Era om şi în mâinile lui mari ţinea o găleată cu apă luată din fântâna în jurul căreia erau adunate casele. Femeia cu care mergea, cu privirea ageră şi ţinând sub braţ un coş cu haine stoarse de apă, s-a uitat urât la el, de parcă, ajutând două călătoare istovite, ar fi iscat vreo nenorocire. A mijit ochii la Zafira, apoi la jambiya ei şi la urmă, în mod ciudat, la inelul lui Deen.

— Îi cheamă pe cei care au nevoie de ea, a spus bărbatul, aşezând găleata pe buza fântânii.

— Pe cei dispuşi să plătească, a adăugat femeia cu voce aspră.

Alţi câţiva oameni au plescăit din limbă şi au început să şuşotească între ei, dar Zafira nu-şi dădea seama dacă erau de acord cu cuvintele femeii sau protestau împotriva ostilităţii ei.

A aplecat capul, ignorând degetele reci care-i alunecau pe şira spinării.

— Shukrun.

Lui Kifah i-a pierit treptat entuziasmul, pe măsură ce înaintau. Oraşul era numit Zawia[41], pentru modul în care cotea împrejurul splendorii capitalei Almas. Era un loc frumos, spre deosebire de mahalalele care înconjurau de obicei capitalele şi alte oraşe mari. Pe când Zafira se holba la fiecare stradă, clădire şi peisaj nou, ignorând durerea fierbinte din gambele ei, pe chipul lui Kifah a apărut o expresie îngândurată, cu ochii la nisipul pe care-l stârneau cu paşii lor. Nu a ridicat privirea nici măcar când o fată îmbrăcată cu o abaya roşie ca părul ei a venit la ele zâmbind timid şi i-a întins Zafirei o floare cu petale albe. Urechile copilei erau alungite, cu vârfuri subţiri şi delicate, şi Zafira a privit în urma ei când a plecat cu paşi sprinteni.

— Ai văzut-o? a spus ea încet.

Lumina soarelui a învăpăiat părul micuţei safine înainte să dispară între două case.

Kifah i-a răspuns cu un mormăit distrat.

— Ce-i? a întrebat Zafira.

— Dacă îi cheamă pe cei care au nevoie de ea, nu ştiu dacă mai e un loc atât de strălucit, a răspuns Kifah fără niciun preambul.

Zafira s-a oprit, răsucind tulpina subţire a florii între degete. Petalele erau acoperite cu stropi din lumina soarelui. N-o mai văzuse niciodată pe această Kifah, apăsată de îndoieli şi de un scepticism pripit.

— E vorba de tatăl tău? a întrebat Zafira.

Mişcările suliţei lui Kifah s-au iuţit, ceea ce era un răspuns suficient. Zafira şi-a amintit că Bait ul-Ahlaam fusese un loc frecventat de tatăl acesteia. Oare îi chema pe monştrii care aveau nevoie de bunurile ei?

— Ştiu cum procedează oamenii ca el. Câştigă inimile bărbaţilor şi le mănâncă pe cele ale femeilor. Într-un loc aruncă un zâmbet dulce ca laptele, în altul smulg membre fragile. Îşi adoră o fiică în public şi o distrug pe alta între patru pereţi.

Oftatul lui Kifah a tremurat.

---

[41] *Colţ, unghi,* în limba arabă (n. t.).

Oricât de singură s-ar fi simţit Zafira, n-ar fi avut cum să înţeleagă abisurile singurătăţii lui Kifah. Să fii abuzată de tatăl tău. Să-ţi fie pedepsit cu moartea fratele care te-a apărat. Să nu ai nimic altceva în afară de suliţa din mână şi de dorinţa de răzbunare din vene.

— Iartă-mă, a spus Kifah încet.

— Nu, a şoptit Zafira aspru. Ai spus că începi să ne iubeşti zumra aşa cum l-ai iubit pe Tamim. Spune-mi.

La aceste cuvinte, încruntarea de pe faţa lui Kifah s-a mai domolit. Suliţa ei şi-a oprit mişcările.

— Asta-i tot.

Zafira a zâmbit, dar înţelegea teama lui Kifah. De aceea simţise fiori pe şira spinării auzind cuvintele tulburătoare ale acelei femei din Alderamin.

— Nu cred că vom putea spune că prăvălia respectă regulile etice şi că e o treabă cinstită când vom ieşi de acolo. Nu poţi să crezi că Surorile au umplut sticluţe cu sânge şi le-au etichetat spre vânzare.

A apucat lanţul primit de la Deen şi şi-a amintit de furia Vrăjitoarei Argintii, de nelinişte lui Seif.

— Presimt că îi cheamă pe cei dispuşi să plătească.

Kifah nu a spus nimic şi Zafira a simţit furnicăturile transpiraţiei care i se scurgea pe frunte. Oare vorbise cu prea multă asprime? Se pripise să dea la o parte vorbele grele ale lui Kifah?

— Ştii ce mă enervează? a întrebat Kifah, aruncându-i o privire. Când oamenii au dreptate.

Zafira şi-a înghiţit uşurarea, deşi pulsul încă îi zvâcnea în urechi.

— Un simplu „Da, regina mea, ai dreptate” ar fi fost de ajuns.

Kifah a scos un râset spart.

— Văd că deja ţi-ai pus coroana.

— Ce vrei să...

Ah!

Au ajuns în capătul străzii, pe culme, unde clădirile zvelte ca trestia se înălţau ordonat spre cerurile acoperite de nori, cu ferestre cu zăbrele elegante, fixate în cadre de

piatră în formă de stele cu opt colţuri. Dincolo de ele, sooq-ul se întindea cât vedeai cu ochii, un amestec pestriţ de culori şi forfotă.

Zafira s-a refugiat repede în umbrele aplecate ale clădirilor, ca să-şi ascundă roşeaţa de pe piele. Cine ar fi zis că demenhunii nu roşeau niciodată era un mare mincinos.

— N-am... nu asta...

S-a lăsat păgubaşă.

— N-am crezut că vorbeşti serios, a asigurat-o Kifah, înaintând cu paşi mari alături de ea. Dar nu-mi spune că e un viitor la fel de imposibil cum era acum două luni. Să fii regină.

— Ce legătură are?

— E prinţul, i-a amintit Kifah, fără răutate. Şi mai şi arată bine. Înalt, oacheş şi solemn. *Foarte* bine făcut.

Zafira a strâns degetele în jurul mânerului jambiyei lui Baba până când li s-au albit articulaţiile.

— Crezi că mi-aş abandona viaţa şi familia de dragul unui scaun împodobit cu nestemate?

Ce viaţă? a întrebat o voce din capul ei. *Ce familie*?

— La asta trebuie să răspunzi tu, a spus Kifah cu un zâmbet larg, fără să îşi dea seama. Nu eu mă îndrăgostesc de el.

— Nici eu, a spus Zafira, ferindu-şi privirea cu un mârâit abia stăpânit.

O safină a mijit ochii când a trecut pe lângă ei; apoi încă doi oameni cu turbane au întrerupt o conversaţie gravă ca să se uite la Kifah din cap până-n picioare, înţelegând, probabil, că una din Elita celor Nouă se plimba în sooq-ul din Zawia.

Chiar dacă jambiya Zafirei nu era nimic ieşit din comun – de vreme ce aproape toţi arawiyanii le purtau –, celelalte arme erau mai puţin discrete. Pe când ceilalţi cărau coşuri cu fructe şi saci de cereale şi pâini proaspăt coapte, Kifah îşi strângea în mână suliţa, al cărei vârf făurit în foc strălucea. Săgeţile Zafirei se ciocneau uşor între ele, producând o melodie bine ştiută.

— Akhh, nu-i atât de simplu, nu? a spus Kifah văzând că Zafira nu vorbeşte. Nu am iubit niciodată, dar şi aşa e dificil cu cei din sângele tău. Nu e uşor să-ţi smulgi inima de dragul unui străin şi s-o doreşti pe a lui în schimb.

Dar tocmai asta era problema, nu? *Nu* era greu. Zafira ar fi putu deschide gura şi cuvintele ar fi curs ca nisipul din pumn. I-ar fi putut deschide uşa şi l-ar fi primit fără nicio ezitare. Îi era uşor să vorbească cu el, chiar dacă el nu prea vorbea. Să-l atingă, să-l guste, să împartă un petic de umbră cu el păreau cele mai fireşti gesturi din lume.

Era frustrant.

Cum să-i explice lui Kifah când nici măcar ea nu înţelegea?

Aceste gânduri au fost urmate de încă unul: se pripise când plecase de lângă el fără să-i îngăduie să se explice? Oare distrusese acel lucru fragil care începuse să capete formă între ei?

S-au oprit la o răscruce şi un bărbat care venea din direcţia opusă şi-a încetinit paşii, privind-o pe Zafira. De când pierduse mantia lui Baba pe Sharr, îi sărea în ochi diferenţa între a ieşi în public drept Vânătorul, despre care se credea că e băiat, şi a se arăta pe ea însăşi. Un bărbat ar fi putut ieşi de unul singur cu tot felul de treburi. Dar o femeie? Probabil cu intenţii lubrice.

— Zâmbeşte, frumoaso!

Bărbatul nu avea barbă şi înfăţişarea lui sugera că nu reuşise să facă să îi crească păr pe faţă, oricât s-ar fi străduit.

Kifah s-a încruntat la el.

— Mai vrei şi altceva, dacă tot sunt în toane bune? i-a strigat Zafira drept răspuns.

Rânjetul lui jilav îi lăsa un gust amar.

— Să-ţi cânt frumos în timp ce-ţi tai beregata?

Bărbatul a făcut câţiva paşi şovăitori în spate şi a pornit grăbit pe stradă.

— Bărbaţii ăştia, a spus Kifah, râzând dispreţuitor.

S-au oprit în capătul de sus al străzii.

— Ia uite, a spus ea cu o oarecare uimire, pentru că

părea că toată lumea considera că momentul ideal să meargă la sooq era imediat după ce căldura amiezii începea să se domolească.

Tarabe şubrede ocupau centrul străzii pietruite, care fremăta de safini, dar şi de oameni şi de mirosuri care i-au amintit din ce în ce mai limpede Zafirei cât de puţin mâncase de la plecarea din Fortăreaţa Sultanului.

Prăvăliile se înşirau de o parte şi de alta a jumu'a-ului şi fiecare era extrem de diferită de cea de lângă ea, de parcă oamenii ar fi construit una, apoi încă una şi tot aşa, fără să se mai poată opri. Intrările lor erau flancate de draperii în culori vii şi intense, dintre care multe erau trase şi legate în lături, îmbiind trecătorii.

La un moment dat, Zafira o urma pe Kifah, care mergea în frunte cu paşi hotărâţi, pentru ca apoi aceasta să dispară şi să se întoarcă cu câteva pătrate de mutabaq[42]. Combinaţia dintre aromele cărnii de oaie suculente şi învelişul de clătită prăjită a făcut-o pe Zafira să saliveze.

— I-ar fi trebuit puţin mai mult sumac, a observat Kifah, strâmbând din nas. Şi mai puţin piper. Ce? Mă pricep la mâncare.

Zafira nici nu se aştepta la altceva de la o războinică neînfricată care îşi lua cu ea propriile condimente într-o călătorie plină de pericole fatale.

— De unde le-ai luat?

— Le-am cumpărat.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Nu toţi suntem săteni fără niciun ban.

Într-adevăr. Dar Kifah se purta rareori ca snobii care locuiau în capitalele somptuoase ale Arawiyei, motiv pentru care era uşor să uiţi faptul ăsta. Zafira a încordat umerii. Îi lăsase Lanei săculeţul lor cu tot mai puţini bani, căci ele şi fraţii Ra'ad împărţiseră mereu câştigurile de pe urma pieilor adunate de Zafira din vânătoare, iar Zafira niciodată nu avusese *nevoie* de bani. Nici pe Sharr, unde avea ce vâna. Nici în Fortăreaţa Sultanului, unde Aya îi

[42] Preparat culinar din ouă, legume şi/sau carne învelite în aluat prăjit (n. t.).

asigurase cele necesare fără să ceară nimic în schimb.

— A fost o glumă.

Zafira a ferit privirea. Putea suporta batjocura, dar detesta compătimirea. Mila ducea la jenă, care ducea la mânie, întotdeauna. De parcă n-ar fi fost de ajuns, stomacul ei chiorăia audibil, luptându-se veşnic cu voinţa ei.

— Oi! a spus Kifah cu gura plină. N-ai mâncat nimic azi?

Zafira a ridicat din umeri, aţintind cu înţeles privirea în direcţia în care se îndreptau. Kifah nu a luat-o în seamă şi i-a întins mâna. În palmă ţinea trei bani. La doi paşi de ele, un poet s-a urcat pe o ladă şi a început să deplângă otrava iubirii.

— Păstrează-i, a spus Zafira, detestând asprimea propriilor cuvinte. Nu mi-e foame.

Kifah a împins banii în palma Zafirei.

— Sunt de la Seif. Să ne plătim camerele.

Seif nu le dăduse niciun ban şi o ştiau amândouă.

Minciuna i-a înlesnit cumva situaţia. Sau poate că era vorba de foame. Zafira a luat banii fără să întâlnească privirea lui Kifah şi a intrat prin mulţimea din sooq. Gândul la mâncare i-a făcut stomacul să se caşte şi mai tare şi golul adânc i-a urcat până-n gât, ameţind-o. Banii făcuseră asta. Lefteră, ar fi putut să ignore foamea, s-o alunge. Atât de ciudată era conştiinţa.

S-a oprit la prima tarabă întâlnită, unde o safină înteţea un foc şi cu cealaltă mână învârtea încet o frigare. Era mult mai puţin elegantă decât safinele pe care le cunoştea Zafira.

— Doi dinari cincizeci, a spus safina înainte ca Zafira să poată vorbi, privind-o ca pe o vagaboandă venită după resturi de mâncare.

Zafira s-a îndreptat de umeri şi a zornăind banii încet, ca o proastă. Doi dinari jumate erau mult prea mult. Ar fi trebuit să se târguiască, să născocească vreun şiretlic, aşa cum făceau clienţii de obicei, dar Deen fusese cel care le făcuse cumpărăturile în trecut.

— Şi pentru pita simplă?

— Un dinar.

Pentru o singură pită? În spatele ei a început să se formeze o coadă.

— Vreau… vreau pita.

Safina a mormăit şi a scos o pâine din teancul care stătea la cald, lângă frigare. Zafira a aşezat atent un ban pe căruciorul ei şubred, simţind un fior mic şi copilăros de putere când a pus ceilalţi doi dinari înapoi în buzunar. Greutatea lor o liniştea. O promisiune cusută în hainele ei, garanţia hranei. Safina a văzut asta şi, după o clipă de ezitare, a întins pe pâine o lingură din grăsimea caldă care se adunase sub frigare, a împăturit-o frumos pe jumătate şi i-a întins-o Zafirei.

Deja se întorsese spre clientul următor şi Zafira era prea hămesită şi prea recunoscătoare ca să mai fie şi mândră.

Kifah o aştepta, urmărind mulţimile cu privirea. Bătea ritmic din picior.

— Cu ce-i?

— Cu nimic, a spus Zafira, rupând o bucată.

Kifah a încruntat sprâncenele.

— Ai cumpărat… pită simplă.

Zafira a ridicat din umeri, dar gestul nu a fost suficient de dezinvolt. Ceruri mari, de ce nu putea să fie mai nepăsătoare? De ce îşi dorea deodată ca mantia să-i fi ascuns umerii încordaţi?

A plecat ochii când privirea lui Kifah s-a înduioşat. Zafirei i se părea de neconceput până şi să se *gândească* să dea trei dinari pe o singură masă, dar era clar că ea şi Kifah priveau banii în moduri diferite.

Pita i-a umplut stomacul şi pentru ea era suficient. Banii îi zornăiau în buzunar. Era *mai mult* decât suficient.

— Gata, a spus Zafira, recăpătând o urmă de putere şi un rest de demnitate.

A arătat spre străduţele înguste dintre prăvălii, cu privirea iarăşi limpede.

— Dacă e să găsim Bait ul-Ahlaam pe undeva, sigur o s-o găsim pe una dintre străduţele alea. Tu ia-o pe cea din stânga şi eu merg pe cea din dreapta.

— Vreau să merg eu în dreapta, a spus Kifah.
— N-ai decât, sayyida. Nu te pierde.
— Ţine-mă de mână, mamă, a strigat Kifah, dispărând în mulţime.

Capitolul 30

Demnitarii aveau să ajungă abia peste câteva zile şi era timp mai mult decât suficient să găsească medalionul şi să cutreiere palatul în căutarea vreunui indiciu care să le spună unde erau Leul şi Altair. Scrisori scrise de mâna lui Ghameq. Bărbaţi cu ordine ciudate. Orice. În timp ce gărzile îl conduceau în mod inutil spre camera lui Nasir, s-a întors spre Lana.

— Ai încredere în mine?

A apreciat faptul că fata s-a oprit ca să se gândească la întrebarea lui.

— Da, a spus ea.

Nasir le-a vorbit gărzilor.

— Camera de lângă a mea – e curată?

Unul dintre nătărăi a avut neobrăzarea să rânjească răutăcios înainte de a încuviinţa din cap, dar celălalt a vorbit.

— Să vă aducem o femeie?

Nasir a strâns din buze până când garda a început să se foiască neliniştit. Sabia lui băgată în teacă s-a agăţat de roba celuilalt şi a fost cât pe ce să-i doboare pe amândoi.

— Şi camerele lor? a întrebat Nasir, arătând spre Aya şi Lana.

— Le… le vom escorta…

— Răspunde la întrebare, a spus Nasir încet.

Gărzile au arătat spre cele două camere aflate de cealaltă parte a coridorului faţă de cele ale lui Nasir şi au plecat cât au putut de repede.

După ce au plecat, Nasir a cercetat coridorul, după care s-a uitat la Aya.

— În camera alăturată e suficient spaţiu pentru două persoane. Nu suntem în siguranţă aici.

Aya a refuzat, zâmbind.

— Până acum am reuşit să-mi păstrez nemurirea, Prinţe.

Lana se uita la ea, probabil aşteptând o invitaţie să împartă aceeaşi cameră, dar Aya i-a aruncat doar o privire

scurtă. Nasir nu era surprins. Laa, se *bizuise* pe asta, pentru că Aya nu reuşise nici să salveze viaţa propriului ei fiu şi Nasir nu avea încredere în nimeni altcineva s-o protejeze pe sora Zafirei.

— Prinţe? l-a strigat din nou Aya.

Nasir s-a întors şi a ridicat pasiv din sprâncene, ascunzând neliniştea care-şi arăta colţii.

— Nu-ţi va fi de ajutor să înlături medalionul…

— Aşa îl controlează Leul, a spus Nasir istovit. Îl controlează prin medalion de ani întregi. L-a corupt.

De mai bine de un deceniu, poate.

— Dacă înlăturăm medalionul, nu va fi…

— Decât certitudinea absolută că va *rămâne* corupt, a încheiat Aya. Dacă medalionul l-a corupt, aşa cum spui, atunci nu mai e de niciun folos.

Dar Nasir îşi amintea aceste licăriri de umanitate care clocoteau sub înfăţişarea rece a lui Ghameq. Ştia că tatăl lui încă era acolo.

Aya aştepta şi frica şi neîncrederea i se citeau limpede pe chip.

— Ştiu ce gândeşti, dragul meu. Îţi cunosc speranţele. Dar nu poţi să-l salvezi.

Se înşela. Nasir nu avea nicio speranţă. *Speranţa e pentru*… A lăsat gândul neterminat şi s-a întors fără niciun alt cuvânt, ignorând privirea curioasă a Lanei şi conducând-o pe uşă, trecând de anticameră şi intrând în dormitorul lui. Aşternuturile cenuşii erau la fel de ordonate ca în ziua în care se despărţise de ele, draperiile erau întinse peste ferestre şi mirosul familiar de săpun l-a liniştit. *Se înşală*, s-a convins singur.

— E un loc atât de singuratic, a spus Lana încet, timp în care Nasir a tras un sertar şi a umblat printre obiectele din interior până când a găsit o cheie.

Camerele i s-au părut o robă cu croială ciudată, a lui şi totuşi nu, şi aproape că se aştepta să-l vadă pe Altair întins pe cuvertura lui cu un rânjet şiret. Pereţii ar fi reverberat râsetele generalului, pentru că şi ele adorau sunetul vocii lui. Era mai uşor să se gândească la Altair decât să se

gândească la *ea*. Să şi-o închipuie aici, în camerele lui, în braţele lui.

Oare se gândea la el în timp ce călărea spre Casa Viselor? Îi era dor de el aşa cum lui îi era dor de ea, cu o durere care se întindea de la buricele degetelor până în ungherele conştiinţei lui? Aşa cum nimănui altcuiva nu-i era dor de el?

După câteva momente de tăcere stingheră, a descuiat uşa spre camera alăturată şi a dat buzna în spaţiul mic, dar bogat, cu baie anexată. Patul era împrejmuit de perdele stacojii şi aşternuturile lui erau pentru orice, dar nu şi pentru dormit. A traversat camera până la uşa din capătul opus şi a încuiat-o. Apoi a asigurat fereastra, apăsând ambele zăvoare, şi s-a uitat după paravan, pentru orice eventualitate, după care s-a întors mulţumit la uşa dintre cele două camere.

— O iubeşti?

Nasir a încremenit o fracţiune de secundă.

Nu avea timp pentru întrebările unei necunoscute.

— Uşa se va încuia din partea cealaltă şi singura cheie e la mine. Să nu încerci să ieşi, indiferent ce auzi.

Lana l-a privit îndelung.

— O iubeşti? a întrebat din nou.

Rimaal, fata asta.

— Ce ştii tu despre iubire?

Lana a tresărit. Iritarea lui a cedat.

— Am…

Lana s-a poticnit.

— Cândva am plăcut pe cineva atât de mult, încât am crezut că era iubire. Apoi el a plecat într-o aventură cu cineva pe care o iubea mai mult şi nu s-a mai întors.

A ridicat dintr-un umăr, refuzând compătimirea lui.

— Oricum eram prea tânără pentru el.

Nasir a privit-o atent, a privit conturul ferm al umerilor ei, tăria care i se citea în sprâncene. Extrem de diferită de sora ei, dar exact la fel.

— Prima iubire e dificilă, a spus el în cele din urmă, cu blândeţe.

— Şi a doua? a întrebat ea.

— E exact cum n-a fost prima.

A închis uşa şi a învârtit cheia, ascunzând metalul rece în dreptul şoldului. Uitase cum era să zacă într-o doară pe propriul pat, în propria locuinţă, şi să se simtă absolut incomplet, având doar compania lamelor din manşetele lui. Le-a scos şi le-a retras oftând.

Chiar pe patul ăsta, într-o criză de durere, mama lui îi îngrijise arsurile de pe spinare. Chiar pe patul ăsta, într-o înlănţuire plină de dorinţă, Kulsum sfâşiase inul de pe umerii lui şi el pe cel de pe umerii ei. Chiar pe patul ăsta, într-un moment de prietenie, Altair se întinsese cu sandalele în picioare şi-l tachinase fără milă.

Oare toţi monştrii erau singuratici, se întreba el, şi se prefăceau că sunt nepăsători şi neînfricaţi? Oare falsitatea asta îi învăţa şi cultiva în ei acea precizie grijulie, unică şi fără pereche?

Îi era dor de el. Ca şi când i-ar fi amorţit un membru şi nu mai simţea nimic cu el.

Îi era dor de ea. Ca şi când s-ar fi oprit din respirat. Ca şi când s-ar fi pierdut pe sine.

Şi datorită acestei singurătăţi a observat cu o ascuţire subită a simţurilor că nu era singur.

Capitolul 31

Frânghia a sărit la gâtul lui. Era aspră şi roasă, potrivită pentru o găleată într-o fântână, nu pentru gâtul delicat al unui prinţ.

Şapte. În neclintire, înainte să se mişte, i-a numărat. Blestemăţie, şapte bărbaţi care să omoare un om în patul lui.

A tras de frânghie, încordându-se împotriva atacatorului, care s-a prăvălit în faţă. S-a izbit cu faţa de creştetul lui Nasir şi nasul i-a pârâit. Nasir l-a aruncat peste umăr şi chiar a vrut să se oprească şi să-l întrebe politicos cine îl trimisese şi de ce, dar nătărăul se chinuia să-şi scoată lama blocată în manşetă, aşa că Nasir i-a străpuns beregata. O robă strânsă pe corp şi glugă ascuţită. Hashashin.

Şi sângera pe patul lui Nasir.

— Limitez compania în dormitorul meu din motive întemeiate, a spus el încet. Şi acum toţi veţi muri pentru că mi-aţi distrus aşternutul impecabil.

S-au aprins două lămpi, care au pus în lumină un bărbat aşezat pe perna de majlis din capătul îndepărtat al încăperii. Nasir s-a sforţat din răsputeri să nu-şi arate pe chip surpriza. Tatăl lui. Cu medalionul atârnat la gât, lucind ca nişte colţi feroce.

— Cred că ţi-a fost greu să te abţii să mă omori în sala tronului, a spus Nasir şi s-a ridicat, strecurând în voce puţin din tonul lui Altair.

Sultanul s-a rezemat pe spate fără niciun cuvânt şi schimbarea abia s-a văzut în lumina slabă, dar Nasir a observat-o destul de clar. S-a răsucit când un tăiş curb s-a repezit la gâtul lui şi acesta i-a nimerit braţul. Se declanşa capcana. L-a împins pe atacator şi a scos lama şuierând, după care a luat două cuţite de aruncat de la cureaua lui agăţată de perete.

Hashashinii ca hashashinii, dar el era Nasir: antrenat de cei mai buni maeştri ai artei respective, călit şi transformat într-o armă de o Soră a Veşniciei.

Nasir a aruncat cuţitele, începând numărătoarea în gând când un hârâit înecat a anunţat prima lovitură care nimerise ţinta. Era cântecul morţii. Şuierul unui tăiş şi implorarea bolborosită a unei expiraţii căreia nu-i mai putea urma nimic. Un cântec pe care Nasir îl ştia la fel de bine cum îşi ştia propriul nume.

Braţul lui sângera şi gâtul îi pulsa de durere, dar membrele lui erau cuprinse de un zel care îi lipsise în ultimele câteva zile.

Ceva s-a izbit de spatele lui şi a căzut hârâind, înfigându-şi degetele în pulpa piciorului celuilalt bărbat şi doborându-l. Fără a se ridica din genunchi, Nasir a frânt braţul hashashinului şi apoi l-a străpuns cu lama de la manşetă, rostogolindu-se în ultima clipă din calea a încă unei săbii îndreptate spre gâtul lui.

Cu intenţia de a ucide.

Nu mai are nevoie de mine.

L-a străpuns o durere în coastă. *Concentrează-te*. Dar pe Nasir l-a uluit o descoperire subită: mama lui îl transformase în arma care era acum, dar Leul era cel care se folosise de el în scopurile lui – să omoare oameni, să se aventureze pe Sharr. Şi acum, după ce Leul se eliberase de lanţurile insulei şi era atât de aproape de a răpi magia, nu mai avea nevoie de Nasir.

A sărit şi a cuprins cu picioarele umerii altui hashashin, doborându-l la pământ dintr-o răsucire a genunchilor şi azvârlind trupul neînsufleţit în calea altui atacator.

Apoi s-a întors spre tatăl său.

Sultanul a încercat să se ridice, dar Nasir a fost mai rapid. Gândul că Leul îl controla i-a înlesnit sarcina. I-a dat curaj. Totuşi mâinile lui tremurau. În mod ciudat, mintea lui era concentrată şi risipită în acelaşi timp, pentru că toată viaţa se întrebase cum ar fi fost să-l înfrunte pe cel care se folosise de el şi-l abuzase necontenit.

A şovăit, auzind şoapta unui tăiş. Ar fi putut să repete cuvintele iar şi iar, dar gestul ăsta al tatălui său – de a scoate o armă împotriva propriului fiu – încă ar fi avut puterea să-l străpungă. Să-l paralizeze.

Aceeaşi parte din el a urlat plină de îndoieli. Ani întregi de corupere nu puteau fi dezlegaţi printr-o singură faptă, într-o fracţiune din durata unei nopţi. Dar nu accepta să nu încerce.

Nasir a plecat capul pe sub arcul descris de cuţitul tatălui său. Cu o mână l-a apucat pe Ghameq de braţ şi pe cealaltă a dus-o la pieptul lui. Spre medalionul care lucea, sfida, *controla*. A strâns degetele în jurul lanţului subţire şi lui Ghameq i s-a tăiat respiraţia. Lui Nasir i-au explodat stele înaintea ochilor şi forţa pumnului tatălui său i-a smuls aerul din plămâni. A clipit, regăsindu-şi puterea de concentrare şi, ţinând lanţul, a lovit cu cotul în partea interioară a braţului tatălui său. Dar Ghameq mereu fusese mai mare şi mai puternic decât el şi trei dintre hashashini încă erau în viaţă.

Toţi au sărit la el într-o clipă şi Nasir s-a oprit. *Unu*. *Doi*. S-a desprins de Ghameq şi a plecat capul. Cuţitul tatălui lui s-a înfipt în inima hashashinului. Nasir a înfipt lama de la manşetă în genunchiul altuia dintre ei şi l-a ucis într-o clipă, după care s-a ridicat în spatele lui Ghameq şi i-a scos lanţul peste cap.

Şoaptele au năvălit imediat, dezechilibrându-l pe Nasir. Alunecau şerpuit, întunecate, aspre, ca de şarpe. Implorau şi gemeau şi pofteau. Pofteau. Pofteau.

Dă-i drumul, a spus ea în capul lui, melodios şi aprig.

Nu putea. Un văl de umbre i-a îngroşat gândurile, furând ceva de la el. Înlocuindu-l. Biruind golul din el.

O durere orbitoare l-a străpuns în spate. A fost azvârlit la pământ. Plăcile de pardoseală erau reci. Medalionul a căzut cu un clinchet şi un cârâit ireversibile, dar nu s-a întâmplat nimic. Aya avusese dreptate şi acum Nasir avea să plătească cu viaţa. O mână l-a apucat de guler şi i-a smucit capul pe spate.

Şi totul s-a oprit la sunetul unei şoapte.

Nasir a încremenit. O închipuise. Toţi o închipuiseră. Sultanul nu avea niciun motiv să spună…

— Ibni, a repetat Ghameq.

Potaie. *Gunoiule*. *Nimicule*. Toate au dispărut la acel

singur descântec şoptit: *Fiul meu*.

Ibni. Era un copil cu tibia ruptă. *Ibni*. Primea reverenţios prima lui sabie. *Ibni*. Vizita Sarasinul, unde oamenii se întrebau de ce începuseră să se întunece nisipurile.

Şi acum aici. În genunchi, în camera lui, cu o duhoare puternică de sânge în plămâni.

— Ştiam că tu o vei face. Lumea se închina la picioarele mele, dar numai tu puteai să mă salvezi.

Vocea lui Ghameq tremura sub povara atâtor ani pierduţi. Camera arăta ca un cimitir, dalele erau înroşite, cadavrele holbau ochii la luminile care atârnau din tavanul împodobit.

— Eliberează-l.

Nu aceeaşi voce rostise şi cuvintele astea. A fost o poruncă la fel de tăioasă şi de aspră ca înainte. Până şi ultimul dintre hashashini a tresărit.

Nasir s-a ridicat, clătinându-se din cauza sângelui pierdut, din cauza ameţelii. Hashashinul i-a întins o cârpă, pe care Nasir a apăsat-o pe braţul care-i sângera.

Medalionul zăcea sfărâmat între ei, în lumina aurie a flăcărilor şi strălucirea lunii. Medalionul care îl stăpânise pe tatăl lui ani în şir şi dăruise tronul unui tiran.

Acum era liber. *Liber*.

Nasir a păşit în faţă. Suficient de aproape cât să simtă căldura radiind din sultan. Arăta exact ca în urmă cu câteva clipe, ochii lui cenuşii erau încercănaţi de epuizare şi, între sprâncene, două cute îi brăzdau fruntea de nemulţumire.

— Ibni, a murmurat Ghameq din nou şi Nasir a fost neputincios când tatăl lui l-a tras către el.

Baba, a vrut el să spună, dar cuvântul i-a stat în gât. În schimb, a ascultat bătăile inimii tatălui său. Amintirea faptului că ar fi putut pierde şi mai multe.

Capitolul 32

Noaptea a şters şi ultimele raze de lumină de pe cer, eliberând sooq-ul de dogoarea neostoită. Zafira crezuse mereu că o agasau oamenii. Faptul că demenhunii râdeau şi zâmbeau în ciuda pericolului care-i înconjura o călcase mereu pe nervi.

Nu avea legătură cu *oamenii*, înţelegea ea acum, ci cu ea însăşi. Cu propriul ei tumult interior.

În timp ce rătăcea prin sooq, atentă să audă glasul cu care ar fi chemat-o Bait ul-Ahlaam, cerceta cu privirea deopotrivă tarabele şi oamenii.

Un safin tânăr a întins iaurt proaspăt pe o pită pentru clientul lui uman îndrăgostit şi se vedea clar că sentimentele lor erau reciproce. Zafira a văzut cum două surori safine au şterpelit ceva în plus dintr-un cărucior cu măsline când negustorul s-a întors ca să ia restul. Era un comportament pe care nu s-ar fi aşteptat în veci să-l vadă la safini şi i-a stârnit un zâmbet.

A trecut pe lângă o prăvălie care vindea narjeelah[43] şi tutun vărsat, marinat în melasă. Mai era una cu abaye împodobite cu asemenea broderii, încât coaserea lor ar fi durat săptămâni întregi, şi cu decolteuri atât de largi, încât Zafira simţea că i se înfierbântă pielea. Cu o lună în urmă, abia s-ar fi uitat la rochiile acelea colorate. Acum se întreba cum ar fi arătat purtând una dintre ele. Oricare.

Încă eşti săracă.

Nu de asta se uita la ele şi o ştia prea bine. A grăbit pasul, făcându-şi loc printre safini şi oameni, şi a fost cât pe ce să se împiedice de o pisică mică a deşertului care hoinărea în căutare de resturi de mâncare printre tarabele care miroseau a sumac picant, a cepe sfârâitoare, a manakish şi a carne de oaie.

În capătul unei alte străduţe întunecoase s-a oprit. Se auzea un cântec abia şoptit dinspre o intrare slab luminată aflată mai departe pe stradă şi Zafira a prins curaj.

---

[43] *Narghilea,* în limba arabă (n. t.).

— Te-am găsit, a şoptit ea ca răspuns.

Noaptea întindea umbre care-i aminteau prea mult de Leu şi de inima pe care o furase. De Nasir şi de întunecimea lui năbădăioasă. Pe măsură ce se apropia, melodia se auzea tot mai clar, un cântec de flaut deopotrivă blând şi seducător. Zafira a păşit înăuntru, ţinându-şi respiraţia, cu degetele lipite de coapse.

S-a încruntat. Clădirea era mare, să fi avut două-trei etaje, dar interiorul era neobişnuit de gol pentru o prăvălie. Nu era nicio masă încărcată cu podoabe şi nimic prins de pereţi.

Sfântă zăpadă, pereţii. Zafira şi-a ferit privirea de ilustraţiile gravate pe suprafeţele lor aurii: bărbaţi şi femei dezbrăcaţi şi încolăciţi în diverse poziţii.

Un chicot leneş s-a auzit de la etaj, odată cu nişte sunete ritmice mai adânci, pe care nu le sesizase iniţial, dar pe care acum nu le mai putea ignora. Concluzia trasă de ea minunat de lent s-a statornicit când a auzit şoaptele unor paşi pe pardoseala de piatră. Un bărbat a lăsat o perdea de mărgele şi s-a apropiat alene cu un zâmbet indecent, care l-ar fi făcut până şi pe Altair să roşească. Poate. *Puţin probabil*.

— Vă deranjez?

Zafira s-a răsucit pe călcâie la auzul cuvintelor tărăgănate ale lui Kifah. Războinica stătea rezemată de cadrul uşii cu braţele la piept, uitându-se cu o singură sprânceană ridicată la Zafira şi la bărbat.

— Îmi închipui că e tentant, doar Alderamin e califatul viselor şi aşa mai departe, dar – Guljul blestemat – încearcă să te concentrezi.

Zafirei îi ardea pielea de parcă cineva ar fi biciuit-o. S-a întors înspre bărbat cu o privire mânioasă, oprind hoinăreala ochilor lui lascivi.

— Nu te mai uita la mine.

Bărbatul a înlemnit. Pereţii deocheaţi au reverberat râsetul lui Kifah şi Zafira i-a aruncat o privire agasată.

— Am auzit un flaut, s-a răstit ea, de parcă aşa ar fi explicat totul.

Zafira a traversat piaţa deschisă în urma lui Kifah şi a cotit pe altă străduţă, unde un bătrân zbârcit le-a luat la ochi. A tremurat când a trecut pe lângă el, simţind privirea lui pe spinările lor până când pereţii au început să se strângă, înghiţind şi ultimele raze de lumină.

Kifah îşi lovea suliţa ritmic de picior, din ce în ce mai repede cu cât s-au afundat mai mult şi până ce s-au oprit înaintea unei perdele grele şi stacojii. Zafira a dus mâna la cuţit şi a intrat după ea.

Bait al-Ahlaam era mai mică decât se aşteptase. Şi mai întunecoasă. De fapt, trecând de perdea, a simţit o nelinişte extrem de diferită de jena resimţită în casa de moravuri uşoare. Acolo se simţise stăpână pe situaţie. Aici deja pierdea ceva, fără să înţeleagă preţul.

— Magie, a spus Kifah când murmurul încăperii a stârnit ceva înăuntrul Zafirei, un foc care începuse să se stingă.

Dum Sihr, pentru că cum altfel ar fi putut să existe magie într-un loc atât de întunecat?

Stropi picurau din lămpile agăţate de tavan şi cei patru pereţi licăreau în lumina lor, apăsaţi de povara tuturor obiectelor de pe ei. Erau rafturi încărcate cu podoabe şi maşinării. Mese aşezate peste alte mese. Păpuşi din paie cu scoici rotunde în loc de ochi, care le urmăreau cu mai multă atenţie decât ar fi putut s-o facă ochii adevăraţi. Nisipul răsufla în pas cu bătăile inimii ei, umflându-se şi curgând, dar închis într-o cutie invizibilă. Sticluţe care bolboroseau şi rânjeau, cu sticla ca nişte dinţi şi cu dopuri ca nişte guri. Cutii şi blănuri, fructe şi cărţi, lămpi şi bijuterii şi nişte mecanisme de care Zafira nu avea habar.

— Nu atinge nimic. Nici să nu te îndoieşti de autenticitatea vreunui obiect, a şoptit Kifah, moment în care o voce a răsunat din toate părţile.

— Marhaba.

Zafira a dus mâna la jambiya. Kifah a strâns buzele şi a clătinat din cap scurt când un bărbat a apărut fără zgomot din spatele unei mese, purtând o robă de un verde întunecat, care licărea în razele luminii delicate. Avea

obraji netezi, fără barbă, şi urechile rotunjite, aflate chiar sub turbanul împodobit cu pietre preţioase. *Ciudat*. Cum ar fi putut un om să aibă ceva ce n-ar fi putut obţine decât după ani întregi?

Ochii lui întunecaţi au căzut asupra locului în care Zafira lăsase mâna şi au sclipit de curiozitate.

— Vă doresc să găsiţi ceea ce căutaţi.

Zafira a deschis gura, vrând să mintă şi să spună că nu căutau nimic în mod deosebit, dar prăvălia îi servea doar pe cei care o căutau, nu pe trecătorii întâmplători. Fapt ce i-a inspirat încă un gând: dacă prăvălia şi proprietarul ei ştiau că ele căutau *ceva anume*, atunci putea pur şi simplu să-l întrebe despre sticluţă, nu?

Kifah a înghiontit-o cu cotul în coaste, indicându-i tocmai ce gândea ea.

Proprietarul a dispărut în spatele unei alte grămezi de curiozităţi şi lămpile au tremurat, întunecându-se în absenţa gazdei. Umbrele s-au adunat şoptind în jurul lor.

Leul ar fi adorat locul ăsta.

Kifah a plecat de lângă Zafira şi s-a uitat prin jur, calmă ca o stafie. Zafira a ignorat murmurul întunecat şi i-a urmat exemplul, plimbându-se pe lângă o vitrină cu dinţi gălbejiţi. Un raft plin cu lămpi. *Pentru djinni care îndeplinesc dorinţe*. Erau acolo un şal care-şi schimba poziţia de fiecare dată când ea clipea şi o pereche de brăţări late care-i făceau cu ochiul cu intenţii necurate.

Toate i-au lăsat o întrebare amară, ca de plumb, în străfundul stomacului: ce trebuia să dea *ele* la schimb pentru ceea ce căutau?

Toate obiectele aveau ceva în comun: erau aproape incolore, ciudat de şterse, pentru că nu pe acelea le căutau. Nu, ceea ce-i trebuia Zafirei era roşu şi strălucitor, închis într-o sticluţă argintie care o îmbia ca o oază pe un beduin. Şi Zafira l-a găsit.

Laa, el o găsise pe ea. Blestemăţie, *plutea* în faţa ei. Gravurile fine de pe recipient captau lumina, puncte geometrice încadrând în centru o semilună subţire. Mai văzuse simbolul ăsta – pe scrisoarea argintie pe care o

descoperise în desaga ei cu multe zile în urmă.

Nu era sângele oricărei Surori a Veşniciei. Era al lui Anadil.

Parcă văd că o să începi să-mi spui şi mie safină pentru că sunt frumoasă, a spus tărăgănat Yasmine în gândurile ei.

Era o concluzie prea improbabilă că sângele era al Vrăjitoarei Argintii? Aceasta se alarmase când Nasir i-a propus să caute ajutor aici. Era furioasă. A vorbit despre preţul care ar fi trebuit plătit de parcă suferise din cauza lui.

Zafira a tresărit când proprietarul prăvăliei a apucat sticluţa din aer, zâmbind. Dinţii lui s-au lungit şi s-au ascuţit şi nasul lui s-a rotunjit sub forma unui bot.

Zafira a clipit şi bărbatul a redevenit om. O iluzie – acesta nu era nicidecum un om muritor, ci unul care se putea transforma din om în hienă şi invers după bunul plac. Brusc, Zafira a înţeles sticlirea feroce din ochii lui şi vechimea prăvăliei Bait ul-Ahlaam.

Era un kaftar.

— Sânge de si’lah. O adevărat comoară, a observat el. Calea interzisă se câştigă adesea contra unui preţ prea mare.

Kifah a apărut de după o vitrină. Îi dispăruseră calmul şi precauţia. Emana furie şi agresivitate în valuri.

— Am văzut colecţia ta, creatură. Aduni amintiri. Furi trecutul oamenilor ca să-ţi vinzi marfa.

Bărbatul a plimbat privirea pe braţul lui Kifah şi pe tatuajele care îl împodobeau.

— Nu fur nimic. Dacă vrei să cumperi ceva, trebuie să plăteşti preţul cuvenit.

Colectarea amintirilor chiar *era* furt. Presupunea să iei un fragment din trecutul cuiva şi să-l îmbuteliezi ca să fie trăit de vreun client nerăbdător. Un schimb interesant, doar de nu l-ar fi silit pe cel dintâi să piardă amintirea.

— Nu poţi să vinzi amintiri fără magie, a spus Zafira derutată.

Doar să le aduni. Şi, dacă sticluţele înşirate pe zidul din

fund erau pentru amintiri, atunci ce scop aveau celelalte bunuri?

— Se pare că magia îşi revine, a spus el liniştit, ridicând sticluţa cu însemnele ei argintii.

Zafira s-a holbat la ea. Nu voia să risipească nicio parte din trecutul ei. Nu voia să uite nimic. Toate momentele de fericire definiseră persoana care era acum şi toate momentele care o dărâmaseră îi neteziseră doar calea.

Proprietarul prăvăliei a simţit ezitarea lor şi a strâns degetele în jurul sticluţei. De data asta, Kifah nu mai avea nimic de spus.

— N-o să-şi revină dacă nu-mi dai sticluţa aia, a spus Zafira deodată.

Kaftarul a încremenit şi a înclinat capul, ca un animal ce era. Kifah a sfredelit găuri în craniul Zafirei cu privirea ei.

— Am întâlnit alţii din neamul tău pe Sharr, a spus Zafira. Erau blestemaţi, dar i-am ajutat. Au luptat de partea noastră. Ştiind că moartea lor era garantată în zori, au luptat pentru Arawiya de dinainte.

A simţit fluturări de speranţă în piept când patronul a privit-o atent.

— Eşti Vânătorul demenhun. O fată, a spus el oarecum surprins.

O fată. I s-a strâns inima.

— Zvonurile despre tine sunt fidele realităţii.

Zafira i-a întâlnit brusc privirea şi, încrezându-se ca o proastă în admiraţia din tonul lui, a întrebat:

— O să ne vinzi sticluţa pentru altceva decât o amintire?

Şi-a descoperit greşeala când kaftarul i-a zâmbit larg, arătându-şi dinţii.

— Dă-mi pumnalul şi sticluţa e a ta. Pentru binele Arawiyei.

Nu.

Laa.

Inima şi membrele şi plămânii ei i-au fost prinşi ca strânse într-un pumn de fier şi gând după gând roiau în ea. Unu: *E doar un cuţit*. Doi: *Nu e*. Trei: *Baba*.

Baba. Baba. Baba.

Aici s-a poticnit şi s-a ţinut pe poziţie.

Cineva care vindea amintiri şi cerea sânge de la o Soră a Veşniciei ar fi putut să fure emoţii fără scrupule. Ăsta era pumnalul ei, nu? O lamă făurită din oţel ieftin, fără nicio valoare, în afară de ceea ce purta în el: dragoste. Ani de dragoste. Butoaie de dragoste.

Asta erau ciudăţeniile din prăvălie. Nu erau căutate pentru ceea ce erau – dinţii unui dandan, minereu din adâncurile vulcanilor din Alderamin, artefacte fermecate –, erau preţuite pentru ceea ce conţineau. Dragoste, furie, ură, încredere.

Amintiri, emoţii, rarităţi procurate prin mijloace ticăloase – cu asta făcea negoţ Bait ul-Ahlaam. De aceea se ferise Seif să vină aici. De aceea se înfuriase Vrăjitoarea Argintie la simpla pomenire a numelui ei.

— Nu, a spus Zafira fără ezitare.

Până acum supravieţuise fără dum sihr, fără s-o apuce pe căi interzise. Vânase şi găsise şi trăise.

Se minţea singură.

Kifah a scos un sunet gâtuit. Purta în el o acuzare la adresa ei: Zafira se alesese pe sine în defavoarea lui Altair. Alesese cuţitul ei vechi în loc de posibilitatea să-l găsească pe Leu şi să-şi recupereze cartea aia blestemată.

— E doar un pumnal, a şuierat Kifah, aşezându-se de partea raţiunii. Pot să-ţi cumpăr unul nou, care să arate exact ca ăsta.

Zafira a încleştat dinţii. Nu era vorba despre bani, nu era vorba despre cum arăta pumnalul ei. Nu-i păsa că proprietarul prăvăliei era la numai câţiva paşi de ele şi asculta fiecare cuvânt.

— Atunci de ce crezi că-l vrea kaftarul?

Dacă pricepuse, lui Kifah nu-i păsa.

— Nu e momentul pentru sentimentalisme.

Furia şi-a iţit capul la un nivel inspirat de Jawarat, pentru că niciodată nu mai legase între ele cuvinte schimonosite, hidoase şi întregi.

Ce ştii tu de sentimente? voia să spună Zafira.

Dar Kifah era prietena ei şi nu a fost nevoie ca Zafira să

vorbească. A înţeles-o suficient de bine. Respiraţia ei molcomă s-a frânt sub privirea neagră a acesteia.

— Emoţiile sunt la fel de puternice ca amintirile, nu-i aşa? l-a întrebat ea pe patron fără nicio urmă de emoţie. De aceea vrei pumnalul.

Kaftarul nu avea niciun motiv să aibă remuşcări.

Kifah a zâmbit cu cruzime.

— Poţi să iei pumnalul unei ţărănci sau suliţa unei foste învăţate alăturate Elitei celor Nouă, împreună cu toate emoţiile care au dus de la una la cealaltă.

Kaftarul a privit-o cu ochi noi. Una dintre lămpi a sfârâit zgomotos, mânios.

— În cazul ăsta, a spus leneş kaftarul, aplecând sticluţa de argint încoace şi-ncolo, le voi lua pe amândouă.

Zafira s-a clătinat. Mâna ei a tresărit, vrând să apuce o săgeată, şi furia i-a copleşit disperarea, dar Kifah a vorbit prima, cu furia concentrată asupra sticluţei.

— Păstreaz-o. Fie să se facă cioburi şi să pângărească locul ăsta pe vecie.

Blestemele nu aveau nicio valoare pentru cei versaţi în arta lor. Kaftarul a aşezat sticluţa la loc pe raft, între un cuţit teribil de ascuţit şi un dallah din os de cămilă, şi le-a întors spatele. În postura asta, orice era posibil: pumnalul ei în spinarea lui, suliţa lui Kifah prin ceafa lui. O nouă şansă.

Kifah pornise deja către uşă.

Zafirei îi bubuia pulsul sub piele, o tobă legată din nelinişti.

— Ţine.

Mânerul de piele stătea bine în strânsoarea ei. Îi simţea toate fibrele sub degete, îi ştia toate neregularităţile. Pielea mai puţin strânsă pe curbura mânerului, metalul lamei opac din pricina uzurii, dar ascuţit precum mintea cea mai iscusită. Cadoul primit de la Baba. Tot ce mai rămăsese din el.

Kaftarul doar s-a uitat la ea.

— Nu ţi le dăm pe amândouă, a spus Zafira, stăpânindu-şi tremurul din glas. Şi nimeni altcineva n-ar mai vrea

sticluţa. Nimeni n-o s-o mai vrea după întoarcerea magiei.

Kaftarul a luat pumnalul. Ea a luat sticluţa. Ţinea în palmă sângele celor mai puternice fiinţe din Arawiya – şi totuşi pierduse.

Capitolul 33

Nasir a aruncat cârpa însângerată la coş şi a privit prin cameră. Khara. Uitase de sora Zafirei. O mie de scenarii i-au trecut prin minte: probabil că intrase în panică. Probabil că descuiase cealaltă uşă sau deschisese fereastra şi încercase să fugă la auzul primei ciocniri de arme. Oamenii abia târâseră afară şi ultimul cadavru şi două gărzi îl conduceau pe sultanul istovit la camerele lui – spre uşurarea lui Nasir. S-a grăbit să descuie uşa şi s-a oprit în prag.

Lana stătea în pat, cu ochii închişi, iar pieptul i se ridica prea repede ca să doarmă.

Un zâmbet i-a zvâcnit în colţul gurii, pe care l-a îndepărtat oftând, şi a încuiat uşa la loc.

Nu avea nicio şansă să poată dormi. Nu acum, când deodată tatăl lui era din nou tatăl lui, o imagine pe care o văzuse ultima dată cu atât de multă vreme în urmă, încât nu mai ştia exact când începuse Ghameq să se schimbe. Şi-a amintit ce i-a spus Vrăjitoarea Argintie pe Sharr, că niciodată nu cunoscuse iubirea adevărată până când îl întâlnise pe tatăl lui. Medalionul fusese darul ei de nuntă pentru el, unul dintre ultimele artefacte rămase de pe urma vieţii ei ca păzitoare a insulei. Nu ştiuse că medalionul conţinea o fărâmă din întunericul ei, că în curând a devenit legătura dintre Leu şi iubitul ei.

Într-o vreme fusese un om bun, când la colţurile ochilor lui se formau cute când zâmbea, când îşi strângea nevasta în braţe, cu mândrie şi dragoste în timbrul vocii. Laa, controlul Leului crescuse treptat, se adâncise şi se agravase cu trecerea anilor.

Nasir şi-a împăturit keffiyah-ul, l-a strâns sub formă de turban şi a închis uşa încet în urma lui. Coridoarele erau tăcute, cu excepţia ivirii ocazionale a câte unei servitoare sau slugi, care dădeau cu ochii de el şi imediat dispăreau.

Casă, dulce casă, a gândit el amar.

Vrând să caute vreo urmă a Leului sau a lui Altair, a

ajuns în scurt timp în camerele celui din urmă. Erau sinistre fără râsetele zgomotoase şi vocea lui gălăgioasă şi undeva, în pieptul lui Nasir, a apărut o durere. A plimbat mâna de-a lungul mesei, cu vase pline cu dulciuri şi curmale şi migdale caramelizate. Toate scaunele erau acoperite cu cuverturi pompoase şi privirea lui Nasir s-a înmuiat când a căzut asupra unui dallah aşezat pe o masă scundă. Aroma discretă a qahwei preferate a lui Altair plutea în aer.

Nasir a tras perdeaua la parte şi a intrat în dormitor. I s-au aprins urechile când şi-a amintit ultima dată când fusese aici.

Mereu se întrebase de ce camerele lui Altair erau diferite de celelalte. De ce i se oferise întâietate în alegerea lor – a peretelui auriu, împodobit cu zăbrele făcute după cele mai somptuoase modele; a platformei cu pat întins, de două ori mai lat decât al lui Nasir; a geamului circular din tavan, care oferea o imagine limpede a stelelor şi a lunii.

Acum înţelegea că Altair avusese libertatea să le aleagă pentru simplul fapt că fusese *în viaţă*. Cum era să trăieşti încontinuu, pe când lunile se înălţau şi coborau la nesfârşit? Să vezi cum oamenii se nasc şi înaintează în vârstă şi încărunţesc şi mor, în timp ce tu rămâi tot tânăr?

Trist.

Aşa se simţea numai gândindu-se la asta.

Nici el nu avea să fie străin de o asemenea situaţie. Nasir era pe jumătate si'lah şi, chiar dacă sângele lui de muritor nu-i permitea să trăiască veşnic, avea să trăiască suficient de mult încât să se bucure de acest fapt. În afară de cazul în care era ucis, bineînţeles. *Mereu atât de plin de viaţă*, a spus Altair în capul lui.

Nasir şi-a tras mâneca şi aşa întinsă peste cuvintele tatuate pe braţ. *Odinioară am iubit*. Anii aceştia puteau fi nesfârşiţi sau puteau fi nimic, în funcţie de cum avea să-i trăiască şi cu cine.

A plimbat ochii de-a lungul bibliotecii, patru rafturi ale nebuniei. Fiecare carte mustea de viaţă – cu însemne

aleatorii şi file rupte şi îndesate pe unde s-a putut. Nimic nu era aranjat după mărime sau culoare sau orice urmă de ordine.

Ce să spun? *Îmi place ca rafturile să fie dezordonate şi iubitele mele să mănânce pe săturate*.

Asta îi spusese Altair când Nasir comentase la adresa lor. Înainte de Sharr, când nătărăul ăla era îmbrăcat pe jumătate şi era clar că nu era singur.

Tocul din trestie s-a rostogolit şi a căzut de pe biroul lui Altair şi Nasir s-a aplecat să-l ridice, împiedicându-se de o denivelare din covorul de lână. S-a aplecat încruntat, scoţându-şi mănuşa şi plimbându-şi degetele pe lungimea unei palmete mari cât mâna din colţ. Ieşea în relief.

Cu mare grijă, a desprins motivul ornamental cusut pe covor.

Era suficient de mare cât să ascundă un teanc de scrisori.

Nasir a ezitat, privind când la filele roase de papirus, pământii şi cu margini aspre, când la uşă.

— Am devenit o babă băgăcioasă, şi-a spus el şi s-a rezemat de pat, sub cerul nopţii.

Curiozitatea l-a îndemnat s-o facă, pentru că Altair era zgomotos şi neruşinat – şi isteţ. Nu lăsa nicio urmă, în afară de ceea ce ţinea în cap. De ce nu arsese şi hârtiile astea? Poate că nu avusese timp în graba pregătirilor pentru Sharr.

Nasir a desfăşurat prima coală de papirus. Apoi a trecut la următoarea şi la cea de după ea, simţind cum i se înfierbântă urechile din ce în ce mai tare.

Erau scrisori de dragoste.

Iubirea noastră este mai înflăcărată decât oricare alta…

Tânjesc după tine necontenit…

Îmi petrec zilele aşteptându-te şi nopţile visând la tine…

Nu toate erau inocente. Unele erau scurte – *Şi trupul tău suferă după atingerea mea aşa cum suferă trupul meu pentru a ta*? –, pe când altele erau mai lungi şi mai detaliate şi cuvintele îi stârneau sângele. Nasir era prinţ, asasin, monstru, dar, în definitiv, era un băiat.

Şi atunci le-a observat, ascunse printre cuvinte jucăuşe şi declaraţii indecente.

Drumul va fi asigurat în două zile.

Au fost anulate tarifele între Pelusia şi Demenhur. Sub semnătura lui Nawal.

Distribuire la Dar al-Fawda. Provizii peluziene.

Înţelegeri comerciale. Tratate. Discuţii. Nu erau scrisori de dragoste. Erau fragmente din pânza lui Altair, dovada eforturilor lui de a uni regatul. Nasir şi l-a închipuit adunând oameni de rând, armându-i cu curaj şi bravură, animându-i cu cuvintele lui abile şi fermecătoare. Trezindu-le speranţa aşa cum foarte puţin oameni puteau s-o facă, comandând soldaţii unei armate, precum şi inimile celor din popor.

Pe când Nasir îi omora. Pe când el, prinţul născut cu datoria să le poarte de grijă şi să-i apere, îi ucidea.

Scrisorile au tremurat în mâinile lui. S-au încreţit între degetele lui.

Rămâi în umbră şi slujeşte lumina.

Nasir nu era un prost care se pierdea în fantezii romantice. Moartea era ireversibilă şi niciodată nu va putea răscumpăra răul făcut, dar se străduia. Atâta lucru îşi îngăduia şi el. Se străduia să îndrepte lucrurile, să se implice în transformarea Arawiyei. Să nu mai privească oamenii în căutarea tendoanelor care trebuie tăiate şi cu estimarea secundelor care i-ar trebui ca să ucidă. S-a ridicat cu un gând:

Nu va mai purta coroana Prinţului Morţii.

S-a lăsat din nou pe genunchi. Cine ar fi fost fără frica cu care îl priveau oamenii? Fără numele din buzunarul său şi fără misiunile care-i alcătuiau menirea? Monştrii erau *creaţi* cu un anumit scop, cu un destin de împlinit. Cine ar fi fost el fără urmele de pe spatele său şi fără armele pe care le purta?

Nasir a adunat scrisorile şi le-a ascuns, fixând palmeta la locul ei. Îl eliberase pe tatăl său, asigurând siguranţa demnitarilor, dar mai erau multe de făcut. A aşezat tocul de trestie al lui Altair înapoi pe masă şi a plecat cu o

şoaptă:

— Nu muri.

Capitolul 34

Alderamin îşi pierduse frumuseţea şi atracţia. Dinspre sooq venea gălăgie, poeţii erau jalnici ca un cortegiu funerar, oraşul Zawia era la fel de şters ca marfa din Bait ul-Ahlaam. Când Zafira şi Kifah au ajuns în sfârşit la caravanserai, Seif nu era de găsit.

Geamul cu vitralii era, de fapt, o intrare, suficient de lată pentru caravane, dar nu era nicio cămilă prin preajmă. Oamenii încă nu începuseră să călătorească – dispariţia Arzului era prea recentă şi vestea încă se răspândea. Intrarea boltită ducea într-o curte de unde se vedeau intrările în toate camerele de la cele două etaje de piatră albă şi sculptată. Coloanele acoperite cu plăci dispuse în formă de fagure luceau în noapte.

Deşi cămilele erau puţine, oamenii încă hoinăreau în interiorul oraşelor şi Zafira şi Kifah au traversat curtea aglomerată şi au urcat la camerele de la etaj. Kifah a oprit-o cu o atingere uşoară pe umăr.

— Măcar ne-au rămas amintirile noastre, a spus ea cu atâta blândeţe, încât Zafira a strâns din ochi. Momentele care au făcut din pumnalul tău un obiect special.

Răsuflarea Zafirei a tremurat periculos.

— Cum ai reuşit? De unde ai ştiut că ne va ajuta să-i spui despre kaftarii de pe Sharr?

— Nu ştiam, a răspuns Zafira cu sinceritate.

— Puţini oameni pot să privească un monstru şi să-i vadă umanitatea, a declarat Kifah.

Dar nu cunoştea situaţia nici pe jumătate: că Zafira se împrietenise cu Leul Nopţii. Că văzuse şirul de cicatrice ale lui Nasir, dovada victimelor lui, fără să-i fie scârbă de ele. Kifah a bătut în perete cu nodurile degetelor, neastâmpărată ca de obicei.

— Şi îmi pare rău. Că te-am silit.

Zafira s-a uitat la ea, încă amorţită, dar şi încălzită puţin. Puţin mai jenată.

— Şi mie.

Kifah a răspuns cu o jumătate de zâmbet şi a închis uşa.

Zafira s-a întins pe patul scund, fără să vadă frumuseţea încăperii şi lumina lunii care se strecura pe fereastră. Obţinuseră sticluţa. Mai rămânea doar să se taie în palmă şi să-l găsească pe Altair. Să-l găsească pe Leu. Să recupereze ultima inimă. Să ia înapoi Jawaratul, care era al ei.

Nişte paşi s-au oprit chiar în dreptul uşii ei şi Zafira a încremenit, auzind cum se deschide uşa lui Kifah.

— Ai reuşit? O să supravieţuiască?

Chiar şi estompată şi separată printr-o uşă, Zafira a auzit respiraţia lui Seif, iritarea lui provocată de obrăznicia lui Kifah de a-l lua la întrebări.

— Nu avem de unde şti. Nu s-a întâmplat nimic când am introdus-o în lăcaşul ei, a spus el. Am tocmit o barcă să ne poarte peste strâmtoare, aşa că plecăm înainte de ivirea zorilor. Sângele?

— L-am luat.

Vocea lui Kifah a sunat moale, pe când Zafira ar fi vrut-o fermă. Ar fi ajutat-o pe *ea* să-şi păstreze fermitatea. Kifah a mai spus ceva, încheind cu un cuvânt care semăna periculos de mult cu „Vânătoreasa” după care Seif a luat-o din loc şi uşa ei s-a închis.

Zafira s-a ghemuit în pat, furioasă pe senzaţia pierderii care creştea înăuntrul ei. Abia o interesa faptul că una dintre cele cinci inimi fusese restaurată – încă le lipsea cea de-a cincea inimă şi nu avea să fie deloc uşor s-o ia înapoi.

Singurătatea ei era acum deplină. Absolută. Şi-a dat jos cizmele, apoi arcul, apoi tolba şi apoi teaca ei goală, complet goală. Jawaratul o ajutase să se ţină pe linia de plutire, şi acum şi el dispăruse. I-au tremurat buzele.

Ceruri mari. Prietenul ei cel mai bun murise sub ochii ei, mentorul ei murise înainte să-l poată ierta, mama ei murise după ani de suferinţă şi Zafira nu plânsese. Nu vărsase nicio lacrimă pentru niciunul dintre ei, dar plângea acum, din cauza unei nenorocite de jambiya.

Nu e doar atât. Mai mult chiar şi decât încă o bucată din Baba. Părăsindu-şi căminul, fiecare pas fusese o lovitură

de bici. Înlăturarea meticuloasă a Vânătorului care fusese cândva, a Vânătoresei în care se transformase. Refuza să mai poarte mantia Vânătorului demenhun.

Masca ei: dispăruse.

Arzul: dispăruse.

Simţul direcţiei pe care-l avusese cândva: dispăruse.

Jambiya lui Baba: dispăruse.

Era ultimul strop. Ultimul cârlig care mai ţinea sus fruntea misteriosului Vânător, pentru că arcul ei se frânsese de multe ori şi săgeţile ei nu rezistau mai mult de câteva zile. Jambiya lui Baba era constanta ei, amintirea faptului că nu trebuia să fie indiferentă faţă de viaţa prăzii ei. Că nu era decât o călătoare în lumea asta, care încerca să-şi lase amprenta, încerca să facă ce trebuie.

Dinăuntrul ei s-a revărsat un suspin.

S-a gândit la Nasir şi parcă nu mai reuşea să-i pese de fata cu şalul galben. Laa, îi era dor de el. De privirea lui tăcută. De cuvintele lui puţine, care-i ofereau mereu exact ce-i trebuia.

Se deşira – asta făcea Zafira. Era un ghem care se deşira încet şi se temea că în centrul lui nu va rămâne decât un mare gol. Acelaşi *nimic* sfâşietor care o trăsnise cu toată puterea când magia se scursese din venele ei.

Tatăl ei murise şi ea perseverase. Viaţa ei se înăsprise şi ea mersese înainte, pentru că avea un ţel. Ce rămânea din ea fără vânătorile care-i defineau dimineţile şi-i *dăruiau* acel ţel? Trăise ca să-i ajute pe semenii ei. Să-i ţină în viaţă, să-i sprijine. Să le poarte de grijă. Cine era ea fără săgeţile din spinare şi mantia de pe umeri?

Goală cum nu mai fusese niciodată. Singură cum nu mai fusese niciodată.

Când îl întrebase pe Nasir ce voia, se întreba, de fapt, pe ea însăşi.

Capitolul 35

În zori, Nasir era în sala tronului, unde şedea Sultanul Arawiyei şi deja lăsa să plece emir după emir, cu o mină austeră, ca de piatră, de parcă nu se schimbase nimic. Nasir s-ar fi convins că evenimentele din noaptea trecută fuseseră un vis dacă nu ar fi fost atât de evident că spaţiul unde atârnase medalionul înainte era ţipător de gol şi dacă, în dimineaţa aceea, nu s-ar fi uitat în sertarul noptierei sale, văzând podoaba aceea circulară şi străveche – spartă, neînsemnată şi reală – şi punând-o în buzunar.

Nasir venise cu un singur scop: să ia totul de la început. A deschis gura, hotărât ca de data asta să vorbească primul, să întrebe de tatăl său şi să vadă cum se simte, dar, când au rămas singuri, nu a reuşit să spună decât:

— Sultani.

Nu „tată”. Nu „Baba”.

Ceva a licărit în privirea lui Ghameq.

— Ibni.

Nasir se aştepta să fie mai fericit, mai liber. În loc de asta, se simţea ca un animal încolţit şi incertitudinea îl ţinea într-o cuşcă, pentru că tatăl lui arăta exact ca-n ziua trecută, exact aşa cum arăta cu săptămâni, cu luni în urmă. Şi asta însemna că Nasir îl privea în faţă şi retrăia ani întregi plini de durere.

Poate că mai chinuitoare decât abuzurile în sine era constatarea lor. Înţelegerea, izbitoare şi destabilizatoare, a faptului că obişnuinţele vieţii tale nu erau deloc normale.

Văzând acestea, Ghameq s-a înnegurat la faţă.

— Te-ai trezit devreme. Ai mâncat?

Dacă am mâncat. I-a scăpat un râset. Trebuie să fi fost evidentă surpriza de pe chipul lui, pentru că expresia sultanului s-a înmuiat.

— Da.

Nasir a înghiţit în sec şi a formulat următoarea întrebare ca şi când ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte.

— Tu ai mâncat?

Tatăl lui a încuviinţat din cap.

— De acum înainte vom lua masa împreună.

Mi-ar face plăcere, a vrut, dar nu a reuşit să spună Nasir, pe când mangalurile aprinse trosneau lângă podium. A închis gura.

Ghameq a plescăit din buze şi apoi a întins mâna după una dintre misivele de lângă el, fluturând-o în aer.

— Poporul se agită în continuare. Spune-mi: ce crezi că ar trebui să fac?

Şocul i-a legat limba din nou lui Nasir, pentru că nu-i stătea în fire lui Ghameq să-l invite la conversaţie. Să ceară părerea fiului lui. Să aibă nevoie de ea – sau să aibă nevoie de Nasir însuşi.

— Taxele pe care le-ai impus sunt mult prea mari şi protestatarii devin din ce în ce mai îndrăzneţi, a spus el cu grijă.

Şi care e soluţia ta, prostule? Şi-a scotocit mintea.

— Sarasin. Are nevoie de un calif nou. Putem să-i liniştim pe locuitori cu uşurinţă, desemnând pe cineva ca Muzaffar.

— Pe cine?

Nasir a clipit, surprins că Ghameq nu ştia nimic.

— Pe comerciantul care a captat atenţia oamenilor în Sarasin după ce am plecat spre Sharr. Oameni ca el. Are relaţii bune şi a fost căpetenia unui sat acum vreun deceniu. Desemnează-l pe el, ar putea să îndrepte califatul de unul singur, cu eforturi minime din partea coroanei.

— Mmm, a făcut Ghameq, acceptându-i răspunsul cu un zâmbet şi lui Nasir i-a fost greu să simuleze unul la rândul său. M-ai eliberat cu puţin timp în urmă. Sunt multe de dezlegat de-ale Leului. Timpul ne va îngădui victoria de care avem nevoie, Ibni. Deocamdată Sarasin e o groapă şi Leul în sine ar trebui să ne preocupe mai mult decât orice taxă.

— Sultani, a spus Nasir plecând capul, ca să-i facă pe plac.

Se pare că nu fusese nevoie de opinia lui. Ca de obicei.

— De aceea sunt tatăl tău, nu? Ca să te îndrum. Ai vreun plan ca să-l găseşti?

Un clopoţel a răsunat în capul lui Nasir.

— Îl vom găsi, a spus el cu prudenţă. Pe orice cale.

Sultanul l-a studiat.

— Nu cred că e nevoie să-ţi spun să eviţi folosirea dum sihr-ului. Familia noastră a suferit prea mult din cauza lui.

Nasir a clătinat repede din cap. Prea repede. Aici avea de-a face cu tatăl lui. Între ei trebuia să existe o încredere firească.

— Surorile au interzis astfel de fapte. Dacă am face-o, ce diferenţă ar mai fie între noi şi creatura pe care vrem s-o învingem? a întrebat Ghameq.

Magia sângelui chiar *era* interzisă. Folosirea ei chiar *distorsiona* pragul dintre ei şi Leu. Dar erau multe diferenţe între ei şi duşmanul lor şi folosirea dum sihr-ului nu le-ar fi şters.

Moralitatea erau însă un subiect pe care Nasir nu voia să-l discute cu tatăl său, asta era cert.

— Chiar dacă am vrea să apelăm la dum sihr, am avea nevoie de sânge de si'lah. Şi nu avem, a spus Nasir.

Ghameq a încuviinţat cu un mormăit. Sunetul a reverberat îndelung în liniştea din jur.

— Poate ar trebui să anulăm ospăţul, a spus Nasir, luându-şi iar inima în dinţi şi schimbând subiectul. Până când vom restabili magia şi Leul nu va mai fi un pericol. Îţi… îţi aminteşti să fi trimis invitaţiile?

Unde începea şi unde se termina linia *asta?* La unele întrebări legate de anumite evenimente, tatăl lui clipea cu privirea pustie, dar alte evenimente reuşea să le relateze cuvânt cu cuvânt aproape imediat. Din cauza asta, Nasir nu putea să descifreze precis ce îşi amintea Ghameq despre anii în care fusese sub controlul Leului, pentru că era clar că amintirile lui nu erau afectate de trecerea timpului.

— Acum două nopţi, a spus Ghameq după ce s-a gândit o clipă. Din păcate, e prea târziu să le oprim. În plus, avem acum motive întemeiate să sărbătorim, nu-i aşa, Ibni?

— Da, a încuviinţat el încet, luptându-se cu dezamăgirea. Măcar demnitarii nu vor mai intra într-o capcană.

— Cum rămâne cu Vânătoreasa? a întrebat Ghameq, coborând privirea la foile din mâna lui. Nu a venit.

Ştie. Un rotocol de întuneric a alunecat din degetele lui Nasir. Din cine ştie ce motiv, îi era imposibil să-i acorde încrederea. Dar nu putea nici să-l mintă.

— Am supărat-o, a recunoscut el.

O jumătate de adevăr era suficientă. Trei cuvinte care sugerau o mulţime erau de ajuns. Pentru că adevărul arăta emoţie, pe când minciunile sugerau înşelăciune. Aşa ştiai la ce să dai crezare.

Mi-e dor de ea, îi venea să spună. Era singur fără ea, pătruns de singurătate până-n adâncul sufletului. Plutea într-o lume în care nimeni nu-l vedea cu adevărat.

Ghameq a râs, dovadă că nici măcar bărbatul care-l zămislise nu-l vedea, nu-l înţelegea, nu *ştia* dintr-o singură privire. Poate că Nasir era prea tânăr ultima dată când auzise râsetul ăsta, prea iubitor, prea inocent, fără a fi apăsat de povara morţii, dar acum îi suna altfel. Mai aspru. Mai ascuţit. Mai puţin fericit şi mai calculat.

Dar oamenii se schimbă, nu?

★

— Pari tulburat, Prinţe.

Aya a coborât trapa şi i s-a alăturat pe acoperiş. Venea de la infirmerie îmbrăcată cu o abaya aspră, pătată de sânge, şi culoarea aceea brun-închisă arăta ca cenuşa în comparaţie cu ţinuta ei obişnuită. Nasir urmărea un şoim care a zburat pe după un curmal şi a văzut mulţimea de oameni din depărtare, unde un bărbat îmbrăcat în negru striga despre dispariţia Arzului, prevestind dezastre.

Orele se scurgeau. Nu se aşteptase să dureze atât de mult să-l pună la curent pe tatăl său, deşi motivul era probabil acela că îşi găsea greu cuvintele. Sultanul ştiuse deja atât de multe, pentru că fusese treaz tot timpul cât îl controlase Leul, aşa că Nasir i-a relatat evenimentele de pe Sharr şi tot ce se întâmplase de atunci, evitând să-i spună unde erau Zafira şi Kifah acum şi faptul că Înaltul

Cerc traversa Arawiya pentru a înapoia inimile.

— Unde-i Lana? a întrebat Nasir.

— Încă ajută la infirmerie. Am lăsat-o ca să vin la tine, dar e mai ferită acolo decât aici.

Nasir a pufnit, întrebându-se cât de periculos considera Aya că era locul ăsta dacă lăsa o fată tânără printre străini furioşi care se răzvrăteau pe străzi.

Când zarva izbucnise din nou în cursul zilei vreo douăzeci de Gărzi ale Sultanului ţâşniseră din palat şi Nasir încremenise, aşteptându-se parcă să primească un ordin de la tatăl său. *Du-te. Pune capăt poveştii ăsteia.*

Schimbaseră doar o privire.

Măcar dacă oamenii ar fi ştiut că revolta lor îl lăsa indiferent pe sultan. Nici măcar nu clipise. Nici măcar nu luase în considerare propunerea lui Nasir să îl pună calif în Sarasin pe negustorul ăla, Muzaffar.

A închis ochii strâns câteva secunde. Îndoielile Ayei se furişau înăuntrul lui, făcându-l să suspecteze fiecare gest al tatălui său. Făcându-l să se întrebe dacă Leul încă era acolo şi-şi bătea joc de Nasir cu o cruzime mai mare decât oricând.

Pentru că asta făcuse Leul întotdeauna – îl batjocorise din ură. Îl ridiculizase pentru că îl detesta. Când îl înfiera pe Nasir cu vătraiul. Când i-a tăiat limba lui Kulsum.

Când s-a furişat în camera Zafirei.

Aya s-a apropiat.

— Spune-mi ce te supără.

Nasir a lăsat tăcerea să se întindă până când n-a mai suportat-o.

— Pe mine m-a văzut.

A tăcut un moment. Nu i-a spus numele. Raze de lumină şi umbre oblice se strecurau prin paravanele zăbrelite, pictând stele în opt colţuri pe pielea lui. Când a clipit, a văzut-o la uşa camerei lui, cu buzele umflate, cu părul ciufulit. S-a întrebat dacă îi făcuse plăcere. Orice o fi făcut.

— Când Leul a venit după Jawarat.

— Ea ţi-a spus?

Nasir a strâns din buze.

— E evident, nu? Abia se încumeta să mă privească.

Şi mereu îl privise. Chiar şi când îl numise ucigaş. Chiar şi când a lipit-o de coloană pe Sharr şi i-a cuprins buzele între ale lui.

— Din câte înţeleg, asta ar trebui să te măgulească, laa?

Nasir s-a încruntat, pregătit să se arunce de pe acoperiş.

— Unde baţi?

— De ce te supără?

Aya şi-a pus uşor mâna pe umărul lui şi Nasir a înlemnit, simţind freamătul lamei lui pe partea interioară a încheieturii.

— Pentru că oricum vedea în mine un monstru, a spus el după ce a respirat adânc, stăpânindu-se.

Acum avea să-l vadă pe Leu.

Aya l-a privit îndelung.

— Nu asta vede în tine. Nici nu vede un băiat care s-o iubească. Eşti prinţul ei. În curând, domnia tatălui tău va lua sfârşit, iar tu o să trebuiască să aduni fragmentele Arawiyei ca sultan.

Cuvintele ei i s-au aşezat pe umeri.

— Pot s-o fac sultana mea.

Râsul Ayei a sunat ca nişte clopoţei mişcându-se în bătaia celei mai blânde adieri.

— I-ai cere un sacrificiu destul de mare.

N-ar fi un sacrificiu, a vrut el să spună, dar nu asemănase chiar el palatul cu o cuşcă? Laa, cu un mormânt. Ar fi altfel dacă ar fi şi ea acolo.

— Ar şti să stăpânească, a replicat el.

Pe el ştia să-l stăpânească destul de bine.

— Ar trăi o viaţă de lux. Nu i-ar lipsi nimic.

Cuvintele sunau fals, chiar şi în urechile lui.

— Ai vorbit ca un adevărat cap încoronat, a spus Aya cu un zâmbet detaşat.

Atunci ceva i-a atras privirea şi a fugit la marginea din stânga, cu şalul fluturând.

— Aha! S-au întors! Trebuie să mă schimb.

A dispărut sub trapă şi Nasir a înghiţit în sec. Trei călători îşi făceau drum prin mulţimile de pe Calea

Sultanului. Seif avea în mână biletul pe care Aya îl lăsase pentru ei la ea acasă. Kifah avea pe chip acea jumătate de zâmbet strâmb pe care-l purta de obicei când se gândea la ceva cât de cât amuzant.

Şi iat-o şi pe ea, lumina din mijlocul întunericului. Ceva s-a înălţat bolborosind în pieptul şi în gâtul lui, strângând lăcaşul inimii lui, care şi-a iuţit bătăile. Privirea ei s-a abătut asupra palatului şi s-a ridicat, s-a ridicat, s-a tot *ridicat*. A dat de privirea lui.

Pustii. Ochii ei erau ferestre şi înăuntrul lor Nasir vedea o pierdere.

Capitolul 36

Zafira ar fi vrut să creadă că o aştepta pe ea, dar iluziile erau pentru visători. Se cam ataşase de oglinda lată din camera lor din Alderamin şi în aceeaşi măsură se supărase pe sine pentru că o preocupa înfăţişarea ei, dar întoarcerea în Fortăreaţa Sultanului însemna că-l va vedea pe Nasir şi revederea lui i-a amintit de fata cu şalul galben.

Când Nasir a coborât în sărituri de pe zidul palatului pe pământ, aterizând pe vine şi răscolind nisip, Zafira şi-a făcut iluzia că venea spre ei fără să-şi ia ochii de la ea nicio clipă, cu o ţinută scumpă pe care numai un prinţ şi-o permitea, cu un pumnal cu mâner de onix la coapsă şi cu un iatagan prins în teacă la şold. Înarmat, mereu înarmat. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Ar fi fost o iluzie să creadă că se va arăta fără masca lui, cu o rugăminte de iertare în ochii lui cenuşii, încercănaţi de nesomn.

Pentru că, atunci când a vorbit, nu s-a uitat la ea, nu i s-a adresat şi Zafira a simţit chiar că vorbea doar în *direcţia* ei.

Totuşi. Dulce şi sfântă zăpadă, durerea din pieptul ei. Văpaia din sânge.

Puţin îi păsa că era aici, înaintea Palatului Sultanului, un loc pe care-l văzuse prin prisma poveştilor lui Baba şi pe care nu se aşteptase niciodată să-l vadă cu ochii ei.

Porţile bogat ornamentate s-au deschis spre interior, permiţându-le intrarea. Fiecare gardă a făcut o plecăciune la trecerea lui Nasir. Zafira s-a străduit să ignore privirile lor iscoditoare, în acelaşi timp neînsemnate şi puternice. Calea spre palat era pavată cu dale îmbinate care se umflau şi se îngustau precum solzii de pe coada unei maride, de un ocru cu sclipiri aurii. Sub ochii vigilenţi ai fântânii de piatră din centru, în formă de leu, Nasir le-a spus că spărsese medalionul sultanului.

— Şi te-ai gândit că e un motiv de laudă? i-a răspuns Seif cu un dispreţ neţărmurit. Pentru că ai tras de un lanţ în timp ce noi ne luam la trântă cu moartea?

Zafira ştia că nimeni altcineva nu înţelegea mândria lui Nasir. Nu era mândru pentru *ceea* ce făcuse, ci pentru faptul că o făcuse: preluase frâiele. Acţionase din proprie voinţă.

A deschis gura, simţind că-i arde sângele, dar Kifah i-a luat-o înainte, cu suliţa ei lucind în lumina dimineţii.

— Ajunge, s-a răstit Kifah. A funcţionat? l-a întrebat ea pe Nasir, cu simţ practic, ca întotdeauna.

— Aşa credeam… aşa cred…

Nasir a tăcut.

Seif s-a strâmbat.

— Aşa crezi.

Zafira ştia că nimeni altcineva nu observase tresărirea lui nedisimulată. Lumea putea fi refăcută, dar abuzurile din trecut nu puteau fi şterse niciodată.

— Ne bănuieşte că vom folosi dum sihr pentru a-l găsi pe Leu, fapt ce-l nemulţumeşte. Ne-a interzis s-o facem. Bărbatul pe care l-am ucis…

— Trebuie să spui mai exact la cine te referi.

Nasir nu a răspuns şi Zafira a observat momentul precis în care masca s-a lăsat din nou pe chipul lui. Şi-a încordat spatele şi a încleştat din dinţi. Prinţul Morţii.

— Mi-e foame, a spus ea deodată.

Încordarea s-a rupt ca o coardă de arc. Kifah a pufnit. Dincolo de intrarea boltită, uşile palatului s-au deschis huruitor, fiecare uşă lucind în lumina slabă.

— Muritorii ăştia, a bombănit Seif, încrucişând braţele când Aya a apărut într-o fâlfâire de falduri liliachii.

— Ai nevoie de muritorul ăsta, safinule, a izbucnit Zafira.

A simţit privirea lui Nasir, acum, când ea nu se mai uita la el.

— Şi dacă e să-mi tai palma şi să-l găsesc pe Altair şi Jawaratul, trebuie să mănânc.

Cu aerul că nu observase nimic, Aya i-a poftit în palat cu dezinvoltură, de parcă ar fi fost regina lui. Aruncând o singură privire la sticluţa cu sânge care atârna la gâtul Zafirei, a zâmbit radios şi imediat şi-a ascuns tremurul buzelor.

— Trebuie să onorăm ocazia asta, dragii mei. Fiecare victorie trebuie sărbătorită, oricât de mică.

Zafira nu i-a putut răspunde la zâmbet, de vreme ce teaca de la coapsa ei atârna dureros de goală. De ce erau victoriile mereu umbrite de pierderi?

Pe lângă asta, nu se simţea la locul ei în palat. Coridoarele erau scăldate în lumină aurie, gemând de umbre care dănţuiau, aşteptându-l nerăbdătoare pe Leu. Zafira vedea extravaganţă oriunde ar fi privit, picurând din felinarele suspendate, aurind pereţii boltiţi şi bogat ornamentaţi. Coloane pe care şerpuiau gravuri florale întrepătrunse, ghivece din care se revărsa o verdeaţă prea bogată încât să fie naturală, perdele de mătase care se legănau timid în adierea uscată a ferestrelor largi şi a balcoanelor îmbietoare.

Prin marile uşi duble intrau şi ieşeau o puzderie de oameni, demnitari sosiţi pentru ospăţul rău prevestitor. Slugile lustruiau podelele scumpe până ce străluceau şi croitorese cu degete sprintene pregăteau pernă după pernă de majlis. Candelabrele erau coborâte pentru ca pe ele să fie înşiruite fitiluri de ulei noi şi caprele behăiau undeva, în adâncul palatului, unde Zafira bănuia că s-ar afla bucătăria, oarbe înaintea morţii lor iminente.

Nişte slugi au luat-o pe Zafira de lângă ceilalţi şi, ca o proastă, ea a privit în urmă, să vadă dacă Nasir va întoarce privirea după ea. Dacă-i va acorda atenţie.

Nasir a mers mai departe, discutând cu Kifah. Şi deodată parcă erau iarăşi străini. Vânătorul cu mantie, Prinţul Morţii cel distant.

Zafira nu credea că ar fi fost posibil să-i ducă dorul mai mult de atât, aflându-se la numai câţiva paşi de el.

A pornit grăbită în urma slugilor, până în camera ei, mare cât casa ei şi cea a Yasminei puse la un loc, îndeajuns de încăpătoare cât să găzduiască ospeţe pentru un sat întreg. Semenii ei şi-ar fi permis să mănânce un an întreg numai din banii daţi pe obiectele de decor. Aici se găsea o oglindă mai lată decât oricare alta pe care o văzuse vreodată, în dreptul căreia se afla o colecţie de sticluţe pe

care Zafira le considera inutile, pentru că niciodată nu înţelesese ce parte a chipului trebuia accentuat cu fiecare unguent şi în ce ordine. Pe o altă masă scundă erau aşezate vase acoperite, unul cu migdale, altul cu nuga cu fistic şi un al treilea cu curmale.

A pătruns mai adânc în cameră şi a îngenuncheat pentru a atinge patul cu platformă incredibil de mare şi mai moale decât blana celor mai mlădioşi iepuri. Gândul i-a zburat la Leu când purtase chipul lui Nasir şi capul i s-a învârtit, cu pleoapele îngreunate de oboseală. Dar se simţea prea vinovată ca să se poată cuibări sub cuverturi, ştiind că Leul umbla nestingherit şi că ea putea să-l găsească şi pe el, şi Jawaratul, şi inima, şi pe Altair – să le găsească pe *toate*, blestemăţie, numai de-ar renunţa la încă o parte din fiinţa ei.

Sfântă zăpadă, ce obosită era. Şi-a pus obrazul pe aşternut şi s-a gândit că niciodată în viaţă nu mai simţise ceva atât de minunat.

— Vânătoreaso.

Zafira s-a întors. Camera era întunecată, străină.

Vrăjitoarea Argintie a salutat-o cu o mişcare din buze.

— Prima dată e mereu cel mai dificil.

Umm spusese asta cândva despre ceva mult mai banal decât ceea ce urma să facă Zafira. A, da. I-o spusese Yasminei la un moment dat, când fugise pe furiş cu un băiat. Un junghi i-a sfâşiat inima.

— Nu avem de ales, a răspuns Zafira.

Anadil a înclinat capul într-o parte.

— Eşti fata care a învins fără ajutorul celor interzise.

Zafira a zâmbit amar.

— Trăim vremuri disperate.

Vrăjitoarea Argintie a studiat-o.

— Prea bine, a spus ea. Dum sihr, în forma lui de bază, îţi va permite să-ţi foloseşti afinitatea. Vei redeveni da'ira[44]. Şi, în vreme ce va fi uşor să-ţi foloseşti propria afinitate, dacă vei avea nevoie de alta, va trebui să găseşti o carte cu vrăji, pentru că dum sihr necesită incantaţii în

[44] *Busolă,* în limba arabă (n. t.).

graiul vechi. S-ar putea să găseşti unele în colecţia centrelor consacrate, cum e Marea Bibliotecă, dar sunt sigură că şi Jawaratul conţine câteva.

— L-am pierdut, a spus Zafira încet.

— Atunci găseşte-l.

Cuvintele erau atât de simple, încât Zafirei îi venea să se strângă ghem şi să izbucnească în râs.

— Ai grijă, a continuat Vrăjitoarea Argintie. Dacă foloseşti prea multă magie străină de afinitatea ta, o parte din tine va avea de plătit.

Anadil a atins o şuviţă a părului ei nefiresc de alb, de culoarea oaselor, şi, înainte ca Zafira să poată spune că îi ajungea s-o folosească o dată şi că apoi nu va mai practica nici o altă magie în afară de a ei, Vrăjitoarea a clătinat din cap. Ca şi când ar fi repetat cele spuse de Leu despre promisiunile nechibzuite.

— Okhti?

Zafira a sărit în capul oaselor. Raze de soare firave cădeau oblic asupra ei şi o adiere de vânt răscolea perdelele fine. *Amiază*. Un vis. Vrăjitoarea Argintie nu era aici; blestemăţie, Zafira dormise. *O călătorie în vis?*

Lana se uita în jos la ea.

— Asta e camera mea, dar acum putem să stăm aici împreună! Îţi vine să crezi că astă-noapte am dormit în camera prinţului?

A coborât vocea şi ochii ei căprui au licărit.

— Într-o cameră mică, pentru prietenele lui.

Ar fi putut atunci să spună o mie de cuvinte:

Bună sau:

Chiar poţi să găseşti orice la Bait ul-Ahlaam sau:

Ce se mai întâmplă cu răscoalele?

Dar Zafira nu a spus nimic din toate astea.

— Prietene, a repetat ea.

Cum era fata cu şalul galben. Cum erau femeile care-l urmăreau cu privirile prin palat, fără ruşine.

— Ştii tu, pentru atunci când vor să…

— Ştiu pentru ce e, s-a răstit Zafira.

Gâtul îi ardea. O ardeau şi alte părţi ale trupului. Aşa

cum nu se mai întâmplase niciodată.

Lana a zâmbit larg.

— Mi-a fost dor de faţa ta morocănoasă.

Zafira şi-a strâns picioarele sub ea şi s-a întins după sticluţa care sclipea în lumină, ale cărei modele geometrice îi aminteau de scrisoarea primită de la Vrăjitoarea Argintie cu o veşnicie în urmă. *Aşa. Gândeşte-te doar la ceea ce trebuie făcut.*

— Sfântă zăpadă, e frumos, a exclamat Lana. A costat mult?

— Da.

Nu bani, s-a ferit ea să spună, ci altceva. Ceva ce nicio sumă de bani n-ar fi putut cumpăra niciodată. Dar Aya avea dreptate: *era o* victorie. Şi pentru Lana. Călătoriseră până în Alderamin, la Bait ul-Ahlaam, datorită propunerii ei. Datorită Lanei, Zafira pierduse singurul lucru care-i mai rămăsese de la Baba, dar aşa puteau să-i găsească pe Altair şi pe Leu. Să găsească inima şi Jawaratul. Numai asta era important.

Lana s-a dus într-un colţ al camerei, unde stătuse aplecată peste o coală de papirus întinsă pe o masă scundă, cu o tăviţă cu instrumente şi nişte unguente înşiruite pe margine.

— Palatul are o aripă întreagă dedicată medicinei, a explicat ea. Am început să transcriu reţete de leacuri pentru Ammah Aya.

A strâmbat din nas.

— Nu cred că-i trebuie, cred că mai curând speră că o să le memorez eu.

Abia atunci Zafira a înţeles ce o învăţase Aya pe Lana, ceea ce n-o învăţase mama lor: să aibă încredere în sine. O încredere care le lipsea femeilor demenhune, chiar şi celor care aveau taţi sau fraţi cum fusese cândva Baba pentru familia Iskandar.

— Ah, şi a venit Kifah. Nu i-a convenit când a aflat că dormeai, dar m-am ocupat eu de ea. Niciunul dintre noi nu poate face nimic dacă e pe jumătate mort.

Zafira a strâns din buze la auzul cuvântului „noi" şi

amintindu-şi că sora ei nu mai era o fetiţă. Nu mai *fusese* o fetiţă de mult timp, dar Zafira numai asta vedea: trupul ei mic agăţându-se de Baba. Ochii ei mari şi uimiţi, nasul vârât într-o carte.

Şi totuşi o ajutase pe Umm să supravieţuiască. Îşi păstrase mintea întreagă în vreme ce Zafira dispărea în Arz şi lipsea ore în şir. Nu mânuise ea un arc, dar făcuse la fel de multe ca Zafira. *Trecuse* prin la fel de multe încercări ca Zafira.

— Nu era nevoie, să ştii, a spus Zafira, coborând din pat.

I-a aruncat Lanei una dintre monedele primite de la Kifah.

Sora ei i-a adresat un zâmbet abia schiţat.

— Nu e nevoie să facă nimeni nimic şi totuşi cineva trebuie mereu să facă câte ceva.

— Lana, filosoafa, a tachinat-o Zafira, dispărând în baia alăturată.

Şi-a iţit din nou capul în linişte.

— Lana cea îngândurată?

Cea frumoasă. *Cea împovărată*. Fata care crescuse fără ca Zafira să observe.

— L-am văzut pe sultan, a spus Lana, răsucind moneda în mâini. Când te gândeşti la el, Okhti, simţi vreodată că ai vrea să-l omori?

Zafira şi-a ascuns surprinderea îndărătul unei clipiri.

— Nu el a omorât-o pe Ummi, a spus ea cu prudenţă.

Îi explicase Lanei că sultanul fusese dirijat de Leu ca o marionetă.

— Ştii asta.

În ochii Lanei s-au aprins văpăi.

— Chiar dacă greşeala lui a fost să se lase dirijat, tot greşeală rămâne.

Lana, fata cu porniri ucigaşe în rărunchi.

— Nasir a spus că sultanul nu vrea să folosim dum sihr, a spus Zafira deodată.

Lana s-a încruntat.

— Da? Asta înseamnă că l-ai iertat?

Zafirei i-a trebuit o clipă ca să priceapă că Lana se

referea la Nasir. Era atât de evident? De ce trebuia să ierte ea prima?

Ceruri mari, se simţea ca o nevastă bătrână. A ridicat din umeri.

— Nu mi-a spus *mie* asta.

— Înţeleg, a spus Lana cu râsul în glas. Dar aşa o să faci, nu? O să foloseşti dum sihr?

Zafira a încuviinţat din cap, dezbrăcându-şi tunica.

Lana a sărit în pat.

— O faci pe rebela. Îmi place.

— Mereu am fost rebelă. Am vânat în Arz…

— Ani de-a rândul, da, ştiu. Nu mi-ai spus decât de o mie şi una de ori. Dar niciodată nu ai fost rebelă. Ai fost *secretoasă*. Dacă ţi-ar fi interzis califul să vânezi, nu te-ai mai fi dus.

Zafira a chibzuit la cuvintele ei şi a deschis fereastra. Un crâng de portocali se întindea afară, cu flori noi albe, delicate, care i-au amintit de Yasmine cu fiecare gură de aer trasă în piept.

— Vezi? Te schimbi.

Dar nu era vorba de sfidarea bărbatului care o ucisese pe mama lor. Era vorba de practicarea dum sihr-ului în sine, o practică strict interzisă din motive întemeiate. Lana nu ştia de viziunea primită de la Jawarat şi de puterea furiei descoperite de Zafira. Nu ştia că aceasta parcă storcea binele din ea, lăsându-i doar posibilitatea să urmeze cele mai netrebnice căi.

Chiar se *schimba*, dar nu în bine şi, când Lana i-a zâmbit, Zafira nu s-a încumetat să-i zâmbească înapoi.

Se zvonea că Leul fusese văzut în Sarasin, că urca Munţii Dancali, în drum spre Demenhur cu o hoardă de ifriţi. Câţiva oameni văzuseră crâmpeie de întuneric ţâşnind spre cer, acoperind sate întregi şi creând refugii pentru neamul lui ifrit. Alţii jurau că văzuseră un leu negru năvălind prin mulţimile de oameni, lăsând în urmă numai măruntaie.

Zafira nu înţelegea de unde ştiau oamenii că apăruse

Leul Nopţii, viu şi nevătămat. N-ar fi surprins-o dacă ar fi aflat că zvonurile veneau de la micul căpitan zaramez. Secretele erau ca mucegaiul, descoperise Zafira. Reuşeau să se răspândească indiferent cât de mult te-ai fi străduit să le opreşti.

— Nu cred niciun cuvânt, a spus Zafira cu indiferenţă, aşteptându-i pe ceilalţi împreună de Aya.

Noaptea se prelinsese peste Arawiya suficient de mult încât cerul să se lumineze şi Zafira petrecuse o mare parte din ea în camera ei, auzind bătăi discrete din când în când şi descoperind apoi, cu aceeaşi dezamăgire, că pe hol nu era nimeni.

Abaya albastră ca cerul a Ayei părea la nelalocul ei în decorul sumbru al camerei de război. Lana moţăia pe perna de majlis cu un papirus în mâini, pe care era explicat cine ştie ce amestec pentru oprirea hemoragiilor. Se pare că nu se mai găseau ingredientele, dar Lana jura că le văzuse în dulăpiorul lui Umm, în Demenhur.

Aya o privea pe Zafira cu atenţie.

— Eşti o muritoare atât de tânără şi totuşi îl cunoşti bine pe Leu.

Ceva împovăra vocea ei de vis. *Invidia*.

— Nu prea am avut de ales, a spus Zafira sec.

Aya s-a uitat la sticluţă.

— Şoaptele se răspândesc. Se spune că a venit să ne ajute.

Aveau multe altele de care să se preocupe în loc de ideile astea smintite, dar Zafira înţelegea logica lor. Odată cu eliberarea inimilor, Arzul dispăruse şi Arawiya se întorcea la starea ei de dinainte: întunericul se retrăgea din Sarasin şi zăpada se topea în Demenhur. Leului nu-i rămânea decât să profite de momentul prielnic.

Zafira şi-a trecut lanţul sticluţei pe după gât şi a deschis gura, vrând să întrebe cum funcţionează dum sihr-ul. Pe lângă faptul că era interzis şi că trebuia să-ţi tai palma ca să-l practici, nu ştia mai nimic.

— „Va îndrepta lumea noastră stricată” spun oamenii, a şoptit Aya.

Zafira s-a oprit, încruntându-se. Şi-a amintit ce spusese Aya în momentul acela de isterie, când se împotrivise planului de a folosi dum sihr. *E mai îngrozitor decât orice plan al lui*.

— Planul Leului e să se răzbune, a spus Zafira, de parcă Aya n-ar fi ştiut. Şi să obţină cunoaşterea care oferă putere.

Poate că încă îşi dorea un ţinut în care să poată locui ifriţii lui. Poate că încă îl îmboldea durerea pricinuită de pierderea tatălui său, dar niciuna dintre dorinţele acestea nu se compara cu setea lui de cunoaştere şi cu dorinţa de a dobândi tronul. Laa, era vorba de lăcomie.

Aya a făcut *hmm*, atingându-şi tatuajul cu o privire tulburată, şi Zafira şi-a dat seama că Leul pe care şi-l amintea Aya era diferit de cel pe care-l ştia Zafira. Trebuia să fie, dacă Benyamin îl primise, dacă se *împrietenise* cu el, pe când ceilalţi safini nu reuşiseră să-şi calce pe orgoliu.

Uşa s-a deschis şi a intrat Nasir, urmat îndeaproape de Kifah şi de Seif. Zafira nu a reuşit să-l privească în ochi, salutând-o, în schimb, pe Kifah cu o mişcare a capului şi aruncându-i lui Seif o privire fugară.

— Tu nu vii cu mine, i-a spus Zafira Lanei, care se trezise subit.

Aceasta a început să protesteze, dar s-a aşezat la loc când Zafira a ridicat dintr-o sprânceană.

— Fie!

Zafira nu ştia dacă va fi pe deplin conştientă după ce-şi va fi tăiat palma şi-şi va fi amestecat sângele cu cel străin. Nu prea se simţea dispusă să se coboare într-atât încât să-l întrebe despre asta pe Seif şi nici pe Aya, care încă era pierdută în gândurile ei ciudate.

— Am primit veşti din Demenhur. Inima a fost înapoiată la minaretul de acolo. De la ceilalţi încă nu am aflat nimic, a spus Seif.

Nu s-a bucurat nimeni. Ochii lacomi ai maridelor i-au fulgerat în gând, dar Zafira i-a alungat. Faptul că nu primiseră veşti de la ceilalţi însemna doar că încă erau pe

drum, s-a încurajat ea. Erau fiinţe orgolioase. Nu le-ar fi picat bine să-i anunţe unde se aflau prin câte o scrisoare la fiecare jumătate de zi.

Două inimi fuseseră înapoiate, alte două erau pe drum. Zumra trebuia să-şi îndrepte atenţia spre cea de-a cincea. Când Zafira a spus asta, Kifah a încuviinţat cu o mişcare fermă a capului.

— Ne ocupăm, a spus ea, înarmată şi pregătită.

— Dar va funcţiona? a întrebat Aya.

— Voi, în Alderamin, n-aţi auzit de Vânător? a întrebat Kifah, ridicând dintr-o sprânceană.

Văzând că e dintr-odată lăudată, Zafira s-a făcut mică.

— Nu numai că va funcţiona, ci, dacă toate ies bine, îl vom şi lua pe Leu prin surprindere. Aşadar, începem?

Zafira a strâns pumnul în jurul sticluţei cu sânge de si'lah. Kifah avea dreptate, *va funcţiona*. Dar o înspăimânta *folosirea* dum sihr-ului. Linia rămasă în palma ei după ce şi-o tăiase din greşeală pe Sharr încă era rozalie, pielea abia se închisese, amintindu-i de viziunea Jawaratului. Cât mai avea să piardă din fiinţa ei înainte să ducă aventura asta la bun sfârşit?

Apucând cuţitul întins de Aya, în vene i s-a stârnit un freamăt zgomotos, o nerăbdare abia stăpânită, născută din legătura ei cu Jawaratul. Dar mâna îi tremura sub povara celor zece ochi care o sfredeleau, judecând-o. Vârful cuţitului i-a alunecat pe palmă. Ceruri mari, n-ar fi putut să plece? A deschis gura, simţindu-şi pielea încordată de fierbinţeală.

Apoi măruntaiele i s-au oprit cu un scrâşnet, când degetele unei mâini s-au strâns în jurul cuţitului.

Umbra lui Nasir o învăluia, liniştind-o. Acesta şi-a strecurat palma pe sub a ei şi i-a aşezat tăişul pe piele. Zafira a uitat să respire. Inima ei a uitat să bată.

Şi-a relaxat mâna şi fiecare părticică din ea tânjea să ridice privirea la abisul cenuşiu al ochilor lui. Să-şi aducă aminte cum era să fie contemplată de el. Privită. Venerată. *Înţeleasă*.

— Iartă-mă, a spus el încet şi i-a mişcat cuţitul de-a

lungul palmei cu o mişcare din încheietură.

Durerea subită i-a smuls Zafirei un şuierat. În urma cuţitului au înflorit stropi roşii.

A auzit voci în încăpere, dar veneau de departe, înăbuşite, ca din vis. Poate chiar *visa* şi cusăturile fiinţei ei nu se rupeau cu adevărat. Seif s-a apropiat şi i-a picurat cu grijă în palmă trei stropi din sângele de si'lah, după care a astupat sticluţa şi a lăsat-o să atârne din nou la pieptul ei.

Efectul a fost instantaneu.

Zafira s-a clătinat. A străbătut-o un curent rece şi ciudat, o sută de lucruri care vuiau prea repede şi erau prea grele ca să le poată înţelege. Toate au început să ardă deodată mai viu, mai clar, mai *luminos*. Ca şi când ar fi băut ceva care fermentase prea multă vreme. Era conştientă de fiecare părticică din fiinţa ei – de sângele care-i năvălea pe sub piele, pulsându-i în degete, palpitându-i pe gât, la tâmple.

Putere.

De undeva, de foarte departe, Jawaratul a murmurat aprobator. A simţit apăsarea lui rece adânc înăuntrul ei. Se simţea deplină şi liberă. *Se simţea ea însăşi*. Adierea venită dinspre fereastra deschisă i-a răscolit părul, năvălind liberă ca o pasăre. Închizând ochii, a văzut copacii înalţi ai Arzului adunându-se în jurul ei, salutând-o cu şoaptele ramurilor lor. Îi lipsise şuierul inimii ei, care o împingea într-o direcţie nevăzută. Îi lipsise magia.

— Vânătoreaso?

Zafira a deschis ochii, văzând totul cu o claritate şocantă. Kifah şi ceilalţi se uitau la ea cu nelinişte. Cu ochii minţii, a văzut rânjetul lui Altair. A văzut corpul însângerat al ultimei inimi de si'lah, bătând slab.

A zâmbit.

— Urmaţi-mă.

Capitolul 37

Nasir născocise o mie de moduri în care să-şi exprime părerea de rău, dar, în loc de asta, îi ţinuse mâna în mâna lui şi îi făcuse o tăietură. Pe dinţii sultanului, era un neisprăvit.

Nu-mi fura înjurăturile, prinţişorule.

Sunt prinţul, Altair. Voi face ce vreau.

Deşi îi plăcea mai mult să lucreze pe cont propriu, planul lor nu-l încânta. Mai ales ideea că Zafira va căuta inima de una singură, în timp ce el îl căuta pe Altair, cu magia interzisă vuindu-i în vene. Nu ştiau dacă Leul va fi acolo, dar era foarte probabil, de vreme ce Zafira confirmase că inima şi Altair erau în acelaşi loc.

Zafira reacţionase la împotrivirea lui pe un ton ca de gheaţă.

— Chiar îţi închipui că eşti mai capabil să-l înfrunţi pe Leu decât mine?

Dintr-o singură lovitură, Nasir reuşise să distrugă pacea fragilă pe care o înfiripase între ei cu câteva bătăi de inimă în urmă. Într-o bună zi, avea să se înveţe să nu dea glas preocupării pentru siguranţa ei când Zafira era hotărâtă să-şi caute moartea.

— Nu, am… Doar să ai grijă.

Şi-a muşcat limba în clipa în care vorbele i-au ieşit din gură. Poate că venise vremea să înceapă o viaţă de mim.

— Aşa voi face, Înălţimea Voastră, a replicat furioasă Zafira şi, împreună, au ieşit din palat.

Acum, când zorii înfiripau nuanţe albastre pe cer şi ceea ce mai rămăsese din zumra traversa străzile, Nasir a coborât pe un acoperiş plat şi descoperit şi apoi a făcut o săritură periculoasă spre zidul împrejmuitor, cu o trupă de hashashini în urma lui. Dacă ar fi trebuit să răspundă ce-i plăcea mai mult în viaţă, ar fi spus asta: să sară prin aer, batjocorit, sfidat şi urmărit de moarte din toate părţile.

Nisipul s-a răscolit odată cu oamenii cei mai matinali, în timp ce nori bruni şi aurii pictau orizontul. Se agăţa de

mănuşile lui Nasir şi-i scrâşnea sub palme. Trapele de pe acoperişuri se deschideau şi gărzile îşi începeau turele, cu mantiile lor argintii licărind în lumina difuză.

Îi urmărea pe Zafira şi pe ceilalţi, uimit din nou de abilitatea cu care se mişca ea ca Vânătorească. Cu pas uşor, unduioasă precum nisipurile, alertă ca o gazelă. Odată cu magia, a prins viaţă. Nasir ştia cât de mult ţinea la ea, cât de mult *riscase* de dragul ei, dar era cu totul altceva să vezi cum magia o transforma. Era ciudat şi faptul că ea adora ceea ce el detesta.

Un oftat greoi a răzbit din el.

Se aşteptase ca întoarcerea ei din Alderamin să umple golul pe care-l lăsase timpul petrecut departe de ea, dar era şi mai rău acum, când era aproape. Simţea totul cu o claritate mai dureroasă – modul în care îşi plimba ochii pe trupul lui, cu o privire căreia îi lipsea ceva. Faptul că alegea cu bună-ştiinţă să se ţină aproape de Kifah, de parcă ar fi simţit că poate Nasir nu voia s-o aibă alături. Nasir ar fi vrut să-i vorbească, să-i vorbească cu adevărat. Să-i ceară iertare. Să silească cuvintele din capul lui să se înşiruie pe un fir întins, să dezlege nodul limbii lui.

— În sfârşit! a strigat un bărbat. Durerile noastre au ajuns la capăt!

Nasir a ridicat din sprâncene, privind peste marginile ondulate, spre piaţă.

— Din suferinţe adânci răsare o mare victorie. Cerurile din Sarasin se luminează în albastru. Zăpezile din Demenhur se topesc ca zahărul, striga omul, îmbrăcat cu o robă neagră, şi, sub privirea uluită a lui Nasir, un spectator nepăsător s-a transformat în doi ascultători captivaţi.

O mulţime s-a adunat în jumu'a şi bărbatul s-a urcat pe o ladă.

— Blestemul pe care ni l-au lăsat Surorile se apropie de sfârşit!

Negustorii îşi lăsau cărucioarele şi lumea se aduna cu coşuri sprijinite de brâu şi cu lighene la picioare. Oare nu vedeau răscoalele care izbucneau pe aceleaşi străzi? Nu

auzeau vânturile şoptind despre Leu?

Să muriţi de sete, a gândit Nasir, alergând spre celălalt capăt al acoperişului. Nebunul şi-a continuat aiurelile, în cor cu ţipetele unui şoim din apropiere. În dreapta lui se întindea Calea Sultanului. Dedesubt, în stânga, separaţi de mulţimea tot mai numeroasă printr-un şir de case înghesuite, zumra o urma pe Zafira. Suliţa lui Kifah licărea în semiîntuneric. Seif şi Aya înaintau de o parte şi de alta a ei şi Nasir s-a întrebat dacă nu cumva erau nepregătiţi – ei cinci şi o mână de hashashini împotriva obstacolului care ar fi stat între ei şi Altair.

Mai exact, împotriva Leului.

— Nu-l putem ataca cu o armată, spusese Kifah.

— Şi nici nu-i vom spune sultanului, poruncise Seif, lăsându-le doar această trupă de hashashini pe care Nasir îi putea comanda fără ştiinţa tatălui său.

Deşi ar fi vrut foarte mult să-i spună tatălui său, nu găsea niciun motiv. *Nu puteau* să-l atace pe Leu cu armata. Era mult mai important să procedeze pe ascuns, pentru că încercau nu doar să-l elibereze pe Altair, ci şi să găsească inima. A cincea inimă de si'lah. Şi, dacă pe Sharr se consideraseră capabili să-l înfrunte pe Leu, tot cinci erau şi acum şi tot puternici. Chiar dacă nimeni n-ar fi putut să-l înlocuiască pe Altair. *Sau pe Benyamin*.

— Cât mai avem? a auzit că întreabă Kifah.

— Dacă aş fi şti, aş schiţa o hartă pentru tine, a răspuns Zafira.

Nasir a zâmbit şi le-a făcut semn hashashinilor, simţind în membre familiaritatea misiunilor lui, numai că, de data asta, nu îndeplinea ordinele altuia. Nu o urma pe Zafira pentru că trebuia, ci pentru că *voia* s-o facă, şi faptul ăsta îi stârnea în vene un alt soi de putere.

Pentru Altair. Ar fi înfruntat cele mai întunecate bârloguri şi cele mai înfiorătoare fiare, dacă aşa ar fi izbutit să audă din nou râsetele nătărăului ăluia.

— Alia, i-a strigat el unuia dintre hashashini, făcând semn spre stânga. Ia câţiva cu tine peste drum. Ceilalţi, după mine.

O jumătate din trupă a urmat săritura lui Alia pe deasupra străzii şi au înaintat suind şi coborând de-a lungul acoperişurilor de înălţimi diferite, cu robele lor negre fluturând. Ceilalţi s-au ţinut după Nasir.

Au intrat în inima oraşului, lăsând în urmă hărmălaia de pe Calea Sultanului şi strălucirea Gărzilor Sultanului. Când Zafira s-a oprit, s-a oprit şi Nasir, urmându-i privirea spre capătul străduţei, care dădea într-o stradă dincolo de care, în spatele unei întinderi de nisip, se vedea o casă printre altele înşiruite. Era construită simplu, din piatră nisipie, netedă în mare parte, cu rochii întinse la uscat. Nasir ştia de femeia sau, mai bine zis, de safina căreia îi aparţinea casa. Avea angajaţi mai mulţi croitori din oraş.

Un murmur s-a ivit în sângele lui Nasir, acelaşi întuneric fremătător care se apropia de fiecare dată când se apropia de magie. Nu de orice fel de magie, ci de dum sihr. O variantă mai puternică decât ceea ce folosise Zafira cu câteva momente în urmă. O mişcare i-a atras atenţia şi hashashinii au încremenit odată cu el.

Nişte bărbaţi stăteau de veghe pe acoperişurile înconjurătoare, unii petreceau timpul relaxaţi pe terase ascunse de paravane, alţii aşteptau vigilenţi, cu săbiile pe umeri.

În oase i s-a aşternut calmul şi a înţeles. Nu va găsi nicio croitoreasă safină în casa aceea.

Dacă acum l-ar fi avut alături pe Altair, el ar fi găsit o cale de a însenina clipele acestea. S-ar fi întors spre Nasir şi ar fi schiţat un rânjet. *Cât pui pariu că aceia nu sunt bărbaţi, ci ifriţi?*

Eu nu pun niciodată pariu, ar fi spus Nasir, ştiind foarte bine că nici Altair nu o făcea.

Vai! Trebuie tu să fii cel mai moral om din Arawiya, dragul meu frate.

Nasir a strâns din dinţi.

— Împrăştiaţi-vă!

A sărit pe un minaret şi l-a înconjurat până la zidul adiacent, ţinând pasul cu Zafira până când zumra a ajuns în capătul străduţei, unde un paznic stătea de gardă pe

acoperişul ultimei clădiri. Hashashinii s-au oprit, dâre de umbră care aşteptau comanda lui Nasir, ghemuit la marginea acoperişului.

Paznicul se plimba dintr-un capăt în altul, încălţat cu sandale, avea păr negru şi ondulat sub turban şi cu o mustaţă groasă deasupra buzelor. Uman sub toate aspectele, doar de Nasir ar fi ignorat avertismentul din inima sa.

Nasir a sărit, doborând paznicul pe covorul prăfuit întins pe acoperiş. Şi-a dat seama simţindu-l pe paznicul de sub el, chiar înainte de a petrece lama peste beregata victimei sale, lăsând sângele negru să curgă liber ca smoala sub soare.

Ifrit.

Capitolul 38

Zafira nu era pregătită să audă ultimele gâfâieli, gâtuite, ale gărzilor. *Ifriţi*, a spus Nasir de parcă ar fi vrut s-o liniştească, în timp ce hashashinii lui îi omorau. Zafira a închis ochii, auzind încă o bufnitură, încă un suflet răpus.

— Khara, a bâiguit Kifah.

Zafira a deschis ochii la timp ca să-l vadă pe Nasir sărind de pe marginea clădirii şi zburând în gol, pe deasupra străzii. A aterizat cu vârfurile ghetelor pe o frânghie întinsă, împingându-se spre acoperişul de vizavi. O lamă a ieşit din manşeta lui când încă era în aer şi paznicul a căzut înainte ca Nasir să aterizeze.

Îl urmau o jumătate din hashashini, ocupând poziţiile în care înainte se aflaseră gărzile Leului.

Gărzile Leului. Ascunzişul Leului.

Zafira ajunsese până aici.

Aici.

A strâns pumnul, simţind înţepături în palmă, care-i aminteau ce făcuse. Pielea încă o furnica în locul de care o ţinuse şi inima ei încă era agăţată de acea clipă. Dum sihr-ul o ameţea, gonea înfierbântat prin venele ei, împingând-o înainte. Înspre casa asta ca un castel, care se întindea la marginea străzii aglomerate ce se deschidea înaintea lor.

Era lată şi liniştită, pentru că nu simţea pericolul, cu ferestre sub formă de stele în opt colţuri încadrate în lut de culoare mai închisă. Acoperişul plat era împodobit cu un paravan şi un covor de mătase întins la uscat, care-l decora ca un prosop agăţat de umărul gol al unui bărbat.

Cum ar fi prinţul tău? a întrebat-o Yasmine în gând. În vocea prietenei ei se simţea un tăiş, ascuţit din cauza morţii fratelui ei.

Zafira şi-a muşcat limba, silindu-se să se concentreze. Undeva, înăuntrul casei ăleia, se aflau Altair, Jawaratul şi a cincea inimă, iar Zafira avea de gând să le găsească, blestemat fie Leul.

Nasir ajunsese pe acoperişul casei şi acum se uita la ea.

O aştepta. Zafira a ignorat zbuciumul care i-a chircit stomacul sub privirea lui indescifrabilă. Cum se putea ca el să fie acolo, *chiar acolo*, şi totuşi să se simtă despărţiţi de mii de leghe?

Kifah s-a furişat în umbrele dintre două case înguste din dreapta Zafirei. În stânga, Aya s-a camuflat şi mai bine, păşind alături de Seif, cu straturile roz şi mătăsoase ale abayei ei fluturând în adierea vântului. Dacă n-ar fi avut toiagul în mână, Aya ar fi dat impresia că ieşise la o plimbare cu un prieten. Cuvintele ei încă sâcâiau conştiinţa Zafirei, tulburând-o.

Sângele i-a vuit sub piele ca un râu învolburat când a traversat strada, ţâşnind spre zidul din jurul casei. *Apucă-te, împinge, sari*. Atunci va fi ajuns de cealaltă parte, cu un pas mai aproape de casă, mai aproape de Leu, şi numai o fereastră va mai sta între ea şi a cincea inimă, pe care trebuia s-o găsească. Nu se temea de el, şi-a amintit ea. Ştia că nu i-ar fi făcut niciun rău, ca să nu rişte să piardă Jawaratul.

A plecat capul, cu arcul şi săgeţile prinse la spate, cu palmele transpirate de emoţie.

Apucă-te, împinge, sari. Ăsta era planul.

Până când s-a ridicat un zăvor.

— Zafira, a şuierat Kifah. Ascunde-te!

Zafira a încremenit. Inima ei s-a închis într-un mormânt de gheaţă, dar nu s-a clintit.

— Nu. Ştie deja că sunt aici.

Zafira a ridicat fruntea şi uşa s-a deschis. Marginea şalului ei flutura în vânt, trăgând neajutorat de ea şi îndemnând-o să se pună la adăpost. S-a străduit din răsputeri să nu ridice ochii la Nasir, care era pe acoperiş. Pierduse cuţitul lui Baba de dragul misiunii ăsteia, pentru Altair şi pentru inimă.

Nu vor da greş.

Leul a ieşit pe sub bolta uşii. Era îmbrăcat în mov şi în negrul din miez de noapte, iar tatuajul lui de bronz reflecta o rază a soarelui dimineţii.

— Mă întrebam când vei veni în vizită.

Până şi acum, când Zafira ştia cine era şi ce făcuse, întunericul catifelat al vocii lui a impresionat-o, luându-i grijile şi liniştind-o.

— Am venit să iau ce-i al meu, a răspuns ea.

Leul a ridicat din sprâncene, ştiind că se referea la Jawarat.

— Şi de ce crezi că-i al tău? Pentru că îţi vorbeşte, pentru că te înţelege aşa cum nu te înţeleg nici prietenii tăi?

S-a uitat la ea, arcuind buzele răutăcios, cu capătul turbanului tremurându-i.

— Nu te înţeleg şi eu? Şi eu sunt al tău, azizi?

Da, a gândit ea. Chiar *era* al ei. Era tovarăşul ei, sprijinul ei, prada ei.

Al ei era dreptul de a-i curma viaţa. De a-l ucide.

Şi-a dat seama, după licărirea ochilor lui frumoşi, de chihlimbar, că observa pornirea ucigaşă din privirea ei. Temperatura a scăzut vertiginos şi norii au năvălit subit, ascunzând soarele. Zafira şi-a încordat spatele, rezistând unui tremur de spaimă. Oare Jawaratul jubila la dramatismul lui? Oare asta dorise de la ea?

Un cap întunecat s-a ivit la pervazul unei ferestre apropiate. O uşă s-a deschis uşor. Draperiile au fost date într-o parte şi-n alta. Oameni curioşi adunându-se ca albinele la miere, în timp ce un roi negru se îngrămădea în jurul Leului, umplând întinderea nisipoasă cu ifriţi şi umbre.

— Spune-le prietenilor tăi că nu are rost să se ascundă, a strigat el. Ne cunoaştem bine cu toţii, nu-i aşa?

Cu o mişcare tăioasă a mâinii lui, vântul s-a înteţit, hămăind ca o ceată de câini, stârnind o nebuloasă de nisip şi grohotiş şi zgomote ale oraşului. Fire argintii din thobul lui au lucit şi Leul s-a adresat străzii pustii.

— Nu vă sfiiţi. Haideţi, luptaţi cu neamul meu! Adânciţi-vă şi mai mult în iluzia victoriei!

Întunericul s-a revărsat ca o stofă deşirată, înghiţind-o pe Zafira cu totul, iar aceasta şi-a luat arcul şi a potrivit în el o săgeată.

Capitolul 39

Întunericul a răscolit umbrele din sângele lui. Vocea Leului răsuna în el, încet şi seducător, şi Nasir nu se putea gândi decât la râsul Zafirei din noaptea aceea. *Concentrează-te*! Trebuia să hotărască într-o clipă: să se ducă la ea sau să urmeze planul?

Să o facă de ruşine era, de fapt, prima opţiune.

Şi-a verificat lamele de la manşete şi s-a furişat la marginea acoperişului. Nisipul i-a alunecat sub palme când a sărit peste margine şi s-a apucat de ea, coborând la etaj. S-a oprit la auzul vocii Zafirei, ascuţită şi neiertătoare.

Laa. *Nu trebuie să las nimic să-mi distragă atenţia*. A coborât în balcon şi s-a dus la uşă. Încuiată pe dinăuntru. A privit spre cele două ferestre prea mici aflate de o parte şi de alta a balconului şi a oftat. Echilibrându-se pe balustrada de fier a balconului, s-a întins spre zăvorul uneia dintre ferestre şi l-a manevrat până când s-a deschis cu un *clic* satisfăcător.

S-a întors spre cel mai apropiat acoperiş, unde un hashashin aştepta ascuns privirilor, încordat şi pregătit. O licărire portocalie s-a oglindit pe roba lui întunecată, urmată de pârâitul flăcărilor.

Apăruseră ifriţii, cu toiegele pregătite de luptă. Imediat ce Nasir şi-a dat seama de asta, şuierul unei săgeţi a străpuns hărmălaia. Şfichiul unei suliţe. Fiecare vas de sânge din trupul lui îl implora să se ducă la zumra şi să-i ajute. Ah, cât de mult se schimbase.

Inspirând încet, Nasir a sărit în casă.

Perdelele au tremurat înaintea lui, oprindu-se după ce a închis fereastra. Se afla într-o anticameră, curată şi neluminată. Într-o margine, pe o masă scundă, era adunat un teanc de rochii, care aveau să rămână acolo neatinse de safina care supraveghease confecţionarea lor. Nasir şi-a dat seama că era moartă.

A privit prin cadrul boltit al unei uşi într-o cameră mai mare, luminată de raze faţetate ce pătrundeau prin fâşiile

înguste de dantelărie care încadrau o fereastră mare pe peretele opus. Şi, blestemăţie, fereastra era deschisă. *Ar fi fost mai uşor să intru pe acolo*. O scară cobora în spirală în capătul încăperii, dar, până să pornească spre ea, Nasir a încremenit, simţind o mişcare în spatele lui.

O pernă de majlis se întindea pe o platformă înălţată de-a lungul peretelui de lângă fereastră, ascunsă la început de perdelele care fluturaseră la o rafală bruscă de vânt. Pe ea stătea un bărbat, întins şi relaxat, eliberat de lanţuri şi liber să se plimbe. Părul lui negru sclipea auriu în lipsa turbanului, cu vârfurile ascuţite ale urechilor lui descoperite cu mândrie. Arăta altfel sub înfăţişarea asta. Mai tânăr. Vulnerabil. Şi nicio parte din el nu părea că aparţine unui prizonier.

Laa, citea o blestemată de carte.

Nasir a făcut un pas precaut spre el.

— Altair?

Fratele lui vitreg a ridicat privirea. Surpriza i-a fulgerat chipul. Apoi a mijit ochii cu o rapiditate frenetică, care a dispărut la fel de repede cum apăruse, înainte ca Nasir să o poată înţelege.

— Nasir, a spus el. Ai ajuns şi tu în sfârşit.

A coborât ochii albaştri la sabia din mâna lui Nasir şi a zâmbit firav.

— Mereu atât de nerăbdător să mă omori.

— Nu e momentul, a rostit Nasir ocolind piatra care îi apăruse în gât.

O parte nevolnică din el ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe nătărăul ăsta.

— Ah, înţeleg. Şi mie mi-a fost dor de tine, a spus Altair pe un ton sec şi mânios şi s-a ridicat. Ştii, după ce m-ai abandonat pe Sharr, am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

Nasir refuza să se lase copleşit de vinovăţie acum, când Leul sau ifriţii lui s-ar fi putut ivi în orice clipă. A privit spre scări.

— Ei, am venit. Yalla. Trebuie să plecăm.

Altair nu s-a clintit.

— Îţi aminteşti când ai intrat în camera mea şi nu eram singur?

Lui Nasir i s-au aprins urechile.

— Nu erau orice femei. Una dintre ele era fata unui negustor zaramez. Cealaltă era un wazir din Pelusia.

— Mă bucur să aflu că ţi-ai format gusturi atât de particulare, a spus Nasir, moment în care un zgomot a izbucnit la etajul inferior.

A apucat balustrada şerpuitoare a scării şi i-a făcut semn lui Altair să-l urmeze, dar nătărăul se mişca mai încet decât s-ar fi târât un muribund.

— Când ai o anumită reputaţie, a spus liniştit Altair, de parcă ar fi băut qahwa[45] aşezaţi pe perne, e uşor să-ţi vezi de drum fără să fii luat la întrebări. Toate arawiyanele pe care le-am dus în camera mea erau soli.

Nasir şi-a amintit scrisorile pe care le găsise cusute în covor. Câte făcuse Altair pentru regatul care nu făcuse nimic pentru el!

— Adică nu ai...

— Se pot spune multe despre mine, prinţişorule, dar că aş fi un plicticos ca tine?

Nasir a sesizat zâmbetul din vocea fratelui său vitreg şi, rimaal, cât îi lipsise...

— Aha! Nu putem amâna discuţia asta până când ajungem înapoi la palat?

Altair a vorbit în continuare, de parcă Nasir n-ar fi spus nimic.

— Arzul trebuia să cadă la un moment dat şi n-aveam de gând să stau cu mâinile în sân în momentul acela. Am stabilit rute comerciale, am legat alianţe. În timp ce mama noastră se chinuia să ţină frâiele regatului nostru şubred, eu mi-am adus contribuţia în secret. În mine ea vedea un eşec – punctul culminant al eşecurilor ei. Dar nu voiam să-i mai şi dau dreptate.

Iată-l din nou, acel ton pustiit, straniu, neobişnuit pentru Altair. Îl urma relaxat pe Nasir, în ciuda bătăliei care vuia afară, iar în venele lui Nasir s-a înfiripat suspiciunea. Se

[45] *Cafea,* în limba arabă (n. t.).

aşteptase să vadă lanţuri. Captivitate şi suferinţă. Ifriţi puşi de strajă. Nu să-l vadă pe Altair relaxându-se cu o carte, nesupravegheat. Aproape *mulţumit*. Aproape iritat că Nasir îl deranja.

— Pentru ce, Nasir? Ce rost a avut tot ce-am făcut? Hmm?

Mânia din vocea lui l-a încurcat pe Nasir, dar nu a spus nimic.

A coborât de pe trepte şi s-a furişat la uşa pe care o văzuse direct sub balconul de la etaj. Fusese aproape prea uşoară misiunea asta de salvare, evadarea asta. Deşi erau semne de viaţă în casă, nu întâlnise nicio persoană sau altă fiinţă, în afară de Altair. A deschis uşa încet şi a ieşit în năvala de umbre şi agitaţie, oprindu-se locului când şi-a amintit ceva. *Inima*.

Zafira nu se mai putea furişa în casă s-o caute, acum, când atenţia Leului era negreşit îndreptată asupra ei, şi, oricât ar fi vrut să-i sară în ajutor, nu putea să irosească şansa asta.

— Unde te duci? a întrebat Altair când Nasir s-a întors.

— Să caut inima şi…

— Jawaratul? a pufnit Altair.

Nasir a strâns din buze, încremenind când generalul s-a apropiat de el.

— Numai un prost l-ar lăsa de izbelişte. Numai un prost i-ar cunoaşte valoarea şi importanţa şi totuşi ar lăsa pe altul să i-l fure.

Cuvintele erau o sabie cu două tăişuri, o ruşine de care Nasir nu era străin. Abia putea să-şi închipuie cum ar fi reacţionat Altair dacă ar fi ştiut *cum* pierduseră Jawaratul.

— Amândouă sunt la el, a spus Altair iritat.

Atunci de ce fusese lăsat *el* liber?

— Apropo, ce mai face mama noastră? A murit?

Încheieturile lui Nasir au zvâcnit sub lamele manşetelor, pe când nisipul se cufunda sub paşii lui de-a lungul zidului casei. Acesta nu era acel Altair pe care-l cunoştea el.

Nu era acel Altair pe care venise să-l salveze. Şi Nasir fusese furios pe mama lor, fusese chiar scârbit de ea, dar

nu aşa. Niciodată într-atât de dur.

— E pe moarte, a izbucnit Nasir. Asta voiai să auzi? Leul a atacat-o cu pumnalul lui negru, răpindu-i magia, ca să nu se mai poată vindeca singură. Şi nici nu prea sunt şanse s-o poată vindeca altcineva.

Ceva a licărit în ochii lui Altair. Nu remuşcări, ci o revelaţie.

Blestemăţie, de parcă ştirea i-ar fi dat o idee.

Nasir i-a întors spatele mârâind. Altair avusese mereu talentul de a-l răscoli pe Nasir, dar, rimaal, nu credea că ar fi putut ajunge vreodată la măsura asta. Săbiile se ciocneau, săgeţile zburau.

Refuza să mai piardă vremea cu netotul ăsta nerecunoscător. Poate că, dacă ar fi fost ca înainte, dacă n-ar fi permis sentimentelor să colcăie în sufletul lui, Nasir ar fi procedat cu mai multă atenţie, croindu-şi drum spre partea din faţă a casei împreună cu Altair. Ar fi fost mai rapid.

N-ar fi permis unei săgeţi să-l nimerească în inimă.

Capitolul 40

Inima Zafirei s-a oprit când Nasir s-a prăbuşit. S-a întors spre ifritul care trăsese în el, dar Kifah i-o luase înainte şi de pe suliţa ei picurau stropi negri. *Ridică-te*, s-a rugat ea de trupul îngenuncheat al lui Nasir. Ceruri mari, era supărată pe el – dar, blestemăţie, nu voia să moară.

Dincolo de întunericul diafan, Nasir s-a îndreptat de spate şi şi-a smuls săgeata din piept, iar Zafira şi-a amintit cu uşurare de stratul de zale care-i căptuşea roba.

Apoi s-a întors spre ceva din spatele lui. Spre *cineva*.

Acolo, precum galionul auriu al unei corăbii întunecate, stătea Altair. Văzându-l, s-a dus cu gândul înapoi pe Sharr, când îl avea alături pe Benyamin şi tachinările lui Altair îi ţineau pe linia de plutire. Inima i-a sărit în gât. La un moment dat, ajunsese să ţină mult la generalul care-l omorâse pe Deen din greşeală.

— Guljul blestemat, a exclamat Kifah cu voce răguşită.

Nasir s-a uitat la Altair cu o iritare abia stăpânită. *Exact ca-n vremurile bune*.

— Ia o armă şi ajută-ne!

Zafira a ezitat. Poate că era puţin mai multă agresivitate decât în vremurile bune.

— Concentrează-te! s-a răstit Seif, spintecând cu coasa lui un ifrit care se apropiase periculos de mult.

Zafira a potrivit încă o săgeată în coardă şi s-a dat în spate, uitându-se împrejur. Hărmălaia semăna cu o scenă de teatru – zeci de spectatori discreţi îl urmăreau pe Leu, aflat în mijlocul unui spaţiu întins, înconjurat de ifriţi. Aproape că uitase cum era să lupte cu fiinţele astea din foc fără fum.

Nu avea şanse să se furişeze în casă după inimă şi Jawarat, dar era busola din mijlocul furtunii – a simţit prada că se apropie de ea când se apropia Leul. Smucirile acerbe ale dum sihr-ului din venele ei s-au liniştit şi Zafira a înţeles: nu ar fi găsit în casă nici inima, nici cartea.

Laa, erau chiar la Leu.

Când ceata de ifriţi a atacat, Zafira i-a doborât unul câte unul, făcându-şi drum înspre el. Dogoarea toiegelor lor îi înţepa nările şi umbrele îi învăluiau braţele şi pielea descoperită a gâtului. A zărit abaya roz a Ayei şi a văzut că ea şi Seif îl încolţiseră pe Leu, iar toiagul ei palid s-a înălţat, luându-l pe nepregătite. *Da*. Zafira nu trebuia acum decât să nimerească o singură săgeată. Să-l dezechilibreze pe Leu ca să-i lase timp Ayei să ia de la el inima şi Jawaratul.

— Frumoasă Aya, l-a auzit pe Leu spunând. Speram să te văd.

Zafira a încremenit, dar abia îi vedea, în ciuda înălţimii ei. O scară era rezemată de o clădire îngustă care se înălţa precum coşurile de fum din Demenhur. A respins atacul unui ifrit şi a urcat în grabă treptele. Ce o deosebea pe Aya de ceilalţi? Că era safină? Indiferent ce i-o fi răspuns, l-a făcut pe Leu să izbucnească într-un râs batjocoritor şi lipsit de veselie.

— Ai venit să mă omori.

Brusc, bătălia s-a oprit. Ifriţii păreau să se adune unii lângă alţii. Zafira a ţintit cu arcul, respirând de-a lungul vergelei săgeţii în tăcerea care s-a lăsat.

O tămăduitoare. Şi-a amintit că Lana îi povestise despre băiatul care zăcea la pământ după atacurile din Demenhur, pe care Aya îl adusese la viaţă – era una dintre cele mai iscusite tămăduitoare, chiar şi fără magie.

— Vreau doar să înţeleg, a spus Aya.

Zafira a înlemnit. Nu era nimic de înţeles. Leul o luase pe căi strâmbe, dincolo de orice limită. Ucisese şi desfigurase şi distrusese în căutările lui nebune.

— Crezi că soţul tău s-a gândit la tine când a sărit să salveze zumra? Să salveze nişte muritori ale căror vieţi se vor sfârşi într-o clipă?

A pocnit din degete şi soldaţii lui întunecaţi au format încă un cerc în jurul lui, tenebros şi volatil. Pentru el era un joc. Blestemăţie, ei erau nişte *şoareci*.

Oricât de visătoare ar fi fost, Aya era puternică. Tenace. Îşi pierduse fiul şi reuşise să persevereze. Îşi pierduse

soţul şi rămăsese un membru al acestei misiuni.

Minciuni. Se poticnea, iar Zafira ştia asta. Era tulburată şi ei nu ar fi trebuit să îi dea voie să vină.

— Cât timp vom mai rezista după vechile orânduieli?

Leul a ridicat vocea, ştiind prea bine că avea un public spectator pe cât de curios, pe atât de maleabil.

— Cât de repede şi-au abandonat poporul Surorile Veşniciei, lăsând în urma lor disperare şi devastare!

S-a întors din nou înspre Aya şi, pe un ton aproape duios, a spus:

— Noi suntem cei frânţi. Victime ale unei lumi care continuă să ia, să ia, să tot ia de la noi. Te întreb: pentru ce?

Ceruri mari, Leul era nebun. *El* fusese o parte din probleme. Din cauza lui murise Baba. Din cauza lui îl pierduseră pe Benyamin. Aşa cum fusese rănit, îi rănise şi el pe alţii. Cercul ăsta nemilos nu avea sfârşit.

Şi totuşi Aya a izbit toiagul de pământ. Zafira a simţit bufnetul în suflet.

— A venit vremea să modelăm noi lumea, a spus Leul încet.

Zafira a recunoscut expresia Ayei. Era privirea unei persoane care în sfârşit se trezise.

Leul i-a zâmbit când Aya a simţit pe umeri apăsarea zdrobitoare a înfrângerii. De data asta, în zâmbetul lui nu era nimic prefăcut, doar bunăvoinţă. Niciun ifrit nu a atacat-o şi, când Leul a întins mâna, Zafira a văzut că Aya încremeneşte. Căzută pe gânduri.

Era la numai trei paşi de el.

— Aya, nu! a strigat Seif.

Nasir era prins în luptă. Altair nu era de găsit. Zafira şi-a căutat ţinta. Veniseră pentru inimă şi pentru Jawarat. Nu… nu pentru *asta*.

Doi paşi.

Zafirei i-a îngheţat sângele. Buzele Leului au schiţat alte minciuni pe care Aya le-a devorat hămesită.

Unul.

Aya a zâmbit cu zâmbetul acela visător al ei şi a luat

mâna Leului în mâinile ei.

Capitolul 41

Haosul s-a revărsat ca dintr-un vas cu apă sfărâmat când Aya l-a luat de mână pe Leu. Trădându-i. Frumoasa, visătoarea Aya. Nasir văzuse totul, chiar şi de la distanţa până la care îl purtase lupta. Nu-i venea să creadă, era răvăşit şi respira greu.

A ridicat iataganul, parând un toiag aprins care se îndrepta înspre gâtul lui. Trebuia s-o ia pe Aya de acolo. S-o oprească. Să-l imobilizeze pe Leu şi să recupereze inima. Hashashinii au lansat săgeţi de pe poziţiile lor aflate la înălţime şi împrejur au izbucnit urlete înfiorătoare. S-a uitat în jur după Zafira şi a văzut-o suflând de-a lungul unei săgeţi a ei, îndreptată spre Leu.

Trage, a gândit el.

Zafira a lansat săgeata. A zburat şi Nasir a fost cuprins de speranţă când l-a nimerit pe Leu drept în piept*. În sfârşit*. O fărâmă de noroc. Nasir nu a pierdut vremea. Cu o înflăcărare în zvâcnetul pulsului său cu care încă nu se obişnuise, şi-a deschis calea cu forţa. Cineva trebuie să-l caute pe Leu pentru inimă şi Jawarat şi acel cineva nu avea să fie Aya. L-a auzit pe Seif strigând, încercând s-o înduplece, dar era prea departe pentru ca Nasir să-i poată face semn. A doborât încă un ifrit şi a luat-o împleticit la fugă, ştergând o dâră de sânge de la gură.

Adierea de vânt s-a oprit, indicând prezenţa cuiva, şi Nasir s-a răsucit, dând cu ochii de Altair, care strângea din buze, de parcă ar fi fost pus să ia o decizie. Poate chiar trebuia să ia o decizie, pentru că ţinea strâns între degete o suliţă.

Şi a ţintit

spre Nasir.

Aerul i-a scăpat din plămâni şi sabia i-a căzut din mână. Mintea i s-a golit. Nu s-a putut mişca şi Altair a lansat suliţa.

A zburat pe lângă umărul lui Nasir, înfigându-se în gâtul unui ifrit din spatele lui.

Nasir a respirat hârâit, şocul fusese prea mare ca să mai simtă vreo uşurare. Umbrele îi curgeau din palme, înconjurându-l. *Nu acum*. Altair l-a privit cu o expresie ciudată, uitându-se la sabia lui căzută şi apoi dispărând în întuneric, fără nicio vorbă.

— Stai… a început să spună Nasir, dar s-a oprit brusc când o săgeată albă şi subţire a lovit un ifrit din apropiere.

Zafira. Nu vedea nimic dincolo de vălul gros al umbrelor. Nu auzea nimic altceva decât ciocnirile săbiilor.

— Altair?

Nimic.

— Altair! a strigat el.

Pocnetul din degete s-a auzit de departe şi ifriţii au dispărut. Nasir s-a împiedicat şi s-a trezit faţă în faţă cu Kifah şi cu suliţa ei. Seif a oprit coasele lui gemene în aer. Pământul era presărat atât cu trupuri de ifriţi, cât şi cu trupurile hashashinilor, şi între Nasir şi Leu se întindea un cimitir.

Leul.

Înaintea casei lui furate, victoria i-a întipărit pe chip un zâmbet. În mână ţinea săgeata Zafirei, din care picura sânge negru, deşi se ţinea pe picioare, aproape neatins.

În dreapta lui era Aya. În stânga îl avea pe Altair.

Altair. Fără lanţuri. Mulţumit. Aproape fără griji. Nasir ar fi trebuit să priceapă în clipa în care îl văzuse lenevind cu o carte. Totuşi a simţit că ceva se frânge în el.

Pentru ce?

Soarele s-a ivit în sfârşit printre nori, scăldând strada şi clădirile în străluciri aurii. Poate că destinul lor era să fie opuşi: întunericul lui Nasir împotriva luminii lui Altair. Noaptea lui împotriva zilei celuilalt. El, monstruos, Altair, glorios. Şi acum se regăseau din nou în tabere opuse. Nasir de partea forţelor binelui şi Altair de partea forţelor crescânde ale răului.

Leul a *ţâţâit*.

— Câtă violenţă, Nasir. Ce vor spune oamenii când vor vedea cât de puţin s-a schimbat prinţul lor?

— Altair! a răcnit Nasir, dar generalul i-a întors spatele

odată cu Leul şi prinţul a blestemat durerea care-l străbătea.

— Aya? Aya, nu e bine ce faci, a strigat Kifah înnebunită. Altair, opreşte-o!

Dar vocea îi tremura sub şocul aceluiaşi adevăr pe care deja îl desluşiseră şi ceilalţi – nu aveau să primească niciun ajutor de la Altair. Cu degete tremurătoare, Nasir şi-a pipăit cureaua golită de cuţite. Lamele de la manşetele lui erau inutile de la distanţa asta. Exista o singură cale.

Nasir a privit spre acoperiş şi a strigat.

Capitolul 42

Trage!

Ordinul lui Nasir a închis-o pe Zafira într-un sloi de gheaţă. De parcă n-ar fi şocat-o îndeajuns de mult faptul că Leul îşi smulsese încruntat săgeata din piept.

Era vorba de Aya. Soţia lui Benyamin. Aliata ei şi tămăduitoarea cea mai iscusită din Arawiya. Nu avea importanţă că mergea umăr la umăr cu Leul, cu pielea ei ca mătasea rozalie, palidă ca petalele unei flori care se ofilea în întuneric.

Nu pot.

Nu putea să tragă, deşi îşi dădea seama că Leul avea nevoie de Aya pentru ceva important, dacă acceptase el să se coboare la nivelul unei safine. Deşi ştia că i-ar fi putut ruina pe toţi.

— Zafira, trage! a strigat Nasir din nou, cu o notă de disperare în glas.

Baba, ajută-mă! A privit de-a lungul vergelei săgeţii, simţind pulsul acesteia pe obraz, dar nu putea. Spaima a sugrumat-o când a văzut săgeata altcuiva lovind la numai câţiva paşi de rochia Ayei. Zafira a încercat să găsească vocea aceea întunecată din sângele ei. Şoaptele recent descoperite care se bucurau de moarte şi de distrugere. Dar acestea trăiau înăuntrul Jawaratului, aflat departe de ea şi copleşit cu uşurinţă de puterea altcuiva. Harsha din mâna Ayei. Cuvântul „roohi" de pe buzele ei. Perlele din părul ei. Modul în care o privea pe Lana.

Zafira a coborât arcul.

Nasir a blestemat şi a luat-o la fugă. În întuneric au izbucnit sclipiri aurii şi Kifah alerga după el. Aceasta a dat braţul pe spate, cu trupul încordat de şovăieli.

A aruncat suliţa, ţintind bine.

Suliţa a şuierat şi a lovit cu o bufnitură în piatră, pentru că Leul dispăruse, luându-i cu el pe Aya şi pe Altair.

Capitolul 43

Preţul magiei sângelui e întotdeauna mare. Zafira ştia asta şi totuşi o folosise. De-ar fi fost Benyamin cu ei, poate că i-ar fi ajutat să înţeleagă ce se întâmplase. Le-ar fi spus de ce Leul abia tresărise, deşi săgeata ei nimerise în plin. De ce soţia lui îl alesese pe Leu în defavoarea lor. De ce Altair, fratele inimii ei, le întorsese spatele, nesimţitor.

Câte trădări putea suporta un suflet?

Fugiseră de şoaptele tot mai animate ale oamenilor, despre Leu şi despre prinţul moştenitor care încercase să-l omoare, şi, în cele din urmă, ajunseseră înapoi la palat. Zafira s-a uitat la ei, la zumra lor tot mai mică – ea însăşi, Nasir, Seif şi Kifah. Paralizaţi şi frânţi.

— De ce? a întrebat Kifah cu voce gâtuită, lovindu-se peste picior cu suliţa şi adăugând zgomotul ei la ecoul produs de zgomotul paşilor lor în încăperile palatului.

Zafira se întorcea iar şi iar la momentul hotărâtor când pricepuse că Aya nu-şi va folosi toiagul împotriva Leului. Momentul în care înţelesese că iubirea lui Benyamin nu mai era dintre ai lor. Nu putea desluşi ce o durea mai tare: momentul acela sau clipa în care Kifah se rugase de Altair să-i ajute şi el nici nu clipise.

— Darul Leului a fost mereu viclenia, a spus Seif cu vocea lui îngâmfată îmblânzită de durere. De-a lungul anilor, Aya s-a făcut remarcată prin două aspecte: prin frumuseţea ei nelumească şi prin priceperea ei ca tămăduitoare. E limpede pentru care dintre cele două a căutat-o Leul, dar nu îmi dau seama de ce.

S-a uitat la arcul Zafirei, văzând în el momentul acela în care Zafira ar fi putut – *ar fi trebuit* – să tragă.

— Aya era tovarăşa şi protejata mea, altfel nu aş fi venit aici. N-aş fi plecat de lângă califa mea.

— Încă trăieşte, i-a amintit Zafira.

Ce însemna să fii rău la inimă? Mesajul Leului ar fi putut atinge pe oricine, mai ales pe cineva atât de bulversat cum era Aya.

Seif a întors brusc ochii spre ea.

— În ochii mei e moartă.

— Până când o să moară cu adevărat, niciunul dintre noi n-o să-şi găsească odihna, a spus Kifah.

Cuvintele ei nu dovedeau o cruzime, ci erau doar o constatare a situaţiei de fapt.

Dum sihr. Era uşor – îşi tăia palma şi o atingea de sângele celor mai puternice fiinţe din Arawiya. Busola ei ar fi prins viaţă şi ar fi putut să-i găsească din nou: pe Leu, pe Aya, pe Altair. A strâns din dinţi, împotrivindu-se tentaţiei. După cele întâmplate, ştia că magia sângelui nu era o soluţie.

— Şi noi care credeam că suntem isteţi dacă punem inimile la adăpost. E clar că nu are nevoie de ele. Nici măcar nu le-a *căutat*, a spus Kifah, pufnind amar.

Un grup de emiri îmbrăcaţi cu thobe albe i-au fixat cu privirea când au trecut pe lângă ei.

— Dar de ce Aya? Poate că e rănit şi are nevoie de ea ca să-l vindece?

Zafira a clătinat din cap.

— Am tras cu o săgeată în el. Am văzut rezultatul cu toţii.

— N-ar fi trebuit să fie posibil, a încuviinţat Seif. Dar e o dovadă în plus a faptului că *orice* e posibil dacă ai Jawaratul.

Într-adevăr, orice. Chiar şi să rupi oamenii în două. Zafira se întreba dacă era mulţumit acum. Dar ea ar reuşi vreodată să umple golul uriaş pe care Jawaratul îl căscase din nou când a părăsit-o.

Seif a vorbit în continuare:

— Altair nu mai e…

— Ne-a *abandonat*.

Nasir, care nu prea mai fusese cu totul prezent de când dispăruse Leul, a rupt în sfârşit tăcerea.

Zafira i-a simţit durerea de parcă ar fi fost a ei.

Membrele ei voiau s-o împingă înspre el, să-i aline durerea, dar inima o ţinea pe loc.

— Poate că a făcut-o dintr-un motiv bun, a sugerat Kifah

deznădăjduită. Refuz… refuz să cred că ne-a abandonat fără niciun motiv.

Dar ferocitatea ei obişnuită se domolise din cauza a ceea ce văzuseră. Nasir a strâns din dinţi şi şi-a dat jos gluga, plimbându-şi mâna prin şuviţele dezordonate ale părului său, strângând degetele şi trăgând de ele, provocându-şi durere.

— *Lenevea* în casa aia.

Kifah a clătinat din cap, hotărâtă, dar tăcută.

Paharul cu amărăciune al Zafirei se golise şi în locul ei apăruse o amorţeală ciudată, mărginită de refuzul de a crede. Nu văzuse bine din cauza pâclei de umbre, dar ar fi jurat că zărise cătuşe la încheieturile lui Altair.

Un urlet furios le-a atras tuturor atenţia în aceeaşi clipă. Un scrib a evitat în ultimul moment să se izbească de un emir şi a traversat grăbit coridorul, oprindu-se împleticit înaintea lui Nasir.

— Amiri, a spus femeia vlăguită, trecându-şi două degete peste sprâncenele încruntate.

A fluturat din pleoape.

— Sultanul solicită prezenţa voastră.

Sala tronului strălucea ca scoasă dintr-o poveste în care învingeau onoarea, dreptatea şi iubirea. Zafirei îi venea să râdă de ironia situaţiei.

Oamenii ca ea priveau un loc şi se întrebau cum să-l mobileze cu cât mai puţini bani. Bogaţii făceau invers şi Palatul Sultanului nu făcea excepţie. Decadenţa se revărsa din toate cotloanele. Dalele răcoroase alungau dogoarea deşertului şi covorul întunecat care se întindea până la podiumul tronului crea un contrast izbitor. Pe Tronul de Aur, o construcţie pe atât de magnifică cum era descrisă în poveşti, şedea relaxat sultanul, înalt şi mândru.

Zafira înţelegea de ce Seif se hotărâse să nu vină cu ei.

Îl văzuse pe acel bărbat doar în focul prin care-i chemase Nasir chipul pe Sharr, dar nu *arăta* deloc mai binevoitor de când îi fusese luat medalionul. Privirea severă ţinea de datoria oricărui conducător, Zafira ştia

asta, dar nu şi-l putea închipui pe sultan purtându-se ca un tată, chiar dacă era atât de chipeş, încât înţelegea de ce Vrăjitoarea Argintie se îndrăgostise de frumuseţea lui întunecată.

Ceea ce o deranja era Nasir, înfăţişarea lui, ca a unui om căruia i se schimbase norocul şi căruia încă nu-i venea să creadă. Zafira se temea că era mai puţin atent, fapt ce a dus şi la teama că începuse să se bizuie pe el. Îşi purta istovirea ca pe o mantie şi turbanul lui curat, cu coroniţa subţire de argint, îi făcea inima să bată puţin prea repede, în ciuda înfrângerii care îi apăsa ca o povară grea.

Bărbaţi din Garda Sultanului stăteau ca nişte statui de o parte şi de alta a sălii şi mantiile lor argintii completau pereţii căptuşiţi cu lambriuri scumpe. Nu pricepea cum ar fi putut cineva să trăiască încontinuu sub nişte priviri atât de vigilente.

— Ibni.

Sultanul l-a primit zâmbind, dar era clar că Nasir se obişnuise atât de mult cu monstrul în care se transformase acesta, încât nu ştia cum să-i răspundă bărbatului care cândva fusese tatăl său.

— Cum îţi merge?

Kifah şi-a încleştat fălcile şi Zafira i-a dat dreptate. Ce folos avea că Nasir îl eliberase pe sultan dacă el n-avea de gând să-i ajute?

— Destul de bine, a spus Nasir, fără să dea detalii.

Nu mergea destul de bine, dădeau greş. Cumplit. Şi totuşi Nasir nu dezvăluia nimic. Laa, îşi modela tonul vocii pentru a face pe plac.

Zafira şi-a stăpânit un tremur când privirea sultanului s-a întors asupra ei. Îl vedea prin ochii Lanei şi nu-i era greu să se imagineze trecându-şi tăişul peste gâtul lui, vărsând un sânge atât de otrăvitor, încât era negru.

— …şi vom dedica mai multe resurse, spunea sultanul.

— Cred că ar trebui să amânăm ospăţul, a spus Nasir încet.

Sultanul l-a privit, oftând greoi.

— Am mai vorbit despre asta, Ibni.

— Da, şi ideea ospăţului e să sărbătorim întoarcerea magiei, a stăruit Nasir. O realizare de care suntem foarte, foarte departe.

Cuvintele erau înţepătoare. Cât de aproape ajunseseră la un moment dat, pe Sharr, când bătălia era în favoarea lor. Când au recuperat cele cinci inimi de la Surorile Veşniciei, înainte ca Leul să-l fi luat pe Altair şi inima pe care o păzea acum. Gândurile Zafirei s-au oprit brusc.

Ultima inimă fusese la Altair.

Dar dacă... nu.

Refuza să lege gândurile între ele. Refuza să creadă că-i trădase cu atât de mult timp în urmă, pe Sharr, având la picioare cadavrul lui Benyamin, prietenul al cărui suflet încă era legat de al lui.

— Banchetul va avea loc mâine şi delegaţii au început deja să sosească. E prea târziu; nu putem să-l amânăm. Servitoarele şi slugile din bucătărie te ajută cu sarcina ta?

Nasir a încruntat din sprâncene.

— Nu, dar...

— Atunci vor continua pregătirile.

Sultanul s-a uitat la Kifah şi apoi la Zafira, cu veselie în ochi.

— Vor participa şi prietenele tale.

Următoarele lui cuvinte li s-au adresat direct.

— Voi cere croitorilor să vă ia măsurile.

Zafira a făcut o plecăciune din cap de parcă era cea mai mare binecuvântare pe care i-o oferise un bărbat vreodată.

— Shukrun, Sultani.

— Şi negustorul acela din Sarasin – Muzaffar, nu? L-am invitat şi pe el. Ar fi bine să facem cunoştinţă cu el şi să-i aflăm părerile cu privire la diverse măsuri, ca să vedem dacă n-am putea să-l alegem drept calif.

Sultanul a zâmbit.

— Aşa cum ai propus, Nasir.

A lovit cu sceptrul în podea, observând tresărirea lui Nasir.

— Nu te teme, Ibni. Totul va fi bine.

Cuvintele lui i-au amintit Zafirei de tatăl ei, ale cărui

cuvinte veneau, toate, din inimă.

— Te poţi retrage, a încheiat sultanul.

Nasir a ezitat. Dar, chiar şi batjocorit şi asemănat cu un câine, îşi dorise aprobarea tatălui său şi s-a supus şi toţi trei s-au retras încet, de parcă sultanul ar fi murit dacă ei i-ar fi întors spatele. *Cine ştie*? *Ai putea să încerci*, a spus Yasmine în mintea ei.

O să încărunţeşti de la atâtea resentimente, i-a întors-o Zafira.

Ori cu colierul ăla simandicos, ori fără el, e vinovat pentru moartea a mii de oameni.

La această amintire dureroasă, Zafira a închis ochii. Era vinovat şi pentru altele: pentru încordarea din umerii lui Nasir, pentru teama care-i înnoda cuvintele de pe limbă, pentru cicatricile de pe spinarea lui. Pentru abuzuri. Ani întregi de abuzuri.

— Ar mai fi o problemă, le-a strigat sultanul şi Zafira a deschis ochii larg, oprindu-se din mersul ăla caraghios cu spatele.

A ţinut capul plecat, ca o ţărancă umilă ce era.

— Niciunul dintre noi nu va şti vreodată de ce Leul a trimis invitaţiile, Ibni, a început să spună sultanul.

Zafira a înlemnit. Nasir spusese că sultanul păstra amintirile din vremea petrecută sub controlul Leului. De ce nu-şi putea aminti motivul, ceva atât de concret?

— Şi, pentru a face această ocazie vrednică de călătoriile dificile, a continuat el, va trebui să-i primim pe demnitarii Arawiyei cu generozitate.

— Da, desigur, a spus Nasir încet.

— Prin urmare, la ospăţ te vei prezenta în ţinuta ta cea mai bună, căci s-ar putea să-ţi cunoşti viitoarea mireasă.

Dacă era posibil ca întregul trup al cuiva să clipească încet, tocmai asta a făcut trupul lui Nasir. Şi pieptul Zafirei s-a răscolit într-un mod ciudat. Ar fi putut să jure că sultanul o privea când a vorbit.

Nasir a deschis gura, hârâind din gâtul uscat, dar sultanul nu încheiase.

— Arzul a dispărut, datorită ţie. Acum trebuie să

strângem legăturile dintre califate şi, după cum ştii, atât califa Pelusiei, cât şi califul zaramez, precum şi alţi câţiva waziri, toţi au fete ajunse la vârsta măritişului.

— O mireasă, a repetat Nasir în tăcerea încordată, cu vocea pustiită.

Kifah şi-a înăbuşit râsul cu o încercare penibilă de tuse.

— O femeie cu care te vei căsători şi apoi… a spus sultanul şi Zafira s-a întrebat dacă îşi imagina asprimea din tonul lui.

Nasir şi-a dres glasul.

— Nu ar trebui să aşteptăm până când…

— E un moment la fel de prielnic ca oricare altul. Nu-i aşa, Vânătoreaso?

Zafira a tresărit sub atenţia lui subită. Cutele subţiri de pe pardoseala de alabastru deveniseră brusc cele mai interesante din întreaga lume. *Da, Lana*, s-a gândit Zafira. Voia într-adevăr să-l omoare.

Nasir a salvat-o de la obligaţia de a răspunde.

— Nu sunt pregătit pentru… pentru o mireasă.

Zafira a ridicat ochii în tăcere, dorind să fi putut da glas cuvintelor din pieptul ei. Dorindu-şi să fi avut gluga, ca să poată privi fără să se simtă stânjenită. Sultanul s-a rezemat de aurul lustruit al tronului, privindu-şi fiul. Cum puteau şti că sultanul era acum într-adevăr el însuşi, nu marioneta Leului?

— Vei fi pregătit, Ibni. Trebuie doar să-ţi deştepţi destulă râvnă pentru un chip frumos. Eşti cât se poate de capabil, nu-i aşa?

Cuvintele erau un semnal de încheiere cu tăiş dublu, dar Nasir a stat neclintit, chiar şi când uşile s-au deschis pentru a întâmpina doi emiri. Sultanul nu i-a mai dat atenţie, dar gărzile lui priveau în continuare şi Zafira a avut senzaţia copleşitoare că-l batjocoreau pe prinţ în tăcere.

— Nasir, a spus ea încet.

Şi, pentru că era o proastă care nu se putea stăpâni, pentru că suferea şi el era aici, *chiar aici*, şi îi era atât de dor de el, braţul ei s-a întins în faţă şi degetele ei le-au

mângâiat pe ale lui, împletindu-se călduros cu ele preţ de o clipă.

Nasir şi-a smucit mâna, clipind, ca şi când ar fi uitat că Zafira era aici. Uitase că *el* era aici.

Sultanul i-a observat.

Când uşile spre sala tronului s-au închis în urma lor, Zafira a liniştit firele care trăgeau de inima ei, străduindu-se să-şi concentreze gândurile. Aya, Leul, inima, Altair. *O mireasă*.

Ceva ardea în ochii ei. *Oboseală*, s-a minţit singură, ignorând semnificaţia întregii conversaţii: i se amintise unde îi era locul.

Poate că era un semn. Zafira era un grăunte de praf, rătăcit în furtuna sultanilor.

Capitolul 44

Plecaseră. Zumra lui, familia lui. Veniseră după el şi apoi... plecaseră. Văzându-i, Altair s-a regăsit pe Sharr, cu Nasir în spate, cu Benyamin şi sticluţele lui mici. Şi camaraderia lor.

Dar, de data asta, rămăsese singur din vina lui. Din vina lui era pecetluită în propria lui inimă durerea care le frânsese privirile când le întorsese spatele şi se dusese la Leu.

Şi nu cunoşteau situaţia nici pe jumătate: că Altair îl trimisese la ei pe Leu, că-i spusese tatălui său unde se ascundea zumra, pentru că avea încredere în priceperea lor şi pentru că Leul i-ar fi găsit oricum. Că Altair se întorsese din cauza vorbelor lui Nasir, pentru că, deşi căutase inima în toată casa, fără succes, înţelesese în sfârşit ce le trebuia.

Când a hotărât să vadă cât de departe putea să ducă o cacealma, nu se aştepta ca el să suporte consecinţele.

— Preţ de o clipă, a spus Leul zâmbind mieros, am crezut că poate nu te vei întoarce. Parcă uiţi cine eşti când îl vezi pe prinţul acela jalnic.

— Şi totuşi iată-mă, loial până la capăt, a venit replica muşcătoare a lui Altair.

Nu se aşteptase nici ca într-un colţ delicat al inimii lui să înflorească o urmă de înţelegere pentru tatăl său.

Leul a mormăit.

— Şi ce ai aflat de la ei?

— Dacă îţi spun, mă vei elibera de cătuşele astea?

— Rămâne de văzut.

Altair nu a răspuns, dar ştia că Leul nu aştepta nimic şi acesta a plecat fără niciun alt cuvânt. Uneori se întreba care dintre ei se lăsa păcălit, de fapt, de iluziile celuilalt.

Cele două lămpi de la intrarea în cameră sculptau silueta zveltă a Ayei în umbră. Tăcerea clocotea între ei, mai mult pentru că Altair nu se încumeta să se uite la ea. La prietena lui. Iubita unui prieten şi mai drag. Benyamin

s-ar fi sfărâmat.

— M-am întors la Leu din cauza ta, i-a spus el.

Ştia unde se aflau acum. Cunoştea locul ăsta ca în palmă.

Leul avusese dreptate să se îndoiască de întoarcerea lui Altair. Pentru că, atunci când Altair l-a văzut pe Nasir, tras la faţă, dar fericit că-l vede – atât de fericit cât putea să arate morocănosul ăla –, a simţit o rază nouă de speranţă.

Alături de fratele său şi de zumra, avea să învingă.

— Nu era nevoie.

Aya şi-a netezit cutele abayei. La fel ca Benyamin, era mai mare decât el cu câteva decenii, dar arăta ca o copilă rătăcită, întinsă pe podea.

— Nu am nevoie de protecţie.

Altair s-a strâmbat, rezemându-se de perete şi odihnindu-şi încheieturile împovărate pe mesele aflate de o parte şi de alta.

— Draga mea Aya, ai pierdut grija mea faţă de tine când te-ai luat de mână cu el.

Aya a venit la el şi, după o clipă de şovăială, şi-a plimbat degetele pe partea interioară a încheieturii lui stângi, urcând apoi pe braţul gol. Altair s-a crispat, devenind pe dată circumspect. Ar fi trebuit să sară. Să-i cuprindă gâtul delicat într-o mână şi să-i ceară un răspuns.

Tatuajul din jurul ochiului ei l-a oprit. *Hanan*. Numai ea ar fi fost în stare să aleagă un cuvânt care cuprindea atât de multe.

— Nu mai am nimic, sadiqi[46], a şoptit ea. Mi-am pierdut fiul. Mi-am pierdut soţul. Nu merit o viaţă nouă?

— Mă aveai pe mine, a spus Altair răguşit.

S-a gândit la vizitele pe care le-a făcut în Alderamin cu ani şi ani în urmă, când i-a dus florile pe care le îndrăgea cel mai mult, de nuanţe delicate pe care a început să le introducă în hainele ei. Când i-a legat perle în părul mătăsos, sub şoaptele lunii. Şi, mai târziu, când a numit-o prietena lui, sadiq, pentru că ceea ce dorea ea de la el era ceea ce Benyamin dorise de la ea de încă multă vreme, iar

---

[46] *Prieten,* în limba arabă (n. t.).

Altair nu ar fi răpit niciodată de bunăvoie acea dorinţă a fratelui său.

Şi-a amintit cum Benyamin vorbea despre ea cu o timiditate băieţească, iubind-o de la distanţă decenii întregi. Şi-a amintit de scrisoarea pe care o scrisese în numele lui Benyamin, bucata de pergament care a făcut dorinţa din ochii ei să se întoarcă de la el înspre Benyamin.

Şi-a amintit limpede, de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, când Benyamin şi Aya s-au căsătorit sub frunzele răsfirate ale curmalilor. Cum inima îi plânsese din pricina pierderii şi de bucurie în acelaşi timp, dulce-amar şi frumos.

— Nu eram suficient? Prietenia mea ar fi fost prea grea? a întrebat el cu voce blândă.

— Leul va învinge, sadiqi, a şoptit ea, cuprinzându-i chipul în mâini.

Mâna ei era rece. După atâta joc de teatru servil, Leul nu-i spusese nimic despre Aya. Altair nu ştiuse că făcea parte din planul lui şi cu siguranţă nu înţelegea de ce. Dar avea de gând să aştepte şi să afle.

— Măcar de data asta, a spus ea, nu voi fi de partea perdantă.

Altair a privit-o în ochi, mari şi inocenţi şi părăsiţi de raţiune, şi a întors capul, sărutându-i palma. Un ultim dar. Un ultim rămas-bun.

Pentru că data următoare când avea s-o atingă, avea să îi înfigă un cuţit în inimă.

Capitolul 45

Ospăţul era în seara aceea şi Zafira stătea ca pe ghimpi. Sosiseră şi mai mulţi demnitari, cu piepturile umflate de parcă şi ei ar fi fost sultani, cărând după ei comori cu care să câştige favoruri. Nu-l mai văzuse pe Nasir de când îi fusese anunţată căsătoria iminentă şi nici nu-l căutase. Degetele încă o furnicau de când întinsese mâna după el şi inima încă o durea de când Nasir se ferise de atingerea ei. Dacă voia s-o vadă, putea să vină el la ea. Altfel, şi-ar fi aflat răspunsul: fusese într-adevăr cel mai interesant lucru de pe Sharr, dar acum nu mai erau pe Sharr.

Mereu te pripeşti, a ţâţâit-o Yasmine în minte.

Am învăţat de la cei mai buni, i-a replicat Zafira.

Totuşi, se gândea că vocea din capul ei care suna ca a Yasminei avea dreptate. De când se deşteptase în acea dimineaţă din somnul ei agitat, îi fusese solicitată atenţia. Croitoresele au tot venit şi plecat. Întâi pentru ea, apoi pentru Lana. Slugile intrau şi ieşeau în grabă. Servitoarele aduceau aşternuturi curate şi trăgeau draperii prăfuite.

Pe de o parte, în secret, Zafira se bucura, pentru că prezenţa constantă a oamenilor îi lăsa mai mult timp să găsească cuvintele potrivite cu care să-i spună Lanei ce se întâmplase cu o zi în urmă. Pe de altă parte, a început să se întrebe dacă nu cumva sultanul separa zumra în mod intenţionat.

În sfârşit, uşa ei s-a închis şi a şi rămas închisă şi, în timp ce Lana era în baia alăturată, Zafira şi-a luat repede şalul şi a ieşit valvârtej pe hol, dând cu ochii de Kifah.

Peluziana a ridicat dintr-o sprânceană.

— Te duci să-ţi vezi iubitul?

Zafira s-a strâmbat şi apoi s-a încruntat şi mai tare când în minte i-a apărut imaginea lui Nasir, cu cămaşa aruncată pe podea, cu degetele ei atingându-i pielea. Nu, nu degetele ei, ci ale fetei cu şalul galben.

— Dacă asta îţi închipui că eşti.

Kifah şi-a întrerupt râsul cu o privire sumbră.

— Seif se aşteaptă să sosească un mesager în orice clipă, cu veşti despre locul în care se află Leul – şi Altair şi Aya. M-am gândit că ai vrea să fii şi tu de faţă.

Zafira s-a luat după ea, dând din coate în îmbulzeala de pe coridoare, şi s-a adâncit în palat, păşind cu tălpile goale pe dalele răcoroase în adierea caldă şi uscată ca oasele care umfla perdelele. Trecând pe lângă ele, Kifah abia s-a uitat la gărzi, dar pe Zafira a furnicat-o pielea sub privirile lor iscoditoare.

Când a vrut să deschidă uşa spre camera de război, Kifah şi-a dat ochii peste cap.

— Ce-i? a întrebat Zafira.

— Priveşte, a spus Kifah, tachinând-o, şi o gardă a deschis uşa pentru ele cu un aer stoic şi elegant.

— Vezi? E ca magia. Şi n-ai nevoie de nicio inimă.

A tresărit.

— E puţin cam prea devreme să glumim pe tema asta, nu?

Seif şi Nasir erau deja aşezaţi pe pernele scunde de majlis. Pe masa dintre ei era întinsă o hartă, linii subţiri trasate pe piele tăbăcită. Încă o minunăţie pe care şi-o permiteau numai bogaţii.

Zafira s-a aşezat la stânga lui Seif, iar Kifah, la stânga ei, Nasir a strâns din buze, o reacţie infimă, pe care numai ea ar fi putut s-o observe.

— De dimineaţă devreme am primit de ştire că inima zarameză a fost înapoiată la locul ei, a spus Seif.

— Bun, bun, a spus Kifah, dar parcă ceea ce nu mai era important pentru Leu nu mai era important nici pentru ei. Să sperăm că e doar începutul norocului nostru pe ziua de azi.

— Nu e ciudat că Leul încă nu le-a căutat? a întrebat Nasir deodată.

Seif a clătinat din cap.

— Ştie că sunt inutile pentru noi în lipsa ultimei inimi şi că nu le vom distruge. Acordă prioritate planurilor sale, asta e tot.

— Mă gândesc la proverbul acela vechi, a spus Nasir

încet, punându-şi cuvintele la încercare. Magie pentru toţi sau pentru nimeni… Mama mea şi-a păstrat magia. Şi eu deţin o parte mică din ea. La fel şi Altair. Dacă… Ei bine, poate că Leul a găsit o cale de a face acelaşi lucru.

— Cum anume? a întrebat Seif cu asprime.

Nasir nu ştia ce să răspundă. Zafira şi-a amintit ce spusese Leul pe Sharr – despre dorinţa lui de a fi ca Surorile, atât recipient, cât şi mânuitor al magiei.

Atmosfera s-a destins când a sosit mesagerul ţinând o misivă în mâna transpirată. Seif i-a smuls-o şi, aruncând o singură privire la urechile alungite ale safinului, băiatul şi-a domolit indignarea pe loc.

— Poţi să pleci acum, i-a spus Kifah cu o privire grea.

Uşa s-a închis în urma mesagerului şi nimeni nu a mai respirat în timp ce Seif desfăcea sulul. Ochii lui palizi au cercetat iute papirusul umed, fără a dezvălui nimic. Nu se poate ca nimeni să nu-l fi văzut pe Leu, cu liniile groase ale tatuajului lui arămiu întinse pe o parte a feţei. Pe Aya, mai frumoasă decât oricare alta din Fortăreaţa Sultanului. Pe Altair, care atrăgea atenţia celor din jur prin simpla lui prezenţă.

Seif s-a rezemat pe spate.

Pernele au oftat sub el.

— Nimic.

Reacţia lui Nasir a fost o mijire discretă a ochilor. Zafira a lăsat pumnul pe hartă, chiar în mijlocul Demenhurului. Kifah era atât de nemişcată, încât Zafira se temea că se va sparge.

— Ne-a mai rămas sânge, a spus Zafira, strângând în mână sticluţa de la gât.

Îşi pierduse cuţitul pentru sticluţa asta. Pentru inimă. Pentru Altair. Ceva îi ardea în piept.

— Pot să-i găsesc din nou.

Pe chipul lui Kifah a apărut un optimism şovăitor, dar nu a spus nimic.

— Benyamin a spus mereu că dum sihr-ul cere un preţ mare.

Seif vorbea fără tragere de inimă. Ca un general înfrânt

care rosteşte termenii unui armistiţiu.

— Avea dreptate. Poate că şi Aya avea dreptate.

Zafira şi-a fixat ochii la filigranul regulat din ocrul pereţilor şi a văzut degetele delicate ale Ayei în mâna Leului. L-a văzut pe Altair întorcând spatele rugăminţilor lui Nasir.

— Situaţia e tot mai proastă în lume, a spus Kifah deznădăjduită. Sarasin nu are calif nici acum. Revoltele nu se mai termină din cauza taxelor ălora blestemate şi a ignoranţei sultanului. Şi el tot nu face nimic.

— La noapte are loc ospăţul, a spus Nasir, deschizând gura în sfârşit.

— Şi? a întrebat agresiv Kifah.

— Cineva probabil că va pune în discuţie nevoia Sarasinului de a avea un calif. Şi problema taxelor.

Atunci probabil că şi-a dat seama cum sunau cuvintele lui, cât de neajutorat şi de incapabil îl făceau pe *el* să pară.

— În orice caz, atenţia lui e îndreptată spre ospăţ. După ce se termină, o să îl implorăm din nou. O să îi cerem ajutor şi o să ne înnoim eforturile.

Seif nu părea convins, dar şi-a ţinut gura. Parcă deodată devenise mai puţin grosolan în absenţa Ayei, care l-ar fi certat pentru purtarea lui necuviincioasă.

Sau poate că efectul era invers. Poate că pierderea ei îi furase speranţa şi nu mai era în stare de nimic.

Zafira nu a întrebat de ce Kifah o urma înapoi spre camera ei, tăcută şi încordată. Nu era nevoie, pentru că înţelegea. Sharr îi legase într-un mod asemănător legăturii ei cu Jawaratul: erau legaţii unii de alţii mai strâns decât ar fi putut fi până şi familiile şi prietenii de-o viaţă. Împrejurările îi adunaseră laolaltă şi rănile lăsate de insulă încă îi bântuiau, strângându-i într-un pumn de fier.

Fuseseră cinci, iar acum erau trei. Zafira nu avea nevoie s-o audă de la Kifah sau să o vadă în ochii lui Nasir ca să înţeleagă: se temeau că venea rândul încă unuia dintre ei.

Zafira s-a oprit stingheră pentru ca o gardă să-i deschidă uşa, în timp ce Kifah lovea distrată cu suliţa în picior.

— Intri? a întrebat Zafira.

— Numai o clipă.

Intrând în cameră, Kifah şi-a plimbat mâna peste capul ras.

— A sosit Elita celor Nouă – bine, opt dintre ele. Precum şi califa mea. N-am mai văzut-o de când i-am ignorat poruncile şi am pornit prin Arawiya, dar am de gând să-mi prezint omagiile.

— Ah! Vrei să vin cu tine?

Kifah a părut surprinsă de propunere.

— Laa. Dar ar trebui să ştii că a venit şi Ayman.

Zafira a înlemnit. *Ayman al-Ziya, Califul din Demenhur*.

— Oi, nu face mutra aia. Nu ai cu ce să i te lauzi?

Nu, Zafira nu avea cu ce să i se laude. Plecase spre Sharr, se întorsese întreagă şi apoi toate se făcuseră bucăţi. Pierduseră şi una dintre cele cinci inimi, *şi* cartea de care aveau nevoie ca să le restaureze. O pierduseră pe Aya, soţia lui Benyamin. Altair îi trădase. Distruseseră medalionul sultanului, dar poporul îşi pierdea răbdarea. Magia dispăruse.

A dispărut şi Arzul, i-a amintit Yasmine.

Răspunsul Zafirei către Kifah s-a ofilit şi a murit când a văzut-o pe Lana, proaspăt spălată, care le asculta conversaţia cu o privire ce a făcut să se i strângă Zafirei stomacul de şi mai multă spaimă.

— Du-te să te vezi cu califul, Okhti, a spus Lana pe un ton sec, pe care era clar că şi-l însuşise de la Yasmine. N-ai auzit ce a spus după ce ai plecat spre Sharr. Merită să moară la fel de mult ca sultanul.

Zafira s-a încruntat stingherită.

— Începi să exagerezi cu tendinţele astea ucigaşe.

Lana a ridicat din umeri.

— Sunt doar vorbe. Aşa se poartă oamenii, nu? Când ţin unul la altul?

Iarăşi tonul ăla. Zafira a tresărit. Kifah i-a adresat o privire prin care-i sugera că era nevoită să se descurce de una singură şi a plecat, închizând uşa în urma ei.

— O să mă văd cu el mai târziu. La ospăţ, i-a spus Zafira

Lanei.

— Când aveai de gând să-mi spui? a întrebat Lana, aşezându-se la loc în ungherul ei, lângă notiţe şi sticluţe.

Covoraşul pe care-l trăsese sub ea avea aceeaşi culoare cu rochia ei verde ca muşchiul.

Zafira şi-a dat jos şalul fără grabă, hotărând s-o facă pe neştiutoarea.

— Despre ce?

— Ammah Aya. Ce s-a întâmplat cu ea?

Frustrarea îi răsuna în cuvinte.

— M-ai evitat toată dimineaţa. Unde... unde e? N-am văzut-o cu voi când v-aţi întors ieri, dar m-am gândit că era ocupată sau că nu voia să mă vadă. Nu e adevărat, nu?

Zafira s-a aşezat în genunchi lângă ea.

— Numai un nemernic n-ar vrea să te vadă, a spus ea cu blândeţe, cântărindu-şi cuvintele.

A luat un fir mic de cimbru uscat.

— Îţi aminteşti când ai spus că suntem frânte?

Privirea Lanei s-a încordat de îngrijorare. Ca răspuns, şi-a împreunat degetele strâns, cu nodurile albite.

— Când lumea ne-a dat lovitura, ne-am adunat bucăţile şi ne-am văzut de drum. Ne-am înnodat frânghiile roase şi ne-am căţărat mai departe. Nu am rămas frânte, noi două. Dar Aya a rămas. Nu a putut să se despartă de fiul ei, aşa că l-a văzut în tine. Nu a putut ierta adevărul, aşa că l-a văzut în vorbele goale ale Leului. Aya nu s-a căţărat pe frânghie. I-a dat drumul.

Zafira şi-a muşcat obrazul, văzând în minte mâna Ayei în a lui. Privirea ochilor ei.

— S-a dus, Lana. S-a alăturat Leului.

Lana a scos un icnet slab şi speriat. Ca un iepure în laţ, speranţa i-a dispărut dintr-o singură răsuflare sugrumată, a tăcut cuprinsă de tremur un lung moment, după care şi-a trecut furioasă mâna peste ochi şi s-a holbat la munca ei, la notiţele întinse alături de notiţele mai îngrijite ale Ayei.

Zafira i-a întins mâna, dar Lana nu s-a clintit. Ultima din neamul ei. Zafira nu i-ar fi permis Leului s-o ia şi pe ea.

Lana a împins măsuţa şi s-a smucit ca să se întoarcă cu

faţa înspre ea.

— Sunt o tămăduitoare, Okhti. Sunt… Sunt…

— Ce eşti? a întrebat Zafira încet.

— Dacă ajung ca ea?

Şoaptele ei tremurau.

— *Dacă ajung ca ea?* E adevărat ce ai spus, vreau… vreau să omor oameni. Nu ştiu cum, dar *vreau* să moară. Mă las cuprinsă de furie.

S-a holbat la mâinile ei. Zafira a apucat-o strâns, clătinând ferm din cap.

— Nu, a jurat Zafira. Emoţiile nu ne definesc. Important e *ce facem* cu ele. Eşti mai puternică decât ea. Mai bună. Şi mă ai pe mine, pricepi? Mă vei avea întotdeauna.

Lana nu a spus nimic, dar Zafira ştia că gândurile ei umblau în altă parte. Săpau la baza fiecărui moment petrecut cu Aya, Lana le retrăia privite într-o lumină nouă şi în mâinile ei se sfărâma încă o faţetă a unui cristal.

Amândouă au ridicat privirile când s-a auzit o bătaie în uşă, timidă şi iscoditoare. Pieptul Zafirei a început să bată ca o tobă, pentru că o singură persoană bătea aşa.

— Vrei să-l vezi? a şoptit Lana, frecându-şi din nou faţa.

Să-l văd. De parcă şi ea ar fi reţinut stilul lui de a bate la uşă.

— Nu.

— Mda, a spus Lana, râzând scurt şi răguşit. Deschid eu.

Dar, când a deschis uşa, nu a găsit un prinţ trist sub bolta ascuţită a uşii, ci două femei tinere, dintre care una căra un teanc de cutii atât de înalt, încât Zafira abia o vedea sub ele.

— Ce…?

Cele două tinere au dat buzna pe lângă Lana, salutând vesele şi grăbite, şi au aruncat pachetele pe pat, care şi aşa era dezordonat. Cea mai scundă dintre ele a bătut din palme entuziasmată, pe când cea mai înaltă le-a adresat o privire mai severă, cu un zâmbet trandafiriu evidenţiat de şalul ei verde.

— Vei purta o abaya! a spus cea mai scundă, cu ochii conturaţi cu kohol.

Cealaltă a încuviinţat din cap cu entuziasm. Perdelele au foşnit şi adierea din pragul serii s-a alăturat entuziasmului lor.

— Chiar aşa? a întrebat Zafira pe un ton sec. Mă temeam că va trebui să mă prezint în pielea goală.

Amândouă tinerele, precum şi Lana s-au oprit să se uite la ea. *Eşti groaznică*, a chicotit Yasmine în mintea ei.

— Vai! a spus cea mai scundă, holbând ochii întunecaţi. Cum să facem una ca…

— Glumeam, a spus Zafira.

Cea mai înaltă a înclinat capul într-o parte.

— Nu pari o persoană glumeaţă.

Zafira le-a zâmbit încordată.

Cea mai scundă i-a adresat un surâs larg.

— Apropo, eu sunt Sanya. Eşti foarte înaltă.

— Şi destul de vânjoasă, a spus cea mai înaltă şi Zafira a schiţat cuvintele din buze odată cu ea.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Numele meu e Reem.

Veniseră să le pregătească pe ea şi pe Lana pentru festivităţile din seara respectivă, un moment pe care Zafira îl anticipa cu groază din mai multe motive. După ce le-a poruncit dea dreptul s-o lase să se spele singură, a ieşit grăbită din baie şi tinerele au aşezat-o pe un scaun, pălăvrăgind întruna. Lana s-a ghemuit la măsuţa ei şi le-a urmărit, cu braţele strânse în jurul genunchilor, clătinând din cap ferm când Zafira a vrut să se ducă la ea. Apoi Zafira s-a pierdut într-un vârtej de pensule şi creme, i-au tras părul şi i-au masat pielea în vreme ce ea se uita la tăietura cicatrizată din palmă şi, urmărind munca fetelor, Lana s-a înseninat treptat.

Zafira nu mai fusese îngrijită în asemenea mod niciodată, nici măcar înaintea nunţii Yasminei, şi mintea ei a devenit un vuiet de sunete şi gânduri şi amintiri. Altair şi Aya şi Leul. Nasir, care trebuia să aleagă o mireasă, dar voia mai multe decât putea cere.

Ce vrei tu? Voia s-o revadă pe Yasmine. Voia să retrăiască anii în care se prefăcuse că mama ei nu exista.

Voia să simtă pe limbă gustul dulce al îngheţatei de la Bakdash.

Mai voia şi alte lucruri. Lucruri care-i stârneau frica faţă de propria persoană: moarte şi răzbunare şi magie. Săruturi furate. Zâmbetul rar al unui băiat cu ochi trişti.

Moartea pentru Leu. Răzbunare pentru Baba. Magia pentru ea însăşi, pentru poporul ei, pentru regatul ei. Toate erau dorinţe îndreptăţite, dar se speria întrebându-se ce ar fi fost dispusă să facă pentru ele.

Încă era tânără. Dorinţele aveau s-o urmărească până când nu se va mai putea, şi apoi încă pe atât. Nu exista viaţă fără dorinţe, nu?

Reem s-a oprit şi a înclinat capul, ca o pasăre.

— Eşti frumoasă când zâmbeşti.

De parcă altfel Zafira ar fi fost un cadavru. Dar observaţia ei ciudat de detaşată i-a amintit de Aya şi zâmbetul ei a dispărut la fel de repede cum se ivise.

Soarele îşi începuse ultima parte a drumului când fetele au petrecut o rochie peste umerii ei. Marginea a căzut cu un murmur, materialul era fin. De un cenuşiu mătăsos, tivită cu fire argintii. Zafira a strâmbat din nas. A cui fusese ideea s-o îmbrace în cenuşă? N-ar fi fost de mirare să fie a sultanului.

Când a ridicat privirea de la rochie, a văzut că toate cele trei fete se holbau la ea.

Lana o privea cu ochi mari şi un zâmbet lent i-a prefăcut chipul.

— Nici luna nu se compară cu tine.

Sanya a bătut iar din palme.

— Eşti superbă.

Reem a încuviinţat entuziasmată din cap.

— Vino la oglindă.

Zafira a plecat capul, lăsându-se târâtă înspre oglinda lată. Şi-a privit întâi picioarele, ridicând încet ochii până la marginea brodată şi apoi de-a lungul părţii plisate, spre gulerul împodobit cu o lucrătură complicată din mărgele, cu ţinte ca nişte perle lucind în lumina domoală a apusului. Braţele ei erau vizibile prin mânecile străvezii, al căror

material se răsfira precum aripile delicate ale unui fluture la fiecare mişcare. Decolteul nu era atât de mare pe cât se aşteptase, din fericire. Era suficient de modest pentru a feri de priviri atât inelul lui Deen, cât şi sticluţa, dar destul de mare cât să-i dezvăluie semnul din naştere de deasupra claviculei. Zafira s-a încălzit, amintindu-şi atingerea unor buze tremurătoare.

Amintindu-şi cât de rar îl vedea acum, chiar şi când se aflau în aceeaşi încăpere.

Două dungi simetrice îi colorau obrajii, sclipind metalic pe pielea ei. Un ruj diluat de carmin îi colora buzele cu cea mai discretă nuanţă şi părul ei lăsat liber era la fel de negru precum cea mai întunecată noapte. Reem a întins koholul cu pricepere, sub formă de păsări întunecate care-şi iau zborul, şi a încheiat cu un strop de parfum aproape identic cu mirosul săpunului ei din lemn de aloe şi trandafir.

— Croitoreasa nu a vrut să facă o fustă largă, s-a lăudat Reem când Zafira a potrivit brâul pantalonilor strânşi ai costumului.

Rochia avea despicături, ascunse printre pliuri, care i-ar fi permis să alerge la nevoie.

— Vai, e incredibilă!

Lana părea mai încântată decât Zafira.

Sanya s-a aplecat şi a legat o teacă de piciorul ei.

Zafira a încremenit.

Reem părea agitată.

— Sayyida?

— Nu va fi nevoie, a spus Zafira încet. Nu am…

În oglindă, Sanya a încuviinţat din cap.

— Croitoreasa s-a gândit că ai vrea să ai aşa ceva. A spus că eşti o gazelă.

— Dar nu…

— Acum înţeleg la ce se referea. Vezi, Sanya? a întrerupt-o Reem, înclinând capul în manierea ei păsărească, fără să observe durerea din inima Zafirei, golul din teaca aceea de la piciorul ei. Nevinovată până în măduva oaselor, deşi fiara nu ţine pasul cu ea.

Zafira şi-a înghiţit protestele încă o dată când cineva a bătut în uşă, tare şi hotărât. Sanya s-a dus degrabă în camera de primire ca să răspundă, sporovăind încontinuu, şi Reem şi-a adunat râzând colecţia de cosmetice şi alte câteva lucruri pentru Lana, alungând-o când fata s-a apropiat ca s-o ajute. Zafira a aruncat încă o privire în oglindă.

— Yasmine ar muri, a şoptit Lana lângă ea şi Zafira şi-a îngăduit un zâmbet nostalgic.

Dacă Yasmine ar fi fost aici… Şi Umm şi Baba. Şi…

O umbră s-a abătut în pragul uşii şi inima ei a început să freamăte, a ridicat privirea sus, sus, tot mai sus, prăbuşindu-se într-un abis cenuşiu învăluit în kohol.

Reverenţă. Asta se citea în ochii cu care o privea. Era aceeaşi privire pe care i-o adresase în noaptea petrecută pe acoperişuri lângă palat. Aceeaşi privire care făcuse ca în venele ei să înflorească ceva straniu şi îndrăzneţ, o putere mai mare decât orice magie pe care i-ar fi aşternut-o lumea la picioare. Privirea pe care se temuse că nu o va mai vedea niciodată.

Ospăţul avea loc în seara aceea. La noapte avea să fie legat de altcineva. Mâine, Leul ar fi putut să apară şi să-i adune pe toţi într-o vizuină a umbrelor.

Zafira voia să fure momentul ăsta din prezent pentru sine.

— Ai…

Nasir s-a poticnit şi s-a întors spre Reem şi Sanya, lăudându-le şi în acelaşi timp indicându-le să plece.

— Aţi lucrat bine.

— Sayyidi, a spus Reem.

— Sultani, a şoptit Sanya.

— Staţi! a spus Zafira şi fetele s-au ciocnit între ele. Cum rămâne cu Lana?

Lana a pornit spre uşă.

— Okhti, suntem într-un palat. Pot să mă îmbrac pe hol dacă camerele sunt ocupate. Tu însă…

A încercat să-i facă cu ochiul, dar i-a închis pe amândoi, după care a ieşit pe hol în urma servitoarelor. Zafira a râs

tremurat când s-a închis uşa, simţind că-i arde gâtul. S-a poticnit şi, în final, a ridicat ochii la el pe sub gene.

A observat cum i se mişcă muşchii gâtului. De-ar fi ştiut el cât de mult îndrăgea Zafira accentul domol şi argintiu al vocii lui. Atunci s-ar mai fi oprit vreodată din vorbit?

— Am ceva pentru tine, a spus el.

I-a întins o cutie, lungă şi îngustă. Zafira a luat-o, cântărind-o discret. Pentru că ea fusese responsabilă cu întreţinerea familiei, primise puţine cadouri.

— Shukrun, a spus Zafira, stăpânindu-se.

Luptându-se cu emoţiile care i se înfipseseră în gât pentru că el venise. Era aici. Aievea. Nu ca să-i taie palma. Nu pentru că aşa se cuvenea.

Acel dor, acea dorinţă, acel *gol* din sufletul ei au dispărut şi, deşi ştia ce urma să se întâmple la noapte, şi-a îngăduit naivitatea de a nu-i păsa. Încă nu. Asta era clipa ei. Numai a ei.

— Deschide-o, a insistat el, stând aproape.

Zafira nu se considerase niciodată o persoană timidă până să devină ţinta privirii lui. Cutia era de lemn, simplă, cu balamale, şi Zafira a ridicat încuietoarea. Capacul a căzut pe spate scârţâind încet şi Zafira a fost cuprinsă de un spasm.

Aşezată pe un pat de mătase, sub ochii ei lucea o lamă ascuţită, care se îngusta de-a lungul curburii. Pe latura ei boantă se întindea un filigran negru, pe măsura dungii de onix incrustată în măciulia teşită şi de-a lungul plăselei şlefuite, din argint mat şi înnegrit de trecerea anilor.

O jambiya. Era preţioasă, mai preţioasă decât orice obiect al ei.

— A fost primul meu pumnal, a explicat el. Mi l-a dăruit tatăl meu când – când încă era el însuşi. Aş fi putut să comand unul nou, dar ştiu că tu… ei bine, tu preţuieşti sentimentele, nu?

Cuvintele i-au furat un zâmbet.

— Aşa e.

— Nu mai spune încă o dată shukrun, a spus el înainte ca Zafira să-i poată mulţumi.

— Atunci ce să spun?

— Că îţi place, a spus el, strângând din fălci, sau că nu îţi place. Sau că nu vrei un obiect vechi, de mâna a doua. Atunci îţi voi aduce unul nou.

Zafira a râs.

— Nu aşa funcţionează cadourile.

Nasir nu a avut nimic de spus şi Zafira s-a întrebat dacă nu cumva şi el primise puţine daruri. Nu era un gest lipsit de însemnătate, să te desparţi de pumnalul primit de la tatăl tău iubitor, care se transformase într-un monstru. De aceea era mai mult decât o jambiya – era o adunare de amintiri şi momente, un cumul de experienţe. Dacă o fi existat vreun pumnal vrednic să-l înlocuiască pe al lui Baba, acesta era. Al lui.

— Îmi place nespus, a spus ea încet, cântărindu-l în palmă.

Se potrivea la fel de bine ca al lui Baba, dar lama era mai uşoară, mai elegantă. Făcută pentru un prinţ.

— E frumos şi vechi şi perfect.

A ridicat marginea rochiei şi a strecurat cuţitul în teacă, uitând cât de strâns stăteau pantalonii pe pielea ei şi descoperind brusc că Nasir îi urmărea mişcările.

Tăcerea s-a întins între ei şi Zafira s-a întrebat dacă-i spusese Kifah sau dacă întrebase el. Sau dacă observase teaca ei goală şi trăsese concluziile.

— Iartă-mă, a şoptit el şi, deşi erau două cuvinte scurte care ar fi putut fi lipsite de semnificaţie, ea a înţeles că nu erau nicidecum aşa.

Nu când le spunea el. Când le spunea băiatul care vorbea atât de rar, dând fiecărui cuvânt rostit greutatea pe care ar fi avut-o o mie de cuvinte pentru altcineva. Nasir a ridicat mâna şi a răsfirat degetele, dar apoi a coborât-o.

— Pentru tot ce am făcut. Pentru tot ce nu am spus.

Poate că Zafira ar fi ţinut minte ce a spus atunci dacă Nasir n-ar fi fost atât de aproape. Dacă nu s-ar fi străduit amândoi să înţeleagă. Oftând sacadat, Nasir şi-a strecurat degetele în părul ei şi ea l-a lăsat s-o tragă mai aproape, tot mai aproape, până când li s-au atins frunţile. Buricele a

cinci degete pe spatele craniului ei, cu degetul mic aşezat pe ceafă.

Cumva, momentul ăsta părea mai intim decât cel de pe Sharr. Era o emoţie întinsă până la refuz. Aerul expirat de ea devenea aerul pe care îl inspira el. Inimile lor zvâcneau în tandem.

— Nu pot…

Cuvântul s-a rupt din gâtul lui şi apoi o parte din el s-a retras. Zafira s-a desprins de el, înţelegând în sfârşit motivul. A observat adevărul în încruntarea sprâncenelor lui şi în încleştarea fălcilor. Problema nu era că mândria l-ar fi împiedicat să vorbească, ci că se *chinuia* să vorbească. Credea că nimănui nu-i păsa ce avea el de spus.

— Ştiu cum e, a spus ea încet.

Ea o avea pe Yasmine, dar prietena ei avea talentul de a-şi impune mai degrabă propria părere şi mai puţin să asculte. Îl avusese pe Deen, până când acesta începuse s-o iubească altfel decât îl iubea ea. Şi o mai avea pe Lana, pe care, în mod greşit, o considerase prea tânără ca să înţeleagă, prea neexperimentată în problema poverilor.

Dar, după încordarea din umerii lui, Zafira şi-a dat seama că se înşela. N-ar fi putut înţelege niciodată cât de mult îndurase Nasir. Îşi făcuse o idee când Nasir se văzuse cu tatăl lui pe Sharr. Când sultanul abia îi îngăduise fiului lui să scoată un cuvânt, când aproape fiecare frază pe care i-o aruncase în faţă fusese o batjocură.

— Înţeleg cumva, s-a corectat ea. Cum e să ţi se adune cuvintele pe limbă, dar să simţi că nu merită rostite. Să simţi că nimeni nu vrea să te asculte.

Era adevărul lui, o minciună înrădăcinată în fibrele fiinţei lui: cuvintele lui nu trebuiau rostite. Nu-i păsa nimănui. Nasir a ferit privirea şi ea şi-a dat seama că nimerise ţinta.

— Eu vreau să te ascult, a spus ea.

Nasir a ridicat capul şi ultimele raze de soare i-au aurit ochii. Zafira voia toate cuvintele pe care era dispus să i le dăruiască. L-ar fi ascultat oricât de mult i-ar fi îngăduit el. Dar Nasir se uita la ea de parcă Zafira ar fi fost un cuţit

înfipt într-o rană deja sângerândă.

— Nu pot… nu vreau asta, a oftat el. Nu vreau s-o aleg pe una dintre ele ca soţie.

— Atunci spune-i, l-a îndemnat ea cu hotărâre, ştiind că nu-i era atât de uşor. Diseară, chiar la ospăţ, spune-i. Ascultă de sufletul tău.

Capitolul 46

Altair petrecuse toată noaptea căutând indicii şi chinuindu-se să înţeleagă de ce Leul avea nevoie de Aya, dar fără succes. Nici nu mai apucase să vorbească cu ea, pentru că Leul o izolase într-un loc sigur. O măsură de precauţie, în caz că fiul lui ar fi decis s-o omoare. Asta dovedea cât de puţină încredere avea de fapt în el, dar pe Altair nu-l deranja.

Ştia ce-i trebuie.

Uşa s-a deschis pentru a-i întâmpina pe Leu şi pe câţiva ifriţi: în mijlocul încăperii, unul dintre ei a întins un aşternut suficient de mare pentru un sultan. Un altul a aşezat o tavă cu unelte, instrumente pentru un tămăduitor. Un al treilea ifrit a adus încă o tavă, goală şi curată.

Pe ea, Leul a aşezat un organ, stacojiu şi pulsatil.

Ultima inimă a Surorilor Veşniciei, întruchiparea greşelii lui Altair. Pentru că plănuise şi pusese la cale intrigi peste intrigi, dar nici măcar nu se gândise că ar fi putut fi răpit el însuşi.

— Bună treabă, fraţii mei, a spus Leul, ţinând în mână Jawaratul.

A întâlnit privirea derutată a lui Altair cu un zâmbet reţinut.

— Eşti gata, Altair?

— Îmm, a făcut Altair, pentru ce?

— Să trăieşti veşnic, a spus el simplu. Vom ajunge în fruntea unei noi Arawiya.

Altair a deschis gura, dar groaza i-a furat puterea de a trata situaţia cu uşurinţă. Un clocot îi tulbura venele şi i s-a iuţit pulsul când a observat că, sub roba lui dezlegată, Leul nu purta cămaşă.

— Acum, a spus Leul ifritului de lângă el. Adu-o pe Aya.

O tămăduitoare şi o inimă.

Altair ar fi vrut ca mintea să nu îi funcţioneze atât de repede. Ignoranţa senină era o binecuvântare în sine.

Mi-ar trebui o inimă ca să te pot contrazice.

Leul era pe jumătate ifrit, pe jumătate safin. Se născuse fără inimă, dar cu o cavitate pe măsura uneia. Efectiv avea o gaură în piept. Cum ar fi fost mai potrivit s-o umple altfel decât cu obiectul pe care-l dorea mai mult decât orice altceva?

Altair a rămas fără aer. Cu asta, tatăl lui avea să devină la fel de puternic ca Surorile Veşniciei. Cu abilităţi nemăsurate. Cu puteri fără seamăn.

Leul a pus jos Jawaratul.

Altair n-a stat pe gânduri. A sărit, mai încet decât ar fi trebuit, fapt ce i-a stârnit şi mai mult sentimentul victoriei când a strâns mâinile în jurul Jawaratului. Leul a rămas nemişcat, deşi ifriţii s-au împrăştiat.

Şi echilibrul de putere s-a schimbat într-un singur moment hotărâtor.

Cartea murmura în mâinile lui Altair, cu un sunet stins, aproape imperceptibil, ca al unei pisici mulţumite. Era legat de el aşa cum în curând ar fi putut ajunge legat şi de tatăl lui, de vreme ce fusese creat din sângele Surorilor Veşniciei, acelaşi care curgea şi în venele lui.

Şi Altair voia să-l distrugă.

A deschis cartea la mijloc, despărţind paginile deteriorate şi aspre.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a observat Leul încet, aproape cu tristeţe. Suntem oglinzi, tu şi cu mine. Doar că tu nu-ţi dai seama. Haide, fiule. Rupe-o-n bucăţi.

A înclinat capul într-o parte şi Altair a şovăit, văzându-i calmul.

Pe dinţii sultanului – Zafira. Blestemăţia asta era legată de viaţa ei. Dacă ar fi rupt-o, ar fi murit şi ea.

— Văd bine, eşti îngrijorat?

Altair şi-a încleştat dinţii.

— Ţi-ai trădat zumra când mi-ai spus unde erau. Ai ucis şi ai mutilat şi ai trădat ca să urci în ierarhia Arawiyei. Am văzut atrocităţile comise de tine în numele binelui regatului.

Leul a coborât vocea, vorbind pe un ton îmbietor.

— Ce-ar mai însemna o singură viaţă luată pentru

viitorul poporului tău?

Nimic.

Totul.

Râvna s-a scurs din trupul lui când Leul i-a smuls Jawaratul din mâini şi patru ifriţi l-au tras de braţe înapoi.

Leul l-a privit satisfăcut, ştiind că Altair nu-i putea face niciun rău, din moment ce folosise chiar sângele lui pentru a se proteja. Altfel, Altair ar fi sărit mult mai departe şi i-ar fi scos ochii aceia nefireşti din orbite, l-ar fi sfâşiat în bucăţi cu mâinile goale.

Leul a pus jos Jawaratul cu un început de râs blajin, pe când Altair se zbătea în mâinile ifriţilor.

— O iubeşti.

Altair nu semăna cu mama lui. Iubea liber şi din plin. Pentru el era mai rară admiraţia.

— Numai un prost n-ar iubi-o. După câte a îndurat şi a pierdut, încă luptă pentru o lume care a dezamăgit-o.

Întruchiparea desăvârşită a unei inimi de leu.

Leul a mormăit ceva.

— Spre deosebire de tine, a spus Altair cu mânie.

Leul a ridicat ochii într-o clipă.

Era un avertisment, un semn prin care-i spunea să se oprească, dar Altair nu s-a oprit. Nu a putut.

— Ai suferit o înfrângere şi te-ai transformat într-un monstru. Ai suferit şi acum vrei să sufere şi alţii.

Taci, i-a şoptit raţiunea la ureche. Ochii Leului erau ca de cremene; buzele lui erau strânse într-o linie dreaptă şi aspră; trupul lui încremenise, ca atunci când Altair îi povestise despre zilele petrecute la palat, abandonat de mama lui.

— Nu-i aşa, *tată?*

Cu o viteză uimitoare, Leul a făcut un gest cu mâna şi Altair a fost aruncat în zid, cu braţele întinse în lături. A gâfâit răguşit şi nu s-a mai putut mişca. Omul ăsta trebuie să fi fost *teribil* de furios dacă irosea magie împotriva neobrăzării lui Altair.

— Îmi eşti de trebuinţă viu, Altair, a spus încet Leul, apropiindu-se. Am nevoie de sângele tău şi asta numai

pentru încă puţin timp. Am nevoie de tine întreg. Te-am păstrat nevătămat pentru că am crezut că vom putea rămâne împreună. Să colaborăm.

Mâhnirea i-a umbrit câteva clipe ochii. De parcă ar fi plâns după minciunile pe care le schimbaseră între ei.

— Te-ai gândit la asta înainte să dai frâu liber limbii tale?

Ochii furioşi ai Leului au căzut asupra gurii lui şi, pentru întâia oară în viaţa sa, Altair a simţit-o: o teroare pură şi nemărginită. A închis gura, clipind ca să oprească picăturile de transpiraţie care i se scurgeau pe frunte. Leul l-a apucat de obraji, înfigându-şi unghiile ca nişte gheare în pielea lui, şi l-a ţinut aşa.

— Nu, nu limba, *dragul meu băiat*, l-a luat el în batjocură. Ştim amândoi că preţuieşti altceva mult mai mult decât îţi preţuieşti vocea şi vei avea multe de spus după ce am să-ţi iau acel lucru.

Altair a zărit luciul unui cuţit mic şi asta e tot ce a putut să facă: a privit. Şi a înţeles. În acel moment în care s-au născut un *înainte* şi un *după* distincte. Nu se putea mişca, nu se putea împotrivi, dar nu avea de gând să se milogească.

Şi-a adunat bruma de sânge-rece şi Leul Nopţii i-a înfipt cuţitul în ochi.

Capitolul 47

Ceva i-a intrat lui Nasir în ochiul stâng, orbindu-l o fracţiune de secundă şi făcându-l să clipească. Zafira ar fi putut la fel de bine să-i spună să sară într-o prăpastie. Aşa se simţea când vorbea cu tatăl său.

O soţie. Chiar şi numai gândul la aşa ceva îl apăsa mai tare decât faptul că Leul avea Jawaratul, o inimă şi pe Altair. Nimic nu mergea bine în viaţa lui Nasir, dar parcă toate mergeau şi mai prost decât de obicei.

— Aşa voi face, a promis el în şoaptă.

Pentru tine. Era ceva în pieptul lui. O fiară sălbatică, poate, care încerca disperată să se elibereze cu ghearele. Să sară în mâinile ei şi s-o lase să-i facă ce voia.

Luând pumnalul vechi din lada din şifonierul lui, Nasir exersase o formulă prin care să-i ceară iertare şi să-i explice. Cuvinte peste cuvinte pe care le legase între ele cu mult efort, lucruri pe care trebuia să i le spună înainte de evenimentul serii. Înainte de ospăţ, când ar fi trebuit să-şi aleagă o nevastă.

Toate silabele s-au risipit când a văzut-o.

Eu vreau să te ascult, spusese ea şi Nasir voia să afle limitele acelor cuvinte. Voia să dea glas tuturor cuvintelor pe care le îngrămădise înăuntrul său, dar îi trebuia – nu ştia ce-i trebuia. Poate timp.

— Arăţi bine, Zafira, a spus ea tărăgănat şi jucăuş, văzând că Nasir nu mai spune nimic.

Şi-a fluturat două degete lângă frunte cu o îndrăzneală care lui Nasir i-a tăiat respiraţia.

— Shukrun, prinţul meu.

Nu arăta *bine*, arăta ca de vis.

Fetele îi pictaseră pielea cu clar de lună, lăsând pata aceea întunecată ca să-l chinuie. Părul ei era o coamă de bucle lucitoare ce-i încadrau chipul şi ochii ei albaştri străluceau conturaţi cu kohol.

— Vrei să-ţi compun poezii, frumoasă gazelă?

Vorbea pe un ton răguşit.

— Îmi place să mi se spună cuvinte frumoase uneori.

Nasir şi-a plimbat uşor mâna pe pânza lucioasă a mânecii ei, atingându-i interiorul încheieturii.

— Să fi căzut stelele de pe cer, îmbrăcându-te în strălucirea lor? Nu – argint curgător. Eşti izvorul din care s-au făurit toate săbiile din lume.

Zafira a râs şi inima lui a tresăltat la auzul sunetului.

— Dacă mă gândesc mai bine, a şoptit ea, micşorând distanţa dintre ei şi făcându-l mult prea conştient de patul care se întindea în spatele ei, tachinându-l şi stârnindu-i dorinţa, după care a apropiat gura de buzele lui.

— Ar trebui să faci mai mult şi să vorbeşti mai puţin.

Lui Nasir i-a scăpat un sunet. Îi ardeau urechile de la acest avans îndrăzneţ, atât de neobişnuit pentru fata îmbujorată de pe Sharr. Una era să vrea să o sărute, cu totul alta era ca ea să-l apuce de gulerul thobului şi să-l tragă înspre ea, prinzându-i buzele cu buzele ei moi. Şi-a aşezat mâinile pe mijlocul ei şi căldura pielii ei pulsa prin stofa subţire.

— Nasir.

Rugămintea din şoapta ei i-a luat minţile. A tras-o mai aproape, abia stăpânindu-şi un geamăt când a simţit-o lipită de el. Buzele lui s-au despărţit sub ale Zafirei şi Nasir a zâmbit la apăsarea timidă a limbii ei. A simţit gustul ei de citrice şi vuietul din sângele lui a năvălit în jos, tot *mai jos*.

Mai mult decât gura şi oftările ei delicate, tânjea, poate, după atingerea palmei ei pe piept, a degetelor ei răsfirate pe inima lui. Punând stăpânire pe el. Nasir s-a dat înapoi şi a privit-o. Ochii ei erau sticloşi şi buzele ei învineţite erau mult prea frumoase pentru un ucigaş ca el. Totuşi şi-a îngăduit să-şi recunoască meritul – *el* făcuse asta. După el îşi pierdea capul Vânătoreasa claustrată. Din cauza lui se chinuiau să respire plămânii ei.

Voia să-şi rătăcească iar degetele în părul ei de obsidian. Să-şi încurce mâinile în stofa rochiei ei ca să astâmpere tremurul lor, s-o conducă înapoi, înapoi, înapoi, dar ar fi fost o cruzime să-i ştirbească perfecţiunea. Atingerea lui a devenit mai uşoară.

— Mi-a fost dor de tine, a şoptit ea pe buzele lui.

— Iartă-mă, a şoptit el în acelaşi timp.

Zafira s-a retras o fracţiune de centimetru şi privirea aceea adumbrită mai că l-a dat gata.

— Pentru ce să te iert acum?

Nasir s-a aplecat încet asupra ei.

— Pentru că ţi-am distrus rochia.

— Ce rost are o rochie frumoasă dacă nu pot să fac ce vreau când o port?

Ce rost avea o coroană dacă Nasir nu putea să facă ce voia?

Mâinile ei au alunecat în sus pe thobul lui şi i s-au încurcat în păr, stârnindu-l din nou, după care Zafira s-a desprins de el cu un suspin gâtuit.

— Cât poate să dureze o clipă furată?

Cuvintele erau în parte pentru ea însăşi. Asta explica îndrăzneala ei. Uitarea de sine.

L-au îndurerat.

Un singur fir de înţelegere s-a încordat în privirea ei albastră şi Zafira a înşirat cuvintele dintr-o suflare.

— Îi vei vorbi aşa şi miresei tale? O vei săruta aşa?

— Mireasa mea. Regina mea. Frumoasa mea gazelă, a spus el în şoapte abia auzite. Nu pot fi toate trei unul şi acelaşi lucru?

Culoarea i-a apărut în obraji şi atunci Nasir a ştiut. Lumea ar fi putut să aducă o mie de femei înaintea lui, dar niciuna n-ar fi putut să-i fie egală ei. A văzut tremurul din gâtul ei, i-a observat amarul din ochi. În sfârşit găsise puterea să dea glas dorinţei lui, dar ce importanţă avea dacă nu voia şi ea acelaşi lucru?

— Şi fata din camera ta? a întrebat ea, crezând că Nasir vorbise fără să gândească. Va trebui să te împart cu ea când voi fi regina ta?

— Kulsum. Chiar nu ştiu de ce a venit în camera mea în noaptea în care ai văzut-o. A fost servitoarea mamei mele şi şi-a pierdut limba din cauza mea. Am… am iubit-o, a spus el, pentru că era adevărat, pentru că nu voia s-o mintă pe Zafira niciodată, până când am aflat că era o

spioană care se folosea de mine şi că îi ucisesem iubitul cu ani în urmă.

Tatăl lui îl torturase.

Mama lui îşi ascunsese existenţa.

Şi fiecare sărut al iubitei lui fusese o sabie cu două tăişuri.

Nu e momentul pentru descoperirile tale inepte. Era prea târziu – Nasir deja se prăvălea în hău. Zafira a observat. A văzut haosul de pe chipul lui, l-a auzit în freamătul inimii lui, pentru că încă era atât de aproape. Abia când şi-a lipit fruntea de a lui, Nasir şi-a amintit să respire.

— Ai dreptate să nu mă accepţi. Să nu-ţi doreşti asta, a spus el.

Zafira a clătinat din cap, lipit de al lui.

— Nu e vina ta că…

A întrerupt-o cu un râs frânt.

— Ce şanse am, Zafira? Fiecare fărâmă de afecţiune din viaţa mea a fost ticluită. Când nu va mai fi vina altora şi va fi a mea?

Zafira nu a răspuns. Doar l-a apucat de umăr cu o mână fermă, ascultând aşa cum nu mai ascultase nimeni până atunci.

— Doar arăt ca un om, a spus el încet.

Un rotocol de umbre i-a scăpat din gură. Se întâmpla când i se învolburau emoţiile, când nu mai reuşea să-şi stăpânească gândurile.

— Sunt un monstru. O fiară. Şi cei care fug sunt cei care s-au apropiat suficient de mult ca să vadă că înăuntrul meu nu e loc pentru nimic altceva.

— Până şi fiarele pot iubi. Pot fi iubite, l-a contrat ea. Leul a făcut un om crud din tatăl tău. Indiferent ce ar fi devenit Altair, înainte te-a iubit. Kifah te iubeşte. Eu…

Nasir a încremenit. Nu îndrăznea să respire.

Cineva a bătut insistent la uşă.

— Ar trebui…

A tăcut, cu răsuflarea tăiată, şi s-a desprins de el.

— Da, a spus el rămas fără grai şi apoi Zafira a dispărut,

lăsând parfum de lemn de aloe şi trandafir pe hainele lui, lumina argintie a stelelor peste tot împrejur şi duhul unor cuvinte care n-au mai fost rostite.

Capitolul 48

Altair şi-a muşcat limba până când a ajuns să sângereze la fel de mult ca ochiul său. Refuza să scoată vreun sunet, să ţipe, deşi toate venele din trupul lui implorau. De durere. De amarul pierderii. Se stăpânise nouăzeci de ani, pentru ca acum să ajungă aici.

Aici.

Aya stătea în pragul uşii, cu abaya ei pală mânjită de praf. Sângera din cap până-n picioare – nu, vederea lui era de vină. Sângele picura de pe bărbia lui şi împroşca podeaua de parcă Altair ar fi fost un vas cu o fisură ireparabilă.

Aya a fugit la el şi Altair s-a ferit. În acel moment o ura. Ura compătimirea ei, durerea ei. Nu avea dreptul nici la una, nici la cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? a ţipat ea.

— Ce-ţi pasă?

Altair îşi simţea sufletul la fel de pustiit ca vocea.

Şi-a gustat sângele de pe limbă. La doi paşi de el, inima de si'lah era martoră la toate, fremătând slab.

— Îngrijeşte-l, draga mea, a poruncit Leul încet. Trebuie să vadă că a făcut alegerea greşită.

Aya a coborât mâna în tavă şi şi-a despicat palma după o clipă de ezitare, iar Altair, prin percepţia lui vizuală cât o gaură de ac, s-a întrebat dacă trebuia să-i fie recunoscător pentru că renunţase la teama ei de dum sihr când l-a luat de bărbie şi şi-a amestecat sângele cu al lui. Când i-a atins orbita cu degetele. Când Altair a văzut, cu un icnet sec, cum resturile ochiului lui stâng i-au fost smulse din pielea amorţită.

— Adu-mi apă, s-a adresat apoi Aya unui ifrit. Ca să-l curăţ.

— Nu, s-a stropşit Altair. Lasă-mă!

Aya a coborât mâna împotriva voinţei ei şi pe chip i-a trecut o umbră de durere, iar Altair a râs. A fost un cârâit trist pe care nu l-a recunoscut ca fiind al lui. Leul a şoptit

ceva ce a scăpat auzului lui şi Aya s-a întors la el, clătinduşi mâinile în vasul din colţ.

Încăperea duhnea a sânge şi a ulei. Duhnea a teamă şi a schimbare. A pierdere. Cu un ochi, Altair a văzut cum Leul se întinde pe aşternut şi Aya se aşază lângă el, încrucişând picioarele. Privirea ei a fugit la Altair cu cea mai discretă nelinişte. Cu durere, mereu cu durere. Încă de la moartea fiului ei.

Altair i-a întâlnit ochii când acea forţă care-l ţinea pironit de perete s-a risipit şi ifriţii l-au apucat din nou.

— Aya, uită-te la mine, a implorat-o el, în ciuda urii din venele lui. Uite ce a făcut. Ce ar spune Benyamin?

Aya i-a zâmbit.

— Morţii nu pot vorbi, sadiqi.

Leul părea încântat. Aya a luat primul instrument şi a dat în lături pliurile robei Leului.

Lui Altair i-a îngheţat sângele în vene. S-a zbătut între ifriţi, dar parcă deodată trupul lui era un smoc de grâu, firav şi neînsemnat. S-a lăsat păgubaş, atârnând în mâinile lor.

Au venit la el încă doi ifriţi, pentru că Aya era tămăduitoarea cea mai pricepută din Arawiya, dar nimeni n-ar fi putut să introducă o inimă în trupul unui monstru împietrit folosindu-se doar de pricepere. Fără ajutorul sângelui lui Altair, care-i dădea putere, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil. S-a smucit, împotrivindu-se fără rost, şi o durere mocnită i-a săgetat braţul sub tăietura unui cuţit. A încremenit când sângele cald a început să-i curgă şi a auzit *pic-pic*-urile stinse ale stropilor care cădeau în pocalul de metal.

Mândria l-a făcut să-şi muşte limba, a păstrat tăcerea. Orbita lui se încorda în mod ciudat şi fierea îi urca în gât.

Aya a amestecat sângele lor, şoptind încet. A mişcat degetele pe pieptul Leului.

— Simţi? a întrebat ea după o clipă.

Leul a clătinat din cap.

Altair ştia că era pricepută, dar într-atât încât să amorţească o parte atât de mare din corpul unui om în

numai câteva clipe? Aya a aşezat vârful lanţetei pe pielea Leului şi s-a oprit.

— Întotdeauna există riscul să nu meargă.

— Frumoasă Aya, mereu atât de preocupată pentru sănătatea mea. Nu am mai purtat discuţia asta? Trebuie să-mi asum acest risc.

Leul i-a atins obrazul, ca un părinte mândru care-şi laudă copilul.

— Pentru Arawiya, a spus ea.

Leul a zâmbit.

— Pentru Arawiya, draga mea.

Chiar era dusă. Sub privirea neajutorată a lui Altair, cuţitul a despicat pielea aurie a Leului şi sângele negru a izvorât de-a lungul inciziei.

Promisiunea unui întuneric şi mai cuprinzător ce avea să vină.

Capitolul 49

Chiar nu exista o proastă mai mare decât Zafira. *Te iubesc?* Îi venea să se izbească cu capul de cel mai apropiat perete.

Dacă Kifah n-ar fi bătut la uşă, limba slobodă a Zafirei ar fi mers prea departe ca s-o mai poată înfrâna, deşi, când Nasir a ieşit după ea, expresia de pe chipul lui Kifah a fost şi ea umilitoare. Nasir abia s-a uitat în ochii ei, plecând grăbit şi cotind pe un alt coridor, unde gărzile de o parte şi de alta au luat imediat poziţie de drepţi.

Zafira şi-a dat seama atunci că acelea erau ultimele cuvinte pe care i le va fi spus înainte ca el să-şi lege viitorul de altcineva. Până la sfârşitul serii, tot ceea ce fusese între ei nu va mai fi începutul unei posibilităţi, ci sfârşitul unei amintiri – dacă Nasir nu îşi spunea cuvântul şi nu se ţinea pe poziţie.

— Deci de aia nu erai cu Lana. Akhh, pare foarte vesel, a observat Kifah, studiind-o. În schimb tu arăţi de parcă ai fi ieşit din visul cuiva. Probabil al lui.

Zafira se simţea despuiată cu părul liber, pierdută în flacăra atingerii lui şi a dorinţei de sub pielea ei. Se simţea şi puternică, cu jambiya ei nouă prinsă de picior.

— Mi-am făcut griji când am văzut că nu erai în sala de primire, a spus Kifah în continuare.

Ţinuta ei era fioroasă: o tunică fără mâneci îi cădea înclinat până la jumătatea coapselor, cu un guler înalt, brodat cu filigran auriu. A vrut să spună încă ceva, dar s-a oprit.

Zafira i-a aruncat o privire piezişă.

— Ce-i?

Kifah a scos din gaica de la brâu un cilindru mic din lemn lustruit, cu capace aurii. Cu o mişcare din încheietură, cilindrul s-a întins în ambele părţi, având în capăt un vârf de suliţă feroce.

— Impresionant.

Zafira a ridicat din sprâncene.

Kifah a împins o piedică şi suliţa s-a retras. A prins-o la brâu.

— Un cadou de la Benyamin.

Zafirei i s-a strâns gâtul, imaginându-şi-l pe Benyamin făcând pregătiri pentru o problemă de viaţă şi de moarte, dar lăsându-şi răgaz să confecţioneze un dar pentru străina alături de care avea să pornească într-o călătorie nemaiauzită.

— E minunată.

Kifah a încuviinţat din cap, neliniştită.

— A adus-o Califa Ghada. Vrea să mă întorc la ea.

Ah! Califa Pelusiei.

— Dar asta e bine, nu? Mi s-a părut că voiai să te ierte.

— Nu printr-un ultimatum. Ar trebui să mă întorc cu ele *acum*. După ospăţ. Ar însemna să las totul în urmă. Pe tine, pe prinţ, pe Altair… magia. Să renunţ la răzbunarea mea şi să-mi reiau locul.

A izbucnit într-un râs amar.

— Tatăl meu ar fi încântat.

Ce putea Zafira să spună? Dacă ar fi fost pusă să hotărască între a se întoarce la ea acasă şi a rămâne aici pentru a restaura magia şi a-l învinge pe Leu, n-ar fi putut alege nicio variantă. Le voia pe amândouă. Voia *mai mult*. Voia să se întoarcă acasă fără sentimentul de vinovăţie pentru moartea lui Deen. Să le găsească pe Umm în viaţă şi pe Yasmine zâmbind. Voia întoarcerea magiei, fără trădarea Ayei şi a lui Altair.

Dar, orice-ar fi, de acum era implicată în povestea asta. Nu se putea imagina făcând un pas în spate, după câte îndurase şi după tot ce pierduse.

— Sfatul tău e neasemuit, Vânătoreaso, a spus Kifah cu sarcasm.

Zafira a râs.

— Nu pot să hotărăsc eu ce e mai important pentru tine. Locul tău în Elita celor Nouă, căreia te-ai alăturat tocmai ca să te răzbuni pe tatăl tău. Sau locul tău în încercarea de a restaura magia, ceea ce ai hotărât la un moment dat că ar fi o lovitură şi mai puternică dată tatălui tău. Atât de

puternică, încât ai părăsit Pelusia împotriva voii califei tale.

Zafira a tăcut şi s-a uitat la ea.

— Dacă pleci dintre noi, îţi vom duce dorul. Dacă restaurăm magia fără tine, va fi şi victoria ta.

Kifah a fluierat încet.

— Şi totuşi, după ce e restaurată magia, cine ştie cum va arăta Arawiya?

După ce, a spus ea, nu *dacă*. Aşa era Kifah, liberă de îndoieli şi îndrăzneaţă, dar Zafira îi împărtăşea neliniştea. Nu mai era Vânătorul, de când dispăruse Arzul. Nu mai era nici fiica cuiva. Ce putea să facă după întoarcerea magiei?

Ar fi trebuit s-o ia de la capăt. Ea şi Lana.

— De aceea e frumos viitorul.

Vocea Lanei a răsunat din spatele lor.

Kifah a dat ochii peste cap.

— Nu cred că există fete de paişpe ani mai înţelepte decât tine, micuţa mea Lana. De aceea viitorul e *înfiorător*.

Zafira a încremenit.

Rochia Lanei era de culoarea salviei, de nuanţa pală a lăstarilor noi, împodobită cu perle mici. Era plisată pe lungime şi în jurul brâului erau înfăşurate benzi arămii, care să-i pună în valoare silueta sprintenă. Ochii îi erau conturaţi cu kohol brun şi, dacă Baba ar fi fost de faţă, ar fi plâns văzând-o pe mica lui tămăduitoare, devenită femeie.

Lana fusese mereu frumoasă; acum îţi tăia respiraţia.

— Cum ţi se pare? a întrebat ea timid când tăcerea s-a întins prea mult.

Zafira a ridicat din sprâncene.

— Cred că am face bine să te ascundem.

Lana a strâmbat din nas cu dispreţ, dar radia de mândrie. *De fericire*. Asta merita sora ei după ceea ce se întâmplase cu Aya şi Umm, iar Zafira a hotărât atunci că, orice-ar fi, va duce misiunea la bun sfârşit. Era dispusă să curme viaţa Leului cu ultima ei suflare, dacă aşa ar fi garantat o lume în care Lana să poată trăi fericită.

Abia îşi putea închipui o astfel de lume. Fără Arz, fără Leu. Nu era naivă – ştia că n-ar fi putut exista niciodată o

lume fără pericole, dar, dacă putea exista o lume asupra căreia nu plana moartea, în care fetele nu erau nevoite să se teamă că vor ajunge ca femeile pe care le idolatrizaseră cândva, atunci Zafira avea s-o găsească.

În faţa a două uşi masive, un servitor îmbrăcat în alb a plecat capul şi, uluită, Zafira şi-a pierdut şirul gândurilor. Sala de primire se poate să fi fost cea mai mare încăpere pe care o văzuse ea vreodată, dotată cu cele mai noi contribuţii aduse de artă şi de inovaţie.

Pardoseala era splendidă, din marmură lăptoasă împodobită cu romburi mici şi metalice care luceau sub lumina candelabrelor somptuoase. Coloane de marmură susţineau un tavan boltit, incrustat cu un mozaic de forme în nuanţe de albastru-închis, maro şi auriu sclipitor. Ce ciudat era că ceva la care se ajungea atât de greu era împodobit cu o frumuseţe atât de complicată. Suluri de stofă adunate strâns atârnau în anumite unghiuri şi de la ele coborau frânghii de care trăgând o singură dată s-ar fi desfăşurat draperii vopsite în culori de giuvaiere.

— E atât de *curat*, a spus Lana.

Zafira i-a aruncat o privire.

— Ne faci să părem necivilizate.

Kifah a rânjit.

— Petrecerea adevărată începe după cină. Se lasă draperiile şi luminile pălesc. Raqs sharqi. Araq.

A coborât vocea, evident încântată.

— Dezmăţ.

— Raqs sharqi… Ăsta nu e dans din buric? a întrebat Lana, făcând ochii mari.

— *Aici?* a întrebat Zafira şi Kifah a izbucnit în râs, făcând-o să se întrebe la cât de multe asistase, de fapt, Elita celor Nouă în palatul peluzian.

— O să avem grijă să te trimitem la culcare până atunci.

Un bărbat îmbrăcat cu un thob alb şi un turban roşu-cafeniu a păşit în faţa sălii şi Kifah a blestemat.

— Am întârziat.

Le-a târât pe Zafira şi pe Lana printre nenumăratele rânduri de perne de majlis întinse în jurul unor mese

scunde din abanos. Oamenii le-au urmărit drumul; slugile alergau de colo-colo. Aerul era înăbuşitor, parfumurile ameţitoare se amestecau cu aroma mâncărurilor care încă erau aduse şi Zafira şi-a ţinut respiraţia din cauza mirosului puternic de usturoi care le cuprindea pe toate. În capăt, nişte trepte urcau până la o platformă acoperită cu perne bogat vopsite şi cu o masă scundă cu picioare curbate ca nişte jumătăţi de boltă. În spatele ei, precum modelul central al unui covor urzit, stătea Tronul de Aur.

Zafira nici nu-şi putea imagina cum avea să arate locul după cină. Oare Nasir era obligat să rămână? Mintea îi gonea, închipuindu-l întins pe podium, privind pe sub gene la o femeie care-şi unduia şoldurile pentru el, îmbrăcată cu haine străvezii, luminoase ca zâmbetul îmbietor de pe buzele ei. Doar nu era primul lui ospăţ. Ceruri mari, trebuie să fi participat la sute de astfel de evenimente.

Kifah a înghiontit-o cu cotul. Zafira l-a zărit pe Seif în celălalt capăt al încăperii, cu tatuajul său auriu oglindind lumina miilor de flăcări licăritoare. Parcă nici până acum nu reuşise să-şi găsească o cămaşă, thobul lui ţipător negru şi auriu-închis era descheiat până la pieptul gol.

— Califa Ghada bint Jund min Pelusia, ţinutul celor mai de seamă invenţii ale Arawiyei şi al Elitei celor Nouă! a anunţat bărbatul înveşmântat în alb.

Zgomotul s-a domolit până la şoaptă.

— Iat-o! Cauza neliniştilor mele, a spus Kifah, dar în vocea ei se simţea o mândrie semeaţă.

Croncănitul unui corb i-a atras atenţia Zafirei când califa peluziană a traversat culoarul cel mai îndepărtat, purtând un turban din aur lichid şi o abaya largă şi amplă. Pasărea neagră privea încăperea de pe umărul ei, vigilentă ca un hashashin. A urmat fiica Ghadei, cu pielea întunecată ca noaptea şi ca mama ei, cu o abaya violetă strânsă pe contururile ei generoase, cu părul adunat sub un turban roşu. În ochii ei şi în curbura gurii se vedea un licăr jucăuş.

Era una dintre tinerele dintre care Nasir avea să aleagă până la sfârşitul nopţii.

— Aia e Nawal? a întrebat Lana încet.

Kifah a încuviinţat din cap.

— Pentru mine, fiica Ghadei a fost ceea ce aş putea numi o prietenă şi numai datorită ei sunt tolerată acum.

În urma califei au venit încă opt femei: cu capetele rase, cu veşminte roşii tivite cu dungi violet, întruchipând culorile Pelusiei, şi cu braţele goale, exceptând brăţările aurii. Niciuna dintre ele nu era tatuată şi toate erau vizibil mai calme decât Kifah. Sau poate că Zafira se obişnuise atât de mult cu firea ei agitată, încât doar i se părea că celelalte din Elita celor Nouă se mişcau ca nişte melci.

— Regreţi ce ai făcut? a întrebat Zafira.

— Adică dacă regret că am vrut răzbunare? a pufnit Kifah. Niciodată. Trebuie doar să mă hotărăsc dacă încă mai merită.

Vocea adâncă a răsunat din nou:

— Califul Rayyan bin Jafar min Zaram, unde cei vajnici au deschis o cale prin pădurea blestemată şi nimeni nu i-a putut opri!

Poate din cauza cunoştinţelor pe care le avea despre zaramezi – că erau brute care îmblânzeau marea, care luptau în arene şi se desfătau cu sânge –, Zafira se aştepta ca şi califul lor să fie un bărbat vânjos şi necioplit.

Califul Rayyan bin Jafar era ca o trestie care se leagănă la marginea apei şi trupul lui subţire se încovoia sub greutatea mantiei lui împodobite cu nestemate. A urmat fiica lui, purtând pe cap podoabe confecţionate din scoici, cu o înfăţişare mai regală decât a califului însuşi.

— Stimata Califă Rania şi fiica ei, Leila min Alderamin, unde safinii petrec în tihnă şi eleganţă, nemuritori până în măduva oaselor!

Nimeni din afara Alderaminului nu mai văzuse familia regală alderă de aproape un secol şi tăcerea s-a lăsat instantaneu.

Toate capetele s-au întors s-o privească pe mama lui Benyamin. Safinii forţau mereu limitele tradiţiilor arawiyane şi înfăţişarea califei nu făcea excepţie. Era de înălţime medie şi îşi purta părul lung liber şi descoperit,

încoronat cu o diademă aurie aşezată pe tâmple. Urechile ei alungite erau acoperite cu aur şi abaya ei neagră era presărată cu perle trandafirii. Vanitatea o învăluia ca o mantie şi îşi afişa frumuseţea cu o cruzime tăioasă.

Alături de ea se afla încă o safină, mai înaltă cu o palmă, cu un tatuaj în jurul ochiului stâng. Decolteul abayei sale era mai adânc decât ar fi îngăduit simţul modestiei şi Zafira şi-a luat repede ochii de la marginile care coborau necuviincios de mult. În mod neaşteptat, chipul ei era blajin şi ochii aveau o nuanţă de chihlimbar familiară.

— Sora lui Benyamin, a şoptit Kifah.

Oare Leila ştia că fratele ei murise? Că cumnata ei se alăturase forţelor Leului?

— Guljul blestemat, califa asta. Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă prinţul nostru ar fi atât de prost încât s-o ceară de nevastă pe fiica ei?

— S-ar dezlănţui haosul? a întrebat Lana.

Kifah a încuviinţat din cap.

— O baie de sânge.

Zafira nu avea niciun dubiu. Nu avea nicio valoare să porţi coroana sultanei dacă trebuia să stai alături de un soţ în mare parte muritor. Chiar dacă era pe jumătate si'lah.

— Nu trebuie să-l laşi, Okhti. Nu trebuie să-l laşi să se căsătorească cu nimeni altcineva, a şoptit Lana, apucând-o de braţ.

Nimeni altcineva, de parcă Zafira ar fi fost o candidată de pe lista de femei de viţă regală. Ea, o ţărancă din satul cel mai sărac din Demenhur.

I-a făcut semn să tacă.

La fel ca ceilalţi, califa, fata ei şi suita lor au rămas în picioare. Nimeni nu zâmbea. Urechile lor erau expuse la vedere, ca şi cum ar fi spus: *Priviţi nemurirea mea şi închinaţi-vă*.

— Califul Ayman al-Ziya min Demenhur!

Venele Zafirei s-au umplut de gheaţă. Califul ei a traversat culoarul cu umerii aplecaţi şi cu părul lui cărunt. Lana a scos un sunet asemănător unui mârâit. Haytham îl urma îndeaproape pe calif, cu un keffiyah în carouri legat

cu o funie neagră şi o sabie ascunsă în teaca la brâu, cu o piatră strălucitoare de adular în măciulie. Era întruchiparea idealului de wazir sârguincios, mai puţin în ce priveşte ochii lui chinuiţi, sub care atârnau cearcăne adânci.

Zafira şi-a amintit durerea care-l apăsa când stătuseră înaintea Arzului dispărut, cât de teribilă fusese. Chipul lui arăta acum ceva infinit mai cumplit şi ea nu înţelegea ce ar fi putut să-i provoace asemenea suferinţe. Moartea? Alte secrete?

Ştiuse dintotdeauna că Zafira era fată, dar nu scosese nicio vorbă. Recunoscuse în ea ceea ce o învăţase pe fata califului, marginalizată din cauza sexului ei. Dacă n-ar fi fost Haytham, fata aceea n-ar fi avut parte de educaţia potrivită unei moştenitoare.

În craniul Zafirei a explodat o furie alb-arzătoare când şi-a amintit că nimeni din Arawiya, în afară de Haytham şi de ea însăşi, nici măcar nu ştia că califul demenhun avea o fată.

Kifah a apucat-o de braţ.

— Oi, linişteşte-te!

Zafira s-a clătinat pe spate, răsuflând încet, şi şi-a plimbat privirea prin mulţimea adunată.

Îl ura pe Ayman. Ura mânia pe care i-o stârnea, înviind furia născută din legătura ei cu Jawaratul. Zgomotele din jur s-au contopit într-unul singur şi sângele i-a năvălit în urechi. Furia dogoritoare îi ardea privirea.

Nu eşti aşa.

Jawaratul dispăruse. Nu putea s-o mai influenţeze. Dar, împotrivindu-se mâniei şi gândurilor ei tot mai negre, şi-a amintit ca prin ceaţă promisiunea lui, arogantă şi certă: *Ne vom alinia veacurilor*.

— Califul ales, Muzaffar bin Jul min Sarasin!

Zafira a expirat încet la auzul vocii crainicului, care a scuturat-o, trezind-o din gândurile ei.

Bărbatul, de vârsta a doua, îmbrăcat bine, cu un thob roşcat-brun cu urzeală delicată, arăta exact ca negustorul care era de aşteptat să fie. Pielea lui avea acelaşi ton

măsliniu ca a lui Nasir şi, ca şi cum asta era o dovadă a îmbunătăţirilor pe care le iniţia în Sarasin, avea un chip plăcut. Era o amintire a faptului că mai exista bine pe lume. Zafira spera că sultanul va observa acestea şi-l va desemna cât de curând.

Vocea crainicului a răsunat o ultimă dată şi niciun musafir nu a îndrăznit să respire.

— Stimaţi musafiri, Sultanul Arawiyei, odinioară fiu al Sarasinului, şi Emirul de Coroană, Nasir bin Ghameq bin Talib.

Inima Zafirei şi-a încetinit bătăile, pulsând în ritm cu paşii sultanului. Îşi ţinea mantia dungată cu aur într-o mână şi sub ea sclipea un thob alb. Zafira nu înţelegea nici în ruptul capului cum de îşi permitea să cheltuiască timp şi bani pe haine şi festinuri în loc să-l caute pe Leu şi a cincea inimă. Laa, o înfuria la fel de mult precum califul Demenhurului.

Lana a înghiontit-o.

În urma sultanului, ca o stafie în noapte, venea Nasir. Trăsăturile lui vădeau fermitate şi privirea îi era aţintită la spatele tatălui său. Cineva îi prinsese părul sub un turban în carouri, din benzi negre şi ordonate strânse cu o diademă argintie, deşi şuviţele îndărătnice nu voiau să stea locului şi la tâmpla lui se răsucea o buclă băieţească. Thobul cădea perfect pe trupul lui suplu, croit atât de strâns, încât ar fi putut tăia ca o lamă ascuţită. Suprafeţele lui erau brodate cu damascuri întunecate şi gulerul înalt era împodobit cu fire argintii. Era elegant şi maiestuos şi neînarmat, dar Zafira ştia că aceasta din urmă era o minciună.

E superb, i-a şoptit inima.

Sultanul s-a aşezat pe tron. Nasir a rămas lângă el, plimbându-şi privirea prin încăpere în timp ce demnitarii îşi ocupau locurile.

— Uite privirea aia pe o care o ştim, a şoptit Kifah şi Zafira a întâlnit cremenea înfocată a ochilor lui cu un tremur stăpânit – şi aproape, *aproape* că nu a surprins încordarea din colţul gurii lui şi surâsul lui discret, înainte

să-şi afişeze din nou masca.

Nu pot fi toate trei unul şi acelaşi lucru?

În sală s-a aşternut liniştea când sultanul a ridicat fruntea.

Capitolul 50

Mirosul putred de sânge plutea în încăpere şi Altair s-a regăsit pe câmpul de luptă. Oriunde altundeva, numai nu aici. Tenacitatea Leului era nesfârşită, pentru că nu o dată ochii aceia de chihlimbar i s-au dat peste cap, dar nu şi-a pierdut cunoştinţa nicio clipă. Era istovit, dar vigilent, în timp ce Aya îi tăia şi-i sfârteca trupul, vindecându-l pe parcurs.

O ducea mai bine decât Altair.

— O să te omoare, a spus el.

Orice s-ar fi întâmplat, Leul tot ura safinii cu toată fiinţa lui.

Aya doar i-a zâmbit, cu aceeaşi privire visătoare dintotdeauna. Aceeaşi cu care îi zâmbise cu ani în urmă, când îşi plimbase degetele prin părul lui Altair. Aceeaşi cu care zâmbise când i s-a născut fiul.

— Gândeşte-te pe cine ajuţi, s-a rugat Altair, fără să-i pese că Leul îi era martor.

— Ajut la demararea unei lumi noi, a spus Aya. Dacă n-ar fi fost Surorile, Benyamin ar fi trăit. Fiul meu ar fi trăit.

— Ascultă ce spui, a răcnit el, zbătându-se din nou în mâinile ifriţilor.

Picioarele îi tremurau al naibii, ca unui cerb tânăr, şi puterile i se împuţinau.

— Leul l-a omorât pe Benyamin. Chiar sub ochii mei.

Leul doar a clipit către ea.

— Nu da crezare fanteziilor celor nebuni, frumoasă Aya. Benyamin mi-a fost ca un frate – m-a primit în cercul vostru. Mi-a purtat de grijă aşa cum nu mai făcuse nimeni.

Altair a holbat ochii, nevenindu-i să creadă.

— Atunci întreabă-l cum a murit Benyamin pe insula unde Leul era singurul nostru adversar.

Aya s-a oprit, cu degetele suspendate deasupra pieptului Leului. S-a întors spre Altair cu cea mai firavă urmă de luciditate.

— Apărând încă un urmaş al Surorilor, a spus Leul

simplu şi Aya a oftat încet, întinzând mâna după unul dintre instrumentele ei. Vezi? Mereu vor sta la originea suferinţelor noastre.

Pe dinţii sultanului.

— Şi totuşi iată-te, Aya, îi dai o putere pe care o venerau până şi Surorile.

— O putere pe care o voi mânui cu înţelepciune, pentru că am suferit aşa cum ai suferit şi tu, aşa cum Surorile n-au suferit niciodată.

Aya s-a uitat la Altair cu ochi mari şi blajini şi Altair a îndrăznit să spere.

— E adevărat, nu-i aşa??

Nu. Mâinile ei au cuprins inima. Inima pe care le-o încredinţaseră Surorile. Pe care i-o încredinţaseră lui. Ghearele ifriţilor s-au înfipt în pielea lui.

— Aya, te rog, a implorat Altair.

Ea l-a ignorat, concentrându-se, cu limba între dinţi.

Şi a urmat o clipă ca un oftat când organul pulsatil a fost aşezat în lăcaşul lui.

Altair a scos un suspin mut. Pieptul Leului s-a înălţat şi s-a lăsat repede, chinuindu-se să se adapteze. Mâinile Ayei erau mânjite de roşu şi negru şi magia îi călăuzea munca, legând arterele şi valvele cu o precizie înfiorătoare.

Dar încă nu terminase.

Şi Altair încă nu era mort.

Şi-a golit mintea, şi-a alungat durerea şi şi-a adunat puterile rămase. Dar, chiar dacă ar fi reuşit să se elibereze, n-ar fi putut să găsească nicio armă. Nu putea s-o trăsnească cu o rază de lumină din cauza cătuşelor ălora blestemate. Nu putea s-o înjunghie cu un bisturiu, era prea departe.

Nu – avea să-i sucească gâtul cu mâinile goale.

S-a împins în faţă şi a căzut în genunchi cu o forţă care a făcut să-i clănţăne dinţii. Ifriţii au cârâit. Ochii Leului au scânteiat. În debandada asta subită, Aya şi-a dus dosul mâinii pline de sânge la gură.

— Aya, draga mea, a îndemnat-o Leul cu blândeţe, dar cu o nuanţă tăioasă în glas, sfârşeşte munca începută.

Un toiag scânteietor s-a îndreptat în viteză spre burta lui Altair. Acesta s-a răsucit din calea lui, izbindu-l pe ifrit în piept cu greutatea cătuşei. Un al doilea toiag s-a înfipt în peretele din spatele capului lui şi Altair a strâns degetele în jurul unui gât sfrijit, până când ifritul a luat-o la goană urlând.

Ceilalţi doi ifriţi şi-au înfipt ghearele în braţul lui, vărsându-i sângele, şi Altair le-a făcut vânt şuierând, oprindu-se o clipă ca să se reorienteze cu singurul lui ochi. *Las-o pe Aya*. Leul era întins pe aşternut. Altair a sărit şi s-a prăvălit pe spate sub impactul unei explozii de umbră subite.

Magie.

Leul a oftat satisfăcut. Sub degetele abile ale Ayei, pielea lui se lipea la loc, iar stropi de sânge negru i se scurgeau pe pielea aurie.

— Câtă râvnă, Altair, a spus el răguşit. Chiar credeai că zăceam aici fără măsuri de siguranţă?

Altair n-a stat să-i dea replica. A sărit împleticit la Aya, vrând s-o tragă la el, dar groaza l-a pironit locului.

Din gura ei curgea sânge. Aya a tuşit, privind derutată stropii de sânge din mână. Bisturiul era înfipt drept sub sânul ei şi Leul a desprins degetele de pe mânerul lui.

— Ce ironie, a spus el râzând încet.

Şi atunci s-a ridicat, clătinându-se şi compensând pierderea de sânge cu puterea lui nou descoperită.

— Ce spunea Benyamin?

Preţul dum sihr-ului e întotdeauna imens.

Aya a căzut în braţele lui Altair cu un icnet surprins. De câte ori se aflase chiar în postura asta?

A dus degete înroşite la obrazul lui. Abaya ei roz era murdară de sânge, atât al ei, cât şi al Leului.

— Am făcut bine, sadiqi?

Nu, dragă Aya. Sucită Aya. Iubită Aya, care stricase totul.

— Şşş, nu vorbi.

Era furios pe ea – cumplit de furios –, dar amarul era mai mare.

— Vindecă-te!

Cu mişcări tremurătoare, i-a luat mâna şi i-a dus degetele întinse la piept.

— Aya! Vindecă-te!

Nu s-a mişcat.

— Trebuie să ştii.

Răsuflarea i-a slăbit.

— Niciodată nu am încetat să te iubesc. Am încercat, dar durerea era prea mare.

Atunci Altair a simţit-o. Cutia aceea în care închisese toate întâmplările sumbre din trecutul lui era prea plină, prea mare pentru sufletul lui. Durerea a smuls încuietorile care o ţineau închisă. S-a revărsat în fiinţa lui, smulgându-i un singur suspin din gât, răguşit şi îndurerat.

— Viaţa pustie e o soartă mai cruntă decât moartea, a şoptit ea.

Cuvintele au rezonat chinuitor şi dezolant şi apoi lumina din ochii ei s-a stins.

Leul a murmurat încet.

— Legaţi-l, a poruncit el şi i-a întors spatele, plecând printre ifriţii care năvăleau în cameră.

Ca prin ceaţă, Altair s-a întrebat dacă-i venise rândul. *Nu*. Nu voia să moară. Nu avea să primească moartea cu braţele deschise, aşa cum făcuse ea. S-a ridicat în picioare. Era Altair, fiul nimănui, binecuvântat de soare, şi avea să lupte cu chinurile morţii înainte să permită întunericului să triumfe.

Capitolul 51

Nasir uitase cum era să fii expus ca o capră preţăluită în prăvălia măcelarului. Coroana nu mai găzduise ospeţe de ani întregi. Înspre sultan se îngrămădeau zeci de priviri şi Nasir surprindea toate ocheadele care alunecau înspre el pe furiş, cu ceva mai multă discreţie.

S-a gândit că a fi Prinţul Morţii era aproape una cu a fi soarele. Era greu să-l priveşti, dar, blestemăţie, toată lumea voia să privească.

— Luminaţi oaspeţi ai Arawiyei, a strigat tatăl lui, afabil şi primitor. În urmă cu mai puţin de două săptămâni, o schimbare s-a abătut asupra Arawiyei. Arzul s-a retras în măruntaiele Sharrului, istoria şi-a schimbat cursul şi a fost refăcută într-un singur moment. Magia a fost salvată dintre ruinele insulei întunecate şi dusă pe Marea Baran cu cea mai mare atenţie.

Era nesăbuit ospăţul ăsta. Nechibzuit să anunţi cu surle şi trâmbiţe revenirea magiei când *încă nu revenise*. Erau multe pe care Nasir nu le înţelegea la tatăl său, mai multe chiar decât ceea ce ura la el.

Dar Ghameq nu acţiona niciodată imprudent şi necugetat.

— Veţi dori, poate, să aflaţi cui trebuie să-i mulţumiţi pentru întoarcerea magiei care se apropie, pentru înfrângerea Arzului şi apropierea noastră după decenii întregi de separare. Acesta este nimeni altul decât fiul meu: Prinţul Morţii.

Lui Nasir i s-a oprit răsuflarea. Şoapte agitate au trecut de la unii şi alţii în toată încăperea şi frica a răscolit atmosfera încordată. Era titlul pe care i-l acordase poporul. O poreclă care n-ar fi trebuit folosită niciodată în mod oficial. Era un nume care n-ar fi trebuit rostit înaintea tuturor puterilor domnitoare din Arawiya.

Suspiciunea a vuit ca o furtună pe mare şi Ghameq s-a ridicat când uşile din capătul îndepărtat al sălii s-au deschis pe balamalele lor tânguitoare.

— O asemenea realizare merită o răsplată, a spus el călduros. Cea mai mare răsplată pe care am acordat-o până acum.

Nasir a întâlnit privirea cuprinsă de panică a Zafirei. Două Gărzi ale Sultanului înveşmântate în mantii au păşit în încăpere. O a treia siluetă stătea în genunchi între ei, zăngănitul lanţurilor arătând că e vorba de un prizonier.

Freamătul şoaptelor a îngroşat aerul când cei trei oameni s-au apropiat încet de podium.

Gărzile s-au oprit la poalele treptelor albe şi au făcut plecăciuni identice, pe când prizonierul s-a ridicat cât era de înalt şi şi-a înălţat capul întunecat.

Şi Nasir a privit fix în ochii chihlimbarii ai Leului Nopţii.

Vocea lui Ghameq a tunat în urechile lui pe un ton străin. Catifelat. Întunecat.

— Îţi place darul meu, Ibni?

Leul e îmbrăcat în veşminte somptuoase, cu un turban de culoarea amurgului. Nu era îmbrăcat ca un prizonier. Nu avea postura unui prizonier, în ciuda cătuşelor de la încheieturi şi din jurul gâtului.

Nu înfrângerea clocotea în adâncul fioros al ochilor lui, ci altceva. Parcă ar fi jucat un joc pe care Nasir încă nu-l pricepea.

Zafira a sărit în picioare.

Un zâmbet s-a întins încet pe chipul Leului.

Lanţurile s-au risipit în fum. *Umbre*. Gărzile s-au transformat în siluetele fără formă ale ifriţilor şi au luat poziţie de o parte şi de alta a lui. Ghameq privea în gol.

Ca o marionetă ale cărei fire fuseseră tăiate.

— Inimile oamenilor sunt ca sticla, a spus Leul încet, urcând treptele podiumului şi lăsând pe fiecare urme negre de sânge în urma lui. Nişte lucruşoare fragile şi delicate.

Uşile sălii s-au închis cu zgomot şi o menghină din umbre i-a blocat în loc. Au izbucnit ţipete panicate, dar nimeni nu s-a clintit, de teamă să nu fie ucis primul.

Leul a închis degetele mâinii şi Ghameq s-a aplecat de spate, gâfâind, sub ochii întregului regat. Leul a jurat

mârâind:

— Delicateţea aduce moarte.

Sultanul Arawiyei s-a împiedicat şi a căzut.

Nasir a ţâşnit. S-a aruncat pe perne şi a ridicat cu grijă capul lui Ghameq în poală. Chipul sultanului era brăzdat de durere, dar Nasir a văzut că ochii lui erau limpezi, blajini, binevoitori.

Ochii tatălui său.

Ai lui cu adevărat. Nasir nu înţelegea cum de nu observase falsitatea lor de dinainte.

— Ibni, a şoptit sultanul, ridicând o mână tremurătoare înspre părul lui Nasir.

Ca la o mare depărtare, s-a dezlănţuit haosul.

— Iartă-mă.

Sala s-a întunecat.

— Pentru zilele pe care le-am trăit chinuindu-te. Pentru zilele pe care le-ai trăit în suferinţă. Spune-i mamei tale – mă gândesc la ea când luna umple cerul. Întotdeauna.

— Nu…

Vocea lui Nasir s-a poticnit când un fior rece s-a abătut asupra lui, o prezenţă familiară ca propria-i fiinţă. *Moartea*.

Nu acum, s-a rugat, aşa cum alţii se rugaseră cândva de el. Rotocoale negre i-au izvorât din degete şi l-au înconjurat pe tatăl lui, strângându-l la fel de tare cum îl strângea el. Medalionul se legăna în spatele ochilor lui închişi. Aya avusese dreptate. Îl pervertise pe sultan fără putinţa să-şi mai revină. Fusese o prostie să creadă că tatăl lui ar fi putut supravieţui fără strânsoarea debilitantă a Leului. Să creadă că tatăl lui ar fi putut să se elibereze după ani întregi petrecuţi în lanţuri.

— În fiecare zi te priveam şi în fiecare zi voiam să-ţi spun acelaşi lucru: sunt mândru de tine. Nu m-a lăsat să-ţi spun, dar e adevărat. Acum şi veşnic.

Lui Nasir nu-i mai păsa. De aprobare, de mândrie. Nu voia nimic din toate astea.

Umbrele s-au împrăştiat.

— Baba, a suspinat el, dar, ca de fiecare dată, prea

târziu.

Capitolul 52

Furtuna sosise, avându-l pe Leu în frunte. Îmbrăcat în straie bogate ca de rege, venise pentru tronul său şi toţi demnitarii Arawiyei erau adunaţi ca vitele duse la tăiere.

Zafira ar fi trebuit să-şi dea seama. Semnele fuseseră la vedere: când sultanul îşi amintea unele momente, dar, cât se poate de ciudat, nu şi altele ale aceluiaşi eveniment. Faptul că nu acordase niciun ajutor şi niciun gând misiunii de a găsi a cincea inimă. Faptul că-l numise Prinţ al Morţii pe propriul lui fiu.

Leul îl manipulase în continuare pe sultan, păcălindu-i ca pe nişte proşti ce erau. Gărzile Sultanului au scos săbiile şi au înconjurat podiumul. Hashashinii au luat poziţie de-a lungul pereţilor şi Zafira a înţeles că ifriţii stăteau la pândă în umbre. Ambele tabere aşteptau. Atmosfera era mai apăsătoare decât fusese mantia ei vreodată.

Printre toate acestea, Nasir şedea pe podium cu capul tatălui său în poală. Nemişcat.

Nu – plângea.

Un băiat lăsat fără părinţi cu ani în urmă, care suferea acum ca la început. Noul Sultan al Arawiyei, în genunchi înaintea propriului său tron, cu hainele lui scumpe năclăite de râul durerii sale. Şi-a apropiat fruntea de fruntea sultanului, cuprins de o suferinţă nerostită, şi, când Leul s-a întors încruntat spre el, în trupul Zafirei a zvâcnit un semnal de alarmă.

Dacă i-ar fi atras atenţia, se poate ca el să fi îndreptat toată puterea întunecată pe care o fi avut-o împotriva ei şi i-ar fi strivit inima cu un gest al mâinii. *Dar Jawaratul*, i-a amintit o voce abia auzită. Trebuie să fi avut încă nevoie de el şi de cunoştinţele lui infinite. N-ar fi îndrăznit s-o rănească, ca să nu rişte distrugerea lui.

Nasir însă, la fel ca tatăl său, nu-şi mai avea niciun rost şi ar fi murit dacă Zafira ar mai fi zăbovit.

— Haider.

În fracţiunea de secundă în care Zafira a dat-o la o parte pe Lana şi a rostit numele Leului – numele lui adevărat –, absolut toate Gărzile Sultanului s-au întors spre ea.

S-a întors şi Leul.

— Ţi-a plăcut spectacolul meu, azizi?

Vorbea de parcă numai ei doi s-ar fi aflat în încăperea vastă. O privea de parcă ar fi fost a lui, scrutând-o cu ochi lacomi din cap până în picioare.

— Busola mea tăioasă, îmbrăcată în luciri de stele, a şoptit el. Sperai să concurezi pentru mâna prinţului? Să porţi coroana sultanei? Mărturisesc, remarca aceea legată de mirese a fost o improvizaţie. Ca să-ţi fac inima să freamăte. Te-ai făcut albă ca varul, dacă-mi amintesc bine.

Aflat la picioarele lui, Nasir s-a trezit din stupoarea lui îndurerată.

— Nu mă interesează coroanele, s-a răstit ea şi vocea i-a răsunat în sală.

— Rămâne de văzut, azizi, a spus el serios şi a străbătut distanţa care mai rămăsese între el şi Tronul de Aur, a cărui lumină aurie a aruncat o paloare stranie pe pielea lui.

Lana a suspinat abia auzit şi Zafira a înţeles ce simţea, ce simţeau toţi cei din încăpere, până şi safinii cei bătrâni. Una era să auzi că Leul Nopţii e în viaţă. Alta era să-l vezi în carne şi oase.

— N-o să-l accepte, a şoptit Kifah cu o speranţă tăioasă în voce, bizuindu-se pe un adevăr ştiut de orice copil: *Tronul de Aur primeşte doar sânge din sângele Surorilor şi pe cei desemnaţi de ele*.

Acelaşi gând circula în toată sala.

Paşii Leului au răsunat zgomotos când s-a întors şi Zafirei i s-a părut că vede nuanţe verzui şi arzătoare printre faldurile robei lui, moment în care i s-a strâns stomacul, după cum i s-a strâns îndată şi inima, în clipa în care Leul s-a aplecat să se aşeze pe Tronul de Aur.

Nu s-a întâmplat nimic – iniţial. Tronul nu l-a respins. Nu a tunat şi nu l-a azvârlit.

Laa.

S-a *transformat*. Aurul s-a înnegrit, culoarea scurgându-se din el de la stânga la dreapta, şi rotocoale de fum s-au înălţat ca cenuşa luată de vânt. Kifah a scos un icnet sufocat.

Tăcerea care a urmat era asurzitoare, era moartea unei epoci, iar oftatul molcom şi triumfător al Leului a devenit un răcnet imortalizat în istorie.

O gardă îmbrăcată în uniformă argintie şi-a părăsit locul de la baza podiumului şi încordarea groasă din încăpere a încetinit timpul când nesăbuitul acela a căzut în genunchi şi, cu o voce secătuită de uluire, a spus:

— Sultani.

Leul s-a încruntat.

— Cuvântul ăsta nu mi-a plăcut niciodată. Sultanul a murit. În noaptea aceasta renunţăm la vechile obiceiuri şi le instituim pe cele noi: sunt rege. Regele Arawiyei.

Apoi a făcut un gest cu mâna şi porunca lui a tăiat ca un cuţit.

— Ucideţi-i.

— PARTEA A DOUA —
VICTORIOASĂ PÂNĂ LA CAPĂT

Capitolul 53

În sală s-a dezlănţuit haosul, ifriţii au ţâşnit din umbre şi toată lumea a înţeles de ce îi invitase Leul, pe ei, pe conducătorii Arawiyei. Zafira era ca o trestie luată de apele umflate, neajutorată, *lipsită de speranţă,* dar apoi şi-a regăsit rădăcinile şi s-a ţinut pe poziţie.

— Uşile, a strigat ea în hărmălaie şi, dacă i-o fi tremurat vocea, nu a observat nimeni. Trebuie să le deschidem.

Altfel n-ar mai fi rămas niciun conducător.

Chipul lui Kifah încremenise din cauza şocului.

— Laa, *laa*. N-ar fi trebuit… tronul… l-a…

— Kifah, s-a răstit Zafira şi războinica şi-a venit în fire, oftând îndurerată.

Şi-a extins suliţa şi, încuviinţând din cap de câteva ori, a dispărut în vâltoare.

Ifriţii îşi încrucişau toiegele atât cu armele gărzilor şi ale hashashinilor, cât şi cu ale demnitarilor înarmaţi – în acest timp, Leul jubila, bucurându-se de dezastrul provocat de mâna lui.

— Ai nevoie de arc, a spus Lana înflăcărată.

— Am nevoie să te ştiu pe tine în siguranţă.

Zafira a apucat-o de umeri, înfigându-şi degetele în pielea ei ca să le oprească tremurul.

— Uită-te la mine. Rămâi în mulţime. Nu ajuta pe nimeni.

Pe chipul surorii ei a licărit o expresie de dezamăgire.

— Aşa vrei tu să faci?

— Opreşte-te, a avertizat-o Zafira şovăitor.

Oroarea mută de pe chipul lui Kifah îi zguduise încrederea.

— Nu vreau să-ţi sap groapa, Lana. Pricepi? Fă asta pentru mine.

În cele din urmă, Lana i-a făcut pe plac, încuviinţând din cap.

Câteva gărzi laşe şi-au croit drum pe trepte ca să-şi depună jurămintele şi Zafira a profitat de ocazie. A sărit

peste masă, mulţumind cerurilor pentru rochia ei decupată, şi a aterizat în genunchi înaintea lui Nasir, pe prima treaptă a podiumului.

— Trebuie să plecăm, a spus ea. O să te omoare.

— N-are decât.

Durerea îi sugrumase vocea şi aşa firavă.

Zafira a scrâşnit din dinţi.

— Tatăl tău e mort. Leul stă pe tronul *tău*. Chiar vrei să-ţi abandonezi poporul?

Ce-i spusese el pe Sharr?

— Nu-ţi mai plânge de milă.

Nasir a scos un râs spart.

— Cum s-au inversat sorţile noastre, frumoasă gazelă. Am început să simt şi acum nu mă mai pot opri.

Cu o blândeţe de care nu-l crezuse capabil, a aşezat capul sultanului pe podium. A închis ochii tatălui său cu o atingere uşoară şi a introdus o pană între faldurile robei lui, iar Zafira nu a putut să înţeleagă cum reuşea un gest atât de blând s-o îndurereze atât de tare.

Şi apoi, hârâind subit, Nasir a încremenit, cu spatele arcuit.

— De ce pierzi vremea plângând morţii când ai putea să li te alături?

Leul stătea tolănit pe tronul lui negru şi învârtea din deget, silindu-l pe Nasir să-şi întoarcă faţa spre el, strivit de umbre.

Mâna Zafirei s-a răsucit după o săgeată, după arc, dar nu avea nici una, nici alta, şi Nasir a fost ridicat în picioare.

— Niciodată nu am putut să înţeleg de ce mă urăşti.

Zafira abia a auzit vocea lui Nasir pe deasupra vacarmului.

— Ai folosit atâta din suflarea tatălui meu ca să mă batjocoreşti.

Leul i-a strâns legăturile încleştând pumnul, pentru că vorbele lui Nasir îşi nimeriseră ţinta.

— Pentru că sunt *exact* ca tine: un monstru care respiră umbre.

Nasir a coborât vocea, epitetul rostit de el abia s-a auzit.

— Şi totuşi ea m-a iubit.

Vrăjitoarea de Argint.

Nasir a coborât braţele şi lanţurile s-au sfărâmat. Leul s-a ridicat şi şi-a răsfirat degetele. Zafira n-a mai putut distinge cui îi aparţinea fiecare rotocol negru când Nasir s-a pus pe picioare şi a dat capul pe spate, răcnind neauzit.

Încăperea s-a cufundat în întuneric.

Umbrele au şiroit din mâinile lui şi l-au azvârlit pe Leu în spate. Dovedind o putere de stăpânire pe care Zafira nu o ghicise la Nasir. Leul s-a prăbuşit pe tronul furat şi hărmălaia şi-a dublat ecoul sub forţa unei panici noi. Zafira n-a pierdut nicio clipă, amintindu-şi toate momentele oarbe petrecute în Arz şi adaptându-şi ochii la întuneric. A fugit în sus, pe scări, ducând o mână la jambiya de la picior primită de la Nasir.

— Zafira…!

Vocea lui Nasir s-a pierdut în ţipătul altcuiva.

— Uşile. Nu…

Zafira nu a mai auzit restul cuvintelor, dar a văzut că Nasir se întoarce, încredinţat că-l va urma.

Pumnalul i s-a aşezat în palmă, cu tăişul lui abia vizibil în întuneric. Mânia şi haosul pe care le asocia cu viziunea Jawaratului, cu o versiune diferită a ei, au îmboldit-o înainte. Avea de gând să răscumpere momentul în care căzuse pradă minciunilor Leului şi pierduse ce era al ei.

O mână a înşfăcat-o de încheietură, Zafira a ţipat şi jambiya a căzut zăngănind. Ochi reci de chihlimbar i-au întâlnit pe ai ei printre umbrele unduitoare.

— Chiar speram să te văd, azizi.

S-a zbătut în strânsoarea lui, cutremurându-se când Leul i-a tras mâna la pieptul lui. Pielea ca de gheaţă de sub thobul lui brodat a înfiorat-o.

Şi mai era ceva. Revelaţia îngrozitoare a ţintuit-o locului.

— E ceva extraordinar, pulsul vieţii.

Inima de si’lah. *Ca o Soră a Veşniciei*.

Inima care aparţinea fiinţelor mai presus de safini, ifriţi şi oameni. Fiinţe ale *binelui*. De aceea era palid – de la

pierderea de sânge, de când îi fusese deschis pieptul. Aşa obţinuse puterea asta nouă, într-o lume încă lipsită de magie, de la umbrele care blocau uşa până la cele care legaseră inima lui Ghameq. De aceea îl acceptase Tronul de Aur, ascuns de umbre printr-o mutaţie perfidă.

Aya era de vină pentru toate. Zafira ştia asta cu aceeaşi certitudine înfiorătoare cu care ştia că Aya murise.

Un bubuit asurzitor i-a zdruncinat pe amândoi şi Zafira şi-a smuls încheietura din strânsoarea Leului, când una dintre ferestrele mari s-a spart cu zgomotul a o mie de clopoţei. În acea clipă de neatenţie, Zafira s-a năpustit la el, vârând mâinile sub roba lui şi găsind Jawaratul printre falduri.

Leul a îmbrâncit-o. Zafira a căzut pe spate şi s-a izbit, ţipând, de braţul Tronului de Aur, cu Jawaratul în braţe. Tatuajul Leului Nopţii a licărit, umbrele au răsărit îndată şi Zafira s-a regăsit pe Sharr, cu mâinile legate în lanţuri. Numai că, de data asta, Nasir nu era aici. Nici Kifah, nici Benyamin. Nici Lana.

Ajutor – avea nevoie de ajutor. A bâjbâit pe jos după jambiya, deşi îşi dădea seama că darul primit de la Nasir era ca o jucărie de copil pe lângă puterea Leului. Prin rumoarea spaimei din inima ei, a auzit o voce.

Am suferit de dorul tău, bint Iskandar.

Leul a apucat-o de braţ, a tras-o la el şi a apucat Jawaratul.

Suntem alături de tine.

Şi lumea s-a deşirat într-un răcnet de durere care i-a adus pe amândoi în genunchi.

Veşnic.

Capitolul 54

Soarele crud pârjoleşte lumea în lumina lui albă, orbitoare, dar el nu clipeşte. Nu fereşte privirea. Fiecare strop de sânge e un cuţit înfipt în pieptul lui. Simte fiecare pată roşie de pe pământ cu aceeaşi intensitate de parcă ar fi fost a lui.

Pietrele lovesc iar şi iar şi iar.

Mândria înalţă frunţile safinilor. Sunt îmbrăcaţi în alb, dar inimile lor sunt negre. Urechile lor sunt ca ale lui, alungite şi cu vârf ascuţit. O întruchipare a nemuririi lor, a simţurilor lor ascuţite şi a vitezei lor suprafireşti. Sunt speciali, o afirmă urechile lor, dar lui îi amintesc: el nu e.

El nu are inimă. Ştie asta, pentru că nu simte nicio bătaie în piept, dar ei găsesc de cuviinţă să i-o amintească. Iar şi iar şi iar. Trupul lui a fost modelat astfel încât să aibă loc pentru o inimă – la fel ca safinii, ca oamenii muritori –, dar sângele lui de ifrit l-a născut fără acea masă roşie şi pulsatilă.

În vreme ce sângele îşi iuţeşte curgerea de la câţiva stropi la o şuviţă teribilă, se întreabă: ai nevoie de o inimă ca să simţi compasiune? Oare înălţarea mândriei duce la decăderea milei?

Se trage din rău.

Întunericul lui e un blestem.

Merită moartea.

Atunci de ce-l omoară pe tatăl lui, nu pe el?

E o anomalie. E prea tânăr ca să-l ucidă, prea ciudat ca să fie expus în lumina zilei.

Încheieturile tatălui său sunt legate cu funii care-l imobilizează între doi stâlpi. Pietrele răsună când lovesc pământul, troncănind ca într-un joc de copil.

— Opriţi-vă, se roagă el printre suspinele din gât şi cineva îl loveşte cu piciorul, amuţindu-l.

Geanta alunecă de pe braţul lui slăbănog, învineţit ca şi restul trupului. Obraji supţi, coaste care se pot număra. Asta se întâmplă când ura pune pietre în mâinile

oamenilor. Îi cad cărţile. Tocurile lui din trestie, noi şi ascuţite, se frâng sub sandalele furioase din piele de viţel.

Şcoala e la zece paşi. A fost construită pentru învăţaţii safini, e un loc unde tatăl său visa să-l trimită încă de când era copil mic, când i-a angajat un profesor particular. Trebuia să devină şi el un învăţat, un bărbat devotat cunoaşterii, ’ilm. De acolo a pornit nebunia asta.

— Baba, plânge el până când ajunge să înţeleagă cum e să-ţi bată inima.

Baba. *Baba*. *Baba*. Cuvântul îi înăbuşă suspinele. Înăbuşă cuvintele lor dureroase. Înăbuşă ultima răsuflare a tatălui lui.

Sub cruzimea lor, ochii albaştri precum oceanul ai tatălui său devin sticloşi şi nu mai văd nimic. Organele îi zvâcnesc şi se opresc. Se opresc.

Se opresc.

Ce mai poate să însemne mila dacă nu e nimeni s-o arate?

Ce mai înseamnă să fii îngăduitor dacă nimeni nu merită îngăduinţă?

Unii întreabă: *Şi băiatul*?

Alţii spun: *Lăsaţi-l*. *Moartea îşi ia singură plata*.

Urmează o tăcere senină, căci cadavrele nu vorbesc. Nu pot să ţipe sau să simtă durere. Îşi adună tocurile rupte. Adună cărţile încet şi deschide clapeta genţii. E nouă, cusută pentru prima lui zi de şcoală. Aproape că miroase mai tare decât sângele, dar nu tocmai. Până acum nu a mai simţit mirosul de sânge, dar va ţine minte momentul ăsta pe vecie. Întâia oară când a inspirat izul dulce al morţii.

Mama ta ar fi mândră de tine, leul meu.

Mama lui, care a murit dăruindu-l lumii. Tatăl lui, care a murit pentru că leul lui nu era un dar, ci un blestem. Se spune că ifriţii sunt monştri, că nu trebuie să se unească cu safinii de sânge pur. Mama lui era ifrită.

Ce sunt ifriţii, dacă nu o altă rasă? Dacă nu fiinţe cu locuinţele, familiile şi dorinţele lor? Sunt semenii lui. Şi ei nu au nimic, pentru că Surorile i-au declarat monştri şi i-au izgonit pe Sharr.

Te tragi din noapte, leul meu, şi, orice ar spune alţii, eşti unul de-ai noştri. Mai mare decât noi.

Şi acum ce mai e? Un orfan. O corcitură lăsată să moară.

Pe dinăuntru, e ifrit: sânge negru, fără inimă. Pe dinafară, e safin: urechi lungi, puteri mai vii.

Pe dinafară: lacrimi şi o frică băieţească. Pe dinăuntru: e numai foc şi face un jurământ. E un jurământ pripit şi furios, dar îl va respecta. Umbrele se adună în palmele sale.

E un leu şi va revendica noaptea pentru sine.

Se vor teme de el.

Capitolul 55

Zafira a revenit brusc în prezent, gâfâind şi tremurând de-i clănţăneau dinţii. Debandada continua în jurul lor şi suliţa pe care o văzuse în zbor, la jumătatea traiectoriei sale, străpungea un ifrit abia acum. Abia acum îşi nimerea ţinta o săgeată suspendată în aer. De parcă n-ar fi trecut mai mult de o secundă.

Leul stătea în genunchi înaintea tronului şi mantia îi aluneca de pe umeri. Gulerul înalt al thobului său era leoarcă de sudoare.

Aruncat alături, ca o broşură nedorită, zăcea Jawaratul.

Zafira a înlemnit când Leul a ridicat capul, dar privirea lui era stinsă. O mai văzuse în oglindă: era privirea unei persoane care se sfărâmase de atâtea ori, încât bucăţile nu se mai potriveau între ele. Erau numai margini tocite şi colţuri frânte.

Niciun copil n-ar trebui să privească moartea tatălui său. Niciun copil n-ar trebui să suporte mirosul sângelui propriului tată.

Ce înseamnă când un monstru capătă chip uman? Pentru că nu Leul zăcea acum cu palmele întinse pe piatra rece. Ci Haider, un băiat care fusese martor la cruzimea lumii cu propriii ochi. Un băiat care fusese cândva ca ea.

Zafira a ridicat Jawaratul cu grijă.

Ţi-am promis protecţie, bint Iskandar. Priveşte la el. Jalnic. Slab.

A cuprins-o o furie năvalnică şi învolburată. Ca atunci când a descoperit că Nasir nu-şi pierduse magia – o furie care nu-i aparţinea, dar pe care o simţea întru totul ca fiind a ei.

Nu e pur. Voinţa lui e prea greoaie, prea rigidă. A încercat să ne controleze şi acum îi vom curma viaţa.

Zafira a luat jambiya lui Nasir – jambiya *ei* – de lângă trupul neînsufleţit al lui Ghameq. Cuţitul îi cânta, o îmboldea, în timp ce o parte ascunsă a fiinţei ei i se împotrivea.

Nu, neghioabo. Oţelul nu are nicio putere. Foloseşte-te de noi.

A slăbit degetele de pe mâner, amintindu-şi de eşecul săgeţii lansate când se aflau la ascunzişul Leului. Amintindu-şi de viziunea Jawaratului, în care ea despica oameni în două.

Nu. S-a împotrivit, vârând pumnalul în teacă. Ea nu era aşa. *Nu aşa.*

Poate că toţi erau monştri care se ascundeau sub o mască a nevinovăţiei.

Pentru întâia oară de când se legase de Jawarat, Zafira a înţeles în sfârşit ce se întâmplase cu acesta. Putrezise pe Sharr suficient de mult timp cât să parcurgă amintirile Leului, păstrându-le pe cele considerate mai importante şi mai pregnante. Pe cele mai tăioase. Dar nu numai că le păstrase.

Le furase.

Căpătase pentru sine carne şi sânge, durere şi putere. Undeva, pe Sharr, devenise o fiinţă autonomă.

Da. Suntem hilya.

Leul îşi dorea răzbunarea de secole întregi, dar, din cauza Jawaratului, nu-şi mai amintea *motivul*. Nu-şi amintea de ce îi detesta pe safini. Nu ştia de ce căuta un ţinut pentru neamul mamei sale. Zafira şi-a amintit brusc cum Leul încremenise când ea îi pusese întrebarea asta în camera ei. Pur şi simplu nu putuse să-şi amintească.

Până acum, tocmai *acum*. Acum, când puterea implacabilă a inimii de si'lah îi vuia în vene.

Mintea ei fremăta sub povara fragmentelor din trecutul lui, punându-le cap la cap în ciuda haosului dimprejur. *Voinţa lui e prea greoaie,* spusese Jawaratul. Şi, furându-i amintirea, înlăturând motivaţia răzbunării lui, sperase că Leul îşi va pierde ţelul neînduplecat, devenind maleabil şi uşor de manipulat.

Nu-i reuşise.

Zafira a luat-o la fugă în jos, pe scări, mulţumind cu întârziere croitoresei pentru despicătura din lungimea rochiei, şi s-a izbit de Kifah, care era plină de sânge.

— Yalla, Vânătoreaso, a spus ea cu aceeaşi vioiciune dintotdeauna. Credeam că te-am pierdut.

— L-am luat, a spus Zafira vlăguită, simţind un fior rece pe şira spinării, în ciuda dogorii. E… e la el.

Kifah i-a aruncat o privire.

— Uşurel.

— Am luat Jawaratul.

Zafira a ridicat cartea cu o mână.

— Inima e la el. Unde-i Lana?

Kifah a înlăturat trei ifriţi care le stăteau în cale şi Zafira a sprijinit cartea între coapse, ca să-şi lege părul.

— Cu Ghada şi Elita celor Nouă. Ele participă la luptă, dar acolo e locul cel mai sigur pentru ea. Cum adică inima e la el? A fost mereu la el.

— Nu.

Zafira a ajutat un bărbat cu turban cu ciucure să se ridice şi a inspirat scurt când a văzut tăieturile cumplite de pe dosul mâinii lui.

— Nasir avea dreptate. Leul… a găsit o cale. A pus stăpânire pe inimă. E *înăuntrul* lui.

Kifah a căzut când o gardă s-a izbit de ea. S-a ridicat încet, aproape molatic.

— Poftim?

— Inima e înăuntrul lui, a repetat Zafira răspicat.

Pulsul lui îi reverbera Zafirei în urechi, în palmă, în adâncul sufletului.

— O poate folosi aşa cum ar fi folosit-o Surorile Veşniciei. Aşa cum şi-o foloseşte Vrăjitoarea Argintie.

— Guljul blestemat! a exclamat Kifah aspru. Dar e… Guljul blestemat. Aya.

Zafira a încuviinţat din cap, incapabilă să formuleze cuvinte. Şi-a amintit când Lana îi povestise despre băiatul pe care Aya îl înviase din morţi. Niciun alt tămăduitor n-ar fi fost în stare să implanteze o inimă vie în cineva căruia aceasta îi lipsea.

— Acum ştim de ce n-a mai venit după celelalte patru.

Kifah şi-a privit suliţa, de parcă ar fi descoperit deodată că-i era inutilă.

— Trebuie să plecăm. Doar despre Ghada şi fiica ei ştiu că sunt în viaţă. Pe celelalte căpetenii nu le-am văzut.

— Nasir? a întrebat Zafira. Seif?

— Nu i-am văzut. Să sperăm că apără oameni pe care nu-i apăr eu, a spus ea şi a sărit din nou în vâltoare.

O săgeată a şuierat pe lângă urechea Zafirei şi ea s-a năpustit îndată înspre neghiobul care o lansase. A trecut ferindu-se pe lângă un ifrit care se lupta cu un wazir înarmat şi apoi pe lângă o fată care vântura o jambiya de parcă nu mai ţinuse aşa ceva în mână niciodată.

Garda cu mantie argintie a potrivit încă o săgeată, ţinând arcul într-o poziţie groaznic de greşită.

Zafira l-a oprit.

— Îmi trebuie ăsta.

Garda s-a uitat la ea din cap până-n picioare, cu broboane de transpiraţie scurgându-i-se pe frunte.

— Dă-te la o parte, femeie!

Zafira i-a aruncat o sabie căzută şi bărbatul a lăsat toate din mână ca s-o prindă înainte să-i ciupească umărul. *Nemernicule*! *A* dat să protesteze, dar Zafira a luat arcul şi săgeata şi, folosind cuţitul, a tăiat cureaua tolbei lui, întorcându-se apoi în mulţime, cu inima bubuindu-i în piept.

Ei, asta-i! Acum nici ea nu mai putea să poarte tolba. Nici nu putea să mai care Jawaratul de colo-colo. Avea mare nevoie de încă o pereche de mâini.

Sângele stacojiu a împroşcat pământul înaintea picioarelor ei, amintindu-i că asta nu era singura ei problemă. Prinzând tolba între picioare şi Jawaratul la subraţ, a potrivit o săgeată în coardă şi s-a învârtit împrejur cu atenţie, trăgând într-un ifrit care ataca o femeie îmbrăcată cu o rochie iridescentă mânjită de sânge. Nu o femeie – o safină. Sora lui Benyamin, Leila.

Zafira şi-a trecut arcul pe după umăr şi a atacat cu pumnalul, înjunghiind ifriţi aşa cum curăţa măruntaiele vânatului. Aruncând încă o privire la Leila, a descoperit cu uşurare că Seif îi venise alături cu coasele lui. Dar califa alderă nu era de găsit. Zafira a tras încă o săgeată şi încă

una, salvând o gardă cu mantie argintie numai ca, după o clipă, să se prăbuşească cu o suliţă înfiptă în spate. Nu crezuse niciodată că moartea e atât de banală. Atât de obişnuită.

Mereu exista riscul să culegi un fruct înăcrit. Să dăruieşti un cadou nepotrivit. Niciodată nu se gândise că asta se putea spune şi despre ospeţe şi că ar fi putut *să moară* într-o astfel de ocazie.

Trebuia să deschidă uşile, altfel Leul ar fi devenit nu doar rege, ci domnitor necontestat.

Şi-a croit drum spre uşi, trăgând din mers, fără să ezite pe măsură ce hainele i se umpleau de sânge şi i se golea tolba. Mânecile ei diafane ca aripile unui fluture atârnau sfâşiate. A văzut-o pe Ghada şi pe câteva din Elita celor Nouă, având-o pe Lana între ele. În preajma tronului, restul Elitei şi Gărzile Sultanului fereau mulţimea vulnerabilă de atenţia Leului. Acesta încă era ameţit, a observat ea, încă era pierdut în amintirea morţii tatălui său.

Auzind deodată un şuierat, a sărit în spate şi un toiag a apărut ca de nicăieri, repezindu-se la ea. Ca o proastă, a ridicat mâna ca să se apere, scăpând Jawaratul, dar lovitura n-a mai venit. Ifritul a căzut şi cineva i-a întins o mână, cu măciulia mânerului de sabie lucind în lumină.

— Haytham, s-a bâlbâit ea, amintindu-şi îndată cum trebuia să se poarte înaintea wazirului.

A ridicat cartea de pe jos.

— Sayyidi.

Îi curgea sânge de la o tăietură de pe frunte. Sabia era înnegrită şi mânerul părea nelalocul lui printre morţi şi muribunzi. Zafira şi-a înăbuşit râsul isteric.

Putea noaptea asta să devină şi mai cumplită de atât?

Trebuia tu să întrebi, a spus Yasmine în mintea ei şi moartea a luat în stăpânire încăperea.

Capitolul 56

Pentru tine, Baba. Atât de multe din câte făcuse Nasir le făcuse pentru el. Un zâmbet, un semn de aprobare. Acum tatăl lui devenise doar un grăunte de nisip în nesfârşirea deşertului. Nasir l-a ţinut în palmă o clipă trecătoare şi îndată l-a pierdut în vânt.

Pentru Nasir, moartea era ceva subtil. El ucidea în mijlocul mulţimilor, în case pline de cei vii. Sângele era un iz ce trebuia gustat înainte de a sări pe fereastră afară, în aer liber. Tot ce era ţipător şi zgomotos şi falnic îi revenea lui Altair, până şi acum, când puterea lui Nasir se dezlănţuia sălbatic, scăpată de sub control.

Motiv pentru care, când uşile de abanos au sărit în aer, azvârlind bucăţi de lemn în sală, Nasir a înţeles că nu e opera umbrelor lui şerpuitoare şi furioase. Nu, era vorba chiar despre o forţă opusă.

Era lumina geamănă cu întunericul lui, ziua îngemănată cu noaptea lui; şi ar fi recunoscut trupul acela solid oriunde. Silueta aceea, care se postase cu un aer dramatic în mijlocul năvalei de lumină, punând capăt bătăliei cu un şoc înfiorător.

Altair, care-i întorsese spatele lui Nasir, aşa cum Nasir îi întorsese lui spatele pe Sharr.

Un vuiet de emoţii se războiau înăuntrul lui. Zafira a venit lângă el, mângâindu-i mâna şi încercând să-l liniştească. Kifah s-a oprit în stânga lui şi, împreună, toţi trei s-au uitat la Altair cu priviri precaute. Dar pe Nasir inima l-a trădat şi, pentru întâia oară de la începutul acelui coşmar, a descoperit că poate să respire liber.

— Akhh, am ratat petrecerea?

Nasir a închis ochii la auzul vocii lui Altair, a vocii lui *reale*, atât de diferită de tonul ciudat pe care îl folosise în ascunzişul Leului. Lumina s-a estompat şi, în vreme ce ifriţii ciripeau între ei, Nasir l-a văzut în sfârşit.

Trecuse doar o zi, dar la fel de bine ar fi putut să treacă ani întregi. Hainele lui Altair erau rupte şi murdare şi

încheieturile mâinilor lui erau roşii şi jupuite. Ţinea un lanţ înfăşurat în jurul unui pumn, cu un capăt lăsat să atârne.

Cu toate astea, stătea semeţ, de parcă ar fi fost stăpânul pământului pe care călca. De parcă ar fi purtat o coroană pe cap, iar prin faţa lui ar fi trecut un alai.

Nasir şi-a făcut loc pe lângă o gardă şi a încremenit.

— Sfântă zăpadă, a şoptit Zafira.

O cârpă murdară era legată peste ochiul stâng al lui Altair. Faţa îi era mânjită cu dâre roşii, de parcă ar fi lăcrimat cu sânge. Şi în singurul lui ochi Nasir a văzut ceva ce nu fusese acolo cu o zi în urmă: ceva înăuntrul lui se frânsese.

Altair, care iubea lumea şi se iubea pe sine fără sfială.

— V-am spus, a exclamat Kifah cu un suspin în gât. V-am spus că n-ar fi plecat fără un motiv întemeiat.

Nasir a ignorat pulsul de sub lamele sale de la manşete, pentru că hashashinii nu reacţionau la emoţii. *Prinţul Morţii* nu reacţiona la emoţii.

În celălalt capăt al încăperii, Leul le-a azvârlit pe cele două luptătoare îmbrăcate în roşu ale Elitei celor Nouă şi s-a aşezat la loc pe Tronul de Aur. Pe chipul lui de aristocrat se vedea ceva nou, o agonie pe care Nasir n-o mai observase. Un chin cumplit.

Privirea unui om care retrăise o amintire.

— Altair, l-a salutat el, parcă surprins că-l vede. Frumos din partea ta că ai venit la încoronarea mea.

Resturile luminii orbitoare a lui Altair s-au stins cu totul şi ifriţii şi-au revenit din panică, aprinzându-şi încet toiegele sfârâitoare. Nasir a înţeles că zumra trebuia să acţioneze cu prudenţă.

Ştia asta, dar…

Ceva l-a îmboldit înainte. Zafira a şuierat. Kifah s-a refugiat în mulţime, pe când ifriţii l-au înconjurat, cu armele ridicate. Nasir nu-l vedea decât pe Altair şi dârele acelea de sânge. De data asta, Leul a părut încântat.

— Acum câteva săptămâni, erai pregătit să înfigi lama în gâtul lui, l-a batjocorit el, deşi îi lipsea obişnuita stăpânire de sine. Eu n-am făcut decât s-o ridic pe a mea puţin mai

sus. Ţi-e milă de el?

Mila era o insultă pe lângă emoţiile lui Nasir. Era cuprins de furie. De durere. De un amar şi de remuşcări ascuţite de să-i sfârtece oasele, pentru simplul fapt că-şi *îngăduise* să creadă că Altair îi trădase.

Dacă nu cumva şi ăsta e tot un şiretlic.

Nu. Dacă era aşa, avea să-l rupă în bucăţi pe Altair cu mâinile lui. I-ar fi stat în putere, fără nicio îndoială.

— Milă? Rana nu face decât să-i pună în lumină caracterul aventuros.

Cuvintele i-au ieşit din gură înainte să le poată opri. Într-o vreme îi fusese peste puteri să înţeleagă cum reuşea Altair să tachineze şi să facă haz când se afla în pericol. Dar acum înţelegea cum funcţionează. Pe chipul lui Altair a apărut rânjetul aşteptat de Nasir şi chipul i s-a relaxat de uşurare. De parcă Nasir, cu cicatricea lui de la ochi şi cu celelalte zeci de cicatrici de pe spate, ar fi îndrăznit să-l judece.

— Te-am învăţat bine, prinţişorule, i-a strigat Altair cu o duioşie mimată.

S-a întins tăcerea şi atmosfera s-a încordat în sală, în aşteptarea unei noi izbucniri a haosului.

Printre formele tremurătoare şi licăritoare ale ifriţilor, Nasir a întâlnit privirea Zafirei. Degetele ei s-au agăţat încet de coarda arcului, cu Jawaratul prins la subraţ, şi apoi, abia perceptibil, Zafira i-a făcut semn din cap.

A sesizat şi Altair, cu aceeaşi uşurinţă dintotdeauna. S-a uitat la demnitari, la waziri, la califi, la oficiali şi la familiile lor, la ochii lor holbaţi şi la trupurile lor însângerate, şi a adunat încet lanţul în jurul pumnului.

— Ştiu că sunt o apariţie, nu glumă, dar n-am venit în ajutorul vostru ca voi să vă zgâiţi la mine. Yalla, Arawiya! Yalla!

Şi, în ciuda ezitării şi a suspiciunii care-i suflau în ceafă lui Nasir, a simţit că era în ordine. *Ca în vremurile bune.*

A ridicat sabia. Zafira a lansat trei săgeţi, una după alta, doborând ifriţi, pe când Altair a azvârlit lanţul pe după gâtul încă unuia, scoţând un chicot aspru care pe Nasir l-a

pus pe gânduri. O bufnitură a răsunat în spatele lui, urmată de valul de aer stârnit de o suliţă învârtită. *Kifah*.

Haosul se dezlănţuise din nou, o furtună dincolo de orice noimă. Oamenii ţipau, repezindu-se la uşi, urmaţi îndeaproape de ifriţi, care-i atacau fără milă. Bărbaţii fugeau şi safinii se ţineau cu dinţii de vanitatea lor, dar se prăbuşeau înaintea morţii.

— Nasir.

Zafira alerga înspre el şi verdele Jawaratului era ca o oază de linişte în mijlocul haosului. I l-a împins în braţe.

— Păzeşte-l!

— Eu? a întrebat el, contrariat.

Zafira a ridicat mâinile, deja potrivind încă o săgeată în coardă.

— Sunt în rochie.

Nasir a coborât ochii la carte, întrebându-se dacă era doar o închipuire că Jawaratul îl judeca, şi a ascuns-o bine sub robă. Leul striga ordine. Nasir şi-a înfipt adânc lama de la manşetă în trupul unuia dintre idioţii cu mantii argintii care trecuseră în tabăra greşită şi s-a pierdut în năvala de oameni care fugeau din palat.

Până când a fost smucit de guler într-un spaţiu mic şi liber dintre uşi şi coridor.

— Am fost plecat atâta vreme şi tu tot eşti mai scund decât mine, a observat Altair din umbre. Cum a fost jocul scenic? Crezi că baba al meu s-a bucurat?

Sângele de pe faţa lui era şi mai înfiorător privit de aproape. *Lasă sângele*. Nasir a înţeles de-a binelea: Altair pierduse cu totul un *ochi*.

O mişcare i-a atras atenţia la silueta care stătea acum agăţată de gâtul lui Altair – un copil, cu părul negru, flămând. Fiul wazirului demenhun. Rimaal, Nasir uitase cu totul de băiatul închis în temniţa palatului. Altair, în schimb, se simţise mereu apropiat de copii şi de nevinovăţia lor.

— A fost un joc şi când ne-ai întors spatele?

Sau a fost de-adevăratelea? Nu se încumeta să-l întrebe, din moment ce ştia până-n măduva oaselor că nu era aşa.

N-ar fi putut fi aşa niciodată. Altair nu făcea nimic fără motiv.

— Aş fi putut să te omor, a mârâit Nasir văzând că nu răspunde.

Fiul lui Haytham şi-a ascuns faţa în gâtul generalului.

— Şi ce dacă mai încercai o dată? a spus Altair.

Era un ton tăios în vocea lui, o notă amară asemănătoare cu cea pe care Nasir o auzise în ascunzişul Leului. Haosul se întindea tot mai mult, ţipetele continuau să-i biciuiască mintea, dar Nasir nu s-a clintit.

Îi datora lui Altair o explicaţie.

— N-am vrut să te părăsim. Pe Sharr. Am descoperit că nu erai pe corabie abia după ce am ridicat ancora, a spus el. Şi nu puteam risca să pierdem şi celelalte inimi.

Nu i-a spus adevărul întreg. Nu putea lăsa vina pe umerii mamei lor.

Altair l-a studiat. Dacă o fi citit printre rânduri, nu a spus nimic.

— Doar să ştii că, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi găsit o cale de a salva şi inimile, şi pe tine.

Nasir nu avea niciun dubiu.

— De aceea eu mă ocup cu moartea.

— Numai unul dintre noi putea să se nască cu minte.

Altair a închis şi a deschis ochiul şi Nasir a priceput cam târziu că-i făcuse o ocheadă. S-a blestemat în sinea lui când Altair a întors privirea.

— Numai o dată să-mi mai faci cu ochiul, şi-ţi vei dori să nu te fi întors, a spus Nasir repede, uşurat să vadă că fratele lui oftează în maniera lui exagerată şi zeflemitoare.

Nasir a pornit spre mulţime. Ţipetele spintecau aerul în continuare şi strigătele se îngroşau.

— Aşteaptă.

Nasir s-a întors. Altair ţinea în mâini un pumnal, negru de la tăiş la mâner.

— Ăla-i…? a dat să spună Nasir.

— Minereu negru, a încheiat Altair. Pentru asta m-am întors când mi-ai spus despre mama noastră. E singura cale să-l oprim pe Leu şi…

— Şi? l-a îndemnat Nasir.

Altair i-a adresat un zâmbet abia schiţat, cu o notă vizibilă de ezitare în postură.

— Şi să-i curmăm viaţa, fireşte.

Nasir n-a stat pe gânduri. A întins mâna după mâner şi a ridicat privirea când Altair l-a tras înapoi.

— Mereu atât de nerăbdător, l-a tachinat el. Ar fi o prostie să-l înfruntăm acum. Mai bine ne-am îndrepta eforturile spre apărarea celorlalţi.

— A folosit mult prea multă magie ca s-o fi obţinut dintr-o doză de dum sihr, a spus Nasir, încruntându-se.

După toate aparenţele, puterile Leului ajunseseră la apogeu şi acum slăbeau, motiv pentru care era nevoit să-şi taie palma şi să-şi toarne sânge din nou.

— Nu-i vorbă, frate. E înarmat cu arma de si'lah. E înăuntru, încorporată în trupul lui aşa cum a fost şi în trupul unei Surori a Veşniciei.

Înăuntru. Aşa cum o inimă se afla înăuntrul mamei lui, pompând magie în sângele ei. Aşa cum făcea şi jumătate din inima lui şi jumătate din inima lui Altair. Exact asta se temea că se va întâmpla, deşi nu găsise cuvintele cu care să-şi explice teama.

— Am încercat, a spus Altair încet.

Pământul s-a cutremurat şi un urlet asurzitor i-a făcut pe amândoi să tresară.

— Trebuie să mergem. Să ne alăturăm maselor, ce zici?

A vârât pumnalul în teacă şi l-a luat pe băiat de braţ, pornind prin mulţime şi aruncând peste umăr un „yalla, habibi" scurt.

Nu, Nasir n-avea să recunoască niciodată că-i fusese dor de nătărăul ăsta. Şi totuşi încă nu se eliberase de momentul acela din ziua trecută, când Altair îi întorsese spatele, pentru că Nasir trăise o viaţă întreagă urzită din minciuni. Din zâmbete false. Din adevăruri ticluite. Din dragoste simulată.

L-a văzut pe fratele lui vitreg dispărând în mulţimea care alerga, ignorând fiorul de emoţie care l-a cuprins când Altair s-a întors, observând încruntat că Nasir nu

venea după el, şi i-a făcut semn din cap. *Yalla*!

Nasir a strâns din dinţi. Nu mai avea nimic de pierdut.

A aşteptat până când şi ultimii oameni au ieşit împleticindu-se din sală şi unul a căzut cu o suliţă înfiptă în spate, zbătându-se şi horcăind până când Nasir i-a tăiat gâtul, pentru a-i curma suferinţa. A păşit pe sub bolta uşilor rupte care duceau spre sala de banchet, simţind cum mâna rece a morţii bâjbâia în tăcerea din ce în ce mai adâncă.

Câţiva oficiali de rang înalt erau înecaţi în sânge. Wazira zarameză zăcea pe spate, cu o suliţă ieşindu-i din inimă. Abaya simandicoasă a califei aldere îi era acum giulgiu. Durerea pierderii s-a deşteptat în venele lui. Mama lui Benyamin, safina pe care o crezuse cândva a-i fi mătuşă. Dispăruse. Nemurirea era o glumă înaintea crimei.

Avuseseră cândva puterea în mâini şi bogăţiile lor împodobeau fiecare unghi al privirii. Toţi uitaseră că giulgiul nu are buzunare.

Vrând să se întoarcă, Nasir s-a oprit şi i s-a strâns stomacul la vederea luminii căzând pe firele roşii-cafenii. Muzaffar. Negustorul care ar fi întors viitorul Sarasinului pe calea cea bună.

Ochii lui erau orbiţi, iar barba lui scurtă, năclăită de sânge.

Era vina lui Nasir, pentru că-i vorbise tatălui său despre el, gândindu-se că Ghameq îi asculta într-adevăr cuvintele, şi nu Leul, care aştepta să-i distrugă toate speranţele.

Dincolo de nou-înfiinţatul cimitir, ochii lui Nasir i-au întâlnit pe ai regelui fals al Arawiyei.

Ucigaşul tatălui său. Năruirea mamei sale. Leul le înfăptuise pe toate doar prin şiretenie şi manipulare. Ce şanse mai aveau acum, când magia era a lui, nelimitată şi nestăpânită?

Dacă intrarea lui Altair l-o fi încurcat, Leul o ascundea cu dibăcie – altceva îi tulbura privirea. Totuşi a zâmbit când o gloată de ifriţi s-a adunat în jurul lui.

— Ocupaţi-vă de musafirii noştri, fraţii mei.

Unul câte unul, au sărit pe fereastra deschisă şi s-au

împrăştiat în noapte.

Capitolul 57

Nu avea nicio importanţă dacă erai bogat şi distins când lumea ţipa. Coridoarele nesfârşite s-au micşorat, îmbâcsite şi înăbuşitoare. Bolţile luminate care duceau în noaptea negru-albastră erau ca nişte gămălii de ac în zare, prea departe ca s-o poată linişti, în vreme ce duhoarea sângelui a făcut ca fierea să i se ridice în gât Zafirei, cu pielea ei lucind de transpiraţie. A găsit-o pe Lana şi a tras-o dintre peluziene, apucând-o de mâna ei transpirată.

— Okhti? a strigat Lana.

Ceruri mari, începea să ameţească. *Prea mulţi oameni. Prea multe mirosuri.*

— Respiră. Aproape am scăpat.

A fost cât pe ce să se împiedice de sandalele bărbatului din faţa ei şi s-a lăsat păgubaşă, dar apoi în sfârşit au năvălit afară şi Zafira s-a aplecat, inspirând aerul proaspăt cu nesaţ.

— Khara! a ţipat Lana.

Zafira abia s-a gândit s-o certe şi imediat a văzut trupul neînsufleţit de la picioarele ei, luminat de torţele fixate de-a lungul zidului care înconjura toată curtea. A luat tolba bărbatului şi a tras-o pe Lana lângă ea.

— Mă tem că ce-i mai rău abia urmează, a spus Kifah, alăturându-li-se.

Zafira i-a urmat privirea spre fereastra sălii, în care candelabrul se clătina în timp ce stihiile morţii stingeau fitil după fitil. Cadrul aurit al ferestrei contura siluetele întunecate ale ifriţilor care aşteptau ordine.

— Cine o fi spart fereastra aia trebuie să moară, a gemut Zafira.

A potrivit o săgeată în coarda arcului. Săgeţile bogaţilor erau mai incomode decât cele ale săracilor, dar de ce să se plângă?

— Adică eu, a spus Kifah cu sfială. Guljul blestemat.

Ifriţii s-au revărsat în curte. Zafira şi Kifah au tras-o pe Lana în spatele lor.

— Unde-ţi era gândul? a strigat Zafira când aerul s-a umplut de urlete.

— M-am gândit că am putea ieşi prin ea căţărându-ne, dar nimeni n-a vrut să-şi agate roba. Nici măcar blestemaţii de bărbaţi, a răspuns Kifah.

Pe dalele nisipii ale curţii, ifriţii se învolburau şi se unduiau, prea siniştri ca să-i priveşti de aproape. Zafira şi-a amintit cum, pe Sharr, luaseră forma Yasminei, apoi pe a lui Baba, apoi pe a lui Umm. Nu se putea hotărî care fusese mai cumplită, dar ştia cu siguranţă deplină că era obosită şi epuizată şi gata să se întindă şi să tragă un pui de somn. Nu era călită în luptă, aşa cum erau ceilalţi. Era un vânător care curăţa câte un animal de măruntaie şi cu asta termina munca zilnică.

Dar ce-i păsa lumii dacă erai sau nu pregătit pentru ea? Şi-a ocupat locul alături de Kifah. Treptat, li s-au alături şi celelalte din Elita celor Nouă, precum şi hashashinii şi gărzile cu uniforme argintii. Până şi Lana a luat o sabie.

Când primul ifrit s-a repezit la ei, Zafira s-a consolat cu gândul că, deşi poate că nu era pregătită pentru lume, deşi putea să moară în noaptea asta, măcar nu era singură.

În câteva clipe, curtea a început să fiarbă. Porţile încă nu fuseseră descuiate şi panica a ridicat o cupolă înăbuşitoare în jurul lor. Zafira s-a oprit după fiecare săgeată trasă, ca să se asigure că aceasta nu zbura spre un om, ci spre un ifrit. Era o sarcină extenuantă, pentru că unii dintre acei soldaţi şireţi luau înfăţişări de oameni şi se furişau în spatele celor neatenţi, tăindu-le gâtul.

Kifah a blestemat şi Zafira s-a întors îndată spre ea.

— Ghada. Trebuie să…

— Du-te, a spus Zafira după o clipă şi, cu toate că ea însăşi o spusese, s-a simţit trădată când Kifah a fugit la califa ei şi la Elita celor Nouă.

Zafira a urmărit-o, văzând cu surprindere că Ghada lupta şi ea împotriva ifriţilor, mânuind nu una, ci *două* suliţe.

Apoi ifriţii au dispărut.

Peste tot împrejur, oamenii s-au îndreptat de spate

increduli. Nu departe de ea, Nasir s-a ridicat de pe vine şi Altair a rămas perfect nemişcat, ţinând alături un băiat mic. Un tremur a scuturat pământul şi a făcut pietrele desprinse să zornăie. A urmat încă un tremur şi încă unul, aproape ca nişte…

Paşi.

— Okhti… a spus Lana încet, cu vocea ascuţită de spaimă.

Şi nişte mâini nevăzute au stins torţele, lăsându-le doar lumina voalată a lunii. Dar le-a fost de ajuns ca să zărească silueta uriaşă a unei creaturi ca o fiară cu aripi. Formată din aceleaşi umbre ca şi ifriţii.

— Ce…

Icnetul răguşit al Zafirei i s-a stins în gât.

— Un ifrit bătrân, a spus cineva din preajmă.

Zafira a zărit sclipirea unui tatuaj. Un safin al Înaltului Cerc.

— Mult mai greu de controlat şi probabil că de aceea Leul nu a chemat niciunul până acum.

Bătrânul a urlat, suficient de tare cât să trezească toate sufletele din Arawiya, şi s-a înălţat în aer. A aterizat în mijlocul bătăliei, strivind un hashashin sub gheare. O duhoare oribilă a otrăvit aerul, îmbâcsită şi acră, ca de carne arsă.

A atacat, doborând oameni care încercau prea târziu să sară din calea lui. Lumina lunii a sticlit pe oţelul negru al ghearelor lui şi Zafira a împins-o pe Lana în spate. S-a uitat îndărăt la sora ei, dar n-ar fi trebuit.

Ar fi trebuit să aibă încredere că Lana se va pune la adăpost.

Un ifrit a azvârlit-o pe Zafira la pământ, cu suliţa pregătită s-o străpungă. Lana a ţipat şi groaza a strivit-o pe Zafira în pumnul ei. I-a făcut vânt ifritului cu o lovitură de picior şi s-a rostogolit din calea altei suliţe.

S-a ridicat în genunchi şi o umbră s-a aplecat asupra ei, alungită de lumina lunii. I-a urmat o a doua umbră, o a treia şi o a patra. Era înconjurată de ifriţi. S-a întors împrejur şi s-a ridicat cât a putut de încet. Cu colţul

ochiului a văzut-o pe Lana, prea departe de ea. A văzut-o pe Kifah gonind spre ea şi a îndrăznit să spere, dar atunci un ţipăt a făcut-o pe războinică să se întoarcă la Elita celor Nouă.

Zafira a priceput cu o certitudine apăsătoare şi resemnată. Asta era clipa în care lua sfârşit alianţa dintre ele. În clipa asta, când Kifah trebuia să aleagă.

Vânăm flacăra, spusese Kifah. Vânaseră lumina, găsiseră binele ferecat printre stelele legate de umbre. Cine avea să le elibereze dacă zumra s-ar fi despărţit?

Noi. Fie că erau împreună, fie că nu, luptau pentru aceeaşi cauză. Pentru Baba, pentru Deen, pentru Benyamin, pentru sultanul de altădată. Zafira a încordat degetele şi şi-a privit duşmanul. Şi-a amintit jurământul ei: să moară luptând. Şi-a amintit cuvintele lui Umm. *Fii victorioasă ca numele pe care ţi l-am dat*.

— Victorioasă până la capăt, a şoptit ea şi a tras, ştiind că era ultima ei săgeată.

Capitolul 58

Existau momente înainte de momente, în care lumea se profila cu o limpezime uluitoare, în care un *înainte* bine definit se repezea spre un *după* îngrozitor. Momente în care cei puternici deveneau neputincioşi, în care promisiunile eşuau.

Acesta era un astfel de moment.

Nasir s-a gândit că Zafira n-o văzuse pe Kifah alergând spre ea după o clipă de ezitare, altfel ar fi aşteptat înainte să tragă cu ultima ei săgeată. Nu – acţionase crezând că erau învinşi. Îşi deschisese braţele pentru a primi îmbrăţişarea morţii, înarmându-se pentru o ultimă luptă.

A văzut săgeata străpungându-i pieptul. A auzit bârâitul îngrozitor din respiraţia ei.

Şi sufletul lui

s-a rupt

în două.

O frângere atât de cumplită, încât n-a putut respira preţ de o clipă fără sfârşit. Atunci şi-a dat seama că sufletul lui îşi găsise perechea. Luminoasă, arzătoare, *dispărută*.

Un cuvânt s-a smuls din gâtul lui, străin prin zgomotul lui atât de mare, de parcă sunetul ar fi putut opri şi inversa scurgerea timpului. A îmbrâncit oameni din calea lui. Uriaşul ifrit bătrân se pregătea pentru încă un atac şi cineva l-a apucat pe Nasir de brâu, ţinându-l pe loc. Silindu-l să privească, când ar fi trebuit să fie acolo. S-o ţină în braţe. Să-i oprească. S-o salveze. I-ar fi dat ei plămânii lui dacă în felul ăsta ea ar fi putut să respire pentru el din nou.

Ce rost aveau tronul şi coroana şi puterea lor dacă el era neputincios?

— Dă-mi drumul! a strigat el când ifritul bătrân a străpuns pământul în locul în care era să calce Nasir.

Forţa loviturii a făcut să-i cadă ceva de sub robă şi să se spargă, împrăştiind bucăţi pe pavaj. Busola argintiu-stacojie. Obiectul acela mic şi neînsemnat care îl

îndrumase spre ea iar şi iar, distrus. La fel şi ea.

— Nu, a mârâit Altair la urechea lui.

Ceva atât de imposibil, ca un miraj, se materializase, şi totuşi era prea departe de el.

— Nu vreau să vă pierd pe amândoi.

Frumoasă gazelă. *Te rog, nu pleca*.

— Te rog, a şoptit şi a implorat el.

Busola lui. Regina lui. Viaţa lui.

— Nu pleca.

Dar moartea nu asculta de nimeni, nici măcar de Prinţul Morţii. Şi, sub privirile lui Nasir, aripile ei de fluture au zvâcnit o dată şi apoi Zafira Iskandar a căzut la pământ, o stea argintie care lua cu ea toată lumina din lumea lui.

Zilele lui de ieri şi de mâine, distruse într-o singură clipă.

Capitolul 59

A trăi însemna să-ţi asumi jurământul morţii.

Era o cupă din care toate sufletele erau menite să bea. Şi atunci, de ce simţea că fusese înşelată? Că pierduse ceva preţios într-un joc de noroc?

Piatra era tare. Plămânii ei trăgeau aer cu încăpăţânare, iar şi iar. Coada săgeţii ieşea din pieptul ei şi Zafira a râs amar de ironia situaţiei. Ameţeala a cuprins-o sub năvala durerii, dar a simţit îmbrăţişarea rece a morţii, o oază de nemişcare în mijlocul haosului.

Nu mai avea să-i ceară iertare Yasminei pentru că nu reuşise să-l salveze pe fratele ei. Niciodată nu mai avea să sărute obrazul Lanei. Să mai vadă o lume a magiei. Ultimele ei momente au fost înscrise printr-un şir de clipiri:

Kifah. Capul ei chel lucind în lumina lunii.

Clipit.

Bătrânul. Urlând şi sfâşiindu-i pe mai-marii Arawiyei.

Clipit.

Cerul. Stelele lui nesfârşite sclipind promiţător.

Apoi un sunet: glasul frânt al unui prinţ trist, foarte trist. Un rege detronat. I-a stârnit o durere mai grea decât a săgeţii. Ar fi trebuit să spună acele cuvinte când a avut ocazia, pentru că credea în ele cu sinceritate. Cu fiecare fibră a sufletului ei însângerat.

Lumea ei s-a întunecat.

Capitolul 60

Lumea sângera în alb şi negru, privată de culori, şi posibilitatea veşniciei fusese redusă la jumătate dintr-o lovitură. Bătrânul urla, înălţându-şi aripile întunecate în noapte. Poate datorită nemişcării subite a lui Nasir sau a respiraţiei lui încetinite, Altair a înţeles că putea să-i dea drumul şi a făcut un pas în spate. Durerea şi suferinţa s-au amestecat născând furie. Lamele lui îi zumzăiau sub încheieturi şi zgomotele luptei se estompau.

A scos Jawaratul de sub robă şi l-a împins în mâinile lui Altair.

— Păzeşte-l, a hârâit el şi a ţâşnit, apucând din mers o sabie frântă.

Cu privirea înceţoşată, a spintecat un ifrit cu o lovitură arcuită şi a împins un hashashin din calea altuia, pentru că, în acest moment, încă erau aliaţi juraţi lui Ghameq.

Nasir şi-a şters faţa de sudoare şi, când bătrânul a atacat cu ghearele, el a sărit pe braţul lui, pornind în sus pe el. Bătrânul a urlat panicat şi a scuturat mâna. Nasir a sărit spre capul lui, evitând în ultima clipă încă un atac cu ghearele şi agăţându-se de unul dintre coarnele lui. Bătrânul s-a dezechilibrat. Nasir s-a aruncat spre celălalt corn, scrâşnind din dinţi, şi s-a proptit între ele.

Lumea ţipa dedesubt, în timp ce Altair a descuiat porţile curţii. Ferestrele Marii Biblioteci au sticlit ca nişte dinţi de dandan în lumina lunii, oglindindu-se în sabia lui Nasir când acesta a înfipt-o în craniul bătrânului, împroşcându-şi cu sânge hainele, părul şi faţa. Fiara s-a clătinat. Nasir a lovit cu sabia iar şi iar şi, cu un ultim geamăt, bătrânul a căzut grămadă.

În tăcere, i-a venit să plângă.

Nasir a coborât de pe capul creaturii şi a scăpat din mână sabia, care a zăngănit. Zeci de oameni se holbau la el. Nu-i trebuia soarele ca să le citească chipurile, ca să înţeleagă privirile neliniştite şi spaima care le holba ochii.

Fusese Amir al-Maut până când venise ea şi sfâşiase

monstrul în bucăţi cu vorbe ascuţite şi priviri galeşe. Se cădea ca Prinţul Morţii să se întoarcă după ce ea îi fusese răpită.

Nasir se săturase. Avea să-i îngăduie Leului să facă ce vrea. Avea s-o ia, s-o îngroape şi…

Seif l-a oprit.

— Nu se va opri până când nu ne va omorî pe toţi. Trebuie să plecăm.

— Şi să-i lăsăm tronul? a întrebat un oficial al unui califat. Neamul vostru ne-a lăsat de izbelişte întotdeauna.

Seif s-a întors şi coasele sale rapide ca nişte limbi de şarpe au tăiat un ifrit în trei.

— N-am chef acum, muritorule. Înfruntă-l singur dacă vrei. Mori, dacă vrei.

Oficialul s-a stropşit indignat, dar apoi l-a văzut pe Nasir şi a decis că avea şanse mici să-i înduplece. A plecat furios.

Altair a alergat la ei.

— Da, bun, bine zis, a spus el cu o veselie falsă, trăgându-l de mânecă pe Nasir.

Privirea îi era aţintită la fereastra deschisă, unde se aduna încă un val de ifriţi. Lana, Kifah şi celelalte din Elita celor Nouă nu erau de găsit.

— Îmi plac cuvintele, ţie nu? Hai să schimbăm câteva mai încolo. Acum, yalla!

— În curtea din faţă. Cai. Ne întâlnim la casa de comerţ Asfar, a strigat Seif şi a fugit înapoi spre palat.

— Nu pot s-o las, a spus Nasir, oprindu-se înaintea porţilor. Nu aşa.

Altair şi-a aşezat mâna pe umărul lui şi Nasir a inspirat adânc, echilibrându-se, când lamele lui de la manşete au început să freamăte.

— Trebuie să renunţăm la unele onoruri ca să putem lupta şi altă dată. Zafira sigur ar fi înţeles.

Îşi încorda fălcile.

— Şi Benyamin. Niciodată n-o să mi-o iert că l-am lăsat acolo, dar n-am avut de ales. Tronul ăla îţi aparţine de drept şi trebuie să supravieţuieşti ca să te pun pe el.

Hoarda şi-a îngroşat rândurile şi mulţimile au continuat

să se subţieze, în timp ce oamenii ori fugeau, ori erau ucişi. S-a stârnit un foc, luminând morţii în culori portocalii. Nasir nu era nici soldat, nici general, dar până şi el înţelegea că nu vor putea învinge în bătălia asta. Atât timp cât mai erau oameni în curte, ifriţii aveau să atace, dar Leul nu era prost: nu avea să rănească pe nimeni de dincolo de porţile astea. Încă nu.

Lui Nasir i-au căzut umerii. Lăsa în urmă jumătate din sufletul lui şi întreaga inimă.

Caii se bucurau că scapă de neamul întunecat al Leului. Părul rotat al armăsarului lui Nasir lucea în lumina lunii, ducându-l cu gândul la mătasea argintie. Frica otrăvea oraşul şi zvonurile alunecau din gurile slobode până la ora asta, dar el şi Altair goneau pe străzi fără să oprească pentru nimeni.

Nasir era amorţit şi nu vedea nimic. Simţea doar aerul tras în piept, care nu avea să-şi mai găsească perechea în pieptul alteia. Doar aerul pe care-l expira, care avea să i se întindă pentru tot restul zilelor.

Altair l-a condus spre casa de comerţ Asfar – o clădire îngustă cu poartă de aramă, în spatele căreia stăteau două cămile şi o a treia care dormea după o tufă care se legăna în vânt. Nasir a descălecat, cuprins de un val de epuizare. O adiere molcomă plutea pe cerul negru-albăstriu, strecurându-i-se pe sub părul de pe ceafă. Clipele treceau odată cu bătăile inimii lui şi cu fiecare dintre ele Nasir retrăia moartea Zafirei. Înainte fuseseră atât de grăbiţi, fiecare clipă ducea la altceva – la medalion, la ospăţ, la Altair.

Timpul nu mai avea însemnătate.

Fiul lui Haytham s-a apropiat de parcă Nasir ar fi fost un animal sălbatic şi a spus:

— Shukrun.

Nasir l-a fixat şi el cu privirea.

Nasir îl ura pe acest băiat nevinovat de opt ani. Ura pielea lui palidă, ura accentul lui melodios. Îl ura pentru că încă avea un tată. Durerea a izbucnit din gura lui Nasir.

Zafira nu mai era.

Altair l-a dus pe băiat la cămile, şoptindu-i cu blândeţe. Când s-a întors, n-a reuşit să-şi ascundă compătimirea îndeajuns de repede şi furia a năvălit în venele lui Nasir, subit şi orbitor. L-a îmbrâncit pe Altair de perete, apucându-i cămaşa ruptă în pumni.

— E numai vina ta.

Vocea lui era sufocată, chinuită. Îşi pierdea minţile.

Altair nu s-a împotrivit.

— Ce aş fi putut să fac ca să împiedic toate astea?

Auzind tonul lui blând, Nasir a scrâşnit din dinţi. De parcă ar fi fost un copil.

— Spune-mi, Nasir. Bate-mă, dacă altfel nu se poate. Rupe-mă în bucăţi, dacă aşa îţi vei alina suferinţa.

— Ai fi putut să-ţi foloseşti lumina. Să-i nimiceşti aşa cum ai distrus uşile. Ai fi putut…

A lăsat jos mâna, suspinând, şi Altair l-a strâns la piept. Nasir s-a încordat în prima îmbrăţişare pe care o primea după ani întregi. Şi-a lăsat fruntea pe umărul lui Altair.

Au rămas aşa şi vederea a început să-i tremure lui Nasir. Tatăl lui zăcea pe lespezi reci şi tari lângă tronul de pe care nu domnise cu adevărat niciodată. Gazela lui frumoasă zăcea sub lună, cu o săgeată înfiptă în inimă.

— Am crezut că voi reuşi să-i câştig încrederea. Să-l încurc cumva, a spus Altair încet. Mi-am înghiţit fierea şi i-am făcut pe plac, căutând o cale de a-l învinge. Am fost convins că am obţinut un avantaj când mi-ai spus despre pumnalul negru, dar apoi Aya l-a luat de mână. Blestemăţie, mi-am pierdut un ochi. Am fost legat în lanţuri. S-au folosit de sângele meu şi m-au stors de puteri.

Nasir a ascultat atent murmurul cuvintelor prin pieptul lui.

— Abia mai pot să mă ţin pe picioare. Am reuşit să sfarm uşile din întâmplare. M-am străduit, habibi. Chiar m-am străduit. Nu numai tu o iubeşti.

Am iubit-o, l-a corectat Nasir în gând. Vorbe aruncate în prezent cu atâta pripeală erau acum înrădăcinate în trecut.

— Ghameq? a întrebat Altair şovăitor.

Nasir nu putea să răspundă fără ca marginile deşirate ale minţii lui să se destrame, dar Altair a înţeles.

Generalul a oftat.

— Fie ca restul vieţii lui să fie trăită în a ta.

Nasir şi-a strâns buzele. Viaţa, oricât de mult sau de puţin mai rămăsese în ea, avea să fie într-adevăr foarte lungă.

— În orice caz, trebuie să recunoşti binecuvântarea asta neasemuită care-ţi îngăduie să rămâi alături de mine încă o zi, a declarat Altair când străzile s-au animat la apropierea unor cai. Nu există onoare mai mare.

Nasir s-a desprins de el, dar replica lui s-a stins când Altair l-a privit din nou cu o expresie gravă.

— Înţelegi, frate? Mă ai pe mine. Oricât s-ar îngroşa noaptea, am să-ţi fiu mereu alături, ca să-ţi luminez calea.

Capitolul 61

După ce nisipul s-a aşezat, sub luna de pe cerul nopţii s-au arătat doi cai. Seif a descălecat primul şi Altair şi-a dat seama că aflase despre Zafira când a văzut mila din privirea lui palidă. Era o jignire, pur şi simplu, căreia Nasir i-a răspuns cu un mârâit discret din fundul gâtului.

A descălecat şi al doilea călăreţ, o safină înaltă şi subţire ca şi fratele ei răposat, ceea ce explica de ce Seif nu li se alăturase în evadare lui şi lui Nasir.

— Leila, a salutat-o Altair.

Abaya ei era mult prea ţipătoare pentru o înmormântare. Decolteul ascuţit i se întindea aproape până la stomac şi pielea ei palidă contrasta cu stofa întunecată şi sclipitoare. Altair s-ar fi bucurat de priveliştea asta în alte circumstanţe. Dacă ochii ei liniştiţi şi nisipii n-ar fi semănat leit cu ai lui Benyamin, dacă imaginea lor n-ar fi fost atât de chinuitoare în momentul de faţă.

Leila a răspuns cu un semn din cap. Obrajii ei erau pătaţi de lacrimi. Sângele picura de pe rochia ei – sângele mamei ei. Altair o văzuse pe califa alderă pe podea, o viaţă eternă curmată de ură. O moarte la fel de oribilă ca a fiului ei.

— Porniţi spre Demenhur, le-a dat instrucţiuni Seif. Nici Fortăreaţa Sultanului, nici Sarasin nu sunt sigure. I-am îndemnat şi pe peluziani să facă aşa. Lana călătoreşte împreună cu ei.

Altair s-a desprins de perete şi s-a dus la ei, lăsându-l pe fiul lui Haytham lângă poartă. Nu ştia cine e Lana.

— O să fac câteva opriri pe drum. Pânza din urzeală fină trebuie să afle adevărul despre cele petrecute la palat. Putem…

S-a oprit, văzând expresia de pe faţa lui Seif.

— Ne părăseşti.

— O aveam în grijă pe Aya, a răspuns Seif răguşit.

Bineînţeles.

— Şi ea a murit, a încheiat Altair fără vlagă, luptându-se

cu furia care ameninţa să se reverse. A murit ajutându-l pe Leu să ajungă ce a ajuns.

— De ce?

Ura din spatele acelui singur cuvânt era atât de mare, atât de neobişnuită pentru Nasir, încât şi Altair, şi Seif s-au întors spre el increduli. Altair ştia ce gândeşte prinţul în spatele ochilor lui de cremene: Zafira murise din vina Ayei. Dar, dacă ar fi luat-o pe drumul ăsta, dând vina unii pe alţii, n-ar mai fi existat nici sfârşit şi nici viitor.

— Unele adevăruri nu au motive, a şoptit Seif.

— Ăsta are, a spus Altair ferm.

Atunci a vorbit Leila.

— După câte a pierdut, nu aveţi niciun drept să...

— Toţi am pierdut câte ceva, a izbucnit Altair.

Nimeni nu ştia cât de mult o iubise cândva pe Aya. Nimeni nu ştia că el era într-o vreme ultimul care să o judece.

— Uită-te la mine. Uită-te la el.

A făcut semn spre Nasir.

— Am pierdut şi am suferit. Nu am căzut pradă nebuniei şi minciunilor Leului. Diferenţa dintre noi şi Aya, Leila, e că noi nu ne dăm bătuţi.

Cămilele au pufnit în liniştea înconjurătoare şi şoaptele blânde ale fiului lui Haytham s-au auzit în tăcere. Seif privea încruntat, mijindu-şi ochii pali.

— Are dreptate, a spus el în cele din urmă.

— Aşadar Benyamin a murit degeaba, a spus Leila încet.

Nasir şi-a ferit privirea. Benyamin murise pentru prinţul cu ochi cenuşii, pentru viitorul lor sultan şi pentru fratele lui.

În ochii lui Altair, asta conta mai mult decât orice altceva.

— A fost curajos până la capăt, a spus Altair cu solemnitate. A vorbit despre tine chiar şi în ultimele momente.

Leila a închis ochii un scurt moment, relaxându-şi buzele rujate cu carmin.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea unui Haadi.

Acum din familia cea mai veche a Arawiyei am rămas doar eu.

— N-o să mai fie mare lucru de spus despre Arawiya dacă Leul rămâne la putere, a vorbit Altair, în timp ce fiul lui Haytham aduna pietre din nisipul rece. Avem nevoie de tine. Avem nevoie de ajutor. Avem nevoie de ajutor din partea Alderaminului.

Leila şi-a coborât privirea în pământ.

— Poporul meu nu va…

— Poporul tău, a repetat Altair încet. Alderamin găzduieşte numai o *cincime* din poporul tău. *Arawiya* este pământul poporului tău. Lasă la o parte împărţirea asta în califate, Leila. Suntem un singur regat.

— Nu sunt de-ai lor, Altair, a spus ea iritată.

Filigranul de aur care-i îmbrăca urechile alungite lucea batjocoritor.

Altair a strâns din dinţi şi locul din care îi lipsea ochiul parcă a sclipit.

— Nici eu nu sunt.

— Ce hotărăşti tu să faci cu viaţa ta nemuritoare nouă nu ne impune nimic.

Altair a râs fără veselie, privind-o. Îi venea greu să se obişnuiască să privească printr-un singur ochi. Trebuia să întoarcă capul şi să încline gâtul prea mult.

— Ai fost de faţă în timpul primei lui domnii întunecate. Ştii ce urmează să se întâmple. Întunericul se va răspândi de la un califat la altul şi oamenii vor muri. Până şi safinii pot să moară de foame.

A întâlnit privirea Leilei, dezamăgit de încăpăţânarea ei.

— Benyamin ar fi…

— Nu-mi spune ce ar fi făcut şi ce n-ar fi făcut, s-a răstit ea. E mort. Mama mea e moartă. Trebuie să înţelegi că titlul de califă alderă nu va avea nicio importanţă când le voi cere semenilor mei să vă ajute, pentru că niciun safin nu va fi dispus să-i ajute pe muritorii pentru care şi-a dat viaţa familia mea.

Vântul a suflat peste ei, jelind sufletele pierdute ale nopţii. Era un adevăr cumplit, dar, dacă Leila ar fi semănat

mai mult cu fratele ei, i-ar fi dat dreptate: merita încercat. Merita să-i adune, să se roage de ei pentru ajutor. Altair s-a întors spre Seif.

— N-am să abandonez cauza noastră, dar şi eu trebuie să mă întorc în Alderamin, a spus Seif. După evenimentele din noaptea asta, e limpede că Leul va încerca să distrugă inimile rămase. Trebuie să fiu de faţă ca să protejez inima şi tronul. Ceilalţi din Înaltul Cerc vor face întocmai în celelalte califate. Istoria e pe cale a fi rescrisă şi cei din Cerc înţeleg mai bine decât oricine valoarea acestei oportunităţi.

— Vom fi vigilenţi şi, în momentul revenirii magiei, dacă veţi izbuti, vom amplasa restrictori care să subţieze curgerea magiei până când toate califatele îşi vor dobândi stabilitatea.

Altair nu era încă pregătit să gândească atât de departe. După cele întâmplate, părea caraghios să-l preocupe faptul că oamenii de rând nu vor putea să-şi controleze afinităţile. A plecat fruntea, simţind că nu avea ce face. N-ar fi reuşit să-i înduplece, oricât de persuasiv ar fi fost. Safinii erau încăpăţânaţi.

— Fie ca succesul să bată în favoarea ta, Seif bin Uqub, a spus Altair în cele din urmă. Shukrun pentru eforturile tale.

Şi apoi nu ajunsese până aici bizuindu-se pe oameni şovăitori.

Capitolul 62

Civilizaţia s-a stins, înlocuită de tălăzuirea dunelor de nisip luminate în albastru, şi duhurile celor căzuţi se înălţau odată cu praful stârnit în urma lor de caii lui Altair şi Nasir. Abia după ce au traversat graniţa Fortăreţei Sultanului şi au intrat în Sarasin, Altair şi-a îngăduit să respire liber, întâia oară de când fugiseră din palat.

Văzuse viaţa stingându-se în trupurile a o mie de oameni, dar niciodată nu mai pierduse atât de mulţi prieteni într-o singură misiune. Benyamin, Zafira. Aya.

Nasir îl studia cu o privire pe care n-o mai văzuse. Aşa îl privea Benyamin cândva. Aşa priveşte cineva un om pe care-l cunoaşte la fel de bine ca pe sine.

— O iubeai.

A spus-o în şoaptă. Altair a închis ochii.

— Am văzut cum ai vorbit despre ea. Despre noi. Despre pierderi, a explicat Nasir.

— Pe el l-am iubit şi mai mult.

— Asta ce înseamnă?

Altair a strâns mai tare hăţurile în mână şi fiul lui Haytham s-a trezit din somn.

— Înseamnă că nu contează ce trebuie să fac, am să o fac dacă, în felul ăsta, copiii regatului ăstuia blestemat vor zâmbi din nou.

Zorilor le-a urmat dimineaţa, care s-a agăţat de marginile pământului pe măsură ce au pătruns în inima Sarasinului, unde oraşele erau tăcute şi pustii. De parcă spaima domnea pe acele străzi şi groaza îmbâcsea aerul.

— O să traversăm Munţii Dancali la căderea nopţii, a spus Altair.

— Şi apoi ajungem acasă? a întrebat fiul lui Haytham.

Măcar unul dintre ei voia să-i vorbească.

După o tăcere adâncă, în care nu s-a mai auzit decât tropăitul copitelor, Nasir a privit în zare.

— Cu cât părăsim Sarasin mai repede, cu atât mai bine.

Deşi Sarasin era vizibil mai luminos decât în momentul

sosirii lui Altair şi a Leului, încă era mai întunecos decât restul regatului. Au urmat drumurile principale, evitând umbrele unde ar fi putut fi ascunşi ifriţi, uneori despărţindu-se, alteori oprind pentru a vizita locuinţa vreunui păianjen, mereu vigilenţi. În felul ăsta, au fost văzuţi de mai mulţi oameni decât ar fi vrut Altair, printre care şi o fetiţă cu cioburi de gheaţă pe post de ochi, care i-a amintit de Zafira.

Nu reuşise s-o ajute. Nu reuşise să-l ajute pe Nasir, care se retrăgea în hăul fiinţei lui interioare şi se izola de lume din nou, pe când spiritul lui şi aşa frânt se deteriora încet. Era doar un băiat de la care lumea furase necontenit, fără să-i dea nimic în schimb. Altair nu mai văzuse niciun fir din umbrele lui de când fugiseră.

Îşi înăbuşea sentimentele din nou, ferecându-şi iar inima. Ani de-a rândul Altair îl urâse pe prinţ, dar Sharr schimbase şi altceva pe lângă cursul viitorului. Nasir se holba la rămăşiţele busolei primite de la mama lor la începutul călătoriei, plimbându-şi degetul mare pe sticla ei spartă cu durerea a o mie de suflete pierdute. Dacă cineva i-ar fi spus lui Altair că fratele lui era în stare de o asemenea compasiune, de o asemenea gingăşie, i-ar fi râs în nas.

— N-ai de gând să mă întrebi cum am evadat?

Vorbea cu dezinvoltură, dar încă simţea povara cătuşelor negre care-i îngrădiseră mişcările.

Nasir i-a privit fără tragere de inimă încheieturile roşii.

— Cum ai evadat?

— Fie spus că nu mă sfiesc să mă folosesc de limbă, a spus Altair.

Nasir a oftat îndelung, dar măcar prinţul îşi îndrepta atenţia şi la altceva în afară de suferinţa sa. Nu aveau puterea Pelusiei, ca să-şi grăbească călătoria; avea să fie un drum lung.

— Ai ceva de zis, frate drag?

Altair l-a văzut împărţit între dorinţa de a-l ignora şi nevoia de a-i da replica.

A învins cea din urmă.

— Nimeni nu vrea să audă de metodele scabroase prin care îţi rezolvi problemele.

— Prinţişorule, ai face bine să-ţi scoţi capul din şanţuri. Mă refeream la cuvinte. La farmecul meu impecabil, mai presus de diferenţele dintre rase.

Nasir l-a ignorat, exact ca-n vremurile vechi, dar oare asta îl descurajase vreodată pe Altair?

După moartea Ayei, ifriţii veniseră la porunca Leului. Erau mult prea mulţi ca Altair să-i poată învinge în condiţia lui, ştia prea bine. Era prea vlăguit, prea slăbit. Şi emoţional, şi fizic.

Aşa că a ridicat mâinile. Ştia că ifriţii nu sunt bestii fără minte. A evitat să se uite la Aya, adunată grămadă pe podea ca o păpuşă aruncată, şi a făcut semn spre fraţii lor doborâţi, care zăceau inconştienţi. În orice caz, Altair spera că îşi pierduseră doar conştiinţa, nu şi viaţa.

— Vedeţi ce au păţit prietenii voştri? a întrebat Altair.

Ifriţii n-au făcut decât să clipească, dar asta nu l-a încurcat. Era maestru la conversaţiile unidirecţionale. Orice om nevoit să-l suporte pe Nasir trebuia să se înveţe. A fost floare la ureche să vorbească cu ifriţii.

— Să nu vă închipuiţi că va fi altfel pentru voi.

Ifriţii s-au oprit şi au început să vorbească între ei. În cazul în care ar fi scăpat cu viaţă din chinul ăsta, Altair avea să le înveţe limba. A clipit din ochiul lui întreg, jurându-şi.

— Uitaţi-vă la voi, chiţcăind şi fugind de colo-colo ca să-i îndepliniţi poruncile fără să staţi pe gânduri, a spus Altair în continuare.

S-au uitat la el şi s-au gândit la cuvintele lui şi apoi patru dintre ei s-au întors spre cel de-al cincilea, care în mod evident era conducătorul trupei.

Altair a profitat de acea fracţiune de secundă de neatenţie şi s-a năpustit la ei. A lovit doi ifriţi cu piciorul şi şi-a vânturat braţele, doborând încă doi cu greutatea cătuşelor, câştigând timp înainte ca al cincilea să sară la el cu un toiag în flăcări.

Altair l-a ţâţâit.

— Baba nu ţi-a dat voie să mă răneşti, nu-i aşa?

Ifritul a atacat, învârtind toiagul, fără să-i pese sau, mai probabil, fără să înţeleagă. Altair a sărit din calea lui, ridicând braţele când un al doilea toiag s-a repezit înspre inima lui. Acesta s-a ciocnit de cătuşa dreaptă, după care Altair a cuprins gâtul ifritului între degete.

S-au auzit paşi dincolo de uşă.

Altair l-a doborât şi pe ultimul ifrit cu o lovitură de pumn, a înşfăcat bisturiul aruncat, precum şi orice altă unealtă care i-ar fi putut fi utilă ca armă şi, zăbovind numai atât cât să închidă ochii Ayei, a ieşit furiş pe hol.

Şi a dat nas în nas cu Seif.

Altair a trântit uşa, închizând-o între ei şi trupul Ayei.

— Bin Laa Shayy? a întrebat Seif, uitându-se la ochiul lui lipsă şi apoi ferind privirea la fel de repede. Ce-ai păţit?

Fiul nimănui. Altair aproape că a râs. *Akhh, ce noutăţi am să-ţi spun, habibi*.

— Seif! a exclamat el. Ce cauţi aici?

— Mi-am închipuit că te-aş putea găsi în nenumărate locuri, dar nu şi în temniţa de sub palat.

Seif vorbea pe un ton sever.

— Am venit în căutarea…

— Ştiu. Frumos din partea ta să-mi sari în ajutor.

Seif l-a privit cu o expresie ca de piatră.

— Nu mi s-a părut că ai avea nevoie de ajutor atunci când Leul a luat-o pe Aya.

Altair a încetat să tragă de legăturile cătuşelor.

— Ai crezut-o? Chiar ai crezut că o să întorc spatele regatului după câte am făcut?

Mânia i s-a scurs lui Seif în vorbe.

— Şi ce ai realizat? A răpit-o pe Aya pentru că…

— Aya a murit, a izbucnit Altair. Şi toţi ceilalţi o să-i urmeze în curând dacă nu ne grăbim. Acum lasă mutrele şi ajută-mă să-mi scot astea.

— A murit? a repetat Seif şocat.

Altair şi-a plimbat degetele pe minereul negru, încercând să citească textul safaitic inscripţionat pe el. Încercând să se ţină în mişcare, pentru că jalea avea

tendinţa să se agaţe de oamenii care stăteau cu mâinile în sân.

Seif a aruncat o singură privire la cătuşe şi le-a rezolvat repede cu bisturiul şi cu câteva cuvinte. Altair s-a dezechilibrat când minereul a căzut, descoperind benzi groase şi roşii în jurul încheieturilor sale.

— O să-mi rămână semne, a mormăit el, moment în care în venele lui au năvălit flăcări, ameninţând să erupă.

S-a sprijinit de ce-a apucat şi a strâns din dinţi de mai să-i crape. Pielea lui lucea şi dedesubtul ei ardea o lumină albă ca o torţă. Dacă nu avea grijă, ar fi putut să dărâme toată clădirea.

Wahid, *ithnayn*, *thalatha*[47]*,* a numărat el în şoaptă.

— Mergem? a întrebat Seif, dar Altair se întorsese spre camera Leului, unde găsise ce-i trebuia, obiectul acela negru şi ascuţit, dar nu avusese ocazia să-l fure.

— Mai întâi trebuie să iau ceva.

După aproape o săptămână de călătorie, Trecătoarea Tenama s-a lărgit în sfârşit, intrând în califatul Demenhur, cu dealurile lui cu pante abrupte şi zidăria în stil ablaq, tehnica alternării şirurilor de pietre deschise la culoare cu cele întunecate, un stil care nu prea îi plăcuse niciodată. Zăpada încă acoperea ţinutul cu un înveliş alb şi rece, dar aerul era diferit. Mai puţin usturător decât şi-l amintea Altair. Se simţea gustul schimbării. *Al speranţei*.

Descoperise că speranţa venea iute, căutând să înflorească în cele mai întunecate locuri şi în cele mai cumplite vremuri. Asta simţea în Demenhur.

— Am ajuns, a spus încet fiul lui Haytham şi s-a rezemat de pieptul lui, tremurând uşor, ca un soldat sosit acasă.

O rafală de vânt l-a lovit pe Altair din spate şi acesta şi-a amintit din nou de iataganele lui gemene, a căror greutate îl apăsase mai puţin decât îl apăsau acum fantomele rămase în locul lor.

Fie să ajungeţi în mâini la fel de grijulii ca ale mele, Farhan şi Fath. Altair supraveghease făurirea lor şi îi

[47] *Unu, doi, trei,* în limba arabă (n. t.).

strecurase fierarului câţiva dinari în plus ca să graveze *bin Laa Shayy* chiar deasupra mânerelor. Nu era doar fiul nimănui, era un fiu *mândru*.

Farhan şi Fath îi fuseseră alături în cele mai grele bătălii. Cu Farhan obţinuse o victorie importantă împotriva armatei demenhune. Fath se potrivise bine în mâinile unei Vânătorese cu limba ascuţită când…

Pe dinţii sultanului.

Plecând capul pe sub ramurile dese ale unui copac mort, Altair a deschis imediat clapa desăgii sale, blestemând. A scos Jawaratul, legat în piele verde şi ornamentat cu imaginea în relief a unui cap de leu. În mijlocul lui era o gaură, rezultatul unei răni grave suferite de cea de care era legat, şi, dacă Altair ar fi fost nebun şi însetat după speranţă, ar fi spus că această carte gâfâia, chinuindu-se să respire.

Se chinuia să respire şi se refăcea singură, chiar sub ochii lui – sub *ochiul* lui Altair a oftat.

Avea să-i ia ceva timp să se obişnuiască cu el.

Capitolul 63

Moartea n-ar fi trebuit să fie atât de dureroasă. Laa, ar fi trebuit să fie un sfârşit.

În orice caz, aşa dădeau impresia cadavrele. Şi totuşi, Zafira zăbovea în durere chiar şi în timp ce zăcea întinsă pe spate şi ceva înţepător îi pişca nasul, în ciuda căldurii din aer. Îi amintea de Demenhur, unde nu scăpau niciodată de frig cu adevărat, oricât de zgomotos ar fi trosnit focul.

Mai lipseau doar Baba şi Umm şi…

Un şir de blesteme a răsunat în urechile ei moarte. Apoi:

— Dacă nu se trezeşte în clipa asta, o plesnesc.

Yasmine?

— Încep să înţeleg de ce petrece timpul cu tine.

Zafira a recunoscut tonul acela ironic şi înşiruirea de cuvinte iute ca fulgerul: Kifah. Ceruri mari, se pare că morţii chiar *visau*. Cum altfel s-ar fi explicat că cele două prietene ale ei stăteau de vorbă?

— Adică dincolo de frumuseţea mea?

Kifah cea din vis a râs zgomotos şi o uşă s-a închis cu o bufnitură. Zafira nu-şi amintea să se mai fi închis vreo uşă în visele ei. Poate că visele morţilor erau mai animate.

— Văd cum ţi se rotesc ochii.

Zafira a deschis precaut un ochi şi apoi pe celălalt, clipind ca să se apere de lumina puternică. Numai în Demenhur lumina era atât de albă, atât de orbitoare. În rest, peste tot se revărsa în nuanţe aurii, cu sclipiri vrăjite.

— N… n-am murit?

Vocea ei era răguşită. Un chip înconjurat de un păr ca bronzul lustruit s-a apropiat, ascuns pe jumătate sub un şal albastru. Ochi calzi strălucind de emoţie şi înconjuraţi de kohol, trăsături rotunde încruntate de grijă, frumuseţea gravată pe toate faţetele pielii ei luminoase. Zafira a plecat capul, stânjenită deodată. Laa, *frica* o înţepa în piept.

Pentru că, blestemăţie, era mai uşor să fii moartă decât s-o înfrunţi pe Yasmine.

Prietena ei a scos un sunet între suspin şi râs.

— Mereu ai fost un cadavru ambulant. Nimeni nu e mai anost decât tine.

Zafira şi-a privit trupul, întins pe un covor mic, şi şi-a amintit de coada săgeţii care-i ieşea din piept. De surpriza ei când trupul i-a fost copleşit de durere. Cum de era în viaţă? Cum de era în Demenhur? Toate gândurile i se amestecau între ele.

— Cu ce sunt îmbrăcată? a întrebat ea.

Benzi de tifon erau înfăşurate în jurul părţii drepte a pieptului ei şi peste umărul opus. Muşchii spatelui ei erau ciudat de rigizi, încât i-ar fi fost greu să se ridice, dar rochia ei era de o nuanţă deschisă de galben, strânsă pe umeri şi cam scurtă. Nu-i de mirare că-i era frig.

— Erai pe moarte şi mi-am zis că mai bine te-ai duce într-o ţinută frumoasă. E a mea. Khara, ai rămas la fel de nerecunoscătoare. Te-am curăţat şi ţi-am spălat părul puturos. Ţi-am curăţat unghiile alea mizerabile. Ar fi trebuit să te las afară, să îngheţi. Asta meriţi.

Zafira s-a holbat la ea cu sufletul la gură câteva clipe, până când nu şi-a mai putut reţine zâmbetul larg şi dorul şi jubilarea şi fericirea, pentru că prietena ei era *chiar aici*.

Şi atunci Yasmine a izbucnit în lacrimi.

Zafira s-a înecat de durere când Yasmine a strâns-o în braţe. Parfumul de flori de portocal şi mirodenii i-a copleşit simţurile amorţite.

Rochia albastră ca cerul îi cădea Yasminei strâns pe curbele ei generoase, accentuându-i pieptul bogat. Arăta ca o regină. Mereu avusese un aer regal, pe care-l observaseră toţi consătenii. Era ca soarele apărut în zilele cele mai mohorâte. Ca bucuria ivită în deznădejdea morţii. Traiul la curtea regală i se potrivea, chiar dacă era doar musafiră la palat, la multe leghe distanţă de suferinţa satelor vestice.

— Lana mi-a trimis o scrisoare, a şoptit Yasmine, şi am venit cât de repede am putut. Erai… erai însângerată şi nemişcată, Zafira. Atât de nemişcată. Mi s-a oprit inima.

Vorbea cu o voce slabă şi tremurătoare.

— Am stat cu tine. Deşi au spus că nu era loc de

speranţă, am stat cu tine.

Ce învăţase Lana de la Aya? Că numai jumătate din viaţa bolnavului se datora tămăduitorului – cealaltă se datora speranţei.

Zafira nu ştia când anume pierduse Aya puterea de a spera.

— Dacă arcaşul ar fi avut măcar jumătate din priceperea ta, n-ai fi avut nicio şansă. Ai avut noroc că Lana a călătorit cu tine ca să oprească sângerarea şi să te ţină în viaţă până când aţi ajuns la proviziile care-i trebuiau. Te-a pus la loc într-o bucată, poruncind tuturor ca un mic general. Sărmana a leşinat de oboseală acum puţin timp.

Bineînţeles că era vorba despre Lana. Zafira a simţit un fior de mândrie, până când Yasmine a păşit în spate şi ea a văzut pereţii familiari. Ligheanul din colţ, cu marginea ciobită. Oglinda cu fisura care mereu îi depărtase prea mult ochii unul de altul.

Ăsta nu era palatul din Thalj. Nu era niciun palat – laa, era o casă de oameni sărmani.

Se afla în camera ei. Era acasă.

— Ce căutăm aici? a spus ea uluită.

— Se pare că exista o singură cale de a te salva şi aceea se găsea în dulăpiorul mamei tale.

Sau în Alderamin, şi-a spus Zafira în sinea ei. Probabil că Aya avea o colecţie de zece ori mai mare decât a mamei lor. *Ya*, *Umm*. Înainte, Zafira trăise cu vinovăţia că nu se vedea cu ea. Acum fiecare apariţie a chipului ei o umplea cu un gol dureros şi paralizant.

Amintirea faptului că e orfană era ca o rană deschisă din nou.

— E ciudat să te întorci aici, nu? a întrebat Yasmine, interpretând greşit tăcerea ei. Ca şi cum ai îmbrăca o rochie veche, spălată de prea multe ori.

Aşa era. După ce văzuse pereţii netezi ai palatului şi luciul podelelor lui, Zafira era dureros de conştientă de toate defectele casei ei. Firele întunecate de putregai care se întindeau de la cadrul stricat al ferestrei, pe care nu avusese bani s-o repare. Şifonierul cu uşile strâmbe, între

care rămânea o deschidere la care Lana refuza să se uite, de teamă ca nu cumva să aibă coşmaruri. Cadrul uşii de care Baba se rezema când le ura noapte bună fetelor lui.

Zafira şi-a dres glasul gâtuit.

— Kifah m-a adus?

— Dacă e una din Elita celor Nouă, atunci da. Te-au adus într-o trăsură din aia peluziană care merge nefiresc de repede. Dar numai ea a rămas aici.

— Şi ceilalţi? a îndrăznit Zafira să întrebe. Sunt... sunt aici?

— Ceilalţi? Doar noi suntem. Am plecat din Thalj ca să vin aici imediat ce a sosit misiva Lanei şi asta s-a întâmplat înainte de a se întoarce Califul Ayman din Fortăreaţa Sultanului. Aşa că nu ştiu dacă e în viaţă.

Nu, nu se referea la bătrânul ăla fără minte.

Ci la Altair, care apăruse în mijlocul unei aureole strălucitoare ca să-i ajute la ospăţul fatal, după ce le întorsese spatele.

La Seif, care mânuia coase ca pe mătăsurile unui dansator.

La *Nasir*.

Nasir. *Nasir*.

Yasmine a înclinat capul şi şalul i-a alunecat de pe umeri.

— Şi eu credeam că n-o să văd culoare în obrajii tăi niciodată. Eşti bine?

Zafira a încuviinţat din cap timid, fără să-i poată întâlni privirea, din mai multe motive.

— Zăpada încă nu a dispărut, dacă erai curioasă.

Yasmine şi-a privit mâinile.

Nu, Zafira nu era curioasă. În momentul ăsta se gândea la Deen, ceea ce înseamnă că şi Yasmine se gândea la el.

— Ninge mai rar. Bătrânii speră că schimbarea va fi treptată, altfel califatul ar putea avea parte de inundaţii.

Numele lui Deen s-a rostogolit pe vârful limbii Zafirei.

A ridicat ochii şi a întâlnit privirea Yasminei, care semăna leit cu a lui Deen. Durerea i-a strâns stomacul.

— Ştiu.

Yasmine a spus-o pe un ton sec, încordând umerii într-o linie ascuţită.

— Ştiu de mai mult timp.

Zafira a înlemnit, închisă într-o cutie din sticlă. *Cum îndrăzneşti să îţi pară rău*, s-au răstit remuşcările ei. Cum îndrăznea, când vina era a ei?

— M-am întors aici, a spus Yasmine poticnit, după ce ai plecat. Şi m-am simţit… m-am simţit pierdută. Nu ştiu ce mi-a venit, dar m-am dus la Arz, pentru că-mi era atât de dor de tine, şi am văzut. A… *fulgerat* îndărătul ochilor mei. De parcă deodată aş fi fost în altă parte. L-am văzut pe Deen sărind în calea unei săgeţi şi pe demonul cu păr de aur care a tras-o.

Zafira a încruntat sprâncenele. Arzul nu oferea viziuni vizitatorilor – le hrănea afinităţile, ceea ce înseamnă că Yasmine era clarvăzătoare. Dacă magia avea să revină, Yasmine va putea întrezări fragmente din viitor.

La această descoperire, Zafira a inspirat adânc şi a tresărit din cauza durerii înţepătoare din pieptul ei. Din cauza atmosferei schimbate din cameră. A încordării care lipsise înainte. Se aşteptase la ea, dar nu anticipase câtă durere avea să se hrănească din ea.

— Iartă-mă, a şoptit Zafira şi lanţul de la gâtul ei a devenit greu ca un ştreang. Iartă-mă că nu l-am iubit destul. Iartă-mă că a murit ca să pot eu trăi.

Iartă-mă, *iartă-mă*, *iartă-mă*. Iartă-mă. Cine o fi inventat nişte cuvinte atât de reci, atât de neînsemnate?

— Nu i-aş fi permis în veci să se căsătorească cu tine. Ştii asta, nu? Dacă inimile nu bat la fel, ce rost mai are?

Gura Yasminei era dezaprobatoare şi tăioasă ca un brici, iar tonul ei vărsa otravă.

Zafira şi-a ţinut respiraţia, aşteptând lovitura de bici.

— Asta nu înseamnă că trebuia să-l omori.

Zafira s-a holbat la ea. Prietena ei, sora inimii ei. I-au trebuit toate fărâmele de voinţă care-i mai rămăseseră ca să-şi păstreze chipul neclintit şi stoic, să reuşească să nu se sfarme în bucăţi. N-aveau decât să fie războaie, săbiile să taie, săgeţile să străpungă. Nimic nu se compara cu

durerea pricinuită de un cuvânt bine plasat.

— Ucigaşă, a spus Zafira sleită de emoţii, descoperind cu surprindere că inima ei putea, într-adevăr, să sufere şi mai mult. Mă faci ucigaşă. E o ticăloşie fără pereche, Yasmine, chiar şi pentru tine.

Yasmine s-a chircit îndurerată şi situaţia a devenit cumva şi mai cumplită. Pentru că asta dovedea că îşi dădea seama că nu era adevărat, dar suferea şi voia să sufere şi Zafira.

Nu vedea că Zafira suferă? Îi revedea moartea când lumina se revărsa aurie peste deşert, când un străin zâmbea pe stradă fără răutate, când trecea pe lângă tarabe cu fructe multicolore.

— Nu l-am *luat eu, a* spus Zafira încet şi cumpătat şi – sfântă zăpadă, vorbea ca Nasir.

Era mai uşor decât să ţipe sau să simuleze că nu simte nimic. Era mai uşor să ignore arsura lacrimilor, vinovăţia pe care se simţea vinovată că o simte.

— Nici măcar nu *l-am rugat* să vină. A stat pe picioarele lui şi a hotărât aşa cum îi dicta conştiinţa şi, dacă te aşteptai să fiu păzitoarea lui, ar fi trebuit să-mi plăteşti soldă.

Yasmine era şocată.

— Şi acum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de el. Să-ţi baţi joc de mine şi de durerea mea.

— Durerea ta, a repetat Zafira. *Durerea ta*. Era fratele tău după sânge, dar mie mi-a fost frate după alegere. Crezi că *m-am bucurat* când a murit? Crezi că mă bucur acum? Prietenul meu cel mai bun e mort. Părinţii mei sunt morţi. Viaţa mea, aşa cum o ştiam, s-a dus.

— Tu te auzi ce spui? a întrebat Yasmine ridicând tonul.

A azvârlit perna şi s-a ridicat.

— Nu aud decât *eu, eu, eu*.

— De parcă tu nu te-ai măritat şi ne-ai părăsit pe amândoi, s-a răstit Zafira, înfierbântându-se la faţă.

Mânia îi înceţoşa mintea şi o făcea să vorbească aiurea.

— Nu pentru mine a murit, a declarat Yasmine. A murit pentru tine.

— Şi mi-aş dori să n-o fi făcut, Yasmine! Am trăit cinci ani întregi cu vinovăţia pentru moartea lui Baba. Să nu-ţi închipui că toate astea îmi sunt străine. Altair…

— Nu, a izbucnit Yasmine. Să nu pronunţi numele acela în prezenţa mea. Ştiu că e al lui. Misk mi-a spus destule cât să pot face blestematele de legături.

Zafira îl urâse cândva, din cauza *ideii* că îl omorâse pe Deen. Dar, aflând că era adevărat, doar s-a întristat. Când le întorsese spatele la ascunzişul Leului, o crezuse cu o certitudine grea şi înăbuşitoare, dar când, mai târziu, a venit în ajutorul lor, cu faţa pătată de sânge, cu încheieturile rănite şi roşii, au cuprins-o remuşcările şi părerea de rău.

Îl iubea aşa cum o iubea şi pe Kifah şi nu putea să se învinovăţească pentru asta.

— E prietenul meu, a şoptit Zafira.

Nu aşa cum era Yasmine, nu aşa cum fusese Deen, dar îndeajuns pentru ca inima ei să nu mai fie capabilă de ură.

— Şi voi spune numele lui Altair după cum cred eu de cuviinţă.

Yasmine s-a întors spre ea valvârtej, dar Zafira i-a luat-o înainte, s-a ridicat în picioare, scrâşnind din dinţi din cauza durerii de la rană, şi a dat uşa în lături, trântindu-i-o în faţă.

Pe hol, de unde trebuie să fi auzit fiecare cuvânt, Kifah a ridicat din sprâncene.

— Văd că ai început deja să umbli de colo-colo. Mă bucur că ai revenit printre noi.

A aplecat capul spre camera cealaltă, a lui Umm, şi înăuntru Zafira a găsit-o pe Lana dormind sub un morman de pături, cu cea moale şi roz pe care Yasmine i-o dăruise lui Umm trasă până sub bărbie.

— Zafira?

S-a oprit. Kifah nu o striga pe nume niciodată.

— Datoria mă leagă de Elita celor Nouă, dar onoarea mă leagă de tine. Credeai că am uitat că mi-ai salvat viaţa?

Evenimentele de pe Sharr păreau îndepărtate şi străine, o poveste uitată în trecut, o aventură ce părea mai puţin

periculoasă decât realitatea pe care trebuia să o înfrunte acum. *Zafira* o uitase. Altfel s-ar fi gândit mai bine înainte să lanseze ultima ei săgeată.

— Tăişul meu e la dispoziţia ta. Până când toate stelele vor fi eliberate, suntem legate una de cealaltă.

Zafirei i-a crescut inima văzând ferocitatea din ochii ei întunecaţi şi promisiunea ei întipărită în linia încordată dintre sprâncene.

— Adică suntem prietene?

Kifah a râs.

— De o mie de ori.

Şi, deşi Zafira n-ar fi abandonat niciodată şi sub niciun chip prietenia ei cu Yasmine, era o uşurare că se împrietenise cu cineva atât de lipsit de griji cum era Kifah, ca şi când dorinţa ei de răzbunare o cuprinsese într-atât încât nimic altceva nu mai avea loc să dospească în inima ei.

— Ceilalţi unde sunt?

— Te referi la prinţul tău, a spus Kifah cu o încântare îngâmfată.

— Mă refer la generalul tău.

— Oi, ţi-am spus, a protestat Kifah şi zgomotul râsului ei a trezit-o pe Lana.

— Asta nu înseamnă că nu-l iubeşti.

— Laa, şi asta nu înseamnă că *tu* nu-l iubeşti pe fratele lui morocănos.

Zafira simţea că e periculos să lase cuvintele să mocnească fără să le nege. O dezminţire i-a urcat în gât, dar a înghiţit-o. Nu voia să fi ajuns la un pas de moarte pentru ca apoi să trăiască o viaţă lipsită de pericole.

Kifah a luat repede un aer serios.

— Văd dârele alea de sânge de pe faţa lui de fiecare dată când clipesc. Ştii ce-i mai rău? Când le-am văzut, primul meu gând a fost: *dacă-i o minciună?*

A plecat ochii.

— N-am mai simţit niciodată aşa o ruşine.

Zafira a strâns din buze. Cele două jumătăţi ale ei se războiau între ele. O jumătate din ea ştia că Altair dedicase

decenii întregi acestei cauze. Refacerii Arawiyei. N-ar fi avut cum să urce în ierarhie şi să ajungă mâna dreaptă a sultanului fără să fi comis vreo atrocitate sau mai multe. Toate gesturile lui erau calculate, făcute pentru binele regatului. Zafira ştia asta – şi totuşi cealaltă jumătate a ei era blocată, se străduia să înţeleagă *de ce* le întorsese spatele când avusese atâtea ocazii să-i ajute.

— N-am primit veste de la nimeni, *a* vorbit Kifah mai departe. Nici nu i-am văzut fugind, doar pe Seif, care ne-a spus s-o luăm spre palatul din Thalj ca să ne întâlnim acolo. A trebuit să facem un ocol pe aici şi am avut noroc de trăsura Ghadei, care ne-a grăbit mersul, dar putem să ne întoarcem după ce-ţi revii, în speranţa că o să-i găsim acolo.

Clipele de dinainte ca Zafira să fi ajuns în pragul morţii încă îi reverberau în minte ca un coşmar oribil, dar parcă era şi mai rău aici, în vechiul ei cămin, printre stafiile vieţii ei. Golurile se căscau flămânde şi reci.

Kifah a urmat-o în hol.

— Leul n-a pierdut vremea. A anulat taxele şi astfel revoltele au încetat. Se vorbeşte chiar că în curând va fi desemnat un calif nou în Sarasin. Blestemăţie, n-au trecut decât patru zile.

Cuvintele ei îngreunau respiraţia Zafirei, dar aveau sens, nu? Leul instigase revoltele acelea. El mărise taxele. Se opusese ca Sarasinul să capete un calif nou. Numai ca să se arate binevoitor după ce va fi ajuns *el* rege.

A oftat. Teancul de cărţi al Lanei zăcea pe perna de majlis, având în vârf cea mai recentă ediţie din *al-Habib*. Haina lui Baba era agăţată lângă uşă, dar cârligul de lângă ea era gol şi Zafira a sesizat absenţa mantiei ei cu durere. *Patru zile*. Zafira a înşfăcat un şal şi cizmele.

— Unde te duci? a întrebat Kifah.

— Afară, a răspuns Zafira, neştiind că acolo era şi mai rău.

Capitolul 64

Asraab, aşa li se spusese cândva satelor vestice din Demenhur. Înainte ca magia să fi dispărut şi ca zăpada să fi pătruns în vieţile lor. Numele vechi însemna „miraj” pentru că asta erau satele răzleţe, refugii pentru beduinii rătăciţi sau pentru marinarii în drum spre ţărmul Mării Baran.

Zafirei i se păruse mereu ciudat că acel cuvânt vechi avea două sensuri, celălalt fiind „fantomă”. Ca şi când cel care o fi numit satele ar fi ştiut că asta vor ajunge într-o bună zi.

Un sat de fantome.

— Încet, a strigat Kifah când Zafira a coborât împiedicat scările care porneau de la casa ei.

Vocea ei avea ecouri sinistre în locul acela pustiu.

O adiere de vânt se plimba printre ramurile uscate ale copacilor, întâmpinând-o pe Zafira – *acuzând-o*. Pentru că în toţi cei şaptesprezece ani în care locuise aici, dezastrul nu se abătuse niciodată asupra lor.

Până când a plecat ea.

Senzaţia de frig a cuprins-o pe loc, cu o înţepătură familiară în nasul Zafirei şi un sfârâit pe obrajii ei, şoapte ale amintirii ultimei zile în care fusese înconjurată de zăpadă. Umm era în viaţă pe atunci. Yasmine zâmbea. Deen era alături de ea. O glugă îi acoperea capul şi o mantie îi ascundea silueta. Acum era cuprinsă de o senzaţie apropiată de vertij. Ca şi când ar fi trecut între două momente, între trecut şi prezent.

Pe vremea aceea, Zafira fusese două persoane, dar, ca să fie sinceră, fusese mai curând Vânătorul Demenhun decât orice altceva. Un mister pentru poporul ei, o carcasă goală până când îşi îmbrăca mantia. Toate îi fuseseră luate pe Sharr şi în urma lor nu rămăsese decât carcasa aceea goală.

Era doar Zafira.

— Oi, e frig de îngheţ. Vrei să stau şi eu? a întrebat

Kifah.

Zafira a clătinat din cap.

— Vreau doar puţin aer.

— Aha! Ai grijă, da? a spus ea, aruncând o privire cu înţeles la pieptul ei.

Zafira i-a făcut semn cu mâna să plece.

Cine mai era ea acum? Ce scop avea în lumea asta?

Schimbarea plutea în aer, transformând discret razele soarelui, şi paşii i s-au împleticit când a văzut.

Nimicul din zare.

Nicio umbră ispititoare, nicio negură însufleţită. O simplă câmpie de zăpadă continuată de mările albastre, un orizont văduvit de Arz. Întunericul acela care o definise. Care o ajutase să devină ceea ce era.

Acum era un arcaş fără ţintă. O fată fără cămin. Un suflet fără ţel.

Zafira s-a întors şi a pornit în grabă. Strada care ducea spre sooq era albă şi pustie şi şalul ei nu o apăra de fiorii care o cuprindeau pe măsură ce stafiile satului ei se adunau împrejur, urmărind-o când a trecut de o casă, apoi de încă una. Şi de a treia. *Stafiile nu există,* a spus Deen în gândul ei.

Gheaţa îi hârşâia sub tălpile cizmelor, rece şi neînduplecată. Nici măcar puful zăpezii nu supravieţuise masacrului.

Clădirile din jurul sooq-ului erau cufundate într-o tăcere sumbră şi chinuitoare. Era acea jumu'a în care avusese loc nunta Yasminei, un moment care părea imobilizat într-un trecut îndepărtat. De câte ori trecuse Zafira pe lângă ferestrele magazinului de dulciuri al lui Araby, supărată pe semenii ei care zâmbeau şi râdeau pe când frigul le aburea fiecare răsuflare?

Acum le ducea dorul cu o durere adâncă până-n măduva oaselor. Auzea râsete-fantomă, strigătele vesele ale copiilor, forfota poporului ei. Făcând trei paşi spre dreapta, ar fi zărit uşa liliachie care dădea în Bakdash. Făcând câţiva paşi spre stânga, ar fi văzut ferestrele mari ale brutarului.

Vântul a gemut din nou, fără a-şi întrerupe tânguirea.

— E numai vina mea, a şoptit ea, căzând în genunchi pe pământul cenuşiu din jumu'a şi udându-şi hainele în zăpadă.

Pe piatra pătată de gheaţă s-a auzit scârţâitul unor paşi şi Zafirei i s-a luat o greutate de pe inimă, pentru că ştia mersul acela, paşii aceia ca nişte şoapte. S-a întors ca să întâlnească privirea lui Nasir, să găsească înţelegere, un motiv, *ceva*.

Nu era nimeni.

Trupul ei a fost cuprins de tremur. Îi era frig, groaznic de frig.

Viaţa ei se năruise fără măcar ca ea să fi fost de faţă. Aceştia erau oamenii pe care tatăl ei o învăţase să-i hrănească, să le poarte de grijă. Muriseră pentru că respirau.

Îmi pare rău, Baba.

Tăria curgea prin venele femeilor la fel de fierbinte ca sângele, aşa spunea Umm întotdeauna. Asta ţinea la un loc marginile roase ale minţii Zafirei, dar rezistenţa, la fel ca toate celelalte, avea limitele ei.

Brusc, era prea mult.

Zafira s-a ghemuit şi a închis gura strâns, ca să-şi înăbuşe ţipătul.

Durerea i-a explodat în rană. Un strigăt i-a scăpat printre buze, surpând zăgazul pe care-l tot peticise de-a lungul anilor, fără să observe că dădea pe dinafară. O singură lacrimă a devenit zece şi apoi Zafira nu s-a mai putut opri.

O umbră mică a căzut asupra ei.

— Okhti?

— Am făcut totul. Tot ce aş fi putut să fac, a gemut Zafira. De ce? De ce nu a fost de ajuns?

Lana a strâns-o la piept şi, cumva, lacrimile au început să-i curgă şi mai repede, şi mai năvalnic. *Ea* trebuia să fie cea puternică. Să fie sprijinul amândurora.

— Lumea nu are niciun drept să se lase pe umerii tăi, şi totuşi i-ai dăruit mai mult decât ai putea să-i datorezi

vreodată, a şoptit Lana. De dragul regatului ai făcut ceea ce un sultan n-ar fi putut realiza decât cu un tron, o coroană şi o mie de soldaţi.

Tu eşti adevărata lui regină.

Parcă trecuseră zeci de ani de când Vrăjitoarea Argintie făcuse acea declaraţie. Acum Zafira nu mai era regina nimănui, era orfană în toate privinţele.

— Poţi să plângi, a spus Lana cu blândeţe. Ajută.

Zafira a izbucnit într-un râs nervos şi atunci Lana a cedat. A cuprins-o pe Zafira în braţe, uitând cu totul de rana pe care o bandajase cu atâta grijă.

— Yaa, Okhti. Erai… zăceai şi atât. Nu te mişcai, abia *respirai*.

— Şi tu ai fost curajoasă, aşa cum mă aşteptam, a spus Zafira încet, tremurând la auzul tonului ei chinuit. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi fost pierdută.

— Dar acum eşti aici. Eşti aici. Şi Ammah Aya a fost şi ea de ajutor cu ceva. Ai mâncat? Nu avem cimbru, a bolborosit Lana, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, în timp ce răsuflarea ei scotea aburi. Dar Umm a lăsat rodie uscată la îndemână. Îţi vine să crezi? În Demenhur nu s-au mai cultivat rodii de zeci de ani. Erau atât de roşii. Roşii ca sângele tău. Şi am… am…

Lana suspina încet. Mereu plânsese fără zgomot. Era şi mai trist, cumva, lacrimile ei parcă refuzau să cadă. S-o părăsească.

— Credeam că v-am pierdut pe amândoi. Nu mai face asta, a şoptit ea. Îmi place sunetul inimii tale.

Zafira şi-a dat seama că şi ei îi plăcea, în vreme ce frigul se prelingea prin genunchii pantalonilor ei. Nimic nu te ajuta să preţuieşti viaţa mai mult decât moartea.

— Niciodată. Mereu, *mereu* voi fi cu tine.

Sora ei încă era aici, cât se poate de vie. Zafira însăşi încă avea aer în plămâni şi, atâta vreme cât Leul stătea pe tron, avea un scop. Atâta vreme cât califul Demenhunului se purta aspru cu femeile, avea un scop.

— Îmbracă-te, a spus Zafira deodată.

— De ce?

Lana s-a dat înapoi şi s-a uitat la ea.

— O, nu. Ştiu privirea aia. Nu plecăm nicăieri până nu-ţi revii. Of, iar sângerezi.

— O să mă odihnesc pe drum.

Trebuia să se întâlnească din nou cu ceilalţi.

— Trebuie să ajungem la palat.

Capitolul 65

Deşi drumul dintre satele vestice şi Thalj era în mare parte prost, călătoria spre capitală a durat mai puţin de trei zile datorită trăsurii Califei Ghada, cu roţile ei netede şi scripeţi şi alte părţi mobile care le grăbeau înaintarea aşa cum n-ar fi putut s-o facă niciun cal. Dar Zafira a ratat o mare parte din peisaje, pentru că rana ei s-a deschis din nou şi tincturile moleşitoare ale Lanei o făceau să-şi piardă luciditatea din când în când. Astfel a ratat şi îmbufnarea Yasminei, dar pe aceea nu prea o regreta.

În scurt timp s-a trezit rezemată de peretele tapisat al trăsurii şi Lana umbla la bandajele ei, înfigându-i ceva subţire şi ascuţit în piele. Trupul ei era înfierbântat, dar frigul n-o ajuta.

— N-o să apuc să văd nimic, a îngânat Zafira ameţită, suficient de lucidă cât să observe că vorbele ei i-au provocat un zâmbet Yasminei, pe care aceasta l-a ascuns imediat.

— Mă aşteptam să ţipi, a spus Lana obosită, aşezând alături un ac însângerat.

Privirea Zafirei s-a tulburat din nou. De la un ac?

— Ţi se pare că sunt bărbat?

— Sângerezi. Khara, de asta voiam să stai pe spate şi să te odihneşti.

— Nu vorbi urât, a certat-o Zafira, după care a leşinat din nou.

Focul trosnea în căminul unei încăperi mari, cu pereţi albi sculptaţi cu înflorituri de dantelă şi împodobiţi cu argint şi cu mobilă tapisată în nuanţe închise de albastru, traversate de fire cenuşii. Ferestrele erau boltite şi între ele erau fixate torţe stinse. Nu era nici pe departe la fel de grandioasă ca Palatul Sultanului, dar frumuseţea ei era mai puţin sinistră, mai puţin crudă.

— Ai avut febră.

Zafira s-a uitat la Yasmine şi aceasta i-a întors privirea.

— Şi ucigaşii se îmbolnăvesc.

— Aşa le trebuie, a răspuns Yasmine, dar cuvintele ei erau apăsate de o nelinişte sugrumată şi supărătoare. Kifah. E… prietena ta?

— Da.

— Ah!

— Dar nu sora inimii mele, a spus Zafira după o clipă.

Yasminei i-a scăpat un râs surprins şi uşurat, care însă s-a poticnit tot atât de repede, în locul lui apărând Deen cu pieptul sângerând. Cu un inel în mâna lui tremurătoare. Acţionase din dragoste până când trupul îi eliberase sufletul.

Zafira s-a încordat, aşteptând ca Yasmine să vorbească din nou despre Altair. Sau despre faptul că Zafira era o ucigaşă, că nu-i păsa, că-l târâse pe Deen pe Sharr şi-l îngropase în adâncurile lui. A inspirat încet, netezind rupturile dinăuntrul ei.

— Mă străduiesc, Zafira, a şoptit Yasmine.

Chiar se străduia. Dar Nasir o spusese bine: durerea nu trebuia întotdeauna să fie cucerită. Şi acceptarea ei era o mare realizare.

— Mă străduiesc să mă uit la tine fără să-l văd pe el. Nu reuşesc. Mă doare şi nu reuşesc.

S-a auzit o bătaie în uşă şi o fată a intrat repede cu o tavă. A aşezat-o pe măsuţa scundă şi a turnat qahwa dintr-un dallah aburit. Zafira a refuzat ceaşca oferită cu un uşor tremur. Evitase cafeaua amară şi ceştile acelea fără mâner de când fusese pe Sharr.

— Adu-i ceai, a spus Yasmine. De mentă, dacă poţi.

— Sayyida, a răspuns servitoarea cu o mică plecăciune din cap.

Fata a plecat şi Yasmine a privit aburii care se înălţau din ceaşca ei. Tăcerea dintre ele era ceva răsucit, plină de ghimpi şi colţi, ciudată şi străină, şi Zafira se întreba dacă ar fi putut reveni vreodată la relaţia lor de dinainte.

Totuşi avea să încerce. Asta ar fi vrut Deen, şi-a spus ea. Asta voia *ea*. Nu putea să-i piardă pe amândoi.

— Ce mai face Misk?

Schimbarea a fost instantanee. Yasmine a încremenit, ca o fundă strânsă deodată. Când a sorbit din qahwa, a dus degetele la gât.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? a spus Zafira încet, nu atât ca o întrebare, cât ca o poruncă.

Degetele Yasminei s-au încolăcit între ele, înfigându-şi unghiile în pielea imaculată.

— Yasmine, a repetat ea pe un ton sever. Unde-i Misk?

— Ne-am certat. A plecat.

S-a oprit cu un colţ al buzelor ridicat. Un mârâit s-a încâlcit în gâtul Zafirei. O *părăsise*...

— Mai bine spus, l-am alungat eu.

Ah!

Servitoarea s-a întors şi, recunoscătoare, Zafira a luat ceşcuţa caldă cu ceai. Mânia cresta cute între sprâncenele Yasminei şi durerea îi contorsiona buzele arcuite. Totuşi Zafira a aşteptat. Era ceva nou între ele. Prudenţa din ochii Yasminei. Nesiguranţa asta, teama că un pas greşit ar fi făcut ca tăcerea să rămână pentru totdeauna.

Zafira şi-a plimbat nodurile pumnului peste durerea din piept. Dacă dorinţele ar fi putut fi transformate în realitate... Dacă durerea ar fi fost ca o scamă pe umăr, uşor de înlăturat...

— Misk e contabil, mi-am spus eu. Are buzunarele pline de arginţi pentru că oamenii negustorului de făină plătesc bine.

Yasmine încerca să-şi silească furia să pătrundă în cuvinte, dar deja şi-o epuizase şi în locul ei rămăsese agonie.

— Ştii ce mi-am dorit mereu.

Zafira ştia dintotdeauna: o viaţă normală. Părinţii ei fuseseră spiţeri în armată, fratele ei fusese soldat. Sora inimii ei dispărea în Arz în fiecare zi. Mama aceleiaşi surori îşi ucisese propriul soţ.

Misk promitea ceea ce-şi dorise mereu: simplitatea.

Yasmine a râs fără veselie.

— Numai minciuni. A venit în Demenhur pentru *tine*. Ca să te *spioneze*. Să se împrietenească cu mine şi să afle

despre tine, despre Vânătorul Demenhun. Se aştepta să fiu măgulită că pe parcurs s-a îndrăgostit de mine.

Zafira a încremenit, amintindu-şi ce-i spusese Benyamin pe Sharr. Misk era unul dintre spionii lui – unul dintre spionii lui *Altair*. Totuşi şi-a ţinut limba; asta-i mai trebuia Yasminei, să creadă că Zafira ştiuse despre Misk dinainte.

— Ar fi putut să fie un criminal, un ucigaş dintre cei mai groaznici, şi tot nu mi-ar fi păsat, numai de mi-ar fi spus adevărul, a şoptit Yasmine.

Pentru că minciunile înfloriseră în relaţia dintre părinţii Yasminei. Zafira văzuse semnele, când mama Yasminei venea la ei acasă, cu lacrimile trasându-şi cărări pe obrajii ei.

— Poate că nu putea. Poate că trebuia să păstreze secretul, şi-a dat cu părerea Zafira.

Remuşcările o chinuiau din nou. Şi asta să se fi întâmplat cumva din vina ei?

Yasmine s-a încordat şi Zafira şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

— Eu nu sunt în stare să ţin secrete? a întrebat Yasmine. Pe al tău nu l-am păstrat ani în şir? Dacă secretul ar fi fost al meu, i-aş fi spus cu mult înainte de jurămintele noastre nupţiale.

Zafira făcea fiecare mişcare încet şi cu atenţie, până când a încuviinţat din cap.

Yasmine şi-a tras buza de jos în gură şi Zafira ar fi vrut să o poată strânge în braţe. Ar fi vrut ca prietena ei să nu simtă nevoia să-şi oţelească spinarea înaintea ei.

— Nu mă îndoiesc că mă iubeşte, a continuat Yasmine. E bun şi blând şi poate că exagerez – s-ar putea să fie singurul secret pe care-l va ascunde vreodată, dar am pierdut prea multe ca acum să-mi pierd inima de două ori. Dacă chiar *se întâmplă* din nou? Dacă între noi apar mai multe secrete şi un copil?

A coborât vocea.

— Eram prea tânără. *Sunt* prea tânără. Atât de nerăbdătoare să-mi spun femeie, când sunt doar o copilă.

O lună. De atâta fusese nevoie pentru ca un secret să

despartă cuplul proaspăt căsătorit. Yasmine chiar *era* prea tânără. Zafira şi-a amintit nunta, un moment eteric suspendat în timp. Intensitatea privirii lui Misk şi cuvintele pe care i le-a spus. Mai mult decât orice altceva, Zafira îşi amintea că-l invidiase pe bărbatul care îi fura prietena.

„Amărâtă" era un cuvânt prea slab ca să descrie sentimentele Zafirei.

— Nu vorbeşti tu, a spus ea. Eşti Yasmine Ra'ad. Fata fără regrete.

Ultima Ra'ad rămasă. Zafira şi-a strâns degetele în jurul inelului de la gât. Ochii Yasminei, umezi şi încă precauţi, le-au urmat mişcările.

— Oamenii se schimbă când se adună de pe jos şi se recompun. Uită-te la tine – te-ai frânt de atâtea ori, încât abia te mai recunosc.

Yasmine a dat pe gât restul de qahwa şi bufnetul ceştii ei a fost o sentinţă în tăcere. Încă era supărată. Supărată şi îndurerată.

— Am căzut amândoi de acord că trebuie să petrecem puţin timp separaţi. Nu vreau să-mi iau rămas-bun. Sunt o persoană rea? Că nu-l părăsesc?

Zafira a clătinat din cap, ascunzându-şi uşurarea.

— Înseamnă că-l iubeşti suficient de mult încât să îţi doreşti să faceţi relaţia să funcţioneze.

Yasmine a împietrit, privind într-o parte. *Ce ştii tu despre iubire*? şi-a imaginat Zafira că întreabă în tăcere. *Tu nici n-ai fost în stare să-l iubeşti pe bărbatul care te-a iubit*. Zafira a şovăit. Şi apoi Yasmine s-a înmuiat şi i-a întins mâna.

— Mi-e dor de el, a oftat ea. Sunt atât de furioasă, Zafira, dar mi-e dor de el. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de ceea ce a fost între noi şi de ceea ce ar putea fi.

Afară, Arawiya se prăbuşea într-o ruină mai întunecată chiar decât Arzul. Zafira nu ştia dacă Nasir şi Altair erau în viaţă. Nu ştia dacă magia se va întoarce vreodată.

Totuşi şi-a surprins cuvintele alunecându-i din gură, alergând după ceea ce fusese cândva între ele, încercând să-i amintească Yasminei că, deşi îşi pierduse fratele şi

poate chiar şi soţul, încă o avea pe Zafira. O va avea alături mereu.

— Dacă am fi într-o poveste, ce s-ar întâmpla?

Un zâmbet firav a surpat îndârjirea Yasminei, întinzând unul şi mai larg pe chipul Zafirei. Yasmine, care nu era tristă niciodată, care era mereu plină de emoţie şi deborda de pasiune.

Jucaseră jocul ăsta de nenumărate ori. Zafira aproape că ar fi putut schiţa pe buze cuvintele prin care Yasmine vorbise despre bărbatul pe jumătate sarazin, pe jumătate demenhun după care tânjise luni de-a rândul cu o patimă pe care Zafira nu o înţelesese niciodată.

— Un contabil m-ar lua pe sus cu părul lui frumos şi gustul lui rafinat. Ar fi înalt, fireşte, a recitat ea şi Zafira, ca de obicei, s-a abţinut să comenteze despre înălţimea Yasminei sau, mai bine zis, despre lipsa acesteia. Iscusit în probleme importante despre care tu te prefaci că nu ştii nimic.

Zafira nu înţelegea exact de dragul cui jucau jocul ăsta.

— Şi? Aşa e?

— În toate privinţele, mai puţin în cea a adevărului. Urăsc minciunile.

Yasmine a luat ceaşca şi a agitat zaţul de qahwa. Nu a ridicat ochii.

— Rândul tău.

— Al meu? a întrebat Zafira, făcându-se mică. Eu nu am pe nimeni.

A tresărit când au părăsit-o cuvintele, aşteptându-se în parte ca Yasmine să spună *Oh, dar ai putea să ai*.

— Vorbim ipotetic. E un joc, a spus Yasmine, ridicând privirea la bandajele înfăşurate în jurul pieptului Zafirei şi apoi la faţa ei, iar Zafira a îndrăznit să spere: puteau depăşi situaţia asta împreună.

Făceau progrese, dacă Yasmine se încumeta acum s-o privească.

— O evadare din toate astea.

Zafira a tăcut câteva clipe. Gâtul i se înfierbânta chiar în timp ce gândurile îi goneau în minte.

— S-ar descurca cu arcul şi cu sabia.

Yasmine a ridicat din sprâncene.

— Ar fi opusul meu, în toate privinţele. Ar contrasta cu mine atât de mult, încât, dacă te-ai uita la noi dintr-un anumit unghi, ai observa că semănăm leit.

Zafira nu avea visuri. Nu credea în dorinţe. Nu era o fire romantică, aşa ca Yasmine, dar undeva, pe parcurs, se ataşase de un alt suflet.

Erau flăcări gemene, împletite de soartă.

— Grele cuvinte, a spus Yasmine încet, din partea unei fete pe care n-o interesează iubirea.

Uşa s-a dat de perete fără nicio bătaie prealabilă şi o gardă în uniformă a păşit în spate şi, cu o manieră formală şi rigidă, a anunţat:

— Prinţul moştenitor Nasir bin Ghameq.

Zafirei i-a stat inima.

Yasmine a scos un icnet surprins şi s-a lăsat în genunchi, plecând ochii când un bărbat a intrat în cameră şovăitor.

Zafira a auzit povara răsuflării lui surprinse. Şoapta stinsă a numelui ei, care i-a stârnit fiori pe şira spinării.

A observat zbaterea din membrele lui, faptul că o jumătate din el se avânta înainte, pe când cealaltă îl ţinea pe loc. Încă era îmbrăcat cu thobul strâns pe trup de la ospăţ, pătat cu sânge negru şi îmbâcsit de nisip.

— Să mă las în genunchi înaintea ta, prinţul meu?

Prinţul ei chipeş şi sângeros.

Răspunsul lui a fost o formulă magică şoptită.

— Niciodată.

Yasmine a scos un sunet, dar el abia a observat-o, până când s-a ridicat în picioare. Nasir s-a uitat la ea clipind şi era imposibil să crezi că nu-l impresiona frumuseţea ei.

— Iertaţi-mă, a spus el răguşit şi, cu mişcări rigide, a dus două degete la frunte. Mă… – şi-a dres glasul – mă voi întoarce altă dată.

A închis uşa. Yasmine s-a întors spre ea valvârtej, cu gura căscată.

— Ăsta a fost… ăsta a fost prinţul moştenitor. S-a uitat la tine… khara.

Yasmine s-a oprit şi în încăpere s-a făcut dintr-odată foarte cald.

— Într-o clipă ar fi fost în stare să rupă în bucăţi rochia aia… khara. Am spus ipotetic. Ceruri mari, Zafira. Deen în schimbul Prinţului Morţii…

— Opreşte-te!

Cuvântul aspru a străpuns aerul şi porunca ei a răsunat în încăpere.

— Să mă opresc? a repetat Yasmine. E… e un monstru, Zafira. Fratele meu în schimbul unui monstru.

Zafira ar fi tresărit sau s-ar fi împotrivit. S-ar fi simţit jignită în numele lui. Dar Zafira trăise alături de Yasmine şi ea însăşi împărtăşise aceste gânduri, că Prinţul moştenitor al Arawiyei nu era un băiat, ci o fiară.

Până când n-a mai fost aşa.

Yasmine a plecat şi uşa a rămas închisă. Zafira s-a lăsat pe spate. Ce proastă fusese să creadă că o prietenie ca a lor putea fi reînnodată într-o singură după-amiază.

Capitolul 66

Pe coridor, Nasir şi-a sprijinit de perete pumnul strâns şi şi-a pus capul pe îndoitura braţului.

Văzând înălţarea şi coborârea pieptului ei, îi venea să plângă. Vederea acelui zâmbet pe care crezuse că nu-l va mai vedea niciodată… rimaal. O bucurie nebună i-a reverberat în membre, s-a adunat în gâtul lui, i-a sufocat plămânii. Era ca un beţiv care în sfârşit se dezmeticea. Nasir înţelegea ce se întâmplase cu el şi descoperirea pe care i-o provocase Zafira ajungând la un pas de moarte.

Nu îndrăznea să gândească acele cuvinte.

— Shukrun că mi-ai spus înainte să-mi dai brânci pe coridor, a spus Nasir, chinuindu-se să păstreze un ton egal.

— M-am gândit că te-ar bucura surpriza, a spus Altair, a cărui faţă fusese curăţată în sfârşit de dârele acelea groaznice de sânge. Că veni vorba, a fost o vizită cam scurtă. Nu ştii ce trebuie să faci în spatele unei uşi închise?

Nasir s-a prefăcut că nu înţelege.

— Nu era singură.

— A, deci *ştii*…

— Niciun. Alt. Cuvânt, a izbucnit Nasir.

Fiul lui Haytham se ţinea şi mai strâns de piciorul lui Altair. Nasir şi-a adunat gândurile nărăvaşe şi le-a dat foc.

Generalul a ridicat din umeri, mângâind distrat băiatul şi liniştindu-l.

— Ştii că eşti prinţul moştenitor şi că poţi cere oricui să părăsească încăperea, nu?

— La fel de bine cum şi tu ştii că nu-mi place să dau ordine în stânga şi-n dreapta.

— Nu mi-aş fi dat seama…

— Şi eu credeam că în sfârşit am scăpat de tine.

Kifah s-a ivit de după perdeaua bleumarin, cu lumini în ochii ei întunecaţi.

Altair a scos un sunet ca un amestec de chicot şi suspin gâtuit şi a luat-o în braţe, ridicând-o de la podea.

Kifah a încremenit în îmbrăţişarea lui.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Una din Nouă, a zis el.

Ea s-a tras înapoi şi a arătat înspre ochiul ei, ridicând din sprâncene fără niciun cuvânt.

— Ce pot să spun? a întrebat Altair pe un ton nonşalant, care sugera tocmai opusul. Tatăl meu era gelos.

— Sau exasperat, a spus Nasir.

Kifah a pufnit.

— Pe *asta* mi-e mai uşor s-o cred. Dar ce-a fost cu jocul ăla de teatru, când ne-ai întors spatele? Eram gata să îţi străpung capul cu suliţa.

— Ştiu, a spus Altair serios. Credeam că-l convinsesem că fiul lui îi lua partea, chiar dacă era singurul. Acum mă mai crezi arătos?

Nasir şi-a înăbuşit un zâmbet când Kifah s-a strâmbat la Altair.

— Niciodată nu mi s-a părut că eşti arătos.

— Idris? a spus o altă voce.

Toţi patru s-au întors spre uşă, în pragul căreia apăruse un bărbat pe care Nasir îl văzuse printr-un foc stârnit de dum sihr de prea multe ori: Haytham. Jerpelit şi epuizat, dar viu.

— Baba!

Băiatul s-a împiedicat şi a fugit înspre el, iar wazirul s-a lăsat în genunchi, strângând băiatul în braţe şi plângând. Vechiul Nasir l-ar fi dispreţuit pentru viteza cu care i se strămutase loialitatea. Fusese de ajuns să i se răpească fiul ca Leul să pună stăpânire pe al doilea cel mai puternic bărbat din Demenhur. Acest Nasir nou a fost cuprins de remuşcări faţă de amândoi. Altair a avut bunul-simţ să le ofere intimitate, luând-o pe Kifah deoparte.

Nasir nu avea asemenea scrupule.

Haytham a ridicat privirea.

— Sultani, a spus el, urcând tonul şovăitor.

L-a luat de braţ pe băiat.

— În sfârşit ne întâlnim faţă în faţă, a spus Nasir.

Gura lui Haytham a tremurat, încercând fără succes să zâmbească.

— Vânătoreasa s-a uitat la tine cu respect când ai salvat-o la palat. De ce?

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, Nasir nu s-ar fi preocupat, n-ar fi stat pe gânduri. Privirea lui Haytham a tresărit de surprindere, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că Nasir va observa. Dacă asasinii nu erau atenţi, mureau.

— Ne-am întâlnit de puţine ori, dar ştiu de ani buni că Vânătorul nu e bărbat, a spus Haytham, alegându-şi cuvintele cu grijă.

Nasir a mijit ochii ca două despicături.

— De unde?

— De la fata lui Ayman. S-a lepădat de ea, dar, în ciuda acestui fapt, i-am purtat de grijă şi i-am asigurat educaţia, îmbrăcând-o ca băiat. Am recunoscut semnele.

Nasir nu ştia că Ayman, califul demenhun, avea copii, darămite o fată. Oare prejudecăţile califatului erau atât de sucite încât copiii aproape că dispăreau? Dar acum avea sens admiraţia din privirea Zafirei. Haytham ocupa o poziţie înaltă şi prin el se putea garanta că femeile acestui califat nu vor mai avea motive de teamă.

— Şi totuşi eşti un trădător, a spus Nasir. Din cauza ta a dispărut satul ei. Şi i-a murit mama.

Haytham era la fel de vinovat ca Nasir. Pentru că el fusese cel care garantase unde avea să fie califul. El fugise în timp ce oamenii sufereau. Wazirul l-a tras pe Idris la el – motivul pentru care un bărbat atât de loial precum Haytham îşi dăduse drumul la limbă şi trădase poporul pe care jurase să-l apere.

— Dacă află oamenii, o să fii ucis cu pietre, a continuat Nasir.

Dacă ar fi aflat Zafira, s-ar fi prăbuşit. Nasir ştia prea bine cât de dureros era ca o privire cândva plină de stimă să o piardă. Nu putea să permită una ca asta.

Haytham n-a îndrăznit nici să respire.

— Atunci nu vom scoate o vorbă despre asta, a intervenit Altair.

Amândoi s-au uitat surprinşi la general. Kifah dispăruse şi ochii albaştri ai lui Altair priveau când la unul, când la

celălalt.

— Nu ţi se vor şterge faptele, dar putem cădea de acord cu toţii că moartea ta ar face mai mult rău decât bine, laa?

Nasir a încuviinţat. N-ar fi fost greu să păzească secretul. Ştiau doar ei trei, Leul şi Ghameq. Şi unul dintre ei murise deja. *Pe vecie*. Cuvântul era ca o pietricică netedă şi grea.

Afară soarele cobora printre copacii subţiri şi frigul se adâncea. Haytham s-a folosit de capătul keffiyah-lui său ca să recapete un dram de stăpânire de sine şi a căzut în genunchi. Fiul lui a înţeles situaţia şi a făcut şi el la fel.

Altair a ridicat o sprânceană.

— Cu plăcere.

Nasir nu a spus nimic, dar când băiatul l-a privit pe furiş, nu s-a putut abţine: a zâmbit.

Capitolul 67

Când Zafira s-a trezit, cineva aşeza la loc pernele care căzuseră în timp ce dormea. După mişcările lipsite de zgomot, şi-a dat seama că era Nasir şi a mijit ochii, pe când el a aprins torţele, a tras draperiile şi a reaprins focul. Îi purta de grijă.

Monstrul ei.

Ultima dată când îl spionase în felul ăsta, se aflau pe Sharr şi Zafira se întreba când avea s-o omoare. Petrecuse fiecare clipă aşteptând atingerea rece a tăişului lui. Acum aştepta altceva.

— Ştiu că te-ai trezit, a spus el cu acea voce care se împletea cu întunericul şi Zafira a simţit clocotul acela familiar în burtă.

S-a întins şi a tresărit, simţind cum rana îi zvâcneşte surd.

— Mi s-a părut că te distrai făcând-o pe infirmierul. N-am vrut să te întrerup.

— Sunt prinţul, a spus el simplu, cu o notă de dojană afectuoasă în glas.

O buclă răzleaţă de păr umed i se cârlionţa la tâmplă şi ţinuta lui de hashashin era curată şi îngrijită. Zafirei îi plăcea aşa, fără turban şi teaca de sabie, cu un singur nasture descheiat la qamis. Se simţea specială, cumva, pentru că Nasir îi îngăduia să-i vadă această latură. Ar fi fost nepotrivit să se prezinte aşa în ochii lumii, dar pentru ea era numai bine.

— Nu joc rolul inferiorilor mei.

Eşti regele, a vrut ea să-l corecteze. *Sultanul Arawiyei, pe al cărui tron stă un trădător*. Dar încă nu voia să stingă lumina din ochii lui. Nasir s-a aşezat şi şi-a încrucişat picioarele. Atingerea genunchilor lor a fost o forţă devenită şi mai înfiorătoare când Zafira a văzut că Nasir nu şi-l mută pe al lui.

Fratele meu în schimbul unui monstru. Vorbele Yasminei, pline de mânie şi de uluire, au făcut să-i apară

un nod în stomac. Nu asta era Nasir. Nu mai era aşa. Nu în ochii ei.

Degetele lui au tresărit, ca şi când ar fi vrut s-o ia de mână. Se simţea o anumită energie nervoasă în el – *nelinişte*.

— Parcă n-am mai respirat de când ai căzut, a spus el în cele din urmă.

A plecat ochii şi a închis gura. Băiatul care avea atâtea de spus şi nu ştia cum să le spună. A cărui lipsă de limbuţie o criticase ea cândva.

— O singură săgeată nu poate să mă doboare, a spus ea pe un ton glumeţ.

Nasir a ridicat colţul gurii, înlăturând încordarea cu aceeaşi dibăcie cu care ar fi frânt o turtă de harsha. Asta a făcut-o pe Zafira să-şi apropie mâna de a lui cu o fracţiune de centimetru. Nasir a observat.

Zafirei nu-i stătea în obicei să viseze sau să facă orice altceva în afara considerentelor practice. Dar, odihnindu-se aici, în camera asta confortabilă, fără arme şi fără măştile Vânătorului şi Prinţului Morţii, Zafira nu se putea abţine.

— Se spune că sufletul nu-şi găseşte odihna decât când îşi întâlneşte perechea. Atunci se aprinde, a spus el.

Zafirei i s-a oprit respiraţia când ochii ei au întâlnit cenuşiul răcoros al ochilor lui.

— Tu crezi asta?

O simţi? întreba el. *E adevărat pentru noi?* voia el să afle. Când devenise atât de elocvent? Când găsise cuvinte cu care s-o taie cu fineţea unei lame de cuţit?

A răspuns cu o voce plăpândă.

— Vreau să o cred.

Cândva, nu voise decât să aibă grijă de satul ei, s-o vadă pe sora ei fericită şi să scape de Arz. Să prindă un iepure sau un cerb, din care să se sature până a doua zi. Să ştie că semenii ei vor supravieţui încă unui apus. Acum îşi dorea prea multe. Un sărut o făcuse să-l dorească pe următorul. Să tânjească după atingerea lui, oriunde. *Peste tot*.

Nu ştia ce gândea Nasir despre răspunsul ei, pentru că liniile chipului lui erau netede, deşi printre degete i se unduiau rotocoale de întuneric, şoptind degetelor ei ca o atingere moale.

— Zafira…

— Şşş, a şoptit ea încet.

Nasir a tăcut, nu atât la porunca ei, cât la atingerea degetelor ei pe gura lui. Zafira nu voia să audă ce avea de spus Nasir acum. Nu voia să audă cuvintele acelea din nou: *mireasa mea*, *regina mea*, *frumoasa mea gazelă*.

Pentru că o făceau să spere. O făceau să uite cine era ea în regatul acesta vast. Privindu-l în ochi, a strâns un deget şi l-a plimbat pe buza lui de jos. Lui Nasir i s-a tăiat respiraţia.

Uşa s-a dat de perete.

Zafira şi-a vârât mâna tremurătoare sub coapsă. Nasir a dus mâna la buze şi apoi s-a holbat la degetele lui.

— De ce nu sunt invitat niciodată la chestii de genul ăsta? a întrebat o voce plină de însufleţire şi dezamăgirea Zafirei provocată de întrerupere a fost înlocuită cu alt soi de jubilare.

Altair a intrat valvârtej, purtând un pachet învelit în pânză ivoar. Era curat acum, îşi curăţase acele lacrimi de sânge îngrozitoare care-i mânjiseră faţa. Un petic curat de culoare stacojie şi ornat cu fire aurii îi acoperea ochiul, potrivindu-se cu turbanul aranjat cu grijă pe capul său. Numai el putea să obţină atât de repede ceva atât de extravagant.

Zafira şi-a amintit clipa când le întorsese spatele, alăturându-se Leului. Cât de bine arătase atunci, cu numai o zi înainte de a-şi pierde ochiul. Ce se schimbase într-un timp atât de scurt?

— De ce nu baţi niciodată? l-a întrebat Nasir, dregându-şi vocea răguşită.

Altair s-a uitat la el.

— De ce? Eraţi ocupaţi? Nu mi s-a părut că eraţi ocupaţi.

Insinuarea răsuna limpede în glasul lui şi zvâcnetul de pe gâtul întors al lui Nasir a grăbit pulsul Zafirei. *Atinge-*

mă, şoptea vena aceea.

Zafira a înghiţit anevoie şi Altair s-a aplecat, uitându-se încruntat la ceaşca ei goală.

— Frumos din partea ta să ni te alături în lumea celor vii, Vânătoreaso.

— Aş putea şi eu să-ţi spun acelaşi lucru, a răspuns ea.

Întrebările i-au urcat pe limbă. *De ce ne-ai părăsit? Ce s-a întâmplat?*

Altair i-a cercetat chipul cu o privire luminoasă şi un zâmbet cald şi Zafira s-a întrebat dacă gropiţa aceea o avea de la mama sau de la tatăl lui.

— Ştiam că o să-ţi fie dor de mine.

Şi chiar îi fusese dor, foarte mult. Iniţial i se păruse ciudat că încă îi era dor de ei după ce în sfârşit se reîntâlnise cu Yasmine, dar se pare că inimile delicate ale muritorilor erau ciudate şi încăpătoare.

Şi copleşite de vinovăţie. Chiar între zidurile acestui palat, Yasmine nutrea ură faţă de ucigaşul fratelui ei, şi totuşi iat-o pe Zafira aici, cuprinsă de o nemăsurată uşurare pentru faptul că el era teafăr.

Ceruri mari, Yasmine. Altair.

Cum se face că zeci de ani trăiseră atât de departe unul de altul şi acum, când furia şi durerea şi dorinţa de răzbunare ardeau în venele surorii inimii ei, ţinta acelei înfocări se afla pe acelaşi coridor? De parcă n-ar fi avut destule pe cap, Zafira trebuia acum să se asigure că n-aveau să se întâlnească. Că drumurile lor nu se vor întretăia.

Şi-o închipuia pe Yasmine în toată splendoarea ei micuţă căţărându-se pe el cu ură şi sete de omor, în timp ce Altair căsca gura la frumuseţea ei. Altair şi-ar fi cerut iertare, Zafira îşi dădea seama, dar n-ar fi fost de ajuns. Oricât de mult ar fi rugat-o să-l ierte, n-ar fi putut să i-l aducă înapoi pe Deen şi să vindece gaura din inima ei.

Numai trecerea timpului putea să facă asta.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Aya, a spus Zafira încet.

Lui Altair i-a căzut faţa şi ochii i s-au umbrit de istovire.

El şi Benyamin fuseseră apropiaţi; era de aşteptat ca şi Aya să-i fi fost prietenă.

Dacă Zafira ar fi acceptat să-şi trăiască zilele cu mâinile pătate de sângele Ayei, s-ar mai fi întâmplat toate astea?

Kifah a intrat, a trântit uşa şi s-a uitat la fiecare.

— Oi, există vreun motiv pentru care zăbovim în ape în care probabil că n-ar trebui să zăbovim?

Toţi trei au ridicat privirea. Kifah a repetat întrebarea cu o înălţare tăcută a sprâncenelor. Capul ei era proaspăt ras şi scalpul îi lucea.

— Suntem o zumra. Împreună am vânat flacăra, am găsit lumina în întuneric, dar mai avem multe de făcut, nu? Acum o dezlănţuim. Eliberăm stelele, sfărâmăm întunericul care ne ţine închişi şi înapoiem lumii splendoarea ei de altădată.

Zafira a inspirat adânc, de parcă aşa ar fi putut să asimileze speranţa din cuvintele ei. Oare Kifah se hotărâse să nu plece cu califa ei?

— Şi servim o porţie de răzbunare, bineînţeles.

Altair a plecat capul.

— Ai vorbit ca o adevărată qa'id.

Kifah i-a aruncat o privire piezişă.

— Cumva mă pui peste tine? Ştii că un qa'id conduce generalii, nu?

Altair a rânjit şi Kifah a oftat chiar înainte ca el să deschidă gura.

— Nu mă deranjează să pun femei peste mine.

Altair şi vorbele lui ciudate, cu două tăişuri, despre care Zafira ar fi vrut s-o întrebe pe Yasmine.

S-a întors spre ea cu o privire severă şi i-a întins pachetul din mâini.

— M-am gândit că ai vrea asta înapoi.

A dat la o parte pânza ivoar, descoperind o carte legată în piele verde. Jawaratul.

Zafirei i s-a oprit respiraţia. Un val de emoţii a năvălit peste ea când şi-a strâns degetele în jurul lui, amintindu-şi ce dorise cartea de la ea data trecută. Să-l omoare pe Leu. Să-l rupă în două. Zafira a închis ochii împotriva ferocităţii

nesăbuite pe care i-o stârnise. Kifah nu părea încântată, dar nu a spus nimic. Nasir o privea atent.

Ştiau că această carte se folosise de ea ca să vorbească, dar cât de diferit ar fi reacţionat dacă ar fi aflat până unde se întindea influenţa ei? Numai Altair era senin, ca şi cum nu ştia nimic.

Zafira a luat Jawaratul în poală, de parcă ar fi vrut nespus să-l ţină în mâini.

— I-am simţit pulsul, a spus Zafira, încercând să le distragă atenţia. Al Leului.

S-a gândit să le povestească despre amintire, despre pietrele care îl loviseră pe tatăl lui până la moarte, dar nu şi-a găsit cuvintele. Nu i se părea în regulă. Laa, ca şi în cazul legăturii ei ciudate cu Jawaratul, se întreba cu teamă cum ar fi *privit-o*. Cu mai multă frică. Ca şi când Zafira n-ar fi fost de încredere.

Şi, sfântă zăpadă, neîncrederea Yasminei îi era de ajuns.

O mie de întrebări s-au ridicat în tăcere odată cu sprâncenele lui Altair.

— Tu, dragă Vânătoreasă, nu mai eşti de mult oiţa nevinovată pe care am întâlnit-o pe Sharr.

Jawaratul a murmurat acelaşi gând. Ceruri mari, cât de pustie se simţise fără el. Îi lipsise profund şi Zafira ştia cu certitudine că îi lipsea şi Leului, cu tot cu tronul şi cu noua lui putere.

Pentru că Leul avea să fie veşnic robit cunoaşterii care-i lipsea.

Şi nouă ne-a fost dor de tine.

— Chiar şi după ce a câştigat atâtea, o să-l caute în continuare, a spus ea, plimbând degetele pe coama de leu înflăcărată. Cunoaşterea cuprinsă în Jawarat e nesfârşită şi Leul probabil că n-a descifrat decât o mică parte din ea.

Nu-l vrem.

Dacă o carte ar fi putut să se bosumfle, Jawaratul exact asta făcuse.

Erai atât de nerăbdător să pleci, şi-a spus Zafira în gând, cu o oarecare satisfacţie.

Fapt pe care îl regretăm. *Am greşit când te-am părăsit*.

Când te-am silit să accepţi o soartă nedorită.

Faptul că Jawaratul îşi cerea iertare a debusolat-o. Îşi înclina capul, *ceda* înaintea ei. Şi Zafira, istovită cum era, a căzut imediat în îndoială.

Jawaratul a oftat.

— Poate că-l va căuta la un moment dat, dar între timp va apela la Marea Bibliotecă, a spus Altair.

Zafira văzuse o mare parte din Arawiya în misiunea asta, dar nu şi interiorul bibliotecii pe care tatăl ei o lăudase cândva. Pardoseli de alabastru, rafturi lucitoare pe care erau îngrămădite suluri nenumărate, organizate după o rânduială pe care puţini o ştiau. Acelor câţiva oameni li se spunea bibliotecari. Sulurile îl interesau pe Baba mai puţin decât cărţile rare şi scumpe, pentru că legarea lor nu era o muncă uşoară.

Ar fi adorat Jawaratul.

— Cunoaşterea îi e vecină acum, când e rege, dar s-ar putea să avem probleme şi mai mari. Dragul meu baba crede că magia ar trebui să rămână în mâinile celor puternici. Şi prin asta se referă la sine. Va distruge inimile.

Despre Leu se puteau spune multe, dar nu şi că era risipitor. În orice caz, avea să pornească în căutarea lor.

— Nu asta va fi prioritatea lui. Pentru noi inimile sunt inutile şi se află în siguranţă la minarete, a remarcat Zafira. Nu are niciun motiv să le pună înaintea efortului de a consolida puterea tronului, pe măsură ce vestea încoronării se răspândeşte. Vrea să fie iubit de popor.

Aşa cum l-a iubit tatăl lui.

— Şi acum e momentul cel mai prielnic. Zăpezile se topesc în Demenhur, pământul îşi revine în Pelusia. Regatul se întoarce la starea de dinainte, *datorită nouă*, şi el se va folosi de asta în avantajul său. Apoi, când oamenii vor fi mulţumiţi şi toleranţi, va face loc pentru ifriţi.

Zumra s-a holbat la ea. Ea nu-şi amintea să mai fi simţit o asemenea căldură în Demenhur.

Altair a plescăit din buze.

— O să mă prefac că n-ai spus că tatăl meu vrea iubire.

— Are dreptate, a spus Nasir şi Zafira a rămas

nemişcată sub greutatea privirii lui cercetătoare.

Nasir ştia că Leul venise în camera ei când se aflau în casa Ayei – îi spusese chiar ea. Văzuse relaţia dintre ea şi Leu chiar şi înainte de asta. Pe Sharr.

— Nu putem să umblăm de colo-colo adunând inimile, a continuat el. Minaretele sunt cele mai sigure, mai ales dacă le protejează Înaltul Cerc.

Apropo de Înaltul Cerc...

— Seif unde-i? a întrebat Zafira.

— În Alderamin, a răspuns Altair. Am pierdut-o pe califa alderă, mama lui Benyamin, şi acum, când Seif n-o mai are în grijă pe Aya, locul lui e acolo. Va proteja inima alderă şi o va ajuta pe sora lui Benyamin, Leila, să-şi ocupe tronul.

A oftat adânc.

— Ce-i mai rău în situaţia asta e că niciun demnitar nu va divulga masacrul. Din motive întemeiate, fireşte, dar asta înseamnă că toţi cei care n-au fost de faţă la ospăţ nu se vor îndoi şi nu se vor teme de Leu.

Zafira începea să înţeleagă consecinţele ospăţului abia acum. Sultanul era mort şi locul lui fusese luat de un rege autoproclamat, dar, într-o anumită măsură, califatele fuseseră mereu independente. Baia de sânge dărâmase acest sistem, răspândind o stare de frică şi incertitudine pe care niciun conducător nu avea dreptul s-o împărtăşească supuşilor săi.

— N-are rost să ne plângem de milă, a spus Kifah cu îndârjire, încrucişându-şi braţele la piept, pe când Nasir arunca lemne în cămin, privind discret la rana Zafirei. Ne trebuie inima aia. Şi dacă Leul s-a grăbit atât de tare încât te-a lăsat de capul tău – i-a adresat lui Altair o privire cu înţeles, la care acesta a răspuns mimând indignare –, atunci poate că i-a scăpat şi altceva.

Altair a întins buzele într-un zâmbet larg.

— Ar fi asta.

Bint Iskandar.

Nu acum, s-a răstit ea în gând. Altair a strâns degetele în jurul mânerului negru al unui pumnal vârât într-o teacă legată de piciorul lui şi l-a scos. Era negru până-n vârful

lamei.

Zafira mai văzuse pumnalul ăsta periculos. În mâinile Leului. În aer. Lovind-o pe Vrăjitoarea Argintie.

— Pumnalul negru al Leului, s-a minunat ea.

— Chiar el, a spus Altair, întorcându-l în mâini pe o parte şi pe alta, cu o privire absentă.

Zafira l-a privit cu atenţie.

— Pentru el te-ai întors.

Altair a zâmbit şi Zafirei nu i-a scăpat licărul de uşurare din ochiul lui.

— Eşti mereu perspicace, Vânătoreaso. Într-adevăr, pentru asta m-am întors, după ce Nasir mi-a spus că mama noastră nu putea să se vindece. Întâmplarea face că minereul negru îţi ia puterile. Ai văzut cât de puţin l-a afectat săgeata ta. Există vrăji care-i protejează pe cei care le rostesc, făcându-i pe cei vrăjiţi să fie imposibil de învins. Atât timp cât inima îi furnizează magie, nu putem să-l rănim. Şi, până nu-l rănim, nu putem să luăm inima. Akhh, îmi plac dilemele astea.

— Şi pumnalul negru ne poate ajuta să-i luăm puterea, a concluzionat Kifah, bătând ritmic din picior. Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine.

A plimbat mâna peste pumnalele cu fulgere vârâte în teci pe braţul ei.

— Am minereu negru.

Altair s-a uitat la ele.

— Minereu negru pur, Una din Nouă. Vezi luciul ăsta argintiu? În pumnalele alea a fost amestecat cu oţel.

Kifah n-a părut surprinsă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice lucru făcut de tatăl meu e o porcărie. Atunci să nu-l pierzi.

— *Eu* n-am obiceiul să-i dau Leului artefacte importante, a spus Altair glumeţ. Îl voi păzi bine. În camera *mea*.

Zafira a plecat capul.

— Ca să folosim pumnalul, ar trebui să ne apropiem de el, a spus Nasir, trecând cu vederea ironia.

— Oi, Zafira s-a dus şi i-a simţit pulsul, a spus Kifah, vrând să-i liniştească grijile, şi Zafira şi-a aţintit ochii în

ceaşca ei goală.

— Nimeni n-a spus că va fi uşor, a zis Altair, punând pumnalul în teacă. Dar acum avem o şansă, pe când înainte nu aveam niciuna, şi a venit vremea să luăm înapoi ce-i al nostru. Şi al tău, Nasir. Nu te teme – o să-ţi şi lustruiesc tronul.

Nasir i-a aruncat o privire.

Ascultă de noi, bint Iskandar. Inima i se împotriveşte, dar în curând va fi coruptă de el.

Jawaratul a aşteptat ca Zafira să-i priceapă cuvintele. Ea şi-a lăsat mâinile pe copertă şi în locul confuziei s-a ivit o concluzie îngrozitoare.

După ce e coruptă, nu va mai putea sta într-un minaret.

Ceilalţi au tăcut. Kifah şi Nasir s-au încruntat la carte. Altair a holbat ochii.

— Ce nu mai poate sta într-un minaret? a întrebat Nasir, încordându-şi maxilarul.

— Inima, a şoptit Zafira, prea pustiită, prea îndurerată ca să-i mai pese că Jawaratul se folosise iar de ea. Nu mai avem timp.

— Ce înseamnă asta mai exact? a întrebat Kifah cu aceeaşi groază care deodată împânzea întreaga încăpere.

Încremenise ca o pasăre îngropată în zăpadă.

— E o inimă de si'lah. Menită să trăiască în trupurile lor sau în minaretele create de ele. Nu a fost creată ca să stea în trupul cuiva pe jumătate ifrit, pe jumătate safin.

Primul ei gând a fost să nu se încreadă în Jawarat, după ce văzuse dibăcia cu care manipula, fura amintiri şi-i exploata pe ceilalţi. Dar era logic, nu? Era ca şi când ai fi pus un peşte într-un vas gol şi te-ai fi aşteptat să supravieţuiască.

— Asta înseamnă… ceruri mari, trebuie să ne întoarcem *acum*, a spus ea, altfel toate eforturile noastre o să fie zadarnice. Marea Baran. Sharr. Găsirea Jawaratului.

Deen. Benyamin.

— Şi Aya va fi făcut ceva mai grav decât să-i dea magie, a spus Nasir încet.

Altair s-a aşezat.

— Va fi distrus magia definitiv.

Capitolul 68

Zafira îşi spunea că se potriveşte. Că un safin îşi dedicase viaţa remedierii prăbuşirii Arawiyei, pentru ca apoi jumătatea lui să facă pe dos.

Ar fi trebuit să lanseze săgeata când Aya l-a luat de mână pe Leu. Ar fi trebuit să sară pe pământ şi s-o rupă în bucăţi pe Aya cu mâinile goale. Nu mai vedea decât sânge: Aya se căznea să respire, cu gâtul sfâşiat. Degetele Zafirei erau pline de sânge stacojiu.

O parte din ea era scârbită de gândurile astea.

Asta îţi doreai.

Jawaratul a îngânat-o cu adevărul lui. Când îi arătase nimicirea cumplită a satului ei, încerca să îi urmeze dorinţele. Tocmai asta împletise în gândurile ei acum. Camera se învârtea şi îi era greu să vadă printre spintecăturile roşii şi furioase. Un sunet liniştit ca un tors de pisică s-a auzit de la cartea din poala ei şi ceva…

Ceva s-a frânt în bucăţi.

Altair s-a ridicat iute de la masa scundă cu un ţipăt:

— Sunt bine! Sunt bine!

Ceaşca goală a Zafirei se transformase în două jumătăţi simetrice de lut. Despicată în două, aşa cum se întâmplase cu bărbaţii din viziunea ei.

— Asta cum s-a întâmplat? a întrebat Kifah încruntată.

— Probabil că deja era spartă, a spus repede Zafira.

S-a chinuit să-şi astâmpere pulsul înnebunit, ca şi când ceilalţi l-ar fi auzit şi ar fi ştiut că ea spărsese ceaşca.

— Şi-i trebuia doar puţin timp ca să se rupă în bucăţi, a spus Nasir privind-o, nicidecum referindu-se la ceaşcă.

A aşezat cu grijă Jawaratul departe de ea, dar ceaţa nu s-a risipit. Laa, era din ce în ce mai rău, tăciunii mâniei se contopeau într-o flacără, răpindu-i gândurile.

Tu ai făcut asta, a şuierat ea în gând.

Laa, bint Iskandar. *Tu ai făcut-o*. *E violenţa pe care ai dorit s-o abaţi asupra safinei*.

— Tre… trebuie să plec, a spus repede Zafira.

A încercat să se ridice, dar s-a clătinat ameţită şi Kifah a trebuit s-o apuce de braţ.

— Poate că ar fi mai bine să te aşezi la loc, a propus Altair cu blândeţe. Trebuie să ne formulăm planul.

Zafira a clătinat din cap. Avea nevoie de spaţiu ca să poată gândi. Să ordoneze gândurile care se înghesuiau în capul ei. Dacă ar fi rămas cu ei, singura ei contribuţie ar fi fost sânge şi omor şi alte atrocităţi la care nu voia să ia parte. Ce se întâmpla cu ea? Ea era fata care jelea după iepurii pe care-i prindea, care le cerea iertare în timp ce le tăia gâtul.

— Te duc la sora ta, a spus Kifah fără să observe nimic.

Da, Lana o va ajuta.

— Akhh, sunteţi două? a observat Altair.

Zafira a dat ochii peste cap şi uşa s-a închis cu zgomot. Kifah a condus-o pe un coridor şi apoi pe încă unul, lat şi liniştit, cu bolţi care din loc în loc o îmbiau cu perdelele date la o parte.

— Ai cunoscut-o pe Yasmine, a început să vorbească Zafira.

Prietena ei era undeva, pe unul dintre coridoarele astea, şi o ura pe Zafira pentru inima ei trădătoare, ştiind că din cauza ei murise ultimul membru al familiei ei.

Kifah a încuviinţat din cap, cu un zâmbet pişicher jucându-i în colţurile gurii.

Zafira nu l-a luat în seamă.

— Aşa că ştii cum arată. Şi... ei bine, am nevoie de ajutorul tău ca să mă asigur că nu se întâlneşte cu Altair.

Kifah n-a făcut decât să dea din cap, zâmbind şi mai mult. Văzând privirea încruntată a Zafirei, a ridicat din umeri.

— Se poate să fi auzit din greşeală vreo două vorbe în timpul... îmm... reuniunii voastre.

Zafira şi-a încordat sprâncenele într-o linie dreaptă.

— Îţi poţi închipui? a continuat Kifah cu o privire visătoare. N-am petrecut mult timp cu ea, dar, Guljul blestemat, ar fi perfecţi unul pentru altul.

Clipitul lent al Zafirei s-a transformat într-o strâmbătură

când a înţeles ce insinua Kifah.

— E măritată, a spus ea pe un ton sec. Şi Altair l-a omorât pe fratele ei.

Kifah doar a ridicat iar din umeri când au cotit pe coridor.

— S-au întâmplat altele şi mai ciudate.

— Zafira?

Yasmine a ieşit dintr-o cameră de parcă ar fi fost chemată de conversaţia lor, cu un şal în mână.

Părul îi cădea în bucle proaspăt spălate, care-i sărutau obrajii.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Parcă trebuia să te odihneşti, a spus Yasmine.

S-a uitat când la una, când la alta, mijind ochii.

— Mă odihneam, a răspuns Zafira, dând să se apropie de ea.

Frica a ţintuit-o locului.

— Mă duc să mă văd cu Lana.

O uşă s-a trântit pe holul alăturat şi au izbucnit râsete, nereţinute şi gălăgioase. Oroarea a apărut pe loc în stomacul Zafirei, cuprinzând-o.

— Să fi văzut ce faţă aveai, habibi.

Nu-i nimic, şi-a spus ea. Yasmine nu-l ştia pe Altair după tonul vocii. Numai după nume.

— Sunt întotdeauna bucuros să-ţi fiu pricină de veselie, Altair, a venit replica exasperată a lui Nasir.

Zafira s-a uitat la Kifah şi Kifah s-a uitat la Yasmine.

Poate că, dacă ele n-ar fi fost aici, Yasmine n-ar fi sesizat nimic. Dar neliniştea lor o nelinişte şi pe ea. A înlemnit şi Zafira a observat momentul precis în care a înţeles şi trăsăturile chipului ei s-au contorsionat pline de mânie şi ură, cu ochi scânteietori şi furioşi.

Khara.

— Ştii, a spus Kifah senin, poate că Yasmine ar putea să te ducă ea la Lana, ce zici? Eu… eu trebuie să plec.

— Unde să pleci? s-a răstit Yasmine, dar Kifah deja alerga înapoi, salutându-le cu două degete ale mâinii.

Yasmine şi-a adunat abaya şi a fugit după ea.

Acum o părăseau amândouă.

— Stai! a strigat Zafira. Cu mine cum rămâne?

Kifah a cotit pe coridor, dispărând. Yasmine n-a privit în urmă.

Fă ceva, toanto! Zafira s-a încordat şi s-a lovit cu degetele peste rană, ţipând din cauza durerii subite. Yasmine a încetinit, dar nu s-a oprit.

— Akhh, Una din Nouă, ce atâta grabă? a exclamat Altair, apropiindu-se.

Zafira a şuierat din nou, pentru orice eventualitate.

Yasmine a întors privirea spre ea.

— Acum ce mai e?

— Lana, a icnit Zafira, apucându-se de piept, în timp ce sângele înflorea pe bandajele ei.

Poate că jocul ei era puţin prea teatral.

— Cred că mi s-a deschis rana iar.

Yasmine a ezitat, ruptă între imboldul de a se duce după Altair şi dorinţa de a o ajuta pe prietena ei sângerândă. Zafira aproape că s-a strâmbat, dar, în loc de asta, s-a îndoit de mijloc şi s-a proptit cu mâna de perete.

— Yasmine!

— Bine! s-a stropşit ea. Vin.

Zafira a răsuflat uşurată. Altair merita toată greutatea mâniei Yasminei, dar nu acum. Mai târziu, după ce se vor fi încheiat toate, avea să facă chiar ea prezentările.

Yasmine a bombănit până când au ajuns la uşa Lanei şi a abandonat-o pe loc, dar Zafira nu s-a supărat. Îşi făcuse treaba. A păşit în camera plină de rafturi cu sticluţe mici – un adevărat arsenal de provizii medicale – şi a zărit-o pe Lana, aproape invizibilă în razele îmbietoare ale luminii de seară.

Camera semăna cu restul palatului: sculptată într-un alb umbrit de culori cenuşii şi accentuat de nuanţe argintii pe măsura mobilei de un albastru-închis, dar aici pluteau mirosurile atâtor ierburi, încât nasul Zafirei nu putea distinge niciunul, în afară de cel de rozmarin, care ei nu-i plăcuse niciodată, dar după care Lana fusese întotdeauna înnebunită.

Parcă îi stătea bine Lanei să pună stăpânire pe o cameră care nu era a ei. Nici acasă nu putuse să doarmă vreodată în camera lor, ci preferase să se ghemuiască pe perna de majlis din hol şi, preţ de o clipă, Zafira n-a putut decât să stea în pragul uşii, privind strălucirea părului şi curbura lină a obrajilor surorii ei, luminate de lumina aruncată de focul care trosnea în cămin.

Îi amintea de casă, înainte să fi pornit în călătoria spre Sharr, când Lana se rugase de ea să rămână, spunând că magia nu însemna nimic fără Zafira.

Acum magia putea să dispară. Fără să se mai întoarcă vreodată.

— Ai venit! a exclamat Lana, sărind în picioare.

Mâinile ei erau pătate cu cerneală. Abia atunci Zafira şi-a dat seama că adusese Jawaratul cu ea. Teama ei era ca o viperă care-şi înfigea colţii în ea şi o amorţea.

— Tocmai scriam nişte notiţe. Despre cum ai supravieţuit.

— Mă bucur că experimentul tău a reuşit, a spus Zafira pe un ton sec.

Ne place de ea, bint Iskandar.

Zafira l-a ignorat sau, mai bine zis, a încercat să-l ignore – simţea ceva înăuntrul ei, o presimţire cam ca atunci când furtuna se învolbura în zare.

Lana a zâmbit pişicher, dar apoi s-a încruntat, îngrijorată.

— Eşti bine?

Zafira s-a grăbit să încuviinţeze din cap.

— E vorba de carte, nu?

Lana se holba la Jawarat cu fascinaţie şi teamă.

— Te porţi ciudat când o ai la tine.

— Mă…

S-a oprit când s-a auzit o bătaie şi uşa s-a deschis înainte să apuce vreuna dintre ele să răspundă. Lana a privit peste umăr şi imediat şi-a netezit părul cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii, lăsând o dâră de cerneală pe tâmplă. Zafira a dat ochii peste cap. *Sfântă zăpadă*.

— Ne vedem cu cineva special? a şoptit ea.

Lana a săgetat-o cu privirea.

— E băiatul pe care l-a salvat Ammah Aya.

Zafira s-a întors spre uşă, tresărind când i s-a întins rana. Noul-venit era mic şi mergea cu paşi şovăitori, cu umerii aplecaţi ascunşi de o mantie. Brusc, Zafira, era din nou acasă, holbându-se la oglinda ei pătată înainte să plece la vânătoare. A recunoscut totul, până la capul acoperit cu glugă şi aplecat al nou-venitului.

— Ăsta nu-i băiat, a şoptit Zafira.

Erau la palat, unde locuia califul. Unde locuia Haytham. A pus indiciile cap la cap.

— Eşti copila aceea. Eşti fata califului.

Tânăra a tresărit ca o căprioară şi gluga ei aplecată cu grijă s-a dat pe spate suficient cât să descopere doi ochi frumoşi, holbaţi de spaimă. A ridicat fruntea ca pentru o demonstraţie tremurătoare de sfidare, strângând din buzele ei pline. Zafira a descoperit uluită că fata nu era cu mult mai tânără decât ea, poate că erau chiar de aceeaşi vârstă.

Lana a sărit împleticit în picioare.

— Khara, eşti fată?

Zafira s-a întors iute spre ea.

— Ai grijă cum vorbeşti.

Lana şi-a îndreptat privirea mânioasă spre Zafira.

— Cum de ai ştiut?

— Mă aşteptam ca răspunsul la întrebarea asta să fie evident.

— Cum te cheamă? a întrebat Lana, întorcându-se spre fata deghizată.

Vorbea pe un ton neîncrezător, înăsprit de durere.

— Qismah, a spus fata cu o voce domoală ca prima zăpadă.

I-a aruncat o privire Lanei, dar parcă îi venea mai uşor să plece ochii în pământ.

— Îmi… îmi pare rău că nu ţi-am spus. Numai Ammu Haytham ştie că sunt fată.

Zafira s-a întrebat ce fel de viaţă ducea Qismah. Haytham îi purta de grijă, dar ce însemna pentru Qismah

faptul că trebuia să-şi ascundă adevărata identitate? Se considera aducătoare de năpaste, aşa cum se credeau multe dintre femeile din Demenhur?

— Şi… şi Baba.

Poate că modul în care a vorbit despre tatăl ei, cu ruşine şi ezitare, a stârnit mânia Zafirei. Era un cor în craniul ei, sălbatic şi strident. Jawaratul îl anima cu şoaptele lui, amintiri ale modului în care o priveau bărbaţii din califatul ei. În care priveau femeile. Zafira a strâns din dinţi, alungând furia, spunându-şi să se liniştească, pe când cartea stătea nevinovată în poala ei, de parcă nu i-ar fi îndrumat gândurile.

I-a zâmbit fetei, observând asemănarea dintre ea şi bătrânul calif.

— Haytham spune că eşti o discipolă bună. Eşti foarte curajoasă, dacă faci ceea ce faci.

Jumătatea de zâmbet a lui Qismah a dispărut repede.

Era nedrept ca nişte fete atât de tinere să fi trecut prin atâtea încât să înţeleagă societatea atât de bine. Cândva, Zafira ar fi afişat acelaşi zâmbet efemer. Şi-ar fi spus că asta şi asta şi asta erau *de ajuns*.

Ajunge. Lumea era o cutie în care se închisese singură şi ar fi fost o prostie s-o lase şi pe fata asta să facă la fel.

— Tronul tău va fi al tău, a promis Zafira.

După ce Leul va fi învins şi Arawiya nu o să se mai clatine pe buza acestei prăpastii periculoase, avea să o ajute. Destui oameni ştiau cine era Zafira, iar Haytham, cu poziţia lui înaltă, va şti să facă ce trebuia. Avea să le ajute. Poporul ar fi trebuit să ştie deja cât de sucite erau vorbele califului. Dacă nu ştiau, aveau să înveţe – altfel ea însăşi le-ar fi băgat pe gât adevărul.

— Eu… a dat să spună Qismah şi a încheiat încuviinţând din cap. Shukrun.

Fata califului şi-a luat inima în dinţi şi i-a aruncat o privire Lanei, apoi, într-o încercare evidentă de a face *ceva*, a aruncat lemne în foc, păşind înapoi când acesta a sfârâit, şi gluga i-a alunecat şi mai mult de pe cap.

Atunci Zafira a văzut părul lui Qismah – tuns scurt, ca al

unui bărbat, cu cârlionţi întunecaţi care luceau cu scânteieri arămii. Bineînţeles, Kifah era cheală, dar asta era ceva obişnuit în Pelusia. În Demenhur, cu cât femeile aveau părul mai lung, cu atât erau considerate mai frumoase. Nimeni n-ar fi îndrăznit să ridice cuţitul la părul unei femei. Era la fel de nepotrivit să-l tunzi cum era să te prefaci că eşti bărbat.

Tunsoarea era un gest ruşinos.

O furie lichidă a înlocuit sângele din venele ei, arzând mai fierbinte decât flacăra cea mai albastră. Abia mai simţea zvâcnetul rănii.

Lasă-ne să răscumpărăm faptul că te-am părăsit. Îţi vom face pe plac.

Va muri pentru faptele lui.

Zafira nu ştia al cui era gândul ăsta, al cui jurământ ardea sclipitor. Sărise în picioare. Avea Jawaratul în mână şi agitaţia îi frământa oasele, lupta împotriva imboldurilor lui şi pierdea, pierdea. Nu era haosul pe care ajunsese să-l recunoască şi împotriva căruia învăţase să reziste. Era o nevoie fierbinte de a răsplăti. De a ispăşi. Şi a luat-o prin surprindere.

Nu ştia unde se terminau gândurile ei şi unde începeau cele ale Jawaratului. Buzele Lanei au conturat numele ei, dar Zafira n-a auzit nimic. Qismah a fugit îndată, cu chipul ei frumos contorsionat de groază. Coridorul a zburat pe lângă ea ca prin ceaţă.

Abia când Zafira a ajuns înaintea a două uşi duble mari, strângând Jawaratul la piept, a înţeles unde se ducea şi pericolul îi deschidea calea.

Capitolul 69

O bună parte din fiinţa lui Altair se hrănea din refuzuri şi un astfel de refuz a prins viaţă în clipa în care Jawaratul le-a împărtăşit mesajul lui sinistru prin Zafira. Refuza să creadă că inima uneia dintre mătuşile lui minunate se stingea înnegrită în trupul tatălui său.

Pe dinţii sultanului, ce arbore genealogic avea familia lui! În orice caz, avea să stoarcă ce putea din situaţia asta.

Căuta în disperare un chibrit cu care să aprindă un foc sub dosurile demnitarilor, ca să le câştige ajutorul, şi asta găsise în această nouă revelaţie.

— Ce spune Ghada? a întrebat Kifah în timp ce Altair desfăşura misiva califei peluziene.

— Dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, nu ţi-ar fi trimis o scrisoare, a spus Nasir, ascuţindu-şi sabia. Doar e în celălalt capăt al holului, ce naiba!

— Abia aştept să fii încoronat ca rege tu, cu priceperea ta fără seamăn de a stârni speranţe, fratele meu drag, a spus Altair tărăgănat. Aia o să fie o zi tare mohorâtă.

Reacţia lui Nasir a fost să strângă posac din buze.

Prinţul avea dreptate, dar Altair a citit misiva cu voce tare, de dragul lui Kifah.

— Numai Pelusia apără Arawiya de foamete. Nu putem să aducem urgiile Leului asupra noastră cu bună-ştiinţă. Cu stimă, Ghada bint Jund.

— Măcar e o justificare mai bună decât a califului zaramez, s-a consolat Kifah.

Trestia aia de om nici nu oferise vreo justificare.

Aşadar asta era. Doi califi refuzaseră să se alăture eforturilor lor de a-l învinge pe Leu. Leila se ducea să preia tronul mamei ei în numele Alderaminului, pe când tronul din Sarasin încă era gol, pentru că bărbatul cel mai potrivit pentru misiunea asta murise înainte să-l preia.

Altair a dat uşile în lături şi a ieşit pe coridor, zărind o slugă care-şi arunca migdale în gură.

— Oi, tu de colo! Unde sunt Haytham şi Ayman? Repede,

repejor.

Băiatul a răspuns cu un gest pentru care ar fi fost decapitat dacă i-ar fi fost adresat lui Nasir. Dar Altair era doar un general şi băiatul îl slujea pe calif.

— Chiar aşa? a tărăgănat Altair. Du-te imediat, ţâncule! Din porunca adevăratului sultan.

— Adevăratul sultan, a repetat Nasir când Altair a păşit înapoi în cameră.

— Dacă tu nu vrei să faci ceva util cu titlul tău, o s-o fac eu.

Altair şi-a frecat barba.

— Ce putem să mai facem? Să punem de-un ospăţ frumos? Să aducem câteva trupuri care să ne ţină de cald?

Lui Nasir i s-au înroşit urechile.

— Kifah, dragă? a strigat Altair.

Kifah şi-a strâns suliţa.

— Aminteşte-mi să verific urechile lui Nasir data viitoare când apare Zafira, bine?

Kifah a rânjit, moment în care a intrat Haytham, cu keffiyah-ul lui în carouri alunecat într-o parte. În urma lui a intrat o servitoare cu o tavă. Aroma de alune şi condimente a qahwei a cuprins încăperea, trezindu-i simţurile lui Altair, pe când fata îi turna o ceaşcă dintr-un dallah de argint, întrerupând tăcerea cu curgerea stingheră a cafelei, după care i-a întins un platou pe care se afla o prăjitură cubică cu miere, pe care Kifah a şterpelit-o îndată.

— Zafira încă nu s-a întors, le-a amintit Nasir în timp ce Haytham se aşeza.

— E o fată în toată firea, a spus Altair ca să-l liniştească.

În ceea ce-l privea pe el, Altair nu se putea gândi decât la prăjitura aia, sclipitoare şi moale şi care nu ajunsese în gura lui.

— Ştie pe unde să se întoarcă.

S-a încruntat la wazirul demenhun.

— Unde-i Ayman?

— Momentan e ocupat cu alte probleme, a spus wazirul.

Singurele situaţii în care explicaţia asta era de ajuns

erau acelea în care omul era în dormitorul lui, ocupat cu treburi care categoric n-aveau legătură cu odihna. Altair a ridicat sceptic din singura lui sprânceană vizibilă.

Umerii lui Haytham s-au lăsat şi dezamăgirea i-a coborât colţurile buzelor.

— Refuză să vină… Refuză să se vadă cu voi.

Lesne de înţeles. În fond, Altair era generalul care condusese mai multe armate împotriva lui Ayman. Nici el n-ar fi vrut să se vadă cu bătrânul ăla dacă ar fi pierdut.

— Am venit în numele lui, a spus Haytham şi şi-a dres glasul, arătându-le o legătură de misive. Am primit mai multe rapoarte.

— Să le auzim, a spus Altair, aplecându-se în faţă.

Haytham i-a împins o coală de papirus acoperită cu un scris îngrijit.

— Oraşele mai mici din Sarasin au căzut pradă întunericului.

— Deja? a întrebat Altair.

Nu se aşteptase ca tatăl lui să acţioneze *atât* de repede. Abia apucaseră să se întremeze.

— Ne va fi mai greu să călătorim, a spus Kifah, în capul căreia rotiţele se învârteau mai repede decât mecanismele peluziene. Avem de gând să ne întoarcem la Fortăreaţa Sultanului, nu? Dacă Sarasin a fost acoperit de umbre, nu se poate să nu întâlnim ifriţi acolo. Întunericul nu-i degeaba. Creează un cămin pentru neamul lui.

— Ce-i cu califul ăsta nou? a întrebat Nasir, lovind cu degetul pe misivă.

— Ah, da! a spus Haytham. L-au desemnat pe califul ales – pe Muzaffar. A fost de faţă la ospăţ.

Degetele lui Nasir s-au făcut albe pe măsuţa scundă şi Altair şi-a amintit momentul acela, cu luni în urmă, când prinţul primise ordinul de a-l asasina pe vechiul calif al Sarasinului.

— Muzaffar e mort, a spus Nasir. L-am văzut întins în balta propriului sânge.

Haytham nu părea surprins.

— Am simţit şi eu că evenimentele nu se potrivesc. Leul

nu are niciun motiv să desemneze pe cineva atât de îndrăgit cum e Muzaffar. Chiar dacă ar fi avut motive, nu cred că omul acela ar fi stat cu mâinile în sân în timp ce ifriţii năvăleau în ţinuturile lui. Poate şi mai grav de atât, au fost văzute mai multe trupe de sarazini îndreptându-se spre Fortăreaţa Sultanului. Bănuiesc că sunt întăriri.

Kifah se juca cu pumnalele ei cu fulgere.

— Dacă oamenii susţin că Muzaffar a urcat pe tronul Sarasinului, nu există decât o explicaţie: un ifrit a luat chipul lui.

Altair şi-a trecut mâna peste faţă.

— E o soluţie aproape perfectă, a observat Nasir. Sarazinii sunt potoliţi, atât armata de oameni, cât şi cea de ifriţi sunt supuse califului şi califul e supus Leului.

— Ai spus „întăriri”. Întăriri pentru ce? a întrebat Kifah. Împotriva noastră? Are o părere prea bună despre conducătorii noştri dacă-şi închipuie că vom porni la atac cu patru armate.

Undeva, pe trei coridoare diferite, Ghada stătea cu Elita ei, califul zaramez moţăia şi Ayman lenevea odihnindu-şi oasele străvechi. Lui Altair îi venea să-i apuce de umeri şi să-i scuture, să le vină minţile la cap.

Haytham a frunzărit misivele.

— Am trimis şi câţiva oameni care să cerceteze împrejurimile Palatului Sultanului.

Nasir împărtăşea surpriza lui Altair. Se pare că în Arawiya exista măcar încă o persoană competentă pe lângă el.

— Au raportat doar o mână de santinele, prea puţine ca să poată rezista unui atac în forţă. Dacă Leul chiar crede că am putea năvăli peste el cu o armată, de ce rămâne cu atât de puţini oameni?

— Magie? a presupus Kifah, vârând în gură încă o prăjitură cu miere.

Altair s-a strâmbat.

— Există vrăji cu care se pot crea bariere de protecţie, a chibzuit el. Asta ar fi trebuit să folosiţi *voi* în Fortăreaţa Sultanului ca să-l împiedicaţi pe Leu să ia Jawaratul.

Încă îl apăsa vinovăţia acelui moment, oroarea care l-a cuprins când a văzut cartea în mâinile tatălui său.

— Chiar asta am făcut, până când am rămas fără sânge, a spus Kifah.

Povestea era încheiată acum. Recuperaseră Jawaratul şi asta era tot ceea ce conta.

— Am primit totuşi şi o veste bună, a spus Haytham, întinzându-i o misivă care părea să fi fost acoperită cu zăpadă de prea multe ori. În Fortăreaţa Sultanului s-au adunat forţe rebele.

— Rebeli? a întrebat Kifah, luând coala îmbibată.

— E foarte posibil să ni se alăture.

Să ni se alăture. *Nouă*. Lui Altair îi plăcea cum vorbea wazirul.

— Depinde de motivul pentru care se răscoală.

Nasir era optimist, ca de obicei.

— Şi totuşi e o armată, a spus Altair, răsfirând misivele pe masă.

S-a uitat la harta agăţată pe perete, la liniile cenuşii şi la râurile bleumarin. Dungile argintii ale palatelor întărite cu forţa armelor şi a magiei, conturul unduios al Marii Biblioteci.

Marea Bibliotecă.

Altair s-a îndreptat de spate şi a luat un toc de trestie.

— Adunaţi-vă, copii. Am un plan.

Capitolul 70

Existau oameni care meritau iertare şi o şansă nouă şi alţii care meritau doar să sufere pentru faptele lor. Califul Ayman al Demenhurului, spunea Jawaratul, aparţinea categoriei din urmă.

Zafira se împotrivea acestei idei, pentru că era o Vânătoreasă şi o fată, o orfană şi o soră. Nu o judecătoare.

Nedreptăţile trebuie îndreptate, a îngânat Jawaratul. *Te vom ajuta*.

Era o luptă lipsită de speranţă împotriva unei voracităţi căscate şi fără fund, a unei pofte care n-ar fi putut fi stăvilită în veci. Asta simţea şi Leul, a înţeles ea, când tânjea după cunoaştere. Când căuta răzbunare pentru ceea ce îndurase tatăl lui.

A îndrăznit să ascundă astfel o copilă?

Zafira nu ştia dacă gândul era doar al ei sau al Jawaratului. Sau dacă el doar găsise sticluţa din adâncul ei în care ţinea închis tot ce o înfuria şi o băuse. Califul greşea de *ani întregi*. Minciunile lui se răspândiseră în califat, pătrunseseră în fibrele vieţilor lor. Prin ce era diferit momentul de faţă? Ce stârnea setea de omor în venele ei?

Ale lor?

Suntem una şi aceeaşi persoană.

Uşile duble erau încuiate, lemn alb, pur ca inima ei. A râs de analogia asta. *Deschide-le*. Să le deschidă? Ar fi fost o risipă de dum sihr să-l folosească pentru a deschide uşi. Prin gând i-a trecut fulgerător capul tuns al lui Qismah. Ochii ei plecaţi. Chiar şi propriii ei umeri plecaţi.

O dungă roşie s-a despicat în palma ei şi lacătele s-au deschis.

Nu vom mai aştepta schimbarea. *O să o aducem noi*.

S-a încordat, hotărâtă. Uşile au zburat. Prudenţa i-a şoptit din străfundul capului, vipera aceea care aducea frică s-a apropiat, iar ea…

— Qif![48]

Două gărzi au sărit în poziţie de drepţi, strigând amândouă odată, dar ce proastă s-ar fi oprit?

O durere ascuţită i-a străbătut palma şi Zafira a ridicat braţele. Gărzile s-au prăbuşit, moarte. *Moarte?* A încremenit, privind în jur ameţită, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Pieptul ei bandajat o durea. Unde era? Unde erau Qismah şi Lana?

Santinelele doar se odihnesc. Uită-te la ele, bint Iskandar.

Luciditatea ei s-a risipit şi a simţit că se priveşte pe sine de la distanţă. Gărzile zăceau pe podea, înălţând şi coborând piepturile foarte lent – dormeau, aşa cum o asigurase Jawaratul.

O mână invizibilă a condus-o de-a lungul unei camere, apoi în încăperea următoare, pe sub bolţi late ca nişte găuri de cheie care n-aveau să-şi găsească niciodată cheia potrivită. Luna se revărsa în spaţiile acelea şi lămpile solitare i-au luminat calea până la o încăpere.

Şi aici, înaintea unui pat cu platformă acoperit cu blănuri scumpe, stătea califul din Demenhur.

Cu asta răscumpărăm abandonul nostru. Bucură-te de dreptatea pe care o înfăptuim.

— Tu, a spus califul surprins. Vânătorul.

Ah, cât îi lipsise dispreţul pe care bărbaţii califatului îl îndreptau asupra femeilor.

Ultima dată când o văzuse pe Zafira – când se afla pe corabie, pornind spre Sharr, şi le-a dezvăluit tuturor identitatea ei –, ochii lui ardeau de mânie. Acum ridurile de pe faţa lui erau mai pronunţate şi lumina din ochii lui bruni se estompase. Stima pe care i-o arătase cândva, când o crezuse băiat, dispăruse.

Zafirei nu-i păsa. Laa, îi era milă de el şi de mintea lui prea mărginită.

— Am adus Jawaratul şi aşa te uiţi la mine? s-a răstit ea. Nu ai aflat că a căzut Arzul? Că nisipurile din Sarasin au devenit iarăşi aurii? Că zăpezile din Demenhur se

[48] *Stai!,* în limba arabă (n. t.).

subţiază?

— Şi? a întrebat el.

Cuvântul acela mic, înecat într-o viaţă întreagă plină de prejudecăţi.

— Şi ce? Ai încetat să crezi în refacerea Arawiyei în clipa în care ai aflat că sunt femeie?

Califul nu s-a clintit.

— Dezastrul s-a abătut asupra satelor vestice la scurt timp după ce ai plecat, Vânătorule. La scurt timp după ce ţi-ai dat jos gluga.

De ce mai încerca să vorbească cu el? De ce credea că poate să-l facă să înţeleagă?

Pentru că aşa eşti.

Zafira a încremenit şi o durere tăioasă i-a spintecat craniul. Vocea aceea nu fusese a Jawaratului. Ci a Yasminei şi a Lanei. Era vocea lui Umm.

Nu, bint Iskandar. *Pentru unii oameni raţiunea nu există*. *Deplângi pierderea virtuţii când noi ţi-am oferit putere*?

Jawaratul avea dreptate.

— Spune-mi numele, a spus ea încet, cu o voce care nu-i aparţinea întru totul.

Califul a făcut un pas precaut în spate.

— Cum ai trecut de gărzi…

Zafira a râs.

— Uită-te la tine. *Jalnic*. Ţi-e frică de o femeie.

Frica lui era atât tangibilă, încât ar fi vrut s-o adune într-o sticlă şi s-o savureze mai târziu – *laa*. Zafira nu era un monstru. Nu se juca cu prada ei aşa cum ar fi făcut un leu cu un şoarece.

— *Ai furat viitorul unei fete şi ai făcut ce ai vrut cu el,* a spus ea.

Sau poate că vorbise Jawaratul. I s-a împăienjenit vederea.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre fiica ta. Despre toate fiicele Demenhurului.

Califul a înghiţit în sec, zgomotos.

— Gărzi!

Zafira a început să râdă, moment în care două gărzi au năvălit în cameră.

— Sayyidi? au întrebat ei.

Amândoi s-au oprit brusc când au văzut-o. Săbiile lor luceau în lumina lunii, ezitând la vederea unei fete neînarmate care le oprea loviturile. Poate că ar fi plecat. Poate că s-ar fi mulţumit cu sperietura pe care i-o trăsese, dacă n-ar fi văzut satisfacţia de pe chipul califului.

Mulţumirea de sine cu care ştia că ea, o tânără femeie, pierduse.

Vrei să dăruieşti tronul unei fete cu drept asupra lui, i-a spus Jawaratul. *Circumstanţele sunt în favoarea noastră*.

Durerea i-a mistuit palma. Ceva îndrăzneţ şi furios i-a copleşit privirea, de parcă mila ar fi fost un concept cu totul străin de ea. A ridicat mâna.

Având martoră doar luna, Zafira a coborât pumnul. Agonia a spintecat încăperea şi urletele au izbucnit ca un cântec în capul ei. Noaptea a vărsat sânge stacojiu, răsunând de ţipete.

Acesta e bărbatul, despuiat înaintea lumii. *Devenit jumătăţi ale întregului lui*.

Zafira era busola tăioasă, călită de Leu şi mânuită de Jawarat.

Era ruinare, era distrugere şi era nespus de încântată de asta.

Capitolul 71

Nasir şi Altair au năvălit pe coridor, buimăciţi de ţipăt. Lana a apărut alergând dinspre celălalt capăt, ţinând ceva în mână, dar Kifah a fost cea care şi-a făcut loc printre ei şi a deschis uşile duble.

Vocea ei uluită s-a auzit dinăuntru.

— Guljul blestemat.

Nasir a oprit garda care se repezea în cameră, cu umerii apăsaţi de un presentiment amar. Haytham avea să vină după ei îndată ce-l va fi verificat pe băiatul lui.

— Nu lăsaţi pe nimeni să intre. Nici măcar pe wazir, a poruncit Nasir.

Garda a dat să protesteze.

— Din ordinul adevăratului sultan.

Încuviinţând din cap fără tragere de inimă, garda a baricadat uşile în timp ce zgomote de paşi tunau pe coridoare. Nasir a trecut pe lângă Altair şi Kifah şi s-a oprit înaintea dormitorului somptuos.

Sânge. Năclăia blănurile sure, păta covorul alb, băltea pe dalele late. Trei bărbaţi zăceau mutilaţi, rezemaţi de pernele menite pentru odihnă. Sorţi mai crude decât moartea.

În ciuda situaţiei, Nasir a fost uşurat văzând că Zafira nu era aici.

— Au fost…

Kifah s-a înecat, întorcându-se spre Altair şi îndoindu-se de mijloc.

— Tăiaţi în două.

Nasir a surprins o mişcare cu colţul ochiului şi a scos iataganul în clipa în care o siluetă a apărut din umbre şi a păşit în lumina lunii.

Senzaţia i s-a scurs din membre.

Zafira.

Ţinea în mâini Jawaratul, care rânjea malefic în întuneric.

Ceilalţi au încremenit, dar ea s-a uitat numai la el şi

privirea i-a fugit de la şocul de pe chipul lui, pe care n-a reuşit să-l ascundă suficient de repede, la iataganul pe care n-ar fi trebuit să-l scoată.

Înţelegerea a răsărit în gheaţa neîmblânzită a ochilor şi astfel au ajuns înapoi printre ruinele de pe Sharr. Ea a ridicat bărbia, expunându-şi gâtul, ca şi când i-ar fi invitat sabia.

Sau l-ar fi provocat.

Din palmă îi picura sânge şi o sticluţă goală zăcea la picioarele ei. Dum sihr. *De ce?* a vrut el s-o întrebe. În clipa în care Altair îi dăduse Jawaratul mai devreme, în ziua aceea, Nasir a văzut sclipirea din privirea ei şi freamătul membrelor. Ştia că se folosise de vocea ei ca să vorbească, dar niciodată nu se aşteptase la aşa ceva.

Lana a sărit prima. A ţâşnit în faţă şi a vârât o cârpă la nasul Zafirei înainte ca ea să poată reacţiona. Zafira s-a zbătut câteva clipe, după care a căzut în braţele surorii ei şi a închis ochii încet, răsfirând genele în lumina lunii. Lana s-a chinuit s-o ţină şi Nasir a aşezat-o uşor pe podea, întinzând-o în partea cea mai curată a încăperii.

Zafira respira liniştit, în contrast cu zbuciumul dinăuntrul lui.

— Mi-am dat seama că ceva nu e-n regulă când a plecat de parcă nici nu m-ar fi cunoscut, a spus Lana încet.

A ridicat cârpa umedă cu o mână tremurătoare.

— De aceea am venit cu asta.

Nasir a dat la o parte părul de pe chipul Zafirei. Îi venea să smulgă Jawaratul dintre degetele ei moi şi să-l azvârle în foc. S-a întors însă către ceilalţi, care încă nu se clinteau din cauza şocului.

— Tot ce s-a petrecut rămâne între pereţii acestei camere.

— Ai înnebunit? a şoptit Altair răguşit. Nu-i nevoie s-o spui. E şi prietena noastră.

Nasir a fost surprins de uşurarea cu care a oftat.

— Dar nu putem nega ce a făcut, a adăugat Altair. Nu-i puţin lucru să-l omori pe califul Arawiyei.

— Şi eu am omorât un calif.

Altair i-a aruncat o privire cumplită.

— Erai în toate minţile când ai ucis…

S-a auzit o alunecare umedă şi un *fleoşc* înfiorător când măruntaiele unei gărzi au căzut pe pardoseală. Lui Nasir i s-a întors stomacul pe dos. Lana s-a uitat de aproape.

— …un calif, a continuat Altair, strâmbându-se. Dacă *ea* ar fi fost în toate minţile, n-ar fi făcut niciodată una ca asta.

— A fost tăiat în două, blestemăţie! a exclamat Kifah înnebunită. Au fost tăiaţi toţi.

— Daţi vina pe altcineva, a propus Lana, cu un calm ciudat.

S-au întors spre ea.

Lana nu s-a lăsat.

— După câte a făcut Zafira…

— Vom da vina pe un ifrit, a spus Nasir. De care ne-am descotorosit înainte să deschidem uşile. E o crimă suficient de violentă încât s-o creadă gărzile.

Era mult mai credibil decât adevărul.

Lana a atins Jawaratul îngândurată, de parcă ar fi ascultat o melodie pe care ceilalţi n-o sesizau.

— Şi n-are nimic la cap. A fost mâna Jawaratului.

— Atunci i-l luăm. Îl ţin eu, a spus Altair.

Lana l-a tras la ea.

— Singura cale de a vindeca pe cineva de otravă e să foloseşti chiar otrava. Nu putem să i-l luăm cu de-a sila, a insistat ea. Ar înnebuni.

— Şi până când va învăţa să-l stăpânească, va fi capricioasă.

— Până când va învăţa să-l stăpânească, *va fi periculoasă*, a mârâit Kifah.

Lana a clătinat din cap, privind rămăşiţele califului fără să clipească.

— Mereu a fost furioasă. Dacă aţi fi trăit sub domnia lui şi aţi fi trăit aşa cum a trăit sora mea, aţi şti că Ayman a chemat asupra sa sfârşitul ăsta cu mult timp în urmă.

Cineva a izbit în uşă. Fără îndoială, alte gărzi.

— N-am să uit niciodată ziua în care am văzut-o întâia

oară, când am aflat că Vânătoreasa altruistă nu era o mască, că aşa era ea cu adevărat, a spus Kifah clătinând din cap. Dacă o să ajungă irecuperabilă din cauza cărţii ăleia, aşa cum ar putea să devină în curând inima furată de Leu, atunci propun s-o distrugem.

— Cu preţul vieţii ei, a mârâit Nasir.

Kifah a tăcut, ca şi când ar fi uitat acel fapt teribil, apoi, pe un ton bine cumpănit, a spus:

— Eu mai curând aş muri de o mână milostivă decât să trăiesc o viaţă monstruoasă.

Nasir i-a aruncat o privire lui Altair şi s-a îngrozit când în ochii lui a văzut lucind ceva asemănător unei încuviinţări. Zafira făcuse ceva greşit, *oribil* de greşit, dar Nasir, mai mult decât oricine altcineva, înţelegea dorinţa de a primi o a doua şansă. El înţelegea cum era să vrei să o iei de la capăt cu crimele şterse, curat, fără a fi judecat.

Asta îi dăruise ea. În ochii ei era un băiat, pe când toţi ceilalţi vedeau în el un monstru. Chiar dacă lumea întreagă şi toate cele cuprinse în ea ar fi renunţat la Zafira, el n-ar fi abandonat-o.

— Nu i-l ia nimeni, a hotărât Nasir.

Lana îl urmărea, radiind de uşurare.

— Nimic nu e definitiv pierdut, nu?

Capitolul 72

Nasir a deschis uşa cu piciorul şi a întins-o cu grijă în patul ei, fără să se sinchisească de faptul că Lana îl vedea cum îi pune o pernă sub braţ şi-i netezeşte hainele. Lana strângea Jawaratul la piept şi, oricât l-ar fi durut inima să-l lase cu ea, Lana avea dreptate. Fata a aşezat cartea departe de Zafira şi s-a cuibărit lângă sora ei, fără niciun cuvânt.

Nasir abia acum observa cât de chinuită fusese Zafira. În somn, cutele dintre sprâncenele ei se neteziseră şi buzele ei încordate erau suple.

Viaţa lui era plină de pierderi şi de durere şi refuza s-o piardă din nou.

Pe coridor a dat nas în nas cu o fată – cea pe care o mai văzuse alături de Zafira. Era scundă precum Kulsum, cu forme mai generoase, cu ochi ca de căprioară, ascunşi sub gene grele de culoarea mierii.

Nu s-a bucurat văzând că Nasir închide uşa de la camera Zafirei.

— Doarme, a spus el.

Fata a mijit ochii, neîncrezătoare, pentru că încă nu aflase de atac. Laa, credea că Nasir fusese în camera Zafirei pentru alt motiv decât să-i întindă trupul nemişcat pe pat.

Vocea ei ar fi putut fi melodioasă, dacă n-ar fi fost plină de ura cu care Nasir era obişnuit.

— Dacă o răneşti…

Nasir n-a aşteptat să termine.

— Dacă o rănesc, voi aduna toate armele care-mi stau la dispoziţie şi ţi le voi întinde la picioare ca să-mi faci ce vrei cu ele. Dacă o rănesc, mai curând mi-aş smulge singur inima decât să mai respir vreodată.

Fata a tăcut. Nu mai privea încruntată.

— Înţelegi? a spus el.

— O iubeşti.

A scos cuvintele ca pe un cuţit subţire: nu-i venea să

creadă. De parcă i-ar fi fost imposibil să conceapă că Prinţului Morţii îi păsa de cineva.

Nu, nu o iubea. Denumirea potrivită a sentimentelor lui pentru Zafira bint Iskandar încă nu exista.

Când în sfârşit a intrat în camera în care se adunaseră ceilalţi, conversaţia s-a întrerupt o clipă. Nasir s-a oprit şi a ridicat din sprâncene, dar, după ce a tras perdeaua în spatele lui şi li s-a alăturat, ceilalţi au reluat discuţia de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

I-au trebuit câteva momente ca să sesizeze încordarea. Mişcările rigide ale lui Kifah, nemişcarea membrelor ei fără astâmpăr. Neliniştea îl apăsa pe Altair, tulburând privirea singurului lui ochi.

Se străduiau să continue de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu cred că putem s-o aşteptăm, a spus Altair.

Nasir s-a rezemat de perete, ştiind prea bine la cine se referea. A încuviinţat.

— Nu, nu putem.

Haytham i-a cuprins în tăcere cu privirea şi Nasir s-a întrebat cât de uşor acceptase minciuna.

Kifah a întins o hartă pe masă.

— Haytham a primit încă un raport. Se pare că Leul n-a ieşit din palat nici până acum, nici măcar ca să viziteze Marea Bibliotecă.

— Închipuie-ţi tentaţia, a şoptit Altair.

— Dar de ce nu se lasă în voia ei? Îi e teamă? a chibzuit Kifah.

— Sau e ocupat, a sugerat Haytham.

Nasir şi-a amintit expresia pustiită a ochilor lui şi durerea. Se întreba dacă nu cumva asta îl influenţa mai mult decât teama. Era puternic şi protejat şi ar fi putut ajunge foarte uşor la Marea Bibliotecă. Tatăl lui făcuse drumul ăsta de multe ori. Nasir ştia asta pentru că urmărise sosirile şi plecările lui Ghameq, pentru ca în funcţie de ele să-şi planifice propriile vizite în liniştea acelei clădiri. De fiecare dată, tatăl lui se întorcea cu câte

un teanc de…

Numai că acela *nu* fusese tatăl lui.

— Deocamdată a adunat destule materiale de citit, a spus Nasir.

— Poate, a încuviinţat Altair, dând din cap. Dar eşti de acord că e cu totul altă experienţă să te afli între zidurile palatului.

Adevărat.

— Atunci, să auzim planul tău, a spus Nasir, sesizând speranţa din vocea lui Altair şi agăţându-se de ea cu toată fiinţa.

Fratele lui a părut încântat.

— Din păcate, va trebui să ne despărţim, habibi.

A atins harta cu un deget, trasând două cărări ascendente din poziţia lor actuală, la Thalj. O cărare se oprea la capitala Sarasinului, Leil, şi cealaltă se oprea în apropierea Fortăreţei Sultanului. Mai era o a treia cărare, care traversa marea.

— Trei echipe. Eu şi Kifah. Un şoim pe cer. Şi tu.

Şi nicio vorbă despre Zafira.

— Misiunea ta cere să faci ce ştii tu mai bine, a spus Altair.

— Să ucid, a spus Nasir, apropiindu-se ca să vadă mai bine planurile întinse pe masă.

Chiar *asta* ştia să facă cel mai bine. Totuşi l-a durut.

Altair a observat, dar următoarele lui cuvinte n-au liniştit pe nimeni.

— Deja ştii cum e să te furişezi în palatul sarazin şi să omori un calif, aşa că…

Nasir a oftat.

— Oi, nu te supăra!

— Şi de ce îl omorâm? a întrebat Nasir apatic.

— Ai spus-o chiar tu – ifritul arată ca bărbatul pe care-l admiră sarazinii. Şi astfel stăpâneşte cu uşurinţă şi armata de ifriţi, şi pe cea de oameni. E simplu. Scăpăm de el şi conducem în locul lui. Pe termen scurt, fireşte. Până când scăpăm de Leu şi desemnăm pe cineva mai potrivit.

Poate că datorită Zafirei sau a onoarei ei, a

corectitudinii ei, ca un strop alb pe pânza lumii lui negre, primul gând al lui Nasir nu a fost să-l omoare pe calif, chiar dacă era ifrit. E ciudat cum schimbarea asta venise fără ştirea lui.

Kifah a interpretat tăcerea lui drept încuviinţare.

— Va fi greu să stăpânim o hoardă de ifriţi, dar, în felul ăsta, măcar vom reuşi să controlăm armata sarazină muritoare şi să ne folosim de ea ca să-i ţinem sub control pe ifriţi.

Nasir s-a uitat la schiţă.

— O blocadă.

Kifah a încuviinţat printr-o singură înclinare a capului.

Fusese destul de uşor să se furişeze în palatul sarazin când era prinţul de drept şi putea merge oriunde. Dar acum, când Leul voia capul lui şi avea de înfruntat ifriţi? Nasir a oftat.

— Bine. Va muri. Zafira nu e implicată în planul ăsta?

Kifah a tăcut amărâtă. Altair părea cuprins de remuşcări.

— Plecăm imediat după-amiază. Zafira are nevoie de odihnă, fără îndoială, dar trebuie să-şi şi vină în fire. Laa?

— Nu şi-a pierdut firea, a spus Nasir încet. Nu a devenit cine ştie ce fiară sălbatică.

Spunea acestea cu durere şi s-a simţit uşurat când a văzut durerea oglindită în ochii lui Altair. Haytham a încercat să-şi ascundă deruta, de vreme ce nimeni nu-i spusese ce se întâmpla.

— Dacă mâine se va pune pe picioare, va putea să ni se alăture. Nu?

Altair s-a uitat la Kifah.

— Fără îndoială, a spus ea.

Un lung moment, toţi trei au zăbovit în nisipul mişcător al absenţei Zafirei, până când Kifah a plimbat degetul de-a lungul celei de-a treia cărări, revenind asupra planurilor.

— Şi mai avem şoimul.

— Care va zbura direct spre Insulele Hessa şi va transmite un bilet, pe care încă îl formulez în mintea mea, pentru că sincronizarea trebuie să fie perfectă. Vom avea

nevoie de ajutorul Vrăjitoarei Argintii, a spus Altair, fără să întâlnească privirea lui Nasir.

Dacă wazirul o fi simţit tonul împovărat al lui Altair, s-a prefăcut că nu observă.

— Haytham rămâne aici ca să adune informaţii, a continuat generalul. Între timp, eu şi Kifah îi vom găsi pe rebelii din Fortăreaţa Sultanului, în timp ce tu călăreşti spre Sarasin. Nu vom putea să comunicăm între noi, aşa că succesul planului va depinde de un program.

— Mi se pare că planul ăsta e lăsat în mare parte la voia întâmplării, a spus Nasir.

— Voia întâmplării ne ţine în viaţă, a răspuns nătărăul.

— În clipa de faţă, a mârâit Nasir, întâmplarea voieşte destul de mult ca tăişul meu să-ţi ajungă la gât.

Altair i-a aruncat un rânjet.

— Îmi place când vorbeşti atât de urât.

Lui Nasir i s-au aprins urechile. Kifah s-a rezemat pe spate, cu sclipiri în ochi. În schimb, Nasir se simţea pregătit să doarmă pe vecie după toate câte se întâmplaseră.

— Şi? a întrebat el, simţind că mai era ceva de discutat.

Fratele lui i-a rânjit ca un lup.

— Ei bine, mai e ceva. O mişcare mai haotică decât îmi stă în fire, care ţie *categoric* nu ţi se potriveşte. E riscantă şi periculoasă. Şi… îmm… şi orbitoare.

Numai trăsături pe care generalul le adora.

— Dar garantez că aşa îl vom momi pe dragul meu…

Altair s-a oprit brusc, amintindu-şi de Haytham.

— Pe Leu.

Nasir s-a uitat când la el, când la Kifah şi în inima lui s-a furişat o mare nelinişte.

— Aşadar, Sultane Nasir, ce-ai zice de-un incendiu?

Capitolul 73

Zafira s-a trezit lângă un trup cald. În loc de membre şi piele şi păr negru, s-a gândit la sânge şi tendoane şi măruntaie. Îi era frică să privească. De teamă că n-ar vedea bruma de pistrui ai surorii ei, ci oasele incolore ale craniului.

— Zafira?

Yasmine stătea ghemuită la marginea patului scund, cu trăsăturile ei delicate descompuse de grijă. S-a aplecat şi a îmbrăţişat-o pe Zafira, cu grijă la bandaje. *Nu se teme de mine*. Poate că fusese un coşmar teribil şi că nu-l spintecase în două pe califul ei.

— Au spus că ifritul a fost cât pe ce să te omoare şi pe tine. Gărzile abia au avut puterea să se uite la Ayman.

Deci nu a fost un vis. Leul părea mai puţin un monstru, prin comparaţie cu ce făcuse ea. Cearta dintre ea şi Yasmine părea neînsemnată ca pe vremea când aveau 12 ani, când se certaseră pentru o rochie primită de Yasmine pe care Zafira şi-o dorea de multă vreme.

A încremenit când a priceput cuvintele.

— Ifritul?

— Cel care l-a ucis pe calif, a explicat Yasmine cu tristeţe.

Zafira a deschis gura, dar atunci ceva s-a mişcat lângă perete.

Nasir s-a ridicat în capul oaselor şi i-a întâlnit privirea. *Ţine-i isonul*, a insistat el, clătinând din cap aproape imperceptibil.

Cum? voia ea să-l întrebe, ştiind ce păţiseră Yasmine şi Misk din cauza unui adevăr ascuns. Dar alternativa ar fi fost şi mai rea, nu? Să-şi spună singură ucigaşă, tocmai lucrul de care o acuzase Yasmine.

Remuşcările ei erau crude, au râs de ea când a aprobat minciuna.

— A fost cumplit, a şoptit ea în părul Yasminei şi a închis ochii strâns.

Măcar asta nu era o minciună. Chiar *fusese* cumplit. *Ea* fusese cumplită.

Craniul îi zvâcnea din cauza încordării care-i măcina dinţii. Palma ei fusese curăţată de sânge. Sticluţa, golită de sângele de si'lah pe care-l luase în schimbul cuţitului lui Baba, nu era de găsit.

Nici Jawaratul. Gândul la el a fost suficient: foamea şi-a deschis fălcile, stârnindu-i un nesaţ înfiorător în membre. *Respiră*. Vederea i-a tremurat cu sclipiri roşii şi albe şi s-a înceţoşat pe măsură ce Zafira a încercat s-o focalizeze asupra Yasminei. Asupra părului ei ca o floare portocalie şi a îmbrăţişării ei blânde, dar ferme.

Zafira se oţelise împotriva haosului Jawaratului şi a nevoii lui de a o controla. Se pregătise. Dar nu făcuse asta când o îmboldise spre uşa califului – nu în mod direct. Încercase doar să-şi răscumpere greşeala. Să se revanşeze pentru faptul că o părăsise.

Sfântă zăpadă, ce-i nebunia asta?

Yasmine s-a desprins de ea, cu ochii plecaţi.

— De data asta, m-am bucurat că Misk nu e aici. Printre pericole.

Tipic pentru Yasmine să nu se gândească niciodată la ea însăşi.

Dar n-ar fi fost în pericol, nu? Zafira nu i-ar fi făcut rău. *Nu*?

Prietena ei şi-a revenit, rotindu-şi ochii spre Nasir cu un aer dramatic.

— A venit prinţul tău.

Zafira i-a cercetat chipul, bucurându-se să descopere aprobarea ei. Şi scuza. Licărul necuviincios care spunea că-i plăcea al naibii de mult ce vedea, silind-o pe Zafira să îşi ferească privirea, stânjenită.

Mereu o uimiseră căile nesfârşite pe care oamenii se apropiau între ei la jumătatea drumului. Mai mult decât propunerea asta de pace nu avea să primească în sensul unei scuze, era conştientă de asta, pentru că oamenii atât de apropiaţi nu aveau nevoie să comunice prin cuvinte decât rareori.

Zafira a zâmbit, înălţând timid colţurile buzelor, între care se înşirau o mie de scuze. *Pentru Deen*. *Pentru ce am făcut*.

Yasmine i-a răspuns la zâmbet cu tristeţe. *Ştiu*, spunea privirea ei, cu toate că n-ar fi putut afla niciodată până unde ajunsese Zafira cu faptele.

— A stat în colţ o jumătate din noapte şi n-a vrut să plece, nici când i-am promis că te păzesc eu.

Un râs nervos a bolborosit în gâtul Zafirei. *Să mă protejezi*. Lumea trebuia protejată de ea, nu ea de lume.

— Aud ce spuneţi, a tărăgănat Nasir cuvintele.

— Hashashinii ăştia, a bombănit Yasmine. Poate că ar trebui să nu te mai chinui întruna să asculţi.

Apoi s-a îndreptat de spate, amintindu-şi cine era.

— Kha… îmm, iertare, Sultani.

Nasir a spus ceva şi Yasmine a răspuns. Au schimbat cuvinte între ei, dar Zafira auzea doar pârâitul sec al oaselor califului când a fost rupt în două. A auzit ţipetele gărzilor care veniseră să-i salveze viaţa şi au fost tăiate în două.

— …trezesc pe Lana?

Yasmine a împuns-o.

— Zafira?

Zafira şi-a dat seama că scutura din cap. Yasmine şi-a pus dosul palmei pe fruntea ei şi a strâns din buze.

— Mă întorc mai târziu. Să te odihneşti, da?

Şi-a strâns faldurile abayei albastre şi a plecat, în timp ce Lana sforăia încet şi Nasir o urmărea.

— Ea e Yasmine, a spus Zafira, pentru că trebuia să umple tăcerea.

— Ştiu. Nu prea mă agreează.

— E sora lui Deen.

— Ştiu şi asta, a spus el.

— E clarvăzătoare şi ştie că l-a omorât Altair. Nu putem… nu trebuie să-i lăsăm să se întâlnească. Nu acum.

Asta nu ştia, aşa că a rămas tăcut. Zafira a coborât ochii la propriile mâini. Fiecare sunet era amplificat şi puternic ca un tunet. Oftatul lui. Şoaptele membrelor lui când s-a

apropiat.

— De ce n-ai făcut-o? a întrebat ea în cele din urmă.

Focul din cămin nu încălzea deloc gaura rece, atât de rece, din inima ei.

Nasir şi-a îndoit degetele în poală.

— Ce să fac?

— Să-ţi foloseşti iataganul.

Mutilase trei bărbaţi şi tot avusese neobrăzarea să sufere când îl văzuse cu sabia scoasă înaintea ei.

— Trebuia să fii împreună cu Lana. Nu mă aşteptam să găsesc… să te găsesc pe tine.

A făcut o pauză în mijlocul frazei, de parcă acel spaţiu mic cuprindea ceea ce făcuse.

Zafira a râs.

— Nu te aşteptai să găseşti un monstru.

Laa, era un cuvânt prea blând pentru ea. *Măcelar*. Monştrii puteau să fie greşit înţeleşi. Măcelarii făceau un singur lucru. Nasir nu a spus nimic.

— Nu putem să-i minţim pe oameni, a spus Zafira, ţinându-se cu dinţii de puţina brumă de virtute care-i mai rămăsese. Trebuie să răspund pentru ce am făcut.

— Te vor omorî cu pietre, a spus el direct. Vei muri.

Afară, culoarea cerului era cea mai întunecată nuanţă de albastru de pervincă, pe când soarele se ivea, pătrunzând prin sticla ferestrei. Braţ pentru braţ, ochi pentru ochi.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, a zis el.

Zafira a ridicat capul, surprinsă să-l vadă atât de aproape, privind-o atât de intens. Nu spusese nimănui despre viziunea Jawaratului. Despre faptul că nu adunase doar amintirile Surorilor pe Sharr. Într-o mare de secrete, ce mai conta încă unul? Dar era vorba despre Nasir şi pe el nu putea să-l refuze. Laa, i se părea uşor să fie sinceră, să dezvăluie chiar şi cele mai întunecate laturi ale fiinţei ei. El nu o judeca şi nu o compătimea niciodată. O înţelegea.

A înţeles greşit tăcerea ei sau s-a gândit să o consoleze când a râs încet.

— Nu-i nimic dacă ai şi tu puţină sete de sânge.

Zafira a clătinat din cap. *De-ar fi doar atât*.

— Mama ta mi-a spus că am inima pură, a zis ea încet. Şi Surorile au spus că am inima pură, când am intrat în luminişul unde am găsit Jawaratul.

Şi încă ceva – vocile lor i-au răsunat în urechi şi acum. *Curată la inimă. Cu intenţii întunecate*.

Oare ştiuseră, în înţelepciunea lor neţărmurită, că va ajunge aici?

— Dar când îmi hrăneam poporul, fără să aştept răsplată nicio clipă, eram furioasă. Mă uitam la câte un om şi-l uram pentru că era fericit. Mă gândeam la calif şi-mi doream să moară, ca femeile şi fetele să nu mai sufere din cauza prejudecăţilor lui. Vânam în Arz şi tânjeam după întunericul lui, îl doream pentru că simţeam că mă înţelege. După ce a dispărut, deşi ştiam că ne-ar fi omorât până la sfârşitul anului, i-am simţit lipsa.

— De ce?

— De ce ce?

Isteria i s-a strecurat în voce. *Ceruri mari, uită-te la tine*. Stătea şi discuta despre starea ei interioară cu Sultanul Arawiyei, de parcă el n-ar fi avut nimic mai bun de făcut.

— De ce îţi lipseşte? a întrebat el. Pentru că te-a modelat aşa cum nici nu ţi-ai imaginat? Asta nu înseamnă că eşti un monstru.

— Tu nu…

— Ştiu cum e să fii monstru, frumoasă gazelă, a spus el istovit. Şi tu nu eşti monstru.

— Asta au spus şi ceilalţi când m-au văzut? a întrebat ea cu o încordare frenetică în voce.

— Nu, ceilalţi n-au spus asta.

Nu, dar probabil că asta gândeau. Şi ea ar fi gândit aşa dacă ar fi văzut pe cineva despicând un om în două chiar în dormitorul lui.

— *Ceilalţi* sunt îngrijoraţi, a spus el, accentuând cuvântul ca să se includă şi pe sine. Aceea nu ai fost tu, Zafira. Nu are nicio legătură cu *a-ţi dori* moartea cuiva, pentru că mulţi oameni au astfel de dorinţe.

Ochii lui au căzut asupra noptierei mici şi ea i-a urmat cu privirea, simţind că i se iuţeşte pulsul. Pe măsuţă,

alături de o cutie cu malban[49] împachetat, se afla Jawaratul. Văzându-l, Zafira a fost cuprinsă de o vinovăţie ciudat de detaşată şi nu întru totul a ei – de parcă ar fi fost a Jawaratului. Cartea ce motiv avea să se simtă vinovată? Zafira îi făcuse pe plac. Îi împlinise dorinţele haotice.

Ar fi trebuit să fie încântată, nu altceva.

— Îmi vorbeşte de când m-am legat de el, a spus ea în cele din urmă.

Nasir a tăcut, până când Zafira a îndrăznit să-l privească.

— M-am gândit că aşa e.

— Credeam… credeam că am reuşit să-l stăpânesc. Credeam că ajunseserăm la o înţelegere.

O înţelegere. De parcă ar fi fost o persoană. Nu un stăpân care o manipula ca pe o marionetă.

— Dar e clar că n-am reuşit, a adăugat ea neconvingător.

Nasir a încuviinţat încet din cap.

— Altair a pus la punct un plan şi în curând vom pleca. Unul dintre noi poate să-l ia cu el.

Da. *Să-l ia*. Zafirei îi trebuia libertate, ca să-şi redobândească raţiunea, să-şi amintească cine era.

— Vrei să mi-l iei, a şoptit ea în loc de asta.

Presiunea îi creştea în piept, frica şi durerea o copleşeau. *Ce se întâmplă cu mine*?

— Nu ţi-l va lua nime…

I-a tăiat vorba cu un vehement:

— Nu.

Era al ei. Nu şi-ar fi dat hainele ca să le poarte altcineva. N-ar fi putut s-o lase pe Lana să-i poarte mantia când pornea la vânătoare. N-ar fi lăsat-o pe Yasmine să poarte inelul primit de la Deen. Era o diferenţă. El nu înţelegea. Nu înţelegea niciunul dintre ei.

— Nu, şi nici tu n-o să mi-l iei.

Foarte încet, Nasir s-a înclinat pe spate, s-a ridicat în picioare şi a plecat – şi abia atunci Zafira şi-a dat seama că spusese totul cu voce tare. Toate acele aiureli fără sens.

În acea linişte, Zafira şi-a cuprins faţa în mâini şi şi-a

[49] *Rahat turcesc,* în limba arabă (n. t.).

înăbuşit un urlet.

— Te-ai trezit, a spus Lana somnoroasă şi s-a ridicat în capul oaselor, strângând pătura în mâini.

Zafira a strâns din dinţi. Nu era pregătită pentru încă o confruntare.

— Nu m-au lăsat să-l studiez pe calif, s-a plâns sora ei. Nu e fascinant că trupurile sunt pline până la refuz de sânge, dar că oasele noastre sunt de un alb imaculat?

Ah!

— N-a fost corect, a spus Lana în continuare, alunecând din pat şi îngenunchind lângă Zafira. După câte ne-a făcut...

Laa, *laa*, *laa*. Lana n-ar fi trebuit să fie de acord.

— Ce anume, Lana? s-a răstit Zafira. Ce a făcut încât să merite moartea?

— Tu l-ai tăiat în două, i-a amintit Lana, strâmbând din nas. Eu te ajut să te justifici. Dar priveşte problema în felul următor: oricum avea să moară. Acum... va rămâne în istorie cu o moarte plină de imaginaţie.

Zafira a ridicat dintr-o sprânceană şi a privit-o pe sora ei mică, cu porniri ucigaşe.

Licărul din ochii ei s-a estompat şi privirea i-a devenit îngândurată.

— A înăbuşit vieţile a mii de femei, Okhti. Tu şi Qismah aţi reuşit să răbdaţi, dar celelalte? Când umblam cu Ammah Aya înainte... înainte să se întâmple toate, când poruncea bărbaţilor în infirmerii şi nu aştepta pe nimeni, atunci am văzut cât de diferit suntem crescute aici, în Demenhur. Şi e vina califului.

Asta nu însemna că ceea ce făcuse Zafira era *corect*.

Lana a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Yalla.

— Lana, s-a văitat Zafira când sora ei a târât-o în anticameră.

— El e mort. Tu ai rămas tu însăţi. Ţine de tine să rezolvi ce a mai rămas.

— Ce a mai rămas?

— Dezechilibrul. Dinăuntrul tău.

Lana a rânjit.

— Atunci vei putea să te bucuri nestingherită.

Din adâncul Zafirei a izbucnit un râs uluit.

— Când te-ai transformat în creatura asta sălbatică?

— Aşa am fost mereu, a spus ea, ridicând nepăsător din umeri, dar fără să-i întâlnească privirea. Doar că n-ai observat.

Un chicot vesel s-a auzit de după uşă – Altair. Ca şi când ar fi reacţionat la un semnal, a urmat râsul sec şi la fel de zgomotos al lui Kifah şi zgomot de paşi. S-au apropiat de camera ei.

Şi nu s-au oprit.

Zafira a ascultat prin bubuitul care-i zvâcnea în urechi, dar nu s-a întors nimeni. Nimeni nu a bătut la uşă.

În curând vom pleca. Sfântă zăpadă, puseseră la punct un plan şi ea nu era implicată. Erau prietenii ei, zumra ei. Familia ei, legată prin puterea de a rezista şi prin speranţă.

Şi o părăsiseră.

Laa, ea le înşelase încrederea.

Zafira s-a prăbuşit pe podea, strângându-se în braţe, pe când rana ei urla şi inima ei urla şi mai tare. Era pustiită de sentimente, o gaură ale cărei margini se fărâmiţau, lărgindu-se tot mai mult. O boală ca un hău pe nume singurătate.

Bint Iskandar.

Şi-a încleştat maxilarul. Tocmai asta mai voia să audă, vocea Jawaratului. A sărit în picioare.

— Unde te duci? a întrebat Lana. Stai!

Zafira a năvălit înapoi în cameră şi a apucat Jawaratul, mârâind furioasă. Şi-a înfipt unghiile în pielea lui şi o durere surdă i-a crestat spinarea, ca lamele boante a zece cuţite.

Cartea era tăcută. Era o tăcere plină de remuşcări, ca atunci când oamenii simt că merită să fie certaţi.

Am vrut doar să-ţi facem pe plac.

Mâhnirea lui era la fel de ciudată ca momentul în care o dusese la calif şi-i ceruse iertare. De parcă i-ar fi dispărut

dorinţa de a o controla atunci când îl luase Leul.

— Cum? a şoptit ea.

În minte i-a fulgerat imaginea califului spintecat în două, ca un măr ţinut în palmă. *Cum putea să-mi placă ce ai făcut*?

— Okhti?

Lana s-a ghemuit lângă ea, întinzând o pătură pe umerii ei tremurători.

— N-o face. Nu vorbi cu el.

Zafira s-a ferit de ea.

— Trebuie să îndrept situaţia. I-am… i-am pierdut, Lana.

— Pe cine?

— Pe ei. Pe prietenii mei. Pe Kifah, pe Altair. Pe Nasir, a încheiat ea şoptit.

Pe tine, pentru că, deşi Lana era aici, îngrijorată pentru ea, era *îngrijorată*, şi Zafira nu voia să fie aşa.

— Nu mai au încredere în mine.

— Atunci câştigă-le încrederea din nou. Nu poţi schimba trecutul, dar poţi hotărî viitorul.

Jawaratul s-a deşteptat din tristeţea lui amară. *Zumra are o singură dorinţă*.

Nimicirea Leului.

Noi putem să-l…

Nu. Ştia ce voia să propună Jawaratul. *Dacă e s-o facem, o facem cum vreau eu.*

Zafira s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la sora ei, mică şi sprintenă.

— Pot să am încredere în tine?

Lana a privit-o atent, ca şi când s-ar fi străduit să înţeleagă dacă vorbise Zafira sau Jawaratul.

— Întotdeauna, a spus ea, mulţumită de ce vedea.

— Ştii unde au stat ceilalţi? În ce camere?

Zafira şi-a flexat umărul cu o grimasă de durere. Trebuia să se odihnească şi să se recupereze, dar nu putea face niciuna acum, când o apăsa moartea califului. Nu atât timp cât Leul se tolănea pe tronul care nu era al lui.

Lanei s-au luminat ochii.

— Te referi la camera prinţului?

— Mă refer la camera lui Altair. Vreau să furi ceva pentru mine.

Capitolul 74

Lui Altair nu i-a trebuit mult timp ca să-l găsească pe Nasir. A lăsat trapa de pe acoperiş cu un bufnet şi şi-a strâns gulerul robei împotriva frigului.

— Faci exerciţii numai când te gândeşti prea mult.

Un licăr de surpriză a apărut în ochii cenuşii ai prinţului. Chiar îşi închipuia că Altair nu e atent la el? Nasir şi-a adunat lucrurile şi i s-a alăturat, sărind de-a curmezişul acoperişului şi aşezându-şi legătura îngrijit împachetată la adăpostul unei bolţi cu zăbrele. A privit în zare, întruchiparea perfectă a melancoliei. Altair nu putea pricepe de ce femeilor le plăcea asta.

— E vorba de Zafira, a început să spună Nasir, legându-şi cuvintele încet. Nu ştiu dacă e bine s-o lăsăm să păstreze Jawaratul.

Ah! Era firesc, ştia Altair, să te îndoieşti de faptele tale după ce o viaţă întreagă ai trăit supunându-te poruncilor.

— Fiecare faptă îşi are consecinţele ei, a spus Altair. Îndoielile sunt inevitabile. Cei mai capabili dintre noi reuşesc abia să îmblânzească vocea...

— Dacă aş fi vrut filosofie, m-aş fi dus la bibliotecă.

Altair s-a uitat la el.

— Acum e momentul să-ţi urmezi inima. Să asculţi de ea.

Nasir a învârtit iataganul încet şi l-a vârât în teacă, înălbind aerul cu aburul respiraţiei lui. Nasul lui avea o nuanţă de roz aproape adorabilă.

— Învaţă-mă, a spus Altair deodată.

Nasir a ridicat sprâncenele.

— Ce?

— Aminteşte-mi cum e să mânuieşti o singură sabie, pentru că nu voi mai folosi două niciodată.

Nasir s-a încruntat.

— De ce nu?

— Ei, pentru că taică-meu m-a înjunghiat în ochi.

— Îmi dau seama, a răspuns Nasir sec. Dar până şi orbii pot folosi săbii.

— Poate orbii pe care nu-i aşteaptă o armată întunecată. Nu avem timp. Nu am simţul echilibrului suficient de bun ca să folosesc două.

Nici nu mai avea iataganele lui şi, adevărul fie spus, nici nu prea îi venea să găsească o pereche nouă.

Nasir a încuviinţat din cap şi s-a dus la legătura pe care o lăsase sub boltă. A desfăşurat pânza cu grijă şi a scos două iatagane. Lui Altair i-a stat inima. Mânerele erau din aur lustruit şi curbele perfecte ale lamelor erau ornamentate cu filigrane şi gravate cu nume.

— Pe dinţii Sultanului, a şoptit Altair, luând-o pe Fath de la el. Unde? Cum?

— Probabil de la Seif. Le-am găsit în trăsura peluziană.

— Akhh, l-aş şi săruta pentru asta, a declarat Altair, răsucind iataganul în mână.

În loc de asta, a sărutat sabia şi a luat poziţie de luptă.

— Parează.

Nasir s-a uitat la el.

— Eşti atât de sigur că n-o să te omor?

— Mă iubeşti prea mult.

A surprins râsul scurt al lui Nasir, care imediat a atacat. Altair a evitat lovitura cu o stângăcie ruşinoasă. Braţele lui se mişcau în tandem. Se oglindiseră unul pe altul atâta vreme, încât mişcările îi intraseră în sânge.

— Se apropie o schimbare, dragul meu frate. Eşti pregătit?

Altair îşi dădea seama că uneori vorbea atât ca să distragă atenţia celorlalţi, cât şi să şi-o distragă pe a lui.

— Înainte de asta va veni moartea, a spus Nasir, fandând înainte.

Altair a auzit apropierea sabiei, pentru că ar fi durat prea mult să întoarcă capul ca să vadă cu ochiul drept, şi s-a ferit.

— Şi apoi…

Până să termine, Nasir a atacat şi sabia lui a şuierat tăios ca aerul demenhun. De data asta, Altair a parat-o mai repede. Nasir l-a aprobat, încuviinţând din cap, şi a repetat lovitura pe partea cealaltă – pe cea pe care Altair nu o

vedea. A parat puţin cam târziu.

Nasir a coborât sabia.

— Şi apoi voi deveni rege. Sau sultan. Ştiu.

— Mereu mi-am zis că eşti isteţ, l-a tachinat Altair, odihnind iataganul pe umăr.

De douăzeci de ani, de când se născuse Nasir, niciodată nu purtaseră o discuţie atât de lungă.

Era o îmbunătăţire şi Altair era mândru.

La fel ca toate semnele lui rare de emoţie, pufnetul lui Nasir abia s-a auzit.

— Oi, e adevărul, a spus Altair. Ai excelat la toate cursurile, cu toate armele pe care ţi le-au aruncat în mâini. Erai elocvent. Erai sclipitor. Şi, chiar dacă n-ai fi fost aşa, chiar dacă ai fi fost cel mai prost copil care a blestemat lumea vreodată, n-ar fi avut nicio importanţă, pentru că ai făcut-o mândră pe mama noastră.

Nu voise să spună toate astea şi, chiar dacă Nasir a rămas tăcut, ca de obicei, tăcerea lui trăda uluire.

Dacă tot am ajuns aici, să dau totul afară.

— A fost îngrozitor pentru mine. Te-am urât. Uram dragostea profundă pe care ţi-o purta, dar îi aducea bucurie. *Tu* i-ai adus bucurie.

Pe străzile de dedesubt, un crainic a strigat nişte ştiri fără noimă şi copiii au venit alergând din sooq-ul apropiat. Nasir nu i-a cerut iertare, aşa cum ar fi făcut alţii. Nu a scos nicio şoaptă, băiat idiot ce era.

— Şi apoi ai început să te iei după capul lui taică-tău, în loc să te iei după al tău, a spus Altair, de data asta pe un ton mai blând. Ai încetat să fii tu însuţi.

Şi-a ferit privirea, vorbind şi mai încet.

— Şi pentru asta te-am urât şi mai mult.

Cuvintele pluteau în aer, aducând cu sine o adiere din trecut. Nasir şi-a strâns legătura de arme ridicol de îngrijită şi o trenă neagră l-a urmat până la marginea acoperişului, de parcă s-ar fi risipit în lumină. Chiar când Altair a crezut că va sări, ca un îngâmfat ce era, Nasir i-a vorbit fără să se întoarcă.

— Nu am fost croit pentru războaie. Ăsta nu e războiul

meu.

— O fi al meu? a întrebat Altair, râzând amar. Pentru că sunt fiul lui?

Nasir s-a holbat la cer, ca şi când nu s-ar mai fi gândit la asta. Ca şi când ar fi uitat.

— Întunericul aduce dezastre. Ştii bine.

Şi a dispărut, lăsând la picioare al doilea iatagan al lui Altair.

Capitolul 75

Dintre cele două bint Iskandar, Nasir nu se aşteptase s-o găsească la uşa lui pe cea mai mică. Nu se aştepta nici ca ea să vină cu asemenea veşti dureroase la el.

— Ce e?

Lana îşi frământa mâinile.

— E sora mea… Pleacă.

Nasir a ridicat imediat din sprâncene.

— Şi unde se duce?

— Nu ştiu… grăbeşte-te!

Nasir a oftat obosit, dar a urmat-o pe Lana când aceasta a pornit în fugă pe coridor. Parcă era încântat că venise la el, nu la altcineva. Pe de altă parte, bănuia că fata cu părul ca de bronz, Yasmine, ar fi încuiat-o pe Zafira într-o cameră dacă ar fi fost nevoie.

Lana a zăbovit în dreptul unei bolţi rotunjite, până când o slugă a tras perdeaua la o parte. O fi crescut într-un sat, dar fata se obişnuise destul de repede cu viaţa de la palat.

— Aproape că mi-a scăpat, a spus ea, dând buzna înăuntru. I-am şi dat…

— Ce i-ai dat? a întrebat Nasir, refuzând să alerge.

Lana a fluturat mâna, ignorându-i întrebarea, şi a intrat în bucătărie, luând-o pe o scurtătură. Palatul zumzăia de bucătari şi menajere şi diverse arome se întreceau între ele şi-i aminteau lui Nasir că nu mai mâncase cum trebuie de mult timp. Se adunaseră teancuri înalte de pită şi un ajutor de bucătar scotea trei bucăţi dintr-un cuptor, pe când o femeie şi un băiat fără cămaşă curăţau cartofi şi-i vărsau într-un ceaun mare.

— Ce mare e, cred că aş încăpea în el, a mormăit Lana.

Încă nu se obişnuise cu totul, a înţeles Nasir. Lana a plecat capul, descoperindu-şi gafa când a observat privirea prinţului.

Nasir a deschis o uşă, întâmpinând o rafală de aer rece, şi s-a oprit. Acolo era, sclipitoare în lumina începutului de dimineaţă. Purta o mantie îmblănită pe umeri, cu o glugă

de culoare mov-închis. Tunica ei i se despărţea deasupra genunchilor şi coada cobora mai departe, înnegrindu-se spre pământ. Mânecile trebuie să fi fost scurte, pentru că-şi învelise braţele în benzi de la cot la încheieturi, cu funde cenuşii ca nişte piese de armură, asortate cu şalul din jurul gâtului. Marginea lui era neagră ca cingătoarea de la brâu, evidenţiind inelul de la piept. Preţ de o clipă, plămânii lui Nasir uitaseră ce aveau de făcut. Era o minune, o imagine atât ucigătoare, cât şi frumoasă.

Ţinea Jawaratul strâns la piept.

— Unde te duci? a întrebat-o el.

Zafira a tresărit, surprinsă că-l vede alături de Lana. S-a încruntat la ea şi şi-a descleştat maxilarul încet.

— Fortăreaţa Sultanului.

Curtea era pudrată de zăpadă, pe care o gardă a stârnit-o din mers. Nasir s-a rezemat de tocul uşii, păstrându-şi cuvintele şi postura relaxate.

— Şi ce te gândeşti să faci?

— Îmi pare rău pentru ce am făcut şi vreau să mă revanşez.

Crima nu se putea răscumpăra. Nasir ştia asta şi amarul din ochii ei îi spunea că ştia şi ea. A încuviinţat încet din cap.

— Asta ce legătură are cu Fortăreaţa Sultanului?

— Pot să-l opresc pe Leu.

Lana s-a înecat. Nasir a ridicat din sprâncene.

Zafira şi-a apucat desaga, tresărind şi ducându-şi mâna la piept.

— Nu eşti în stare să călăreşti.

— Pot să stau călare dacă ţine altcineva hăţurile, a spus ea hotărâtă.

— Şi dacă întâmpini pericole? Ai de gând să agiţi o săgeată în aer şi să speri că Leul va muri?

Lana a chicotit.

Zafira a coborât ochii la Jawarat.

— O să găsesc un călăreţ care ştie să mânuiască armele.

Nasir cunoştea o astfel de persoană, la fel de pricepută la arme ca şi la călărie. Cunoştea pe cineva dispus s-o ducă

şi până la marginea lumii, doar de i-ar fi cerut-o. Ar fi adunat stelele de pe cer şi i-ar fi făcut o coroană din ele, doar de ar fi primit-o.

Şi totuşi nu a spus nimic. Nasir nu era ca băiatul care îi dăruise un inel, pe care ea îl purta la piept ca pe o promisiune a veşniciei. El era prinţul, cu al cărui tron ea nu voia să aibă nicio legătură, ale cărui buze se lipiseră de ale ei doar câteva momente scurte furate dintr-o mie.

Nasir şi-a desprins braţele de la piept şi a dat să plece.

— Stai! Numai… să nu le spui celorlalţi deocamdată. Te rog.

— De ce nu?

— Ştiu că nu m-aţi inclus în plan. Ştiu că nu vreţi să-mi daţi drumul, pentru că sunteţi îngrijoraţi şi speriaţi şi aşa mai departe.

Nasir şi-a înăbuşit un zâmbet, văzând încercarea ei tulbure de a părea netulburată. Aşa cum o vedea, nu credea că Altair sau Kifah ar fi considerat-o suficient de stabilă, dar el nu avea de gând să se lase dat la o parte aşa de uşor. Nu-i putea şterge faptele, dar s-o împiedice să le mai repete vreodată? Nasir ar fi făcut orice.

— N-o să le spun, cu o singură condiţie.

Zafira l-a privit încordată.

— Lasă-mă să-ţi fiu eu călăreţul.

Lasă-mă să-ţi fiu totul.

Oricum avea drum spre nord. Ridicarea bruscă a sprâncenelor ei i-a trădat surpriza.

— Nu ţi-e frică de mine?

Niciodată.

— Ţi-am greşit vreodată cu ceva?

Buzele Lanei au tresărit într-un zâmbet înăbuşit. Zafira nu s-a lăsat înduplecată.

— Îi părăseşti pe ceilalţi pentru mine?

Într-o bună zi, Zafira avea să afle că ar fi făcut orice pentru ea. Într-o bună zi, avea să găsească cuvintele potrivite prin care să i-o spună.

— Nu va observa nimeni că am plecat, a spus Nasir.

În orice caz, vor observa prea târziu.

— De acord?

A văzut că Zafira trage încet aer în piept.

— Nu.

Nasir a ridicat din umeri şi i-a întors spatele fără nici un alt cuvânt, mizând pe fărâma ei de ezitare, şi Lana a intrat în panică.

— Fie, a izbucnit Zafira. Cu condiţia să nu priveşti Jawaratul cu ochi răi, sunt de acord.

Nasir s-a întors spre ea şi a zâmbit.

— Desigur, sayyida.

Dintre toate minciunile pe care le spusese, aceasta era cea mai uşoară.

Capitolul 76

Nu avem nevoie de el.

Tocmai de asta, a gândit Zafira cu ultima rămăşiţă de raţiune, avea nevoie el. Chiar dacă şi simpla idee de a sta pe cal alături de el o înfierbânta.

La grajduri, prada şterpelită a Zafirei s-a dublat în greutate când Lana i-a furişat un zâmbet şiret şi l-au evitat în ultima clipă pe Altair, care ieşea din boxa din capăt. Încă un aspect sub care cei doi fraţi erau atât de diferiţi – Nasir le-ar fi observat imediat.

— Yasmine o să se supere că nu i-ai zis, a spus Lana.

Toţi o să se supere, dar, când se gândea să le spună, auzea râsetul lui Altair trecând pe lângă uşa ei şi vedea oroarea de pe chipurile lor când descoperiseră ce făcuse.

— Îmi dau seama prea bine, a răspuns Zafira, şi o să rezolv problema mai târziu.

— Şi atunci ce să-i spun? Şi celorlalţi?

Într-adevăr, ce?

— Adevărul.

Atunci Zafira avea să fie departe.

— Am minţit-o destul până acum.

Grajdul era de piatră şi fiecare boxă avea câte o intrare îngustă şi bogat ornamentată, ca nişte praguri la marginea unor lumi nevăzute. Pe perete atârnau ghete lustruite, alături de perii şi şei, toate curate şi ordonate, şi geamuri pătrate luminau strălucitor fiecare armăsar. Nu se asemăna deloc cu şandramaua lui Sukkar din sat.

Nasir li s-a alăturat aruncându-le o privire scurtă, ca şi când ar fi sperat că Zafira se răzgândise, şi, cu toate că-l vedeau toate gărzile, nimeni nu i-a întrebat ce făceau şi unde se duceau. Totuşi erau vigilenţi ca nişte şoimi şi probabil că înjghebau o poveste pe care s-o împărtăşească mai târziu la un arak[50], despre cum prinţul moştenitor plecase cu o demenhună insipidă.

Nasir s-a oprit brusc, privind peste umărul Zafirei.

---

[50] Băutură spirtoasă din anason (n. t.).

— Afya? a şoptit el incredul.

Era numele uneia dintre cele Şase Surori ale Veşniciei, dar el se holba la un cal. La o iapă cenuşiu-închis.

— Pe asta.

Băiatul de grajd s-a fâstâcit sub forţa poruncii lui şi a scos calul, înmânându-i hăţurile lui Nasir cu un respect tăcut, după care s-a întors înspre ea.

— Încă un cal, sayyida?

Zafira doar a clătinat din cap, atentă numai la Nasir. La fericirea pe care abia şi-o stăpânea. Şi-a plimbat cu blândeţe mâna peste coastele iepei, i-a şoptit vorbe dulci la ureche şi pe chipul lui a apărut o duioşie care a trecut prea repede ca să poată fi reţinută. Şi-a atins fruntea de botul ei şi, în răspuns, iapa şi-a frecat botul de el cu aceeaşi blândeţe.

Zafira se topea pe dinăuntru. Nu-şi putea descrie sentimentul altfel. Era acelaşi băiat care o îngrijise în prima zi petrecută de ei pe Sharr. Acelaşi băiat pe care îl îngrijise după ce Leul îl arsese cu vătraiul. Când el a uitat să ţină povara Prinţului Morţii şi şi-a îngăduit să *fie*, pur şi simplu.

S-a întors spre ea şi zâmbetul i-a pierit. A plecat ochii şi a condus calul afară. Zafira nu s-a putut stăpâni: a străpuns-o durerea.

Lana a râs.

— S-a ruşinat din cauza ta.

— Să se ruşineze? El? s-a răstit Zafira.

Lana a înclinat capul.

— N-o spun ca pe o jignire, dar, la cât eşti de curajoasă şi de isteaţă, uneori eşti o mare toantă.

— Mă bucur că n-ai spus-o ca pe-o jignire.

Lana şi-a muşcat buza.

— Să ai grijă.

— Cum, de data asta nu te mai milogeşti de mine să rămân?

— Am încercat, Okhti. Nu sunt mai puternică decât cartea aia, dar poate că prinţul tău este. Îţi aminteşti ziua aia în care ai stat atât de mult în Arz, încât atunci când te-

ai întors era seară? Deen ne-a tot spus să nu ne facem griji. „Are un mare talent să pocnească moartea drept în faţă”, a spus el.

Zafira nu a răspuns. Şi-a amintit că Deen îi adresase aceleaşi cuvinte în drum spre Sharr.

— Am ajuns să-l cred, a spus Lana.

Umbra lui Nasir s-a aşternut în dreptul intrării.

— Mergem?

Zafira a privit înapoi spre Lana.

— N-o lăsa pe Yasmine să se apropie de Altair.

Ceva a licărit în ochii Lanei, dar a încuviinţat din cap. Era la fel de înfiorător să înfrunţi mânia Yasminei cum ar fi fost să deranjezi odihna Leului.

— Şi vorbeşte cu Qismah, a adăugat Zafira.

— A minţit, s-a împotrivit Lana, când s-a prefăcut că-i altcineva.

Aşa cum am făcut şi eu.

— Pentru ea consecinţele sunt de zece ori mai grele decât erau pentru mine.

Zafira a atins obrazul Lanei cu dosul a două degete.

— Nu ştiu dacă a aflat adevărul despre moartea tatălui său, nu ştiu cum a primit vestea şi ce se va întâmpla cu ea de acum înainte. Are nevoie de aliaţi. De oameni dispuşi să lupte pentru ea.

— Nu m-am născut luptătoare.

— Nu, a încuviinţat Zafira. Niciunul dintre noi nu s-a născut aşa. Nu ne-am născut ca să luptăm, dar leagănele noastre erau construite din durere şi chin. Tocurile, săbiile, beţele – arme care ni se vâră în pumni imediat ce creştem destul cât să le putem apuca. Aşa că luptăm, pentru că altfel lumea ne taie gâtul. Luptăm, pentru că nu ne lăsăm doborâţi fără luptă. Înţelegi?

Drept răspuns, Lana a strâns-o în braţe.

— Nu pot să respir, a gâfâit Zafira şi Lana s-a retras sfioasă.

Afară, Zafira s-a oprit, simţind frigul muşcător pe dosul palmelor. Nasir aştepta cu Afya şi gărzile aşteptau la poartă. Poate că nu *trebuia* să plece fără să le spună

celorlalţi.

Un murmur a ieşit din Jawarat, liniştindu-i gândurile rătăcite.

Îi câştigăm din nou de partea noastră. Asta trebuie să facem.

Iarăşi Zafira a fost uimită de nesiguranţa lui, dar avea dreptate.

Amiaza adâncea albastrul cerului când şi-a strâns mantia pe trup şi a încălecat pe calul lui Nasir folosindu-se de un scăunel, ca un bătrân neputincios. A tremurat în rafala de vânt subită şi tot trupul i s-a încălzit când Nasir a încălecat în spatele ei.

Ceruri mari.

I-a simţit ezitarea, dar apoi Nasir a întins braţele pe lângă ea ca să apuce hăţurile, suflându-i în obraz. Zafira s-a străduit să nu se concentreze asupra tremurului respiraţiei lui, privind în schimb pielea cu picăţele a calului. S-a străduit să ignore strângerea minunată a picioarelor lui în jurul coapselor ei, contemplând în schimb peisajul familiar care se întindea împrejur.

Poarta a glisat, deschizându-se spre străzile pavate, de-a lungul cărora se întindeau şiruri de case din care ieşea fum şi oamenii îşi vedeau de lucru liniştiţi, ceea ce însemna că în Thalj încă nu se aflase de ororile din Fortăreaţa Sultanului. *Thalj*. Încă un oraş grandios în care o adusese călătoria ei.

— E totul bine? a întrebat Nasir cu vocea aia a lui, reafirmându-şi prezenţa.

Zafira a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap scurt, după care a întâlnit privirea Lanei, luându-şi rămas-bun în tăcere. Nasir a îmboldit calul şi Zafira s-a lovit de zidul solid al pieptului lui, aproape fără să perceapă durerea tăioasă provocată de rana ei şi melodia şoptită a Jawaratului dincolo de căldura subită a trupului lui.

Sfântă zăpadă, avea să fie o călătorie pe cinste.

Capitolul 77

Încălecând pe Afya, Nasir a trebuit să se agaţe de toate urmele de stimă de sine ca să nu se apropie de ea şi mai mult. A început să respire greu şi apoi, blestemăţie, a început să îi fie de-a dreptul greu să existe, când Zafira s-a lovit de el. În scurt timp au ieşit pe poartă, galopând uşor pe strada care se desfăşura în pantă de la palat, rămânându-i doar să expire foarte încet şi nu foarte egal.

Zafira s-a întors ca să admire măreţia alabastrului palatului demenhun, cu ochii ei albaştri sclipind de o uimire copilăroasă. Erau limpezi, neafectaţi de cartea pe care o strângea la piept, şi Nasir s-a întrebat dacă acesta era unul dintre momentele acelea despre care-i vorbise, când ea şi Jawaratul ajungeau la consens.

— E incredibil, a oftat ea.

— Un cuvânt potrivit pentru mai multe lucruri, a şoptit el, observând cu încântare încordarea din umerii Zafirei.

A încetinit-o pe Afya şi au înaintat la pas pe străzile pline de forfotă, conştient mereu că el era ca o pată neagră în oraşul acesta imaculat, de la zăpadă la clădiri până la thobele albe şi curate, la abayele în culori deschise şi la paltoanele îmblănite pe care le purtau aproape toţi. Demenhur, califatul stafiilor şi al lucrurilor eterice.

— Cât ne va lua? a întrebat Zafira.

— Afya e cal alder, a răspuns Nasir.

Nu se aşteptase nicidecum să dea peste iapa mamei lui în grajdurile demenhune. Nu se aşteptase s-o mai *vadă* vreodată, khalas, convins că o mâncase ifritul bătrân. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că Seif o lăsase în curte pentru ei în noaptea fugii lor, pentru că numai un safin ar fi fost suficient de perspicace încât să observe un cal alder în mijlocul haosului şi una din Elita celor Nouă călărise pe ea până aici.

— Aş spune că vom ajunge în mai puţin de trei zile, dar nu putem şti cum va fi acest nou Sarasin întunecat.

A auzit şoapta ei blândă, *cal alder*, şi Zafira a plimbat

mâinile pe grumazul Afyei, făcându-l pe Nasir să înghită anevoie.

Soarele cu lumina lui moale ajunsese la zenit când, în locul agitaţiei din oraşul principal, au apărut câteva case izolate. Nasir a grăbit ritmul şi apoi a încetinit-o pe Afya când s-au apropiat de un sat. Zafira s-a întors, cu profilul luminat de soare.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău. N-am avut ocazia să-ţi spun.

Îşi pierduse tatăl cu mult timp în urmă, în clipa în care vătraiul îi arsese spinarea întâia oară, şi totuşi o parte din el se agăţase de speranţă. Sperând să fie apreciat. Să vadă un zâmbet. Să fie aprobat cu o încuviinţare a capului, blestemăţie, de parcă încă ar fi fost un copil. Acum faimosul Sultan al Arawiyei era un cadavru pe pardoseala rece şi dură, alături de propriul lui tron. O marionetă lăsată să putrezească fără onoarea înmormântării.

— Nu-ţi face griji, a şoptit Zafira, luându-i mâna în mâinile ei reci. Va fi bine.

Şi-a plimbat degetele mari pe pielea lui, acoperind flăcările întunecate, trecând pe lângă un bărbat care curăţa zăpada cu o lopată şi nişte femei care stăteau la taclale în faţa casei uneia dintre ele.

Când Zafira a vorbit din nou, încet, de o parte şi de alta erau doar copaci pleşuvi şi ţepoşi.

— Alţii plâng cu lacrimi. Tu plângi cu umbre.

Zafira a continuat să îl aline cu un aer absent şi, cu toate că nu-şi vedea mâinile, Nasir a simţit când umbrele s-au retras la atingerea ei şi altceva s-a stârnit înăuntrul lui. A strâns degetele pe hăţuri şi ea le-a relaxat pe ale ei, observând imediat.

Rimaal, cum putea să…

Nasir a sărit din spinarea iepei, strâmbând din gură la mocirla de sub ghete, dar recunoscător pentru vântul rece care-i învăluia corpul. Zafira se holba din şa la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Lui Nasir i-a venit să râdă. Nu se putea să fie *atât* de inocentă.

— De ce nu poţi să te desparţi de Jawarat? a întrebat el,

ca să distragă atât atenţia ei, cât şi pe a lui.
Zafira a înlemnit.
— Ai promis.
— E doar o întrebare.
Nasir a coborât vocea.
— Ne întoarcem.
S-a oprit.
— Ne întoarcem, altfel te duc la palatul califului şi te las…
Nasir a sesizat momentul în care Zafirei i-a venit ideea. Fata s-a năpustit la hăţuri, forţându-şi rana şi icnind încet, şi a întors-o pe Afya brusc, cu îndemânare. Nasir a ţâşnit blestemând, apucând un hăţ din mâna Zafirei şi sprijinind-o cu jumătate din trupul lui ca să nu cadă.
— Ai minţit, a gâfâit ea lipită de el şi, oh, cât ar fi dorit Nasir ca Zafira să fi ajuns să-şi piardă în felul ăsta magnific controlul din cu totul altă cauză.
— A fost doar o întrebare, a repetat el şi apoi a râs de faptul că se apăra.
De faptul că era manipulat din nou. De faptul că Zafira era gata să-l abandoneze aici. Nu-i era greu să-şi găsească cuvintele când suferea.
— Îţi închipui că sunt un fel de ţintă uşoară? De aceea ai acceptat să fiu călăreţul tău? Şi n-ai vrut să le spun celorlalţi?
Zafira a încremenit, rănindu-l în orgoliul lui când a îndrăznit să-i întâlnească privirea.
— O să te duc la palat şi am să te leg de pat, i-a mârâit el la ureche. Asta-i nebunie.
Zafira a lăsat celălalt hăţ, cu nodurile degetelor albite. Răsuflarea lor înceţoşa aerul ca fumul.
— Nu vreau… nu vreau să mă vadă Lana aşa. Nu vreau s-o împovărez aşa cum a făcut mama noastră, a spus ea, aproape ezitant. Yasmine nu înţelege. Kifah şi Altair – i-am văzut ieri în camera califului. Le-am văzut feţele, Nasir.
Cuvintele ei năvăleau grăbite.
— Îmi pierd de tot simţul binelui şi al răului şi nimeni nu înţelege. Nu… nu aşa cum înţelegi tu. Nimeni altcineva nu

se mai uită la mine şi nu pricepe că încă sunt aici.

Şovăind, şi-a coborât privirea la el.

— De aceea am acceptat. Nu pentru că nu te respect. Nu pentru că nu însemni nimic pentru mine.

Cineva a gonit pe lângă ei călare pe un cal murg, punând capăt liniştii apăsătoare. Trebuia s-o ia din loc. Planul lui Altair se sprijinea pe sincronizare şi Nasir luase în calcul suficient timp ca ei şi Afya să aibă şi ocazia să se odihnească, dar nu mai mult.

— Înţelegi, nu? a întrebat ea încet. Ştii ce înseamnă asta. Nu?

Ce însemni tu *pentru mine*, spuneau ochii ei. Pentru că, deşi Zafira înfrunta tot ce i se întâmpla cu îndrăzneală, Nasir observase că în prezenţa lui era copleşită de sfială.

Şi era firesc ca, după o viaţă plină de insulte, el să nu ştie cum să reacţioneze la cuvinte spuse din inimă. La cuvinte care purtau emoţii pe care el nu le trăise niciodată, indiferent ce îşi închipuise înainte. Îl şi deruta – acum îl întreba ce vrea de la ea. În clipa următoare, Nasir îşi dezgolea inima şi ea îi întorcea spatele, zăpăcindu-l. Ba refuza coroana lui, ba îl alegea în locul tuturor celorlalţi.

A primit hăţurile din mâinile ei întinse.

Capitolul 78

Şase safini muriseră. Numărul în sine era neînsemnat, dar astea nu erau victime ale vreunui război al lui Altair. Era măcel în principalul jumu'a din Fortăreaţa Sultanului, o piaţă menită pentru decrete şi proclamaţii, locul unde se sărbătorise cândva naşterea fratelui său.

Tuturor celor şase safini li se smulseseră măruntaiele, care erau întinse pe piatra cenuşie, şi braţele lor erau întinse, ţintuite de stâlpi, iar ochii lor fuseseră ciuguliţi de animale de pradă lacome. Altair presimţea o cauză anume în spatele motivelor atât de precise, dar acesta era încă un detaliu despre care tatăl său nu-i vorbise. Pe pământ erau împrăştiate sute de pietre, mânjite în roşu.

Mesagerul, care gâfâise şi tremurase în frigul din Demenhur, nu omisese niciun detaliu.

Erau pedepsiţi pentru că abandonaseră Arawiya după dispariţia magiei, aşa proclamase noul rege. Ar fi trebuit să semene groază în inimile oamenilor faptul că acest conducător proaspăt instalat pe tron îşi consolida domnia prin ură şi violenţă. Dar veselia era peste tot şi abia atunci a înţeles Altair cât de mânioşi fuseseră arawiyanii de rând. Jinduiseră după dreptate atâta vreme, încât nu mai conta cum anume era înfăptuită.

Al doilea mesager a sosit la scurt timp după aceea, repetând mesajul primit de Haytham, cum că pe cerurile Sarasinului se întindea o dâră de întuneric, şi confirmând bănuielile lor că noul calif era într-adevăr un ifrit care îmbrăcase pielea muritoare a negustorului Muzaffar. Altfel nu s-ar fi putut explica de ce califatul păstra tăcerea pe când ifriţii, cu toiegele lor înflăcărate, călcau în picioare oamenii şi, mai rău, copiii, în stânga şi-n dreapta. Confuzia le provoca o reţinere trecătoare, îl aşteptau pe calif să acţioneze spre binele lor.

Altair s-ar fi descurcat cu haosul, dar îl nelinişteа smulgerea asta calculată de la rădăcini, căci toate eforturile lui Altair şi Benyamin începeau încet să se

destrame.

— Dacă te-ai ţine şi mai strâns de stâlpul ăla, s-ar putea să cadă tot palatul pe noi, i-a strigat Kifah pe fondul şfichiuiturilor suliţei ei.

Un singur lucru stârnea în mintea lui Altair o furie roşie şi nebună, şi anume moartea copiilor, pierderea fără sens a inocenţei.

Şi-a slăbit strânsoarea şi – agasat că trebuie să întoarcă capul cu totul ca să poată vedea în stânga lui – s-a uitat după Nasir, descoperind că prinţul era absent. Akhh, deci de aia fusese mai tăcut decât de obicei.

— Unde s-a dus?

Kifah a ridicat din umeri.

— Nu-s mama lui.

Altair s-a încruntat şi a ieşit din sala de război, cu a ei colecţie de hărţi desfăşurate şi planuri care altădată fuseseră folosite pentru a i se ţine piept lui şi trupelor lui. Sau, în orice caz, se încercase să li se ţină piept. Nu degeaba era Altair un general de soi. Of, cum se inversaseră lucrurile. Iată-l în Demenhur, dându-şi coate cu wazirul califului şi împrietenindu-se cu generali împotriva cărora ridicase sabia cândva, pe câmpul de luptă.

Palatul demenhun era cuprins de frică. Demnitarii erau neînduplecaţi în încercările lor de a pleca, de teamă că ifriţii veneau după ei, că ar fi urmat pe lista Leului, gata să fie spintecaţi ca nişte peşti pe un fund de lemn. Lui Altair îi venea să râdă. De-ar fi ştiut adevărul.

— Trebuie să vorbim despre Zafira, a spus Kifah, urmărind cumva firul gândurilor lui.

— Zafira nu e o… *chestie* pe care s-o discuţi.

— Ştii ce vreau să spun.

— La fel cum ştii şi tu că nu putem face nimic, a spus Altair obosit.

Kifah a oftat.

— Nu putem s-o încuiem şi să uităm de ea. Jawaratul a silit-o, de fapt, să-l omoare, are nevoie de noi.

Ar fi avut nevoie de ei şi dacă n-ar fi fost aşa. Era

prietena lor. O fată mică a apărut pe coridor şi, dând cu ochii de el, s-a oprit. Altair a recunoscut chipul ei ascuţit – fusese în cameră cu o noapte în urmă, se holbase la cadavrul mutilat al califului fără să clipească. Postura ei îi amintea vag de Aya, dar Altair a alungat gândul respectiv.

— Pace ţie! Cum e Zafira? a întrebat el.

— De ce întrebi? a răspuns ea defensiv, cercetându-l cu ochii ei căprui şi calzi.

— Sunt prietenul ei.

— Un prieten n-ar fi abandonat-o aşa cum ai făcut tu.

Gâtul i s-a înroşit de ruşine. Îşi propusese s-o viziteze. Să încerce să priceapă ce făcuse. Nu o vizitase – pe dinţii sultanului!

— A plecat, a spus fata apoi.

— Nu minţi.

— E dezonorabil să minţi, a spus ea indignată.

Dacă înainte avusese dubii, acum Altair era absolut convins că fata era sora Zafirei şi îi venea să-i obţină răspunsurile cu sabia aţintită la ea.

S-a lăsat pe vine.

— Micuţo, dacă-mi spui, voi cere de la bucătării o bucată în plus de kanafah[51], numai pentru tine.

Fata a ridicat dintr-o sprânceană la el.

— Am paisprezece ani şi pot să-ţi înfig un ac în ochiul care ţi-a rămas.

Altair a izbucnit în râs şi i-a aruncat o privire lui Kifah.

— Mai Iskandar de atât nu se poate. La paisprezece ani e… cam mică.

— Mă cheamă Lana. Iar *tu* eşti cam mare, a răspuns ea.

— N-a fost o insultă, a spus el zâmbind larg şi Kifah a mormăit. Cum adică „a plecat”?

— S-a dus să găsească un leu.

I-a trebuit un moment ca să-şi dea seama că Lana spusese „pe” nu „un”, şi că acest leu nu era deloc o felină. Brusc, Altair s-a simţit foarte, foarte obosit.

— Adică se îndreaptă spre Fortăreaţa Sultanului?

Lana a încuviinţat din cap.

[51] Preparat culinar dulce specific Orientului Mijlociu (n. t.).

— Singură? Nici n-ar fi în stare să…

S-a oprit, văzând cum Lana holbează ochii, şi şi-a trecut o mână peste faţă. *Khara*.

— Ar fi trebuit să-i pun lesă băiatului ăluia.

— E Prinţul moştenitor.

Lana a strâmbat din nas, jignită în numele unui nătărău pe care nici nu-l cunoştea.

— Prinţ pe…

Kifah şi-a dres glasul.

— Pe ce? a întrebat Lana pe un ton galeş.

Altair a mârâit.

— Întreab-o pe sora ta.

— A luat şi pumnalul din camera ta. Cel înfăşurat în turban şi ascuns între rafturi. Un ascunziş foarte prost, să ştii.

Altair a clipit – uluirea îi încetinea creierul.

— Ai… ea… cum?

— Lana? Unde eşti?

O voce a strigat de pe coridorul din dreapta lor. Lana a înghiţit în sec, făcând ochii mari ca nişte ceşti de qahwa. A aruncat o privire înspre Kifah şi a zbughit-o pe coridor înainte ca Altair s-o poată opri.

Acesta s-a repezit după ea, încruntat, dar a găsit doar marginea fâlfâind a unui şal albastru şi a auzit foşnetul unei perdele lăsate. Vocea aia. I se păruse ciudat de familiară după cadenţă, dar ispititor de melodioasă şi… *Nu e momentul acum*.

Kifah îl urmărea cu un zâmbet discret şi Altair s-a încruntat şi mai tare.

— Ce-i? a izbucnit el.

Kifah a ridicat din umeri.

— Sayyidi?

Altair s-a învârtit mârâind. Zafira dispăruse, dispăruse şi Nasir, dispăruse şi pumnalul negru pentru obţinerea căruia pierduse cu totul un ochi. A pufnit pe nas. Panica şi stresul nu ajutau niciodată pe nimeni.

— Am… v-am găsit… am găsit un şoim, a bâiguit soldatul din gardă, năucit.

— Şi unde-i? s-a răstit Altair la băiat, ai cărui ochi cenuşii îi aminteau de Nasir.

Garda i-a condus înapoi în camera de război şi Altair şi-a lăsat gândurile să hoinărească. El şi Kifah aveau să plece în curând pentru a împlini treimea lor din plan, dar ar fi trebuit să plece împreună cu Nasir. Nu aşa. Fără rămas-bun. Fără niciun bilet. În mod ciudat, se simţea rănit.

Prin uşile duble a năvălit în zbor o pată de culoare brună şi crem şi garda s-a ferit, scoţând un ţipăt inuman. Altair s-a oprit locului. *Să fie oare...?* A întins braţul şi pasărea a aterizat pe mănuşa lui.

— L-am găsit cocoţat pe poartă şi cineva s-a gândit că e unul de-ai noştri, a explicat garda.

Nu, nu unul de-ai lor. *Al lui*.

— Hirsi?

Altair nu şi-a putut stăpâni încordarea din glas.

— Vai, băiete, m-ai urmat tocmai până aici?

Răspunzându-i cu un tril mulţumit, pasărea şi-a frecat ciocul auriu de fruntea lui.

Kifah a râs.

— Există vreo fiinţă pe care să n-o iubeşti?

— Tatăl meu, a spus Altair simplu, dar, la un moment dat, în timpul captivităţii lui, chiar *simţise* ceva pentru tatăl lui.

Nu dragoste, ci înţelegere, în fărâme minuscule. Altair a înşfăcat scrisoarea de pe birou şi a citit-o o ultimă dată.

Mama lui era ultima persoană la care ar fi vrut să apeleze, dar Kifah nu era nici pe departe o miragi pricepută ca ea şi Vrăjitoarea Argintie era un element esenţial pentru succesul planului.

— Sigur va funcţiona? a întrebat Kifah. De unde ştim că e pe Insulele Hessa, ca să poată primi scrisoarea? De unde ştim că va fi de acord să creeze o iluzie de o asemenea anvergură? Dacă e rănită şi acum? Dacă nu ajungem *noi* la timp?

Altair a terminat de legat biletul de piciorul lui Hirsi.

— Mă uimeşte la nesfârşit încrederea nestrămutată pe care mi-o acorzi, Una din Nouă. Uite încă o întrebare

pentru lista ta: de ce nu a putut Nasir să ne spună că pleacă cu Zafira?

Kifah şi-a ţuguiat buzele.

— Despre Prinţul Morţii se ştie una şi bună: îndeplineşte ordinele. O să-şi ducă sarcina la îndeplinire.

— Pentru mine ai o mie de întrebări, iar în el te încrezi fără nicio urmă de îndoială, a spus Altair.

— *Tu ai* încredere în el, a spus Kifah, întâlnindu-i privirea. Pentru mine e suficient.

Altair a zâmbit, surprins de căldura din ochii ei întunecaţi.

Un bărbat s-ar fi putut pierde în ei zile întregi.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Ei? Mergem?

Akhh, femeia asta nu marşa la sentimentalisme.

— Aşteaptă, a spus Altair, amintindu-şi de ceva fără de care nu pleca nicăieri înainte.

Şi-a deschis cufărul şi a scos două săbii, legându-şi tecile şi strecurând frumos iataganele în prinzătoarele din piele. S-a îndreptat de spate şi a oftat greoi.

De data asta, Kifah a zâmbit.

— Exact ca în vremurile bune, nu?

— Aş vrea eu, a spus el.

Avea să se folosească doar de unul dintre iatagane. Pe celălalt îl purta pentru echilibru şi pentru că-şi iubea amândoi copiii la fel de mult.

— Poate că e bine că a luat-o pe Zafira cu el, a spus Kifah. Am lăsat-o pe dinafara planurilor noastre şi n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit măcar să mergem la ea când s-a trezit.

Nu se punea problema că Altair o evitase cu intenţie. Trebuise să trimită misive, să îmbuneze demnitarii, să stabilească vinovăţii. Şi după aceea a fost prea târziu.

Nu putea decât să spere că Nasir avea să respecte planul şi să se îndrepte spre Leil. Nu spre Fortăreaţa Sultanului. Şi că va avea grijă de pumnalul ăla blestemat.

Aceeaşi gardă cu ochi cenuşii i-a condus până la grajduri. Hirsi stătea cuminte pe umărul lui Altair, întorcând capul încolo şi-ncoace.

Altair a şterpelit o dolma uleioasă în drum spre grajduri şi a sărit în spinarea unui cal negru, zâmbind când Kifah s-a urcat cu uşurinţă pe unul sur, mâncat de purici.

— Akhh, Una din Nouă. Dintre toţi, cu tine îmi place cel mai mult să călăresc.

Kifah şi-a arcuit o sprânceană într-o curbură perfectă şi Altair şi-a dat seama că exista ceva ce nu putea face. Şi-a amintit în mod dureros că-l aştepta o viaţă eternă şi că avea doar un ochi. A prevăzut că, pentru o vreme, jalea avea să îi fie tovarăş apropiat.

— Trebuie neapărat ca toate comentariile să facă aluzie la… tendinţele tale? a întrebat ea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţin sincer la prietenia noastră şi chiar nu există nimeni cu care mi-ar fi plăcut mai mult să fac călătoria asta şi…

— Dacă-mi mai spui o singură minciună, o să am grijă ca ultimul lucru pe care-l vezi să fie copita calului ăstuia.

Băiatul de la grajduri a râs pe înfundate.

Altair a oftat visător.

— Niciun alt suflet nu e atât de bun cu mine.

A făcut semn spre intrare şi i-a aruncat băiatului o monedă.

— După tine, sayyida.

Kifah privea libertatea aşa cum îndrăgostiţii privesc persoana iubită.

— Nu-i nevoie să-mi spui de două ori.

Au ţâşnit dinspre palat în josul culmii înzăpezite şi strigătele vesele ale lui Kifah au umplut aerul îngheţat. Hirsi şi-a luat zborul cu o promisiune stridentă şi curând străzile oraşului au răsunat de tropote de copite. Copacii subţiri se aplecau ca nişte bătrâni şi cămilele grase mergeau alene, mai încet decât stăpânii lor. Oamenii i-au salutat pe drum, zâmbindu-le larg, cu sclipiri în ochi, căci locuitorii din Demenhur fuseseră mereu mai prietenoşi decât cei din restul regatului.

— Rebelii ăia… crezi că putem să avem încredere în ei? a strigat Kifah ca să acopere şuierul vântului.

Oricine ar fi fost, Altair avea de gând să se folosească de

ei. Aveau nevoie de ajutor şi Arawiya avea nevoie de un viitor.

— Ştim doar că farmecul meu o să-i câştige de partea noastră. O să adunăm o mică armată cât ai zice peşte.

A auzit-o limpede pe Kifah când a pufnit zgomotos.

Nu aveau de ales; aici nu era vorba despre o încăierare pentru teritorii. Era vorba despre toate zilele lor de mâine, strânse într-un singur pumn fragil. Au încetinit în mijlocul Thaljului, unde în sooq se vânzoleau mulţimile de la amiază.

Kifah a blestemat şi şi-a încetinit calul, dispărând pe o străduţă.

— Oi, uite aici!

— Mereu am fost avertizat să nu urmez străini pe străduţe întunecoase, a tachinat-o Altair cu umor negru. Ăla o fi...?

Kifah a rupt o coală de papirus de pe zid şi Altair s-a holbat la chipul pe care-l ştia la fel de bine ca pe al său. Nasir. Ilustraţia îl întruchipa aproape perfect, până la cicatricea care i se întindea vertical peste ochiul drept.

— „O mie de dinari, mort sau viu", a citit el.

— Guljul blestemat! Să mă simt jignită că noi doi n-avem nicio valoare? a întrebat Kifah.

— N-aş recunoaşte-o în veci de faţă cu el, dar fratele meu arată mult mai bine pe viu, a spus Altair.

Kifah a mormăit agasată.

— Ce? N-au desenat bine nasul! a exclamat Altair.

— Ai putea măcar *să te prefaci* că eşti îngrijorat?

Altair s-a uitat la ea.

— Ce vrei să fac? Să plâng? a întrebat, mai aspru decât ar fi trebuit. Atunci ar dispărea afişele? Mi-aş recăpăta ochiul? L-aş recăpăta şi pe Benyamin?

Kifah a întors privirea.

Altair a oftat încet şi îndelung.

— Akhh, să lăsăm amarul în seama lui Nasir, laa?

Kifah s-a grăbit să-i facă pe plac, întinzându-i afişul.

— E mijlocul perfect prin care Leul ar fi putut să transforme frica poporului faţă de Prinţul Morţii într-o

răsplată.

Altair a strâns afişul şi l-a vârât în desagă.

— Şi se foloseşte de ifriţi ca să împrăştie vestea. Nimeni altcineva n-ar fi putut ajunge aici atât de repede. Khara, având-u-i pe ei alături, *toate* se vor mişca mai repede. Poate că nu simte nevoia să se ocupe întâi de inimi, dar e clar că ne consideră o ameninţare.

— Atunci să-i arătăm că are dreptate, a spus Kifah.

A tăcut, privindu-l în lumina prăfuită a străduţei.

— Începi să-ţi faci griji.

Altair a strâmbat din nas.

— Şi să risc să îmi încărunţească părul?

— Dai pe dinafară de replici isteţe, a observat Kifah.

Altair a fost prea uluit ca să se poată gândi la un răspuns. Trăia de aproape un secol şi abia acum observa că asta îl dădea de gol?

— Te-ai întrebat vreodată unde au greşit Surorile? a întrebat ea.

— Au avut încredere în mama mea fermecătoare.

Kifah a clătinat din cap.

— Suntem o zumra alcătuită din bucăţi care nu se potrivesc între ele, avem un singur scop şi nu ne ferim să cerem ajutor. Avem „asabiyyah" pe care ele n-au avut-o.

— Asabiyyah?

— Esenţa zumrei noastre, a spus Kifah ridicând din umeri. Unitate bazată pe ţeluri comune, loialitatea pe care ne-o arătăm unii altora, dincolo de orice legătură de sânge.

Kifah şi-a privit braţul tatuat.

— Nu am înţeles conceptul ăsta cu adevărat până acum. Până la noi.

— Şi Surorile au fost aşa, a contrazis-o Altair.

— Fiecare domnie poartă în sine grăuntele propriei decăderi şi aşa a fost şi domnia Surorilor. Au avut încredere în *ele însele* – şi în nimeni altcineva. Dacă există cineva care ar putea să salveze Arawiya, aceia suntem noi.

Capitolul 79

Când s-a lăsat noaptea şi temperatura a scăzut, pe Zafira o durea tot trupul. Reuşise cumva să rănească sentimentele lui Nasir şi, din cauza tăcerii, prezenţa lui în spatele ei era şi mai apăsătoare. Căldura pieptului lui. Strânsoarea relaxată a braţelor.

Nu mai călărise de săptămâni întregi şi nevoia de a se lăsa moale, sprijinită de el, aproape că-i întrecea simţul demnităţii. O durea spatele şi o dureau picioarele. O durea şi pieptul, de la cât îl ţinuse nemişcat ca să-şi protejeze rana pe măsură ce se vindeca, în timp ce traversau culmile dealurilor abrupte din ţinuturile mai puţin populate din Demenhur. Cândva fuseseră câmpuri lucrate, pe care creşteau ierburi şi alte plante cultivate în scopuri medicinale. Acum erau acoperite cu alb, aşteptând întoarcerea magiei, la fel ca restul Arawiyei.

Apropiindu-se de un sat de la graniţa demenhună, Nasir a încetinit-o pe Afya şi au înaintat la pas. Străzile erau tăcute, cu excepţia şuierului vântului rece. Torţele clipeau din umbre ca nişte ochi de chihlimbar, prăvăliile erau cufundate într-un soi de întuneric care atrăgea doar stafiile şi străduţele îi îmbiau ca nesnas[52]-ul cu un singur picior din coşmarurile copilăriei.

— De ce încetinim? a întrebat Zafira.

Ceva nu-i plăcea la satul ăsta. Până şi luna se ascunsese în spatele norilor grei.

Nasir a oftat şi Zafira a simţit căldura respiraţiei lui pe gâtul ei înfrigurat, căldură pe care a primit-o bucuroasă din mai multe motive.

— Faptul că am luat-o pe Afya în călătoria asta are şi un dezavantaj.

A alunecat din spinarea iepei şi a condus-o la pas, cercetând clădirile înconjurătoare.

[52] Creatură fantastică din folclorul Orientului Mijlociu, cu înfăţişarea unui om pe jumătate mort, căruia i se poate vedea numai o jumătate a corpului (n. t.).

— Dacă ar fi fost vorba de orice alt cal, am fi putut s-o dăm la schimb şi să ne vedem mai departe de drum. Trebuie să se odihnească. Vom porni imediat după miezul nopţii.

— Mi-e greu să cred că nu poate să mai meargă puţin, a spus Zafira, conştientă de faptul că se purta ca un copil îmbufnat. Am plecat înainte de amiază.

Nasir i-a aruncat o privire şi şi-a aţintit din nou ochii la drum.

— Cu cât poposim mai târziu, cu atât avem şanse mai mici să găsim camere libere.

— Pot să dorm afară.

— Credeam că vrei să-l omori pe Leu, nu să-i livrezi cadavrul tău, a spus Nasir apatic, ca şi când ar fi fost iar pe Sharr. Trebuie să-ţi schimbăm bandajele şi să-ţi găsim un pat.

Zafira a tresărit.

— Pot să le schimb singură.

— Nu mă îndoiesc, a şoptit el distrat, încetinind pasul în dreptul unui han dărăpănat. Mă duc să văd dacă au camere libere.

A lăsat hăţurile Afyei şi a pornit pe cărare. În stânga lor era o altă clădire, mai luminoasă şi mai îmbietoare, care o nelinişte.

Aici îl părăsim. Mergi la grajduri.

Îndemnul Jawaratului a înfiorat-o. L-a chemat înapoi pe Nasir.

— Nu poţi să intri dacă arăţi aşa.

Nasir şi-a privit hainele încruntat. Cum se putea să fi călătorit toată zi pe un drum mocirlos şi totuşi el să arate perfect?

— Aşa... adică cum?

— Aşa cum arăţi tu, a explicat ea, observându-i zăpăceala şi stăpânindu-şi râsul. Nouă... demenhunilor nu le plac sarazinii.

Atunci Nasir a ridicat din sprâncene.

— Deci ar trebui să...

— Ajută-mă să descalec. Întreb eu.

Nasir a inspirat adânc, stăpânindu-se, şi s-a întors la ea, dar a încremenit la auzul scârţâitului unor ghete pe gheaţă. A apucat un colac de frânghie de pe pervazul grajdului şi Zafira s-a întors în şeaua Afyei, aburind aerul cu respiraţia ei şi zărind câţiva bărbaţi apropiindu-se pe drumul şerpuit.

L-au zărit pe Nasir imediat.

— Marhaba! au strigat în spiritul ospitalităţii tipice demenhunilor.

Nasir a răspuns şovăitor.

— Pace vouă!

L-a trădat accentul.

— Cauţi camere, sarazinule? a întrebat unul dintre ei, legănând un felinar.

Nasir a răspuns prea încet ca să fie auzit. Sau poate că pulsul Zafirei devenise brusc prea zgomotos ca să mai audă şi altceva, în vreme ce bărbaţii s-au adunat în jurul lui, cercetându-l din priviri. Câţiva dintre ei s-au întors să se uite şi la ea.

— Te ştiu! Eşti Prinţul Morţii!

Zafira nu a făcut nicio mişcare.

— Şi uite! a spus unul pe un ton batjocoritor. Târfa prinţului.

Zafira nu credea că o mână de cuvinte ar fi putut s-o despoaie ca un cuţit. S-o înjosească. S-o pângărească.

Sunt nişte nimicuri, i-a spus Jawaratul, dar pe un ton şoptit, şovăitor.

— S-a pus recompensă pe capul tău, Sultani, a spus unul dintre ei.

Zafirei îi clocotea sângele, dar a auzit hârşâitul unui tăiş grosolan scos din teacă.

— Mort sau viu.

Nasir a răspuns pe un ton egal.

— Cine a pus recompensa?

— Regele.

Zafira a tresărit. Vestea se răspândea repede – prea repede. Ăsta era un sat amărât, ascuns după munţi. N-ar fi trebuit să fie posibil.

— Oi, voi trei luaţi fata! Ceilalţi – căpetenia haitei şi-a învârtit pumnalul în aer – ucideţi potaia sarazină!

Dacă nu l-ar fi urmărit pe Nasir, n-ar fi observat: frângerea din ochii lui, luminaţi de lună. Calmul lui spulberat.

Bărbaţii s-au grăbit să scoată arme. Săbii. Beţe. Mai ales pumnale. Zafira a apucat hăţurile Afyei cu degete înălbite, neputincioasă. Jawaratul îi şoptea în gând, prea agitat ca să-l poată înţelege.

— Ştiţi cine sunt. Ar trebuit să ştiţi că nu puteţi să mă ucideţi, a spus Nasir, dar se simţea o notă de ezitare în vocea lui.

În mulţimea de demenhuni, accentul lui argintiu şi tărăgănat era mai pronunţat, mai periculos, şi totuşi bărbaţii râdeau. Se întindea o coardă de arc.

Se strângea un laţ.

Nasir a înfăşurat tacticos frânghia în jurul pumnului, lăsând să se aştearnă o tăcere stânjenitoare, după care s-a uitat la ei, ridicând din sprâncene, ca şi cum ar fi spus: *Asta e ultima şansă pe care v-o dau*.

Trei dintre ei s-au întors spre ea rânjind lacom, cu priviri la fel de înjositoare precum jignirea pe care i-o strigaseră. Zafira a numărat zvâcnetele inimii care-i bubuiau în ureche, cu jambiya pulsându-i la picior, cu pumnalul lui Altair vârât în cizmă.

A auzit foşnetul manşetelor lui Nasir şi lamele lui au spintecat noaptea, doborând doi bărbaţi şi speriindu-l pe al treilea. Apoi i-a ţâşnit pumnul înfăşurat în frânghie, scoţându-l din simţire pe unul dintre bărbaţi cu o lovitură în falcă, după care a şfichiuit cu capătul liber al frânghiei, secerând picioarele celorlalţi trei. Ultimul dintre ei şi-a azvârlit suliţa rudimentară şi s-a strâmbat când aceasta s-a izbit de poteca de piatră.

— Hmm, a mormăit Nasir, evaluând situaţia.

A făcut stânga-mprejur şi s-a oprit ca să smulgă cuţitele de manşetă din coapsele bărbaţilor, aruncându-i ultimului o privire care l-a pus pe fugă, cu faţa luminată de lună. Nu era mult mai mare decât Zafira. *Toţi* erau tineri, dar nu

asta a surprins-o cel mai mult.

Prinţul Morţii nu-l omorâse pe niciunul dintre ei.

Nici măcar nu-şi scosese iataganul. Se schimbase mult de la momentul acela de pe Sharr, când se uitase la ea fără nicio scânteie de viaţă în ochi şi-i spusese că trebuia ori să ucidă, ori să moară.

Cuprinsă de remuşcări, Zafira şi-a strâns braţele în jurul trupului. Se simţea separată de lume, separată de el. Pustiită, aşa cum ajungeai după o faptă atât de ireversibilă precum măcelărirea unui om.

Nu te simţi pustie. Vom îndrepta situaţia.

A ignorat Jawaratul în timp ce bărbaţii gemeau pe pământul rece şi Nasir a încălecat din nou pe Afya, îndreptându-i înapoi spre drumul principal, fără niciun cuvânt.

Nasir ar fi trebuit să asculte de avertismentul din membrele sale când a cotit spre satul ăsta. Cândva fusese un pericol, dar Prinţul Morţii era acum pentru poporul de rând promisiunea câştigării unei averi. O recompensă pe capul lui. O ţintă pe spate.

Mai rău, clepsidra deja îşi urma cursul, pentru că Altair trebuie să fi plecat din Thalj, cu planurile lui puse în mişcare.

Nasir ar fi trebuit să părăsească Demenhur şi să ajungă în Sarasin abia în zori, când primele fărâme de lumină le-ar fi acordat o fărâmă de siguranţă, dar acum trebuia să străbată forţat Trecătoarea Tenama şi să petreacă prima noapte acolo. Ar fi fost prea riscant să mai zăbovească aici chiar şi o clipă. Mai ales pentru că era şi ea cu el.

Zăpada era scăldată în lumina revărsată de lună şi casele şi clădirile treceau pe lângă ei ca o ceaţă luminată intermitent de câte un felinar. I-a văzut din nou pe cei şapte bărbaţi – pe acei *băieţi* cu gurile prea mari pentru anii lor – întinşi pe pământ. *Târfa prinţului*.

Chiar şi când se străduia să facă bine, chiar şi când nu el scotea sabia şi fura suflete, tot rănea oamenii. *O rănea pe ea*. Întunericul a alunecat din el, fluturând în urma lor.

— Vorbeşte cu mine, a şoptit el aspru în părul ei.

Zafira şi-a lăsat mâna pe încheietura lui.

— Lunii îi place de tine. Vezi cum străluceşte pentru tine?

Ceva i s-a înţepenit în gât, ademenit de tristeţea glasului ei melodios.

— Nu eşti aşa, a spus ea după o clipă, atât de încet, încât Nasir aproape că nu i-a auzit cuvintele în tropotul copitelor Afyei.

— Cum anume?

— Cum ţi-au spus ei.

Nasir s-a încordat.

— Ştiu, a spus el în cele din urmă.

Ea s-a mărginit la un *hmm*, ca acceptare a minciunii lui.

Afya nu s-a plâns nicio clipă, deşi în curând Nasir a simţit epuizarea din muşchii ei. Pătrunseseră deja adânc în Trecătoarea Tenama. Noaptea se îngroşase şi dinspre piscurile înalte ale Munţilor Dancali veneau urletele fiarelor flămânde.

Trecătoarea era o întindere îngustă de întuneric, un tunel înfiorător luminat numai de luna voalată. Nelocuită, cu excepţia celor câteva corturi răzleţe ridicate în umbre, cu focuri aprinse şi adăpostite de vântul hain.

Nasir nu a oprit la niciunul dintre ele, nici măcar la cel de unde o femeie le-a făcut cu mâna, oferindu-le mâncare pentru restul călătoriei.

Şi apoi s-a oprit brusc la ieşirea din trecătoare. Afya gâfâia din greu, umflându-şi coastele sub ei.

Nasir a descălecat şi a privit îndelung.

— Sarasin, a şoptit Zafira tremurând.

Întunericul era absolut. Luna se ascunsese, ruşinată de cei de jos. Petice luminoase licăreau ici-colo, prea slab ca să pară altceva decât nişte ochi licărind într-un cimitir, şi odată cu întunericul venise frigul, un aer mai rece chiar şi decât în Demenhur.

— Sunt ifriţi aici, a spus Zafira şi Nasir şi-a amintit cât de bine vedea ea în întuneric.

Cât de bine vedea şi *el* în întuneric, datorită puterii

descoperite recent în sângele lui, după ani întregi în care îndurase frica dinlăuntrul lui.

A luat-o din loc, conducând-o pe Afya la pas, cu o mână pe iatagan, privind atent în jur.

Au poposit într-un sat suficient de mic încât să fie mai puţin probabil că-i va recunoaşte cineva. Caravanseraiul era o clădire scundă care se întindea sub cerul fără lună, iar în curtea lui se odihneau nişte cai, alături de o singură caravană, ale cărei cămile dormeau. Era un loc solemn şi liniştit, la fel de singuratic ca ţinutul pe care-l traversaseră, dar avea uşile deschise şi numai asta era important.

— Aşteaptă aici, a spus Nasir, lăsându-şi gluga pe spate.

— Marhaba, a spus o femeie scundă şi dolofană, îmbrăcată cu o abaya aspră, când Nasir a trecut de pragul uşii şi de perdea, intrând într-o încăpere caldă, plină de clienţi. Eu sunt Rameela.

— Văd că afacerea merge bine, a observat el.

Mulţimea aşezată pe scaune era liniştită, dar suficient de zgomotoasă, iar mâncarea era din belşug. O altă femeie stătea pe un scaun fără spătar, cu picioarele ei măslinii şi lungi, pudrate cu aur, la vedere. Cânta la un nai din trestie, pe care îşi plimba seducător degetele.

Patroana caravanseraiului l-a privit cu o expresie binevoitoare şi i-a cercetat îmbrăcămintea.

— Soarele nu se mai arată, dar nu-i nimic nou, nu-i aşa? Oamenilor oricum le trebuie paturi calde.

— Sunt ifriţi pe aici?

— Pe aici nu. Cu ce te pot ajuta, sayyidi?

— Aveţi camere libere?

— Aywa[53], a confirmat Rameela, zâmbind. Luna ţi-a purtat noroc – mai am una liberă.

— Numai una?

Femeia a încuviinţat din cap.

— Sunteţi mai mulţi?

— O să iau camera. Îmi trebuie şi o femei…

Zâmbetul ei s-a stins dezamăgit.

---

[53] *Da,* în limba arabă, în unele regiuni (n. t.).

— Nu îndeplinim asemenea nevoi, sayyidi.

A făcut semn în spatele lui.

— Rana o face uneori, dacă-i place de tine.

Nasir s-a întors spre femeia care cânta la nai, înţelegând prea încet când aceasta i-a zâmbit galeş.

— Nu… asta… eu nu…

Şi-a dres glasul.

— Voiam să spun că-mi trebuie o tămăduitoare.

Rameela a râs, aplecându-se pe spate.

— Nu te speria, sayyidi. Aşa trebuia să spui! Mă ocup eu de rănile tale.

S-a uitat la el.

— Soţul meu se pricepe mai bine. Să-l chem?

— Nu, e bine aşa. Vreau doar să schimbi nişte bandaje.

Istovirea îi apleca pleoapele ca pe nişte perdele încăpăţânate.

Camera liberă se afla în capătul unui coridor slab luminat. Era o încăpere mică, cu un pat îngust şi cu o baie alăturată şi mai mică. Înghesuită, dar caldă şi ferită de mucegai şi mizerie, şi aflată cel mai aproape de ieşire.

— Merge, sayyidi? a întrebat Rameela.

— Merge, a spus Nasir, pentru că, aparent, alte cuvinte nu ştia.

Rimaal, de ce era atât de greu să poarte conversaţii cu oamenii amabili?

Afară, copacii înalţi şi golaşi zgâriau acoperişul caravanseraiului ca nişte cuţite plimbate pe oase. A condus-o pe Afya la o prispă scundă, pentru ca Zafira să poată descăleca mai uşor.

— În hanul ăsta nu e niciun ucigaş? l-a tachinat ea sfios.

— Sunt şi eu pe aici, a răspuns Nasir cu umor şi a înmânat hăţurile băiatului de la grajd, care, s-a gândit el, probabil că era fiul patroanei.

Zafira a râs, dar s-a oprit la fel de repede, strâmbându-se şi icnind încet. Şi-a strâns degetele în jurul inelului lui Deen de la piept şi, văzând asta, Nasir a simţit o uşurare. Însemna că se gândea la altceva decât la carte, decât la moarte. Decât la băieţii aceia.

— L-ai iubit cu adevărat, a spus Nasir ca un prost.

Zafira s-a oprit şi s-a uitat la el.

— Îl voi iubi mereu, dar niciodată aşa cum îşi dorea el.

Nasir n-a ştiut cum să continue conversaţia, aşa că a tăcut. Înăuntru au găsit-o pe patroana caravanseraiului, care aprindea în cameră câteva lămpi suspendate.

A zâmbit când a văzut-o pe Zafira.

— Yaa, deci de asta ai cerut o femeie. Vino, copilă! Întinde-te, ca să-ţi pot obloji rana.

— Aveţi nevoie de ajutor? a întrebat Nasir de pe hol, ca un idiot.

Rameela l-a ţâţâit.

— Dacă ai fi putut s-o ajuţi, nu m-ai mai fi rugat pe mine, nu? Găseşti mâncare în faţă. Yalla! Du-te şi mănâncă, băiete!

Evitând privirile clienţilor şi a femeii care cânta la nai, Nasir a dat gata un castron de shakriyeh[54] – iaurtul era cald, dar cu puţine bucăţi de friptură de miel – şi apoi s-a întors pe coridor, întâlnind-o pe Rameela pe picior de plecare.

S-a uitat altfel la el, ştergându-şi mâinile de abaya.

— E o rană cumplită.

— De la o săgeată.

Nasir nu găsea niciun motiv să ascundă adevărul.

— A fost legată bine, a spus Rameela, dar s-a deschis din nou.

S-a uitat la el de parcă ar fi fost vina lui şi a întors din nou privirea spre uşa închisă.

— Uneori vorbeşte ciudat, de una singură, laa? A doborât-o epuizarea, Sultani.

Nasir a încremenit.

— Ai o ţinută prea mândră, a spus Rameela, ca şi când asta ar fi explicat situaţia. Dar cicatricea te-a dat de gol.

Nasir a ţintuit-o cu privirea pe coridorul înghesuit, conştient că în oricare dintre camerele înconjurătoare ar fi putut fi mercenari în căutare de bani. Conştient că, poate, Zafira zăcea în balta propriului ei sânge, pentru că el

[54] Preparat culinar din came de miel şi sos de iaurt (n. t.).

făcuse prostia s-o scape din ochi.

Rameela i-a agitat un deget pe sub nas.

— Sub acoperişul ăsta, tratez orice băiat ca pe copilul meu, că-i prinţ, că nu-i prinţ, a spus ea mimând un ton sever.

Nasir a răsuflat uşurat. Oare aflase că tatăl lui murise? Că el nu mai era prinţ, ci chiar sultan detronat?

— Patul e strâmt, dar mai e loc pe podea pentru un aşternut, dacă vrei.

Şi-a amintit cum îi spuseseră Zafirei bărbaţii din orăşelul demenhun şi a refuzat.

— E bine pe coridor, a spus el, fără să dea alte explicaţii, deşi Rameela aştepta în tăcere.

— Bine atunci, a spus ea. Totuşi un lucru aş vrea să ştiu, dacă e să petreceri noaptea aici. Tu eşti prinţul, dar ea cine e?

Se pare că Zafira nu-i spusese nimic.

— Legendarul Vânător din Demenhur.

Femeia a râs încet.

— N-ar trebui să mă mire că până la urmă Vânătorul e o fată.

Capitolul 80

În cele din urmă, Rameelei i s-a făcut milă de Nasir şi, asigurându-l că o va păzi pe Zafira toată noaptea, l-a condus la o cameră mică unde păstra pături de rezervă şi alte lucruri. Era înghesuită, dar uşa avea lacăt şi fiul ei îi lăsase un aşternut lângă căminul micuţ, aşa că îşi îndeplinea scopul.

Nasir se gândea cu teamă la momentul în care îi va spune Zafirei că aveau ordine să oprească la Leil. Că, de fapt, nu plecase de la Thalj doar de dragul ei şi că nu avea s-o ducă la Fortăreaţa Sultanului. Khara, ar fi trebuit să fie puţin mai onest în privinţa asta. Se înduplecase în sfârşit să închidă ochii – în timp ce cuvântul „potaie" îi zvâcnea în cap în ritmul respiraţiei şi Zafira stătea pe Afya, încordată de spate şi neclintită, pe când bărbaţii îi adresau cuvinte batjocoritoare –, când o licărire argintie a străpuns întunericul din încăpere.

Şi s-a materializat sub forma unei femei.

Nasir s-a ridicat în capul oaselor.

— Uşile există ca să baţi la ele.

Buzele Vrăjitoarei Argintii s-au strâns într-un zâmbet stins.

— Şi totuşi uşile încuiate nu te-au oprit niciodată.

Colţurile gurii lui au zvâcnit în sus preţ de o clipă, pe când focul trosnea în tăcere. S-a uitat la mâinile ei, dar erau goale, nu ţineau nicio bucată de papirus. De ce venise, dacă nu pentru că primise misiva lui Altair?

— Ai găsit pe cine trebuia pe Insulele Hessa? a întrebat Nasir.

Cum altfel ar fi putut să apară în camera asta, idiotule? Dar o spusese ca pe o scuză, era tot ce putea face ca să-şi ispăşească răceala cu care o tratase când se afla pe corabia lui Jinan şi se întreba dacă ea va înţelege. Dacă va accepta.

Femeia a încuviinţat din cap, pentru că aşa erau mamele.

— Nemurirea mea nu mai e periclitată. Mi-am recăpătat puterile.

A ezitat.

— Am auzit că Leul a ocupat tronul. Aşa că am venit să… să…

Nasir a recunoscut-o pe mama ştiută de el în şovăiala care-i strângea gura şi în îngrijorarea care-i îmblânzea privirea severă. A sesizat întrebarea pe care o pusese în tăcere. Motivul pentru care venise la el, nu la Altair, aşa cum plănuiseră.

— A murit, a spus el.

Când Nasir a închis ochii, oftatul ei tremurător a fost infinit mai dureros. Cu ochii închişi, ar fi îndrăznit să şi-i imagineze pe ambii lui părinţi aici, în cameră, chiar în clipa asta.

— A spus…

Nasir s-a oprit. Ce erau emoţiile astea blocate în gâtul lui? Când începuse să sufere atât de mult?

— Se gândeşte la tine când luna umple cerul.

Nasir a scos din buzunar bucăţile medalionului spart şi le-a aşezat în mâna ei. Rămăşiţele stăpânirii Leului. Cadoul dăruit soţului ei iubit, care se dovedise a fi fatal.

Femeia a şoptit un cuvânt şi a fugit la cămin, cu mantia ei adunând şuviţe de lumină. Ca şi când s-ar fi putut întregi cu fiecare scânteie. Ca şi când ar fi putut să întoarcă mersul lumii. Nasir crezuse asta cândva. Când era mic şi pierdut şi credea în siguranţa refugiului oferit de fustele mamei lui.

Spre deosebire de Nasir, ea se născuse ca să conducă. Se născuse cu un loc al ei în lume. Şi asta îi dăruise şi lui, până când Leul a venit şi i l-a furat. Acum se pregătea să fure şi mai multe. Mult mai multe.

— Si'lah sunt fiinţe solitare, înclinate să-i ajute pe cei neputincioşi. Eram tânără, naivă. Nu înţelegeam că „solitară” nu înseamnă „lipsită de tovarăşi”. Voiam mai mult decât să domnesc ca un gardian cu pumn de fier peste cei care greşiseră faţă de Arawiya. Am schimbat sentinţele celor închişi pe Sharr, chiar dacă zidurile

fortăreţei mele opreau magia. Le-am dat de muncă, le-am dat locuinţe, le-am permis să trăiască aşa cum trăiau cei de pe continent. Şi totuşi eram singură.

Nasir văzuse dovada printre ruinele insulei. Edificiile erau prea elaborate, prea somptuoase pentru cei încarceraţi. În pustiirea cuvintelor ei, Nasir a găsit răspunsul la întrebarea pe care şi-o punea de mult timp: se poate să fii înconjurat de viaţă şi totuşi să nu simţi decât hăul morţii?

— Tânjeam şi eram slabă. Voiam să fiu iubită şi înţeleasă. A profitat de mine. M-a lăsat fără apărare, mi-a exploatat slăbiciunile. S-a folosit de mine în toate privinţele posibile, iar eu m-am păcălit, închipuindu-mi că eram îndrăgostită. Nu mai simţisem o durere atât de mare până în ziua în care au murit surorile mele. În ziua în care am fugit de pe Sharr şi am trecut pe la toate palatele lor: în Demenhur, în Zaram, în Pelusia şi în Alderamin, ca să le rup tronurile în bucăţi. Dintre cele cinci Tronuri de Aur a mai rămas unul singur. Cel pe care stă el acum nu a fost niciodată al meu, eu nu am avut niciunul. A fost al Afyei.

Preferata ei dintre Surorile Veşniciei.

— L-am târât până în oraşul vechi al Fortăreţei Sultanului şi mi-am statornicit domnia, desemnându-i drept califi pe slujitorii cei mai de încredere ai surorilor mele. Asta se spune despre domnia mea. Se vorbeşte despre schimbările pe care le-am adus, despre frânghiile pe care le-am ţinut ca să împiedic regatul nostru fragil să se destrame. Dar ruinele pot fi recuperate numai până la un punct, nu-i aşa, fiul meu? A furat şi a tâlhărit. A înşelat fără încetare. Mi-a furat surorile, regatul, soţul şi fiii.

S-a întors spre el şi în chipul ei Nasir şi-a recunoscut propriul chip. I-a recunoscut pe Zafira şi pe Altair. Pe Kifah şi pe Benyamin. I-a văzut pe cei ale căror vieţi au fost silite să urmeze cursuri pe care n-ar fi trebuit să le ia.

— Mi-a furat viaţa şi acum eu voi fura de la el înzecit.

Nasir a simţit gheaţa cuvintelor ei în oase.

Cum m-ai găsit? voia el să întrebe, dar nu l-a lăsat orgoliul. Prin magie, ştia el. Zafira se tăiase în palmă ca să-

l găsească pe Altair, dar magia mamei lui nu era limitată de volumul de sânge dintr-o sticluţă, de vreme ce o hrănea propriul sânge.

— Ai primit biletul lui Altair? a întrebat el.

Femeia s-a încruntat.

— Ce bilet?

Capitolul 81

Când s-a trezit, Zafira s-a uitat la Vrăjitoarea Argintie aşezată pe perne, lângă perete, fără să clipească. După toate prin care trecuse, apariţia unei vrăjitoare nestingherite de uşi şi lacăte i se părea o joacă de copil.

— Cât de ciudat e să fii iubită de cel care îi urăşte pe toţi ceilalţi, a spus Anadil încet.

Oare se referea la Zafira sau la ea însăşi?

S-a uitat la Jawarat.

— Te transformă.

În locul urii care o copleşea de fiecare dată când cineva acuza cartea, Zafira s-a simţit ruşinată. Pentru că Anadil era diferită. O urmărise pe Zafira de-a lungul anilor, chiar şi înainte de moartea lui Baba.

— Ce să fac? a întrebat ea.

Vrăjitoarea Argintie a înclinat capul într-o parte.

— Tu eşti cea cu inima pură, nu eu.

Oare mai avea o inimă pură după ce spintecase un bărbat în două? După ce îi dăruise Leului mijlocul prin care să încorporeze inima de si'lah ca şi când ar fi fost a lui? După ce petrecuse nopţi întregi şoptind Jawaratului lucruri pe care abia şi le mai amintea după câteva clipe?

— Îţi aminteşti ce am spus despre tine cândva – că eşti adevărata regină a poporului? a întrebat Vrăjitoarea Argintie. E adevărat şi acum, Vânătoreaso. Acum mai mult decât oricând.

— Ce înseamnă asta?

S-au auzit bătăi discrete şi uşa s-a deschis, iar Nasir a păşit înăuntru cu tunica spălată şi uscată a Zafirei. I-a înmânat-o stingherit, după care a păşit în spate şi le-a aruncat priviri grăbite ei şi Vrăjitoarei Argintii, precaut şi şovăitor.

— Trebuie să plecăm, a spus el fără să se formalizeze.

Vrăjitoarea Argintie s-a ridicat.

— Şi eu trebuie să plec. Se pare că am de găsit un şoim.

Nasir şi-a plecat capul respectuos.

— Mă bucur că eşti din nou printre noi, a spus el.

Anadil a zâmbit şi Zafira s-a dus cu gândul la Umm când i s-a transfigurat chipul. Poate că aşa făceau toate mamele când copiii se smereau înaintea lor.

Sarasin era înspăimântător. Era întuneric în toate direcţiile şi ifriţii urlau în noaptea care ar fi fost zi, dacă soarele n-ar fi fost un laş. Au întâlnit urmele răscoalelor în oraşe mici la fel de fantomatice ca satul ei, unde clădirile zăceau în ruină, cu geamurile sparte, luminate de focuri. Vântul leneş purta file de papirus.

Zafira a înhăţat una din aer.

Pe ea erau întinse şiruri peste şiruri de litere arawiyane scrise cu un toc de trestie, care deveneau din ce în ce mai cursive cu fiecare rând nou. Era a unui copil. O foaie de exerciţii menită a fi dusă la şcoală a doua zi. Mintea ei a aşezat coala în mâinile mici ale Lanei, când era un copil, înainte să fi împlinit şase ani. Venea sărind spre casă de la şcoala veche, nerăbdătoare să povestească întâmplările zilei.

A văzut cum paşii ei neastâmpăraţi devin panicaţi. Cum săriturile ei devin fugă. Copiii nu ar trebui să se teamă astfel pentru viaţa lor. Cu un toc de trestie în mână, cu litere în cap, cu sandale murdare în picioare.

Cu moartea înaintea ochilor.

Toate astea pentru că Zafira voise magie, pentru că înfruntase Marea Baran în căutarea inimilor şi-l adusese înapoi pe vrăjmaşul cel mai de seamă al Arawiyei. Nebunia Leului dăduse peste cap nenumărate vieţi. Pe când făcea ordine în Fortăreaţa Sultanului, o întreagă cincime din regat se prăbuşea şi în curând avea să le vină rândul şi celorlalte.

Jawaratul privea totul prin ochii ei.

Vezi ce se întâmplă când se dezlănţuie haosul? l-a întrebat ea. Prăpăd şi ravagii.

Era tăcut, dar a auzit-o – Zafira l-a simţit după îngândurarea care-i apăsa conştiinţa. Era o emoţie nouă, pe care o căuta împleticit de când ea îl omorâse pe calif şi-

şi simţise sufletul golit.

Ca şi când, poate, nu mai dorea voinţe maleabile pe care să le controleze.

Am învăţat de la tine.

— Zafira?

Vocea lui Nasir a vibrat prin spatele ei, stârnindu-i un foc pe pielea gâtului. A întors-o pe Afya, de parcă, întorcând spatele dezastrului, acesta ar fi devenit mai puţin real.

— Îi vorbeşti.

— Îţi vorbeşte şi ţie? a întrebat ea şovăielnic.

A simţit că Nasir se încruntă la întrebarea ei. Cadenţa vocii lui de argint se prelungea când era confuz sau nesigur.

— N-am spus asta.

— A...

A tăcut, întrebându-se dacă Nasir vedea în tăcerea ei ezitarea de a-i vorbi sau cea de a-i vorbi despre Jawarat. Ştiind graba cu care obişnuia să se desconsidere pe sine, probabil că era vorba de prima variantă, dar nu înţelegea toată situaţia. Pe Zafira o durea mai puţin când el era cel care-i vorbeşte deschis şi sincer, pentru că avea şi el prea mulţi demoni ca s-o poată judeca vreodată.

Totuşi avusese un motiv bun să nu destăinuie nimănui adevărul Jawaratului. Nu-i spusese nici măcar Vrăjitoarei Argintii, care fusese ca Zafira înainte să fi căzut pradă limbii de argint a Leului. Zafira tăinuise adevărul, dar acesta se dezlănţuise oricum. Se gândise să ascundă haosul lui, dar acesta se arătase prin mâna ei. Prin moartea califului.

Zafira a strâns cartea la piept şi a deschis gura.

— Surorile l-au creat din amintirile lor, dar pe Sharr a stat atât de mult în preajma Leului, încât a luat şi câteva dintre amintirile lui. Are dorinţe. Uneori dorinţe periculoase.

Un fior fără legătură cu împrejurimile i-a alunecat pe şira spinării când Nasir a vorbit în sfârşit:

— Jawaratul?

Nasir nu a insistat, nu s-a băgat în sufletul ei şi nu a privit-o cu alţi ochi. Zafira şi-a înghiţit uşurarea.

— Am crezut că Jawaratul vorbea cu vocile Surorilor şi apoi m-am gândit că era vocea Leului, dar… nu e.

— E un hilya, a spus el. Dacă amesteci destulă magie şi amintiri într-un singur obiect, acesta devine aproape conştient.

Zafira şi-a plimbat degetul pe cotorul lui. Avea darul s-o liniştească, chiar şi acum. Era o parte din fiinţa ei, aşa răuvoitor cum era.

— Te temi de el?

Nasir a spus-o lent, de parcă ar fi speriat-o dacă ar fi vorbit prea repede. De parcă l-ar fi putut îmbrânci de pe cal şi ar fi pornit mai departe fără el.

— N-ar trebui? Ai văzut ce m-a silit să fac.

— Ai călătorit până pe Sharr. L-ai înfruntat de una singură pe cel mai cumplit duşman al Arawiyei. Dacă ar fi să-mi închipui pe cineva care se teme de o carte, nu m-aş gândi la tine.

Cuvintele lui sugerau ceva mai mult. Admiraţie. Au încălzit-o până în vârfurile degetelor de la picioare şi au copleşit-o cu sentimentul că nu le merita. Adevărat, chiar *făcuse* acele două lucruri, dar le făcuse şi el. Ce era diferit la ea?

— Nu m-am temut aşa de Sharr sau de Leu, a spus ea fără ocolişuri. Mă tem să fac ceva greşit. Din nou. Jawaratul înceţoşează limita dintre bine şi rău.

De asta se temeau toţi oamenii întregi la minte, şi-a dat ea seama, dar Jawaratul extirpase virtutea din ea, o separase de ea. Devenise o entitate în sine, atât a ei, cât şi separată de ea.

— A furat amintirile Leului, dar înţeleg că acestea nu l-au corupt în esenţă, a observat Nasir şi, poate datorită cadenţei cuvintelor lui, poate pentru că se străduia să desluşească problema alături de ea, Zafira a fost cuprinsă de o asemenea recunoştinţă, încât aproape că s-a sprijinit de el. A stat nemişcată, îngrozită de propria-i inimă.

— A devenit ca oricine altcineva, împovărat cu sarcina

de a distinge între bine şi rău. De ce să-i permiţi să te controleze când controlul ar putea fi *la tine? Tu* ai putea să-l controlezi pe *el.* Să-i influenţezi intenţiile.

Nu cumva făcea deja asta, de unde şi schimbările observate de ea? Îngândurarea tăcută pe care o simţea de când plecaseră din Demenhur? Zafira s-a întors, tresărind din cauza durerii. Nasir era incredibil de frumos, chiar şi în întuneric. Era viu şi i-a vorbit:

— Jumătate din ce-mi spui sunt lucruri pe care simţi nevoia să le auzi chiar tu.

Nasir a râs, cu un sunet frânt şi jalnic, mai mult reţinut decât liber, şi Zafira şi-a dat seama că-i devora reacţiile aşa cum trandafirii tânjeau după lumina soarelui.

Înaintând mai departe, cu spectrul râsului lui şi cu fornăiturile ocazionale ale Afyei în urechi, Zafira a observat că drumul începuse să se îndrepte spre est.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a spus el şovăitor.

— Ce?

— Mergem la Qasr al-Leil.

Qasr. Cuvântul sarazin pentru „palat”.

Nasir a tăcut când Zafira a înlemnit ca o scândură.

— Nu la Fortăreaţa Sultanului.

Preţ de o clipă, Zafirei i s-a părut că nu înţelege, dar apoi a priceput – brusc şi fulgerător.

Furia s-a încâlcit înăuntrul ei ca un vrej mânios, smulgând orice urmă de calm. S-a răsucit spre el şi Nasir a oprit-o imediat pe Afya. Rana ei i-a dat un avertisment şuierător şi Zafira a ridicat un genunchi între ei ca să-şi domolească durerea.

Nici vorbă ca Nasir să fi plecat din Demenhur de dragul ei.

Nu se gândise nicio clipă s-o ducă la Fortăreaţa Sultanului. Nu se…

— Ţi-ai bătut joc de mine. M-ai *minţit.*

Vocea ei era un mârâit. Furia ei era a Jawaratului. Nu – cartea aia blestemată era supărător de tăcută şi asta, asta era *ea.* Unde era indignarea de care se folosise cândva ca s-o îmboldească?

Stăpânirea lui de sine s-a frânt la auzul acuzaţiei.

— Nu te-am minţit. După ce duc la capăt sarcina pe care o am de îndeplinit aici, vom porni mai departe, spre Fortăreaţa Sultanului. Ca să-l învingem pe Leu şi să restabilim magia. De acord?

Vorbea cu blândeţe, de parcă Zafira ar fi fost un copil obraznic. De parcă n-ar fi avut putere în mâini.

— Ce sarcină? a întrebat ea ameninţător.

Privirea lui Nasir s-a încordat de vinovăţie.

— Trebuie să ucid.

Văzând-o cum pufneşte, a tresărit. Zafira se întreba cum ar fi arătat jambiya primită de la el cu mânerul ieşind din inima lui.

Nu, bint Iskandar.

Observând teama Jawaratului, a râs zgomotos. Zgomotul nebuniei ei a răsunat în pustietatea întunecată a Sarasinului şi vântul flămând l-a purtat pe străzile părăsite.

Asta nu eşti tu, a spus cartea cu aceeaşi ezitare cu care-i şoptise după ce-l omorâse pe calif şi se trezise lângă Lana.

Laa, asta ai vrut să devin.

— Dacă te-aş împinge de pe cal, ai muri?

Chipul lui Nasir s-a transformat cu un râs lent şi surprins.

— Poate.

Se uita la ea de parcă ar fi fost o minune pe care încă nu o desluşise. Laa, o lua peste picior şi-i stârnea impulsuri ucigaşe. Acestea l-au neliniştit pe Jawarat, deşi altă dată l-ar fi înveselit. Ce se schimbase? Zafira s-a năpustit asupra lui, fără să-i pese că unul dintre ei ar fi putut să cadă şi să-şi rupă gâtul.

Nasir doar a apucat-o strâns, cu mai multă putere decât văzuse ea la el înainte.

Şi apoi a sărutat-o.

Laa, nu era un sărut, ci o prăbuşire. Zafira a încremenit între două bătăi de inimă hotărâtoare, când o erupţie de emoţie s-a stăvilit brusc şi a izbucnit alta. I-a răspuns la sărut. Gurile lor s-au luptat să o domine fiecare pe

cealaltă. Se mai sărutaseră de două ori, dar, ceruri mari, sărutul ăsta era magnific. Îi provoca un asemenea fior încât îi electriza întregul trup.

A simţit mânie pe limbă. Durere. Dorinţa şi durerea şi furia ei au ripostat. Nasir a început să gâfâie, rugându-se de ea să-l lase să respire.

S-au luptat, pedepsindu-se unul pe altul pentru cuvintele rostite şi dorinţele lor şi Jawaratul dintre ei, care o descumpănea. Zafira şi-a înfipt dinţii în buza lui de jos. Nasir s-a desprins, capturându-i iarăşi toată gura cu lăcomie. Şi-a afundat mâinile în părul ei, adunându-l în pumni, şi a tras-o mai aproape, înflăcărând spaţiul dintre ei şi coborându-şi mâinile pe gâtul ei, pe spatele ei, apropiindu-i carnea de el cu un geamăt răguşit. Şi-a strecurat şi ea degetele pe sub roba lui, pe sub bumbacul fin al qamis-ului lui şi Nasir a lăsat capul pe spate, scoţând un sunet stins şi prelung.

Noaptea rece a Sarasinului o mângâia la fel de intens ca atingerea lui. Se simţea puternică. Se simţea liberă – pentru întâia oară de cine ştie când, gândurile ei erau limpezi, acaparate de el într-atât, încât nu se mai gândea deloc la cartea verde gravată cu acea coamă de leu.

Afya a fornăit cu atâta indignare cât îi îngăduia sunetul specific şi Zafira s-a desprins, sprijinindu-şi fruntea de a lui cu un oftat.

Noaptea lipsită de stele îi urmărea de sus.

Zafira s-a holbat la carte, încercând să-i înţeleagă satisfacţia. Ca şi când ar fi fost mulţumită că Zafira se simţea în largul ei, că *revenise* la ea însăşi.

Te miri, bint Iskandar.

Abia auzea Jawaratul dincolo de freamătul pielii ei. *Credeam că voiai pe cineva pe care să-l poţi controla. Pe cineva care să dezlănţuie haosul tău.*

Aşa credeam şi noi.

Vocea se auzea ca din depărtări, iarăşi îngândurată când Nasir s-a uitat la ea pe sub gene.

— În regulă?

Mai vrei să mă omori? spunea el cu acea întrebare.

Sfântă zăpadă, foşnetul vocii lui era un cântec pe care voia să-l asculte la nesfârşit.

Zafira a încuviinţat din cap.

Gura ei era plină de vânătăi minunate. Respiraţia lui sacadată era cel mai frumos sunet. Arăta de parcă ar fi ştiut exact ce se va întâmpla când îi va atinge buzele cu ale lui.

Şi-a plimbat tremurător degetul lui mare pe buza ei de jos.

— Dacă există cineva care poate să transforme urzeala lumii, aceea eşti tu, frumoasă gazelă. Am văzut că poţi.

Zafira avea senzaţia că nu se referea doar la Jawarat.

Nasir a dus-o la încă un han, acesta mai bogat, pentru că se afla în capitala Sarasinului. Sângele îi curgea Zafirei fierbinte în vene şi inima ei încă bătea ca o tobă care nu voia să înceteze.

— Ia-mă cu tine, a spus Zafira când Nasir a pornit înspre curte.

A ajutat-o să descalece şi i-a eliberat mâna, iar Zafira s-a întrebat cum ar fi fost să-şi poată întrepătrunde degetele cu ale lui oricând ar fi dorit. Să spună că Nasir e al ei.

Monştrii nu deveneau regine.

Înăuntru au fost întâmpinaţi de căldură şi de aroma de manakish proaspete. De grinzile orizontale erau atârnate perdele şi un candelabru somptuos, dotat cu o sută de fitiluri, pudra spaţiul cu lumină aurie. Mulţimea era liniştită şi clienţii erau îmbrăcaţi îngrijit, în ciuda situaţiei în care se afla Sarasin, conversând între ei prieteneşte. Exceptând culoarea mai întunecată a pielii lor, arătau aproape exact ca demenhunii. Laa – erau mai viguroşi, cumva, ca şi când traiul în umbra volatilă a Fortăreţei Sultanului îi călise pentru momentul ăsta.

Zafira a holbat ochii când o femeie a apărat lângă Nasir, cu burta goală, cu pielea ca aurul topit, îmbrăcată într-o bedia[55] roşie care lăsa foarte puţin de lucru imaginaţiei.

— Sayyidi, a spus ea pe nerăsuflate, luându-l de braţ.

---

[55] Costum al dansatoarelor orientale, alcătuit de regulă din sutien sau brasieră şi o fustă lungă cu curea (n. t.).

Zafira s-a încruntat, ignorând înţepătura a orice o fi fost ceea ce simţea.

— Parcă ai fi pe moarte.

Nasir n-a făcut decât să înlemnească şi femeia a observat-o, surprinsă. Zafira nu vedea sub turbanul lui, dar ştia că urechile prinţului erau roşii ca para focului şi acesta parcă a fost uşurat când l-a văzut pe hangiu venind dinspre bucătărie.

Şi-a dres glasul.

— Aveţi camere libere?

Hangiul a încuviinţat din cap şi Zafirei nu i-a plăcut cum evalua preţul hainelor lui Nasir.

— Mai avem puţine, sayyidi, şi...

O mână de monede au căzut zornăitor pe masa dintre ei şi ochii hulpavi ai bărbatului au coborât asupra lor. Zafirei i s-a tăiat respiraţia. I se părea ciudat că aveau atât de multe în comun şi totuşi trăiau cu totul diferit. Arginţii pe care Nasir i-a cheltuit într-o singură clipă erau mai mulţi decât văzuse ea toată *viaţa*.

— Foarte frumos, sayyidi, a spus hangiul, dând din cap cu atâta elan, încât Zafira s-a temut că i se va desprinde dintre umeri.

Bărbatul a adunat monedele una câte una şi a arătat spre unul dintre coridoare.

— Pe aici, pe aici.

Camera era la fel de luxoasă ca acelea de la palat. Patul cu platformă era acoperit cu pânze de mătase şi perne împodobite cu nestemate şi era suficient de lat pentru trei persoane de mărimea ei şi împrejmuit cu o perdea subţire. Era un aranjament scump, care nu era destinat unei singure persoane, a înţeles ea, înfierbântându-se toată.

Văzând patul, Nasir s-a poticnit, a aşezat desaga ei pe masa scundă şi s-a întors imediat spre uşă. Ochii îi erau întunecaţi. Spaima a închis buzele Zafirei.

Şi apoi uşa s-a închis cu un zgomot slab.

O poltronă. Asta eşti.

— Nici nu ştiu ce înseamnă asta, a bâiguit ea.

O laşă.

Zafira a scrâşnit din dinţi. A scos cartea din desagă şi a aruncat-o în preajma focului care ardea în cămin, simţind dogoarea în aceeaşi clipă în care a simţit-o Jawaratul. Mârâind, Zafira l-a luat de pe jos şi l-a aruncat pe pat.

A cuprins-o un fel de suferinţă, o senzaţie copleşitoare de durere – şi durerea nu era a ei. Ceruri mari, oare obiectul ăla… *o tachinase?*

De ce nu asculţi de dorinţele tale?

Era o întrebare sinceră, nu o vorbă prin care s-o îmboldească. Zafira n-ar fi asociat curiozitatea nevinovată cu Jawaratul.

— Ca atunci când l-am ucis pe calif? Când am luat justiţia în mâinile mele?

Ne referim la el. La prinţul tău.

Zafira nu l-a luat în seamă şi a scos din teacă jambiya primită de la Nasir, iar licărul tăişului ei i-a amintit de tot ce făcuse. Apoi a scos pumnalul negru din cizmă, cutremurându-se din nou, închipuindu-şi cum trebuie să fie reacţionat Altair când a descoperit că dispăruse.

Ar fi trebuit să i le dea pe amândouă lui Nasir, să le pună el bine.

N-ai făcut decât să ucizi. *Nu ţi-ai pierdut minţile.*

— Deodată vrei neapărat să mă binedispui, a spus ea cu sarcasm, dar n-a reuşit să se înfurie.

De ce n-o mai aţâţa? De ce nu se mai fălea şi n-o mai provoca cu îndemnurile lui groaznice? S-a aşezat lângă el.

— Toate s-au întâmplat din cauza ta.

Fusese o prostie să creadă că se va putea duce la Fortăreaţa Sultanului de una singură. A închis ochii strâns, amintindu-şi de îndrăzneala ei nechibzuită, de hotărârea absurdă de a o constrânge pe Lana să fure pumnalul pentru ea, de decizia ei prostească de a pleca pe furiş.

N-ar fi reuşit să câştige din nou încrederea zumrei chiar dacă l-ar fi omorât pe Leu şi ar fi luat înapoi inima lui. N-ar fi recuperat ciobul din sufletul ei pe care-l pierduse când l-a omorât pe calif. Laa, nu putea ocoli problema, trebuia s-o înfrunte făţiş. Să-i înfrunte pe ei. Să nu piardă persoana care fusese ea înainte.

Ştim că vina a fost a noastră. Şi astfel ne-am străduit s-o ispăşim.

S-o ispăşească. Zafirei i-a venit să râdă.

— De asta-ţi trebuie o mamă, a spus ea pe un ton sec.

Jawaratul a mormăit la gluma ei, prea amărât ca să facă altceva.

În lumina lămpilor, care proiectau pe tavan diverse stele şi forme, Zafira s-a cuibărit printre perne, oftând îndelung. Nu a reuşit să adoarmă, în ciuda oboselii care-i mocnea în spatele genelor. Oare Leul o simţea, aşa cum îl simţea ea în toate umbrele şi dârele de pâclă ale nopţii?

Zafira s-a uita la Jawarat, ştiind că depinde de compania lui aşa cum beţivii depind de arak. S-a întors pe o parte şi a privit îndelung spaţiul de lângă ea. Nu compania Jawaratului era cea pe care o dorea, nu?

S-a dat jos din pat şi a luat o singură prăjitură ma'moul[56] de pe platoul lăsat de servitoare pe masă, întorcându-se spre uşă şi ferindu-şi imediat privirea.

Nu trebuia. Jawaratul nu a spus nimic, doar i-a arătat o amintire pe care nu o furase, ci o preţuise: cu ea şi el pe Afya, libertatea din venele ei, echilibrul ei restabilit, fericirea ei, aşa trecătoare cum era.

Preţuim haosul pe care îl aduce el.

Zafira a strâns degetele pe clanţă şi, inspirând scurt, a ieşit pe holul slab luminat. Nu ştia unde e Nasir. Poate că era la parter, relaxându-se după o zi lungă petrecută numai cu ea. A făcut un pas în faţă…

Şi a fost cât pe ce să cadă.

— Khara, a şuierat ea.

De lângă uşa s-a ridicat o siluetă.

— Nasir? De ce… ce cauţi aici?

Lumina lunii, care pătrundea prin fereastra din capătul holului, a surprins uluirea din ochii lui. Chipul lui era brăzdat de umbrele epuizării.

— Nu mai aveau alte camere? Am rămas fără arginţi?

Nasir doar a clipit obosit la ea.

Ceruri mari. Zafira s-a uitat în stânga şi-n dreapta pe hol

---

[56] Desert arăbesc cu curmale (n. t.).

şi l-a târât în cameră.

— Ce făceai ghemuit acolo?

Nasir a dus o mână la ceafă şi apoi a lăsat-o.

— Sunt vinovat pentru ce s-a întâmplat la hanul ăla din Demenhur. N-ar fi trebuit să vă las singure pe tine şi pe Afya. Şi nu... – a ridicat vocea, stăvilind protestele ei – *nu* pentru că eşti fată, ci pentru că eşti rănită.

— Adică îmi păzeai uşa, a spus ea, ridicând din sprâncene.

Şi-a aşezat cizmele una lângă alta şi le-a împins la o parte, conştientă că era foarte dezordonată în comparaţie cu el.

— Stai aici. Camera e destul de mare. Akhh, şi patul e suficient de mare pentru amândoi.

Mincinoaso, a tachinat-o Jawaratul, şi Zafira s-a gândit la gura lui. La privirea lui umbrită de glugă. La nasul lui, atingându-se de al ei.

Când a făcut un pas măsurat spre ea, stârnindu-i sângele, i-a dat minciuna pe faţă. Pieptul lui se înălţa şi cobora, chibzuind precaut.

— După câte ţi-au spus oamenii aceia?

Zafira a surprins durerea care i-a încordat maxilarul. *Târfa prinţului.*

— Îţi închipui că aş lăsa vorbele unor beţivi neînsemnaţi să mă tulbure? E adevărat?

— Bineînţeles că nu, a izbucnit el.

Ceruri mari, era la fel de greu să-i stârneşti o reacţie ca şi când ai fi încercat să traversezi Arzul. Zafira şi-a stăpânit un zâmbet, încercând, fără succes, să sugereze nonşalanţă. Patul o fi fost destul de mare încât să încapă trei ca ea, dar camera în sine era prea mică să poată respira în voie. S-a muşcat de interiorul obrazului şi a îndrăznit să-l privească în ochi.

Am ştiut mereu că inocenţa ta e prefăcută, a tachinat-o Yasmine în gândul ei.

Tăcerea a clocotit între ei până când Nasir a spus răguşit, cu privirea întunecată:

— Bine atunci. Ne culcăm, frumoasă gazelă? Visam

foarte frumos când m-ai trezit.

Zafira a bâiguit ceva, dând la o parte perdelele din jurul patului, pentru ca el să nu observe cum îi tremurau braţele.

— Tu poţi să stai pe partea aia, s-a răstit ea.

Nasir şi-a scos sabia şi a aşezat-o paralel cu patul. El şi al lui simţ al ordinii.

— Crezi că lumea ştie că Vânătorul Demenhun are… apucături atât de tiranice?

— Crezi că lumea ştie că Prinţul Morţii are vise atât de necuviincioase?

Nasir a tăcut, Zafira a încremenit în timp ce înnoda perdeaua şi pe limbă i-au răsărit scuze, dar el…

A râs.

Nu a fost acel hohot scurt de surpriză, pe care-l înăbuşea imediat. Nu a fost o frântură, ci un râs plin şi adevărat. I-a adus sclipiri argintii în ochi şi i-a dat capul pe spate, uruind în pieptul lui, descoperindu-i dinţii şi îngreunând atât de mult respiraţia Zafirei. Ar fi vrut să fie artistă, ca să poată imortaliza momentul ăsta. Ar fi vrut să fie atât de îndrăzneaţă încât să traverseze camera şi să-şi lipească gura de gâtul lui expus. Să guste cu limba sunetul râsului lui. I-a stârnit o bucurie nemărginită, încât în cameră s-a făcut un pic mai întuneric când s-a oprit.

Sfiala i-a îmbujorat obrajii când Nasir şi-a descheiat cureaua de care avea agăţate cuţite de aruncat, coborându-şi genele lui lungi odată cu ochii. Şi-a desfăşurat turbanul şi şi-a scuturat părul. Apoi s-a dezbrăcat de robă şi a agăţat-o în cârligul de lângă uşă.

Dacă era posibil ca o fată să ia foc văzând cum se dezbracă prinţul ei, ea asta a făcut. Era ciudat să-l privească ocupându-se de lucruri atât de mărunte. Era un fel de intimitate. Nasir s-a întins pe pat, încă îmbrăcat cu qamis-ul acela vişiniu al lui, încă înarmat cu lamele de la manşete şi cu mănuşile pe mâini şi, în continuare, Zafira nu se putea gândi decât la suprafaţa netedă şi solidă a pielii lui, la pulsul lui zvâcnindu-i sub degete.

Văzând că nu i se alătură, Nasir s-a întors pe cealaltă

parte şi a deschis un ochi, în adâncul căruia licărea un râs.

— Să plec? Nu eşti singura care m-a invitat în patul ei în noaptea asta.

Sprâncenele Zafirei au sărit până-n tavan şi, cu neruşinare, Nasir s-a cuibărit şi mai bine.

— Fata cu bedla-ul roşu? a întrebat ea.

Nasir a privit-o.

— Eşti geloasă?

Cuvântul a invocat amintirea fetei cu şalul galben, Kulsum, şi, într-adevăr, ciuda a lovit-o într-o clipă. A încercat s-o ascundă, să şteargă paginile cărţii deschise care era chipul ei. *Prea târziu.*

O privea atent, amintindu-i că o putea citi la fel de uşor ca pe o hartă.

Zafira s-a grăbit să se încrunte.

— Mai mult îngrijorată. Sărmana de ea, abia respira.

— Se întâmplă să am efectul ăsta asupra femeilor.

— Asupra căror femei?

A înclinat capul într-o parte.

Nasir a mustăcit.

Ceruri mari, probabil că o credea aşa o neroadă. Bineînţeles că existaseră şi alte femei. Doar era prinţul, blestemăţie!

— Asupra ăsteia nu, a spus ea, sperând că va interpreta roşeaţa de pe chipul ei ca pe un semn de exasperare.

— Nu?

S-a întors şi s-a uitat la ea, încălzind încăperea cu tonul vocii lui aşa cum căminul n-ar fi reuşit în veci.

— Micul nostru moment de pe spinarea Afyei spunea altceva, dar nu contează, îmi plac provocările.

Zafira s-a strâmbat la el mânioasă şi conturul umerilor lui au tremurat de râs.

— Somn uşor, Vânătoreaso! Fie ca visele tale să fie la fel de savuroase ca ale mele.

— Nimeni nu vorbeşte aşa.

— Nu? N-aş fi crezut că ţi-a intrat în obicei să împarţi patul cu bărbaţii.

Zafira a mârâit şi s-a întins la loc sub pături, cu faţa în

partea opusă. Vocea lui era ca mierea caldă pe limba ei. Prezenţa lui o apăsa, silindu-i mintea să hoinărească prin toate poveştile pe care Yasmine i le împărtăşise, şi i s-a înroşit gâtul. Jawaratul era mulţumit şi liniştit. *Nemernicul.*

A întors iute privirea spre fereastră, spre freamătul greoi al întunericului Leului, şi a înţeles că-i va fi greu să doarmă în noaptea asta.

Capitolul 82

Istovirea îl strivea pe Nasir sub greutatea ei şi totuşi nu se putea gândi decât la culoarea din obrajii ei, la prezenţa ei alături de el. La căldura care i se aduna jos, tot mai jos.

Şi la ezitarea din ochii ei înceţoşaţi de nelinişte.

Nasir era un ucigaş cu coroană, o otravă care te îmbia s-o guşti. Pentru Kulsum, pentru femeile ale căror priviri îl urmăreau pe Prinţul Morţii pe coridoare. Nu şi pentru ea.

Mai curând aş vrea să cunosc una singură în mod intim decât să cunosc o mie superficial, voise el să spună, dar cuvintele erau prea îndrăzneţe, mai mult o invitaţie decât o declaraţie.

Nu voia să fie încă o clipă furată dintr-o mie. Voia fiecare răsărit şi fiecare lună nouă. Voia să fie motivul fiecărei îmbujorări rare, cauza fiecărui oftat sugrumat.

Şi-a amintit de momentul acela, când erau în spinarea Afyei, şi de perechea lui, momentul când erau pe Sharr, între coloane, chiar înainte să se dezlănţuie haosul. Oare devenea atât de îndrăzneţ numai când trebuia să-i distragă atenţia Zafirei? Dacă n-ar fi sărutat-o atunci, când era copleşită de mânie şi de durere şi de amar, l-ar fi îmbrâncit de pe cal?

— Ia-mă cu tine mâine, a spus ea. Nu vreau să stau aici în timp ce tu îl omori pe calif.

— Rana ta…

Mintea ta.

— Nu are nimic. Ia-mă cu tine.

Cine era el să-i refuze ceva?

— Nu ţi-e frică?

— Singurul lucru sigur în viaţă e moartea, nu-i aşa? a întrebat ea, repetând cuvintele crude spuse de el pe Sharr. A fost o prostie să cred că l-aş putea înfrunta pe Leu de una singură, dar… dacă e să mor, vreau măcar să mor luptând pentru convingerile mele. Cauza noastră e dreaptă. Nu ne luptăm pentru pământuri sau putere. Asigurăm un viitor pentru poporul nostru. Magia şi o lume

în care să merite să trăieşti.

Nasir s-a minunat de tăria ei, de modul în care deschidea gura şi-i arăta direcţia de urmat, ca o busolă care-l călăuzea pe drumul său.

— Asta… asta fac din ziua în care am ţinut un arc în mână întâia oară.

— Nu vei muri, a spus el după un moment de tăcere.

— De ce nu?

Nu înţelegea că nu o tachina, nu acum.

Pentru că simţea fiecare urcare şi coborâre a pieptului ei, respiraţiile ei egale care mângâiau aerul şi distanţa uriaşă dintre ei. Era o lumină în întuneric. Un trandafir sălbatic care înflorea în mijlocul morţii.

Laa, ea era motivul pentru care moartea îi devenise indiferentă.

Şi n-avea de gând să-i permită s-o ia de lângă el.

— Toate femeile alea, a spus ea, schimbând brusc subiectul. Trebuie să fi avut măcar o umbră de încredere în tine.

Tonul vocii ei era iscoditor, curios, neştiutor. *Frumoasă gazelă, aş putea să te învăţ atâtea lucruri.* Aşternutul a foşnit când Zafira s-a întors spre el, privindu-i spatele, şi el a încleştat falca. Deşi purta cămaşă, simţea prezenţa fiecărei cicatrici de parcă rănile s-ar fi deschis din nou.

Zafira a vorbit mai departe, fără să observe.

— Unde a dispărut toată?

Te rog. Culcă-te.

— Nu ştiu, a minţit el, pentru că ea nu era o femeie ca oricare alta.

Era Zafira, legendară şi eterică, cu inima pură şi cu mintea nevinovată. Pierdută şi legată de o carte.

— *Tu* cum ţi-ai găsit deodată încrederea asta în sine?

Ca un prost, Nasir ar fi vrut ca noaptea asta să dureze la nesfârşit. Leul, întunericul, planurile lui Altair – ar fi vrut să dispară toate, măcar pentru o clipă.

— Am furat-o de la tine.

I-a simţit rânjetul după tonul vocii şi a fost nevoit să se agaţe şi de ultimul strop de voinţă ca să nu se întoarcă şi s-

o strângă în braţe.

Capitolul 83

De obicei, visele Zafirei erau simple şi drepte ca o săgeată, dar nu şi în noaptea asta. A revăzut deodată viziunea Jawaratului, numai că, de data asta, în locul şiroaielor roşii care inundau străduţele satului ei, sângele era negru şi cartea şoptea despre răscumpărare şi, încercând să-i înţeleagă mesajul, să meargă înainte şi să vadă ce urma să se întâmple, satul alb s-a întunecat şi s-a îngustat, până când a devenit o cameră.

Un pat acoperit cu voaluri, mătăsuri alunecând pe pielea ei goală, buze care-i mângâiau curbele sânilor. Numele ei, şoptit în urechea ei ca o rugăciune.

S-a trezit speriată. O dorinţă ciudată şi dureroasă îi strângea pielea. Jawaratul torcea.

Orele trec.

Dar noaptea încă atârna pe cer. Khara – bineînţeles că încă era întuneric afară; erau în Sarasin. A dat să iasă din coconul ei cald de pături şi a încremenit.

Coconul ei nu era o pătură, ci un trup, solid şi suplu. Nasir. Era cuibărită la pieptul lui, înfăşurată în braţele lui de parcă ar fi dispărut dacă el i-ar fi dat drumul. La un moment dat, în timpul nopţii, Nasir îşi dăduse jos mănuşile. Visul ei i-a răsărit în minte în culori vii şi tot trupul i s-a înfierbântat.

Nasir răsufla liniştit şi egal în umărul ei şi Zafira a întors capul cu grijă, ca să-i vadă chipul. În somn era şi mai chipeş. Cutele aspre ale frunţii lui erau netezite şi genele lui erau răsfirate ca nişte iatagane pe pielea lui de aramă. Zafirei îi furnicau degetele, vrând să dea la o parte şuviţele răzleţe care-i căzuseră pe faţă.

Una dintre mâinile lui era întinsă pe burta ei. Cealaltă, cea legată de braţul de sub ea, se odihnea lângă faţa ei, cu palma în sus. Foarte încet, Zafira a ridicat mâna, minunându-se de tremurul din degetele ei. De parcă n-ar fi obţinut niciodată nemişcarea perfectă cu care întindea arcul. De parcă niciodată n-ar fi stat nemişcată înaintea

unui cerb în întunericul Arzului.

Când era în preajma lui, se schimba până şi ritmul lumii. Devenea ceva sălbatic, înfiorător şi imposibil de cuprins cu mintea.

A întins mâna pe deasupra mâinii lui, două culori diferite, două mărimi diferite, două palme menite una pentru alta.

Nasir a strâns mâna pe burta ei şi respiraţia i s-a poticnit. Şi a încetinit. Zafira şi-a stăpânit un icnet când a simţit ceva stârnindu-se undeva jos, în pântecul ei, tăciuni care se aprindeau.

Întoarce-te spre el, parcă ziceau ei. *Acţionează, o* îndemnau ei. Sau poate că era vorba de Jawarat şi de mistuirea pe care o dorea el. A fost unul dintre rarele momente în care Zafirei nu i-a păsat dacă era dorinţa lui, pentru că, ceruri mari, şi ea dorea acelaşi lucru.

Nu a îndrăznit să se mişte.

Nasir era la fel de iscusit ca ea, un asasin pe măsura vânătorului. Îi trebuia doar o clipă ca să simtă schimbarea din ritmul respiraţiei ei. Şi totuşi Zafira observase că simţurile lui se estompau când era vorba de ea. Ca şi când, deodată, s-ar fi încâlcit atât de mult în emoţiile lui, încât nu mai vedea nimic altceva.

Zafira a mijit uşor ochii şi şi-a relaxat respiraţia – atât cât a putut, având în vedere zvâcnetele de sub pielea ei. Perna s-a mişcat şi Nasir a bălmăjit un blestem. Unul câte unul, buricele degetelor lui s-au ridicat.

Linişte.

Şi apoi… un oftat zgomotos.

— Zafira.

Şi-a dres glasul şi a încercat din nou.

— Zafira. Trebuie să plecăm.

Ea s-a prefăcut, cu succes, spera ea, că se trezeşte încet şi s-a întors şi mai încet. Ochii lui erau de cremene, cu neputinţă de pătruns.

În cele din urmă, ca şi când ar fi înţeles, ca şi când ar fi trebuit să-i explice de ce o ţinea în braţe, a spus:

— Ai început să tremuri azi-noapte.

— Şi apoi m-am oprit, a spus ea, privindu-l fix, ca să-i spună că ştia *de ce* se oprise, că îi plăcea şi că ar fi vrut ca noaptea să nu se termine niciodată. Ce erau cuvintele, dacă nu sentimente?

— Şi apoi te-ai oprit, a răspuns el, modulându-şi cadenţa istovită a glasului său ca şi când ar fi spus: *Şi eu, frumoasă gazelă, şi eu.*

Dar noaptea trebuia să ia sfârşit. Toate trebuiau să ia sfârşit. *Nu pot fi toate trei unul şi acelaşi lucru?* Zafira se adâncise atât de mult în apele tulburi ale Jawaratului, încât uitase greutatea acelei întrebări. Durerea dulce pe care i-o provoca.

Nasir o privea, citindu-i chipul, şi zâmbetul pe care l-a schiţat după o clipă a fost o înghiţitură amară.

— Vino, a spus el, potrivind din nou la locul lor manşetele şi masca Prinţului Morţii.

Capitolul 84

La micul dejun au mâncat labneh[57] picant, cu destul suc de lămâie cât să-i lase gura apă Zafirei, şi falafel crocant. A văzut cum Nasir împărţea cocoloaşele de năut în jumătăţi perfecte, pe când ea îşi devora porţia. Au împărţit între ei şi pâine cu susan cu felii de jibn[58], cam dulce după gustul ei, şi un dallah de ceai de mentă.

După ce au plecat de la han, Nasir a devenit tăcut. Zafira depăna în gând toate conversaţiile dintre ei, presupunând, în cele din urmă, că el cântărea întrebarea care plutea între ei, o nălucă a cărei existenţă nu o admitea niciunul.

De la încăierarea mânioasă de ieri, între dinţii, limbile şi buzele lor, Zafira ajunsese să se recunoască din nou în sinea ei. A observat că Nasir ştia cum să-i redea simţul echilibrului. Amintirea îi încălzea sângele. Dacă el era antidotul împotriva blestemului Jawaratului, atunci problema respectivă nu era aşa de gravă.

Cartea a murmurat şi Zafira şi-a îndreptat atenţia la drum. Cerul încă era întunecat ca pe timp de noapte şi singura dovadă că era zi era linia luminoasă de la orizont, care indica graniţa Sarasinului.

— Crezi că poţi să-l ucizi? a întrebat Zafira după un timp, conştientă că ţinta lui Nasir se poate să nu fi fost umană.

Când îi povestise despre adevăratul Muzaffar, care murise în sala de ospeţe a Palatului Sultanului, sub picioarele ei neputincioase se căscase un hău. Nu fusese un negustor de rând; susţinuse cauza schimbării, muncise pentru binele poporului său.

Şi un ifrit îi furase pielea, chipul, locul.

Nasir a indicat în mod discret că se simţea jignit.

— Fireşte. După aceea va mai trebui doar să-l înfruntăm

[57] Preparat culinar obţinut prin scurgerea zerului din iaurt, în urma căreia rămâne o masă mai consistentă (n. t.).
[58] *Brânză,* în limba arabă (n. t.).

pe Leu. Împreună.

— Împreună, a repetat ea, râzând amar. Ceilalţi nu mă vor primi cu braţele deschise, ştii bine.

— Dar acum eşti aici. Ceilalţi nu vor avea de ales.

Atunci Zafira şi-a dat seama ce făcuse Nasir.

— Dacă aş fi fost mai naivă, a spus ea gâtuită, aş fi zis că ai venit numai ca să mă săruţi.

Şi ca să-mi fii alături. Să nu-mi pierd minţile. Să mă protejezi. Nasir a râs.

— Vorbeşti de parcă nu ţi-ar fi plăcut.

— Poate că nu mi-a plăcut. Poate că am vrut doar să-ţi fac ţie pe plac.

— Când cineva vrea doar să facă pe plac celuilalt, i-a şoptit Nasir la ureche, nu scoate asemenea sunete.

Zafira şi-a simţit gâtul în flăcări. Străzile erau pustii.

— Dacă am fi într-o poveste, ce s-ar întâmpla? a întrebat Zafira înainte să se poată opri.

Nasir a încremenit lângă ea.

— Ce înseamnă asta?

— E un joc pe care-l jucam eu şi Yasmine, a spus ea, întorcându-se înspre el. În fiecare zi afla câte ceva nou despre bărbatul de care se îndrăgostea şi în fiecare zi lungea lista cu trăsăturile pe care le-ar fi avut soţul ei închipuit când avea să vină s-o ia cu el. Şi apoi s-a căsătorit cu el.

— Dar?

— Hmm?

— Ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat el cu aceeaşi receptivitate dintotdeauna.

— A descoperit că nu era atât de perfect pe cât şi-l închipuise. O minţise. Mai bine zis, îşi ascunsese adevărata identitate, l-a lămurit Zafira.

— A descoperit că avea defecte, a sugerat Nasir.

Zafira a încuviinţat din cap, deşi asta nu lămurea problema secretelor lui Misk.

— Şi cred că îi trebuie timp ca să înţeleagă că defectele ne întregesc. Datorită lor suntem reali. El nu e nici groaznic, nici monstru.

Nasir nu a răspuns şi Zafira s-a înfiorat în sinea ei pentru că folosise cuvântul „monstru”. *Toantă ce eşti!*

— Eu nu... nu joc jocuri, a spus el în cele din urmă, când au cotit pe o stradă mult prea largă ca să poată fi numită cărare.

— Acum o să joci, l-a tachinat ea, dar apoi a observat că era serios.

Era aproape tulburat. Zafira a înţeles imediat că reacţia lui nu avea nicio legătură cu jocurile, ci cu problemele pe care le implica jocul ăsta anume.

— Ai dreptul să visezi, să ştii. Să-ţi imaginezi.

Nasir nu a spus nimic.

Zafira a simţit că ceva – cineva – îi urmărea din umbră. Înaintea lor, în apropiere, luceau nişte cupole. Palatul.

— Ţi-aş face cinste cu o îngheţată, a spus Nasir deodată.

Zafira şi-a ţinut respiraţia.

— Nu asta... ai fi vrut cândva?

Zafira îşi amintea vag că pomenise de ea pe Sharr, dar acum nu mai avea importanţă. Bakdash nu mai era. Dacă uşa aceea de culoarea lavandei încă era întreagă, avea să rămână închisă pe vecie. Nu mai era nimeni care s-o deschidă, să-i acopere pereţii cu dragoste.

Chiar dacă în satul ei rămăseseră câţiva locuitori, n-ar mai fi fost la fel. În aer roiau stafiile şi morţii îngroşau străzile.

— Magazinul ăla cu îngheţată... s-a dus, a spus ea încet.

Vestit în tot regatul, dispăruse într-o clipă.

— Ai spus că suntem într-o poveste, a protestat Nasir şi Zafira i-a simţit încruntarea în voce.

Confuzia lui sinceră a făcut-o să râdă şi s-a rezemat de el, cuibărindu-se în braţele lui întinse. Ca muşcaţi de şarpe, au înţeles brusc ce făceau. Nasir a încremenit. Zafira s-a îndreptat de spate. Jawaratul îi observa fără niciun cuvânt.

După o clipă, Nasir a înghiţit zgomotos.

— Aproape am ajuns, a spus el încet.

Zafira a încuviinţat din cap, schimbând cartea dintr-o mână în alta.

Se simţise în largul ei. Nu îmbătată de pofte, dorinţe sau nevoie, ci doar confortabil. Odată cu revelaţia asta au năvălit şi altele: că se obişnuise să aştepte privirile lui înflăcărate şi zâmbetele lui îngândurate şi că ajunsese să se simtă la locul ei în braţele lui. Că Nasir ţinea la ea, cum nu se aşteptase de la un asasin. Că ţinea şi ea la el, cum jurase că nu va face niciodată, indiferent de persoană, mai ales dacă acea persoană era Prinţul Morţii.

Nasir a încetinit-o la pas pe Afya când s-au apropiat de palatul din mijlocul oraşului Leil. Străzile erau mai aglomerate, probabil datorită cerului ceva mai luminat, mai puţin sufocat de întuneric. În întuneric, Zafira a surprins măreţia de altădată a acelor locuri. A văzut detaliile sculptate pe zidurile clădirilor, dovezi ale faptului că aici oamenii preţuiseră viaţa cândva.

Atmosfera era cumva dulce-amară. Şi-i dădea speranţă. Dacă sarazinii preţuiseră viaţa la un moment dat, însemna că ar fi putut s-o preţuiască din nou. Peisajul a dus-o cu gândul la satul ei, la faptul că, deşi toate păreau fără speranţă, ea găsise puterea să adune hrană pentru semenii ei, să le poarte de grijă.

În primul rând, Sarasin avea nevoie de cineva care să lupte pentru locuitorii lui. Să-i unească, să-i facă demni de locul pe care-l ocupau în Arawiya.

Au traversat un luminiş plin de curmali şi au descoperit o privelişte care Zafirei i-a pus un nod în gât. Savurase frumuseţea eterică a palatului demenhun şi măiestria fioroasă a palatului sultanului, dar palatul sarazin îi tăia respiraţia.

Emana o frumuseţe întunecată, pe care ea învăţase s-o asocieze cu tot ce era sarazin. Pe când celelalte două palate erau întinse, acesta era foarte înalt. Minaretele se înălţau spre cerurile lipsite de nori şi cupola uriaşă de obsidian din centru era punctată cu numeroase ferestre arcuite. În piatra cenuşie erau sculptate motive florale unduitoare, cu adâncimi şi proeminenţe evidenţiate de razele oblice ale soarelui.

Toată viaţa ei, Zafira îi considerase pe sarazini nişte

monştri, iar aici vedea o frumuseţe la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. Au priponit-o pe Afya de un stâlp de lângă palat şi au alergat la nişte porţi mai mici. Gărzile în uniforme negre şi argintii patrulau din loc în loc, cu săbii subţiri sprijinite pe umeri.

Zafira i-a aruncat lui Nasir o privire. Cum era să se întoarcă în locul de baştină al neamului lui, ştiind că nu era bine-venit aici? Exista o recompensă pusă pe capul lui. Chiar şi dacă n-ar fi fost aşa, îl ucisese cu sânge-rece pe vechiul calif.

Nasir a condus-o la adăpostul umbrelor, cercetând împrejurimile, şi i-a spus:

— Proviziile sosesc de două ori pe zi. Carele ar trebui să sosească în curând.

— De unde ştii că am ajuns la momentul potrivit?

Şi-a aranjat cuţitele înşiruite pe curea.

— De aceea am spus că „ar trebui”.

Zafira s-a strâmbat la el, dar atunci s-a auzit un huruit. Făcându-i cu ochiul, Nasir a tras-o mai la adăpostul umbrelor.

Trei care s-au apropiat hurducăind pe drumul de piatră şi s-au oprit înaintea porţilor negre. Fără nicio grabă, gărzile şi-au băgat săbiile în teacă şi s-au dus încet la ele. La cât se chinuiau să le descuie, zăvoarele probabil că s-ar fi deschis mai repede de la sine. Vizitiii împărtăşeau nerăbdarea Zafirei, frunzărind zgomotos prin foile lor de papirus, aşteptând să-şi primească banii.

Nasir a îmboldit-o de-a lungul liniei înguste ferite privirilor, până la ultimul car, şi Zafira şi-a ţinut respiraţia când au traversat drumul în grabă, în plină lumină – aşa cum o înţelegea Sarasinul, cenuşie şi tulbure. Ar fi fost suficient ca vizitiul să privească în spate. Ar fi fost suficient ca gărzile să privească puţin mai departe de-a lungul drumului.

Zafira i-a adresat lui Nasir o privire alarmată, pe care acesta a ignorat-o cu bună-ştiinţă, dezlegând funia care fixa învelitoarea carului. Pe când Zafira se holba la ceafa vizitiului, Nasir a ridicat pânza de sac şi i-a făcut semn să

urce în car. Zafira s-a apropiat cu paşi uşori şi s-a strecurat printre sacii cu făină, crispându-se de durere şi cuibărindu-se în colţul îndepărtat al carului. Capul unui cui îi înţepa umărul, chiar deasupra rănii. Calul a luat-o încet din loc şi carul s-a zgâlţâit odată cu el. Ceruri mari, planul ăsta nu era nicidecum lipsit de incertitudini. Ar fi fost mai sigur să rupă un sac de făină şi să se acopere cu ea.

Nasir şi-a ţuguiat buzele, cântărind în mod evident aceeaşi idee, dar nu mai era timp. În curând gărzile aveau să se întoarcă spre al doilea car. Vor fi descoperiţi într-o clipă. Nasir s-a apucat de marginea carului, vrând să urce după ea – şi a înlemnit.

Gărzile veneau încet spre ei.

Khara. S-au auzit voci. Cineva a strigat – unul dintre vizitii, nemulţumit de plata primită. Zafira nu auzea nimic pe fondul zvâcnetelor pulsului ei.

Îmi place sunetul inimii tale.

Nu-i plăcea frica asta nouă, faptul că-i paraliza simţurile şi-i încetinea sângele. Jawaratul, care savura haosul, nu i-a oferit niciun sfat turbulent. Nasir i-a întâlnit privirea şi în cenuşiul ochilor lui licărea panica.

Şi apoi s-a făcut beznă, când Nasir a coborât învelitoarea peste ea şi carul s-a pus în mişcare.

Capitolul 85

Călătorind spre Fortăreaţa Sultanului, Altair a văzut rezultatele acţiunilor sale de-a lungul deceniilor. Satele pe care le distrusese în Demenhur. Prăvăliile pe care le transformase în cenuşă în Sarasin. Făcuse multe sacrificii ca să câştige favoarea sultanului. De-ar fi ştiut că slugărea pentru blestematul lui de tată!

— În sfârşit, a strigat Kifah în timp ce goneau prin ultimele petice de întuneric din Sarasin şi lumina dinspre Fortăreaţa Sultanului strălucea mai limpede cu fiecare sforţare a cailor lor.

Arawiyanii umblau pe străzile nisipoase şi zăboveau la umbră. Curmalii se înclinau în vântul leneş şi copiii alergau în jurul trunchiurilor lor groase. Femeile cărau coşuri cu haine şi fructe şi negustorii îşi împingeau carele cu marfă. Pentru ei, noul rege nu era o năpastă; nu era o calamitate.

Încă nu.

Altair a observat poziţia soarelui. La ora asta, califul impostor trebuia să fi zăcut în balta propriului sânge negru.

Cândva îi invidiase pe hashashini. Văzuse cum Nasir şerpuia prin mulţimi şi se ghemuia fără probleme pe câte un acoperiş, după care ţintele lui cădeau una câte una. Mişcările hashashinilor erau graţioase, cu atât mai mult ale prinţului.

Era ciudat cât de diferit priveau moartea. Nasir vedea numeroasele bucăţi din care erau alcătuiţi oamenii. Altair vedea numeroşii oameni din care erau alcătuite oştile şi înţelegea diferenţa asta.

Palmele îi transpirau de nerăbdare.

— Mai ştii drumul?

— Tu nici n-ai văzut casa Ayei, a spus Kifah, aruncându-i o privire. Dacă te duc la o morgă?

— Mereu atât de morbidă, a spus el. Casa e *a mea.*

— Nu ştiam că e casa ta.

— Akhh, Una din Nouă. Mai ai multe de aflat despre mine, s-a fălit Altair. Îmi amintesc fiecare cameră şi fiecare pat şi fiecare dată când…

Kifah şi-a dres vocea.

— Ştii, aş prefera să n-o faci.

Era linişte pe străzi, oamenii îşi vedeau de treabă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, tarabele cu legume şi fructe proaspete se îngrămădeau laolaltă şi, chiar dacă oraşul ar fi fost la fel de întunecat ca Sarasin, mirosul de pâine abia scoasă din cuptor ar fi fost un indiciu suficient că soarele tocmai răsărise.

Altair a plătit unui băiat pentru o bucată împăturită de pita cu labneh şi i-a întins lui Kifah jumătate din ea.

— Nu pari îngrijorat, a spus Kifah.

Altair a săgetat-o cu privirea.

— Parcă am avut deja discuţia asta.

Au descălecat şi au lăsat caii să umble liber. Altair a condus-o pe Kifah pe cărări şi scurtături descoperite şi colecţionate de el de-a lungul anilor, oprindu-se în refugiul lui preferat, orânduit în spaţiul rămas între două case negustoreşti şi casa lui, cu o fântână placată în albastru şi roşu, pe care o comandase personal.

— E o frumuseţe, nu crezi?

Lui Kifah nu-i plăcea.

— Dacă-ţi place să stai degeaba.

Altair a oftat şi a făcut semn spre străduţa care ducea la casă, dar s-a oprit când a ajuns la ei sunetul mai multor voci şi şuierul oţelului frecat de piatră.

— Aia e o piatră de ascuţit? a şoptit Kifah încruntată, cu creştetul ei ras lucindu-i. Se pare că s-a instalat altcineva în casă.

Au înaintat tiptil, cu paşi uşori şi respiraţia scurtă. Greutatea iataganelor lui îl liniştea pe Altair, chiar dacă ele îi aminteau de văzul lui înjumătăţit. În curte se aflau un bărbat cu un turban cu ciucuri şi încă vreo patruzeci de oameni, pe care îi urmărea cu mâinile în şolduri, supraveghindu-i în timp ce pregăteau arme şi adunau provizii.

— Khaldun? a bănuit Altair.

Bărbatul s-a întors surprins. Chiar *el* era.

Altair a zâmbit larg.

— Trebuia să-mi dau seama că era vorba despre tine.

Era clar că bărbatul pe jumătate sarazin părea prea încântat pentru gustul lui Kifah, pentru că aceasta s-a apropiat şi a spus:

— *Misk* Khaldun? Am auzit că l-a alungat nevastă-sa.

Altair a ridicat din sprâncene.

— E vorba de aceeaşi fată cu care ţi-a permis Benyamin să te căsătoreşti?

Misk s-a poticnit. Nu-l legase niciun pact. Ar fi putut foarte uşor să-i spună fetei – doar avea destulă încredere în ea cât să dorească să-şi petreacă restul vieţii alături de ea.

Altair a râs.

— Akhh, trebuie neapărat să aud povestea asta şi s-o cunosc pe fata asta.

Kifah a mormăit ceva, prea încet ca s-o audă.

— Ce te aduce în Fortăreaţa Sultanului? a întrebat Altair.

Misk era unul dintre păianjenii lui mai de seamă, ambiţios şi cinstit. Datorită minţii lui ascuţite, asiguraseră cu luni în urmă o legătură comercială cu satele de la marginea vestică a Demenhurului, pentru lemnul lor suplu – deşi nu pentru asta fusese staţionat acolo. Fusese însărcinat să descopere identitatea Zafirei şi dăduse greş.

După mai multe luni se întorsese însă cu altă fată. Altair observase privirea aceea a lui Misk, cea care punea mereu stăpânire pe Benyamin când vorbea despre Aya. Altair îşi amintea şi acum cu ruşine de invidia lui.

— Misiva prin care ne atenţionai să plecăm a sosit prea târziu. Satele vestice au dispărut, a spus Misk şi Altair şi-ar fi dorit să nu simtă o asemenea durere la cuvintele lui tăioase. Locuinţa mea. Viaţa mea. Vieţile tuturor celor pe care-i cunoşteam.

A privit spre palat.

— Răzbunarea nu mi s-a părut o idee atât de proastă.

Aceştia erau oamenii despre care vorbise Haytham, cei în căutarea cărora pornise Altair. Rebelii. Toţi erau demenhuni, veniţi de departe, din locurile lor natale înzăpezite.

Altair l-a măsurat cu privirea.

— În cazul ăsta, marhaba. S-ar putea să mori alături de noi, dar măcar vom muri luptând.

Misk a plecat capul, încuviinţând. Altair nu se aşteptase niciodată să-i fie atât de *uşor* să recruteze rebeli.

— Şi cu soţia ta cum rămâne? a izbucnit Kifah şi Misk a părut jignit. Datoria ta faţă de ea are întâietate înaintea datoriei faţă de regat.

Altair şi-a ţinut limba. Avea dreptate, dar lui nu-i stătea în obicei să se amestece în problemele celorlalţi, mai ales când era vorba despre neveste atât de aprige cum părea să fie nevasta lui Misk.

Un ţipăt a răsunat în aerul dimineţii şi toate privirile au ţâşnit în sus, spre ceva care a trecut repede în zbor pe lângă curmal, repezindu-se la ei. *Hirsi*. Altair a întins braţul şi pasărea a aterizat răsfirând aripile.

Altair s-a înviorat. Sosise în Fortăreaţa Sultanului. Rebelii erau de partea lui. Acum mama lui avea să pornească spre Marea Bibliotecă, dacă Hirsi se întorsese…

— Oi, Altair? a spus Kifah, cuprinsă de nelinişte. Ăla nu-i… biletul tău?

Hirsi a ciripit mândru.

Capitolul 86

Zafira şi-a ţinut respiraţia, aşteptându-se să se oprească în loc carele, să fie scoase săbiile şi să izbucnească haosul. Unde era Nasir? Singurul răspuns plauzibil era că rămăsese în urmă şi o trimisese singură dincolo de porţi. *Laa, laa, laa.*

Carele s-au oprit hurducăit. Mintea îi vuia. Îl găsiseră. Îl…

Unul dintre care s-a depărtat şi nişte paşi au călcat nisipul scrâşnind. Uşurării ei i-a luat imediat locul o teamă nouă: carele erau oprite pentru inspecţie. Bineînţeles – se aflau într-un *palat.* Inima îi zvâcnea cu atâta putere, încât nu s-ar fi mirat dacă vizitiii ar fi descoperit că sacii lor de făină se pricopsiseră deodată cu puls.

S-a auzit tot mai aproape un târşâit de paşi şi Zafira şi-a dat seama după clinchetul ghetelor că era vorba despre o gardă. A închis ochii strâns, lipindu-se cât a putut de mult de fundul şi de peretele lateral al carului.

— Yalla, *a* spus garda plictisită. Mai am puţin până la pauză.

Gărzile sunt leneşe, a liniştit-o Yasmine.

Zafira a strâns din ochi şi mai mult, ştiind că departe de tot, la Thalj, prietena ei suferea, cumplit de supărată, pentru că Zafira plecase fără niciun cuvânt.

Ceva s-a rezemat de lemn – garda se sprijinea de latura carului. Alte foşnete.

Sacul. *Sfântă zăpadă*. Nu, nu, nu. Lumina cenuşie s-a furişat în car pe măsură ce era ridicată cuvertura, puţin câte puţin. Zafira şi-a vârât degetele picioarelor sub un sac de făină.

Garda s-a oprit.

Zafira a început să tremure.

— A? Mai zi odată.

Nu a desluşit răspunsul din cauza vuietului din urechile ei.

Garda a izbucnit în râs şi hohotele lui ciudate au făcut-o

pe Zafira să-şi muşte limba, ca să-şi stăpânească propriul râs. Khara, oare creierul ei nu pricepea în ce pericol se afla?

Pânza de sac s-a lăsat la loc. Soldatul a plecat mai departe, vorbind cu şi mai multă însufleţire decât cu câteva clipe înainte, iar răsuflarea Zafirei a tremurat eliberator când carul s-a pus din nou în mişcare, înaintând hurducăit până când s-a oprit de tot. Vizitiul a sărit din car, care s-a aplecat într-o parte sub greutatea lui.

Apoi nimic.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Şi-a ţinut respiraţia în timp ce paşii se îndepărtau, amintindu-şi că trebuia să aibă mai multă încredere în urechile ei decât în ochi.

A ridicat un colţ al pânzei şi a privit grajdul. Nu era nimeni. Vizitiii doar conduceau carele. Nu descărcau marfa. *Ceea ce înseamnă că urmează să apară cei care o descarcă, netoato. A* numărat până la trei şi a azvârlit acoperitoarea, sărind apoi peste marginea carului. Aterizând, a simţit o înţepătură dureroasă în piept şi i s-au zdruncinat genunchii.

Boxa era suficient de mare încât să încapă toate cele trei care. Caii care trăseseră la ele pufneau istoviţi, aşteptând să fie deshămaţi. Locul respectiv părea că nu mai fusese curăţat de luni întregi şi praful adunat dinspre întinderea sumbră de nisip scăldat în lumină cenuşie din spatele ei se prinsese de diversele obiecte îngrămădite lângă peretele din capăt.

A simţit imediat că nu era singură. S-a aplecat şi mai mult, privind pe sub car ca să vadă dacă venea cineva.

— Bună, s-a auzit o şoaptă.

Zafira a fost cât pe ce să ţipe. Nasir stătea agăţat de fundul carului, cu praf în păr şi cu keffiyah-ul lui legat în jurul gâtului. Rânjind timid în răspuns la încruntarea ei mânioasă, şi-a dat drumul şi s-a rostogolit până la ea, de parcă ar fi făcut asta în fiecare blestemată de zi. Zafira şi-a masat pieptul cu pumnii, dar, până să ţipe la el, Nasir s-a ridicat, ridicând-o şi pe ea, şi, cuprinzând-o de umeri, a târât-o până la adăpostul unui spaţiu mic în clipa în care s-

au întors vizitiii.

— Acum ce facem? a şoptit ea, simţind deodată atingerea lui.

În ungherul ăsta nu avea loc nici să se întoarcă cu faţa la el.

— Acum, a spus el încet, atingându-i uşor urechile cu buzele, aşteptăm.

Zafira a încremenit. Trupul ei a tremurat pe când se împotrivea dorinţei de a se rezema de el. De a-l simţi lipit de trupul ei.

— Oare cum am putea petrece timpul? a spus el pe acelaşi ton şoptit.

Preţ de o clipă, nu s-a mişcat niciunul. Se auzeau numai respiraţiile lor. Apoi Nasir a luat mâinile de pe braţele ei şi i-a dat părul la o parte cu o mişcare lină a degetelor. Zafira s-a cutremurat, simţind pe piele suflul lui moale, după care Nasir şi-a atins buzele de golul dintre gâtul şi umărul ei.

Zafira şi-a spus deodată că vizitiii n-aveau decât s-o ia încet.

A oftat răguşit şi ceva a prins viaţă înăuntrul ei. A înclinat capul, lăsându-i mai mult loc.

— Respiraţia ta mă înnebuneşte, frumoasă gazelă.

Îndrăzneala lui avea asupra ei acelaşi efect. Şi vocea lui. Modul în care fiecare cuvânt îi aluneca de pe limbă, frumos şi cântărit. Devenise puţin mai îndrăzneţ de când începuseră să se furişeze. Zafira a înţeles că toate astea îi priau. Îi priau fiorii misiunilor lui.

Un rotocol de întuneric s-a întins şoptit pe pielea ei, făcând-o să-şi holbeze privirea tulbure. Aproape că a tresărit, dar s-a stăpânit, ştiind că asta era o parte din el, pe care el încă nu o cucerise. Umbrele i-au mângâiat încheieturile şi au alunecat pe ceafa ei, tandru şi cercetător, foarte diferit de cele ale Leului.

— Simţi ce fac umbrele? a întrebat ea, ridicând palma.

Rotocoalele întunecate i-au înconjurat degetele, fine ca fumul, şi s-au risipit, sfiindu-se deodată sub privirea ei.

Nasir a murmurat ceva în spatele ei, ca şi când şi-ar fi dorit într-adevăr să simtă.

— E ca şi cum aş plimba vârful unui toc pe hârtie. Controlez tocul, dar nu simt curgerea cernelii.

Zafira s-a întors, frecându-se de el, şi a zâmbit larg când Nasir a inspirat scurt şi aspru. Zafira ştia că o putea citi, că vedea în ochii ei faptul că accepta fiecare parte din el, fiecare ciob întunecat. Gura lui i-a alunecat pe gât şi s-a oprit pe clavicula ei. Zafira a gemut.

— Asta ce-a fost? a întrebat unul dintre vizitii.

Zafira a încremenit – sau a încercat. Tot trupul ei pulsa de dorinţă, tangibilă şi fierbinte. Nasir a arcuit buzele într-un zâmbet întunecat, coborând şi mai jos, trăgând de decolteul rochiei ei cu buza inferioară. Zafira şi-a muşcat limba ca să nu icnească. Şi-a vârât degetele în părul lui. Sfântă zăpadă, omul ăsta! Sentimentele astea. Şi-a mişcat şoldurile şi Nasir a coborât mâinile, lipind-o strâns de trupul lui cu un geamăt abia şoptit.

— Nu m-aş mira dacă ar locul ăsta ar fi bântuit de fantome, a răspuns altul.

Vizitiii şi-au dezlegat caii. Zafira i-a auzit când au încălecat, a tresărit la auzul loviturilor de cravaşă şi apoi au plecat.

— De-ar şti, a şoptit Nasir, desprinzându-se de ea.

— Stai, a bâiguit ea înainte să se poată stăpâni.

Degetele lui s-au strâns reţinute. S-a uitat la picioarele ei.

— Trebuie să sosească cineva să descarce carele.

Desigur. Aveau de lucru.

— Mai târziu, a spus ea, ca posedată.

— La nesfârşit, Zafira, a spus el încet. La nesfârşit. Trebuie doar să mi-o ceri.

A ridicat ochii la ea.

Da, voia ea să şoptească. *Da,* a repetat Jawaratul, dar în gândurile ei au fulgerat ochii pustiiţi ai lui Umm şi atunci Nasir i-a întors spatele, a glisat o uşă şi a dispărut pe holul întunecat.

Zafira a răsuflat.

Mintea îi uruia. Abia mai vedea înaintea ochilor, abia mai auzea ceva pe lângă pulsul ei şi acea *sete* cumplită

dinăuntrul ei.

— E vreo cale să ajungem mai repede? l-a întrebat pe Nasir când s-a întors.

S-au oprit la trecerea a trei servitoare care purtau una un dallah, iar celelalte două, platouri şi tăvi. Aroma de curmale, sirop de struguri şi roşcove folosite pentru prepararea jallab[59]-ului au făcut ca Zafirei să-i lase gura apă.

— Aş fi escaladat zidurile, ca de obicei, dar…

A privit la rana ei cu înţeles.

Zafira a înghiţit un fior de jenă.

Au fugit pe coridor şi s-au ascuns într-un dulap mic. Nasir a dat la o parte o placă de lemn, descoperind o scară abruptă.

— Uşurează munca servitorilor în timpul banchetelor mari, i-a explicat el, urcând câte două trepte odată. Califul nostru se poate afla într-unul din două locuri.

Zafira l-a urmat în grabă şi aproape că s-au prăbuşit amândoi când el s-a oprit în dreptul unei uşi înguste şi şi-a lipit urechea de lemn, rămânând perfect nemişcat. Încruntându-se discret, a împins încet mica uşă şi Zafira a privit peste umărul lui într-o încăpere.

Un dormitor. O încăpere ca o bijuterie, pe care a privit-o deodată cu o mare sfială. Era construită sub bolta cupolei principale; tavanul înalt şi curbat era pictat cu o mare de stele presărată cu piese de mozaic şi înscrisuri caligrafice care înşiruiau povestea Surorilor Veşniciei. Era camera *ei*, a înţeles Zafira: A Surorii care stăpânise Sarasinul cu mult timp în urmă.

Precum vălul de pe o coroană, o perdea de voal argintiu nespus de fin atârna deasupra patului scund şi lat şi în dreptul piciorului lui era o firidă boltită şi bogat ornamentată. Aşternutul era croit din lumină de stele şi vise, în întunericul covârşitor în ciuda luminii aurii a după-amiezii, care pătrundea în raze subţiri prin mashrabiya-ul[60]

---

[59] Sirop de fructe specific Orientului Mijlociu (n. t.).

[60] Balcon în relief închis, construit din lemn de-a lungul etajelor superioare în arhitectura tradiţională a lumii arabe, cu zăbrele

somptuos. Zafira văzuse multe astfel de balcoane închise cu zăbrele, dar nu mai văzuse niciunul atât de complicat, cu vitralii fixate în multe dintre motivele cioplite, care spuneau şi ele o poveste.

Nasir o urmărea.

— Nu e aici, a spus el inutil, cu vocea aceea care se unduia odată cu întunericul şi timpul depănat de la capăt.

Zafirei îi lipsiseră momentele astea. Când fascinaţia ei devenea ţinta atenţiei lui fermecate.

Câţiva paşi mai departe, Nasir s-a oprit din nou şi Zafira a înţeles. Ifritul care îi furase chipul lui Muzaffar se afla de cealaltă parte a acelei uşi. Nou-numitul calif al Sarasinului.

— Istoria se repetă, a spus el îngândurat şi a dus mâna la zăvor.

Ultima dată când fusese aici îl ucisese pe califul muritor. Toţi din Arawiya ştiau, dar Zafira nu reuşea să asocieze hashashinul acela fără chip cu prinţul pe care îl cunoştea acum.

Oare lucrurile stăteau mai bine de data asta? Puteau justifica uciderea califului prin simplul fapt că acesta sângera altfel? *Da,* şi-a spus ea. Din cauza ifriţilor murise Deen. Din cauza lor aproape că murise şi *ea.* Furia i-a aprins sângele, brusc şi luminos. Avea să-i omoare pe toţi. Avea să curme viaţa Leului şi apoi să înnegrească străzile cu sângele lor.

Un ţipăt uruitor i-a răsunat în cap.

NU!

Zafira s-a clătinat şi s-a apucat de braţul lui Nasir, ai cărui muşchi încordaţi s-au strâns sub degetele ei.

Şi atunci Jawaratul a pus stăpânire pe ea.

O putere ameţitoare, îmbătătoare a năvălit în venele ei. O lumină aurie a înconjurat-o şi privirile îi străbăteau pielea expusă, mătăsurile care-i acopereau braţele şi picioarele şi bijuteriile de la gât. Nu vedea nimic. Doar simţea suveranitatea, puterea, superioritatea – erau ceva atât de străin, încât s-a pierdut în ele.

Ne-am însuşit puterea femeilor din vechime. O putere

---

ornamentale care permit trecerea vântului, răcindu-l (n. t.).

atât de mare, încât a făurit un regat întreg.

Surorile. În viziunea tulbure a Jawaratului, Sora pe are o întruchipa Zafira şedea pe un tron. Fiecare mişcare a ei mustea de încredere şi fiecare cuvânt răsuna cu autoritate. Zafira vedea, simţea, auzea, dar nu înţelegea nimic.

Viziunea s-a schimbat.

Era un soi de întuneric pustiu.

Pic, pic, pic. Duhoarea metalică a sângelui i-a copleşit simţurile. Cumva se îneca în absenţa apei. Agonie şi pierderea desăvârşită a puterii. Neajutorată. Singură. Durerea a stors şi ultimul strop din spiritul ei şi, când a auzit ţipătul care i-a scăpat din gură – *Baba!* –, a înţeles îndată unde o dusese Jawaratul.

Ne-am însuşit dorinţa de răzbunare a băiatului cu sânge amestecat. O durere atât de mare, încât năştea întuneric şi cruzime.

Haider. Băiatul care se transformase în Leul Nopţii. Zafira era o grămadă încâlcită de haos şi durere care se agăţa de buza unui hău, de limitele nebuniei, până când a descoperit un scop, unic şi lipsit de moralitate: răzbunarea. Aceasta îi ardea în sânge şi sfârşitul a dispărut dinaintea ochilor ei încet, dar sigur.

Imediat ce a zărit punctul luminos de la capătul amintirii Leului, a fost împinsă într-o altă viziune. Era cumva mai liniştită. Mai puţin agitată, mai puţin imaterială, iar frigul bine ştiut al Demenhurului îi înţepa nările. Asemenea unui recipient dat peste cap de un copil nerăbdător, calmul a fost distrus de o senzaţie de eşec. Durerea care se învălmăşea în craniul ei era căptuşită nu cu întuneric, ci cu altceva. Era aproape la fel de ameţitoare ca puterea Surorilor. Aproape la fel de covârşitoare ca răutatea Leului.

Ne-am însuşit compasiunea unei fete. Un sentiment atât de profund, încât ne-a transformat spiritul.

Era ea. Jawaratul era legat de ea cum nu fusese legat nici de Surorile Veşniciei, nici de Leul Nopţii, era o legătură pe care nimeni nu o putea înţelege. Zafira nu era puternică, nu era nemuritoare. Era doar o fată care se

străduia să-şi găsească locul în lume. O fată copleşită de emoţii pe care se chinuia să le desluşească. Durerea, tristeţea, dorinţa – Jawaratul fusese martor la toate.

— De ce? a întrebat Zafira, încercând să lămurească confuzia care i se înţepenise în gât, dar ştia de ce.

Jawaratul căutase un suflet pe care să-l modeleze după propria-i voinţă, pe cineva care să înfăptuiască haosul pe care îl absorbise pe Sharr – şi cine ar fi fost mai potrivită decât cea cu inima pură? Când aceasta îl refuzase, s-a dus la Leu, fără să ştie de voinţa lui de fier. Leul s-a ferit de controlul lui şi a încercat în schimb să-l controleze pe *el*. Dar hilya erau ca oamenii şi abuzul lui nu i-a convenit.

Şi atunci ceva s-a schimbat, căci Jawaratul descoperise că îi lipsea cea legată de el la fel de mult cum îi lipsise şi el ei.

Apoi, când s-au regăsit, din dorinţa de a-şi ispăşi greşeala, a dus-o pe Zafira la uşa bărbatului pe care ea îl detesta şi i-a amplificat furia, aţâţând-o, până când Zafira l-a spintecat în două. Se aştepta ca ea să se bucure, pentru că dorinţa lui nu era haosul fără minte din viziunea pe care i-o arătase, era înfăptuirea dreptăţii.

Cât de amarnic se înşelase.

Nu se aşteptase s-o dea pe Zafira peste cap. Nu se aştepta s-o găsească pustiită când Zafira s-a trezit şi singurătatea şi durerea ei se întindeau la fel de sterpe precum Pustiul şi erau la fel de nesfârşite.

A încercat din nou să-şi răscumpere greşeala, de data asta cu mai multă şovăială şi mai puţină violenţă, şi Zafira a plecat pe furiş, hotărâtă să-l omoare pe Leu şi să recâştige încrederea zumrei. Să-şi recupereze sufletul, pierdut în timp. De-a lungul acestei călătorii îi vindecase tăieturile mânioase ale inimii, durerea şi furia pe care le cuibărise în venele ei. A descoperit un haos lipsit de violenţă în momentele petrecute de ea alături de prinţul cu ochi cenuşii, în fericirea ei profundă şi în dorinţa ei de magie şi de dreptate şi de pace.

Trebuie să înţelegi, bint Iskandar. Suntem de-ai tăi aşa cum tu eşti dintr-ai noştri.

Zafira ştiuse asta încă din clipa aceea hotărâtoare de pe Sharr, când îşi legase viaţa de el.

— Te-ai folosit de mine, ai uitat?

Fapt pe care îl regretăm. Am încercat să ispăşim, dar am greşit din nou.

De aceea era atât de îngândurat în ultima vreme. Din cauza remuşcărilor lui. De aceea o îndemna să se apropie de Nasir – pentru că el o făcea fericită, ceea ce îl făcea fericit şi pe el. Era o doză de haos care-i mulţumea pe amândoi şi, astfel, Jawaratul a găsit o cale pentru existenţa lui.

De la tine am învăţat şi astfel vom împărtăşi învăţături. Trebuie să sufere o credinţă întreagă pentru păcatele câtorva? Trebuie distrus trupul pentru disfuncţia unui organ?

Ifriţii. Sarazinii. Nasir avea dreptate: îi revenea ei sarcina de a-l îndruma pe Jawarat pe calea dorită.

A pus cartea deoparte, la loc sigur.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Nasir.

— Nu-l omorî.

Nasir s-a încruntat.

— Planul…

— Lasă planul, Nasir. De data asta, procedăm corect.

Nasir a inspirat precaut, dar, înainte să poată răspunde, uşa s-a dat în lături.

Zafira a îngheţat, simţind că ochii lui îi jupuiau pielea. Pentru că ifriţii nu erau ca oamenii. Erau subtili la un nivel necunoscut de oameni, mai rapizi – şi inamicul lor era pregătit.

Cu un cuţit.

Capitolul 87

Ifritul care luase forma lui Muzaffar s-a mişcat repede şi cuţitul lui subţire a licărit în lumina lămpii aşezate pe masa scundă, dar Nasir nu era un amator. S-a răsucit şi a parat, îmbrâncindu-l pe ifrit înapoi în cameră şi dezarmându-l cu uşurinţă. Cuţitul a zăngănit pe pardoseală, covorul nu a estompat deloc zgomotul.

Nasir şi-a dus pumnalul la gâtul califului şi Zafira a intrat şi a blocat uşa.

— Prinţul moştenitor şi vestita Vânătoreasă, a spus ifritul, fără să se sinchisească de cuţit. În sfârşit.

Era îndesat şi bine făcut, imitându-l perfect pe negustorul mort, dar diferenţele ar fi fost limpezi pentru oricine s-ar fi uitat la el – viteza mişcărilor lui, pauzele respiraţiei, tremurul ocazional al întregului lui trup, ca şi când ar fi fost un efort pentru el să afişeze un chip uman.

— Tu vorbeşti, a şuierat Nasir, surprins de fluenţa cu care vorbea limba arawiyană.

— Ifriţii nu sunt slugi fără minte, a răspuns el liniştit. Condiţia ca eu să accept tronul sarazin a fost să am mintea şi limba slobode.

O pernă întunecată de majlis se întindea în spatele lui, lângă care erau aşezate un platou cu fructe, o călimară şi câteva scrisori. *Fructe,* a gândit Nasir cu uimire. Rimaal, ce credea că mănâncă ifriţii – foc?

— Să începem cu numele tău – cum te numeşti?

Ifritul a zâmbit.

— Am auzit că creierul omului e destul de mic. Pentru a nu vă complica demersurile, e suficient să-mi spuneţi Muzaffar.

Zafira a ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi limba ta slobodă justifică moartea a sute de oameni?

— E firesc să dăruieşti înapoi pe măsura celor primite.

Văzând calmul lui, Zafira a scrâşnit din dinţi.

— Orice rău suferit de neamul tău a fost provocat de al

nostru în autoapărare.

Muzaffar s-a uitat la ea.

— Eşti tânără. Despre epurarea poporului ifriţilor ştii doar ce se învaţă în şcolile voastre. Surorile Veşniciei ne-au exilat pe o insulă unde nu se găsea niciun strop de apă. Abia când a sosit Gardiana am găsit metode de a supravieţui. A pus la punct sisteme prin care poporul nostru a primit mâncare şi apă şi locuinţe. Spune-mi, Vânătoreaso: dacă ai fi exilată din cauza pielii cu care te-ai născut, nu ai căuta şi tu să te răzbuni?

Gardiana era mama lui Nasir şi acesta a simţit o efuziune de mândrie. Multe se puteau spune despre Surori: erau salvatoare, regine ale dreptăţii. Dar se şi înşelau. Făcuseră o greşeală cumplită şi mai multe rase suferiseră din cauza ei. Poate că şi ele muriseră pentru faptele lor.

Pentru că lumea răsplătea pe fiecare după merit.

— Atunci ne oprim, a spus Nasir deodată.

Ce să oprim, netotule?

A observat îngândurarea ifritului după cum i s-a schimbat ritmul răsuflării.

— Ce propui?

— O alianţă. Stăpâneşti atât armata sarazină, cât şi pe cea de ifriţi. Împiedică-le să vină în ajutorul Leului şi-ţi vom cruţa viaţa, a spus Zafira.

Nasir i-a aruncat o privire. De data asta, nu ţinea cartea în mână şi l-a surprins limpezimea privirii ei în lumina cenuşie care pătrundea oblic prin fereastra largă.

Laa, furia asta era doar a Zafirei.

— Alianţele nu sunt sinonime cu ameninţările, Vânătoreaso. Dacă e să discutăm despre o posibilă înţelegere, aţi putea să mă eliberaţi, ca să putem vorbi într-o manieră civilizată.

Lui Nasir nu i-a scăpat ironia cuvintelor lui. A întâlnit privirea Zafirei. Când aceasta a încuviinţat din cap abia perceptibil, Nasir a luat cuţitul de la gâtul lui Muzaffar.

Exact când cineva a bătut la uşă.

Au încremenit amândoi.

Muzaffar a observat asta şi Nasir şi-a dat seama că prin acest mic gest, ca un prost, îi arătase califului cât de uşor ar fi putut să-i învingă. Dar ifritul nu a strigat după ajutor.

— Sunt ocupat, a spus el tare şi limpede, şi nimic altceva. Nu permiteţi nimănui să vină, vă rog.

Un ifrit politicos. Rimaal.

S-a aşezat pe pernă şi i-a îndemnat printr-un semn să facă şi ei întocmai. Zafira s-a aşezat cu prudenţă. Nasir a rămas în picioare.

— Aşadar, a spus Muzaffar, cu chipul pâlpâindu-i. Vreţi să reţin atât armata sarazină, cât şi pe cea de ifriţi, când ne va chema Leul. Nu îi stăpânesc pe toţi. Categoric nu îi stăpânesc pe cei din Fortăreaţa Sultanului.

Zafira nu a cedat.

— Stăpâneşti destui.

— Îmi ceri să mă împotrivesc regelui meu.

— Unui uzurpator, l-a corectat Zafira şi l-a arătat pe Nasir. Acesta e regele tău.

— Mmm... Armata ifrită, aşa cum îi spuneţi voi, nu e decât întregul poporului meu. Am traversat Marea Baran pentru viaţa care ne-a fost promisă, nu ca să devenim soldaţi.

— Şi consideri că poporul tău a fost nevoit să pună mâna pe sabie din cauza noastră, a dedus Nasir.

Într-o clipă, l-a înţeles pe ifrit aşa cum era de fapt. Nu era ca Leul, ahtiat după răzbunare. Urmărea cu adevărat bunăstarea poporului său.

— Nu e aşa? Sub cârmuirea Leului Nopţii se eliberează oraşe întregi în care să putem trăi în condiţii bune…

— Spui „se eliberează” de parcă vieţile umane ar fi obiecte care vă încurcă, a mârâit Zafira.

— Vreau ca poporul meu să supravieţuiască, a spus Muzaffar, dar a avut bunul-simţ să o spună cu aerul că îşi cere iertare. Dacă ar exista o alternativă…

— Există, a spus Nasir şi a fost surprins de teama subită care i-a curs în vene.

Aceasta îi amintea cine era, acum, după moartea tatălui său. Fiecare cuvânt al său putea avea consecinţe. A

răsuflat sacadat, pentru că, pe cât se temea să piardă lupta împotriva Leului, pe atât se temea că o va câştiga.

Victoria ar fi însemnat că trebuia să stea pe Tronul de Aur. Să ţină în mână viaţa unui întreg regat.

— Ajută-ne să înapoiem echilibrul şi magia regatului şi atunci neamul ifriţilor va putea trăi oriunde în Arawiya, după bunul plac. Dacă vă trebuie un loc în care să atârnaţi umbre în locul cerului, vă voi da un întreg califat al vostru, la fel de specific poporului vostru cum e Alderamin pentru safini. Unul care să nu fie ridicat pe pământul unui cimitir.

Pentru că asta ar fi devenit Sarasin în curând dacă luptele ar fi continuat.

Nici Zafira şi nici Muzaffar nu şi-au ascuns deruta.

— În detrimentul cui, mai exact? s-a încumetat Muzaffar.

— Al nimănui. Sub îndrumarea Gardienei, neamul ifriţilor a transformat Sharr într-un cămin unde viaţa voastră a înflorit. Puteţi să faceţi la fel pe întinderea dintre Alderamin şi Pelusia. În prezent, regiunii i se spune Pustiul, dar, cu ajutorul nostru, ţinutul acela sterp poate fi transformat în orice doriţi.

Zafira s-a rezemat pe spate. Muzaffar a ridicat din sprâncene.

— Un calif fără magie.

Nasir s-a încruntat.

— Poate că Pustiul nu are minaret, dar, la întoarcerea magiei, aceasta va curge între Alderamin şi Pelusia, prin toate oraşele dintre ele. Niciun loc nu va fi văduvit.

Muzaffar s-a gândit o vreme, dar apoi tot chipul lui s-a preschimbat.

— Îţi baţi joc de mine, Prinţe. Îmi desconsideri poporul, căci ne socoteşti mână de lucru ieftină. Vrei să cultivi Pustiul şi munca noastră e o alegere economică.

Nu asta voia… khara. Un lucru încă nu învăţase Nasir despre diplomaţie, iar acesta era modul în care operau minţile celorlalţi.

— Gărzi! a strigat Muzaffar, sărind în picioare.

Om scund, răbdare scurtă. S-a întors spre Nasir şi i-a spus tăios:

— Ştiai că s-a pus o recompensă pe capul tău?

Zafira a încremenit pe perna de majlis.

— Ai lăudat-o pe Gardiană pentru că v-a transformat vieţile, a spus Nasir, străduindu-se să-şi păstreze cumpătarea. Poate să vă ajute din nou. *Coroana* vă va ajuta în eforturile voastre.

— Gardiana a murit, a mârâit ifritul printre dinţi.

Nasir a râs aspru.

— Gardiana e în viaţă…

Uşa s-a dat de perete. Cinci bărbaţi sarazini au dat buzna alături de trei ifriţi. Nasir nu s-a clintit când o sabie i-a atins gâtul.

— …şi ştiu asta pentru că e mama mea.

Dar ştia că e puţin probabil ca Muzaffar să-l creadă fără s-o vadă cu ochii lui. Nu, lui Nasir îi trebuia altceva. L-a cercetat cu privirea, observând atitudinea lui onestă. Grija pe care o purta poporului său. Ţinuta lui impecabilă, ori că era reală, ori că era iluzorie, şi maniera lui demnă.

Şi Nasir a descoperit cum să întoarcă balanţa în favoarea zumrei. În sfârşit, ajunsese la cheremul întâmplării, atât de dragă lui Altair, şi nu-i plăcea nicicum.

— Şi cu stabilirea unui califat nou va trebui să desemnez un nou calif, a spus Nasir, înclinând capul, pe când tăişul sabiei apăsa tot mai mult, aproape să verse sânge. Pe tine.

Capitolul 88

Neliniştea cu care Kifah păşea de colo-colo pe covor îl aducea pe Altair la limita răbdării. Acesta tot privea spre uşă, de parcă Nasir şi Zafira ar fi putut să apară dacă ar fi privit suficient. Nu se încumeta să dezlege biletul de la piciorul lui Hirsi, ca şi când, dacă l-ar fi ignorat destul de mult, acesta ar fi reuşit cumva să ajungă la mama lui.

— Întârzie, s-a plâns Kifah. Doi oameni – dintre care unul e rănit – împotriva unui întreg califat.

— Nu putem face nimic, a spus Altair istovit.

Nasir era hashashin. Pătrundea prin moarte ca un ac printr-un voal. *Trebuia* să supravieţuiască – abia începeau să se poarte ca fraţii.

Kifah s-a oprit în loc.

— Trebuie să hotărâm cum procedăm dacă nu ajung la timp.

Acelaşi simţ practic dintotdeauna, numai că în privirea întunecată i se citea îngrijorarea.

Dar Altair nu avea pregătită nicio altă variantă. El nu proceda aşa. Îi alegea pe cei mai buni pentru planurile lui şi se bizuia pe ei să le ducă la împlinire.

Mintea lui – care de obicei calcula, complota şi urzea intrigi – tăcea.

A sărit în picioare când uşa s-a dat de perete şi atât el cât şi Kifah s-au repezit înspre ea. Dar nu era nici mama lui, nici Nasir, nici Zafira.

Era doar unul dintre mesagerii lui Misk, care gâfâia.

— Marea Bibliotecă. A… a luat foc.

Capitolul 89

Salvarea a mii de vieţi nu le-ar fi putut răscumpăra niciodată pe cele răpite de Zafira cu atâta violenţă, dar arăta că încă era aici. Că pierduse înfăţişarea Vânătorului, dar că rămăsese persoana călită de mantie.

Să trăieşti înseamnă să te poticneşti, şi-a spus ea, dar refuza să rămână culcată.

Lumina i-a inundat simţurile când ea şi Nasir au trecut din Sarasin în Fortăreaţa Sultanului. Până şi Afya a mers împleticit până când ochii i s-au obişnuit cu lumina. O mare zarvă se auzea din inima oraşului şi Nasir şi-a îmboldit iapa.

În curând Zafira a zărit palatul. S-a întrebat ce vedea Nasir când privea cupolele sclipitoare şi stâlpii înşiruiţi de-a lungul Căii Sultanului: îl vedea pe tatăl lui mort sau îşi vedea tronul?

Când *ea* se uita la palat, vedea…

I s-a strâns stomacul. Sfântă zăpadă, ăla era fum? Apoi a simţit mirosul. Panica ei subită a cuprins-o şi pe Afya, care s-a oprit brusc, nechezând.

Jawaratul s-a deşteptat din somn ca o pisică zburlită, anticipând cu entuziasm haosul dezlănţuit. Dar Zafira simţea zbuciumul şi ezitarea lui, dorinţa de a se mula pe emoţiile ei. Îşi dădea silinţa.

Oamenii alergau spre ei, fugind în toate părţile şi împânzind aerul de strigăte.

— Marea Bibliotecă!

— A luat foc!

Zafira s-a îndreptat de spate, alarmată. *Biblioteca?*

— Arawiya ne pedepseşte!

Afya nu se mai liniştea. Zafira aproape că a căzut din şa, dar s-a apucat de coama ei cu un ţipăt.

— Trebuie să descălecăm, a spus Nasir.

Zafira a alunecat pe pământul prăfos. Biblioteca. *Baba.* Atâta cunoaştere, atâta istorie. Munca învăţaţilor, istoricilor, poeţilor, călătorilor – pierdută. Ar fi vrut să-l

găsească pe cel care spusese că nimic nu avea putere mai mare decât cuvântul scris şi să-l scuture. Să-i arate ce se petrecea.

Nu fugeau toţi. Oamenii care nu se pierduseră cu firea zoreau spre incendiu doi câte doi, cărând între ei găleţi din care apa stropea în toate părţile.

Nu are rost, îi venea ei să spună, în vreme ce fumul şerpuia pe cer, înălţându-se în rotocoale mari.

Nasir a îmboldit-o înainte cu o mână, pe când cu cealaltă încerca în continuare s-o calmeze pe Afya. Zafira s-a smucit. Trebuia să-i ajute, nu să fugă.

— Concentrează-te! Nu avem timp, a insistat Nasir. Afya, nu!

Incendiul a spintecat-o pe dinăuntru. Alergând, privea când în pământ, când în sus, la fumul care ocăra cerul cu unduiri mânioase.

Au dat buzna pe porţile de la casa Ayei. În vreme ce Nasir a dus-o cu chiu, cu vai pe Afya în grajd, Zafira a văzut bărbaţi aşteptând în curte. Demenhuni. Şi erau destul de mulţi. *Bun.* Nu putea stinge incendiul de una singură.

— Zafira?

— Nu acum, s-a răstit ea. Trebuie să stingem…

S-a întors când mintea ei a recunoscut vocea şi fumul din zare s-a estompat brusc sub fiorul ei subit de furie.

— Deci asta fac laşii când îşi mint nevestele, s-a stropşit ea.

Misk, chipeş şi obosit, a avut bunul-simţ să pară ruşinat. Laa, profund şi pe deplin amărât. A clătinat din cap.

— Nu… am făcut mai rău.

Pornirea certăreaţă a Zafirei s-a risipit. Yasmine spusese că poate n-ar mai fi ţinut niciodată vreun secret faţă de ea, dar, dacă Zafira ar fi fost în locul ei, ar fi găsit o cale de a-l ierta pe loc. Însă Yasmine era diferită; nu ierta atât de uşor. Mai ales când era implicată hidoşenia minciunilor.

Când Nasir s-a întors cu sabia scoasă, căutând-o, Misk a mijit ochii.

— Prinţul Morţii nu e bine-venit aici.

Era ciudat să-l auzi vorbind aşa. Era ciudat să-l vezi liniştit înaintea unei arme, de parcă ar fi fost o persoană cu totul diferită de ea cu care se căsătorise Yasmine. Chiar *era o* persoană diferită, a înţeles ea. Zafira îl ştiuse drept cărturar, drept bărbat versat în arta ştergerii de pe degete a cernelii, nu a sângelui. Nu ţinuse un singur secret faţă de Yasmine, blestemăţie, îi ascunsese toată viaţa lui.

— Nu te-am întrebat nimic.

Nasir l-a studiat înclinând capul într-o parte.

— Te-am mai văzut. La palat. Eşti de-ai lui Altair.

Misk a strâns din buze.

— Oi! a strigat cineva, rupând atmosfera încordată. Nu staţi degeaba! Aduceţi… Nasir? Pe dinţii sultanului, tu eşti! Kifah credea că ai murit. Akhh, m-ai rănit, habibi. Nici nu ţi-ai luat rămas-bun de la mine.

Zafira a înlemnit când s-au apropiat paşii lui Altair, urmaţi îndeaproape de paşii încă unei persoane. Deodată i s-a strâns pieptul, dar s-a silit să se întoarcă, moment în care Misk a luat-o din loc. Kifah i-a întâlnit privirea şi a salutat-o, coborând capul încet. Altair i-a adresat o jumătate de zâmbet jenat. N-au schimbat niciun cuvânt şi totuşi a simţit o mare uşurare.

Te-ai îndoit de cei pe care îi iubeşti.

Zafirei i-a venit să azvârle Jawaratul cât colo. *Tu m-ai silit s-o fac.*

Chipul lui Altair s-a înmuiat.

— N-ar fi trebuit să plec de lângă tine, Vânătoreaso. Iartă-mă!

— Şi pe mine, a spus Kifah, apropiindu-se.

Zafira a zâmbit, în ciuda nodului care i s-a pus în gât, şi a strâns din dinţi ca să-şi înăbuşe un râs nervos. Pe alţii îi învinuise pentru lucruri şi mai mărunte. Îl învinuise pe *Altair* pentru mai puţin – pentru simplul fapt că le întorsese spatele când la fel făcuse şi Aya.

— Iertaţi-mă şi voi pe mine, a spus ea încet.

Kifah a ridicat din umeri.

— Na, bătrânul ăla o merita.

Zafira ştia că nu asta credea Kifah cu adevărat, motiv

pentru care i-a fost şi mai recunoscătoare pentru cuvintele ei. Altair, Kifah şi Nasir au zăbovit încă o clipă şi între ei s-a aşternut tăcerea, pe când în zare oamenii ţipau şi flăcările se înălţau, după care s-au pus în mişcare.

— Staţi… cum rămâne cu focul? a întrebat Zafira.

— Ce-i cu el? a întrebat Nasir.

— E o privelişte pe cinste, a spus Altair, înclinând capul într-o parte.

— A izbucnit abia adineauri, a spus Kifah, ridicând din umeri. Ceea ce înseamnă că va afla şi Leul în curând.

Niciunul dintre ei nu părea nici preocupat, nici îngrijorat şi nici măcar supărat din cauza înţelepciunii adunate zeci de ani, care acum se mistuia în eter. Laa, păreau nerăbdători. Derutată, Zafira şi-a amintit de vizita Vrăjitoarei Argintii la han, cum Nasir îi ceruse să vină la Fortăreaţa Sultanului, cum plecase prea curând ca să afle „momentul precis”.

Blestemata aia de Vrăjitoare Argintie.

— Nu… nu e real, şi-a dat ea seama vorbind cu voce tare, cuprinsă de uşurare.

— E o iluzie, a spus Nasir când nu mai era nevoie.

Zafira l-a privit iritată.

— Îţi mulţumesc, prinţul meu. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Altair a chicotit, în vreme ce lui Nasir i s-au înroşit urechile şi Kifah şi-a dat ochii peste cap. Zafira a pus la păstrare momentul ăsta în inima ei. Îi amintea că zumra era încă o familie în care îşi avea locul.

— Ţi-a fost greu să-l omori pe ifrit în Sarasin? l-a întrebat Altair pe Nasir.

Nasir a privit spre Zafira.

— Nu l-am omorât.

Kifah a holbat ochii şi Altair s-a întors alarmat spre Zafira.

— L-ai omorât *tu?*

— Mi-oi fi pătat reputaţia, dar nu-mi fac asemenea obiceiuri, a spus Zafira, ridicând bărbia.

— Ifritul e în viaţă, a spus Nasir. Le-am promis ifriţilor

că se pot stabili oriunde în regat şi le-am dăruit un califat al lor. Vor cultiva Pustiul cu ajutor din partea Coroanei şi a Vrăjitoarei Argintii.

Ochii lui Altair s-au holbat de uimire şi apoi s-au liniştit, mândri.

— Fratele meu drag, eşti un diplomat pe cinste. Mereu am ştiut că vei fi un sultan bun. Nu atât de bun pe cât aş fi fost eu, dar suficient de bun.

Sub privirea Zafirei, Nasir a încercat fără succes să ascundă mulţumirea pe care i-a adus-o recunoaşterea lui Altair. Ea se gândise mereu că era uşor să fii sultan – sau rege, după cum îşi spunea acum Leul. Pentru că, deşi sultanul domnea asupra regatului în ansamblu, mai degrabă îi conducea pe califi şi pe emiri, lăsând ocârmuirea de zi cu zi în seama conducătorilor respectivi. Evident, era o concepţie greşită.

— N-am reuşit de unul singur, a spus Nasir, privind spre Zafira.

Altair şi-a plecat capul înaintea ei, cu o privire solemnă.

— Iar tu ai fi o regină bună.

I-a făcut semn cu singurul ochi care-i rămăsese.

— Toţi conducătorii au pe mâini porţia cuvenită de sânge.

Zafira a strâmbat din nas, ignorând greutatea privirii lui Nasir. Negocierea cu ifritul fusese destul de palpitantă, dar datorită ei înţelesese că era o diferenţă între a discuta cu oamenii de rând şi a discuta cu căpeteniile lor. Că ceea ce făcuse ea pentru satul ei făceau şi califii.

— Oi, n-avem timp de zăbovit.

Certându-i, Kifah i-a salutat, ducând două degete la frunte, şi s-a depărtat, fugind cu spatele.

— Mizăm pe dragostea Leului pentru cuvântul scris şi avem o singură şansă. Yalla, zumra!

Săbiile au trecut din mână în mână şi pietrele de ascuţit au bufnit lovindu-se de pământ. Săgeţile au fost vârâte în tolbe şi, chiar dacă Zafira simţea lipsa lor cu aceeaşi durere cu care simţea apropierea sfârşitului, nu avea de gând să fie omisă din istorie numai pentru că nu putea

folosi un arc. În bătălie o aştepta gloria şi o victorie ascuţită ca numele ei.

Îţi vom fi alături.

Cuvintele o liniştea. Zafira şi Jawaratul ajunseseră la o înţelegere, pe care ea încă nu o pricepea cu totul. Laa, abia îi venea să creadă ce făcuseră în umbrele palatului sarazin. Pacea pe care ea o adusese şi pe care Nasir o înfăptuise.

O echipă admirabilă, noi trei.

Zafirei i-a venit să-l tachineze, dar de la una dintre ferestrele de la etaj s-a auzit o voce care a făcut-o să îngheţe pe loc.

Era imposibil ca persoana respectivă să fie aici, în Fortăreaţa Sultanului, şi nu departe de tot, dincolo de graniţele ei, dincolo de Sarasin, la adăpost, tocmai în palatul din Thalj.

Zafira a urcat repede scările spre uşa deschisă, cu inima săltându-i, făcându-i-se ţăndări, încremenindu-i în piept.

Yasmine.

Iat-o stând înaintea lui Misk, ocupându-şi locul cu silueta ei micuţă înaintea trupului lui mai înalt şi mai ursuz. Misk ţinea capul plecat de ruşine.

— Am convenit să petrecem un timp departe unul de celălalt, Misk! a strigat ea cu voce spartă. Nu să-ţi arunci viaţa în vânt. Să mori în cine ştie ce bătălie unde nici măcar nu e nevoie de tine.

A dat cu ochii de Zafira.

— Şi tu! a ţipat Yasmine, răsucindu-se spre ea.

Misk a ridicat capul şi Zafira s-a dus lângă el, ca prietenei ei să-i fie mai uşor să ţipe la amândoi.

— I-am pierdut pe toţi şi tu, uite, fugi unde bărbaţii îşi pierd ochii şi femeile sunt străpunse şi clădirile izbucnesc în flăcări şi cine ştie ce altceva se mai întâmplă.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat Zafira, de parcă Yasmine n-ar fi răsturnat tot alfabetul într-o clipă.

Yasmine a mârâit.

— Am plecat din Thalj imediat ce Lana mi-a spus că ai plecat *tu.* Şi a fost cât pe ce să fiu răpită pe drum,

shukrun.

Zafira nu şi-a ferit ochii şi s-a luptat cu fiorii de vinovăţie. Yasmine s-a prăbuşit plângând, pierzându-şi verva. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— De ce? a întrebat ea tremurător. De ce se grăbesc toţi să mă părăsească?

Zafira a înţeles că asta se afla la rădăcina temerilor Yasminei. S-a ghemuit în faţa ei şi Yasmine a apucat-o de mână, trecându-şi palma pe palma ei până când şi-au încrucişat degetele mici. Ca şi când ar fi vrut să-i amintească faptul că, deşi unul dintre fraţii Ra'ad murise, rămăsese celălalt.

— Trebuie să termin ce am început, a spus Zafira la fel de încet. Trebuie s-o fac, altfel moartea lui Deen va fi fost degeaba. *Toate* astea vor fi fost degeaba.

— Nu încerc să te opresc, Zafira. Vreau doar să fiu destul de importantă ca să mi se spună. Să nu mi se ascundă lucrurile. Nu merit să mi se spună rămas-bun? Nu merit explicaţii? Adevărul?

Zafira a întors privirea.

— Ba da. Bineînţeles că meriţi. Îmi… îmi pare rău.

Misk a bălmăjit şi el ceva asemănător.

Yasmine s-a întins după mâinile Zafirei.

— Vreau doar… să nu ne mai certăm, bine? Ştiu că trebuie să pleci.

I-a oferit Zafirei o umbră de zâmbet, după care s-a întors spre Misk. Acesta a îngenuncheat lângă ea şi Yasmine l-a sărutat întâi pe obraz şi apoi la rădăcina nasului. În aceste gesturi mici se citea iertarea ei, care a încălzit-o pe Zafira.

— Nu vreau să te pierd şi pe tine. Aşa că nu muri. Să nu moară niciunul dintre voi.

— În privinţa mea n-ai de ce să-ţi faci griji, a asigurat-o Zafira.

Misk a fost mult mai elocvent.

— Sunt al tău pe vecie, în viaţă şi în moarte, a şoptit el.

A strâns-o la piept şi i-a atins fruntea cu buzele.

— Cum, nicio vorbă cu care să mă chinui?

— Am fost atât de supărată, Misk, dar când te-am văzut

aici, cu sabia în mână şi…

S-a oprit îndurerată.

— Inima nu-l poate uita pe cel care trăieşte în sufletul ei.

Misk i-a mângâiat părul, dându-l pe spate, şi i-a vorbit pe acelaşi ton.

— Asemenea fineţe. Din ce carte ai furat-o pe asta?

Yasmine l-a lovit drept în piept, râzând şovăitor, până când Misk a sărutat-o, făcând-o să tacă. I-a cuprins trupul mic cu mâinile şi degetele ei i-au alunecat în păr. Zafira a ferit privirea, simţind că-i arde gâtul, şi a coborât scările în grabă, ca să nu mai audă sau să mai vadă nimic din ce nu o privea.

A dat peste Altair, care, văzându-i agitaţia, a ridicat dintr-o sprânceană şi a privit în sus, la etaj, cu o încruntare nelămurită.

— Speri să te pierzi în lumina zilei? a întrebat Zafira, uitându-se cu înţeles la hainele lui.

Arăta mai obosit decât oricând şi istovirea îi pictase un cearcăn sub ochi, dar era îmbrăcat la fel de impecabil ca întotdeauna. Zafira nu avea idee unde găsea omul ăsta asemenea haine şi cum de avea timp să le întreţină. Costumul era alb cu negru, tivit cu fire aurii sub formă de filigrane în vogă. Laa, înfăţişarea lui îi era familiară.

Un omagiu – acestea erau culorile pe care le purtase Benyamin.

Altair s-a încruntat şi mai mult.

— I se spune modă, Vânătoreaso.

— „La modă” şi „ridicol” nu înseamnă acelaşi lucru, a spus Kifah, alăturându-li-se împreună cu Nasir. Nu-i nevoie să fii cine ştie ce învăţat ca să ştii asta.

— Simţul gloriei e un gust deprins şi trebuie să te îmbraci pe măsura lui.

Dintre cunoştinţele ei, cea care ar fi apreciat stilul lui nebunesc era Yasmine.

Viaţa se hrăneşte din ironii, bint Iskandar. Într-adevăr.

— După ce se vor fi terminat toate, Altair, îţi voi acorda poziţia perfectă la palat ca să poţi duce viaţa pe care ai meritat-o mereu, a spus Nasir, vârând iataganul în teacă.

Altair şi-a dat ochiul peste cap şi Zafira a scos pumnalul negru furat, întinzându-i-l cu mânerul înainte.

— Păstrează-l, a spus el, râzând încet şi strângându-i degetele în jurul mânerului. Ăsta a fost rolul tău în plan încă de la început.

Zafira i-a cercetat privirea. Oare chiar o luase în calcul în planul lui? Sau asta era doar o improvizaţie de moment? Înainte să-şi facă curaj să-l întrebe, Altair s-a întors şi a arătat spre cele două şiruri de clădiri care duceau la porţile palatului, oprindu-se când Misk a alergat în jos pe scări.

Turbanul lui dispăruse şi părul îi era ciufulit în aşa fel încât era limpede că nu i-l zburlise vântul.

— Pe dinţii sultanului, Misk Khaldun. Nu ai pic de ruşine? a exclamat Altair.

Misk a zâmbit larg, cu ochi strălucitori. Nasir a şoptit ceva suspect de asemănător cu *Tu vorbeşti*.

— Aranjează jumătate dintre arcaşii tăi de-a lungul acoperişurilor ălora, i-a spus Altair. Noi, ceilalţi, ne vom împrăştia şi ne vom întâlni…

Pământul a început să tremure. Altair şi Nasir au schimbat priviri şi au ieşit în grabă, iar Zafira s-a întrebat dacă vreunul dintre ei îşi dădea seama cât de mult sprijin găsea în celălalt.

— Ifriţi, a şoptit Kifah. Suntem în întârziere. Nu trebuiau să vină la noi.

— Zafira? a întrebat Yasmine de la balconul de deasupra, roşie la faţă. Ce se petrece?

— Stai în cameră. Încuie uşa, a poruncit Zafira, deşi nu ştia sigur dacă asta ar fi ajutat-o cu ceva. Să nu pleci.

Dar Yasmine nu s-a clintit de la balcon. Se uita la ea.

— Încă nu m-am obişnuit, a spus ea încet, să te văd înarmată, fără mantie. Cu umerii drepţi, cu fruntea sus. Purtătoarea schimbării. Deja îi aud pe barzi – „Era o trestie în bătaia valurilor cumplite, conturul lunii care îi îndruma spre libertate”.

Zafira şi-a stăpânit zâmbetul, nevrednică de asemenea bucurii făloase. Doar de-ar fi ştiut Yasmine câte suportase

de fapt ca să poarte această schimbare. Păcatele pe care le comisese din cauza relei-voinţe a califului lor. Totuşi cuvintele au stârnit lacrimile unei părţi din fiinţa ei care aştepta recunoaştere şi laude din partea celei mai bune prietene a ei.

— Sunt mândră de tine. Şi Lana e mândră. Dacă n-aş fi ameninţat-o că o încui în temniţele palatului, ar fi venit şi ea.

Zafira a râs printre semnele vinovăţiei ei, pentru că Yasmine o protejase pe sora Zafirei, pe când ea nu reuşise să-l apere pe fratele Yasminei.

Ridicând privirea, Zafira a văzut că Yasmine se uita fix la Misk, care a salutat-o o ultimă dată înainte de a dispărea în urma celorlalţi. Frica i-a umplut de lacrimi ochii verzi-căprui şi a fugit înainte să se prăbuşească, zăvorând uşa.

Supravieţuieşte, i-a poruncit Zafira lui Misk*. Îndreaptă-ţi greşelile. Iubeşte-o.*

Au rămas doar ea şi Kifah. Kifah, înarmată cu suliţa ei fioroasă, cu vârfuri de aur. Zafira, ţinând în mână doar jambiya de la Nasir şi pumnalul negru în cizmă. Fără arc, fără săgeţi.

— Oi! s-a răstit Kifah, făcând-o să tresară. Fruntea sus! Doar ai învins Jawaratul, iar chestia aia e mai bătrână decât Leul.

Tocmai asta era problema, nu? Zafira a apucat desaga care-i atârna la şold.

— Atât timp cât sunt conectată la Jawarat, sunt un posibil pericol. Mă simt de parcă aş fi făcută din sticlă.

Kifah a scuturat-o de umeri.

— Nimeni nu porneşte la luptă aşteptându-se să moară, Vânătoreaso, şi o carte legată de sufletul tău nu schimbă nimic. Ridică sus pumnalul ăla şi ţine-te după mine, fată de sticlă! O să am grijă să nu te spargi.

Capitolul 90

O ceaţă întunecată s-a răspândit în lumina după-amiezii, rece pe pielea Zafirei, şi neliniştea i-a cuprins pe rebelii lui Misk când pe străzi au izbucnit ţipete şi strigăte speriate. Focul se vălătucea în continuare înspre cer, dar întunericul ăsta era diferit.

Era întunericul care deschidea calea ifriţilor în formele lor naturale. Au năvălit pe porţi cu toiegele aprinse, chipuri fără formă, schimbătoare. Zafira a încuiat uşile casei. Altair a înjurat în barbă.

Ceea ce a înrăutăţit, nu se ştie de ce, lucrurile.

— Asta, a şoptit Nasir furios, întorcându-se spre el, se întâmplă când laşi lucrurile la voia întâmplării. Mor oameni.

Bărbaţii şuşoteau între ei şi speranţa lor se stingea odată cu soarele.

Altair a privit aprig în jur.

— Nu face asta. Poate că nu înţelegi cum funcţionează oamenii şi nu eşti croit pentru bătălii, dar nu te las să le năruieşti speranţele.

— Nu pot nărui ceea ce nici n-a existat.

— Bătălia asta se sprijină pe speranţă. Umanitatea se sprijină pe speranţă, a spus Altair mânios, ridicând sabia.

Vocea lui a răsunat peste şuierului subit al vântului.

— Yalla! În curând Leul o să audă de incendiu.

Să audă de incendiu? Ceruri mari, probabil că în clipa de faţă îl miroase, îl vede, îl simte. În curând lumea întreagă va afla despre el.

Abia ieşiseră pe poartă când ifriţii au năvălit asupra lor, umplând aerul de urlete.

Zafira s-a ferit când un ifrit a luat-o înaintea şirurilor din faţa lor şi s-a năpustit la ea. Inima i-a sărit în gât şi a spintecat trupul soldatului întunecat cu jambiya. *Oţel safin*, spre deosebire de cuţitul lui Baba, care acum era departe, la Bait ul-Ahlaam. Chiar şi aşa, era de zece ori mai înspăimântător decât să ţinteşti cu arcul de la distanţă.

De lângă ea, Kifah a lansat o mână de cuţite de aruncat, doborând trei ifriţi şi răsucindu-se pentru a-l străpunge pe un al patrulea. Altair şi Nasir, în ciuda ciondănelii dintre ei, luptau spate în spate şi sabia prinţului lovea mai iute decât singurul iatagan al celuilalt, iar Zafira s-a întrebat dacă ăsta era motivul pentru care Nasir lupta alături de el.

Moartea se repede la noi.

Auzind şoaptele Jawaratului, Zafira s-a oprit. Pe pământ erau deja împrăştiaţi oameni şi ifriţi, siluete umbroase alături de trupuri umane.

În spatele ei s-a auzit pârâitul unui foc şi la acest avertisment s-a răsucit, respingând toiagul cu cuţitul şi arzându-şi vârfurile degetelor. Kifah i-a venit în ajutor cu două lovituri laterale de suliţă bine plasate.

— În regulă?

— În regulă, a răspuns Zafira cu o oarecare dezamăgire.

Nu avea nevoie de o dădacă. Avea nevoie de un arc şi săgeţi.

Toiegele fulgerau fără oprire. Oamenii lui Misk luptau cu curaj, folosindu-se de toată puterea săbiilor lor tocite şi a jambiyelor, odoarele taţilor lor. Dar trebuiau să înainteze, să treacă de casa Ayei şi să ajungă la palat. Ifriţii ar fi năvălit fără oprire.

Un ţipăt a răsunat în dreapta ei şi încă unul în stânga, acesta din urmă, mai bătrân. Căci nu toţi rebelii erau tineri sprinteni, ci şi oameni care pur şi simplu pierduseră destul de multe încât să se teamă de moarte mai puţin. Altair l-a salvat cu dibăcie pe primul rebel, pe când Misk a ţâşnit spre cel mai bătrân.

Zafira nu înţelegea de ce-l urmărea, de ce era atentă la bărbatul pe jumătate sarazin, pe jumătate demenhun care furase inima celei mai bune prietene a ei.

Până când unul dintre arcaşi a strigat un avertisment de care Misk nu a ascultat.

Şi un toiag l-a străpuns din spate.

Zafira a uitat să respire.

Ifritul a tras toiagul şi l-a străpuns din nou, de data asta mai sus. Misk s-a înecat. Zafira a simţit că toiagul sfâşia şi

inima ei. Zgomotele s-au transformat în pulsaţii. S-a poticnit.

A furat un arc de la cineva. A potrivit o săgeată şi a tras, pe când durerea i-a cuprins rana care încă se vindeca. Ifritul a căzut. A căzut şi arcul ei.

A căzut şi Misk.

Misk, soţul Yasminei, bărbatul despre care vorbea cu furie şi fericire şi dragoste. Minţise şi ascunsese adevărul, dar nu o iubise mai puţin.

— Zafira, a şoptit Misk când ea a căzut în genunchi lângă el, strigând după ajutor, dar ştiind că nu se putea face nimic în timp util.

Cineva a ţipat. Zafira a ridicat ochii şi a văzut uşile date de perete şi pe Yasmine alergând prin ceaţa întunecată, o formă albastră, luminoasă ca ziua. Prea târziu, prea târziu.

Misk a oftat când a văzut-o.

— Yasmine.

— Despărţiţi o vreme, Misk. O vreme, a răsuflat ea. Nu pe vecie, nu în viaţă şi în moarte.

Misk i-a mângâiat obrazul, zâmbindu-i cu duioşie.

— Veşnic, a şoptit el. Şi în viaţă, şi în moarte.

Faţa Zafirei era umedă.

Yasmine şi-a pus mâna pe inima lui şi o umbră a descins asupra lor. Nasir s-a ghemuit, strângând din buze. Moartea cădea ca ploaia în jurul lor, soldaţi din foc fără fum, rebeli din oase şi sânge. Misk a răsuflat încă o dată, sacadat şi umed. Sângele îi picura dintre buze şi ochii lui îşi pierdeau limpezimea.

Dar a înclinat încet capul în semn de respect.

— Sul… tani.

Zafirei i s-a strâns gâtul. Yasmine a hohotit când ultima bătaie a inimii lui a tremurat sub palma ei. Preţ de o clipă, nu s-a putut mişca niciunul. Zafirei i se părea că Yasmine nu mai respiră.

Din faldurile robei sale, Nasir a scos o pană neagră şi a atins-o de sângele lui Misk. Oftând, şi-a trecut nodurile pumnului peste ochii lui deschişi. Peste ochii pe care Yasmine îi iubise, despre care vorbise cu o adoraţie abia

stăpânită.

— Odihneşte-te în pace, Misk Khaldun min Demenhur, a şoptit el.

Atunci Yasmine a izbucnit în plâns. Cu hohote teribile, violente. O bijuterie albastră printre umbrele oraşului. Cu sunete gâtuite, l-a adunat pe Misk în braţe, ridicându-l, împleticindu-se. Căzând. Zafira privea paralizată.

— Lasă-mă pe mine, a spus Nasir încet.

L-a ridicat pe Misk sprijinindu-l de corpul lui şi Zafira i-a păzit drumul până la casă, ţinând-o strâns pe Yasmine. În jurul lor răsunau ţipetele oamenilor răniţi şi ciocnirile metalului. Moartea în ţinuta ei completă, un cor strălucitor. Misk nu era al ei, dar inima ei era legată suficient de profund de a Yasminei încât să-i simtă durerea, inexplicabilă şi nestăvilită. *Yasmine, Yasmine.*

— Nu a murit ca tu să-i urmezi exemplul, i-a spus Nasir Yasminei când a întins trupul lui Misk pe podeaua holului din casa Ayei.

I-a pus un pumnal în mâini. Pumnalul lui *Misk,* cu o piatră de adular în mâner.

— Stai înăuntru. Păzeşte-te!

A plecat. Zafira nu ştia dacă să-l urmeze înapoi în luptă sau să rămână aici cu prietena ei. Care la un moment dat devenise orfană. Şi acum era văduvă.

— Du-te, Zafira, a spus Yasmine, pustiită. Ucide-i pe toţi!

Capitolul 91

— Cine era? a întrebat Altair când Nasir s-a întors lângă el, ştergându-şi sabia de sânge negru. I-am văzut doar părul. N-am mai văzut o nuanţă atât de luminoasă.

— Misk a murit, a răspuns Nasir.

Nu ţinuse la acel bărbat în mod deosebit, dar moartea lui zdruncinase ceva înăuntrul lui. Vederea prietenei Zafirei şi a golului din ochii ei, frângerea sufletului ei care i se strecurase în suspine.

Mai mult, văzuse cu câtă putere simţise Zafira durerea Yasminei. Un cuţit înfipt în pielea lui.

Altair s-a întors spre Nasir şi abia a reacţionat când un rebel s-a izbit de umărul lui.

— A murit?

— Fata era soţia lui.

— E aici? a întrebat Altair, adus la tăcere de amar.

Vocea lui Nasir a fost pe potriva tonului lui, ştiind că Altair îl va auzi în ciuda hărmălăii.

— A văzut când s-a întâmplat.

— Pe dinţii sultanului!

Kifah şi-a croit drum cu coatele până la ei, ridicând din sprâncene, cu sânge picurându-i de pe suliţă.

— Oi! Ce s-a întâmplat?

— A murit Misk.

— Ah!

Un licăr de umor i-a trecut pe chip.

— Niciodată nu prea mi-a plăcut.

Nasir a strâns din buze. Şi credea că *el* e insensibil în faţa morţii.

— Ştii, a observat Altair, îmboldit de privirea lui Nasir, cred că e prima dată când pornesc la luptă fără niciun plan. Nu cred că am mai trăit momente atât de… palpitante.

— E o ambuscadă, a spus Kifah sec, cu vârful auriu al suliţei licărind la fiecare rotire.

— Te omor, a mârâit Nasir.

— Te invit să stai la coadă, prinţişorule, a spus Altair cu blândeţe.

— Cum stai cu puterile? a întrebat Kifah.

Altair a descris un arc cu iataganul.

— Nu prea îmi vine să prăjesc pe nimeni deocamdată.

Nasir l-a îmbrâncit din calea unui toiag, privindu-l cercetător.

— Nu are nicio legătură cu moralitatea, aşa-i?

Altair nu a răspuns un lung moment. În timpul ăsta, Nasir a ucis trei ifriţi şi s-a ales cu o gaură arsă în mânecă, iar Zafira li s-a alăturat şi nici până acum nu avansaseră foarte mult dinspre casă. Nu aşa ar fi trebuit să decurgă planul: ar fi trebuit să fie la palat când izbucnise incendiul.

Dar şoimul lui Altair nu izbutise să ducă biletul, iar Nasir, care plecase din Demenhur înainte să fie definitivate toate aspectele planului, nu putuse decât să ghicească momentele stabilite când îi vorbise mamei sale.

— Am magie de când Arawiya a rămas fără ea. Ştii cum e? Să trăieşti fiecare zi cu gândul că poate regatul suferă din cauza ta?

Nasir chiar *înţelegea* sentimentul ăsta – până la un punct.

— N-am ştiut că mama noastră era o Soră a Veşniciei, a spus Altair în continuare. Nu ştiam că nu *furasem* magia Arawiyei. Aşa că n-am exersat niciodată. Şi, atunci când s-a întâmplat să exersez, m-am întors la palat şi am descoperit că suferiseşi încă o arsură pe spinare. Lumina arde, nu? Credeam că plăteşti pentru greşeala mea.

A strâmbat din nas.

— Fiul perfect al mamei mele.

În ultimul suflu al soarelui, privirea lui Altair ardea chihlimbariu ca a tatălui său.

Zafira a încremenit.

— Ce-a fost asta?

Pământul s-a cutremurat din nou şi în zare s-au întins nişte aripi vânjoase. Ifriţi bătrâni. Şi înaintea lor, în şiruri mai numeroase şi mai ordonate decât ale ifriţilor: oameni. Soldaţi sarazini.

Speranţa a început din nou să se clatine şi Nasir *a simţit-o.* La asta se referea Altair când spunea că războaiele se sprijină pe emoţii. Nu arcaşii şi magia întorceau soarta bătăliilor – ci *speranţa.* Asta încercase Leul atât de des să stârpească, folosindu-se de glasul tatălui lui pentru a-l jupui, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Dar ceea ce Leul nu pricepea, ceea ce nici *Nasir* nu pricepuse până acum, era următorul fapt: *Speranţa nu moare niciodată.*

Speranţa era bestia care nu putea fi răpusă niciodată, lumina care ardea în mijlocul celui mai groaznic întuneric. *Un om fără speranţă e ca un trup fără suflet,* i-a şoptit în inimă mama lui.

— S-ar putea să murim, a spus Nasir deodată.

Altair l-a privit aspru şi la fel au făcut şi toţi ceilalţi. Rimaal, era viitorul Sultan al Arawiyei şi, dacă nu putea inspira curaj câtorva zeci de oameni, cum ar fi putut îndruma un regat întreg?

— Cunosc moartea aşa cum cunosc liniile din palma mea. Astăzi se năpusteşte asupra noastră. Putem să fugim şi prin laşitatea noastră să lăsăm sângele să inunde străzile astea sau să murim cu săbiile în mâini şi cu fervoare în inimi. Să devenim o forţă imortalizată în istorie.

Nasir a tăcut, respirând greu şi iute, pe când oamenii au început să şuşotească. Ce făceau oamenii de seamă cu mâinile lor când rosteau discursuri?

— Numai noi stăm între Arawiya şi o epocă a întunericului. O adunare de patruzeci de oameni din diferite pături sociale.

Ochii i-au fugit la Zafira şi înapoi.

— Un arcaş fără arc. Un general fără armată. Un războinic aliat nimănui. Săteni fără cămine.

Vântul i-a purtat chemarea mai departe, încărcând aerul cu vuietul lui.

— Iar tu, a adăugat Altair pe un ton îmblânzit de ceea ce Nasir a descoperit că era respect, eşti un rege fără tron.

Sentimentele lui Nasir faţă de cuvintele fratelui său nu le-au ştirbit adevărul. S-a uitat la fiecare om şi a oftat

greoi.

— Tronul acela e al nostru. Trebuie nu doar să-l răpunem pe Leu şi să învingem o armată, ci să înfruntăm un orizont care nu promite niciun viitor. Un întuneric care nu promite nicio alinare.

Şoaptele deveniseră acum o adevărată rumoare. Nasir a înţeles că trebuia să încheie înainte să îi slăbească îndrăzneala, înainte să se evapore din spiritul său odată cu dispariţia ultimei raze de soare.

— Dacă nu luptăm noi pentru neamul şi regatul nostru, atunci cine va lupta?

Rumoarea a devenit vuiet. Oamenii îl aprobau ridicând pumnii şi aclamându-l zgomotos. Pentru întâia oară în viaţa sa, Nasir s-a lăsat în voia unei iluzii, a unui şiretlic al speranţei prin care o mână de luptători deveneau brusc de zece ori mai numeroşi. Altair i-a întâlnit privirea şi a plecat capul scurt, un gest care pentru Nasir a fost mai valoros decât şi-ar fi putut închipui.

— Cuvinte mari din partea fratelui meu care nu a fost croit pentru bătălii.

Nasir a ridicat leneş din umeri, pe când satisfacţia îi umplea pieptul şi ameninţa să pornească la atac.

— Sunt viitorul sultan.

Altair a râs şi aproape că a fost uşor să uite că numărau clipele până aveau să moară.

Aproape.

Capitolul 92

Moartea n-ar fi trebuit să stârnească o asemenea flacără înăuntrul ei, şi totuşi Zafira dădea pe dinafară de mândrie şi inima îi era puţin mai uşoară. Soarele aproape apus a aprins cenuşa din ochii lui Nasir, în vreme ce capătul turbanului lui juca în vânt. Ţinea mâna pe mânerul sabiei, al cărui vârf era înfipt în nisipul de dinaintea sa. Era Prinţul Morţii şi insufla viaţă cuvintelor sale.

Exact ca sultanul care fusese menit să devină încă de la naştere.

Era un gând dulce-amar.

— Te-ai descurcat bine, Sultani.

Nasir a izbucnit într-un râs spart.

— Nu-mi spune aşa.

— De ce nu? Aşa ai vorbit, a spus ea.

Nu fusese un strigăt de luptă din cale afară de impresionant. Nu fusese plin de fală şi fanfaronadă, ceea ce i s-ar fi potrivit mai curând lui Altair – Zafira nu s-ar fi mirat dacă înseşi gândurile lui Altair ar fi umblat atât de ţanţoş –, dar pentru cineva ca Nasir, care fusese silit să-şi scurteze cuvintele şi să se abţină, să se abţină, să se tot *abţină,* era un adevărat salt.

Cuvintele pe care le înşiruise erau o dovadă de mult mai mult curaj decât cel cu care mânuia sabia şi gândul ăsta a fost cât pe ce s-o copleşească.

— S-ar putea ca noaptea să nu fie îngăduitoare, a spus Nasir şi Zafira a tăcut, înduioşându-se la vederea vârfurilor urechilor lui pictate în stacojiu.

— S-ar putea, a zis ea.

El a venit mai aproape.

— S-ar putea să nu mai apucăm zorii.

— S-ar putea.

— În timpul ultimei lupte, nu m-am putut gândit decât la lucrurile pe care nu le spusesem.

Spune-mi, voia ea să şoptească.

Altair i-a strigat.

— Trebuie să ne despărţim. Kifah, vii cu mine. Nasir, tu şi Zafira luaţi-o spre palat. Măcar unul dintre noi trebuie să fie acolo când Leul va lăsa bariera şi va părăsi palatul. O să venim şi noi când vom obţine un avantaj.

Nasir a căutat pe pământul prăfuit şi a ridicat un iatagan. Zafira nu s-a clintit când i-a luat mâinile în ale lui şi i-a strâns degetele în jurul mânerului.

— Mai târziu, a spus el, răspunzându-i, dar, văzând că el nu-i dă drumul la mâini, a ridicat ochii la ai lui şi a văzut că nu era vorba de o promisiune.

Se uita la ea cu privirea pe care o îndreaptă muribunzii pentru ultima oară spre cer şi atunci Zafira a înţeles.

Insuflase speranţă în inimile oamenilor, dar nu păstrase niciun strop pentru sine.

Când Zafira şi Nasir au părăsit în sfârşit străduţele înguste care duceau la palat, i-au acoperit arcaşii lui Misk.

Încordarea tăioasă a arcurilor, iar şi iar, era un chin, îi amintea de slăbiciunea ei. Zafira, Vânătoreasa. Zafira, orfana. Zafira, *soldatul.* O pană înfiptă într-o armată improvizată agăţându-se de speranţă pe când sfârşitul se apropia. Era neputincioasă fără arcul ei. Pierdută fără busola din inima ei, care ar fi îndemnat-o înainte.

— Ifrit! a strigat Nasir.

Zafira a plecat capul pe sub lovitura în arc a unui toiag şi a contraatacat, dar nu se aştepta ca forţa impactului să-i smulgă iataganul din mână. A căzut în genunchi, cu nisip în pumni, cu sudoarea picurându-i printre sprâncene.

Acelaşi toiag s-a prăvălit asupra degetelor ei şi Zafira a sărit din calea lui, strângând mâna în jurul unui arc. Alături de el zăcea un arcaş demenhun cu burta spintecată, cu ochii holbaţi şi pustii. Ca Misk.

Cu ce greşise poporul ei ca să sufere atât de mult? Ostracizat, înfometat, gazat, ucis. Zafira s-a dat în spate împleticindu-se şi fierea i-a urcat în gât.

Ridică-te, bint Iskandar!

A icnit şi a smuls tolba arcaşului căzut. Dacă trebuia să moară, avea să moară cu un arc în mâini şi cu un ţel în

inimă. Pentru Deen şi Baba. Pentru Benyamin. Pentru Umm şi Misk şi Yasmine.

Jawaratul murmura, îndemnând-o înainte.

Au ţâşnit spre haosul din preajma palatului. Marea Bibliotecă abia se vedea printre norii de fum. Izbucniri mânioase, portocalii şi viu-roşietice, se umflau în întuneric şi flăcările trosneau şi uruiau. Biblioteca era la fel de strâns legată de Arawiya precum magia. Era realizarea cea mai de seamă a tot ceea ce erau.

Nu e real, nu e. Dar mirosul era real. Totul părea real. Ţipetele erau reale. Toate erau dovezi ale puterii Vrăjitoarei Argintii, dar, cum toate simţurile ei o îmboldeau să cadă în genunchi şi să plângă, Zafira nu o putea admira.

Nasir a târât-o până la adăpostul unui curmal.

— Priveşte! Porţile.

Prin fum, Zafira a văzut: porţile de fier se deschideau în afară cu gemete înfrăţite. Un alt sunet grav, ca de fiară, a năvălit din cuibul lui ca scoaterea din teacă a unei săbii şi ceva a vibrat pe pielea ei. *Magie.*

Barierele Leului se destrămau.

— PARTEA A TREIA —
SFÂRŞITUL ÎNCEPUTULUI

Capitolul 93

Erau bolţi care duceau la uşile palatului şi înaintea lor se înălţa fântâna comandată de mama lui Nasir cu mult timp în urmă, în formă de leu.

Apele ei curgeau înroşite.

La vederea ei, lui Nasir i s-a ridicat părul de pe braţe. Hărmălaia oamenilor şi a ifriţilor răsuna de pe străzi şi din umbrele mai întunecate ce se întindeau de-a lungul zidurilor palatului au apărut soldaţi cu înfăţişare umană, dar toiegele purtate pe umeri îi trădau ca fiind ifriţi.

Nasir a scos iataganul. Zafira a potrivit o săgeată în coarda unui arc străin.

Şi o siluetă s-a ivit de sub bolţi. Dintr-un loc asupra căruia nu avea niciun drept. Dintr-o poziţie pe care o obţinuse prin omor.

Leul Nopţii. Cu o postură perfectă, de un dramatism intimidant.

Laa – nu avea nici una, nici alta. Nu acum. În postura şi în ochii lui de chihlimbar scânteietor se citea panica, pentru că lucrul pe care-l preţuia cel mai mult se prefăcea în cenuşă. Părea epuizat şi surprins că-i vede; o privelişte ciudată, pentru că Leul era expert în a-şi ascunde emoţiile.

Umbrele se adunau în palmele lui întinse.

Nasir a vârât iataganul în teacă.

Dacă Leul dorea un joc al umbrelor, atunci Nasir avea să i-l acorde. A oglindit mişcările Leului, ridicând şi el mâinile, dar nu suficient de repede. Întunericul a ţâşnit asupra lor şi fântâna s-a făcut bucăţi între ei, împrăştiind piatră în curte. Zafira a căzut ţipând. Nasir şi-a pierdut echilibrul, dar s-a ţinut pe poziţie.

Leul nu a aşteptat. S-a repezit la porţi, părăsindu-i în favoarea Marii Biblioteci, care încă era cuprinsă de flăcări. Nasir l-a urmărit şi, cu toate că nu se considera un om meschin, s-a bucurat foarte mult de graba Leului şi apoi de groaza care i-a sluţit trăsăturile delicate, pironindu-l pe loc.

Moment în care focul, fumul şi toate scânteile din aer au dispărut.

Capitolul 94

Zafira a răsuflat uşurată când iluzia a dispărut. Oroarea Leului s-a prefăcut în râs şi Zafirei nu i-a plăcut cum a reacţionat o parte din ea la acel sunet. În câteva clipe, acea uşurare urma să se transforme în furie când avea să îşi dea seama că fusese păcălit şi batjocorit. S-a întors pe dată, cu întuneric în palme.

Nasir era pregătit.

Cele două umbre s-au ciocnit ca un tunet într-o furtună rar întâlnită şi curtea s-a aprins de furie. Zafira a făcut un pas precaut în spate, întorcând arcul încoace şi-ncolo în căutarea ifriţilor, pe când rana îi şoptea avertismente la fiecare mişcare. Umbrele nu se mai linişteau, răscoleau molozul şi nisipul şi-i fluturau părul pe lângă faţă.

— Vrei să mă ucizi.

Vocea Leului a răsunat pe deasupra haosului.

— Să iei tronul care îţi închipui că-ţi aparţine de drept.

Zafira s-a întors alarmată spre Nasir, dar cuvintele rămâneau inofensive.

— Jalnic!

Nasir a strâns din dinţi şi Leul, în ciuda distanţei dintre ei, a observat.

— Niciodată nu vei fi suficient de puternic. Poporul nu te va iubi niciodată, a continuat Leul pe un ton leneş, dar încordat, îmboldindu-şi umbrele cu toată puterea.

Lui Nasir i-a scăpat un geamăt aspru şi Zafira a înţeles că-l vedea pe tatăl lui. Îl auzea. Simţea greutatea trupului lui mort. Ceruri mari. Trebuia să facă ceva, să închidă gura acelui monstru.

— Un ucigaş, l-a provocat Leul şi Zafira a tresărit. Un băiat rege marcat de răni care abia îşi găseşte cuvintele.

Umbrele lui Nasir au început să tremure şi Zafira a înţeles. Cuvintele în sine erau mai puţin dureroase decât amintirea faptului că fuseseră cândva rostite de tatăl lui.

— Cum vrei să domneşti, potaie?

Umbrele lui Nasir au dispărut.

A lăsat mâinile în jos şi umbrele Leului l-au lovit, l-au *azvârlit.* Zafira a ţipat, văzând cum, aruncat în spate, se izbeşte de porţile de fier. A căzut fără zgomot.

Şi nu s-a mişcat.

Zafira şi-a înghiţit ţipătul şi a tras. Săgeata a traversat curtea şuierător, până când Leul a înşfăcat-o din zborul ei ucigaş.

Amintindu-şi ce trebuia să facă, Zafira a simţit că-i stă inima în gât.

— Am pierdut şirul apusurilor pe care le-am văzut, al oamenilor pe care i-am ucis şi al cărţilor pe care le-am devorat – de atâta vreme trăiesc pe pământul ăsta, azizi. Chiar credeai că mă vei putea ucide cu un băţ?

A rupt săgeata în două şi a închis-o într-o rafală de întuneric.

Bint Iskandar.

Spaima Jawaratului a cuprins-o odată cu umbrele. Şerpuiau în jurul ei, strângându-se neostoit, scoţându-i aerul din plămâni.

Zafira a refuzat să se dea bătută.

— Chiar ai crezut că am fi în stare să ardem istoria Arawiyei?

Era o ironie, gândea ea, că tocmai lucrul pe care-l preţuia cel mai mult avea să-i provoace căderea. *Dacă supravieţuiesc.*

Leul i-a ignorat cuvintele.

— Ce te atrage la cei slabi, azizi?

— Nu...

A dat să protesteze, dar apoi şi-a dat seama că nu-i datora niciun răspuns. Nu-i datora nimic.

— Eliberează-mă!

— Câtă îndrăzneală, a ţâţâit-o Leul. Ce-ar fi ca în loc de asta să te ucid?

Între două răsuflări controlate, Leul a păşit dintre rămăşiţele fântânii în umbrele care o imobilizau în centrul curţii. Şi-a plimbat degetele lungi pe gâtul ei şi a apucat-o de bărbie. Sângele a prins să îi picure pe gât, cald şi vâscos. A străbătut-o un fior.

Gheare. Sfântă zăpadă!

— De ce? a întrebat el deodată.

Întrebarea nu era nici calculată, nici vicleană. Încerca doar să înţeleagă.

— De ce te străduieşti atât de mult să mă opreşti?

Ceruri mari, chiar că era nebun.

— Priveşte în jurul tău, a spus Zafira, încercând să-şi astâmpere isteria din glas. Unde e soarele? Unde sunt oamenii? Poate că l-ai controlat pe Ghameq, dar el a avut limitele lui şi, chiar dacă ne-am temut de el, e de preferat diavolul ştiut decât sfântul necunoscut.

— Pe diavol îl cauţi, azizi?

O lua peste picior. Atunci Leul i-a citit chipul şi a înclinat capul într-o parte.

— Oare poporul meu nu merită libertatea de care se bucură al tău? Ştii cum e să stai printre alţii făuriţi din aceeaşi carne şi aceleaşi oase şi totuşi să fii tratat ca fiinţă inferioară? Nedemnă?

Bineînţeles că ştia. Toate fetele se năşteau sub semnul acestui adevăr nefericit.

Dacă n-ar fi avut capul aplecat pe spate, i-ar fi scuipat la picioare.

— Nu aşa se obţine libertatea. Cauza ta o fi fost nobilă la un moment dat, dar ai luat-o pe cărări greşite cu mult timp în urmă.

Leul a cloncănit din limbă, dar Zafira nu s-a mirat. Refuza să accepte adevărul.

— Niciodată, azizi. Deşi mi-am pus şi eu problema asta când n-am mai putut să-mi amintesc de ce sufletul meu tânjea după răzbunare. De ce tânjeam după cunoaştere, suficient de mult încât să-mi fi tatuat cuvântul cu pricina pe faţă. Credeam că Sharr-ul îmi luase minţile, dar era vorba doar de cartea aceea blestemată. Mi-a răpit trecutul.

Jawaratul nu a tresărit sub puterea mâniei lui. Laa, s-a mâniat în aceeaşi măsură. Voia să vadă pumnalul negru în mâna Zafirei. Voia să vadă tăişul înfipt în pieptul lui. Dar umbrele o ţineau pe loc.

Fiind atât de aproape, Zafira îi auzea bătăile inimii.

— Mereu mi-a fost drag cuvântul scris, chiar şi atunci. Ai văzut amintirea mea. Ai văzut cum mi-au refuzat educaţia, omorându-l pe tatăl meu cu pietre. Când ţi se refuză un lucru, nu e firesc să-l doreşti? Când acest refuz apare sub chipul violenţei, la fel va apărea şi acea nevoie.

Aşa că adunase totul puţin câte puţin. Începuse în biblioteca lui Benyamin, unde învăţase limba safaitică chiar de la el, după care se folosise de cunoştinţele acelea ca să-şi înceapă domnia întunecată. Nu a fost de ajuns. A fost izgonit pe Sharr împreună cu poporul său, aşa că s-a folosit de Ghameq ca să devoreze tot ce a putut din Marea Bibliotecă, stăpânind incantaţii şi secretele de mult uitate ale Arawiyei, în aşteptarea eliberării sale.

A vrut şi a primit şi dorinţele lui nesfârşite au dus la lăcomie. De la cunoaştere a dorit putere şi puterea i-a îndreptat ochii spre Tronul de Aur.

Leul vedea cum Zafira conecta toate punctele între ele.

— Poporul meu va trăi în Sarasin. Nu în cimitirul safinilor, un ţinut pângărit de mizeria lor.

Cum rămâne cu inima? era să întrebe ea, dar nu era evident? Nu putea să creeze un cămin pentru neamul lui şi să-l distrugă pe altul fără magie şi nici nu şi-ar fi putut împlini intenţiile folosindu-se doar de fărâmele de magie furnizate de amplificatoarele Surorilor. Şi ce motiv avea s-o împartă cu alţii şi să-şi aducă probleme pe cap, când ar fi putut să păstreze magia doar pentru sine, câştigând o putere la fel de mare ca aceea a Surorilor Veşniciei?

— Şi aşa, din dorinţa ta de libertate, ai devenit la fel de crud şi de groaznic precum cei care ţi-au greşit, a spus Zafira. Pentru asta nu meriţi altceva decât un loc în temniţă.

Leul a luat mâna de pe ea, scârbit. Surorile greşiseră când îi întemniţaseră pe ifriţi pe Sharr. Fusese o greşeală să-i ţărcuiască ca pe nişte vite şi să-i abandoneze pe o insulă. Dar greşelile nu justificau alte greşeli.

Zafira şi-a măsurat respiraţiile cu grijă, conştientă că Leul plănuia şi complota cu fiecare bătaie de inimă. Şi-a rotit degetul şi umbrele s-au strâns şi mai tare, ameţind-o.

Bint Iskandar.

Se chinuia să respire. Cu un oftat aproape resemnat, Leul a întins mâna după desaga care-i atârna în şold, dar imediat s-a îndreptat de spate, hârcăind.

Un vârf auriu îi ieşea din piept, mânjit cu sânge negru.

Întunericul s-a risipit ca fumul şi s-a ivit palatul, precum şi Altair şi Nasir. Curtea era plină de cadavre de ifriţi.

Zafira a căzut pe spate şi Kifah şi-a smuls suliţa, pregătindu-se să-l străpungă din nou. Dar Leul – deşi gata să se prăbuşească şi rămas fără suflare – a strâns pumnul şi Kifah a căzut în genunchi, cu gâtul prins ca într-o menghină. A mişcat scurt din cealaltă încheietură şi Altair, care venea alergând în ajutorul ei, a zburat cât colo.

După câteva clipe, gaura din pieptul Leului s-a închis la loc şi în urma ei nu rămas niciun strop de sânge.

Clipind la ea din ochii lui de chihlimbar, nu arăta ca un om care tocmai fusese străpuns cu o suliţă. Părea aproape plictisit.

Atât timp cât inima îi furnizează magie, nu vom putea să-l rănim. Şi, până nu îl rănim, nu vom putea să luăm inima.

Pumnalul negru pulsa în cizma ei, rece şi pregătit. Dar Zafira nu îndrăznea să ducă mâna la el acum, când Leul ar fi putut s-o doboare cu atâta uşurinţă. Laa, trebuia să-l ia pe nepregătite.

Inima îl slăbeşte.

Preţ de o clipă, Zafira s-a gândit uluită că Jawaratul se referea la Nasir sau la Altair, dar, când Leul a lăsat mâinile în jos, a zărit luciul transpiraţiei pe fruntea lui. A observat oboseala lui.

Fur-o!

Dar, blestemăţie… inima se afla în trupul lui.

Jawaratul a râs.

Te-am îndrumat noi vreodată pe căi greşite?

Zafira a încremenit auzind tonul vocii lui, frumuseţea cumplită a acelui râs. Amintirea lucrurilor pe care le făcuse cu vocea lui în minte, a faptului că tăiase un om în două, aşa cum n-ar fi trebuit să poată face niciun muritor.

Leul o urmărea.

— Înduioşător cum prietenii îţi sar în ajutor.

Avea intensitate în privire.

— Vino de partea mea, azizi.

Zafira l-a luat în derâdere.

— Pentru că nu poţi să mă omori?

— Nu doar că-i voi omorî, a spus el şi, cu colţul ochiului, Zafira a văzut cum Nasir se folosea de un bici din umbre ca s-o elibereze pe Kifah din strânsoarea din jurul gâtului. Am să îi spintec şi să le leg măruntaiele între ele, aşa cum am făcut cu safinii cu nici două săptămâni în urmă. O să le tai capetele pentru a decora porţile palatului cu ele.

— Şi atunci poporul te va iubi? a întrebat Zafira, simţind că fierea i se ridică în gât.

— Dacă stârneşti destulă teamă, poporul nu o să mai aibă de ales.

A tăiat aerul cu mâna şi dâre şerpuitoare de umbră au ţâşnit înspre ea. Zafira a ridicat mâinile, vrând să protejeze Jawaratul, dar umbrele s-au oprit înainte să ajungă la ea.

Au fost prinse într-o barieră neagră, care s-a risipit la fel de brusc cum apăruse.

Nasir.

Acesta a scos lamele de la manşete şi în urma lui s-au apropiat Altair şi Kifah. Leul s-a uitat la toţi patru şi a râs, de parcă armele lor ar fi fost jucării, de parcă ar fi fost la fel de neînsemnaţi precum pământul de sub picioarele lor.

Dinspre colţurile palatului s-au apropiat ifriţii. Alţii veneau în marş de dincolo de porţile palatului, împrejmuindu-i. Trosnetele toiegelor lor răsunau în aer. *Pumnalul, pumnalul, pumnalul* – acum nu mai putea să-l scoată. În aceeaşi clipă i-ar fi smuls braţul din trup. Armele lor chiar *erau* jucării.

Leul s-a întors pe jumătate, privind hoarda de ifriţi care se apropia, şi a încremenit, cu respiraţia întretăiată.

— Baba?

Zafira a înlemnit. Din acel singur cuvânt mustea o eternitate de chin şi, preţ de un moment lung şi confuz, nu s-a mişcat nimeni. Leul a scos un sunet între scâncet şi

suspin.

Acum, bint Iskandar.

Leul s-a împleticit. Un fel de compătimire încordată a ţintuit-o locului. Nasir s-a uitat la Altair. Kifah a mijit ochii. Pe cine vedea? Nu se putea ca un ifrit să se fi jucat cu căpetenia care lupta pentru dreptul lor la viaţă.

Inima, a insistat Jawaratul şi Zafira a ascultat de el. A trecut pe lângă Nasir şi Altair şi atunci a văzut ce vedea Leul.

Un safin cu ochi albaştri, la fel de luminoşi ca ai lui Altair, s-a apropiat de ei. Era bărbatul pe care Zafira îl văzuse în viziunea Jawaratului, numai că nu era însângerat şi trupul lui nu era plin de vânătăi. *Tatăl lui.* Trăia.

Imposibil.

Şi, dacă Zafira vedea acelaşi chip pe care-l vedea şi Leul, atunci nu era vorba despre niciun ifrit. Era o iluzie – laa, o apariţie.

O întorsătură crudă a sorţii.

Exista o singură persoană pe care Leul o rănise atât de profund, atât de cumplit, încât aceasta s-ar fi putut gândi să-i facă şi ea la fel. O singură persoană care avea puterea să creeze o iluzie atât de veridică, încât nimeni n-ar fi putut să vadă diferenţa. *Vrăjitoarea Argintie.*

Safinul s-a apropiat în continuare de el şi Zafira a înţeles că nu era doar o iluzie; era şi o cale de a-i distrage atenţia, iar ea stătea ca proasta.

Zafira a ţâşnit, vârându-şi Jawaratul la piept, şi cu ambele mâini l-a îmbrâncit pe Leu, doborându-l pe piatra tare şi prăfuită. A căzut sub trupul ei cu un icnet.

Era rece. Speriat. Temător. Ochii lui înnebuniţi abia vedeau.

Mila a împiedicat-o pe Zafira să răsufle.

Nu. Concentrează-te!

Cu mâini tremurătoare, a apucat reverele robei lui şi le-a tras în lături, descoperindu-i pieptul. Acum Leul se zbătea. Se lupta cu ea, umbrele i s-au adunat în palme şi s-au stins cu totul când Zafira i-a atins pielea cu pumnalul negru.

Panica l-a paralizat.

A paralizat-o şi pe ea.

Spune-mi ce să fac, s-a rugat ea de Jawarat.

Altair a strigat:

— Fă-o!

Ochii Leului s-au limpezit.

Zafira a tremurat speriată, dar Jawaratul i-a întărit mâna.

Şi i-a înfipt pumnalul negru furat în piept.

Leul a bolborosit. Zafira a ţipat.

Ai încredere în noi, a spus cartea, nimic altceva, şi Leul a încremenit, de parcă ar fi auzit comanda Jawaratului la fel de clar cum a auzit-o ea. Pe lungimea palmei ei se întindea un fir de sânge, în capul ei răsuna un cântec. Degetele i s-au strâns în jurul mânerului.

Şi pumnalul a tăiat în jos, spintecându-l.

— Asta nu îţi aparţine, a spus Zafira şi a luat inima palpitândă din pieptul lui.

Capitolul 95

Nasir a văzut cum Zafira se apleacă asupra Leului şi întunericul s-a risipit cu iuţimea unei lovituri de sabie. Frica i-a stors aerul din plămâni. Şi atunci Zafira s-a ridicat ţinând o inimă în pumn şi sângele îi curgea de-a lungul braţului. Leul a încercat să se ridice, dar s-a prăbuşit gâfâind, chinuindu-se fără magie, fără ajutorul unui tămăduitor.

Pumnalul negru era în pieptul lui.

Sângele lui păta pavajul curţii. Era pe moarte.

Safinul căruia îi spusese Baba se apropia în continuare. Cu păr negru şi ochi albaştri, avea un aer aristocratic, la fel ca Leul. Şi se schimba – trăsăturile lui se modificau, contururile siluetei lui şerpuiau şi culoarea părului pălea într-un alb imaculat.

Nasir a recunoscut-o şi i s-a strâns stomacul.

Era mama lui. Rănită de Leu, rănită de lume. Îşi împlinise jurământul şi Nasir a simţit o mândrie înflăcărată.

Leul a râs răguşit.

— O cruzime, Anadil. Chiar şi pentru tine.

Părea trist, frânt.

— Ai greşit faţă de mine, a spus Vrăjitoarea Argintie cu amar şi Nasir a auzit fiecare strop de durere din cuvintele ei. Mai mult decât va greşi cineva vreodată.

— Te-am *iubit* cum nu a mai făcut-o nimeni.

Râsul ei trist s-a frânt.

— Ai iubit la mine *puterea,* pretinzând că Surorile mele făcuseră asta. M-ai distrus. Chiar şi în moarte, ele mi-au acordat o a doua şansă.

Remuşcările au schimbat chipul Leului.

— Nu. O parte din minte te-a iubit, aşa cum m-ai iubit şi tu pe mine.

O minciună, a gândit Nasir uluit, dar avea încredere în mama lui. Vrăjitoarea Argintie îl cunoştea pe Leu mai bine decât şi-ar fi putut închipui vreunul dintre ei şi, când a

îngenuncheat încet lângă el, Nasir s-a străduit să ignore zgomotul clopotelor de alarmă.

Leul a întors capul spre ea şi Nasir s-a întrebat cât de diferită ar fi fost viaţa dacă Surorile nu i-ar fi ostracizat pe ifriţi. Dacă safinii nu s-ar fi arătat atât de violenţi în orgoliul lor.

Poate că, dacă Nasir nu s-ar fi lăsat pradă fanteziilor, ar fi fost pregătit când ochii de chihlimbar ai Leului au licărit şi într-o clipă a atacat.

Şi Vrăjitoarea Argintie a ţipat.

Lui Nasir i-a îngheţat sângele şi a acţionat din instinct. Din imboldul furiei. Din imboldul amintirilor.

Mama lui ţipa.

Capitolul 96

Altair o iubea aşa cum iubea mai toate lucrurile de pe lume: în ciuda faptului că acestea nu-l iubeau la rândul lor.

Avusese la dispoziţie ani întregi în care să chibzuiască, să încerce s-o înţeleagă pe mama lui. În tinereţe gândise că mai bine n-ar fi existat. După ce a mai înaintat în vârstă, s-a supărat când a murit. Când a aflat adevărul pe Sharr, că îşi simulase moartea şi astfel a frânt sufletul fiului pe care îl iubea atât de profund, Altair… s-a întristat.

Puterea aduce durere. Nu era o mamă crudă, nici rea la inimă. Mai curând nu fusese potrivită pentru a deveni mamă, era prea adânc cufundată în greşelile şi eşecurile ei şi în consecinţele lor, iar el şi Nasir fuseseră nevoiţi să plătească preţul.

Totuşi era mama lui. El era fiul ei. Unele legături supravieţuiau oricât ar fi fost puse la încercare.

Ai o inimă de aur, îi spusese ea cândva.

De aceea e atât de grea? i-a răspuns el.

De aceea, când mama lui a ţipat, fiecare strop de sânge din venele lui s-a oprit.

Capitolul 97

Zafira a văzut momentul în care Leul a ţâşnit şi şi-a înfipt dinţii în carnea Vrăjitoarei Argintii. O ultimă încercare de a obţine sânge de si'lah. De a obţine putere. Groaza a împăienjenit aerul când Anadil a ţipat.

Amândoi fraţii s-au repezit în aceeaşi clipă.

Nu au stat pe gânduri, nu au ezitat. Acţiunile lor au curs de la sine. Fără stavilele lucidităţii.

Umbrele au roit din palmele lui Nasir şi din ale lui Altair a uruit lumina.

Magia s-a ciocnit tunând şi vuietul produs a atins apogeul. Ambele raze l-au lovit pe Leu şi negrul şi albul s-au amestecat, înălţând o coloană iridescentă de magie, care s-a ridicat din curtea palatului şi a dispărut în nori, strălucind în toate culorile pe care şi le putea imagina Zafira.

— Guljul blestemat! a răsuflat Kifah.

Goleau magia din el, împrăştiind toate urmele puterii lui în Arawiya. Ifriţii au urlat, împrăştiindu-se în umbre. Zafira s-a chinuit să respire, simţind că ceva frânt şi dureros îi întorcea stomacul pe dos. Acel lucru a îndemnat-o să se apropie de firele iridescente de magie, până când Kifah i-a strigat să se dea înapoi, *să se îndepărteze.*

Vrăjitoarea Argintie a strâns-o de mână. Faţa ei era udă de lacrimi.

— Sfârşeşte ce au început ei.

Ea o ademenise pe Zafira aici.

— Mintea lui aparţine Jawaratului.

Înainte să poată întreba *cum,* Zafira a păşit împleticit în faţă. Au străpuns-o amintirile, o salvă violentă şi puternică de emoţii. Leul în copilărie, în adolescenţă. La maturitate. Singur, mereu singur. Jawaratul a tremurat în mâinile ei în vreme ce amintirile lui se alăturau amintirilor Surorilor, vărsând încă o viaţă în fiinţa Zafirei, pe care nu o trăise, dar pe care avea s-o poarte cu sine veşnic, datorită legăturii dintre ei.

Vuietul s-a estompat şi s-a stins.

Nasir şi Altair au coborât mâinile şi ceaţa s-a risipit treptat.

În locul unde zăcuse Leul se înălţa acum un copac cu ramuri negre care se înălţau chircit spre cer, ca nişte degete întinse spre ceva aflat prea departe. La rădăcina lui zăcea prăvălit un trup cu ochii de chihlimbar închişi, închişi faţă de lume.

Mintea, trupul şi sufletul, a spus Jawaratul încet. Aşa încercaseră Surorile să-l învingă cu ani în urmă.

— De ce? a şoptit Leul.

Doar că vocea lui venea din altă parte. *Nu* – venea din Jawarat, din inima ei, în care o parte din el avea să trăiască veşnic.

Zafira a închis ochii la auzul rugăminţilor lui îndurerate. Nu stătuse ea înaintea Arzului, care-i răpise tatăl şi pusese exact aceeaşi întrebare?

Pe scoarţa copacului negru, întruchiparea sufletului lui, Vrăjitoarea Argintie şi-a aşezat mâna. Aproape cu afecţiune. O parte din ea chiar îl iubea, aşa cum poate că o iubise şi Leul.

Sub privirea Zafirei, Anadil a închis ochii şi i-a deschis pentru a cuprinde o lume nouă.

— Ne naştem cu promisiunea morţii, a spus Zafira încet când un singur trandafir, alb şi sălbatic, a înflorit pe una dintre ramuri. Era un dar. Doar că tu ai trăit dincolo de limitele vieţii tale.

Capitolul 98

Lui Nasir abia îi venea să creadă că e adevărat. Că monstrul care-l controlase pe tatăl lui, care ţinuse în mână lesa lui, care-l umilise neîncetat, dispăruse. Vrăjitoarea Argintie a vorbit prima, rupând transa care se aşternuse în curte.

— Inima. Trebuie să pornim imediat spre Sarasin.

În pumnul Zafirei, inima care aparţinuse cândva uneia dintre Surorile Veşniciei pulsa disperat, având o culoare stacojie atât de întunecată, încât era aproape neagră. Nasir i-a întâlnit privirea şi i-a văzut îndoiala, pentru că Jawaratul spusese că era imposibil.

Nu aveau de ales.

Nasir nu fusese niciodată preocupat de magie aşa cum era Zafira. Nu muncise zeci de ani pentru restaurarea ei, aşa cum făcuse Altair. Pentru el nu semnifica răzbunare, ca pentru Kifah. Laa, pentru el, magia însemnase distrugere şi durere. Îi ruinase familia şi-i înfierase viaţa cu întuneric arzător.

Totuşi îşi dorea întoarcerea ei – de dragul lor, al familiei noi pe care şi-o făcuse.

A condus cinci cai până la porţile palatului.

Capitolul 99

Simţea un soi de libertate palpitantă călărind în toiul nopţii, împinsă înainte de tunetele copitelor. Kifah a chiuit în timp ce goneau pe străzi, ajutând-o oarecum pe Zafira să ignore distrugerile din oraş şi inima care-i murea în mână. Şi sentimentul ei de pierdere, care o cuprindea de fiecare dată când îşi amintea cum ochii aceia de chihlimbar se închiseseră, despărţindu-se de lume.

Magia, şi-a amintit ea. La care visase şi după care tânjise ani şi ani de-a rândul.

Nu va merge, a spus Jawaratul din nou.

Zafira nu i-a dat atenţie, aşa cum nu dăduse atenţie nici luciului negricios al organului, departe de stacojiul lui firesc. Pulsul era egal, promiţător. *Corupt.* Era de necrezut că minaretul, creat de mâinile Surorilor, n-ar fi putut curăţa inima de răul Leului.

Jawaratul doar a oftat.

Încă nu înţelesese cât de încăpăţânată putea fi Zafira. Câte sacrificii era dispusă să facă în numele speranţei. Ajunseseră atât de departe. Dacă n-ar fi avut *credinţa* că inima va supravieţui, cum ar mai fi putut spera la aceasta?

Va trăi într-o lume glorioasă, pe măsura celei din urmă cu un secol. Magia va fremăta în venele ei, îi va vibra în membre. Şi nu numai pentru ea, ci pentru *toţi.* Arawiya va înflori din nou.

Nu se putea altfel. Nu-şi îngăduia să se gândească la alternativă.

Noaptea se risipea când au ajuns la palatul din Leil. L-au înconjurat spre minaretul regal şi Zafira a descoperit cu surprindere că-i aşteptau trei safini ai Înaltului Cerc. Zumra s-a apropiat de turnul sclipitor şi plămânii Zafirei s-au strâns de nerăbdare.

— Akhh! a exclamat Altair la vederea treptelor care se înălţau în spirală tocmai până în vârful minaretului.

Aruncându-i o privire exasperată, Nasir a dispărut într-o firidă şi în scurt timp tăcerea a fost întreruptă de foşnetul

unei frânghii. S-au aprins mii de lămpi cu ulei şi podeaua a început să se înalţe.

Nimeni nu a vorbit. Toţi aveau privirile aţintite la inima din mâinile Zafirei.

— Încetineşte, a şoptit Zafira.

Scripetele scârţâia şi podeaua urca şi tot urca, până când, într-un final, s-a oprit cu un scârţâit.

Aerul răcoros i-a mângâiat pielea, unduindu-se pe lângă gâtul ei cu atingeri blânde, asemănătoare întunericului Leului, şi, cu sufletul la gură, Zafira a păşit în noapte. Ceilalţi au urmat-o într-o linişte încordată.

Sarasin se întindea sub ei, oferind o imagine cuprinzătoare a întunericului presărat cu scântei de foc, ca nişte tăciuni în vânt.

Zafira a privit în treacăt, pentru că ochii ei erau fixaţi asupra unui loc aflat mult mai aproape: piedestalul din centrul spaţiului circular. Două mâini de piatră se înălţau arcuit ca într-o rugăciune veşnică, având aceeaşi culoare sur pestriţă ca a mâinilor care ţinuseră Jawaratul pe Sharr.

Nimeni nu a vorbit. Zafirei i s-a părut că nimeni nu îndrăznea să respire.

Paşii ei răsunau ca nişte bătăi de inimă pe lespezi. În plămâni avea o tobă. Jawaratul îşi ţinea şi el respiraţia, pentru că în sfârşit învăţase să se agaţe de speranţă.

Zafira străbătuse drumul doar pe jumătate când picioarele i s-au poticnit şi s-au oprit, ţintuind-o locului.

— *Nu,* a ţipat ea.

Când inima s-a fărâmiţat în mâinile ei.

Te-am avertizat, a spus Jawaratul, dar nici el n-a avut puterea să-şi ia un aer îngâmfat.

Durerea s-a rupt din ea sub forma unui suspin. Vântul s-a înteţit şi i-a suflat printre degete, împrăştiind vârtejuri de cenuşă în noapte, despuind-o.

Pustiind-o.

A căzut în genunchi, cu respiraţia frântă.

Nu s-a sinchisit de ţipătul uşor al lui Kifah. De icnetul răguşit al lui Altair. De Nasir, care a întins degetele în calea prafului tot mai rarefiat. De Vrăjitoarea Argintie,

martoră la fiecare moment distrus.

Nu. Zafira s-a gândit la Deen, care murise pentru asta. La Yasmine, care pierduse pentru asta. La Misk şi la sacrificiul lui. La Benyamin şi la visurile lui.

La Baba, care o învăţase farmecul magiei, deschizându-i colivia coastelor şi hrănindu-i sufletul cu dorinţe. Zafira şi-a masat pieptul cu pumnul, ostoindu-şi durerea din inimă.

Care nu avea să dispară niciodată.

— Cum? a şoptit ea.

A izbucnit în plâns şi zumra a rămas tăcută. Nimeni nu a mai vorbit despre speranţă, pentru că aceasta dispăruse.

Capitolul 100

Zafira nu mai suporta imaginea acelor mâini de piatră. Goale. La fel de goale ca pieptul, plămânii şi inima ei. A întins palmele pe podea, simţind înţepăturile prafului, şi viziunea ei s-a tulburat sub umbra unui vis cumplit.

— Vânătoreaso!

Aproape că n-a auzit vocea Vrăjitoarei Argintii, ca şi cum nici aceasta nu prea ar fi vrut să fie auzită. Zafirei îi venea să râdă. Nu mai exista Vânătoreasă. Nu mai exista Vânător. Nu mai existau nici Arz, nici Sharr, nici umbre şoptitoare, nici magie.

Nici magie.

Totuşi Zafira s-a întors spre ea. Spre ultima Soră a Veşniciei. Lumina tot mai slabă a lunii cădea pe ea şi pe sângele din palmele ei, care picura pe piatra întunecată de sub picioare.

Ţinea în mâini o inimă. Vie şi zvâcnind, mai luminoasă decât toate celelalte pe care le văzuse.

A ei.

— Magie pentru un regat întreg versus magie pentru un gardian care a trăit mult prea mult, a spus Vrăjitoarea Argintie când fiii ei au privit-o întrebător. Sunt singura dintre surorile mele care nu şi-a scos inima niciodată. Eram una cu puterea mea şi nu am putut înţelege uşurinţa cu care ele s-au despărţit de ale lor. Mie nu mi-au cerut-o niciodată şi înţeleg acum că nu ele aveau să mi-o ceară, ci tu.

— Regatul meu.

Zafira s-a bâlbâit şi suspinul ei a devenit râs. Altair i s-a alăturat, icnind de uimire.

— Nu cred că mai rezist mult la chestiile astea, a spus Kifah gâtuit, strângându-se de piept cu mâna liberă.

Nasir nu a putut nici el să-şi stăpânească zâmbetul, larg şi eliberat. Luna s-a ivit dintre nori, ca martoră nerăbdătoare.

Zafira a păşit în faţă. S-a oprit. Nu ştia ce să facă cu

mâinile. Îi venea să ţipe, voia ca bucuria ei să fie resimţită în tot califatul, în toată Arawiya.

Vrăjitoarea Argintie a îndemnat-o s-o ia.

— Onoarea îţi aparţine.

— Mie? a spus Zafira cu răsuflarea tăiată. Nu… nu sunt mai merituoasă decât oricare dintre voi.

I-a privit pe toţi, pe prietenii ei, pe tovarăşii ei.

— Kifah, asta e împlinirea răzbunării tale. Ispăşirea Vrăji a lui Anadil a închis cercul. E *inima* ta. Nasir, e lucrul opus forţelor care ţi-au distrus viaţa. Altair, tu… tu eşti singurul care s-a pregătit decenii întregi pentru asta.

— Şi totuşi nimic din toate astea nu ar fi fost posibile fără tine, a spus Nasir cu vocea aceea a lui care se unduia odată cu întunericul şi Zafira s-a înduioşat văzând flacăra din ochii lui.

— Doar nu credeai că am uitat, nu? a întrebat Kifah, ridicând dintr-o sprânceană.

E a ta, bint Iskandar.

Zafira a întâlnit privirea Vrăjitoarei Argintii şi a întins mâna după inima ei. Întruparea puterii ei, mai mare decât a oricărei alte Surori a Veşniciei. I s-a tăiat respiraţia când masa aceea pulsatilă i-a umplut mâinile, bătând iute sub degetele ei şi înnodând un râs frenetic în gâtul ei.

Entuziasmul a copleşit-o, amuţind-o.

A observat că toţi îşi ţineau din nou respiraţia când s-a întors spre mâinile de piatră. Murmurul familiar al magiei i-a liniştit venele. Jawaratul se scălda în bucuria ei. Sângele îi picura de pe degete, fiecare picătură un sfârâit, până când a aşezat inima cu grijă în centrul piedestalului.

Un lung moment nu s-a întâmplat nimic.

Apoi mâinile s-au ridicat, huruind puternic, şi s-au strâns în jurul ultimei inimi.

Capitolul 101

Atât cât avea să trăiască, Nasir nu avea să uite niciodată acest moment. Cum suflul pământului i-a răscolit părul. Cum safinii au închis ochii, reuniţi cu o iubire de mult pierdută. De care Benyamin, călătorul printre vise care-şi dăduse viaţa pentru acest moment, nu avea să mai aibă parte niciodată. Abia atunci Nasir şi-a dat seama cât de adânc pătrunsese magia în viaţa Arawiyei.

— Deci aşa te simţi, a observat Kifah, când îţi duci răzbunarea până la capăt.

— Cum?

— Eliberată.

O mie de probleme au dispărut odată cu izbucnirea râsului ei, un sunet atât de liber, atât de slobod faţă de lume, atât de perfect pentru noaptea asta, încât i s-a alăturat şi Altair, iar Nasir a zâmbit.

Mama lui nu arăta precum cineva care pierduse o parte din sine. Laa, pierzându-şi puterea, câştigase ceva şi Nasir ştia că era vorba despre o uşurare pe care numai cineva cu sânge de si'lah putea s-o înţeleagă.

Mai importantă, poate, decât tot restul era ea: Zafira. Cum s-a luminat datorită unei bucurii nestăvilite, cum a lăsat triumfător capul pe spate şi cum s-a oprit totuşi şi s-a uitat la el. La el, dintre toţi oamenii.

Dacă ar fi fost şi el un călător al trecutului, binecuvântat cu puterea de a retrăi amintirile, s-ar fi întors la momentul acesta. La Zafira, iar şi iar, la nesfârşit.

Capitolul 102

În poveştile lui Baba, după ce personajul rău era învins, lumea devenea brusc un loc mai frumos. Învingătorii puteau în sfârşit să se odihnească şi să se bucure de roadele muncii lor. Poveştile omiteau multe lucruri. De exemplu, faptul că învingătorii simţeau lipsa personajului rău. Trauma rămasă, pe care regatul şi poporul o aveau de îndurat. Morţile care trebuiau jelite.

Zafira se regăsise cu Sukkar, care rămăsese acelaşi ticălos leneş dintotdeauna şi nu s-a mirat s-o vadă în viaţă. Laa, animalul s-ar fi mirat dacă ar fi *murit.* Misk nu-l lăsase nicio clipă, îl călărise din Demenhur tocmai până la casa Ayei, unde se adunaseră el şi rebelii lui. Zafira şi Sukkar împreună au găsit-o pe Yasmine în cimitir, sub soarele dimineţii, nu departe de Palatul Sultanului. Înaintea ei se întindea o movilă de pământ, la capul căreia se înălţa o piatră funerară simplă.

Misk bin Khaldun, scria pe ea, de la dreapta la stânga.

— Morţilor nu le place să zăbovească, a spus Yasmine în loc de salut.

Prietena Zafirei părea mai mică decât era, delicată şi fragilă. Nu a ridicat ochii nici când Zafira s-a aşezat lângă ea pe covorul presărat deja cu nisip.

— Aş fi vrut să moară în Demenhur, ca să nu fie atât de greu să-l vizitez, a continuat ea.

— Atunci va trebui să te muţi aici, a tachinat-o Zafira. Traiul regal ţi se potriveşte.

Yasmine a râs încet şi s-a uitat la ea în sfârşit.

— S-au dus, Zafira. Sunt orfană. Sunt văduvă. Cândva am fost soră, dar acum nu mai sunt nici asta.

Zafira s-a întins după mâna ei şi şi-au unit palmele.

— Ba eşti.

Zafira a răsuflat abia când prietena ei i-a răspuns la strânsoare, dar i-a simţit umbra de şovăială şi durerea. Prin gestul acela spunea: *Mă străduiesc.*

— Inimilor le trebuie timp ca să se vindece, a spus Zafira

încet, încurajând-o atât pe Yasmine, cât şi pe ea însăşi.

Dragostea era ceva straniu, descoperise ea. Era ca explozia de magie veche care-l învinsese pe Leu, ca sacrificiul Vrăjitoarei Argintii, care se despărţise de inima ei.

Trecuse mai puţin de o zi de la scindarea lui: Zafira ţinea aproape amintirile lui în Jawarat, sufletul lui era imortalizat sub forma arborelui negru din curtea palatului şi în curând trupul lui avea să fie scufundat în Marea Baran.

De data asta, Jinan nu le ceruse niciun ban.

Zafira s-a lăsat pe spate, inspirând parfumul pământului proaspăt răscolit. Era ciudat faptul că nu era nevoită să se întrebe îngrijorată dacă avea sau nu să prindă următorul răsărit. Ciudat că Leul nu mai era un pericol, că Arzul nu se mai strângea în jurul lor. Fiecare respiraţie părea acum nouă şi liberă. Fiecare bătaie de inimă parcă o promitea pe următoarea.

Şi totuşi, dincolo de puterea ei de înţelegere, îi lipseau şi Leul, şi Arzul. Aceştia o modelaseră în ceea ce era acum, aşa cum spusese Nasir, pătrunzând cu forţa în ţesătura existenţei ei.

Un crainic cutreiera străzile, anunţând apropierea încoronării şi umplând oraşul cu freamăte de entuziasm şi teamă. Veneau schimbări şi, după cum dovedise întronarea Leului, acestea nu erau mereu benefice.

Însă oamenii încă nu ştiau următorul lucru: odată cu încoronarea aveau să primească nu numai un rege nou, ci şi magia. O nouă epocă. După cum îi asigurase Seif pe cei din zumra, Înaltul Cerc amplasase bariere pentru oprirea curgerii magiei până după ceremonie şi, cu toate că demnitarii care participaseră la ospăţul distrus ştiau despre restaurarea inimilor, toţi ceilalţi aveau să afle mai târziu.

Yasmine s-a ridicat şi, scuturându-şi rochia de praf, l-a văzut pe Sukkar.

— Care-i planul? Înapoi la Thalj?

— Doar ca s-o luăm pe Lana, a răspuns Zafira, suindu-se

pe cal şi evitând să întâlnească privirea Yasminei în timp ce s-a urcat în şaua calului.

În câteva zile, Nasir avea să devină conducătorul Arawiyei, coroniţei lui de prinţ avea să-i ia locul coroana de sultan. Zafira simţea o mare mândrie, deşi inima o durea.

A apucat hăţurile lui Sukkar în timp ce Yasmine o privea cu ochi blânzi şi trişti, înţelegând totul.

— O să mă întorc ca să particip la încoronare, a spus Zafira.

Avea de gând să se întoarcă repede, ca să-i rămână mai mult timp, şi, deşi călătoria prin Demenhur avea să fie anevoioasă, de vreme ce zăpada continua să se topească în tot califatul, nu avea de ce să se plângă. Umbla vestea că zăpada se topea treptat, astfel ca apa care pătrundea în pământ să le îngăduie oamenilor să înceapă să cultive ierburi din nou, şi asta în curând.

— Vrei să spui că o să *ne* întoarcem, a spus Yasmine, arcuindu-şi sprânceana când Zafira a privit-o surprinsă.

O îndurera tristeţea din privirea prietenei sale, golul care se temea că s-ar putea să nu mai fie niciodată umplut.

— E prinţul tău. Îţi închipuiai că nu vreau să vin şi eu?

Capitolul 103

Crainicul se bucura de momentul său de faimă din balconul de deasupra jumu'a-ului principal, unde cu puţin timp în urmă moartea şi sângele se revărsaseră nestăpânite. Porţile palatului fuseseră larg deschise şi întregul regat fusese invitat să ia parte la eveniment, inclusiv califii rămaşi. Cei trei erau aşezaţi dedesubt, pe o platformă cu perne de majlis, şi, dintre ei, Haytham reprezenta Demenhurul. Nasir îl invitase şi pe Muzaffar – adică pe ifrit, bineînţeles. Pentru că viitorul Arawiyei promitea să urzească în inima ei nu numai oamenii şi safinii, ci şi neamul ifriţilor.

Oamenii nu erau din cale afară de voioşi.

Şuşoteau despre copacul ciudat care crescuse din piatră. Şuşoteau pe seama lui. Nu dădeau pe dinafară de iubire pentru asasinul devenit sultan – şi cum ar fi putut s-o facă? Prinţul Morţii afectase nenumărate vieţi – dacă nu direct, atunci indirect. Prezentat ca un câine de preţ al sultanului, fusese folosit pentru a impune teamă şi supunere.

Lui Nasir nu îi era străin felul în care oamenii reacţionau faţă de el, dar acum, după ce făcuse atâtea, după ce *schimbase* atâtea, şuşotelile lor erau o mie şi una de pietre azvârlite în spinarea lui. A ridicat hotărât bărbia.

Ezitarea lor dovedea că era de lucru şi că trebuiau dărâmate bariere şi Nasir şi-a amintit că nu era nevoit să facă nimic din toate acestea de unul singur.

— Eşti gata, frăţioare? a întrebat Altair când crainicul şi-a încheiat peroraţia.

Kifah nu putea sta locului.

— Pentru asta s-a născut.

Vrăjitoarea Argintie a zâmbit, pentru că ea îl învăţase să cârmuiască, ea se asigurase că va fi pregătit.

Zafira încă nu sosise.

Coroana regală era aşezată pe un soclu şi acoperită cu o ţesătură fină. Nasir ceruse să fie scoasă piatra de onix din

centrul ei, care fusese incrustată pentru a indica originea sarazină a tatălui lui. De acum înainte, coroana avea să fie împodobită cu o bucată rară de chihlimbar şlefuit, fără legături cu vreun califat.

O amintire a opreliştilor pe care le învinseseră.

Crainicul s-a întors în firida umbrită a balconului, făcând o plecăciune.

— Yalla! a strigat Altair încântat. Se răceşte mâncarea.

— Se referă la dansatoarele din buric, a spus Kifah.

Nasir a inspirat încet şi toate s-au înceţoşat când a întâlnit privirea mamei sale şi a păşit în lumină. Mulţimea a amuţit. A văzut frica lor. Ezitarea. Curiozitatea.

Şi, când a deschis gura, toate cuvintele pregătite s-au risipit.

Sinceritate, i-a şoptit Zafira în gând. Era mai uşor să fii sincer când oamenii aveau puţine aşteptări de la tine.

— Mama mea a spus cândva că m-am născut să port o coroană pe cap şi moartea în pumn, a spus Nasir.

Vorbea mult mai încet decât crainicul, dar balconul fusese gândit astfel încât să-i transmită vocea în toată curtea, până în stradă.

— Am excelat în cea de-a doua privinţă. Am ucis taţi, mame. Iubiţi şi demnitari. Fiecare şi-a pus pecetea, în mai multe sensuri.

Şoaptele s-au răspândit printre oameni. Printre supuşii lui.

— Nu voi...

S-a oprit, şi-a încleştat fălcile şi a început din nou:

— Nu voi cere iertare; voi cere încredere. În mine, în tron. Încredere că Arawiya îşi va recăpăta măreţia. Încredere că va înflori comerţul, că oraşele noastre vor străluci şi că, într-o bună zi, copiii voştri vor spune despre vremurile acestea întunecate că au fost depăşite.

A cercetat cu ochii mulţimea până când a zărit o tânără care-şi croia drum printre oameni. Profil de gheaţă, un studiu de unghiuri.

Venise. Ochii ei străluceau de mândrie. Zâmbetul ei era dulce-amar.

Onoarea înaintea inimii, spusese ea. Şi tot ce făcea era din dragoste. Din dragostea de onoare. Din dragostea de *dreptate.*

Şi, într-o clipă, Nasir a înţeles ce trebuia să facă.

Capitolul 104

Când Zafira a luat-o pe Lana de la Thalj, s-a întâlnit din nou cu Yasmine şi s-a întors la Palatul Sultanului, la încoronare se adunase o mulţime de nepătruns. Şoaptele discrete şi curiozitatea oamenilor îi dovedeau că Arawiya încă se temea de el, de Prinţul Morţii, dar, dacă Nasir reuşise să-i întoarcă ei inima, Zafira ştia că putea să întoarcă şi altele, nenumărate.

A tras-o Lana prin mulţimea compactă.

— E numai vina ta.

Zafira îl lăsase în urmă pe Sukkar tocmai ca, schimbând caii, să poată înainta repede, dar tot au ajuns mai târziu decât şi-ar fi dorit.

— Nu-i vina mea că nu m-ai învăţat să călăresc la fel de bine ca tine, s-a plâns Lana.

Era destul de isteaţă ca să-şi dea seama că nu era momentul potrivit să-i atragă atenţia că întârziaseră şi pentru că fusese nevoită să coasă din nou unele porţiuni din rana Zafirei.

— Are şi ea dreptate, a spus Yasmine.

Lângă copacul negru, Zafira s-a oprit şi a ridicat ochii spre ramurile care se înălţau spre cer. Nu mai purtau niciun trandafir alb, dar a simţit o şoaptă când a trecut pe lângă el, o chemare căreia îi urmase cândva.

— Qif! au poruncit gărzile care stăteau dinaintea uşilor, îmbrăcate în uniforme argintii strălucitoare. Intrarea nu e permisă.

Zafira a încremenit şi Lana a ridicat bărbia.

Yasmine şi-a înfipt mâinile în şolduri.

— Suntem aşteptate.

Una dintre gărzi a râs aspru.

— Şi voi, şi toţi ceilalţi ţărani de aici. La o parte.

— Sunt…

Zafira a fost cât pe ce să spună „Vânătorul”, dar cuvântul i s-a stins pe limbă, pentru că nu mai exista niciun Arz în care să vâneze. Nu era nici Vânător, nici

Vânătoreasă.

Era o ţărancă, aşa cum spusese garda.

— Okhti, a avertizat-o Lana de lângă ea şi Zafira s-a dezmeticit în timp ce garda cobora treptele cu o expresie nemiloasă pe chip.

A luat-o de mână pe Yasmine şi toate trei s-au întors în mulţime, îmbrâncindu-se printre oameni până când au găsit un loc de unde se putea vedea balconul, de la care Nasir începuse deja să se adreseze mulţimii.

— Îmi pare rău, a spus Lana încet.

Zafira şi Yasmine au sâsâit-o să tacă.

Ascultând cuvintele cumpănite ale lui Nasir, a simţit o mare mândrie, o bucurie de care fusese convinsă că nu mai era în stare. Atunci ochii lui au găsit-o în mulţime şi Nasir a tăcut.

Cu un gând, a zâmbit, cu liniile arcuite ale unei bucurii adevărate care i se oglindise în ochi, cu o gropiţă adâncită în obrazul drept. Aşadar, de la mama lui.

Câţiva oameni s-au întors înspre ea, să vadă ce captase atenţia sultanului, şi Zafira nu şi-a putut stăpâni zâmbetul. Apoi Nasir a deschis gura.

Şi

şi-a rostit singur

condamnarea.

Capitolul 105

Unele hotărâri nu puteau fi retrase niciodată. Nasir era conştient de asta când a pus laolaltă următoarele sale cuvinte.

— În anii care vin veţi afla multe adevăruri. Cel mai mare este acesta: că Sultana Arawiyei, Anadil, nu era safină. Nu era nici om. Era ultima dintre Surorile Veşniciei, care cândva fusese Gardiană peste Sharr.

Mulţimea a izbucnit, surprinsă. Nasir a privit din nou spre ea, frumoasa lui gazelă. O ţinea strâns lipită de ea pe sora ei, şoptind ceva, dar privindu-l fără întrerupere.

— Eu sunt fiul ei, dar nu primul ei născut. Am fost crescut ca prinţ, dar nu m-am născut cu inimă şi suflet de rege.

Mulţimea forfotitoare a tăcut la auzul acestei mărturisiri. Privirile holbate ale zumrei îl ardeau şi întrebările clocoteau în tăcere, dar niciuna nu era mai stăruitoare decât cea a mamei lui.

— Însă primul ei fiu s-a născut cu amândouă. A luptat şi şi-a vărsat sângele de dragul acestui regat, pentru a respinge întunericul şi a salva poporul nostru, chiar şi când părea că nu mai există speranţă. Pe când eu împlineam cele mai groaznice porunci şi ucideam fără milă.

Acum Nasir a ridicat vocea. Era un adevăr pe care, la nevoie, l-ar fi însemnat în desfăşurarea istoriei.

— Dacă există cineva demn de Tronul de Aur şi de coroana lui, el este acela. Fratele meu.

Nasir a inspirat adânc, sprijinindu-se de balustradă sub povara a ceea ce era pe cale să facă.

— Altair al-Badawi.

Efectul numelui a fost instantaneu.

Bucuria s-a răspândit în rândurile oamenilor adunaţi jos şi au răsunat strigăte triumfătoare. Nasir ştia că nu toată lumea va crede că Altair era fratele lui. Ştia că unii vor cerceta sorgintea lui Altair, în căutarea numelui tatălui. Că

unii i se vor împotrivi.

Dar, pentru moment, dragostea lor faţă de el şi tot ce făcuse el pentru ei aveau să fie de ajuns.

Nasir a intrat înapoi, aşteptându-se să simtă amărăciune în vene, dar a simţit doar mândrie. Pură şi întreagă.

A răsucit coroana de aur în mâini.

— Nu ştiu dacă o să-ţi vină, dar…

— Ţi-ai pierdut minţile? a mârâit Altair.

Kifah rânjea cu gura până la urechi.

— Eşti o mare figură când te agiţi, a spus Nasir cu toată seriozitatea.

Altair şi-a trecut mâna prin păr, ciufulindu-l şi mai tare şi dându-şi jos turbanul. S-a întors spre zid şi a inspirat adânc de câteva ori, înghiţind în sec.

— Dacă accept coroana… a început el să spună, întorcându-se la loc.

— Nu există niciun „dacă”. N-am de gând să ies din nou şi să spun că a fost o glumă, a răspuns Nasir.

— Tu ce-o să faci?

De data asta, Nasir avea răspunsul pregătit.

— Tronul Sarasinului e liber.

— Sarasin? a întrebat Altair, ridicând surprins din sprâncene.

Nasir a răspuns cu umor:

— Doar sunt fiul tatălui meu.

Nu era vorba doar de asta. Îşi jurase să înceapă să-şi îndrepte greşelile şi cel mai mult greşise faţă de Sarasin. Sarasin suferise sub sabia lui. În Sarasin pricepuse că nu putea să trăiască fără ea, când călătoriseră şi luptaseră şi învinseseră împreună, cu prudenţă şi tact.

Când a găsit puterea să se uite după mama sa, a găsit uluire şi înţelegere. Nesiguranţă, dar şi încredere. Avea lacrimi în ochii ei întunecaţi, izvorâte nu din amar, ci din mândrie.

Nu a spus nimic, ştiind că nu era nevoie.

Altair s-a întors spre el, pe când afară uralele răsunau în continuare.

— Eşti mai mult de atât. Amândoi suntem mai mult.

Nasir a înghiţit nodul care i se pusese deodată în gât şi s-a luptat cu spaima îmbietoare din venele lui, care vestea schimbarea.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş fi zis că vrei să mă pupi, a spus el, folosind o manevră din repertoriul generalului.

Altair s-a strâmbat.

— Poate, dacă n-ai fi fratele meu. E puţin cam mult, Nasir. Chiar şi pentru mine.

Şi-a privit mâinile cuprinse de tremur, râzând poticnit, şi şi-a înfăşurat turbanul în grabă.

— Îmi urezi noroc, Una din Nouă?

Kifah nu-şi putea controla zâmbetul.

— Ţi-ai dat ochiul pentru Arawiya. Fă-ţi singur norocul, Sultani.

Nasir a văzut cum Altair întoarce privirea, nesigur şi fugar, spre mama lor. Încuviinţarea din cap pe care i-a adresat-o părea indiferentă, dar nu era câtuşi de puţin aşa. Apoi crainicul şi-a dres glasul, îndemnându-l pe Altair să-l urmeze, şi a tras aer în piept, încurajator.

Altair s-a întors grăbit.

— Stai… îmi stă strâmb turbanul?

Nasir a zâmbit.

— Exact aşa cum îţi place.

Capitolul 106

Pentru asta se născuse. Pentru asta fusese crescut. Zafira îl… ceruri mari, ce făcuse?

— De ce pari surprinsă? a întrebat Lana.

— N-ai auzit ce-a spus? a izbucnit Zafira. A renunţat la coroana aia blestemată ca şi când ar fi fost kanafah. Şi-a trăit toată viaţa în aşteptarea momentului ăsta, al *coroanei,* şi *a renunţat la ea,* pur şi simplu.

Vorbea mai tare decât ar fi trebuit. Oamenii se întorceau şi se holbau la ea.

Lana a înclinat capul într-o parte, cu un surâs în ochi.

— Pentru tine, Okhti. Nu înţelegi?

Zafira a închis ochii, expirând încet, încet, sub privirea Yasminei. I s-a strâns stomacul, nu din cauza cuvintelor Lanei, ci pentru că *ştia* că ea era unul dintre motivele pentru care el făcuse ce făcuse. O parte din ea întrezărise momentul în licărul ochilor lui cenuşii, înainte chiar să fi deschis gura.

Altair a trecut pe sub perdele şi a strâns pumnii în jurul balustradei lustruite, cu braţele lui goale strălucind în soarele de la amiază. Oamenii şuşoteau pe seama peticului de la ochiul lui, cusut cu fir auriu. Îşi şopteau dragostea pentru el.

— Arawiya îşi bate joc de mine chiar şi acum, a şoptit Yasmine cu un strop din mânia ei obişnuită.

Zafira şi-a împletit degetele cu ale Lanei. Ale surorii sale, care crescuse atât de mult. Care în curând avea să înveţe să vindece cu o simplă atingere.

— Ce vrei să spui?

— E mult prea chipeş ca să fie ucigaş, a oftat Yasmine.

Zafira a zâmbit larg. Altair era lumina întrupată. Nasir avea dreptate într-o privinţă: *merita* asta. Şi un soi cu totul aparte de mândrie a înflorit în inima ei când coroana i-a fost aşezată pe cap.

— Ţii minte când am furat de la sultan? a întrebat Lana rânjind.

Zafira a scos un oftat cu îndelungă răbdare.

Capitolul 107

Coroana a fost aşezată pe capul lui Altair şi sulurile de papirus scris au imortalizat încoronarea lui. Era sultan, era rege. Era un iscusit mincinos care reuşise cumva să pună mâna pe un tron.

Trăise în umbra fratelui său atât de mult timp, încât se obişnuise să fie trecut pe locul al doilea, motiv pentru care nimic din toate astea nu părea real. Părea ceva nemeritat, în ciuda spuselor tuturor. De aceea se simţea vinovat că se bucură atât de mult sub povara metalului de pe turbanul său.

Altair voise mereu să-l pună pe Nasir pe Tronul de Aur. Făcea parte din plan: să înapoieze magia, să-l învingă pe Ghameq şi să-l îndrume pe tânărul prinţ, ca el să devină conducătorul de care avea nevoie Arawiya. Dar coroana de pe capul lui Altair nu însemna că Nasir va fi tratat drept cineva mai prejos de sultan.

Altair avea să se asigure de asta.

Procesiunea s-a îndreptat spre ospăţul dedicat încoronării în sala banchetelor, între ai cărei pereţi nisipii răsunau cântece şi tobe.

— Unde te duci? l-a întrebat Nasir, mereu atent. Se răcesc dansatoarele tale din buric.

— Mă întorc imediat, a spus Altair, afişând un zâmbet larg. Nici n-o să se ştie că am plecat.

Trebuia să facă ceva fără martori, în caz că ar fi trebuit să înfrunte refuzul de care se temea. A dat buzna pe holul pustiu, urcând treptele două câte două, şi s-a oprit în sala tronului.

Tronul de Aur încă era învelit în umbre şi treptele erau mânjite în negru.

Altair şi-a îndreptat gulerul thobei croite pentru încoronarea fratelui său şi s-a repezit spre podium cu paşi apăsaţi, dar pulsul i-a fremătat când a văzut că treptele erau în continuare negre ca noaptea.

Pe dinţii sultanului! A râs în sinea lui. Acei dinţi erau

acum ai lui.

S-a aşezat, ţinându-şi răsuflarea. În încăpere s-a întins o şoaptă, aproape un oftat. *Unul de-ai noştri,* a murmurat tronul. Nu, nu tronul, ci *Surorile.* L-a cuprins o mare uşurare când o strălucire aurie s-a întins peste întuneric.

— Chiar credeai că tronul nu te va accepta?

Vrăjitoarea Argintie s-a ivit din întuneric.

— Te îndoiai de sângele tău?

Altair a strâns mâinile pe braţele tronului şi degetele i s-au albit.

— Nu m-a acceptat nici propria mea mamă.

— Un păcat pe care îl voi regreta veşnic.

Altair nu înţelegea de ce îl încântau remuşcările ei.

— De ce? Sunt amalgamul greşelilor tale, a răspuns el liniştit, dar cuvintele erau mai puţin aspre şi mai degrabă istovite.

Ca şi când partea din fiinţa lui care simţise lipsa iubirii ei voia s-o creadă, pe când experienţa anilor o contrazicea.

— Şi e cu atât mai grav faptul că am aruncat vina greşelilor mele asupra primului meu născut, a spus ea încet. Dacă vreodată a existat vreo dovadă că binele triumfă şi în vremurile cele mai înnegurate, acea dovadă eşti tu. Nu voi cere iertarea pe care nu o merit, dar vreau să ştii că-mi voi petrece toate zilele rămase apăsată de regret.

Altair a contemplat coama albă a părului ei, a chibzuit asupra pierderilor pe care le suferise, pe care nimeni nu le-ar fi putut înţelege vreodată întru totul. Asupra puterii la care renunţase, despărţindu-se de inima ei.

— Vei rămâne aici? La palat?

— Credeam că mă săturasem de zidurile acestea, a spus ea cu grijă. Dar, dacă mă vei primi…

Un fior, în inima lui.

— Că tot ai adus vorba, a spus el după o clipă de cugetare în care nu a cugetat deloc, înaintând o ofertă de pace, chiar *am* nevoie de un sfetnic.

Buzele mamei lui s-au curbat în cel mai discret zâmbet, moment în care uşile sălii s-au dat în lături, lăsând să intre

o adiere a atmosferei de petrecere şi trei persoane. Familia lui. Zumra lui. Sprijinul vieţii lui.

Nasir a părut surprins s-o vadă pe mama lor şi Altair i-a adresat un zâmbet sardonic.

Zafira a făcut prima plecăciune.

— Regele meu.

A urmat Nasir şi apoi Kifah, iar Altair a sărit de pe tron şi s-a repezit la ei.

— Nu! a poruncit el. Nu vă veţi înclina niciodată înaintea nimănui, în niciun caz înaintea mea.

Kifah a rânjit.

— Am făcut-o doar ca să nu se simtă stânjenită Zafira.

Zafira şi-a dat ochii peste cap şi Altair şi-a dat seama cât de mult le va duce dorul. Cârmuirea unui regat era o îndeletnicire singuratică. Nu se putea aştepta ca Nasir să conducă Sarasinul din Fortăreaţa Sultanului. Nu putea s-o despartă pe Zafira de căminul ei şi nici pe Kifah de califa ei.

S-au încruntat şi ceilalţi, realizând acelaşi lucru.

— Nu e ciudat? a spus Nasir, care niciodată nu avusese vreo înclinaţie spre cugetări adânci. Că întunericul ne-a adunat laolaltă şi lumina ne va despărţi?

Zafira a clătinat din cap, privind spre fiecare.

— Nu ne despărţim. Am vânat flacăra pe Sharr, am eliberat stelele din ceruri, dar aceştia n-au fost decât zorii zumrei noastre. Acum o să avem grijă ca lumina să nu se stingă. Niciodată. Împreună.

Capitolul 108

Safinii Înaltului Cerc al lui Benyamin aveau să ridice barierele impuse magiei la răsărit şi să permită oamenilor să se obişnuiască treptat cu afinităţile lor. Puţin câte puţin, în fiecare zi, spusese Seif, iar pe cei dornici să-şi perfecţioneze puterile înnăscute safinii aveau să-i îndrume în toate oraşele din Arawiya.

Cândva Zafira fusese dezamăgită de safini, dar acum se bucura de ei. Se bucura că-i aveau alături, cu experienţa lor de a trăi într-o lume a magiei, astfel încât puteau să ajute Arawiya aşa cum Surorile nu reuşiseră.

Zafira a lăsat-o pe Lana în sala de ospeţe a palatului, unde fata era hotărâtă să guste din toate bucatele, atât cât putea, şi a închis uşa camerei lor. Entuziasmul îi fremăta pe sub piele. Până şi Jawaratul murmura nerăbdător, pregătit pentru haosul inevitabil.

Nu avem ce face, a spus el când Zafira l-a certat.

A deschis ferestrele şi în gât i s-a pus un nod prea mare ca să mai poată respira, ca şi când ar fi văzut magia curgând pe ceruri, ajungând la ea.

Reuşiseră. *Ea* reuşise. Cât de mică se simţise când îşi părăsise satul de dragul unui miraj care se temea că nu se va materializa niciodată. Şi acum sosise. Blestemăţie, sosise.

Odihneşte-te, bint Iskandar. Trebuie să ne pregătim pentru răsărit.

Numai puţin, şi-a promis ea, strângând Jawaratul la piept. Nu credea că adormise, dar, într-o clipă, patul a tremurat şi cineva s-a ghemuit lângă ea. O persoană mai grea şi mai înaltă decât Lana.

— Yasmine? a întrebat Zafira, mijind un ochi.

Yasmine s-a întors pe spate, ridicând bărbia ca să-şi stăvilească lacrimile. S-au prelins pe obrajii ei, căzându-i pe pavilioanele urechilor.

— Niciodată nu m-am mai simţit atât de pustiită, a şoptit ea.

Avea chipul umflat, pătat de lacrimi.

Zafira s-a întors şi a cuprins-o în braţe, de parcă aşa i l-ar fi putut aduce înapoi pe Misk, de parcă aşa ar fi putut umple golul lăsat de moartea lui şi de cea a lui Deen.

— Dacă nu i-aş fi cerut să ne despărţim o vreme…

— Nu.

Zafira a oprit-o.

— Ar fi făcut oricum acelaşi lucru. Era legat de Arawiya şi de viitorul ei. De aceea lucra pentru Altair. A fost un erou, Yasmine.

Yasmine a suspinat. La ce se aşteptase Zafira? Ca Leul să moară şi toate să se întoarcă la locul lor? Nu numai războiul îţi apăsa umerii, ci şi viaţa.

— Poţi să adaugi şi calitatea asta la lista ta, a tachinat-o Zafira, îmboldind-o.

Yasmine a încercat să râdă, dar a plâns şi mai tare. Şi, pe când sora inimii ei îşi jelea bărbatul iubit, Zafira s-a dus cu gândul la Umm şi la Baba. S-a dus cu gândul la Nasir şi la un adevăr: nu-şi putea imagina niciun viitor fără el şi descoperirea asta înfiorătoare i-a făcut gândurile fremătătoare să amuţească.

Dragostea e un lucru teribil, a hotărât ea. Sfâşie inimile cu gheare şi dinţi lacomi şi nu lasă nimic în urma ei.

Capitolul 109

Prima sarcină a lui Altair ca domnitor al Arawiyei a fost să înlăture decorul deprimant al Palatului Sultanului. Nu înţelegea decorul acela întunecat şi searbăd. Regalitatea nu murise. La o zi după întoarcerea magiei, covoarele negre au fost strânse şi în locul lor au fost desfăşurate covoare noi, albastru cu roşu, mărginite cu auriu.

Dar adevărul era că toate astea doar amânau o sarcină mai importantă: de a *fi* sultan. Singurătatea acestei vieţi. Magia şi haosul pe care le presupunea. Deja primise veste dintr-un sat cum că o inimă-de-foc aprinsese din greşeală un copac şi că flăcările se răspândiseră în sooq, moment în care un acvifer se gândise s-o facă pe eroul şi inundase tarabele pieţei.

Ce scofală făceau safinii, introducând magia treptat în Arawiya?

— Şi iată-l şi pe sultanul nostru singuratic, a spus Kifah în loc de salut, când a intrat în cameră.

Chiar *era* singuratic. Nasir deja plecase spre Sarasin, ca să se pregătească pentru propria încoronare. Zafira şi sora ei erau în drum spre Demenhur. S-a muşcat de interiorul obrazului. Sultanii nu plângeau.

Un colţ al gurii lui Kifah s-a arcuit în zâmbet şi s-a dus agale la una dintre ferestrele largi.

— Eu şi Seif ne-am plimbat prin oraş. Ţi se spune Zhahabi Maliki.

Regele de Aur.

— Sună bine, a spus Altair, dregându-şi vocea.

Îi plăcea cuvântul „rege” mai mult decât „sultan” Ce spusese tatăl lui?

Era vremea pentru o nouă eră.

Îi scrisese ifritului cunoscut drept Muzaffar, care în curând avea să devină conducătorul propriului lui califat. Ifriţii erau diferiţi de oameni şi de safini – le trebuiau legi şi beneficii noi, specifice lor, şi Altair avea să găsească soluţii. Doar era şi el ifrit, în parte. Asta sigur avea să-i

câştige câteva favoruri.

Trimisese invitaţii şi celorlalte califate, inclusiv fiicei lui Ayman al-Ziya, califul demenhun decedat. Era devreme şi în modul ăsta risca să pară maleabil, dar Altair se întâlnise deja cu domnitorii în calitate de general şi spera ca adunarea asta să consolideze o nouă unitate în mai puţin timp decât prevăzuse Anadil.

Existau mai multe moduri de a cârmui, spusese ea. Altair era de acord şi în acelaşi timp de altă părere, pentru că existau şi moduri de a îndupleca inimile oamenilor.

— Şi tu, Una din Nouă? Ghada ce mai spune, pe lângă faptul că vrea s-o vadă pe fiică-sa la mine în poală?

Kifah a râs.

— Nu cred că voi primi o a doua invitaţie, dacă la asta te referi.

A făcut o pauză.

— Dar… nu cred că mai vreau o invitaţie. M-am alăturat Elitei celor Nouă ca să-i dovedesc ceva tatălui meu, dar Benyamin mi-a dăruit ceea ce voiam.

Şansa de a se răzbuna. Altair s-a uitat la ea.

— Ai de gând să te întorci acasă şi să te făleşti înaintea lui? Trebuie aşadar să-mi iau rămas-bun şi de la tine?

— Ai nevoie de mine? a încercat Kifah.

— De fapt, am o propunere pentru tine, a spus el cu grijă.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Să ocupi un loc alături de mine.

— Cu o coroană pe cap? s-a bâlbâit Kifah. Îmi ceri să mă mărit cu tine?

Altair a rânjit.

— Nu sunt orb, Kifah. Îmi dau seama că nu cauţi o dragoste romantică, dacă nici măcar perfecţiunea mea nu te poate tenta.

Kifah a pufnit, dar ochii ei întunecaţi luceau.

— Mă gândeam la ceva mai letal, cum ar fi Sabia Sultanului. Căpitanul gărzilor mele.

Kifah nu a răspuns. Bineînţeles că voia să se întoarcă acasă. Nemernicul acela îi luase şi altele, pe lângă frate.

— Gândeşte-te. Discută cu Ghada, dacă trebuie. Găseşte-l pe tatăl tău şi laudă-te puţin. Ai văzut şi tu rapoartele. Aceste prime luni nu vor fi uşoare, pe măsură ce oamenii se acomodează cu magia, chiar şi cu ajutorul Înaltului Cerc şi al pânzei de păianjen. Apoi va trebui să încep să-mi bat capul cu toate celelalte regate care or vrea să muşte din noi, dacă Arzul a dispărut şi…

— Altair. Măcar acum, *te rog,* nu mai vorbi.

Altair s-a oprit şi Kifah i-a întâlnit ochii.

— Da, accept. De ce să fiu una din nouă când pot să fiu *singura?*

Capitolul 110

Nasir urcase pe tronul Sarasinului de trei zile. Oamenii nu erau deosebit de încântaţi să ofere coroana asasinului care îl omorâse pe califul lor precedent, dar oare viaţa lui Nasir fusese vreodată plină de dragoste?

A găsit-o pe Zafira pe un acoperiş care se înălţa deasupra capitalei Sarasinului, Leil, în apropierea cartierului Dar al-Fawda, locul prestigioaselor curse cu cămile. Stătea aşezată pe un covor roşu, cu spatele la el, şi fire libere din părul ei împletit în coroniţă fluturau în vânt. Nasir s-a oprit, memorând toate aspectele scenei înainte să-şi facă simţită prezenţa.

I-a zâmbit când s-a aşezat lângă ea, dar în acest gest era o încordare şi în ochi i se citea precauţia.

— Astăzi pornesc spre Demenhur.

De ce? a vrut el să întrebe, dar era convins că avea o mie şi unu de motive să se întoarcă la casa ei.

— Când te vei întoarce?

Îndată ce cuvintele i-au părăsit gura, şi-a dat seama că nu vorbiseră niciodată despre asta. Despre fragilitatea viitorului şi despre dorinţele ei. Sosise la timp pentru ceremonia încoronării lui – fără Lana şi Yasmine, care rămăseseră la Thalj – şi de atunci se stabilise la palat, dar, prins între ceremonie, tulburările provocate de întoarcerea magiei şi descoperirea că poporul lui era nemulţumit, Nasir nu avusese timp să se vadă cu ea. Să-i vorbească.

A văzut tremurul din gâtul ei înainte să se întoarcă spre el.

— Nu mă întorc.

Cuvintele erau coase care-i ciopârţeau inima şi i-a trebuit o clipă să le deslușească. N-aveau decât să-l respingă în toate oraşele, în toate califatele, toată Arawiya putea să-l refuze, pentru că nimic nu l-ar fi durut mai mult decât asta.

Nu ştia ce ar fi trebuit să spună. *Mă îndrăgostesc de tine şi nu ştiu cum să mă opresc.* Astfel de cuvinte nu se

rosteau, nu?

— Nu pot să stau pe tron. Nu pot să conduc, a spus el în schimb.

Fără tine.

Zafira s-a întors spre el cu tot trupul. Ochii îi luceau.

De ce nu? întreba chipul ei.

— Ba poţi, a spus ea.

Nasir a clătinat din cap.

— Întunericul…

— Nu e nevoie să distrugi întunericul. Avem *nevoie* de întuneric, la fel de mult cât avem nevoie de lumină. Ne dă curaj, tot atât de mult cât ne inspiră teamă.

A zâmbit.

— Întunericul trebuie doar îmblânzit.

— Îmblânzeşte-mă, a spus el disperat.

Umbrele i se prelingeau din degete.

Mărită-te cu mine. Iubeşte-mă. Fii alături de mine.

— Vreau să fii a mea, pe deplin şi în întregime.

Zafira a ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi dacă eu vreau ca *tu* să fii *al meu?*

— Frumoasă gazelă, bijuterie a inimii mele, deja sunt al tău. M-am schimbat pentru tine. M-am…

— Dar mie îmi placi exact aşa cum eşti, a şoptit ea. Rănit, letal şi frumos.

Îşi strânsese braţele în jurul picioarelor, stăpânindu-se, de parcă altfel s-ar fi făcut bucăţi.

— Am promis tronul unei calife.

— Onoarea înaintea inimii? a întrebat el încet.

Vântul a şuierat peste acoperişuri, aducând cu sine zgomotul vieţii din oraşul de dedesubt.

— Nu e nevoie să alegi mereu între ele.

— Pentru tine aşa e.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte, închizând ochii împotriva unui fior de durere. Închizându-şi inima, aşa cum făcuse cu mult, mult timp în urmă. Cuvintele tatuate pe încheietura mâinii lui nu păruseră nicicând mai adevărate.

Fusese o greşeală să se aştepte să-şi părăsească întreaga viaţă şi să i se alăture în palatul întunecat al

Sarasinului, pe care jumătate din Arawiya îl detesta şi de care se temea. Fusese egoist când dorise şi visase şi sperase.

Zafira s-a desprins de el şi s-a ridicat în picioare, abia întâlnindu-i privirea.

— Să domneşti cum trebuie, Prinţe.

Chipul ei s-a umezit şi lacrimile îi cădeau pe acoperiş. Era luna şi soarele lui. Îi fura aerul din plămâni chiar şi când nu mai avea nimic de dat.

De ce? voia el să întrebe. De ce smulgea inimile amândurora şi le călca în picioare? Dar ăsta era unul dintre aspectele pe care le iubise mereu la ea: că n-ar fi putut înţelege niciodată enigma fiinţei ei.

A lăsat-o să plece.

— Să călăreşti ca vântul, Vânătoreaso!

Capitolul 111

În palatul demenhun, Zafira se holba la tavanul camerei ei. După ce se bucurase de magia nelimitată de pe Sharr şi de dum sihr, dozele treptate eliberate de minaretele regale nu o mai mulţumeau. A strâns aşternutul în pumni, blestemând inimile, blestemându-le pe Surori. De ce magia asta nu-i oferea bucuria pe care i-o dăruise în vârful minaretului regal? De ce era atât de… pustie?

Vreau să fii a mea, pe deplin şi în întregime. Şi-a tras pătura sub bărbie, ignorând umezeala de pe perna ei. Gândurile astea amare îi priau, dacă cu ajutorul lor reuşea să plângă mai puţin.

Uşa s-a deschis uşor şi Zafira şi-a blestemat starea de apatie, pentru că din cauza ei uitase s-o încuie. Lumina torţelor a dezvăluit silueta Yasminei.

— Zafira?

— Dorm.

Yasmine nu s-a sinchisit.

— Ce ai făcut?

La un moment dat, în timpul ultimelor două luni, îşi decupase jumătate din inimă şi i-o dăruise lui. Asta făcuse.

— Plângi întruna de când te-ai întors, a spus ea amărâtă.

Bineînţeles că tot Zafira reuşise s-o întristeze şi mai mult decât înainte.

— Tocmai am avut o viziune. În orice caz, asta cred că a fost. Eram din nou la palat şi căutam pe cineva. Ţineam un cuţit, aşa că se poate să fi fost un vis. Zafira? E din cauza magiei? Ai pierdut-o?

Zafirei i-a scăpat un râs aspru. Zafira avea magie, fără doar şi poate. Inima ei devenise iarăşi o busolă, care o îndemna într-o direcţie pe care refuza s-o urmeze.

— Am venit acasă, de-aia. Am venit acasă, pentru că Sarasin nu e casa mea, a spus Zafira simplu.

Yasmine a priceput şi ochii i-au licărit.

— *Nu avem* casă.

Zafira s-a uitat la ea încruntată.

— Casa noastră e în satele vestice şi mâine ne întoarcem acolo.

Yasmine a ridicat brusc capul.

— Pentru ce? Nu ne-a rămas nimic acolo, nici mie, nici ţie. Nici locuinţele, nici familiile. *Nimic,* Zafira. Deen nu mai e, Misk nu mai e. De ce să trăiesc într-un loc care mă va bântui tot restul vieţii? Tămăduitorii de la palat s-au oferit s-o îndrume pe Lana şi am de gând să rămân şi eu.

Zafira s-a holbat la ea.

— Fugi de el, nu-i aşa? Despre asta-i vorba. Mi-a spus Lana. Tu fugi de lucrurile care te înspăimântă.

Zafira s-a strâmbat.

— Şi totuşi am intrat în blestematul de Arz zi după zi. Am călătorit pe Sharr. L-am înfruntat pe Leul Nopţii.

— Pentru că nu te temi de întuneric, nici de rău, nici de durere. Te sperie schimbarea şi ceea ce presupune ea.

— Nu trăim în poveştile tale, a spus Zafira supărată. Nu pot să-mi pun coroana de califă şi deodată să conduc un califat întreg. Trebuie s-o ajut pe fata califului să-şi păzească tronul *ei.*

I-o datora lui Qismah, ba îi datora mai mult de atât, după ceea ce îi făcuse tatălui ei.

— Şi poţi să le faci pe amândouă. Nu va trebui să domneşti peste Sarasin, a spus Yasmine, aşezându-se lângă ea. O va face el.

— Şi adică eu o să-i îngrijesc palatul. Să-i împăturesc hainele. Să stau cuminte şi frumos. Să am grijă de…

Erau minciuni şi o ştia şi ea. Nasir s-ar fi asigurat că va fi egala lui şi nimic mai prejos. Ar fi putut să ajute Sarasinul aşa cum îşi ajutase satul, dar de zece ori mai mult. Să poarte de grijă nu doar unei mâini de case, ci unui întreg califat. Înţelesese asta când îi vorbise lui Muzaffar.

Nu de asta se temea.

Yasmine i-a atins mâna.

— Nu-l cunosc aşa cum îl cunoşti tu, dar am fost şi eu de faţă. Am văzut cum se uita la tine. Dacă el e întunericul, atunci tu eşti luna lui şi luna nu trebuie închisă într-o cuşcă. E o oază de lumină care trebuie privită, un obiect de

preţ, care trebuie venerat. Care trebuie iubit.

Zafira a observat lacrimile abia când Yasmine şi le-a şters. Nu credea că ar fi putut să sufere atât de mult. Să tânjească atât de mult. Să iubească atât de mult.

Yasmine i-a şoptit:

— Îţi va oferi ceea ce Deen nu a putut.

— N-am nevoie de un bărbat ca să fiu întreagă.

— Nu, a încuviinţat Yasmine cu un zâmbet trist. Niciodată nu avem nevoie de aşa ceva. Fericirea ta te întregeşte. Şi, dacă el e cel care te face fericită, de ce vrei să-l alungi?

Zafira a închis ochii. Îl dorea. Îl dorea cu atâta patimă, încât nu putea respira, nu putea gândi, nu putea *exista.* Şi tocmai de asta trebuia să păstreze distanţa, nu?

Jawaratul o contempla de pe noptieră. Era întruparea amintirilor şi a magiei şi cauza tuturor greşelilor ei. Greşeli pe care le-ar fi continuat, dacă nu l-ar fi avut alături pe el. Dacă n-ar fi avut el încredere în ea, dacă n-ar fi înţeles-o aşa cum nu o înţelegea nimeni altcineva.

Iubirea pe care i-o purta lui Nasir era ca un cuţit înfipt în gâtul ei, ca nişte spini încolăciţi în jurul inimii ei. În împreunarea mâinilor lor se simţea fragilitatea vieţii.

O pasăre a cântat în triluri afară, pe când Demenhur se deştepta într-o lume nouă. Pe care Misk nu avea s-o mai vadă niciodată.

Şoaptele ei erau stinse. Chinuite.

— Dacă îl pierd?

Fusese cât pe ce să-l piardă o dată.

— Aşa cum l-am pierdut eu pe cel pe care-l iubeam? a întrebat Yasmine.

A luat în mâini obrajii Zafirei.

— O să regret veşnic toate cuvintele pe care nu i le-am spus şi toate momentele pe care nu le-am petrecut ţinându-l de mână. Întrebările pe care nu i le-am pus. Înţelegerea la care nu am ajuns. Dar nu voi regreta niciodată că m-am măritat cu el.

Şi-a lipit fruntea de a Zafirei.

— Un lucru devine şi mai preţios tocmai când ştii că-l

poţi pierde.

Capitolul 112

Era o sarcină deprimantă să-i asculte pe oamenii din popor, dar Nasir o făcea fără să crâcnească. Însemna că Sarasin începea treptat să aibă încredere în el, după trei luni de când fusese încoronat drept calif, în prinţul care-i ucisese pe atâţia dintre ei. Aceasta se datora şi faptului că-i eliberase pe copii de la cursele cu cămile şi că le oferise locuinţe la palat, dar Nasir n-o făcuse de dragul oamenilor.

Wazirul lui, un bărbat cu privire severă pe nume Yasar, a netezit toate misivele pe care le primiseră din zori până la amiază şi i le-a înmânat, indicându-i că era vremea pentru încă o după-amiază insuportabil de fierbinte petrecută în camera lui, unde avea să scrie şi să pecetluiască şi să cântărească afacerile califatului.

— Oi, mai dă-i o pauză, bătrâne, a spus Altair.

Venise în vizită şi stătea întins pe platforma de dinaintea tronului, citindu-şi şi el misivele.

Yasar s-a supărat.

— Dacă nu-ţi convine cum îmi administrez califatul, Maliki, îţi propun să te întorci la palatul tău.

Între Fortăreaţa Sultanului şi Sarasin era un drum de numai un sfert de zi şi lumea se obişnuise cu vizitele spontane ale noului rege, care o târa după el şi pe Kifah. Singura absentă de la întrunirea zumrei era Zafira.

— Am auzit că încoronarea lui Qismah drept califă a Demenhurului va avea loc peste o lună, a spus Kifah.

— Aşa e, a răspuns Nasir şi aceea fusese singura scrisoare pe care o deschisese cu bucurie, pentru că pergamentul argintiu, pecetluit cu bleumarin, culorile Demenhurului, îi amintea de ea.

Nu se îndoise de ea nicio clipă. Îşi imagina gheaţa privirii ei şi ferocitatea atitudinii cu care cucerea inimile nenumăraţilor bărbaţi care se opinteau între Qismah şi tronul ei.

În sfârşit a părăsit camera cu paşi târşâiţi şi ultimul negustor şi, când gărzile au închis uşile, punând capăt

programului de audienţe pe acea zi, pe coridor a izbucnit hărmălaie. Altair s-a ridicat în capul oaselor. Nasir s-a oprit şi a întins capul ca să vadă ce se petrecea, dându-l la o parte pe scribul tânăr ca să poată coborî de pe podium.

— Ce înseamnă asta? s-a răstit Yasar când uşile s-au dat de perete din nou.

Gărzile şi-au întins suliţele când a intrat o persoană cu capul acoperit de glugă, păşind cu graţia unei gazele şi furând aerul din pieptul lui Nasir.

— Califul nu mai primeşte petiţionari, a răcnit unul dintre oficiali.

— Protejaţi-l pe rege, a poruncit o gardă cu mantie aurie.

— Dă-ţi gluga jos, s-a răstit alta.

Copiii s-au oprit din munca lor şi au holbat ochii.

Nou-venita a dat la o parte gluga scumpă a mantiei ei, descoperind trăsăturile delicate care bântuiseră nopţile şi zilele şi toate clipele vieţii lui Nasir.

Atunci inima lui a găsit de cuviinţă să stea. Să se oprească şi să reţină momentul ăsta.

Apoi Nasir a ţâşnit, alergând, împiedicându-se, repezindu-se la ea, împrăştiind misivele în urma lui, spre dezamăgirea lui Yasar şi veselia lui Altair. Şi-a trecut mâinile peste umerii ei, pe gâtul ei, pe chipul ei.

— Zafira, a şoptit el, în timp ce papirusurile zburau în jurul lor.

— Nasir, a răspuns ea, de parcă nici n-ar fi plecat.

De parcă el n-ar fi uitat cum să respire.

Buzele lui s-au mulat pe ale ei. Viaţa lui a început de la capăt. Le-au scăpat oftări îngemănate, de parcă amândoi ar fi flămânzit şi îşi găsiseră în sfârşit salvarea. Bărbaţii au şuşotit între ei şi, auzind chiotul lui Kifah, Zafira s-a desprins de el.

— Am auzit că Sarasin are nevoie de o califă.

Capitolul 113

— Habibi, a spus soţul ei, atingându-i buzele cu un sărut.

Avea o cicatrice la piept şi încă una în inimă, pentru că muriseră oameni ca ea să poată trăi.

— Hayati, a răsuflat el, apăsând încă un sărut pe urechea ei şi furându-i gândurile.

În jurul ei, voal argintiu. Deasupra, o mare de stele pictată.

— Roohi, a şoptit el sugrumat, mângâindu-i bărbia cu părul până când amândoi au ajuns să gâfâie, până când o lacrimă fierbinte s-a rostogolit pe chipul lui şi a căzut în golul de sub umărul ei, arzându-i pielea goală.

— De ce verşi lacrimi? a şoptit Zafira.

Roohi, roohi, roohi. Îi cosea sufletul la loc.

— Pentru că inima mea nu le poate cuprinde.

Capitolul 114

Mai târziu, mult mai târziu, să fi fost zece sau cincisprezece zile după ce îşi legase viaţa de a ei, lumina se revărsa prin ferestrele deschise şi palatul dormita în căldura amiezii. Zafira şoptea somnoroasă lângă el, cu genele atingându-i delicat vârfurile obrajilor. Cartea legată de sufletul ei stătea în camera alăturată, liniştită şi mulţumită.

Nasir i-a ridicat braţul şi i-a atins cu gura pielea moale a interiorului încheieturii ei. De asta se temea el, mai mult decât de orice altceva. Mai mult decât de întuneric, mai mult decât de puterea pe care o deţinea: ca şoaptele pulsului ei să nu subţieze până la o tăcere asurzitoare. Răpindu-i-o.

Teama îi sporea iubirea. A te teme înseamnă a trăi şi a-ţi găsi puterea. Îl înnebunea, crescând în inima lui, şi totuşi, printre toate sentimentele lui, apăruse unul nou, străin şi intens: mulţumirea.

Odinioară am iubit, îşi tatuase el pe încheietura mâinii. *Voi iubi din nou,* şi-a tatuat pe cealaltă. A deschis palma şi o floare de umbre a răsărit mlădios. Era o amintire: oamenii trăiau pentru că el trăia.

Şi se minuna gândindu-se că odată, demult, Nasir Ghameq, califul Sarasinului şi Prinţ moştenitor al Arawiyei, îşi dorise să nu mai simtă nimic.

Mulţumiri

Am auzit că în carierele lor toţi autorii trec printr-un moment când pur şi simplu nu mai pot. Când se afundă în ape întunecate şi lumina dispare. Eu am atins punctul ăsta în *Eliberăm Stelele*. A fost o bestie de carte, un monstru care mi-a luat totul, şi mi-a fost teamă că nu o voi mai scoate la capăt.

Şi nu aş fi reuşit dacă n-ar fi fost familia mea. Mama mea, care a avut încredere în mine încă din prima zi. Tatăl meu, care a participat la toate evenimentele industriei şi m-a îndemnat să-mi depăşesc limitele. Fratele meu, Abdullah, pur şi simplu. Surorile mele, Asma şi Azraa: stâlpii care m-au ajutat să îmi păstrez minţile. Vă mulţumesc că v-aţi petrecut nopţile citind toate versiunile preliminare, rând corectat după rând corectat, că m-aţi susţinut neostenit, aşa cum n-ar fi făcut-o nimeni altcineva.

Asta e familia *mea*, dar familiile cărţilor sunt mult mai mari şi sunt atâtea alte suflete cărora trebuie să le mulţumesc.

Lui Janine O'Malley, pentru că m-a făcut să sufăr – glumesc. În mare parte. Dar îţi mulţumesc. Pentru că ai avut încredere în mine încă din prima zi şi pentru răbdarea şi înţelepciunea ta nesfârşite. Pentru toate prelungirile şi pentru ciocolată. Pentru că ai ştiut că voi reuşi când îmi puneai toate întrebările potrivite, chiar dacă îmi venea să-mi smulg părul din cauza lor. Cartea nu ar fi aşa cum e dacă n-ai fi fost tu, o spun cu toată sinceritatea. Lui Melisa Warten, care nu a cerut să fie legată de mine şi lumea complexă a Arawiyei, dar care i-a dat o strălucire cum nici nu-mi închipuisem. Îţi mulţumesc pentru susţinerea şi prietenia ta neostoită.

Echipei mele de la Macmillan, o familie pe care o ador şi o iubesc şi o apreciez atât de mult. Lui Brittany Pearlman, agentă de publicitate fără seamăn. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit prin ţară şi ai muncit neîntrerupt pentru seria asta. Pentru că ai făcut tot posibilul ca să mă simt în siguranţă.

Lui Molly Ellis, pentru că m-ai însoţit la dineurile Macmillan şi mi-ai alungat durerile de cap. Lui Allison Verost, pentru că ai tras toate sforile. Micul dejun luat împreună la SDCC[61] 2019 e şi acum unul dintre cele mai strălucite momente ale carierei mele. Le mulţumesc minunatelor Melissa Zar şi Jordin Streeter. Lui Mariel Dawson, aliată secretă. Lui Katie Halata şi Kristen Luby pentru că aţi făcut *Nisipurile din Arawiya* să strălucească în tot ceea ce înseamnă S&L[62]. Reginei tururilor Fierce Reads, Morgan Rath. Lui Joy Peskin, Jen Besser, Jon Yaged, Callum Plews, Kathryn Little, Gaby Salpeter, Mary Van Akin şi tuturor magicienilor care fac minuni în vânzări.

Lui Elizabeth Clark pentru grafică, lui Erin Fitzsimmons pentru tipografia minunată, pe potriva graficii, şi, din nou, lui Simón Prades pentru grafica de copertă bestială. Vă mulţumesc că aţi transformat cartea mea într-o operă de artă.

Lui John Cusick, pentru încurajările şi susţinerea ta, pe care am putut să mă bizui mereu, şi pentru entuziasmul tău nemuritor.

Îi mulţumesc în mod special lui Joan He, fată şi capră. Prietenelor Britanny Holloway, Lisa Austin, Mary Hinson şi Sara Gundell. Lui Korrina Ede şi echipei de la OwlCrate, pentru că aţi prezentat cartea unor mii de cititori noi, celor de la Shelflove Crate şi Illumicrate şi minunatei Meagan şi echipei ei de la FaeCrate. Lui Allie Macedo, Rameela, Nawal şi Sanya: *Pe urmele flăcării* nu ar fi putut avea parte de fani mai devotaţi şi mai entuziaşti. Vă mulţumesc că mi-aţi umplut zilele cu iubire. Echipei de promotori de stradă pentru *Pe urmele flăcării*, pentru tot ajutorul vostru. Am făcut o echipă pe cinste. Către *bookstagrammeri,* vânzătorii de cărţi şi bibliotecari: vă mulţumesc. Munca voastră nu trece neobservată.

---

[61] *San Diego Comic-Con,* eveniment amplu organizat anual în oraşul San Diego, California, SUA, întrunind reprezentanţii mai multor domenii din industria mediatică cu caracter popular, cu accesul publicului larg (n. t.).

[62] *School and Library,* se referă la colaborarea cu bibliotecile şi instituţiile de învăţământ (n. t.).

Şi, niciodată în ultimul rând: vouă. Vă mulţumesc că aţi acordat atenţie cărţii şi seriei. Pentru toate comentariile şi toate emailurile, pentru ficţiunile pe care le scrieţi şi arta pe care o creaţi şi colajele video pe care le editaţi: vă mulţumesc. Zilele mele sunt mai speciale datorită vouă şi vă sunt veşnic recunoscătoare. Vă mulţumesc că v-aţi alăturat zumrei. Shukrun.

Al doilea volum al seriei
Nisipurile din Arawiya,
continuarea romanului de succes

Pe urmele flăcării,

bestseller *New York Times*.

**Din venele lui izvora întuneric.
Din oasele ei sângera putere.**

Bătălia de pe Sharr a luat sfârșit. Altair a fost capturat, dar Zafira, Nasir și Kifah se îndreaptă spre Fortăreața Sultanului, hotărâți să ducă la împlinire planul inițiat de acesta: să înapoieze inimile Surorilor Veșniciei minaretelor din fiecare califat, dăruind în sfârșit magie întregii Arawiya. Dar resursele lor sunt împuținate, la fel și aliații, iar regatul freamătă de teamă, așteptând întoarcerea Leului Nopții.

Pe când zumra pune la cale înfrângerea celui mai întunecat dușman al Arawiyei, Nasir luptă pentru a stăpâni magia din sângele său. Trebuie să-și călească puterea, s-o mânuiască atât împotriva tatălui său, cât și a Leului care-l ține captiv. Zafira înfruntă un întuneric cu totul aparte, care fierbe înăuntrul ei din cauza legăturii cu Jawaratul – vocile acestuia îi murmură neîncetat, aducând-o în pragul nebuniei și la marginea unui haos pe care nu îndrăznește să-l dezlănțuie. În ciuda circumstanțelor, Zafira și Nasir se trezesc prinși într-o dragoste pe care nu ar suporta să o piardă... Dar timpul e pe sfârșite, iar restaurarea ordinii impune sacrificii drastice.

Este desăvârșită povestea dureros de răscolitoare a fiecărui personaj, oferind o încheiere încântătoare a aventurilor zumrei. O carte memorabilă, la cele mai înalte standarde ale genului literar fantasy.
Booklist

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
13+
storiabooks.ro
ISBN 978-606-9072-57-8
9 786069 072578